

சுற்றுலாவுக்கான உதவிகளைப் பற்றி

தா. இராசசுலோபாபாணி. எம். ஏ.,
தமிழ்நாடுப் பேரவைத் தலைவர்,
தமிழ்நாடு,
தேவியர் காவல் நிலையம்,
திருச்சிராப்பள்ளி-620 001.

திருச்சிராப்பள்ளி-1
8-08-1981.

'விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ளும்' என்ற பெயரில்

பி. ஏ. சி. டி. பட்டத்திற்குச் செல்லப்பட்ட இது குறித்து என் முயற்சியில்
உறுதியாகவேண்டும். இந்தக் குறி எந்த ஆரம்பத்தில் பட்டத்திற்கு இது
குறித்து அறிக்கை வெளியிட வேண்டும் என்று உறுதி அளிக்கிறேன்.

Br. Subramaniam
உதவித் தலைவர்.

(தா. இராசசுலோபாபாணி)

Br. Subramaniam
உதவித் தலைவர்

(தி. குறிப்பிடப்படவில்லை)

பா. சி. டி. குறிப்பிடப்படவில்லை,
தென்னாற்காடு தமிழ்நாடு பேரவைத் தலைவர்,
பச்சையப்பன் காவல் நிலையம்,
சென்னை 600 030.

சில சஞ்சிகை விவரங்கள்

நிருவாக.	நிருவாகசபை
செய்தாள.	செய்தாளைத்
நிருவாகிய.	நிருவாகிய பகுதி
பதி-	பதிப்பு
மற்றோ பதிப்பு.	மற்றோ ராஜ்யம் பதிப்பு
கவ. கு. கோ.	கவ. கு. கோபாலகிருஷ்ணமாத்ரசாஸ்திரார்
கவ. கு. கோ. பதிப்பு.	கவ. கு. கோபாலகிருஷ்ணமாத்ரசாஸ்திரார் பதிப்பு
வி. ப. ந.	விவ்வி பாரதம்

தொகுப்புகள்

47: பதிப்பு 75-76 அக்டோபர் போது கருவியை பகுதி II -ல்
 கருவியை தொகுப்புகள் எடுக்கப்படும் பதிப்பு எடுக்கப்படும் குறிப்புகள்.
 குறுகிய, காரணமாக, என கருவியை குறுகியச் சஞ்சிகை காரணமாகச்
 சஞ்சிகை அக்டோபர் அக்டோபர். இவ்வாறு பிற பெயர்களும்
 சஞ்சிகைகளைச் சட்டம் கருவியை.

பதிப்பின் பெயர் சட்டப்படிசை கருவியை சஞ்சிகை எடுக்கப்படும் பாடல்
 எடுக்கப்படும் மற்றோ ராஜ்யம் பதிப்பிற்குரியவை.

195973

196910

அக்டோபர் போது கருவியை கருவியை
 கவ. கு. கோபாலகிருஷ்ணமாத்ரசாஸ்திரார் பதிப்பின்
 பகுதியை, சஞ்சிகை, பாடல் குறுகியதில்
 எடுக்கப்படும் கருவியைச் சட்டம்.

உள்ளுறை

	...	பக்கம்
முன்னுரை	...	i - viii
<u>பகுதி - I ஆய்வு இயல்கள்</u>		
1. மனிதமாண்பியல் விளக்கம்	...	01 - 24
2. வில்லிபுத்தூரார் காட்டும் மனிதமாண்பியல்	...	25 - 68
3. வில்லிபுத்தூரார் காட்டும் சமுதாயநிலைகள், நீதிகள், அறங்கள் முதலியன	...	69 - 128
4. கலைகளும் அவற்றின் பயன்களும்	...	129 - 178
5. வேற்றுப் பொருள்வைப்பு, தற்குறிப்பு, கவிக்கூற்று ஆகியவற்றால் புலவர் உணர்த்தும் மனிதமாண்பியல்புகள்	...	179 - 222
6. வில்லிபாரதப் பெருமாந்தர் காட்டும் மனிதமாண்பியல்புகள்	...	223 - 266
நிறைவுரை	...	267 - 277

பகுதி - II பார்வைக் குறிப்புகள் (REFERENCES)

1. மனிதமாண்பியல் விளக்கம்	...	1 - 12
2. வில்லிபுத்தூரார் காட்டும் மனிதமாண்பியல்	...	13 - 30
3. வில்லிபுத்தூரார் காட்டும் சமுதாய நிலைகள் நீதிகள் அறங்கள் முதலியன	...	31 - 67
4. கலைகளும் அவற்றின் பயன்களும்	...	68 - 106
5. வேற்றுப் பொருள்வைப்பு, தற்குறிப்பு, கவிக்கூற்று ஆகியவற்றால் புலவர் உணர்த்தும் மனிதமாண்பியல்புகள்	...	107 - 131
6. வில்லிபாரதப் பெருமாந்தர் காட்டும் மனிதமாண்பியல்புகள்	...	132 - 161
எடுத்தாண்ட தமிழ் நூல்கள்	...	162 - 166
எடுத்தாண்ட ஆங்கில நூல்கள்	...	167 - 168

பதிலும் தா நிழலில், இந்தாவி மறமலர்ச்சிக் காலத்தில், மலித மாண்பியல் கோட்பாடு (மனவியல்) பெரு ஊற்றம் பெற்ற உயர்ந்தது. மலித னையும் அவருடைய விருப்பு வெதப்புக னையும் மையமாகவும் முதல்கையாகவும் கொண்டு புற உலக இயல்புக னையும் அறிவுச் சாத னைகளையும் அளவிட வேண்டும் என்ற கிரேக்க அறிஞர் பித்தகோசஸ் வலியுறுத்தி வந்தார். இக் கருத்த மறமலர்ச்சிக் காலத்தில் மக்கள் வாழ்வின் பலதகைகளிலும் வற்புறுத்தப்படலாயிற்று.

காலப்போக்கில் பற்பல தகைகளிலும் வெவ்வேற பொருளுடையதாக மலித மாண்பியற் கோட்பாடு விளக்கத் த லுப்பட்டது. மலிதநல மாண்பு குறித்த பண்டைய இலக்கியங்களில் விழுமிய புலமை பெறதல், பழைய இலக்கியங்களில் பெருமை வயக் குறித்தக் கறல், புதியன படைப்பிலும் பழைய இலக்கியங்களில் செழுமைவய உளர்த்தல் வகையில் அவற்றினிடம் தவறாது மேற்கோள் காட்டுதல், மலிததை வளர்ச்சிப் போக்கில் கவிவிக்கு முதலிடந்தருதல், அக்கவிவியிலும், காரணகாரிய உரிமைக்கும் உளர்வுக்கும் முதலிடந்தருதல், சமயம் தத்துவம் போன்ற தகைகளில், மலிதநலத்தை நெருக்கி ஒடுக்கி மலித னை அடிமையாக்கி வரும் செயற்கைக் கறக னை அஞ்சாது எதிர்த்தல் எனப் பற்பல வகையில் அதன் ஆட்சி விரிந்த பரந்த நின்றது.

மலித மாண்பியற் கோட்பாடு இவ்வாறு பெருஞ் செல்வாக்குடையதாயித் திகழ்ந்த வருத லைக் கண்ணுற்ற சமயச் சான்றோரும், தத்துவத்தகை அறிஞர்களும், அத னைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சமயக் கோட்பாடுகளையும் தத்துவக் கறக னையும் சமஸ்செய்த நிறுவத் த லுப்பட்டனர். அரசியல், சமுதாயம் போலும் தகைகளிலும் மலித மாண்பியற்கோட்பாடு செல்வாக்கெய்தவே, அத்தகைகளில், தனி மலிதர், அல்லது குழுவினர் வக்கலமையோடும், ஆண் அதிகாரங்களோடும் பரவலாக மக்கள் நலத்தை நகக்கி வந்த கொடுமைகளும் இழிவுகளும் ஒழிக்கப்படலாயின. அத்தகைவ னோடு லை, உரிமை, சமன்பாடு ஆகியவை பற்றிய போராட்டங்கள் பரவலாக எழுந்தன போக, மலிதநல மாண்பியற் கோட்பாடு அத்தனை வேகம் உடையதாயிப்

பரவலில் லேயாரும் அவற்றைச் சாதிப்பதற்கு மனித மாண்பியற் கோட்பாடு வேண்டிப்படுவது என்பதை மனித மாண்பியலாளர் (Humanists) எடுத்தெடுத்த வந்தனர்.

இவ்வாறு, பற்பல துறைகளில் பல்வாறு வகைப்பட்டு விளக்கியும், மனித மாண்பியலின் அடிப்படையான - கருப் போன்ற - தத்துவம், மனிதனிடத்திலிருந்து நிலையைச் எட்டி நிற்பதிலேயே அமைந்துள்ளது.

மனிதன் விருப்பு வெறுப்புகளிடையே போராடி வருகிறான். தன்மை தன்மைகளுக்கிடையே சிக்கலுக்கு ஆட்படுகிறான். இப்பதன்பக்கங்கு ஆட்பட்டு நிற்கிறான். தன்முனைவுகளைச் சமன் செய்வதில், இயற்கையும் புற உலகும் நன்கும் அறையுலகுகளுக்கு ஈடுதருதல் எனவும் இருமை நிலைப் போராட்டமும் அவனிடம் உள்ளது.

சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில், தன்மையும் இழவாது, சமுதாய வளர்ச்சியையும் பேணுவதும் பொறுப்பு மனிதனுக்கு உள்ளது. அந்நிலையிலும் அவனிடம் இருமை நிலைப் போராட்டம் நிகழவே செய்கிறது. நாகரிக வளர்ச்சிப் போக்கில், இருவேறு நாகரிகமுடைய இரண்டு இனங்கள் கலக்கும் நிலையிலும் மனிதனிடம் போராட்டம் நிகழ்கிறது. தன்னைத்த நாகரிகக் கறகமையும், தான் எதிரிட்டு, ஏற்குமீனத்த நாகரிகக் கறகமையும், மிணையும் பாடுபட்டுச் சமன் செய்வது, அவற்றிற்கு ஈடுதந்த, பிறகு ஒரு நிலைக்கு - நிரவலான நிலைக்கு - வருகிறான்.

இருமை நிலைக்கு ஈடுதந்த, போராடிச் சமன் செய்வது வாரும் வாழ்வு, பிறதிறைகளிற் போலவே இலக்கிய உலகிலும் நன்கு கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

வடமொழியில் அமைந்துள்ள பாரதத்தை இயற்றிய விவாசரி, ஆரியரும் ஆரியரல்லாதாரும் பிணக்கிப் பிணந்த புதுஇனம் உருவாக்கிய கால எல்லையில் வாழ்ந்தவன். ஈனத்த நாகரிகக் கறகம், பகைகை நீதிக் குறிகள் ஆகியவற்றைச் சமன் செய்வதில் இருமை நிலையுடையராய் நின்ற போராடித்தம் ன லே உருவாக்கியவன் எனத் அவர் ன லே ஆயும் அறிஞர்கள் எடுத்தெடுக்கின்றனர்.

விவாசபாரதத்தை அடியொற்றித் தமிழில் பாரதம் தந்த விஸ்வியம் விவாசர் போல் இருமை நிலைப் போராட்டத்திற்கு உரிமையளிப்புகிறார். ஒருக்கிய தால் செய்ய விழைந்தவையால், லுதா லில் பலகற்களைவிடக்கிறார். ஏற்றக் கொண்டவற்றில், சிவந்ததை மிகப்படுத்தியும் சிவந்ததைச் சாதாரணமாகக் குறிப்பிட்டும் செல்கிறார். விவாசர் காட்டிய நாகரிகக் கற்களை ஏற்றத் தம் புலமைக்கேற்ப அவற்றை விளக்கும் முயற்சியும், தமது தமிழ் மரபுகளையே நாகரிகக் கற்களை - லுதா லில் இல்லாத நாகரிகக் கற்களை-த் தம் விருப்பிற்கேற்பத்தம் காவியத்தின் அமைத்தல் காட்டும் முயற்சியும் விரிவி போராட்டம் நிகழ்த்தியுள்ளார்.

கட்டளம், குறைந்தளம், மிகப்படுத்தளம் எவ்வதாக்களம் இலக்கியமியற்றும் புலவர் உரிமை; அவற்றை அவர் அடையாளங்களும் கொள்ளுகின்றனர். அதற்குக் காரணம் அவர் பேசிக்காக்க விழையுப் மனிதனவ மாண்பு தாம்; மன்பதை அறம் பொருள் இப்பநிலைகளின் சிறந்த மேம்பட வேண்டும் எனது விழையும் விழுமிய நோக்கத்தால்.

மனித மாண்பியலில் உயர் நாடித் தத்துவமான இருமைநிலைக் கோட்பாட்டை உளத்திற் கொண்டு விரிப்பாரதத்தை, ஆற இயல்களில், வகைப்படுத்தி ஆர்த்தினை.

முதல் இயலில், மனித மாண்பியல் பற்றி, மேல் நாட்டு அறிஞர்களும், நம் நாட்டு அறிஞர்களும் தந்தனவ பல்வகை விளக்கிக்களை முறைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளேன். தால் முழுதும் விரிவிட அடக்கும் மனித மாண்பியல் கற்களைத் திரட்டுதற்கு உதவியாகவும், அவற்றை வகைப்படுத்ததற்கு வாரப்பாங்களும் ஓரில் முழுதும், மனித மாண்பு பற்றிய விளக்கத்தினை எடுத்தரைப்பது இன்றியமையாத தாயிற்ற.

இரண்டாம் இயலில், விரிவின் உரிமத்தில் எடுத்த இருமை நிலைப் போராட்டத்தை விளக்கும் வகையில், தெய்வ-மாறட ஒருக்கியப்படித் தத்துவம், மனித மாண்பியல், இயற்கை இறப்பியல், புராணவியல் ஆகியவற்றின்மையேயுள்ள தொடர்புகள், ஈனியத்த நாகரிகக் கற்களை உளத்திற் கொண்டு விரிவி காவியம் அமைக்கும் திறம் ஆகியவற்றை எடுத்தரைத்தனவே.

ஓர்டும் இயலில், இரு பெரு நாகரிகங்களின் சமுதாய நிலைமை நீதிமதி அறமிகு ஆய்வற்றை விலிவி சமதி செய்துமின பாகிபினை விளக்கியுமினே.

நாகரிகம் இயலில், காவிய மாந்தரிதம் கலிவி கலெத்திற்குமின விவரத அவரிதம் இருமை நிலைப் பணிபினை எழுத்தக்காட்டுவனவாக அமைத்தினை விவரத முறைப்பட ஆய்ந்தினை.

ஐந்தாம் இயலில், புலவரிதம் உவரித்தும் திறத்தால், அவி முதலிய காவிய அழகுக் கருவளாக, கதை மாந்தரிடத்த அமைத்த கூட்கும் இருமை நிலைப் பணிபுக னையும் அவற்றைத் தம் புலமைத் திறத்திற்கேற்ப றணுகி உரைக்கும் சூற்ற லையும் புலப்படுத்தியுமினே.

ஆறாம் இயலில், காவிய மாந்தரிடத்த, எந்தும் மாறாததம் பணிபுதலுக்கும் (Character) அவிவப்போத நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் சூழ்நிலைகள் ஆய்வற்றிற்கேற்ப நிகழும் மனநெகிழ்ச்சியுட்கும் (Dispositional change) இடையே நடக்கும் உவிவப் போராட்டத்த வெவிப்படுத்தியுமினே.

மனிதன் தன் வவரிச்சிப் போக்கில், மனித மாண்பியல் அளவில் - இருமை நிலைக் கோட்பாட்டில் நின்றுபோகும் அளவில் - அமைத்த கூட்பவன் அல்லி. அவன் அதனிலும் உயரிந்து சென்ற ஒருமை நிலைக்கோட்பாட்டை நோக்கி நடப்பவன்; அந்தாவது மனித மாண்பியல் நிலையினின்றும் மேம்பட்டுச் சென்ற அநிமனித மாண்பிய லை (Humanitarianism) அடைந்த அத னைக் கடைப்பிடித்த வாமுத் த லைப்படுவவன்.

படைப்பில் நலிமை தீமை, இன்பம் அன்பம், உயரிவு ஞாழ்வு என இருமை நிலை உவினது என்ற கருவது மனித மாண்பியல், படைப்பில் உவினது எவ்வாம் நலிமையே; தீமையென ஒன்றில் லை என்ற உறதியோடு விவி நடப்பது அநிமனித மாண்பியல்.

இவிவநிமனித மாண்பியற் கொள்கையில் ஈடுபட்டவராக, கீழமன், குரோனகி, கலிவி, தருமன், சகதேவன் ஆகியோர் விளங்குத லையும், அதனல் அவருடைய உவினத்திற் நிகழும் போராட்டத்தையும் ஆறாம் இயலிலேயே விளக்கியுமினே.

மனித மானுடியம் அறிவறித மானுடியம், தெய்வ மானுடியம் ஆகியவை ஒன்றாகக்கொண்ட தொடர்புற்ற நிற்பலையும், அவற்றின் தொடர்பாக, நடப்பியல் அல்லது உண்மையியல் (Realism) நடைமுறை இயல் (Pragmatism) ஆகியவை ஒருவிலினைத்த நிற்க, அவையாலும் சேர்ந்த, பழங்கால இலக்கியங்களில் இன்றைய இலக்கியங்களில் வளர்ச்சிக்கு உதவ முத்ததும் பானுமயினையும் ஆய்வின் முடிவுகளாக எடுத்தெரத்தினே.

இவ்வாயிலினை உருவாக்குதற்குப் பல்வேறு நிலைகளில் உதவிய அறிஞரும் நன்பரும் பலர். அவர்க்கெல்லாம் யாகி வாழ்நாள் முழுதும் கடமைப்பட்டவன்.

ஆய்வுத் தலைப்பினைத் தந்த ஆய்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், தம் தன்னறிவு தோன்றப் பற்பல வினக்கங்களை நல்கி, ஆய்வுக் கட்டுரைகளைக் கூர்ந்த பயிற்ற திருத்தங்களை பல கறுப் பரிவோரும் அப்போரும் இறந்திறை நெறிப்படுத்திய பேராசிரியப் பெருந்தகை, டாக்டர் தி. முத்துக்கண்ணப்பர்.எம்.ஏ.,பி.எச்.டி., அவர்க்கு யாகி என்ன கைம்மாறு செயிவவல்லேன்; பயங்கருதாத அவர்தம் நல்லறிதத்தை நினைந்து தாழ்ந்த அடங்கி நிறற்ற என் கடன்.

ஆய்வு உருவாகி கருங்கால், பற்பல கான்குறையும் அறிஞரையும் கண்டு உரையாரும் வாயிப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. அவர்தந்த பலவகை வினக்கங்களில் ஆய்வினை நெஞ்சரத்தோரும் நருவுநிலையோரும் நடத்திச் செல்வதற்குப் பயன்பட்டன.

காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரிய கவாமிகர், மனித முயற்சி, அதற்கப்பாற்பட்ட பேராற்றலின் அருள் ஆகிய இரண்டுக்கும்மையே உள்ள தொடர்புகளை வினக்கும் பாடல்களை வல்லியில் தா வின்கிற குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள்.

கலைமகன் ஆசிரியர் பேராசிரியர் கி.எ. ஜகந்நாதன் அவர்கள், ஆய்வுக்குரிய பொருட் கருகன் பற்றித் தலைப்புக்கெற்பப் பற்பல செயற்களை வினக்கியுரைத்தார்கள்.

சென்னை விவேகானந்தா கல்லுறியில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராயித் திகழ்ந்த ஆய்வு பெற்றறின திரு. ஜகங்குதாசாரியார் அவர்கள் ஆய்வுக்குத் தலையாகப் பரிவல்லெய்ய எருகன், பத்திரிகைகள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டுக்

கறிஞர்கள்.

சென்னை இராமகிருஷ்ணமடத்தில் தறவுகிளத்தோடு தொண்டு புரிந்த வரும் அங்கு சப்பிரமணியர் அவர்கள் மனிதநல மாண்புகட்கும் சமயத்திறைக்குமிடையேயுள்ள தொடர்புகளைக் குறிப்பிட்டு விளக்கினார்கள்; வில்லியம் தா விவிரந்த சான்றாகவும் எடுத்துக்காட்டினார்கள். இப்பெரியோர்களுக்கு என் உணக்கவித்த நன்றி உரியது.

திருச்சி தேசியக் கல்லா ரியில் வரலாறு பொருளாதாரம் ஆகிய இருதிறை-களுக்கும் பொறுப்பேற்றப் புதுத் வாய்ந்த நல்லாசிரியராகத்தெரிந்த அங்கமயில் ஒய்வு பெற்ற பேராசிரியர் பி. இராசகோபாலன்.எம்.ஏ., அவர்கள் அங்கப்போது, தா வகத்தில் பற்பல தா லிகளைச் சுட்டி உதவினார்கள். அவர்கள் உதவி மறக்க ஒவ்வாதது.

சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லா ரியில் பேராசிரியராய்த் திகழ்ந்த, திருக்குறளில் மனித மாண்பியற்கோட்பாடு எங்குத் த லைப்பில் ஆய்வு செய்நு பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றவரின் டாக்டர் கோ. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் பற்பல குறிப்புகளைத் தந்த ஊக்கப்படுத்தி உதவினார்கள். அவர்களுக்குப் பெரு நன்றி உடையேன்.

பேராசிரியர் முத்துக்கண்ணப்பர் அவர்களிடம் என்னை அறிமுகம் செய்நு, ஆய்வு மாணவனாக அவர்கள் என்னை ஏற்றக் கொள்ளுமாறு பரிந்துரை செய்நு, எனது நலனிலும் ஆய்வு முயற்சியிலும் பேரார்வம் காட்டிய பேராசிரியப் பெருந்தகை டாக்டர் ரா. சீனிவாசன்.எம்.ஏ.,எம்.ஸி.,பி.எச்.டி., அவர்கள், எனக்குப் பச்சையப்பன் கல்லா ரியில் ஐந்தாண்டுகள் பேராசிரியராகத் திகழ்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய தொடர்ந்த இடையூறு உதவிகட்கு யாங் பெரிதும் கடமைப்பட்டவன். இவ்விரு பேராசிரியர்களோடும் கூட, ஆய்வுத் தகுதித் தேர்வுக் குழுவில் ஓவருள் ஒருவராய் இருந்த எனது முயற்சிகளையும் திறக்க லையும் நடுவுநிலையோடு சீர்தா க்கி என்னை ஊக்கப்படுத்திய, மறைப் பல்கலைக் கழகத் தழித்திறைத் த லைவர், டாக்டர் (தமிழினில்) இராம பெரியகருப்பன்.எம்.ஏ.,பி.எச்.டி., அவர்களுக்குப் பெரு நன்றி உடையேன்.

திருச்சி தேசியக் கல்லா ரி தாலகர் திரு. கே.ஆர். செனத்தராஜன் அவர்கள் செய்ந் உதவிகள் பல. ஆய்வுக் கட்டுரைகளை உருவாக்கி வருங்கால்,

வேண்டிய தாக்களை அவைப்போது எடுத்தத் தந்தும் குறிப்புகளைத் திரட்டுதற்குத் தக்க யோசனைகளைச் சொல்லியும் இடையகுறு உணக்கி எந்த அவர்களின் பெருந்தகைமை போற்றற்குரியது. அவ்வாறே அவர்தம் குறை ஷூயர்களான திரு. மீனட்சிசுந்தரம், திரு. வெங்கடராமன் ஆகியோர்தம் உதவிகள் எவ்வெவ்வும் எவ்விதமான விட்டு நீக்காதவாகும்.

திருச்சியில் அமைந்திருந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகமையத்தின் (University Centre, Trichy) தாலகர் திரு. ஏ. சுந்தரராமன் அவர்கள், வேண்டிய தாக்களையெல்லாம் வழங்கியதோடு, ஆய்வேடு பற்றிய கூறப்பட்டியல் அமைத்தல் முதலிய முறைமைகளையும் மிக்க ஆர்வத்தோடு எடுத்தாரைத்தாராகக். அவ்வாற்தம் அன்பிற்குப் பெரிதாக்கப்பாடுகையே.

ஆய்வுக்குரிய குறிப்புகளைத் திரட்ட முற்பட்டு, சென்னைப் பல்கலைக் கழக தாலகத்திலும், அரசாங்கக் கீழ்த்திணைச் சுவடியியல் தாலகத்திலும் (Government Oriental Manuscript Library) கண்ணிரா தாலகத்திலும், யான் உழைத்த நாட்களில் அவைத் தாலகத் தலைவர்களும் உதவியாளர்களும் செயித எண்ணிற் உதவிகளை மிக்க நன்றியுடன் போற்றுகின்றேன்.

ஆய்வேட்டிற்கு இதழி வடிவம் தரும் முயற்சியில், தட்டெழுத்துப் பணியை மேற்கொண்டு, கரும் உழைப்புடனும், மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடனும், யான் விரும்பியவாறு நல்லுறையில் தட்டெழுத்துச் செயித உதவிய திரு. கே.பிரேம்நாத் அவர்களுக்கு மிகுந்த கடைமைப்பட்டுள்ளேன். ஆய்விவத்திலும் தமிழிலும் திறம்படத் தட்டெழுத்துச் செயியும் அவர்தம் வல்லமை மிகப் பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. அவர்க்கு என் அன்பும் வாழ்த்தும் உரியவை. ஆய்வேட்டுப் படிக்கலை வகைப்படுத்திக் கூட்டு (bind)ச் செயித இதழி வடிவம் நல்கமையும் வரை உடனிருந்த உதவிய அவர்தம் பெருந்தகைமை மறக்கற்பாலதகித.

இதனும் பல ஆசிரிய நலிபர்களும் அலிபர்களும் இவ்வாறிய முயற்சியில் நல்கவியும் நல்கிழைவுகி காட்டினர். அவரணைர்க்கும் ஒரு சேர நல்கி புலப்படுத்துகின்றேன்.

இவ்வாய்வு, மனிதநல மாண்பியற் கோட்பாட்டினை மையமாகக் கொண்டதெனினும், அறவியல், வரலாறு, சமூகம் முதலிய துறைகளைச் சார்ந்த கோட்பாடுகளையும் கருத்துகளையும் உட்கொண்டு நிகழ்த்தப் பெற்றது. ஆதலின், ஆய்வுத்துறைக்குரிய பொதுவான முறைகளுடன், அறிவாராய்ச்சி விளக்கம் (Epistemology), அமைப்பு முறை (Systems Method) ஆரவாற்ற ஆய்வுமுறை (Historical Method), பிறப்பு மரபு முறை (Genetic Method) ஆகியவற்றை உணர்த்திக்கொண்டு ஆய்வுக் கருகளை விளக்கியுள்ளேன். அவ்வாய்வு முறை (Survey Method) யின் சில உட்கருகளும், அவ்வாய்வுக்குத் துணை புரிந்தன.

இவ்வாய்வேட்டினை இரு பெரும் பகுதிகளாகப் பகுத்துள்ளேன். பகுதி I ல் ஆய்வுக்குரிய இயற்கை ஆறும் அமைந்துள்ளன. பகுதி II ல் அறிவியல்களுக்குரிய குறிப்புகளை அவற்றின் தலைப்புகளோடு தனித்தனியாக அமைத்த வரிசைப் பகுத்தியுள்ளேன். எனினும் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும், குறிப்புக்குரிய நூலாசிரியர் பெயர், நாற்பெயர், பக்கம், நூல் வெளியான ஆண்டு ஆகியவற்றைக் குறித்துள்ளேன். ஆய்வுக்கெனப் பயன்படுத்திய தமிழ், ஆங்கில நூல்களின் பட்டியலை, ஆய்வேட்டின் இறுதியில் அமைத்துள்ளேன்.

தேசியக் கல்வாணி,
திருச்சிராப்பள்ளி.

நா. இராசகோபாலன்.

8-8-1981.

பகுதி - I

ஆய்வு இயற்கைகள்

மலித மான்பியல் விளக்கம்

மலிதன் ஓற்றமே உடையவன் அல்லன்; ஓமே நிரம்பியவனும் அல்லன். ஓற்றமும் ஓமும் கலந்த அமைந்தவன். ஓற்றம் மிகுதியாயின் தீயவன் என்ற தாற்றப்படுகிறான். ஓமும் மிகுதியாயின் நல்லவன் என்ற போற்றப்படுகிறான். மலிதனின் மான்பு அவ்விடத்துள்ள தீமை நன்மைகளுக்கிடையே பரிணமிப்பது; ஊடாடுவது; வினங்குவது; தீமை நன்மைப் பண்புகளுக்கிடையே உருவாகும் சூக்க உணர்வுகளை மலித மான்பியலின் இலக்கணத்திற்கு வழிகோலுவனவாகும்.

படைப்பிலேயே (Creation) இருமை நிலை உள்ளது. படைப்பு, அல்லது படைப்பாற்றலின் நன்மையான ஆதாரமாக உள்ள கடவுள், நன்மை தீமை ஆகிய இரண்டாணும் வினங்குகின்றது என்பதைச் சான்றோர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்

"தீமை நன்மை முழுதும் நீ"¹

என்ற மானிக்கவாசகர் இறைவனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஓற்றம் நீ ஓணங்கள் நீ"²

என்ற திருஞானசம்பந்தர் இருமை நிலையிலே இறைவன் மீது ஏற்றிக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறே திருநாவுக்கரசரும்,

"நன்மையும் தீமையும் ஆளுர் போலும்"³

என்ற கூறி இறைவன், உடன்பாடு எதிர்மறை எந்தும் இருவகை நிலைக்கு

உட்பட்டவன் என்பதை எடுத்துரைக்கிறார். பிற்சாலத்தில் வந்த தாயுமானவரும்

1. திருவாசகம்: குழைந்த பத்த-5.
2. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்: "வீடலான" 73.
3. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்: பதிகம் 295-1.

தாம் போற்றம் சமயச் சான்றோர் உறவுதைப் போலவே,

"நன்மை தீமைபுமாகி"⁴

என்ற குறிப்பிட்டுச் சொல்லினார்.

உடம்பாட்டு எதிர்மறைப்பண்புகள் படைப்பில் உள்ளமையைத் திருவள்ளுவர் "இருமை வகை"⁵ என்ற சொற்களால் அருக்கமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

படைப்பில் உள்ள இவ்விருமை நிலை, படைக்கப்பட்டுள்ள மக்களிடத்தும் காணப்படுகின்றது. பொதுப்பொதுப்பிற்குரியவர்களை ஆராயுங்கால், அவர்களுடைய ஞானங்களை ஆராய்வதோடு, குற்றங்களையும் ஆராய வேண்டும் என்ற திருவள்ளுவர் வேண்டுகிறார். "ஞானம் நாடிக் குற்றமும் நாடி"⁶ என்றும் திருவள்ளுவரின் சொற்கள், மனிதன் இரண்டும் கலந்து அமைந்தவன் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகின்றன. கல்வியால் தம்மை எத்துணைப் பண்படுத்திக் கொள்ளினும், அவரிடத்தும், குற்றத் திற்குக் காரணமாகிய அறியாகம முற்றிலும் நீங்கி விடுவதில்லை என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

"அரிய கற்ற ஆசற்றார் ஊன்றும் தெரியுங்கால்

இன்மை அரிதே வெவிற"⁷

என்றும் குறவின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார். மனித இயல்பினை ஆராயுங்கால் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கடமைகள் நான்கு எனத் திருவள்ளுவர் வரையறுத்துள்ளமை என்றக் போற்றற்குரியது; அந்நான்கு கடமைகளாவன:-

1. ஞானம் நாடுதல்
2. குற்றம் நாடுதல்
3. அவற்றன் மிகைநாடுதல்
4. அவற்றன் மிகச்சுவற்றைக் கொண்டு இத்தகையர் என்ற தெளிதல்.

---

4. தாயுமானவர் பாடல்: ஆவந்தமானபரம்: 2:-

5. திருக்குறள்: அறத்துப்பாலை: நீத்தார் பெருமை-3

6. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல்-4

7. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல்-3

மனிதனின் மனம்பு இத்தகைய ஆய்வின் விளைவிலேயே புலப்படுவது என்ற திருவள்ளுவரின் முடிபு மறக்க ஒன்றாதது. உரையாசிரியர் பரிமேழைகளும் "ஞ்றமியாதார் உலகத்து இவ்வுலகின்" ⁸ "ஞாம உடையார் உலகத்து அரியராகலின்" ⁹ என்றும் தொடர்களால் மக்களியல்பு இரண்டும் கலந்தது என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார்.

எல்லாவற்றையும் அறிந்த மனிதன் இவ்வுலகின் இவ் லை. எத லையும் தெரியாத ஒரு மனிதனும் இவ்வுலகின் இவ் லை. ஞாங்கள் யாவும் ஒரு சேரத் தொக்கு அமைந்த மனிதன் இவ்வுலகின் இவ் லை. ஞ்றம் எதுவுமே இவ்லாத மனிதனும் இவ்வுலகின் இவ் லை என்ற புலவன் காரியாசன் எடுத்துரைக்கிறார்.

"ஒருவன் அறிவாகும் எல்லாம், யாதொன்றம்

ஒருவன் அறியாதவனும், ஒருவன்

ஞாம் அடங்க, ஞ்றம் இலாகும் . . . . . இவ்" ¹⁰

உலகியல் நிலையில், மக்களியல்பு, அறிவு, அறியாமை இரண்டும் கலந்தது என்றும் கருத்தை

"எல்லாம் அறிந்தவரும் எதுமறியாதவரும் இவ் லையெழுவிய்வுலகம்" ¹¹

என்ற தாயுமானவரும் எடுத்துரைக்கிறார்.

தம்முடைய சிந்த லையில் அறியாமை, அறிவு ஆகிய இரண்டின் பகுதியும் உண்டு என்ற ஒப்புக் கொள்வதன் வாயிலாக மனிதனின் இருமை நிலையைத் தாயுமானவர் விளக்குகிறார்.

"கருத்தில் எழுகின்ற வெல்லாம்

என்னதறியாமை யறிவென்றும்

பகுதியால் ஈட்டுதமிழ் எஞ்சுமி^{1 2} . . . . .

8. திருக்குறள்: பொருட்பால்: நட்பாராய்தல்-4. பரிமேழைகள் உரை.

9. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல்-4 பரிமேழைகள் உரை

10. சிறுபஞ்சமூலம்: (பதினென்கீழ்க்கணக்கு)-29.

11. தாயுமானவர் பாடல்: தேசோமயானந்தம்-9

12. தாயுமானவர் பாடல்: சிந்தரீகணம்-9.

மக்களிடமிருந்து நன்மை தீமை கலந்த ஒருமை இயல்பு உடையது என்பதை இக்காலத்து அறிஞரும் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர்.

“ஊகத்தில் நன்மை தீமைகளைப் பிரிக்க முடியாதது போல் காதலையும் காமத்தையும் பிரிப்பதும் அருமையே. நன்மையான செயலில் சிறு தீமையும் கலந்திருக்கிறது. தீமையில் சிறு நன்மையும் கலந்திருக்கிறது.”¹³

மனித இயல்பு ஒருமை நிலை உடையது என்பதை வேறொரு வகையில் அரவிந்தர் எடுத்தக் காட்டுகிறார்.

படைப்பு ஒருமை நிலை உடையது. தெய்விகத் தன்மையும் மன்பதை இயல்பும் உடையது. தெய்வம் மனிதனை விடும்படிப் பெறச் செய்வதற்காக அவனிடம் இரக்கம் கொண்டு அவனை நோக்கி இறங்கி வருகிறது. மனிதன் தனக்குள்ளே வரம்புகளைக்கடந்து தெய்விக விழுப்பம் பெறதற்காகத் தெய்வத்தை நோக்கி உயர்ந்து செல்கிறான். பந்தம் நீங்கிய நிலை, ஆணவம் நீங்கிய நிலை, விருப்பு வெறுப்பற்ற தன்மை, தற்சார்பின்மை, அனைத்துமாய்த் தன்னைக்கானால், ஆகியவை தெய்விக இயல்புகள். யானென்றால் செருக்கு, வரம்புக்குட்பட்ட நிலை, ஆகியவை மனித இயல்புகள். தெய்வத்தின் துணையாலேயே மனிதன் தன்னிடமுள்ள ஒருமை நிலை நீங்கப் பெற்றதன் தெய்விக இயல்புகளைப் பெறுகிறான்.¹⁴

வரம்புக்கு உட்பட்டு நிகழும் மனித இயல்பிலே அரவிந்தர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

பொருள்களின் மீது நாட்டம், அதனால் விளையும் ஆசை, அதனால் விளையும் சினம், அதனால் விளையும் மனக்குழப்பம், அதனால் விளையும் நிலைவின்கமை, அதனால் விளையும் அறிவின் அழிவு அதனால் மனிதன் அழிதல் என்ற இவ்வாறு மனிதனை நிலை கலங்கச் செய்யும் இயல்புகள் கீதையில் சொல்லப்படுகின்றன.¹⁵

13. மு.அரதராசன்: திருவள்ளூர் அல்லது வாமச்சை விளக்கம் பக்.52(1955)

14. C.S.Nayar:Commentary on Aurebindo's Gita. Indian Express, dated July 29, 1979.

15. சுவாமி சித்தவாசனந்தா: மூத் பணத்திதை; ஸாங்கியயோகம்-62, 63 பக். 89-90 (1951).

நன்மை தீமை இரண்டும் மவிதவிடம் உள்ளவை . மனநலவு பெற்றவன் இவ்விரண்டிலிருந்தும் விடுபடுகிறான் . அவ்வாறு விடுபடுவதற்குத் திறமையுடன் செயல் புரிதல் வேண்டும் என்ற கிதை எடுத்தியம்புகிறது .¹⁶

கடமை உணர்வைப் போலவே மவிதவிடம் மோக உணர்வும் உள்ளது . "மோகத்தை அகற்றிக் கடமை உணர்வை உறதிப்படுத்துவதற்காகவே கிதையும் அதனை உள்விட்ட மகாபாரதமும் தோன்றின" என்ற வினோபா எடுத்தகரைக்கிறார் .¹⁷

மாயை என்றும் பெண்மைமோகத்துக்கு உட்பட்டது மவிதவிடம் மனம் . அதனால் தூய நல்லறிவு மறைக்கப்படுகிறது . ஐம்பொறிகளையே நிலைக் களங்களாகக் கொண்டு, ஐம்புல உணர்வுகளைத் தயித்து உரம் பெற்ற, முக்குணங்களையும் அறவகைக் குற்றங்களையும் நண்பர்களாகக் கொண்டு, மனம் தூய அறிவுக்குப் பகையாகி முரணி நிற்கிறது . அதன் செருக்குத் தளருகின்றபோது தான் மறைந்து நிற்கும் அறிவு தலையெடுக்கிறது . அந்த நல்லறிவை உணர்வோரே அறிஞர் ஆவர் என்ற மவிதவிடம் இருமை நிலை இருப்பதை விவ்லிபுத்தா ராரும்¹⁸ எடுத்தகரைக்கிறார் .

மவித வாழ்வு வரம்புக்கு உட்பட்டது என்ற தெரிந்தும், மவிதன் தன்னுடைய ஆற்றலையும் பெருமையையும் மிகைப்படுத்தி நினைக்கிறான் . மவிதனுக்கு நேரும் மரணத்தால் இவையெல்லாம் ஒன்றமில்லாமல் போகின்றன . எல்லா வகையான ஆற்றலுக்கும் பெருமைக்கும் உரிய ஒன்றை உணரும் போதுதான் மவிதன் அச்சத்திலின்றி விடுதலையடைகிறான் . அழிவுக்கு உட்பட்ட அற்ப வாழ்வு, அழியாமலுரிய அறிவைப் பெறும்போதுதான் விழுமியதாகிறது என்ற உபநிடதங்கள் விளக்குகின்றன .¹⁹ குற்றத்திலின்றும் நீங்கி உண்மையை நோக்கி மவிதன் போகிறான் என்பதிலும், அடுத்தடுத்த உண்மைகளை நோக்கி-எவிய உண்மைகளிலின்றி உயரிய உண்மைகளை நோக்கி-முடிவெய்கிறது என்ற கருவதே

16. கணபதி சித்பவானந்தா: ஸ்ரீமத் பகவத்கிதை: ஸாந்தியபோகம் 50: பக். 76 (1951)

17. ஆச்சாரிய வினோபாபாவே: கிதைப்பேருரைகள்: பக். 10-11 (1970)

18. விவ்லிபாரதம்: குறதற்போர்ச் சருக்கம்-2, 3, 4 பக். 386 மரோர பதிப்பு (1959)

19. Swami Renganathananatha: The Message of the Upanisads: Page: 253 (1968).

அவத்கூப் பெருமை எந்த விவேகானந்தர் விளக்குகிறார். ²⁰

ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வும் ஒரு போர்க்களம். நன்மை தீமை, அறிவு அறியாமை ஆகியவற்றின் போராட்டங்கள் தொடர்ந்து மனித வாழ்வின் நிகழ்பவை. உடன்பாட்டுப் பண்புகள், மனிதன் விருதலை பெற உதவுவன; எதிர்மறைப் பண்புகள் அவனைப் பத்தத்தில் சிக்கவைப்பன. ²¹ வாழ்வு என்பது என்ன என்றும் வினாவுக்கு விடையறக்க வந்த விவேகானந்தர், தன்னைத் தாழ்த்தும் சூழ்நிலைகளிலிருந்து விரிந்து அகன்ற தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்வதே வாழ்வு என்ற விடையிறந்துள்ளார். ²²

மனிதனின் பண்பு நலனை (Character) உருவாக்குவதில் நன்மையும் தீமையும் சம பங்கு வகிக்கின்றன. இன்பத்தைவிட இடங்கனும், செல்வத்தைவிட வறமையும் மனிதனைச் செம்மைப்படுத்துகின்றன. புகழால் வரும் பெருமையிலும் இகழ்வால் பெறும் அழிபவம் மனிதனின் உள்ளத்தில் தெளிவை உண்டாக்குகிறது. தன்ப்புயல் வீசி உறதியும் உதிரும் ஸூரிய வேளையில், உள்ளத்தில் முகிழ்த் தெழும் அன்பு, நல்லொளி பிறக்கச் செய்கிறது. எனினும் மனிதன் நன்மை தீமைப் போராட்டத்தால் தன்னை நிறுவித் கொள்ள வேண்டியுள்ளது என்பது மட்டும் உண்மை. ²³

அகமுகமாகத் தருவி ஆய்ந்து மனிதனின் மான்பினைக் கிழைநாட்டார் நிறுவியது போல், புறமுகமாக ஆய்ந்து தனது மனிதனின் மான்பினை மேலை நாட்டார் நிறுவியுள்ளனர்.

மனிதனைப் பண்படுத்தி அவனிடத்துள்ள நல்லவற்றை வெளிக் கொணர்ந்து, வாழ்வில் விழுமிய நலன்களுக்கு இன்புறதற்குத் தகுதியுடையவனாக அவனை ஆக்குவது

---

20. Swami Renganathanantha: The Message of the Upanisads: Page: 344 (1971)

21. Swami Renganathanantha: The Message of the Upanisads: Page: 258 (1968)

22. Swami Renganathanantha: The Message of the Upanisads: Page: 252 (1968)

23. T.S. Avinashilingam Chettiar (Editor) Education Swami Vivekananda Page 15-16 (1964).

கல்வியே என்ற மேலை நாட்டவர் நம்பினர். மனித நல மாண்பு பற்றிய கருத்தும் கடைப்பிடிக்கும் கல்வியின் செழுமையைப் பொறுத்தவை என்ற நம்பியதால் கல்வி மனித நல மாண்பியலின் முக்கியதொரு கூறுகக் கருதப்பட்டது. ²⁴

எனினும் காலப்போக்கில் ஒருதவற விளைந்தது. மனிதனைப் பண்படுத்தித் திருத்தும் முயற்சியில் தலைப்பட்ட சமயச் சான்றோர் கருமையான நெறிகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் விதிக்கத் தலைப்பட்டனர். கற்றத்திறை போதிய சமயச் சான்றோர்க்கும், கல்வியால் பண்புதற்கெனத் துவக்கிய நிலையில் இருந்த எளிய மக்கட்மூலமையே முரண் தோன்றி முதிரலாயிற்று. ²⁵ ஆதலால், சமயச் சான்றோர்தம் கடுநெறி, கட்டுப்பாடு, திருக்கோயில் நெறி முறைகள் ஆகியவற்றைக் கண்டித்துப் புறக்கணிக்கவும் மனப்பான்மை வளர்ந்தது. தொன்ற - தொட்ட பழைய சமயமும் அவ்வப்போது தோன்றிய சமயச் சீர்திருத்தங்களுங் - கூட மனிதனின் கட்டற்ற (சுதந்திர) சிந்தனைக்குத் தடைகள் என்ற நிலை வந்தது. ²⁶

பல்வகைக் கலைகள் பல்கிப்பலரும் பயின்ற சிறக்கும் வாய்ப்பு வளர்ந்த பின்னர், மேலும் ஒருசிக்கல் உண்டாயிற்று. மனித நல இயல்பு பற்றிய கல்வி (humanist education) பயின்றோரும், பயிற்சித்தென ஒவ்வொரு துறையிற் புலந்தோரும், தத்தமக்கென வாழ்வின் ஓர் உயர்நிலை (தகுதி) உண்டு என்ற ஐக்கிச் செருக்கு மனப்பான்மை உடையவராயினர். ²⁷ ஒருபுறம் அறிவுக் கூர்மையும் இன்னொரு புறம் செருக்கும் மிகுந்த முரணி, மனித இயல்பில் உள்ள இருமை நிலையை இவை புலப்படுத்தலாயின. ²⁸

மனித நல மாண்பு பற்றிய ஐந்துகள் மேலும் தெளிவு படுத்தப்படலாயின. மறம், கொடுமை, தேவையற்ற துன்பம், அனாதி ஆகியவற்றை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்வதே மனித நல மாண்பின் குறியாகக் கருதப்படும் நிலை வந்தது.

24. Encyclopaedia of Social Sciences: Vol. IV Page: 539 (1937)

25. Encyclopaedia of Social Sciences: Vol. IV Page: 538 (1937)

Lothrop Stoddard: Scientific Humanism; Page: 164 (1926)

26. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol. IV Page: 538 1937

27. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol. IV Page: 539 1937

28. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol. IV page: 541 1937

Whit Burnett: This is my Philosophy; Page: 246 (1958)

இத்தகைய மனப்பான்மை கொண்டோர் பரிவு மிக்கவராயும் வினங்^{கலா}கையினர். 29

மனித உள்ளத்திற்கும், அதன் திறமை அறிவு, இயல்பு, வேட்கை, ஆகியவற்றிற்கும் அடிப்படையான முக்கியத்துவம் தருதல் என்ற நிலை வளரத் தலைப்பட்டது. மனித லையும் அவனுடைய தொகுதியாகிய மனப்பதையையும் விளக்கும் "உறியுமன்" (humanus) என்னஞ்சொல் பொருளுடையதாக அமையலாயிற்று. 30

எத லையும், மனித லை மையமாகவும், ஆதாரமாகவும் கொண்டு அளவிட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டைப் பித்தகோரல் என்ற அறிஞர் வற்புறுத்தினார். 31 பண்டைய கிரேக்க ரோம னா லாசிரியர் மனித மாண்பிய லையும், இயற்கையை இறந்த தெய்வ மாண்பிய லையும் வகைப்படுத்திக் காட்டுவதில் ஊன்றும் கருத்தமாயிருந்தனர். நி^யலயாமை (mortality) நிறை இன்மை (falliability) ஆகிய மனித இயல்புகளைப் பரிவோடு அணுகும் பண்பு ஊற்றம் பெற்றது. 32 அரசியலில் தனி ஆதிக்கத்தையும் (எதேச்சாதிகாரத்தையும்) கட்டுப்பாடுக லையும் க ளைந்து, நிறைவு மிக்க, விருத லை உனர்வோடு ஊய, வாழ்வு வாரும் முயற்சி ஒங்கலாயிற்று. 33

இறற்கை இறப்பியன்க்கும் (Supernaturalism) இயற்கையியன்க்கும் (Naturalism) கட்டுப்படாதது மனித மாண்பியல். மனிதனுக்குரிய முற்றிறனை நன்கி அவ லை விழுமிய நிலைக்குக் கொண்டு செல்வது அது. 34

29. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. P-541 (1958)

30. Encyclopaedia of Britanica; Vol.II. P-825 (1967)

31. Encyclopaedia of Britanica; Vol.II. P-826 (1967)

32. Encyclopaedia of Britanica; Vol.II. P-825-26. (1967)

33. Encyclopaedia of Britanica; Vol.II. P-826.

Enclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. P-541 (1937).

34. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. P-541 (1937).

ஒருபுறம் மனிதனைவிடத் தான் வல்லமை உடையது என்பதை இயற்கை புலப்படுத்தி வந்தது. பிறிதொருபுறம், அண்டத்தின் பெருமை பற்றிய கருத்துகள், அவற்றைப் போற்றும் அமைப்புகள், ஆசியவை வளர்ந்த வந்தமையால், மனித மான்பியல், இயற்கை இறப்பியலின் (Supernaturalism) அறைகூவலையும் ஏற்க வேண்டியிருந்தது. 35

மனிதனையும் உள்ளிட்ட அண்டம் கடவுளானவனுக்கு உட்பட்டதா? தன்னுள்வின்றித் தான் தோன்றியாய் உள்ள ஒன்றில் தன்னுள்வுடைய மனிதன் தற்செயலாகத் தோன்றியானா? இவ்விருவகை நிலைக்கு உட்பட்ட ஆய்வுக்கிடையே, மனிதனை மையமாகக் கொண்டு எதனையும் அளவிட வேண்டும் என்றும் கருத்தும், தன் வாழ்வு நலன்களை ஊருவாக்குவோன் மனிதனே என்றும் கருத்தும் உரம் பெற்று வளர்ந்தன. அதனால் மனித மான்பு தன்னைத் தக்கவாறு திறவிக் கொண்டு விளக்கிவரத் தலைப்பட்டது. 36

மனித மான்பியல் உரம் பெற்று வளர வளரக் கல்வியின் ஒருமைகைய, மனித மான்பியலாளர் வற்புறுத்தி வரலாயினர். மனிதன் ஒரு குறிக்கோளை நோக்கித் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான். அவ்வளர்ச்சிக்குரிய நெறியாகக் கல்வி பயன்படுகிறது. அந்நெறியே, தான் விரும்பும் குறிக்கோளை அடைவிக்கிறது. ஆதலின், கல்விக்கு அரியதொரு இடம் நல்கப் பெறல் வேண்டும் என்பது மனிதமான்பியலாளரின் கோட்பாடு ஆகின்றது. 37

மனிதனின் மான்புகளைச் செறிவுற வளர்த்து, செம்மொழி இலக்கியப் பயிற்சி இன்றியமையாதது என மனித மான்பியலாளர் நம்பினர்.

35. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Pages 541-42(1937)

36. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Page 542 (1937)

37. J.S.Mackenzie: Lectures on Humanism; Pages 131-32 (1907).

இவ்வினக்கியங்களிற் காணும் பத்திரக் கருத்துகள், நயங்கள் பற்றியும் அவற்றில் மிக்க ஆர்வத்தோடு ஈடுபடலாயினர். அவற்றைப் படைத்த பழைய ஆசிரியன்மார்க ளுந் தம்மொடு ஞாபிக்கலப்புகடைய உறவினர்போல் போற்றினர். ஆசிரியர், மாணவர், எழுத்தாளர், இங்ஙனம் பத்திரையையும் பணிபுரிவோர், எனப்பலரும் அவற்றைப் பயிற்சலில் ஆழ்ந்து நின்றனர். கிரேக்க, இலத்தீன் மொழி இலக்கியங்களில் பெருவல்லுநராகிக் கேட்போர் உருகிக் கண்ணிர் மல்குமாற அவரைத் தம் நாநலத்தால் பிடித்தனர். 38

மொழியியல், வரலாறு, கவிதை முதலிய துறைகளில் பெருவன்மை பெருகிக் தம் நாத்திரத்தாலும் எழுதத்திரத்தாலும், அரசியல் முதலிய பொதுவாழ்வுத் துறைகளிலும் பலரைக் கவர்ந்தனர். மனித மாண்பியலாளரின் சொல்வன்மையால், சமயாசிரியர், தத்துவஞானிகள், பத்திரிகையாளர், இங்ஙனம் பத்திரை அறிஞர் ஆகியோர்தம் செல்வாக்குக் குறையலாயிற்று. சமயம், அரசியல், வணிகம், கல்வி போன்ற துறைகளில் வல்லவர் எனப் பெயர் பெற்றோர் மதிப்பிழந்து போயினர். 39

மனித மாண்பியலாளரின் பெருந் திறமையால் உயர்த்திச் செம்மொழிப் புலமையும், அவ்வாறே, மாளடலியல் பற்றிய பிற துறைப் புலமையும் பல்கப் பல்க, சமய, அரசியல் ஆதிக்கங்கள் குன்றி, மனித ஁ன மையமாகவும் ஆதாரமாகவும் வைத்துத் தனக்கென ஒரு வாழ்வியல் தக்கவைத்ததையும் சமயத்தையும் வகுத்துக் கொள்ளும் உரிமை மல்குமாக்குக் கிடத்தது. 40

மனித மாண்பியல் இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்ற மேம்பாடு அடைய அடைய, மனிதன் பெற்ற வந்த அறிவு நலம் நன்கு எடுத்தக்காட்டப்படலாயிற்று.

38. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Pages 537-38 (1937)

39. Charles Trinkaus: In our Image and likeness Humanity and Divinity in Italian Humanist thought. Vol.I Forward Page XVI (1970).

40. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV page 540 (1937).

அதனும் மனிதமான்பியல் மேலும் சிறக்கவே செய்தது. மனிதனின் சாதனையும் மனிதனின் நிலையும் பாராட்டத் தக்கனவாக உயர்ந்தன. 41

என்னும் நிறைந்த உண்மையை உயிர் நாடியாகக் கொண்ட தெய்விக இயல்பும் அதன் ஆற்றலும் ஒருபுறம்; மனிதனின் ஆற்றலுக்குக் கட்டுப்பட்டு வராத புற உலக இயற்கையின் எதிர்ப்பு ஒருபுறம் - ஆய்விரண்டிற்குமிடையே தம் அறிவாற்றலைச் செலுத்திச் சிக்கலை விடுவிக்க முயன்ற டெகார்டே, லயபிளேயின் என்னும் அறிஞர்கள் சிறந்த மனிதமான்பியலாளராக விளங்கி மனித ஆற்றலில் நம்பிக்கை உடையவராக இருந்தனர். 42

உயர்வற உயர்ந்த உண்மையைக் காண்பது பற்றிய சிக்கல்களை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்து, மனித ஆற்றலைக் கொண்டே அதனைப் பெறும் என்னத்தோடு, மனித சக்தியைச் சோதிக்கத் தலைப்பட்ட அறிஞர் லாக், மனித உள்ளத்தின் இயல்பைக் கண்டறிவதில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். மனிதனுடைய இயல்பின் (சுபாவத்தில்) அவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கை, பொறமை, ஒருசார்பற்ற அரசு ஆகியவை பற்றிய அவருடைய கட்டுரைகள், பிரான்ஸில் நாட்டுச் சிறந்த லையாளர்களைச் சிறந்த மனிதமான்பியலாளராக ஆக்கின. அமெரிக்க, பிரெஞ்சுப் புரட்சிகட்கு அறிவுத்திறை வாயிலாகப் பெருந்திறு புரிந்த லாஸ்டேர், டிட்ராய்ட், மான்டெஸ்க்யே, போன்ற அறிஞர்கள் அவருடைய சிறந்த லைக்குக்குப் பெரிதும் கடப்பாடு உடையவர்கள் ஆயினர். 43

இயற்கையின் ஆணை, மனித இயல்பின் விதிகள் என இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டியது உலகம். மனிதனுடைய நிலைமைகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் இரண்டும் ஒன்றே எந்தக் கூறலாம். மனித முயற்சியிலேயே என்றே நன்மையின்

41. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Pages 539-40 (1937)

42. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Pages 541 (1937)

43. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Pages 541 (1937).

இருந்தவையாகச் சொல்லப் பெறும் மனித நிலைமைகளை - இழந்த போன மனித நிலைமைகளைத்-திரும்பப் பெற முடியும் என்ற அறிஞர் ரூசோ விளக்கினார். 44

மனிதனிடமுள்ள புரிந்து கொள்ளும் இயல்பையும், மனிதனுக்கு நேரும் அபாயங்களையும் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்தார் அறிஞர் கான்ட் என்பார். புரிந்து கொள்ளும் தன்மைக் கேற்ப அபாயம் விளங்கலாம், அபாயம் விளங்குதற்கேற்ப இந்த உலகம் அவனுக்குப் பயகுதலம் என அவ்விருமை நிலைகளுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பைச் சுட்டி மனித நலமாவைப் விளக்கினார் அவர். 45

மனிதன் இயற்கைக்குத் தொண்டாக இருந்து தன்னைப் பேணி வந்த நிலை ஒன்று. இயற்கையிலின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு தனக்குத் தானே தலைவனாக விளங்க முற்பட்ட நிலை ஒன்று. அந்நிலையிலும் அவனிடம் குறைபாடுகள் விளங்கின. எனினும் இயற்கைக்குக் கட்டுப்பாட்டுக் கிடப்பதைவிடத் தன்னிடத்துள்ள நலன்களைக் கண்டறிந்து அவற்றை மதிக்கும் வகையில் மனிதனின் புதிய நோக்கு விரிப்பற்ற எழ வேண்டியிருந்தது என அறிஞர் ரஸ்ஸல் எடுத்துக் காட்டினார். 46

மனிதனிடமுள்ள திறமைக்கும் அவனிடத்துள்ள குறைபாட்டிற்குமிடையே போட்டி நிகழ்ந்து வருகிறது. குறைபாட்டிற்கு இடங்கொடுத்தால், திறமையால் தீமையே விளையும். அறிவாமை, திறப்பாடினமை ஆகியவற்றோடு காலந் தள்ளிய நிலை வேறு. அறிவுடனும் திறப்பாட்டுடனும் குறைபாடும் வளருமானால் உயர் வாழ்வு நிலைப்பது அரிது. அறிவு, தீமை தன்மை இரண்டுக்கும் துணைபாடுவது. ஆகவே, அறிவு ஞானமாக முதிர் வேண்டும்; அதனால் அதன்

44. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Page 541 (1937)

45. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol.IV. Page 541 (1937)

46. Bertrand Russel: The Scientific Outlook. Pages 278-89 (1962).

பெருக்கம் தனித்திலேயே முடியும் என்ற அறிஞர் மனஸ்க் மலிதவிடத்த
இருந்தவந்த - இருந்தவரும் - இருமை நிலையைப் புலப்படுத்தினார். 47

மலித உன்னம், வேதப்பாடு ஒருமைப்பாடு என்னும் இரண்டு நெறிகளுக்
கிடையே தன்னைச் செம்மைப்படுத்தி வளர்த்துக் கொண்டு முழுமைவைய
(Perfection) நோக்கி நடக்கிறது; ஒவ்வொரு கட்டத்திலும்,
அகமுகமாக இருந்த திறன் ஒன்ற புறமுகமாக வந்த விளங்குகிறது;
உள்ளத்தின்புகைந்த கிடக்கும் செவ்வம் இவ்வாற, வெளிப்போந்த விளங்கிச்
சிறப்புறக்கிறது என்ற அறிஞர் பிராட்லி எடுத்தக் காட்டுகிறார். 48

உயிரியல், உளவியல் இரண்டும் மலிதவிஷ் சுந்தலற வரலாற்றை
விளக்குபவை. எனினும், பண்பாட்டு மரபு என்னும் பயின்ற வழக்கு வகிக்கும்
பெரும் பங்கை நோக்க, உயிரியலை விட உளவியலே உயர்ந்ததாகத்
தோன்றுகிறது. உள்ளத்தின் செயல்களாலும், வினைவுகளாலும், தன்னைச்
சீர் செய்தல், தன்னை வகைப்படுத்துதல் ஆகிய முறைமைகள் அமைந்து,
பண்பாட்டு மரபு ஒங்கி வருகிறது. அவ்வப்போது மேற்கொள்ளும் வழிவகை,
அறிவாக்கம், கருத்து, நம்பிக்கை, கோட்பாடு ஆகியவற்றில் மாற்றம் நிகழ்த்தி,
மலித உன்னம் உருப்பெறுவதால், உடற் சுற்றியல், உயிரியல் ஆகியவற்றை விட,
உளவியலே மலிதவிஷ் சுந்தலற வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகிக்கிறது என்ற
எடுத்துவரக்கிறார் ஜூலியன் உறக்கல்வி. 49

47. Bertrand Russel: The impact of Science in Society; Pages 120-21. Quoted by Swami Renganathananatha in his "The Message of Upanisads" Page 239 (1968).

48. M.K.Bradly: The Logic of the Unconscious Mind. Introduction Pages X-XI. Quoted by Swami Renganathananatha in his "The Message of the Upanisads" Page 335 (1968)

49. Julian Huxley: The Evolutionary vision, ^Evolution after Darwin, Vol.III. Page 251. Quoted by Swami Renganathananatha in his "The Message of the Upanisads" Page 377 (1968).

மனிதனின் ஆளுமாவின் வேட்கைக் கூற, காரணகாரியக் கூற என்னும் இருவகைக் கூறுகள் உண்டு. வேட்கைக் கூற காரணகாரியக் கூற்றிக்கு அடங்கியே நிற்க வேண்டும். வேட்கைக்கும் உணர்ச்சிக்கும் முதலிடம் தருவது உயர்ந்த வாழ்க்கை ஆகியிருக்கிறது. மனிதன் உணர்ந்த தெனியும் பல்வகை இன்பங்களை முறைப்பட ஆய்ந்து பயன் காண வேண்டுமாயின், வேட்கைக் கூற காரணகாரியக் கூற்றிக்கு அடங்கி நின்றலே பொருத்தமாகும். அவ்வாறு அடங்கி நின்றவிலேயே உயர்ச்சியும் வேட்கையும் முழு நிறைவு பெறுகின்றன என்பது அறிஞர் பிளேடோவின் விளக்கமாகும். 50 கலப்பு-மிகு மகிழ்ச்சியும், கலப்பற்ற தாய் மகிழ்ச்சி சிறிதேயாயினும் அதனே கொள்ளத்தக்கது என்பது அவரது முடிபாகும். 51

இவ்வகை எடுத்தக்காட்டிய அறிஞர் தம் கூற்றுகள், மனிதனின் இயல்பின் இருமை நிலை எவ்வாறு அமைந்து விடக்கின்றது என்பதையும் அவ்விருமை நிலைக்கு இடையே மனித மாண்பு எவ்வாறு பரிணமித்து மேல் பட்டு வருகிறது என்பதையும் நன்கு விளக்குகின்றன.

இனி மனித மாண்பியத் கோட்பாடு, பிற கோட்பாடுகளுடன் ஒப்பிடுங்கால், எவ்வாறு தன்மையின்பை விளக்கிக் காட்டுகிறது என்பதையும் காணுதல் வேண்டும்.

கீழை நாட்டு அறிஞர்கள் எடுத்தக் காட்டுவது போல், படைப்பின் நன்மை தீமைக் கூறுகள் உண்டு என்பதை அறிஞர் பெர்னாருஷா எடுத்தகரைத் தள்ளார். படைப்பு, ஞானபாடெல்லாம் நீங்கியது என்பது பொருந்தாது. படைப்பாற்றல், முயல் பிழைத்தல் (Trial and Error) என்னும் நெறியிலேயே இயங்குகின்றது. படைப்பில் உள்ள பிழைகளே தீமையாக

50. Dr.C.E.M.Joad. Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Page 64 (1948)

51. Dr.C.E.M.Joad. Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Page 410 (1948).

உருக்கொண்டு சிக்கல் விளைவிக்கின்றன. படைப்பில் உள்ள இவ்விருமை நிலை படைக்கப்பட்ட உயிர்க்கிடத்தும் - குறிப்பாக மக்க்கிடத்தும் - காணப்படுகின்றது. மனிதனின் முன்னி உருமும் இயல்பால் (*essence*) நன்மையைப் போலவே தீமையும் விளைபவாம். மனித இயல்பில், ஆற்றல், அறிவு, உண்மை காணும் வேட்கை ஆகியவற்றைக் தொடர்ந்து பெருக்கும் உந்ததல் உள்ளது. மனித இயல்பில் அழகு, அறப்பண்பு, இரக்கம் முதலிய உடன்பாட்டு உணர்வுகள் இருத்தல் போலவே, செருக்கு, காமம், சினம், அருக்காறு முதலிய எதிர்மறை உணர்வுகளும் உள்ளன என்பதை மறக்கியலாது. இவற்றோடு பழிநாணம் நிறைந்த பலர், மாகமறவற்ற சிலரைப் பலவகையாகத் தன்புறத்தும் கொடுமைகளும் உள்ளன. இவ்வாறு, படைப்பு, அதன் இலக்குகளாகிய உயிர்கள் - குறிப்பாக மக்கள் - ஆகிய இருதிறத்தும் இருமை நிலை உள்ளதை பெர்னாருஷா விளக்கமாக வு/ எடுத்தகாத்தள்ளார். 52

பெர்னாருஷாவின் கருத்தை உள்ளத்திற் கொண்டு, மனித மான்பியலை, இயற்கையியல் (*Naturalism*) முழுமையியல் (*Absolutism*) இயற்கை இறப்பியல் (*Supernaturalism*) ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டால் மனித மான்பியலின் உண்மை இலக்கணம் நன்கு புலப்படும்.

மனித மான்பியலைப் பொதுவான னாழ்க்கைக் கோட்பாடு என்ற கொண்டால் அஃது இயற்கையியலுக்கும் (*Naturalism*) முழுமையியலுக்கும் (*Absolutism*) இடைப்பட்டது என்பது போல் தோன்றும், எனினும் அது பொருந்தாது.

இயற்கையியல் மனித முயற்சியைப் புறக்கணிப்பது; முழுமையியலோ, உண்மை என்னும் நீக்கமற நிறைந்த நிற்பது என்னும் அளவில் மேற்கொண்டு வளர்ச்சிக்கு இடந்தராமல் அமைந்து கிடப்பது.

52. Bernard Shaw: Every-body's political what is what
Pages 232-33 (1950)

Bernard Shaw: Back to Methuselah : Page 44 (1954).

இயற்கையிலிருந்து தோன்றிய மனிதன் இயற்கையோடு போராடிக் கொண்டு, இயற்கையை இறந்த நிலையையும் எதிர்த்துப் போராடி வருகிறான். எனவே, இயற்கையிலுக்கும் இயற்கை இறப்பிலுக்கும் இடையே மனித மாண்பியல் ஊற்றம் பெற்ற வருகிறது என்பதே பொருத்தவதாகும். 53

படைப்பிலும், படைக்கப்பட்ட தன்விடத்தம் இருமைநிலை இருப்பதைக் கண்டு மனித நல இயலை வளர்த்த மனிதன் மேலும் ஒரு படி உயர்ந்து அநி மனித நல இயலை (Humanitarianism) வளர்க்கத் தலைப்பட்டான். அநிமனித நல இயலைப் பேணும் நிலையில் மனிதன், அநிகளுக இருந்து அறவோராக உயர்கிறான்.

நன்மை தீமை இரண்டையும் ஆராய்ந்து நல்லவைற்றை ஏற்றச்சொண்டு, தீயவைற்றை விலக்க வேண்டும் என்பது அறிவு நிலை. நல்லவைற்றை மட்டும் நிலைந்து தீயவைற்றை நிலைக்கவும் மறத்து வாரும் நிலை அறநிலை. படைப்பில் இருமை உண்டென்பது அறிஞர் கொள்கை. படைப்பில் ஒருமையே காண்பது அறவோர் கொள்கை.

"நன்மை தீமை இரண்டையும் ஆராய வேண்டும், ஆராய்ந்து நல்லவை கொண்டு தீயவை தள்ள வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சி யாளர் கொள்கை. ஆனால் அறவோர் இதற்கு உடன்படுவதில்லை. நன்மை தீமை என்ற பகுத்தறிவதே போதும், நன்மையை மட்டும் போற்றிப் பாராட்டித் தீமையைத் திரும்பப் பேசாமல் விட வேண்டும் என்பதே அறவோர் கொள்கை. தீமையைக் காண்பது, கேட்பது, ஆராய்வது இவற்றை அறிவு வளர்ச்சிக்காகவும் மேல் கொள்ளக்கூடாது என்ற அறவோர் கடிவது வழக்கம்"

- மு.வரதராசன்: திருவள்ளூர் அல்லா வாய்க்கை விளக்கம்: பக். 66.

என்ற ஆய்வாளர் அறிஞர்க்கும் அறவோர்க்கும் வேறபாடு காட்டி விளக்கும் விளக்கத்தில் அறிமுக நலவியல் (Humanitarianism) விளக்குவதைக் கவனலாம் .

தீமைபய வினைவித்த அதனைப் பிறர்க்கு இழைப்பாரிடத்தும் தீமைக்கு இடந்தராமல் - அதாவது தீமை செய்யாமல் - நன்மையையே செய்யவேண்டும் என்ற திருவள்ளுவர் எடுத்தகரக்கிறார் .

திறனல்ல தற்பிறர் செயலும் நோநொந்து
அறனல்ல செய்யாகும் நன்ற . (குறள் 157)

மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாகுந் தாம்தம்
தகுதியாள் வென்ற விடல் . (குறள் 158)

அறிவிஞன் எல்லாம் தலை என்ப தீய
செறவார்க்கும் செய்யா விடல் . (குறள் 203)

கறத்த இன்னு செய்துக் ண்றுமும் மறத்தஇன்னு
செய்யாகும் மாசற்றார் கோள் . (குறள் 312)

இன்னு செய்தாகை ஒறத்தல் அவர்நான்
நன்மயம் செய்து விடல் . (குறள் 314)

நன்பு ஆற்றராகி நயம்இல செய்வார்க்கும்
பன்பு ஆற்றராதல் கடை . (குறள் 398)

இன்னுசெய் தார்க்கும் இவியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு . (குறள் 987)

வேண்டும் என்ற அவர் உணரும் உணர்வுதான்.

திப்பாலதான் பிறர்க்குச் செய்யற்கு; நோய்ப்பால
தன்னை அடல்வேண்டா தான். (குறள் 206)

தன்னைத்தான் காதலனின் எனைத் தொன்றும்
தன்னைத் தீவினைப் பான். (குறள் 209)

அறிவினான் ஆளுத உண்டோ பிறிதின் நோய்
தன்னோய் போல் போற்றுக்கடை. (குறள் 315)

இவ்வு எவத்தான் உணர்ந்தவை தன்முமை
வேண்டும் பிறக்கட் செயல். (குறள் 316)

நோய்எல்லாம் நோய்செய்தான் மேலாம்; நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர். (குறள் 320)

கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒருவரால் வாழ்ந ஈர்மேல்
செல்லாது உயிர்உண்டாம் கற்ற. (குறள் 326)

இக்குறள்களில், தாய் பிறர் என்ற வேத்பாடு அற்றவராய்த்
தமக்கு நலங்கருதிப் பிறர்க்குத் தீமை நேராமல் சாத்தும், தமக்குத் தன்பம்
நிகழவேண்டாமு கருதிப் பிறர்க்கு நலம்செய்த போற்றியும் வாரும் அறவோர்
ஆயல்பை - அநிமிஷநல மானியுடையார் ஆயல்பைத் திருவள்ளுர் விளக்கியுள்ளார்.

தாய் பிறர் என்ற வேத்பாடு அற்ற நிலையில் அறவோர் -
அநிமிஷநல மானியுடையார் - அடையும் இவ்வுரு மேல்நிலை உண்டு. தம்மின்
பிறரையும், பிறரின் தம்மையும் காணும் மனநிலை வாப்க்கப் பெறவதால்,
உலகில் வினையும் தீமையும் நன்மையும் - அவற்றால் வினையும் தன்பமும் இன்பமும் -
பிறர் வினைப்பன அல்ல; யாவும் தாய் வினைப்பனவே என்ற உணரும் உணர்வே அ

அந்நிலையைக் கவியல் ^{Le} மீட்டுவதால்,

"தீதும் நன்றும் பிறந்தா வாரா

நோதவும் தவிதவும் அவற்றோக்கி" (புறநானுறு:192)

என்ற தொடர்களில் விளக்குகிறார்.

தாம் பிறர் என்ற வேறுபாடு அற்ற, நோக்குமிடமெல்லாம் தம்மையே காணும் பெருநிலை உற்ற அநிமிஷ மாண்பியலாளர், உலகியல் நிலையில் சோதனைக்குட்படுகின்றபோது, தம் நிலையிற் தாழ்தல் இல்லை; வாழ்வின் இறுதியாகிய சாவு நேரினும், அல்லது வாழ்வின் சீர்துறவதற்குரியதாகிய இப்பாடு கேடு நிகழினும், தமது பெருமைக்குரியவராக அவற்றை ஏற்றக் கொள்வார்கள்.

நத்தம்போல் கேடும் உளதானும்; சாக்காரும்

வித்தகர்க்க் கல்லால் அரிது" (குறள்: 235)

ஒப்புரவி ^(சு) எல்லவரும் கேடுஎனின் அஃதுஒருவன்

விறற்க்கோள் தக்கது உடைத்து. (குறள் 220)

நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்

கோகுறவினியார் பிறர்கொள விவிற்தோர். (அகநானுறு 61)

என்றப் பாடல்கள் உலகியலின் அநிமிஷ மாண்பியலாளர் தம் நிலை ஒன்று ஒருவரை என்பதை எடுத்துரைக்கின்றன.

தமக்கென வாழா, பிறர்க்கென ^{Le} (தமக்கென வாழ்வது போலவே) வாழ்வதோடு, பிறர்க்கென (அவரைத் தம்போல் கருதி)த் தமது உயிரையும் நயம் இவ்விதப்பிற் வரும் இன்பம் மிக உயர்ந்தது என்றும் அதனின் மிக்கது ஒன்று இவ்விதம் என்றும் மேற்கு நாட்டாரும் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

மனிதன் எச்செயலையும் மகிழ்ச்சி பெறதற் பொருட்டுச் செய்கிறான். அதிலும் தன்னை முற்றிலும் இழந்து எதனையும் செய்கிறான். மனிதன் தன்னை மிழந்து வாழ்வதற்குரிய காரணத்தை ஆராய்ந்தால், தன்னைத்தான் மகிழ்வுறத்திக் கொள்வதிலும், பிறரை மகிழ்வுறத்துவதில் அதிக மகிழ்ச்சி கொள்கிறான் என்பதுவே அதற்கு உரிய காரணம் என்பது நன்கு விளங்கும். தன்னை மறந்து பிறர் பொருட்டுச் செய்யும் தியாகத்தால் மனிதன் அளவிறந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறான். தனக்குச் சரி என்றப்பட்டதைச் செய்ததாகவும், பிறர் தன்பால் உதவி எதிர்பார்த்ததால் தான் அவ்வாற செய்ததாகவும் உணர்ந்து பெருமிகம் கொள்கிறான். காமவிழைவால் வேண்டியவாற இன்பந்தய்த்து நிறைவுகொள்வார் போன்ற இன்பத்தையும் பெறுகிறான். தனக்குத் தானே தேந்ந்து கொள்ளும் நலம், வேட்கை, ஈடுபாடு ஆகியவற்றைப் பெறும் எவ்வின்பமும் தன்னைப் பிறர் பொருட்டு ஈந்து கொள்ளும் இன்பத்திற்கு இரையாகாத என்ற கருதுகிறான். இவ்வாற தியாகத்தால் பிறரை மகிழ்ச்சியுறச் செய்யும் அதிகமகிதநல மான்பினை ஒருத்தவனாகவே கிரேக்கர்கள் போற்றிவந்தார்கள். 54

பிறர் நமக்கொன்றைச் செய்யும் பொருது, நாம் அவரை நமக்கெனப் படைக்கப்பட்ட கருவி எனக்கருததல் ஆகாது. அவரை, நம்மை நாம் பேணுதல் போல் பேண வேண்டும் என்ற அறிஞர் கான்ட், அதிகமகிதநல மான்பு பற்றிய கருத்தினை நடப்பதாக வெளியிட்டுள்ளார். 55

கால, இடவேறுபாடு கடந்த அகிலமனைத்திற்கும் உரிய பெருங் கோட்பாடு, கால இடவேறுபாடு கடந்து அகிலமனைத்திற்கும் உரியவரூபி வளர்ந்த மனிதனிடமிருந்தே முகிழ்க்கும் எடைப்பவிதரான் என்றும் அறிஞர் எருத்தரைக்கிறார். 56

54. Dr.C.E.M.Joad: Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Pages 46-47 (1948)

55. Kant: Ethics : Translated by A.C.Ewing. Page 62 (1969)

56. A.K.Pavithran. The Beacon of one world. Page 146 (1973).

மன்பதை முன்னே, முன்னே ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு பிரச்சினை தோன்றவே செய்யும். அதற்குத் தீர்வு காணும் நோக்கமே ஒவ்வொரு மனிதனின் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வப்போது தோன்றும் சமுதாய, விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப, ஆன்மீக, ஒழுங்கியல் நெறிகள் அனைத்தும் அந்நோக்கம் கருதியே தோன்றியன என்ற உணர்தல் வேண்டும். அமைதி, சமுதாய உணர்வு ஆகியவற்றை மேம்படுத்துதற்காகப் பாடுபடும் மக்களோடு தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, தன் ஆற்றல் திறமை ஆகியவற்றைச் சமர்ப்பணம் செய்தால்தான், மன்பதையின் வரலாற்றில், அடிமனிதநலக் குறிக்கோள்கள் (humanitarian ideals) தொடர்ந்து வளர்ந்து கருதிய வெற்றியையும் நலனும் என்ற பெட்ரோசியன் என்னும் அறிஞர் எடுத்தக் காட்டுகிறார். 57

ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் வாழ்வும் மன்பதையின் வரலாற்றோடு பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப்பிணைந்ததாலும். மன்பதை அவ்வக் காலங்களில் எதிர்கொள்ளும் எந்தச் சிக்கலையும் தீர்த்து வைப்பதில் முயற்சியும் ஆழ்ந்து நிற்கும்போது தான் தனி மனித வாழ்வு நிறைவுடையதாய், பொருள் பொருந்தியதாய்த் திகழும் என அறிஞர் பான்ட்ச்காவா விளக்குகிறார். 58

தான் வாழும் உலகம் மக்கள் வாரும் உலகம் என்ற உணர்தல் வேண்டும். சமுதாய வாழ்வு பற்றிய உண்மையே உண்மை என்ற தெளிவு வேண்டும். மனிதன் அவ்வுண்மையைக் கடைப்பிடித்தே வாழுகிறான்; அதுமேல் படவேவாழுகிறான்; அவ்வுண்மையிற் பங்கு கொண்டு அதனை மாண்புமத்தி அதற்குத் தலைவகுையும் அதற்குச் கருவியாகவும் அமைந்து அதில் தலைப்பட்டு நிற்கிறான் என்ற அறிஞர் பெட்ரோசியன் தொடர்ந்து விளக்குகிறார். 59

57. M. Petrosyan. Humanism, Its Philosophical, Ethical and Sociological aspects. Pages 163-64 (1972)

58. M. Petrosyan. Humanism, Its Philosophical, Ethical and Sociological aspects. Page 159 (1972)

59. M. Petrosyan. Humanism, Its Philosophical, Ethical and Sociological aspects. Page 232 (1972).

அதிமலிதநல மான்பின் அருமை, அந்நி மக் காலம் வரை அறியப்படாத ஒன்ற. மலித லை நாகரிகப்படுத்தும் செவ்விய கருவி அது என்ற பத்தொன்பதாம் ஞாந்ருண்டிலேதான் உணரப்பட்டது. இன்றங்கூட அதன் அருமை அறியாத அத லைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறோம். தத்துவஞானிகள் பலருங்கூட, அது பலவிதமான, நெகிழ்ந்த, தன்னை இழக்கும் நிலை என இகழ்வாராயினர்; கொடுமை, வன்முறை ஆகியவற்றினால் இழந்தது எனக்கருதினர். கதை, நாடகம் இயற்றுவோரும், நடிசர்க்கும் கூட, இக்கருத்தையே வலியுறுத்தினர். வீர உணர்வும் தன்மையிடுகைத் திண்மமும் உடையது அது என உணர்வார் அறியராக இருந்தனர் என்ற அதன் அருமை குறித்து விளக்கம் செய்கிறார் அறிஞர் கென்னெக்கிளார்க் என்பவர். 60

அரவிந்தரும் அதிமலிதநல மான்பின் அருமையை நன்கு விளக்கியுள்ளார். தனி மலித வாழ்வு பந்தபாசத் தொடர்பற்றது; ஆயிரம் மனப்பதை, அமைதி அன்பு இவற்றைப் பாடுபட்டு வளர்க்கிறது. அவ்வளர்ச்சியின் சாரமே அதி மலிதமான்பியல் என்பது. மனப்பதை, தற்காலத்தில், வேத நெறியாய்க் கொண்டோடாக வேண்டிய அன்பு-நெறி என்ற அதன் அருமையைப் புலப்படுத்துகிறார் அவர். 61

அதிமலித மான்பியல் என்பது தற்கால முன்னேற்றத்தில் தோன்றி வளர்ந்த புதிய தத்துவம். சமய உணர்வு பெறல், தருணகாட்டுதல், மலித லை மலிதன் விரும்புதல் ஆகியவை மூலம் அது நம் இயல்பிலேயே உள்ளது என்ற நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இன்ற அது வளர்ந்த பரவிவுள்ளதெனில், அதற்குரிய வித்து நெடுங்காலத்திற்கு முன்னமேயே விதைக்கப்பட்டது. புத்தம், கிறித்துவம் ஆகிய இரு சமயங்களும் அதை உணர்ந்த போற்றி உரம் பெற வைத்தன என்ற மேலும் விளக்குகிறார் அரவிந்தர். 62

60. Kenneth Clark: Civilization. Pages 329-30. (1974)

61. Sri Aurobindo: The Life Divine. Vol.II. Page 84 (1972)

62. Sri Aurobindo: The Life Divine. Vol.II. Page 249 (1972).

இவ்வகை ஆய்ந்த தருத்துகளால் பின்வரும் முடிவுகள் கொள்ளக்
கிடக்கின்றன .

1. மனிதவிடம் குற்றம், ஞாபகம் அறியாமை, அறிவு என்னும் இருமை நிலை உள்ளது. ஞாபகம், அறிவு முதலிய உடன்பாடான பண்புகள், குற்றம் அறியாமை முதலிய எதிர்மறைப் பண்புகளோடு போராடி அவற்றை வெல்ல முற்படுகின்றன. அத்தகைய வெற்றியே மனித மாண்பியலாகும். ஞாபகம் நிறைந்தவரிடத்துக் குற்றம் இருத்தலும் இயல்பு; குற்றமே நிரம்பியவரிடத்துச் சில ஞானிகள் இருத்தலும் இயல்பு; அத்தகைய நிலையும் மனித மாண்பியலுள் அடங்கும்.
2. கல்வி, கலை, உயர்த்திச் செம்மொழி இலக்கியப் பயிற்சி முதலியன மனித மாண்பியலை வளர்ப்பன. அவ்வப்போது நேரும் இடையூறுகளினைத் தகர்ப்பதற்கும் தொடர்ந்து மனித மாண்பியல் ஈற்றம் பெறுவதற்கும் இவை அருந்துவன புரவன.
3. தாம் பிறர் என்ற வேறுபாடு அற்ற நிலையை - அதிமனித மாண்பியலை - நோக்கி மனித மாண்பியல் மனிதனை நடத்திச் செல்கிறது. தீமை, குற்றம் முதலியன படைப்பின் இஷ்டம் என்ற உணர்வோடு, பகை, நன்பர், நொதுமலர் என்ற வகைப்படுத்தாது, அனைவரையும் ஒப்பக் கண்டு அவர் நலத்திற்காகத் தம் நலத்தையும் உயிரையும் கிடப் பணயம் வைப்பது அதிமனித மாண்பியலின் உயிர்நாடியான கோட்பாடு.

இயல் - 2

வில்லிபுத்தூரார் காட்டும் மனித மாண்பியல்

வில்லிபுத்தூரார் பாரத வரலாற்றைப் பாட எடுத்தக் கொண்டதற் குரிய காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, வியாசர் வடமொழியில் படைத்த பாரதத்தைத்தாம் அறிந்து அதனைத் தமிழில் படைத்தத்தர வேண்டும் என்ற பேராவல்; இன்னொன்று கண்ணன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு.

"மன்னில் ஆரணம் நிகர் என வியாதாரர் வகுத்த
என் இலா நெருங்கதைய யான் அறிந்து இயம்பல் "

"முன் சொலாகிய சொல் எல்லாம் முழுது உணர்முவின
தன் சொலாகிய மாப் பெருங்காப்பியம் தன்னைத்
தென் சொலால் உரை செய்தல் "

"மன்னும் மாதவன் சரிதமும் இடைஇடை வழங்கும்
என்றும் ஆசையால் யானும் ஈடு இயம்புதற்கு இசைந்தேன் "

- வில்லிபாரதம் : ஐந்தாம் : 4, 5, 6.

கீழை நாட்டுத் தத்துவ மரபின்படி, மனிதனும் அவனடைய மாண்புகளும் சிறப்புறவது தெய்வத்தின் தொடர்பினால் தான்; தெய்வத்தின் இயல்பு புலப்படுவதும், பரிணமிப்பதும் மனிதனை மாண்புகளின் வாயிலாகத்தான்.¹ இந்நட்பத்தினை உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டியமை பற்றியே, வில்லிபுத்தூரார், பாரத வரலாற்றில் காணும் பாத்திரங்களின் மாண்புகளை எடுத்தியம்புதல், அவற்றை மேலும் மாண்புறச் செய்யும் தெய்வ இயல்பினை விளக்குதல் என்றும் இருமை நிலையைத் தவக்கத்திலேயே புலப்படுத்துகிறார்.

---

1. S.Radhakrishnan, Indian Philosophy; Vol.I. Page 545 (1966).

சக்கரம் சுழலச் சுழல மேல் கீழ் ஆவதும் கீழ் மேல் ஆவதும் போல், உன்மை, நென்மை முதலிய பண்புகள் நிலை தருமாறுங்கால் அவதார தத்துவம் உருவெடுக்கிறது. மனிதனைத் தெனியுறத்தி் மேம்படுத்துவதற்காகத் தெய்வம் மனிதனை நோக்கி வருகிறது. அறியாகை இருள் நீங்கித் தன்னைத் துள்ளப் பெருக்கமையை (Self) உணரும் போது மனிதனும் தெய்வமாகிறது. சமுதாய வரலாற்றில் நிகழும் மேல் கீழ் நிலையைப் போன்றதாலும், இது என்ற சான்றோர் எடுத்ததக் காட்டுகின்றனர்.² மனித, தெய்வ இயல்புகளின் இணைப்பையும் அதனும் மாண்புறம் மனித, தெய்வ மேம்பாடுகளின் சிறப்பையும் விளக்குதற்காகவே வியாசரின் பெருமையையும், கண்ணனின் பெருமையையும் வில்லிபுத்தூரார் ஒரு சேர எடுத்தக் காட்டுகிறார். மாவட மாண்புகள் கூறும் பாரத வரலாறும், தெய்வ மாண்புகள் கூறும் கண்ணன் சரிதையும் ஒருங்கிணை வேண்டும் என்ற அவர் உள்ளம் விழைகிறது.

மனிதனிடம் மிக விழுமிய பண்புகளைக் காணுமிடத்து அவனைத் தெய்வமாகக் கொள்ளல் வேண்டும் என்றும் கோட்பாட்டினைச் சில பாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் வில்லிபுத்தூரார் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

'பாண்டு ஈன்ற தருமதேவதை'	• வி.பா.சம்பவ: 113
என்ற தருமனையும்,	
'நல் அறக் கடவுள்'	- வி:பா.வாரண: 53
என்ற விதரனையும்,	
'மதியுடைக் கடவுள் வீருமன்'	- வி:பா:இராமாய 141
என்ற வீருமனையும்,	
'விகருணன் ஆம் வாய்மைக் கடவுள்'	- வி:பா:குறபோர் 236
என்ற விகருணனையும்,	

‘தெய்வமன்கூன்’ - வி.பா : கிருட்டினன் தூத : 30 .

என்ற சகதேவ லையும் குறிப்பிடுவதை நோக்க, மனித மான்பு, தெய்வ மான்கை எய்திச் சுறப்புறல் வேண்டும் என்ற வில்லி கருதுகிறார் என்பது உறுதியாகிறது .

புலங்க ளை ஒருமைப்படுத்தித் தூய வாழ்வு வாழும் சான்றோரையும் ஸுவைரையும் கட்டினர் என்ற பெயரால் குறித்தல் தமிழ் மரபில் காணப் படுகின்றது . மனிதன் பண்பால் உயர்ந்து உயர்ந்து தெய்வ எல் லையைத் தீண்டித் தெய்வப் பண்புகள் அமையப் பெற்ற முழுமை எய்தல் வேண்டும் என்றும் நோக்கம் பற்றியே தமிழ்ச் சான்றோர், உயர்ந்த மாறாடகைத் தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கூறினர் என்பது மறத்தற்கியலாத கருத்தாகும் .

வில்லிபுத்தூரார் தம் தூவள்ளேயே "அம்முனிப்பெருங்கடவுளும்" (சம்பவ : 29) என்ற துருவாச முனைகைக் குறிப்பிடுவது, மாறாட தெய்வ மான்புக ளை ஒருங்கிணைக்க விரும்பும் அவர்தம் கோட்பாட்டிற்குத் தக்க அகச் சான்றாகும் . 3

வேதம் நல்கிய இறைவ லைப் போல பாரதம் நல்கிய வியாததும் இறைமைத் தன்மை எய்தியவன் . நான்கு வேதங்க ளை இறைவன் நல்கினான் எனின், பாரதத்தை ஐந்தாம் வேதமாக வியாதன் நல்கினான் என்ற கூறி இறைவ லையும் வியாத லையும் (தெய்வத்தையும் மனித லையும்) ஒப்ப வைத்துக் காட்டுகிறார் வில்லிபுத்தூரார் .

"சுதர் வேதங்கள் பாரதம் தன்னொரு

ஐந்தாம் படியினால் பகர்ந்த முர்த்தி"

- வி.பா : திரௌபதி மா லையிட்ட சருக்கம்-5

3. வில்லிபாரதம் : ஆதிபருவம் : அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம் 22 : பக். 376 : வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)
வில்லிபாரதம் : ஆதிபருவம் : வேத்திரகியச் சருக்கம் 36 : பக். 239 . வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963) .

என்றும் தொடர்களின் வாயிலாக, தெய்வ மான்போடு மனித மான்கை
ஒரணத்துக் காட்டுகிறார். நான்கு வேதங்களை - இறைவன் நல்கியவற்றை -
வியாசன் வகுத்தான் என்பதும், அவ்வேதங்களை ஒப்ப ஐந்தாவதாக ஒரு
வேதத்தை - பாரத 'வரலாற்றை - வியாசன் (மனிதன்) செய்தான்
என்பதும் மனித மான்பு மேம்பட்டு நின்ற தெய்வ மான்கை எட்டி நின்ற
தட்பத்தைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

அனைத்தமாய் உள்ள படைப்பின் முழுமைத் தன்மையில், இயற்கை,
இயற்கை இறந்த நிலை ஆகியவற்றுள் மனிதனுக்குரிய நிலையை அவன் உணருமாறு
புலப்படுத்தி, தெய்வ இயல்பு மனிதனை நோக்கி வருதற்கு எந்த முன்வரம்பும்
விதிக்காமல் செய்து விட்டால், மனித மான்பியலும் அவதார தத்துவமும்
ஒன்றாகி விடுகின்றன என்பது மேல் நாட்டார்க்கும் உடன்பாடாகின்றது. ⁴

வினாக்கு நிலையிலின்ற உயர்ந்த மனித நிலைக்கு வந்து அதன்மீறும்
உயர்ந்த தெய்வ நிலையைப் நோக்கிப் பயணம் செய்கிறான் மனிதன். ⁵
அத்தகைய பெரும் பயணத்திற்கு உறது லையாக இருந்து அவனை மேல் நோக்கிச்
செலுத்துவது கல்வியாகும். மனிதன் மனிதனாக வாழ்வதற்குரிய காரணம்
கல்வியே. மனிதனாகப் பிறக்கவில்லை; விந்தையான ஒருவருக்கத்தக்க
வினாக்காய்ப் பிறந்துள்ளான் அவன். பலகாலம், பல்வகை நெறிகளால்,
சட்டிப் பாதகாத்துப் பேணிப் பண்பாட்டுச் செல்வத்தால், மனிதன் மனிதனாக
உயர்ந்தான்; மன்பதை உருவாயிற்று; எவருங்கானது உயர்நிலையை மனித
சமுதாயம் அடைந்தது என்ற அறிஞர் வில்டுரான்ட் எடுத்தகைக்கிறார். ⁶

உயர்ந்த கல்வியாலேயே உயிர் பண்பட்டுப் பயன் பெறுகிறது;
உயர்ந்த கல்வியாலேயே மனம் பண்பட்டுத் தாய்மை அடைகிறது. உயிர்

4. Whit Burnett (Editor); This is my philosophy; page 255 (1958)

5. Swami Renganathananda: The Message of the Upanishads;
pages 238-39 (1968)

6. Wil Durant: The mansion of philosophy; page 256 (1952).

மாசற்ற மெம்பட்டு விளங்கும், மனம் தூய்மை மிகுந்த உயர்தலமே
 மனின் பெறம் விழுமிய செல்வங்களாகும். இத்தகைய பெருநிலையை
 துரோணர் - அருச்சுனன் தொடர்பில் வைத்து விளக்குகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.
 துரோணன் அருச்சுனனுக்கு உயிர் ஆனான்; அருச்சுனன் துரோணனுக்கு மனம்
 ஆனான். துரோணன் அருச்சுனன் பால் காட்டிய அருளால் உயிர் நலம்
 பெற்றான். அருச்சுனன் துரோணன் பால் காட்டிய விநயத்தால்
 (வணக்கத்தால்) மனநலம் பெற்றான். 69

"இருவரும் நயந்த அருளும் விநயமும் மிகுந்தனர்கள்,

இன் உயிரும் மனமும் என" - வி.பா.வாரண: 52

மனம் விளங்கும் வகையில் அறிவு பலபடியாய் உயர்ந்த நின்றல்
 வேண்டும் என்றும் கருத்துப்பட,

"ஆறறிவுதவே அவற்றோடு மனனே" - தொல்.பொருள்.மரபு: 26

என்ற தொல்காப்பியர் உணர்த்துவது இங்குக் கருதத்தக்கது.

ஆசிரியன் மாணவனுக்குக் கற்பித்த உதவுதல் பெரியோர் சிறியோர்
 பால் காட்டும் அருள் நிலை. கற்ற மாணவன் கற்பித்த ஆசிரியனுக்கு
 உதவும் நிலை சிறியோர் பெரியோர் நிலைக்கு உயரும் வளர்ச்சி நிலை.
 அவ்வளர்ச்சி நிலையை அருச்சுனன் எய்தி நிற்கிறான்; தெய்வமெனத்தான்
 போற்றிய துரோணனை, முதலையால் நேர்ந்த துன்பத்தினின்றும் காப்பாற்றி,
 ஆசிரியன் மதிக்கும் உயர்நிலை பெறுகிறான். இவ்வுயர்நிலையை மிக
 உட்பமாக - உவமை ஒன்றின் மூலம் - எடுத்துக் காட்டுகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

'முத்தி முகிதான் இலையை, நீர் படி தடத்துறையின்

முதலை கவர்வுற்றது எனவும்

69. வில்லிபாரதம்.வாரணவதச் சூக்தம்: 32. பக். 45.

வில்லிபாரதம்.சம்பவச் சூக்தம்: 89. பக். 37 மரே பதிப்பு (1959).

சித்திர வில் வீரர் பலரும் தம் வெறங்கையோடு

சென்ற அருகு நின்ற விடவே

பத்தியின் விரைந்து பொதுவே இபம் என அழைக்க ஒரு

பறவை யிசை வந்த நெடுமால்

கைத்திகிரி போல் கணையின், விசயன், அதனைப் பழைய

காரர் முதலையின் துணி செய்தான்!

- வி.பா.:வாரணாதம்-51.பக்.48.

யா லையை முதலே வாயிலின்ற திருமால் விருவித்தது போல், ஆசிரிய லை அருச்சுனன் முதலே வாயிலின்ற விருவித்தான் எனவும், நெடுமால் முதலையைக் கைத்திகிரியால் துணித்தது போல், அருச்சுனன் முதலையைக் கைக்கணியால் துணித்ததான் எனவும் கூறும் உவமைப் பகுதிகள், அருச்சுனன் உயர்ந்து மேம்பட்டு நின்ற - தன்னைப் பேணி வளர்த்த ஆசிரியன் நிலைக்கு உயர்ந்து நின்ற - தட்பத்தைப் புலப்படுத்துவனவாகும்.

காவிய வளர்ச்சிப் போக்கில் தான் போற்றும் அரிய பாத்திரங்களுள் ஒன்ற உயர்ந்து மேம்பட்டு வருதலைப் புலப்படுத்தும் வில்லிபுத்தூரராகின் மாண்பு இங்கு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மனித மாண்பு உயர்ந்து ஒங்கித் தெய்வ மாண்பினை எட்டி நிற்கும் என்றும் கோட்பாட்டினை நிறுத்தற்கு, துரோக - அருச்சுன உறவு பற்றிய விளக்கம் தக்கதொரு சான்றும்.

இவ்வுலக வாழ்வு விட்டு நீங்கிச் சென்ற இறைவனை எய்ததற்காகப் பெருமுயற்சி செய்கிறான் மனிதன். அம்முயற்சிக் கேற்ப இறைவன் மனிதனை நோக்கி வருகிறான். மனிதன் கடவுளின் அருளாட்சியில் கலந்து நிற்பதும், கடவுள், மனித உள்எத்திற் கலந்து நின்ற தன் அருளாட்சியை மனிதன் உணரும் வகையில் இயைந்து நிற்பதும் ஆகிய இவ்விரு கூறுகளும் அடங்கியதே வீடு பேற என்பதாகும். இவை ஒக்கிற ஒன்ற முறையான அல்ல; உண்மையில், இவை

ஒன்றில் ஒன்ற தெனிய பெறமாற அமைந்தவை . மனிதன் செய்யும் மிகக்கடிய முயற்சியெல்லாம் வீடுபேற பெறதற்பொருட்டேயாகும் . தன்னை இறைவனுக்கு முற்றிலும் நல்கிக் கொள்ளும் பெரும்பேற பெற்றவன் மனிதன்; கடவுளின் அருளாட்சியைப் பேணிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் பொருட்டு மனிதன் தன்னை இழந்த முழுச் சரணாகதி (total submission) யில் தலைப்படுகிறான் . மனிதனிடத்துள்ள ஞாற்றம் பொறக்கும் இயல்பு (மன்னிக்கும் மனப்பான்மை) முதலியவையாவும் அவனைத் தூய்மைப் படுத்திக் கடவுளின் அருளாட்சியைப் பேணிக்காப்பதற்காகவே அவனிடம் அமைந்தவை⁷ என்ற டர்வெல் என்றும் அறிஞர் எடுத்துக் காட்டுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும் .

தெய்வ-மாதாட ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவத்தின் உயிர் நாடியான இ இலக்கணத்தை அறிஞர் டர்வெல் மிக நுட்பமாக எடுத்தகரைக்கிறார் . இந்நுட்பத்தைக் கொண்டு அருச்சுன-துமோணர் , உறவினை நோக்கி, அவ்வுறவினை நன்கு புலப்படுத்ததற்கு வில்லிபுத்தூரார் எடுத்தகரைக்கும் உவமைகளைத் தொடர்ந்து நோக்கினால் தெய்வ-மாதாட மாண்பியலை உணர்ந்து போற்றதற்கு வில்லிபுத்தூரார் செய்துள்ள அரிய முயற்சி எளிதில் புலனாகும் .

தெய்வ மாதாட ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவத்தை , கல்வித்திறையில் - ஆசிரிய மாணவ உறவில் - புலப்படுத்தியுள்ளது போல் , அரசியல் துறையில் - சகோதர உறவில் - மிக நுட்பமாக விளக்கியுள்ளார் வில்லிபுத்தூரார் . வரம்புகட்கு (limitations) உட்பட்ட மனித இயல்பு வரம்புகளெல்லாம் கடந்த பேராற்றலின் (தெய்வத்தின்) ஆதரவினால் தான் தன் உண்மை இயல்பு விளங்கப் பெற்றத்தன் தோற்றத்தின் பயனையும் எழுப்புகிறது என்றும் கருத்தை , அரசியல் துறையில் உவமையாக வைத்து விளக்கியுள்ளார் .

7. F.A.Durwell: In the Redeeming Christ P-34 (Quoted by S.W.Savarimuthu: Divine Justice according to Kamban and Luthur; Page (1978).

ஆண்டு, அந்நாள், அப்போது ஆகியவற்றால் முதிர்ந்த நின்ற வீடுமன், தன் தம்பி விசித்திர வீரியனக்கு அரசியல் துறையில் மிக உதவியுரிந்து அவனை நெறிப்படுத்துகிறான். விசித்திர வீரியனும் வீடுமன்கூடைய மொழிக்கு இணங்கி அரசியலை நடத்துகிறான். அவன் அவ்வாறு அடங்கி அரசியல் நடத்திப் பயன் காண்பது, "சித்தாயிருக்கின்ற ஆன்மா, பரம் பொருளுக்கு எதிரிலே தோன்றுகின்ற தன்மைபோல" உள்ளது.

"சிற்பொருள் பரமான பொருட் கெதிர்

உற்பவிக்ஞம் உபாயம் தென்னவே

விற்படைத் திறல் வீடுமன் வாய்மையால்

பொற்புறப் புவி பூபதியாகும்"

- வி.பா.ஆகியருளம்:சூருளா:47.

வரம்புக்கு உட்பட்ட மனிதன் வரம்புகள்யாவும் கடந்த ஆற்றலால் உயர்வு பெறுகிறான் என்ற கருத்தை அரசியல் சூழ்நிலையில் வைத்து வில்லிபுத்தூரார் கூறுகிறார், பொது வாழ்வு சீர்மையும் தூய்மையும் பெற வேண்டும் என்ற அவர்தம் உள்ளக்கிடக்கையைப் புலப்படுத்தும். அதிலும் குறிப்பாக, இந்த சகோதரனைத் தெய்வ நிலையிலும், அவன் வழி நடக்கும் இளைய சகோதரனை மனித நிலையிலும் வைத்து ஒப்புமை காட்டுவதன் வாயிலாகத் தன் வாழ்வின் மனிதன் விழுமிய பண்பு நலம் பெற வேண்டும் என்பதை நன்குணர்த்துகிறார். தனி வாழ்வுச் சிறப்பு, பொது வாழ்க்கைச் சீர்மை ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கிணைந்த மனித நலமானபு உயர்வு பெற வேண்டும் என்ற விழைந்த விழையும் அந்நடப்பதில் ஊடாடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆன்மா பரம்பொருளின் அருளால் உயர்வு பெறுகிறது என்றும்

கருத்தை வலியுறுத்த வந்த மெய்க்கூட தேவர், ஆசிரிய மாண உறவு பற்றிய

உவமைமையையும், ⁸ அரசு அமைச்சு பற்றிய உவமைமையையும் ⁹ சிவஞான போதத்தின் குறித்துள்ளார். இவ்வுவமைகளைக் கர்ந்த ஆய்ந்த, வில்லிபுத்தூராரின் உவமையோடு ஒப்பிட்டுக் காணின், மனிதநல மாண்பு, தெய்வநல மாண்பு ஆகிய இரண்டும் ஒருங்கிணைவதால் விளையும் மேன்மை புலப்படும். காவிய நெறி கொண்டு உணர்வுத்துறையிலும், தத்துவ நெறி கொண்டு அறிவுத்துறையிலும், புலவரும் மெய்யுணர்வாளரும், மனிதநல மாண்பை உயர்த்தி நிறத்தம் திறமும் புலப்படும்.

அறிவுறத்தம் ஆசிரியருக்கும் அறிவுபெறம் மாணவருக்கும் அமைந்த அறிவைப் பெருக்கி வாரும் வாழ்வு மனித மாண்பியல் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கது; இன்றியமையாதது. ஆசிரிய-மாணவத் தத்துவம் மனப்பகையின் அறிவு வளர்ச்சி வரலாற்றில் மிக மிக இன்றியமையாதது. இத்தத்துவத்தை உட்கொண்டே, வில்லிபுத்தூரார் கண்ணிலையும் அருச்சுனனிலையும், ஆசிரிய மாணவராக (ஔ-சிஉய உறவினராக) இயைத்துக் காட்டுகிறார்.

"நாரணற்கு ண்பான நரனார்" - வசந்தகால:10.

"நரனும் நாரணனும் ஆனே" - முதற்போர்:7.

என்ற வரும் கவிக் கற்றிலும், கண்ணக் கற்றிலும், ஆசிரிய மாணவ உறவின் தத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்துவது, அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள தெய்வத்தின் நோக்கம் என்பதை வில்லிபுத்தூரார் புலப்படுத்துகிறார். ¹⁰

தெய்வமே உன்மை (தத்துவம்) உணர்த்தம் ஆசிரியருக்கும், உன்மை உணரும் மாறாடலுக்கும் இரு முர்த்திகளாகத் தோற்றமெடுத்தது எனலும் கருத்து, தெய்வ-மனித ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவத்தில் உயிர்போல் அமைந்த உயர்ந்த கருத்தாலும்; தெய்வ மாண்பும், மனிதமாண்பும் ஒன்றை ஒன்ற நாடி நின்ற, முறையே விளக்கமும் மேம்பாடும் பெறம் உன்மையை எடுத்தகைக்கும் விழுமிய கருத்தாலும்.

8. ஒளவை:க.தரைசாமிப்பிள்ளை (பதிப்பாசிரியர்) சிவஞானபோதமும் சிவஞானவாயிகள் அருளிய சிற்றகையும்:சூத்திரம்-8 பக்.226 (1968)

9. ஒளவை:க.தரைசாமிப்பிள்ளை (பதிப்பாசிரியர்) சிவஞானபோதமும் சிவஞானவாயிகள் அருளிய சிற்றகையும்:சூத்திரம்-4 பக்.112 (1968)

10. வில்லிபாரதம்:ஆதிபருவம்:காண்டவதகைச்சுருக்கம்:10.பக்.429.(1963).

ஆசிரிய மாணவ உறவுமுறை போன்றே ருத்த-இனைய சகோதர உறவும் மனிதநல மேம்பாட்டில் இன்றியமையாத வேண்டப்படுவதாகும். நரணம் நாரணமாகத் தோற்றம் செய்த தெய்வமே, ருத்த இனைய சகோதரர்களாகத் தோற்றம் செய்தது என்ற கண்ணன் வாயிலாகவே வில்லிபுத்தூரார் எடுத்தொக்கிறார்.

"பின்னொரு பிறப்பின் யாடுமே இராம லக்ஷ்மீப் பேர் பெற்றோம்"

- வி.பா.:குதற்போர்:6. பச். 397 (மரேரே பதிப்பு)

ருத்தவன் ஆசிரியன் போலும், இனையவன் மாணவன் போலும் ஒரூம் ஒழுகலாற இந்திய நாட்டுக் குடும்ப மரபில் காணப்படும் பண்பாடு ஆனும். இந்திய நாட்டுக் காவியங்களிலும் உயிர்போல் போற்றப் பெறும் விஷய நாகரிகக் கூற ஆனும். உலகியலில் ருத்த மைந்தன் தந்தை நிலை வகித்த லையும், இராமாயணம், பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களில் ருத்த சகோதரன், ஆசிரிய அமைச்சு நிலையிலிருந்து பிறரை நடத்தத் தலையும் நன்கு காணலாம். ¹¹

ஆசிரிய-மாணவ உறவு முறை (ஒரு சிஷ்ய பாவனை)

அரசு-அமைச்சு உறவுமுறை

ருத்த-இனைய சகோதர உறவுமுறை

ஆசிரிய ருத்தும், உணர்வு வகையால், ஒன்றோடொன்று, மிக நனுக்குமான தொடர்வுடையவை. இம்முறைகளைக் கண்ணன், வீருமன், துரோணன் முதலிய பாத்திரங்களில் வாயிலாக நன்கு எடுத்தக் காட்டுகிறார் வில்லிபுத்தூரார். இவ்வுறவுமுறைகளால், தெய்வ மனிதநல ஒருங்கிணைப்பை நனுக்கத்தலும் நனுக்குமான எடுத்தக் காட்டி, மனித நல மான்பினை நிறவுகிறார் அவர்.

தன் ஆனை அதிகாரங்கட்கு அடங்கி நடக்க முக்கும் குடிமகனை வேந்தன் ஒறத்துக் தண்டிக்கிறார். அவ்வாறே இறைவனின் ஆனையைப் புறக்கணிக்கும் மனிதன் இறைவனையே ஒறப்புக்கு ஆளாகிறார். குற்றம் புரிந்த¹² ஆனை வேந்தனின் ஒறப்பினின்ற காத்தற்றும் தெய்வ ஆனை பிழைத்தவனைத் தெய்வத்தின் ஒறப்பினின்ற காத்தற்றும் பேரருளாளர் முன்வரவேண்டும். அத்தகைய பேரருளாளர் உதவி ஒருதாது, இறைவனே முன்வந்த, மனிதனின் குற்றங்குறைகளைப் பொறத்து,

அவருடைய முயற்சிகளுக்கு ஊக்கந்தந்து, அவருடைய ஆளுமையையும், பொறப்புணர்ச்சியையும் வளர்த்து நெறிப்படுத்துவதாகக் கொள்வது, சமயத்துறையில் மனிதநல மாண்பு மேன்மை பெறதற்குச் செய்யும் வழிவகையாலும் என்றும், ஏசுநாதரை, மன்பகையைக் காக்கவந்த பேரருளாளர் என்ற கருதுவதவிட, மக்ச லித் திருத்தி நல்வழிகாட்ட வந்த நல்லாசிரியராகச் கொள்வது மனிதநல நோக்காக அமையும்^{1 2} என்றும் ஜான் புரூபேசர் என்மை அறிஞர் கருதுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. சமயத்துறையை அரசியல் கண்கொண்டு பாராது மனிதநல நோக்கோடு உயிரியற்கை கொண்டு பார்ப்பது பயனாகையது என்பது அவருடைய கருத்து.

மனிதநலம் மேம்படுவதற்குத் தெய்வ மாண்பின் தொடர்பு வேண்டும் என்பத லையும் மனிதநலத்தை மேம்படுத்தி உதவுதற் பொருட்டுத் தெய்வமாண்பு மந்தூற்ற நற்சிறுது என்பத லையும், சல்லியன் என்றும் பாத்திரத்தின் வாயிலாக நன்கெடுத்தக் காட்டுகிறார் வில்லிபுத்தூ ரார்.

பாண்டவர்க ளைக் கண்ணன் காத்தல் போல் நீ எந்ந ளைக் காக்கவேண்டும் என்ற துரியோதனை சல்லியனிடம் வேண்டுகிறான்.

"மருவலாகைக்

கருத்தமழை முகில் வெளுக்கச் கருகு மேனிக்

கண்ண லைப் போல் எங்க ளை நீ காத்தி"

- வில்லிபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 23

என்ற வேண்டிச் சல்லிய லைக் கண்ணனோடு ஒப்பிடுகிறான் துரியோதனை. சல்லியனோ தான் கண்ணனோடு, எவ்வகையிலும் ஒவ்வான் என்றும், கண்ணன், தேவனாகவும், மானுடனாகவும் படைப்பில் உள்ள நெகிழ்பொருள் நெகிழாப் பொருள் (சராசரங்கள்) கள் ஆகிய யாவாமாகவும் விளங்குகிறான் என்றும், தான் அவன்க்கு இ லையாக முடியாது என்றும் எடுத்துரைக்கிறான்.

"தேவமாய் மாணடமாய் மற்றம் முற்றம்

செப்புகின்ற பலகோடி சராசரங்கள்

யாவுமாய் வினையாரும் ஆதி ஞாந்தி

யாதவனக்கு யான் எதிரோ?" - வி:பா:17ம்போர்:24.

மனிதநல மாண்பை மேம்படுத்துவதற்கு மாணடமாகத் தெய்வம்

வடிவெடுக்கிறது, மாணட முயற்சியில் உதவுகிறது, தன்மலையில் தாமதமில், மாணட நிலைக்கேற்ப, மாணடமாய் நிற்கவும் முற்படுகிறது என்றும் இக்கருத்தை ஆழ்ந்த நோக்கிலும், மனித ஸல வரலாற்றில் மனிதனைக்கூச்சும் பங்கைப் போலவே, மனிதனுக்கு அப்பாற்பட்ட பேராற்றலுக்கும் அதில் பெரும்பங்கு உள்ளது என்றும் உண்மை புலனாகும்.

மனிதன், முறக்க முறக்கத் தன்மையையோடும், உடல்-உள்ள நலன்களோடும், தானே முன்வந்து, தன்பொருட்டும் தன்னை ஒத்த மாந்தர் பொருட்டும் தன்னைக் கடவுளிடத்து அடைக்கலப்படுத்திக் கொள்கிறான். சினம் முதலிய எதிர்மறைப் பண்புகள் மனித உயிரின்கண் (ஆன்மாவின்கண்) உள்ள அழியாமை ஒருளோடு தொடர்புக் கொண்டன; மனித உயிரின் விடுப்பத்தைப் புதைத்து நிற்பன; படைப்பில் உள்ள முறமை நிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, என்றும் அழியாத அமைதி (சாந்தியை)யைக் கருதி, மனிதன் இடையறா போராடி அடச்சும் முதலிய நற்பண்புகளைப் பெறுகிறான். இம்மன்னுறவுக வாழ்விலேயே மனிதன் ஆசையையும் சினத்தையும் வெல்ல முடியும். இறைவனிடத்தத் தன்னை ஆட்படுத்திக் கொள்வதென்பது, என்றமழியாத பாதகாவலை-எல்லாத் தொல்லைகளினின்றும் விடுபடுவதற்கான பாதகாவலைத்-தேடிக் கொள்ளும் நெறியாகும். கடவுளன்பு என்பது கடமையினின்றும் ஈகரினதாகாது. படைப்பில் உள்ள ஒழுங்கு தெளிவாகப் புலப்படுவது என்பது, கடவுள், மனிதன், உலகநிலை ஆகியவற்றை வகையறத் தெளிந்த கடவுளின் விடுப்பத்தை ஓர்ந்த கொள்வதாகும், என்ற சமயச் சான்றோர் மனிதநலப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியையும், படைப்பில் உள்ள பேராற்றலின் இயல்பிலையும் இயைத்துக் காட்டுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. 13

மகிதல் தன் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது, பிறர் நலங்களுதல்
பொருந்தியாகும் செய்ய முற்படும்போது அவன் தெய்வ நிலைக்கு உயர்ந்த தெய்வமே
பொற்றம் பொருநிலை அடைகிறான் என்னுங் கருத்தை விவரித்தா ரார் மிகத்
திறம்படக் கறகிறார்.

பாரதப் போர் துவங்கவிருந்த வேளையில், போர்த்துவக்க மரபுக்கேற்ப,
வீரர் ஒர்ருவரைப் பலியிடவேண்டிய கடப்பாடு இரு திறத்தார்க்கும் நேரிடுகிறது.
தன்னைவே பலியிட்டுப் பயன் கொள்ளுமாறு கண்ணன் பாண்டவர்களை வேண்டுகிறான்.
பாண்டவர் அஞ்சி நடுங்கி அவன் திருவடிகளில் விழுந்த வணக்கி, "வாழ்வும்
பொருளு னை வயறும் வேண்டேம் பொன்றதல் அமைமும்" (- விவிலிபாரதம்:
படைஎழுச்சி: 31 -) என்ற கூறி, தமக்கூ உயிராயுள்ள கண்ணனை இழத்திலியும் தன்^{ம்}
உயிரை இழத்தல் நிறைவு தரும் என்ற சொல்லி மறக்கின்றனர். அந்நிலையில்
இராவான் முன்வந்து, "எனைப் பலி இருமின்" என்ற கூறித் தன்னை சுந்து கொள்கின்.
இராவானின் அஞ்சாமைமையும் தியாக உணர்வையும் கண்ட கண்ணன், 'தன்னை
அல்லது மன்னில் என்னை ஒப்பவர் இல்லை'; 'நம்மில் ஒருவரே வேண்டும்' என்ற
பாராட்டுகிறான் (5:7:5).

இராவா னைக் கண்ணன் மதித்த மதிப்பில் மாறாடாம் தெய்வ இயல்பும்
சமன் செய்த சீர்தூ க்கும் தராசின் தட்டுகள் போல் ஒன்றற்கொன்ற சமமாய்ப்
பொருந்தி நிற்கின்றன. மாணுதத்தைத் தெய்வம் போற்றிய விழுமிய மதிப்பு மிகத்
தெளிவாக விளங்குகிறது. பிறர் உயிரைப் பேரூர் சன்மாநீர சய முற்படும் தியாகப்
பண்பு மாணுதத்தைத் தெய்வமாக மாற்றி அமைக்க வல்லது என்ற உண்மை விளங்குகிறது.

உலக மேம்பாட்டின் போக்கில், ஆருகம் நிரம்பிய மாந்தர் நிலையும்,
படைப்பில் உள்ள பல்வகைப் பொருள்களின் அமைவும் ஞாப்பிடத்தக்க சிறப்புடையவை;
மதிக்கத்தக்க இயல்புடையவை. ஒன்றை நோக்கி ஒன்ற செயற்படும் வகையில்,
இரண்டும் ஒன்றபட்டு அமைந்த நிற்கும் வகையில், மாந்தர் தம் வாழ்வைச் செம்மைப்
படுத்த வேண்டும். மாந்தர் வரலாற்றில் புலுந்த நின்ற கடவுள் தன்^{ம்} கடமை புரிந்து,
தன்^{ம்} உயிர் புலப்படுத்துகிறார். உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்த செல்வம் படைப்பு ஒழுங்கு

விரும்பிய வாழ்வின் செழுமையைப் புலப்படுத்துகிறது. அத்தகைய உயர்நிலைக்குரிய நெறி திருமொழி தாவிப் பறந்து எட்டும் நெறி அன்று; படிப்படியாக மேலேறிச் செல்லும் முறையான நெறி அது. அதனை மேற்கொள்ளும் வகையில், மனித வாழ்வும், மனிதனின் தூருமையும் மனித வரலாறும் முச்சித்தவம் பெறுகின்றன. அத்தகைய நெறி நல்லும் பயனை, மனிதனும் தெய்வமும் இயைந்து நிற்கும் பயனை, ஆன்மிக-மனிதநல மாண்பியல் (spiritual humanism) என்ற கொள்ளுதலுடைய தத்துவ அறிஞர் ஈரத்தானும் என, அத்தகையப் பேராசிரியர் விளக்குகின்றனர். 13அ

இவ்விளக்கத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு, "நின்னை அல்லது மன்னில் என்னை ஒப்பவர் இன்னை; நம்மில் ஒருவரே வேண்டும்" (5:7:5) என்று கண்ணுதலுக்கியதாக இராவாணன் போற்றும் சொற்களையும் அச்சொற்களுக்கும் பொதிந்து நிற்கும் இராவாணன் பண்பு நலனையும் நோக்கினால் வில்லியத்தா ராரின் தெய்வ மாண்பு இயைபுக் கோட்பாடு மிக நன்றி விளங்குதலும்.

பாரதப் போர்க்குரிய அடிப்படையை விளக்குமிடத்தும், மாண்பு-தெய்வ ஒளங்கிணைப்பை மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுத்துகிறார் வில்லியத்தா ரார். பாண்டவர் தமக்குரிய உரிமையையும் உடைமையையும் திரும்பப் பெறத் தொடங்கிப் போர் புரிய முற்படுகின்றனர். ஆயினும் அவர்களுக் குரியதாக நிற்கும் கண்ணின் நோக்கம் வேறு. படைப்பில் உள்ள தீமையை (Problem of evil)க் களைந்து அதனை நன்றியும் ஒழிக்க வேண்டும் என்பதுவே கண்ணின் நோக்கம். உரிமை உடைமை என்ற அளவில் போராடுவது மாண்பு நிலை. உரிமை உடைமை எவையும் கருதாது, தீமை கண்டவிடத்து அதனைத் தீர்த்தொழிச்சுப் பயன் கருதாது, போராடுவது மாண்பு நிலைக்கு அப்பாற் பட்ட பேராற்றின் (கடவுளின்) நிலை.

உலகைப் பற்றிய தீமையை - நோயை - ஒழிப்பது தன் கருத்து என்பதைக் கண்ணன் தருமனிடம் எடுத்துரைக்கிறான்.

"பாண்டு ஈன்ற தரும தேவதையை நோக்கி, ... அவனின் அனைத்தும் நாமே இம்பர் நோய் அகற்றி எல்லா எண்ணும் முடித்தம்" (1:2:14)

எப்படி கண்ணுடைய சொற்கள். "எல்லா", "எண்ணும்" என்றும் ஒரு சொற்களில் பாண்டவர்தம் உரிமை உடைமைகளைப் பெற்றத்தரும் பொறப்பும் அடங்கியுள்ளது. 14

தருமன் கண்ணின் உட்கிடக்கையை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அறத்தின் பால் கொண்ட ஆழ்ந்த நம்பிக்கையால், போகரத் தவிர்க்க வேண்டுமென்ற அவன் கருதுகிறான். போர் இன்றியே தானம் பகைவரும் நலம் பெறவேண்டும் என்ற விழைகிறான். தீமை நிகழாமல் தடுத்தற்குப் போர் புரிந்தேயாக வேண்டும் என்பதில் அவனக்கு நம்பிக்கை வரவேயில்லை. வேற வழியில்லாமல் இறதியாகப் போர்க்கு உடன் படுகிறான்; போரின் விளைவுகளையும் நொந்த உள்ளத்தோடு ஏற்றக் கொள்கிறான். 15

போர் வேண்டாத தருமன் தன் உள்ளச் சட்டக்கையைக் கண்ணிடம் தெளிவாக எடுத்தகைக்கிறான்.

"அருஞ்சமரம் புரியும் வகை அவர் உரைத்தார் ஆனவம் அறம் ஒன்றின்றிப் பெருஞ்சமரம் விளைக்கும்படி கடன் அன்ற என்ற அருள் வெள்ளம் பெருச்சகக் கூறம்" - உத்தியோகபருவம்: கிருட்டினன்து து-4.

கண்ணும் தருமனின் தடுத்த உள்வாறு உணர்ந்து தன் சொற்களில் கொண்டு கூறுகிறான்.

"தருமன்க்கும் கருத்தினை தமருடன் போர் புரியாமல் ஒருநிலத்தில் உடன் வாழ்தல்" - உத்தியோகபருவம்: கிருட்டினன்து து: 42.

அறத்தில் நம்பிக்கை வைத்துப்போகரத் தவிர்க்கவேண்டும் என்ற தருமன் விழைந்தது போல, மறத்தில் (விரத்தின்) உறுதி வைத்துப் போகர நிகழ்த்தியாக வேண்டும்மென்ற விமன், அருச்சுனன், நலன் ஆகிய மூவரும் தம் கருத்தை வெளியிடுகின்றனர். 16

14. விஸ்வபாரதம் ஆதிபருவம்: பக். 142 (வை. ம. கோ. பதிப்பு) (1963)
விஸ்வபாரதம் உத்தியோகபருவம்: பக். 131. வை. ம. கோ. பதிப்பு (1966)
15. R.C.Zehner: Hinduism; Page 172 (1966).
16. விஸ்வபாரதம்: உத்தியோகபருவம்: கிருட்டினன்து து: 12-29 பக். 88-109.
வை. ம. கோ. பதிப்பு (1966).

சகதேவன் ஒருவனே பிற நால்வரையும் வேறப்பட்டு நிற்கிறான். போர் பற்றிய தன் தருத்தைக் கூறமாற சகதேவனைக் கண்ணன் கேட்க, அவன், தன் கருத்து, கண்ணன் கருத்து எங்கும் வேறப்பாடு இல்லை; கண்ணன் உள்ளம் எதுவோ அதுவே தன் உள்ளமும் என்கிறான். அத்தகைய தெளிவு பிறர்க்கு இல்லை என்பதையும் குறிப்பிடுகிறான். பாரதப்போர் நிகழ்ந்தே தீர வேண்டும் என்பதற்குரிய கடப்பாடாகிய கண்ணனின் மாயையைத் தான் ஒருவனே அறிவதாகக் குறிப்பிடுகிறான்.

"ஒருவருக்குத் தெரியாது இங்கு உன்மாயையானறிவேன் உன்மையாக;

திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ அது வெண்கீழும் கருத்து "

- வில்லபாரதம்: சிறுபுள்ளி தாது: 32.

படைப்பில் உள்ள தீமைகளை ஒழிப்பதற்கெனப் போர் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற கண்ணனின் தத்துவம் சகதேவனுக்கும் தத்துவமாகின்றது. போரின் நோக்கங்கள்ளாகிய அறத்தைப் பேணுதல் மறத்தை ஒழித்தல் ஆகிய இரண்டும் சகதேவனுக்கும் உடன்பாடாகின்றன.

தெய்வம் கொண்டிருந்த பேருண்மையை மனிதன் உள்ளவாறே உணர்ந்த கொண்ட மாறாதத்திறன் கண்ணன்-சகதேவன் உணர்வு ஒற்றமையால் நன்கு புலப்படுகிறது. மனித மான்பியல் தெய்வ நலஇயல்பை எட்டி நின்று பெருவளர்ச்சியை இவ்விருவர் உரையாடல் புலப்படுத்திகிறது.¹⁷ 'தெய்வமன்குள்' என்ற கவிக்கற்றின் வாயிலாக, மாறா-தெய்வ ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவத்தைப் புலவர் விளக்கும் திறமும் புலப்படுகின்றது.¹⁸

மனிதனின் பொருட்டு இவ்வுலகில் கடவுள் செய்யும் செயல்களைப் புரிந்து கொள்ளும் திறன் மனிதனுக்கு உள்ளது. கடவுளருளைப் பெறும் நெறியறிந்து, அதுனைத் துணையாகக் கொண்டு கடவுளோடு இணங்கி நின்று உய்யும் திறமும் அவனுக்கு உள்ளது என்பது மேற்கத்திய நாகரிகம் உணர்ந்த தெளிந்ததாகும் என்ற டாக்டர் செர்கியஸ் பல்காகோ, மாறா-தெய்வ ஒருங்கிணைப்புத் தத்துவத்தைப் பற்றி விளக்கியுள்ளது, இங்குக் கருத்தத்திசு.¹⁹

17. வில்லபாரதம்: உத்தியோகபருவம்: சிறுபுள்ளி தாது: 30. பக். 111.

வை. ம. கோ. பதிப்பு (1966)

18. திருக்குறள்: 702: பரிமேலழகர் உரை: சைவசிந்தாந்தக்கமுகப்பதிப்பு. பக். 266 (1953)

19. Dr. Sergius Bulgakoff: Times Literary Supplement; page 345
Mar 14. 1954.

மனித மாண்பு தெய்வ மாண்பினை எட்டி அதற்கு இலையென நின்று, தெய்வமும் போற்றும் பெருநிலை எய்தினும், மனிதன் தனக்குரிய வரம்பு நிலையிலின்ற நெகிழ்ந்து செருக்கூ முதலிய பண்புகளால் இழிந்து போசாமல் தன்னைப் பேணி மனித மாண்பியலின் பெருமையைக் காத்தக் கொள்ளுகிறான் என்றும் கருத்தை வில்லிபுத்தூரார் நன்கு எடுத்துச் காட்டுகிறார்.

“பாரதப் போரில் தீயவர் யாவரையும் அழித்தப் பூமியின் சுமையைத் தீர்க்க விரும்புள்ளாய். உன்னையன்றி, பாரதப் பெரும் போரை அகற்ற வல்லார் யார்? உன் ஆணையால் நிகழப் போகும் பாரதப் போரில் தொடக்குண்ட, எங்கள் ஐவரையும் உன் அருட்பார்வையால் காக்க வேண்டும்” என்ற கண்ணின் தருவடிகளில் வீழ்ந்து இறைஞ்சி வேண்டுகிறான் சகதேவன்.

“நீ பாரத அமரில் யாவரையும் நீருக்கிப் பாரதத் தீர்க்கப்

புரிந்தாய் டியல் வண்ண...நீயன்றி மாபாரத மகற்ற மற்றார் கொல்வல்லாரே

“வன்பாரதப் போரில் வந்தனடந்தேமைவரையும் நின் பார்வை யாற்காக்க

வேண்டும் நெடுமாலே” - வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன்தாது: 34, 39.

தருமனின் அறத்திறனையும், வீமன், அருச்சுனன், நலன் ஆகியோர்தம் போர்த் திறமையையும் கடந்து சகதேவனின் உள்மம் சாவுரின் அருளில் (படைப்பில் உள்ள பேராற்றலின் நற்றிறத்தில்) ஈடுபடுகிறது. தன் முனைப்பாலும், தன்னம்பிக்கையாலும் நிறைவு பெறதல் மட்டும் போதாது. தன்னையும் உள்ளிட்டு அனைத்தையும் படைத்து நடத்தும் பேராற்றலின் திறத்தில் தோய்தலே மனிதநல மாண்பு தன்னைப் பேணிக் கொள்வதற்குரிய முறையான நெறி என்று சகதேவன் உணர்ந்த உளர்வு இங்குக் கருத்தத்தக்கது. மாறா-தெய்வ ஒளங்கிணைப்பில் மாறா-தெய்வ வரம்புகளை வகை செய்து காட்டும் வில்லிபுத்தூராரின் திறமும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இன்றேலிய மக்கள், இறைவனின் வல்லமையைப் பொருட்படுத்தாமல், மனித வல்லமையில் மயங்கிச் செருக்குற்றத் தவற செய்தனர் என்றும், தனி வல்லமையில் அவர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் இறைவன் முற்றிலும் ஒழித்தான் என்றும் விவிலிய தூவின் பழைய ஏற்பாடு கருவதை டாக்டர் கிரெய்கி

எடுத்தகரக்கிறார். 20

“மனிதன் உயிதி பெறதற்குரிய தகுதி உடையவன் அல்லன்; கடவுளான் கொண்டு அவனை உயித்தல் இயலும்; எத்தகுதி கொண்டும் கடவுளை வற்புறத்ததல் இயலாத. நம்முடைய பக்தியின் சூழத்திற்கேற்பவே கடவுளான் நமக்குக் கிடும். யாரும் தோற்றவித்தற்கியலாத இறைவனை மனித முயற்சி கொண்டு தோற்றவித்தல் இயலாத. நம்முடைய பக்தியை உணர்ந்து மகிழ்ந்து, கடவுள் தன்னைப் புலப்படுத்துகிறார். தன்னை வணங்கும் மனிதனுடைய நம்பிக்கையில் பொருட்டே, கடவுள் தன் ஒருனை நல்குகிறார்”²¹ என்ற டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் கூறும் கருத்துகள், மாஸ்டர் வரம்பையும், தெய்வ மேன்மையையும் நன்கெடுத்துக்காட்டுகின்றன.

சமய, ஆன்மீகத்தத்துவ அடிப்படை கொண்டு மனித மாண்பியலை நோக்குவோர் யாவரும், தெய்வ மாண்பால் மனித மாண்பு மேம்படுவதையே விளக்கமாக எடுத்தகரத்தனர். அவ்வகையில், கண்ணன், தெய்வ தத்துவத்தின் வடிவமாக நின்று, பாண்டவர் முதலிய மாஸ்டர்சனை நடத்திச் செல்லும் வகைகளையும் அவன் துணையால், அவன்உத்து நலம் பெறும் யாவரும் உயர்ந்து மேம்படும் முறைகளையும் விலங்கித்து ரார் திறம்பட விளக்கியுள்ளமையை இதன்கரை கண்டோம்.

சமய, ஆன்மீகத் தத்துவ அடிப்படை கருதாது, மனிதனை மையமாக வைத்து மனிதநல மாண்புகளை ஆய்ந்து நிறுவ வேண்டும் என ஒருசார் மனித மாண்பியலாளர் (humanists) வேண்டினர். அவ்வாறு வேண்டுவோர் பெரும்பாலும் மேலை நாட்டவரே. மனிதனை மையமாக வைத்து, மனித வருப்பு வெறப்புகள் முயற்சிகளுக்குேற்பப் படைப்பில் உள்ள எதனையும் அளவிட வேண்டும் என்ற அவர் கருதுவர்.²²

உண்மை என்பது மனித வாழ்வொரு பொருந்திய உண்மையே; மனிதன் பொறுப்பேற்ற முயன்று அமைத்தால் அல்லது அஃது அமைவதில்லை; உளவியற்கை கொண்டு நோக்கின், மனிதனைச் செயல் ஒருவகைச் சட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டே

20. Dr.P.C.Craigie: The Book of Deuteronomy; page 387 (1976)

21. S.Radhakrishnan: Indian Philosophy; Vol.II. Pages 747-48(1966)

திருவாசகம்: திருப்பராணம்: வரி 18, 21.

திருவாசகம்: திருவண்டப்பகுதி: வரி 179-80.

22. Bertrand Russell: History of Western Philosophy; page 179(1954)

நிகழ்வதாகும். மனிதனிடைய விருப்பம், ஆசை, உணர்ச்சி, உள்ள நிறைவு, செயல், நம்பிக்கை, (hope) அச்சம் ஆகிய இவை யெல்லாம் மனித அறிவுக்குப் பொருந்தியவனாய் அவனுக்கு முடிதம் எட்டும் வகையில் பருமை நிலையினவாய் அமைதல் வேண்டுமெயல்லாத அவனுக்கு எட்டாத நுண்மை நிலையினவாய் இருத்தல் ஆகாத என்பர். 23

எந்தக் குறிக்கோளும் மனித நிலையிலிருந்து கிளர்ந்தெழும் சிந்தனையினால் எய்தக் கூடியதாய் இருத்தல் வேண்டும்; அக்குறிக்கோளை உருவாக்கின் அது மனித வாழ்வுச் சான்றதா என்பதைக் கருதியே உருவாக்க வேண்டும். மனித வாழ்வு மேம்பட மேம்பட அக்குறிக்கோள் மனிதன் உணர்ந்த கடைப்பிடிக்கத்தக்கதாயிருத்தல் வேண்டும். ஆயினும், மனிதனின் பொருட்டு உருவாகிய தெனிலும், மனிதன் மீது ஆணை கொண்டு நடத்திச் செல்லும் வகையில் தனித்தன்மையும் உடையதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பர். 24

எதிர்காலம் பற்றிய நல்விழைவுகளைப் பொறுத்தே மனிதனின் பஞ்சத்தறிவு அமைகிறது. எதிர்கால நல்விழைவுகளோ, இன்னவை என்ற நிறுவதற்கியலாமல் ஐயத்திற்கிடமாக உள்ளன; எனினும் அவற்றைப் பேணி வாழ வேண்டும் என்ற நம் மனப்பான்மையே அவற்றின் மீது நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்கிறது. அவற்றின் மீது பிடிப்பு வைத்து அவை உண்மையா என்ற ஆய்ந்த காணவும் முற்படுகிறோம். எனவே, நம்பிக்கை தானே பஞ்சத்தறிவுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளது எனவினைத் தோன்றுகிறது 25 என்ற மனித நல மாண்பு உருவாகும் படிநிலைகளை எடுத்துரைப்பர். நம்பிக்கை, வாழ்வதற்கு வழி செய்வது போல் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுகிறது என்பர். 26

மனித உள்ளம் முதலில் வகை தொகையில்லாத எழப்பமான நிலையிலிருந்தே, தன் பயனத்தைத் துவங்குகிறது. தகுதியுடையவை, தகுதியற்றவை, கனவுகளாய், மாயங்களாய், வேடிக்கை வினாக்களாய் உள்ளவை, அறிவு தருவனவாய், பொருந்தி அமையாதவனாய், நிலையற்றவையாய், உள்ளவை ஆகிய அனைத்தையும்

23. F.C.S.Schiller: Studies in Humanism; page 162 (1907)

24. F.C.S.Schiller: Studies in Humanism; page 163-64 (1907)

25. Heuban Abel (Editor): Humanistic Pragmatism; page 263 (1966)

26. F.C.S.Schiller: Studies in Humanism; page 263 (1907).

அது காண்கிறதே; அடுத்தாற்போல் உண்மையானவைகளாகக் கருதப்படும், எல்லாம் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணங்கியே கிடக்கின்றன. சீரான வாழ்வைச் செப்பனிட வேண்டி, உரியவைற்றைப் பெருவாரியாகத் தேர்ந்து கொள்ளவேண்டியுள்ளது. அழிவு தடுவனவற்றைக் கழித்தெடுத்த அவற்றை ஒழித்தல் வேண்டும். தகுத்யும் பயனமற்றவைகளை விட்டுவிட வேண்டும். சூழம்பிக்கிடப்பவற்றை ஒழித்துப் படுத்தக் கொள்ள வேண்டும். போற்றத்தக்கவைற்றைத் தேர்ந்து பேணிக்கொள்வதன் வாயிலாகவும் பயன்படாதவை என்ற நம் அபாவத்தில் காண்பவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் விவக்ஞலின் வாயிலாகவும் இவற்றை நாம் வகைசெய்கிறோம் என்ற மக்களியல்பையும், மனித உள்ளத்தையும், இவற்றோடு படைப்பில் உள்ள பொருள் காக்கூரிய தொடர்பையும் விளக்குவர். 27

மனிதநல மாண்பு (Humanism) என்பது, வாழ்வுக்குரிய ஒழுமறை எனினும், அது உயரோட்டமுடையதாயிருத்தல் வேண்டும். மனிதநல மாண்பு நிரம்பும் வகையில், உலக உணத்தையும் திருத்துதற்கு உரிய முயற்சி செய்தற்கேற்ற வாய்ப்பாக அது அமைய வேண்டும்; அம்முயற்சிக்குரிய அடிப்படைகளின் போக்கில் ஒழுமைப்பாடு சாணவேண்டும்; படைப்பில் உள்ள அனைத்திலும் மனித நல உண்மையை உருவாக்குதற்கு, ஒத்தியல்வனவற்றைத் தெரிந்து தெளிதலின் வாயிலாக அதனைச் செய்தல் இயலும் என்ற மனிதநல மாண்பு தனக்குரிய இலக்கணத்தடன் வாழ்வில் பொருந்தி அமைய வேண்டிய வழிமுறையை விளக்குவர். 28

இக்கருத்துகளை உட்கொண்டு நோக்கின் மனிதநல மாண்பியல்குப் (Humanism) பல்வகை விளக்கங்கள் தர வேண்டியுள்ளது. அதன் அடிப்படைக் கருத்தே பல்வேறு பொருள்களைத் தரும் வகையில் அமைந்து கிடக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள விளக்கங்கள் யாவும், தத்துவ, சமுதாய அரகியல் குறைகள் பற்றி அவரவர் கொண்டுள்ள மனப்பான்மைக்கேற்ப வேறுபடுகின்றன. மனிதநல மாண்பு பற்றிய முழுமையான ஒரு குறிக்கோளை உருவாக்குதற்கென, சமுதாயப் பிரிவுகள், சூட்சுன பற்றி அடிப்போது கூர்க்கத் தெரிவிப்பார் தம் நெறிசனே, ஏற்றலம்

27. F.C.S.Schiller: Studies in Humanism; page 233 (1907)

28. Reuban Abel (Editor): Pragmatic Humanism; page 133 (1966).

வினாக்களம் செய்யும் வகையில் ஒன்றிக்கொண்ட வேண்டாம் இவ்வினாக்கங்கள்,
அந்நெறிகளைத் தழுவிக்கிடக்கின்றன. 29

மனித மான்பியலின் பல்வேறு வகைகள் பற்றி மச்சுள் உள்ளத்தில்,
தற்போது பரவலாகக் குழப்பமே நிலவுகிறது. காலப்போக்கில் இது குறைபலாம்.
ஆயின், தத்துவத்துறை, இக்கவர்ச்சி மிக்க சொல்லுப் பயன்படுத்தாத விட்டுவரும்
என்றே, அல்லது, இன்ற வழுங்கி வரும் பல்வகைத் தத்துவக் கூறுகளை வரம்புக்குட்
படுத்தவரும் வகையில் அதிலே வகையறத்து விடமுடியும் என்றே கருதுதற்கில்லை. 30

பல்வேறு ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளை உளத்திற் கொண்டு அதிகாச புரான,
சாஸ்திரங்களில் வரும், மனித நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட அதீத நிகழ்ச்சிகளையும்,
பாத்திரங்களையும் கூர்ந்து நோக்கினால், அவற்றள்ளும் மனிதநல மான்புகள் பற்றிய
விழைவுகள், அவற்றைப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணங்கட்குரிய முயற்சிகள் (efforts)
உளடாடுவதைக் காணலாம். பாரதத்துள் வரும் கண்ணிலே மனிதநல மேம்பாட்டு
நோக்கில் காணின், தெய்வமாக மட்டும் கருதாத மனிதனாக - இன்னும் ஒருபடி
மற்றசென்ற உரிமை கொண்டு - மனிதனாகவே கருதுவதில் பிழையில்லை. விழியிய
சொள்கைகளே வினாக்கொற்படுங்கால், தத்தம் நோக்கிற்கு ஏற்ப உயர்ந்த
நூல்களுக்குத் தாம் தாம் கருதும் வினாக்கம் நல்கைல் அறிஞர் உலகில் உள்ளது.

"உலகத்தில் சிறந்த சான்றோர் எழுதிய நூல்களை இவ்வாறு
பயன்படுத்தும் முறை புதுமை அன்ற. பகவத்கீதைக்கு இவ்வாறு
அறிஞர் பலர் பொருள் கண்ட முயற்சியே எடுத்தக்காட்டாலும்.
நாட்டுப் பற்றோடு நல்லணர்வையும் ஊட்ட விரும்பிய தலைவர்
கீதைக்கு விளக்கம் கண்ட போது, இந்திய நாட்டு விருதலைக்கும்
வீர வாழ்வுக்கும் உரிய நூலாகப் பயன்படுமாறு முயன்றார். அந்
நெறியே உயிராகப் போற்றிய காந்தியடிகள் கீதைக்கு விளக்கம்
கண்டபோது பற்றற்ற தொண்டு வாழ்க்கையே அடிப்படையாக
விளங்குமாறு எழுதினார். பற்றின்றி வாடிம் நெறி என்ற பொருள்படும்

29. M. Pertrosyan: Humanism, its philosophical Ethical and Sociological aspects; page 8 (1972)

30. Encyclopaedia of Social Sciences; Vol. IV. page 543 (1937).

அரசுத்தி யோகம் என்றும் தொடரையே தம் விளக்கத்திற்குப்
பெயராகவும் அமைத்தார். அரசுகளைக் கண்ணை எவரும் பெயர்
களை வரலாற்றுப் பெயர்களாகக் கொள்ளாமல் கற்பனையாகக்
கொண்டார், அறத்திற்கும் அறமல்லாததற்கும் நடக்கும் வாழ்க்கைப்
போரையே அந்த னாவில் விளக்கினார். போர்ச் செயல் மலிந்த
பின்னணி உடைய அந்த னாவைக் கொண்டே இன்னு செய்யாகம
(அடறிம்கை) என்றும் அறத்தைத் தெளிவாக்கினார்".

- மு.வரதராசன்: திருவள்ளூர் அல்லது
வாழ்க்கை விருட்சம்: பக். 115-16.

மேற்கூறிய விளக்கத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு பாரதத்துள் வரும்
கண்ணை மனிதர்களைக் கருதுவதில் பிழை ஏதும் இல்லை; மனிதநல மாண்பு தருந்த
வகையில் புலப்படுமாறு கண்ணை மனிதர்களை எடுத்துக் காட்டப்படுகிறான் என்பதில்
பெரும் பிழை ஏதும் இல்லை.

காண்டவதகனைச் சரூக்கத்தில் கண்ணை அரசுகளேடு ஒப்பவைத்து
மனிதர்களைக் கூறுகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

"மேவரும் மனிதர் இருவரோடு அநேக விபுதரும் வெண்கு
போர் விளைத்தார்" 31

- வில்லிபாரதம்: காண்டவதகனைச் சரூக்கம்: 45, பக். 122.

அறத்தின் விடுப்பத்திற்கேற்ப, சமுதாய வாழ்வைப் பேணும் பொருட்டு,
முக்கிய சமுதாயக் கடமையாக, வீரச்செயல்புரிதல் வீரமரபினர்க்கு அமைந்த
பண்பாகும். வீர இயல்பு, மனிதனின் வாழ்க்கைத் தத்துவமாய் உருவானும்
வகையில் தலையாய விளக்கம் பெறும் நிலை அமைதல் உண்டு. ஆழ்ந்த
இக்கருத்தைக் கண்ணின் வாயிலாக வியாசர் முயன்று விளக்குகிறார். இருவகை
நிலையிற் செயல்புரிகிறான் கண்ணன். ஒன்ற சமையல் வரும் பிற முக்கிய
பாத்திரங்களைப் போல; ஒன்ற வாழ்க்கைச் சிக்கலில் மனிதனைக் வழிகாட்டும்

31. வில்லிபாரதம்: காண்டவதகனைச் சரூக்கம்: 43, பக். 122, 53, பக். 124
மரீரே பதிப்பு (1959).

அவதார தத்துவமாக. மனித நிலையில், மனித இயல்புகளில் கறகனாலோ சமாதாயக் குழலாலோ மறைக்கப்படாத சிறந்த இராச தந்திரியாகத் தோன்றுகிற³² என்றும், ஊக்கில் வரலாற்றில் வாழ்ந்த மனிதனாகத் தோன்றுகிற³³ என்றும் ஆய்வாளர்கள் எடுத்திக் காட்டுகின்றனர்.

தத்தம் திறமைக்கு ஏற்பவும், மனவளர்ச்சிக்கேற்பவும் கடவுளுக்கு வடிவம் தரும் வழக்கு, பெருமக்களிடையேயும், பொது மக்களிடையேயும் உரிமை. பிளேட்டோ, சாஜேம்ஸ் ஜீம்ஸ் ஃபிரீபோர், ஊக்கில் தமக்கிருந்த ஈடுபாடு காரணமாகக் கடவுளைக் ஊக்கில் வல்லவராகக் காட்டினர்.³⁴ உணர்வுப் பரிபாட்டிற்கேற்ப, மிகச் சாதாரண உருவ வழிபாட்டாளரும் மிக உயர்ந்த நிலை எய்தி நின்ற அருவ வழிபாட்டாளரும் கடவுட்குப் பல்வேறு வடிவம் தந்தனர்.³⁵ இந்த சமயத்தில் பல்வேறு கடவுள்கள் தோற்றவிக்கப் பட்டுள்ளமைக்குரிய காரணம் அவரவர் மனிதப்பக்குவமே என்பதை மேலுட்டாரும் எடுத்திக்காட்டியுள்ளனர்.³⁶

தத்தம் விழைவுகள், குறிக்கோள்களுக்கேற்பப் பொதமக்களும் பெரு மக்களும் கடவுளைத் தாம் வேண்டியவாறு கொண்டது போல் கலைகளும், புலவரும், தத்தம் நோக்குப் பற்றிக் கடவுளை மனிதனாகக் காட்ட முற்பட்டனர் என்பது பொருந்தவதே ஆகும். மனிதநல மாண்பு பற்றிய, சமயச் சார்பற்ற குறிக்கோள்கள், மனிதநல மாண்பொடு பொருந்திய சமயச் சார்புடைய குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றிற்குக் கலைவடிவம் தரும்போது, சமயச் சார்பு

32. Krishna Chaitanya: A New History of Sanskrit Literature; Page 217; (1962)

33. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. I. Page 480 (1966)

34. Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 55 (1954)
Bertrand Russel: The Scientific Outlook: Page 115 (1962).

35. பரிமேலழகர்: திருக்குறள்: 3. உரை. கைவசித்தாந்த னாற் பதிய்புக் கழகப் பதிய்பு: பக். 4. (1959).

36. Bernard Shaw: Everbody's Political What is What? Page 227 (1950)
Edward Washburn Hopkins. Religion of India. Page 297.
Quoted by Swami Prabhavananda in his "Spiritual Heritage of India" (1977).

சமயச் சார்பின்மை என்ற வேறொரு கருதாது, தாம் விரும்பியவாறு கலைவடிவம் தந்தனர். பழங்காலத்திய மாய வித்தைக்காரர் போலும், பழங்காலத்திய சமயச் சார்புடைய கலைஞர் போலும், தாம் விரும்பிய குறிக்கோளை விளக்குதற்குக் கலையை அடிப்படுத்தினர். ³⁷ விஷ்ணு புராணத்தில் கண்ணன் கதைத்தலைவராய், போர் வீரராய், அரசியல் அறம் உணர்த்தும் சான்றோராய் விளங்குகிறார் என்ற ஆய்வாளர் எடுத்துரைக்கின்றனர். ³⁸

இக்கருத்தாக லாக் சொண்டு நோக்கின், வில்லிபுத்தூரார், கண்ணனை மனிதனாக்காட்டியதன் நோக்கம் தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. மனிதநல மாண்பு, அறப்பாடதற் பொருட்டு, தெய்வத்தை மனிதனாக்கிச்சாட்டும் உரிமை புலவர்க்கு உண்டு என்ற உண்மை விளங்குகிறது. தாம் செய்யும் வினைகளின் பயனைத் தாம் உய்த்து உய்யும் மாந்தரைப் போல், கடவுள் தம் அனைத்து நெய்நாடகமும் மாயைக்குத் தாம் இலக்காகின்றார் என்ற தத்துவ டாஸ்கள் ³⁹ கூறவதையும், விலங்காயினும் தெய்வமாயினும் தாம் வழிபடு கடவுள் மனித வடிவில் இருந்தாலேயே அடியார்க்கு நிறைவுண்டாகிறது என்னும் சமயச் சான்றோர் கருத்தை ஆய்வாளர் தெரிநெடுத்துக் கூறவதையும் ⁴⁰ நோக்கினால், தாம் விரும்பியவாறு, ஓர் உயரிய நோக்கினை விளக்குதற்கு - மனிதநல மாண்பு போலும் உயரிய மாண்பினை விளக்குதற்கு - வில்லிபுத்தூரார் போன்ற சாவுயப் புலவர் கடவுளை மனிதனாகக் கண்டனர் என்பது மிகவும் பொருந்தவதேயாகும்.

கம்பர், தம் காவிய நாயகனாக இராமனை, ஆன்சாங்குத் தெய்வமாகக் காட்டினும், அவன் பெற்ற பெருவெற்றியை, மானுடனாக நின்ற பெற்ற வெற்றி என்ற கூறி, மனிதனாகக் காட்டுவதில் பெருமிதம் கொள்கிறார்.

37. Herbert Reed: The meaning of Art; page 84 (1974)

38. C.C.Dutt: The Culture of India as envisaged by Aurobindo; page 154 (1964).

39. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy; Vol.I. Page 540 (1966)

40. Edmund Davison Soper: The religion of mankind; page 57 (1966).

"இப்பிறப்பில் வந்தார் மாளுடராசி மண்ணே

ஆறகொள் சடிவத்தானும், அயலும் எம்ப இவர்கள் ஆதி

வேற உளனாமை எல்லாம் மாளுடம் வென்ற தன்றே "

- கம்ப:கீட்கந்தா:நட்புக்கோள்:19.

"மாளுடவன் ஹற்றம் ஈதோ?"

"வலியான் ஓர் மாளுடவன் உளன் என்றக் கருதினேனோ?"

"மனித்தனார் அழித்தனரே "

- கம்ப:யுத்த:4:மண்டோதரி புலம்புற: 24, 26, 28.

மனிதநல மாண்பின் விழப்பம் புலப்படுதற்பொருட்டு, சடவுள்

தத்துவத்தை மாளுடமாக்கியது போலவே, இயற்கையை இறந்த நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றள்ளும் மாளுட மாண்பை உள்ளடக்கிக் காட்டுவர் புலவர் என்பதற்கு வில்லபாரதத்துள் சான்றுகள் உள்ளன.

1. கங்கை வருணன் சாப வரலாறு (1:1:56-73)
2. வசுக்களின் சாப வரலாறு (1:1:62-68)
3. யோஜன சுந்தி வரலாறு (1:1:103-06)
4. அம்பை சிசுண்டியான வரலாறு (1:1:103-06)
5. கர்ணன் பிறப்பு வரலாறு (1:1:31-38)
6. சிந்தம முனிவன் இன்பந்துய்த்த வரலாறு.
7. பாண்டு சாபம் பெற்ற வரலாறு (1:2:49-52)
8. பாண்டவர் பிறப்பு வரலாறு (1:2:67, 68, 75, 76, 82, 83, 85, 86)
9. துரியோதனாதியர் பிறப்பு வரலாறு (1:2:70-74, 78-81)
10. துரியோதனன் அமைத்த கழுவிலிருந்து வீமன் தப்பிய வரலாறு (1:3:10)
11. வீமன் விடமுண்டு நாகலோகஞ் சென்ற மீண்ட வரலாறு (1:3:10, 12, 13)
12. தரோணன் பிறப்பு வரலாறு (1:3:32-33)
13. ஏகலிவன் விற்கலை பயின்ற வரலாறு (1:3:50)
14. அரி (திருமால்) தூணில் பிறந்த வரலாறு, அரன் மூங்கிலில் பிறந்த வரலாறு, அகத்திய முனிவன் மூம்பத்தில் (குடத்தில்) பிறந்த வரலாறு, முருகன், நாணலில் பிறந்த வரலாறு, கிருபன் நாணலில் பிறந்த வரலாறு (1:3:69).

15. திருட்டத்தயீம்மன் பிறந்த வரலாறு (1:3:87); திரௌபதி பிறந்த வரலாறு (1:3:90)
16. திரௌபதி பிறப்பின்போது அசுரீரி கூறிய வரலாறு (1:3:91)
17. பலராமன் யமுனையைப் பிணித்த வரலாறு (1:5:40)
யமுனையைப் பிணித்தமை போன்றே, அவன் சாரிந்தி நதியைப் பிணித்ததையும் அறிஞர் எடுத்துக் கூறுகின்றனர். இவ்வரலாற்றின் கருத்து, கலப்பை கைக்கொண்டு உழவர்க்கும் கடவுளாக விளங்கியமையின் ஒவ்வாற்றிலேத் தான் கருதியவாறு திருப்பி அதன் நகர விளைபுலத்திற்குப் பயன்படுத்தினான் என்பதாலும் என்ற ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர். இவ்வாய்வாளர்தம் விளக்கவுரையை அடியொற்றியே, பிற புராண வரலாறுகளும் ஏற்ற விளக்கங்கள் காணப்பட்டன.*
18. திரௌபதி முற்பிறப்பு வரலாறு (1:5:73-87)
19. விசுவகன்மா காண்டவப் பிரத்தத்தை, இந்திரப்பிரத்தமாக (புதிய நகரமாக) ஆக்கித் தந்த வரலாறு (1:6:10-37)
20. அருச்சுன், தீர்த்த யாத்திரையில் போது, ஐந்த தேவமாதரின் சாபந் தீர்த்த வரலாறு (1:7:48)
21. அருச்சுனன் காண்டவதகனம் செய்த வரலாறு (1:8:1-70)
22. அசுரீரி, அருச்சுன்-இந்திரன் போர் தவிர்த்த வரலாறு (1:8:71)
23. மயன் பாண்டவர்க்கு மண்டபம் கட்டித் தந்த வரலாறு (2:1:2-10)
24. சராசந்தன் பிறப்பு, வதை வரலாறு (1:14-36)
25. சிசுபாலன் பிறப்பு, வதை வரலாறு (2:1:114-48)
26. பமிதேவியின் சுமை மிகுந்த வரலாறு, என்னுள் அருதத் தீர்த்த வரலாறு (2:2:203-07)
27. திரௌபதி துஷிரியப்பட்ட வேளையில் குணியித்தங்கள் நிகழ்ந்த வரலாறு (2:2:228, 259)

---

* It seems very possible that Balarama may be older than either tradition. Before he became a hero in epic poetry, he was a deity of the peasant-tiller. His weapons are the plough and the pestle. His rape of Kalindi seems to refer to the training of the wayward river to do some useful work in irrigating the fields. The Vishnu dharmottara prescribes worship of this plough-bearer before the start of cultivation.

- Krishna Chaitanya: His commentary entitled, "A Versatile deity" on Iconography of Balarama by N.P.Joshi. Indian Express, dt. March 9, 1980.

28. தேவமாதர், மம்மதன் சூகியோர் அருச்சுனைச் சோதித்த வரலாற
(3:1:50-68)
29. சிவபிரான் வேடஞ்சி அருச்சுனனிடம் இகலிப்பொருத வரலாற (3:1:91-113)
30. அருச்சுனை, ஊர்வசியால் பேடியாளும் சாபம் பெற்ற வரலாற (3:2:161-64)
31. அருச்சுனை, நவாதகலசர் ஓவிய மாயையை வென்ற வரலாற (3:2:82-88)
32. நவாதகலசரை வெல்லதற்குரிய நெறியை அசுரர் உரைத்த வரலாற
(3:2:92-93)
33. காலகேயர் விளைத்த மாயையை அருச்சுனை வென்ற வரலாற (3:2:127-30)
34. புண்டரீக அரக்கனிடைய உயிரைக் கொல்லும் முறைப்பற்றி அசுரரி கூறிய
வரலாற (3:3:78-79)
35. வீமன், புட்பயாத்திரையின் பொருட்டு அளசாபுரி சென்ற மீண்ட வரலாற
(3:3:3-5)
36. பாண்டவர் தருவாச முனியின் பசுவைத் தீர்த்த வரலாற (3:6)
37. அமித்திர முனியர்க்கென்ற அமைந்த நெல்லிக் கலியைப் பறித்த குற்றத்தினின்ற
அருச்சுனனும் பிறரும் உய்ந்த வரலாற (3:7)
38. துரியோதனன், செய்த அபிசார ஓமத்தின் விளைவாச, உயிர்ச்சூ ஊறநேர,
அதினின்றும் பாண்டவர் தப்பிய வரலாற (3:8)
39. கீசகனிடைய பிடியினின்ற, திரௌபதி, சூரியனதவி பெற்றத்க் தப்பிய வரலாற
(4:3:32)
40. கர்ணனின் தாயார் என்ற பல மகளிர் பொய் சொல்லித் தேவ சூதா தரித்த
இறந்த வரலாற (5:4:250)
41. சூந்தி அவ்வாடை தரிந்து உயிர்முவாது நின்ற வரலாற (5:4:251)
42. கண்ணன் சதுர்த்தசுவை அமாவாசையாக மாற்றிய வரலாற (5:7:2)
43. பகதத்தன் அருச்சுனை மார்பு குறித்த ஏறிந்த வேல், கண்ணன் மார்பில்
மா லையாக விழுந்த வரலாற (6:2:63-64)
44. சுதாயுவன் கதைையைக் கண்ணன் மார்பில் தாங்கிய வரலாற (7:4:31-36)
45. துரியோதனனுக்கு, துரோணன் கவசம் நல்கிய வரலாற (7:4:66,79)
46. துரோணன் நல்கிய கவசத்தைப் பிளக்கக் கண்ணன் அருச்சுனனுக்கு வேல்
நல்கிய வரலாற (7:4:89)
47. கண்ணன் தன் கை ஆழியால் கதிரவனை மறைத்த வரலாற (7:4:164)

48. பதினெட்டாம் போர் முடிந்த நாள் இரவில், பாண்டவர்களைக் கொல்ல முயன்ற அகஸ்தாமன் முதலியரை, பாடி வீடு காத்த பூதம் அச்சுறத்தித் துரத்திய வரலாறு (10:1:2)
49. அகஸ்தாமன் சிவபிராஸிடம் பெற்ற வரத்தின் வல்லமையால் பூத்ததை வென்ற வரலாறு (10:1:8)
50. பாண்டவரஞ்ஞம் வெல்லமுடியாத, அபாண்டவியிர் என்னம் அத்திரத்தின் (அம்பின்) வரலாறு (10:1:43) ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் சூசிரியர் எடுத்தரைக்க விரும்பிய மஹித நல மாண்புகளையும் அவற்றின் உள்விடுகளாக உள்ள அவர்தம் எண்ணங்களையும் விழைவுகளையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

வரலாறுகளின் உட்கூடக்கையாக உள்ள மஹித நல மாண்புகளும், சூசிரியரின் எண்ணங்கள் விழைவுகள் ஆகியவையும் வருமாறு:-

- 1-2 காதல் உணர்வும் காமவேட்கையும், நுணுக்கமும், வன்மையும் கொண்டு வருகையும் (தெய்வங்களையும்) பற்றி நிற்பன.
3. எளிய சூடியில் தோன்றிய பெண், தன் பண்புகளால் தான் புகுந்த உயர்சூடியைப் பேணிக்காக்கும் இயல்புடையவள்.
4. காதல் வேட்கை நிறைவுறுதாயின், பழிதீர்க்கும் உணர்வு மிகுந்த காணும்.
5. பிறப்பால் அமைந்த இயற்கை வல்லமை எளிதெனக் கருதப்படல் ஆகாது.
- 6-7 பிறர் இன்பத்திற்கு இடைபுற செய்யின் அது போலும் இடைபுறநைத் தாரும் உற்றாக வேங்கும் என்பது இயற்கையின் நியதி.
- 8-9 உடன்பாட்டுப் பண்புகளும் எதிர்ப்புறப் பண்புகளும் படைப்பில் ஒன்றை ஒன்றெதிர்த்து (தருவி) நடக்கின்றன.
- 10-11 நல்லார்க்கு விளையும் இடைபுற உளை நீச்சுநீர்சு இயற்கை துணைபுரிகிறது.
- 12, 14 செயற்கரிய செய்யும் பொருளாய் மகிழ்வாய் முதலில் தோன்றி உணர்வார்.
3. சூசிரியன் உதவி இல்லையென்றும் அவன் மீது காட்டும் ஈடுபாடு அவன் கற்பிப்பது போலும் திறமையை நல்கும்.
11. தீமை ஒழிவது உறுதி என்பதை இயற்கை முன்வந்து முன்னறிவிப்புச் செய்கிறது.

17. இயற்கையின் மீது ஆணை செய்ந்த வேண்டும் என்பது மனிதனின் தீராத
அவாச்சுக்குள் ஒன்று.
18. மக்கட் பிறப்பு சாவு முதலிய வரம்புகட்ட உட்படிதம், மக்களன்பு (காதல்)
வரம்புகட்ட அப்பாற்பட்டுப் பெருகி நிற்பது.
19. தம்மைத் தாம் ஆக்கிக் கொள்ள முயல்வார்க்கு அவர் விரும்புவன எளிதில்
அமைவதற்கு இயற்கையும் துணை புரிகிறது.
20. நன்மை பெருக்கி உலக நலம் காக்கும் நல்லோர்க்குப் பிறர் துன்பந்
தீர்க்கும் வல்லமை இயற்கையிலேயே அமைகிறது.
21. தீ, தான் பற்றியதை அழித்தல் போலத் தீமையினையும் தீயின் திறம்
கொண்டு அழித்தல் வேண்டும் என்பது மனிதனின் வேட்கை.
22. மகன் தந்தைக்கிடையே நிகழும் போரும் பூசலும் விரும்பத்தக்கன அல்ல
என்பதை இயற்கை முன்வந்து எடுத்துக்காட்டுகிறது.
23. உயிர்க்கு ஊற வருஞ்சாலத்தில் சாத்த உதவியவர்க்குத் தம் வல்லமை
எல்லாம் காட்டிப் பெரும் பயன் விளைத்தத் தருவர் செய்ந்நன்றி அறிவார்.
- 4-25 உடல் வல்லமையும் செருக்கும் மிகுந்து, அவை கொண்டு தீமை விளைக்க
முற்படுவோர், நல்லோரால் அழிவது உறதி.
- 6-27 நற்பண்புகடைய மகளிர்க்கு வரும் ஊறகளைத் தீர்க்க இயற்கையும் பரிந்து
உதவுகிறது.
- 8-29 விழுமிய குறிக்கோளில் தலைப்பட்டவர், புலன்சான்ற நெகிழ்ச்சிக்கு அடிமையாவ
தில்லை. கடும் சோதனையை எதிர் நோக்கி நிற்கல் வேண்டும்.
- 1-32 விழுமிய குறிக்கோளில் தலைப்பட்டவர் தமத்திறமையாலும் இயற்கை
3, 34 நல்லும் வாய்ப்புகளாலும் தாம் ஈடுதியதனை முடித்து நிற்பார்.
5. 36. நல்லோர்க்கு வரும் இடர்கள் எளிதில் நீங்கி விரும்.
37. நல்லோர் அறியாமையாற் செய்யும் பிழையினின்ற தப்பிப்பிழைப்பார்.
- 8-39 தீயோரின் தீமைக்கு முரணியும், நல்லோரின் நற்பண்புக் அரண்செய்தும்
அறம் தன் திறம் புலப்படுத்தும்.
- 0-41 அவாவும் அன்பும் தத்தம் இயல்புகளை மாந்தர்க்கு உணர்த்தவிரும்.
- 2, 4, 3 நல்லோர்க்குத் தக்கோர் உதவிபெருக, அவர் எடுத்த எடமையில் நலமும்
4, 46, 7. வெற்றியும் பெறுவர்.

45. தீயோர்க்குத் தக்கோர் உதவி அமையினும் அவர் பயன் பெறவதில்லை;
தீப்பண்புகாரணமாக வீழ்ச்சியே பெறவர்.

-49 ஆற்றலின் மிகுதிக்கு ஏற்பவே, அருஞ்செயல் புரிதல் இயலும்.

கலை நூல்களிலும் காவியங்களிலும் வரும் இயற்கையை இறந்த நிகழ்ச்சிகள்
வெறும் கற்பனைகளோ வேடிக்கைச் செய்திகளோ அல்ல. மனிதன் விழையும் விழைவு
களையும், தன் ஆற்றலுக்குப் பொருந்திய சூழ்ச்சி அவர்களையும் உள்ளடக்கி நிற்பவை
அவை. மேலெழுந்த வாரியாக அவற்றைக் காணுதல், கர்ந்த ஆராயின், மனிதன்
விரும்பி அடைய முயலும், எண்ணுகளை உள்ளீடுகளாகக் கொண்டு அவை அமைந்து
கிடத்தலாகக் காணலாம். ஆதலின், காவிய மாந்தர்களின் பண்பு நலன்களை நன்கு
விளக்கக் காட்டுதற்கும், சூசிரியர் தாம் வலியுறுத்த விழையும் குறிக்கோள்களை
எடுத்தக் காட்டுதற்கும் இயற்கையை இறந்த நிகழ்ச்சிகளை⁴¹ அவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்
என்பது ஏற்புடையதேயாகும்.

"இயற்கையை இறந்த ஒன்று என்பது, உண்மையில், புலன்களுக்கெட்டும்
பருமை உலகத்தில் உறபயன் விளைத்தற் பொருட்டு, அப்பருமை உலகத்திற்கு
அப்பாலாய் நின்று, அவ்வப்போது அதற்கு (பருமை உலகத்துக்கு) வேண்டியவை நல்கும்
அறிவு, ஆற்றல், திறன் முதலியவற்றைத் தனக்குடமையாகக் கொண்டு இலங்கும்
படைப்பாற்றலின் வியத்தகு பண்பாகும். இயற்கையின் தற்போதைய நிலைக்குட்பட்ட
மனம், வாழ்திறன் (life force) வாழ்வுச் சூழல் (matter) ஆகியவற்றிற்கு
அப்பாற்பட்டு நின்று, அவை உரம் பெறதற்குரிய வலிமையையும் நெறி முறைகளையும்
தனக்கியல்பாகக் கொண்டு நிற்பது; நம்முடைய உள்ளத்தையும் உடலையும்
செம்மைப்படுத்துதற்கும், மற்றவர்களுடைய உள்ளம் உடல் வாழ்வு ஆகியவற்றைத்
தூண்டி நடத்துதற்கும், முன்வந்து செயற்பட்டுப் படைப்பாற்றலின் திறன்களையும்
இயக்கிச் செல்வதாகும் என்ற அறிவித்தற் விளக்குவது இங்குக் கருதத்தக்கது. 42

41. உதாரணம்: அருங்குறியடி: 41. பக்: 21

42. Sri Aurobindo. The Life Divine. Vol.19. Pages 874-75.
(1972).

மனித நாசரிக வரலாற்றில், இயற்கை இறப்பியல் (Supernaturalism) மனிதநல மானப்பியல் (humanism) இயற்கையியல் (naturalism) ஆகிய நூற்றும் மிக முக்கியமான பங்கு வகித்துள்ளன என்றும், சமயத் தலைவர் இயற்கையைச் சூற்றல்கள் மீது ஆணை செலத்தி, ஆன்மா வீடு பேறெய்துவதே வாழ்வின் விழுமிய நோக்கம் என்ற வலியுறுத்தி வந்தமையின் அம்ருன்றனளும் இயற்கையை இறந்த நிலை பற்றிய கருத்துகளை கற்றார், கல்லார் ஆணைவும் பெரிதும் போற்றி வந்தனர் என்றும், வரலாற்றாசிரியர் எடுத்தியம்புகின்றனர். 43

இயற்கையை இறந்த நிலைகளைப் போலவே புராண வரலாறுகளையும், புராண நிகழ்ச்சிகளையும் மனித மானப்பியல் விளக்குதற்குப் புலவர் பயன்படுத்தி யுள்ளார். புராணச்சடங்கு பற்றிய பாடல்கள் நாடகங்கள் ஆகியவற்றை, மனிதனின் இயல்பு, வேட்கைகள் பற்றிய உண்மைகளும், சமுதாய நிலை பற்றிய உண்மைகளும் அடங்கியுள்ளன. அவை தனி மனித நிலையையும் உடற்கூற்ற வகையிலும் தெளிந்த அபைவமா கப் புலப்படாமல் இருக்கலாம். எனினும் ஒன்றக்கொன்ற இயைந்து செல்லும் பற்பல அபைவங்களில் அவை நன்கு புலப்படுகின்றன. உணர்ச்சிகளை விளக்கிக் கூறும் சொற்களிலும் சொற்றொடர்களிலும் அவை தக்கவாறு புலப்படுவன என்ற புராண நிகழ்ச்சிகளின் பயன்பாடுகளை 44 ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர்.

வில்லியுத்தா மார், தம் காவியத்துள் னாம் நிகழ்ச்சிகளை விளக்குதற்கு, புராண நிகழ்ச்சிகளை ஆங்காங்கு உவமைகளாகப் பயன்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

1. கொடிகளால் கட்டுண்டு கங்கையில் வீழ்த்தப்பட்ட வீமன் கரையேறியது, நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட இலக்குவன், அதனின்றும் தப்பியது போல் உள்ளது.
2. பாண்புகளால் கடியுண்ட வீமன், அவற்றைப் பிசைந்து கொன்றோருத்த நிகழ்ச்சி இராசு, கேது வெங்கும் கிரகங்களின் வாய்ப்பட்ட கதிரவன், அவற்றைத் தன் கிரகங்களால் வலியொழித்த வெளிப்பட்டது போல் உள்ளது.
3. பகனைக் கொன்றொழித்த வீமன், அவதாரமெடுத்து அரக்கரைக் கொன்றொழித்த திருமாலாய் விளங்குகிறான்.

43. James Edgar Swain. A History of World Civilization. Page 445. (1976)

44. Christopher Caudwell. Illusion and Reality. Page 22 (1955)

4. சடாகரன் திரௌபதியைக் கவர்ந்து வானின் வழியாகச் சென்றது, இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து வானின் வழியாகச் சென்றதை ஒத்துள்ளது.
5. சடாகரனின் தோள்களையும் தாள்களையும் வீமன் நெறித்து அரைத்தது, இராவணனின் கைகளை சிவபிரான், வெள்ளிமால் வரையை அழுத்தி, நெறித்தது போல் உள்ளது.
6. சடாகரனின் மார்பினை அழுத்தி அவன் வாயிற் பற்களை வீமன் பிடுங்கியது கம்சன் ஏவிய யானையை மிதித்து அதன் தந்தங்களைக் கண்ணன் பிடுங்கியதை ஒத்துள்ளது.
7. சடாகரனின் அவயங்களைச் சிதைத்து அவற்றை வீமன் ஒவ்வொன்றாகச் சிதறி வீசியது, இராமன், தந்தபியின் எவம்பூவுய்யுட்களைக் கால் விரலினால் இடறிச் சிதறி வீசியது போல் உள்ளது.
8. நிவாத கவசர் காலசேயர் முதலிய அரக்கரை வெல்ல வந்த அருச்சுனன், தேவர்களின் குணத்தையும், பதலமடந்தையின் குணத்தையும் தீர்த்து, அரக்கரை வெல்ல வந்த திருமாலே ஒத்துள்ளான்.
9. அருச்சுனன் தன் அம்பின் ஆற்றலால் அரக்கரை மடியச் செய்த திறம், இராமன் தன் அம்பின் ஆற்றலால் தனக்கு இடையூறு நின்ற கடலை வற்றச் செய்த முயற்சியின் திறம் போல் உள்ளது.
10. அருச்சுனன் காண்டவவணத்தை எரித்தது, முப்புரம் எரித்த சிவபிரான் மீண்டும் ஒருமுறை அம்முப்புரத்தை எரிக்க முற்பட்டு எரித்ததை ஒத்தது.
11. அருச்சுனனை எதிர்த்த ஆயிரம்வாகு கண்ணனை எதிர்த்த வானனை ஒத்துள்ளான்.
12. அருச்சுனன் அறத்து வீழ்த்திய வானனின் கைகள் இந்திரன் சிறகரிந்து வீழ்த்திய மலைகள் போல் உள்ளன.
13. ஆயிரம் வாகுவை அருச்சுனன் கொன்றது, கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைப் பரசுராமன் கொன்றதை ஒத்துள்ளது.
14. அருச்சுனன் கணையால் பகைவேந்தர் பட்டபாடு, இராமன் இலங்கை சென்ற போது அவனுக்கு அடங்கியொழுகாத கடல் பட்ட பாட்டை ஒத்துள்ளது.

இவ்வாறு, ஒரு புராண நிகழ்ச்சி இன்னொரு புராண நிகழ்ச்சியை

விளக்குதற்கு உவமையாய் அமைய, அவற்றின் உட்சிடக்கை எளிதில் புலப்படுமாறு அவை இரண்டு வடிப்பெற்று நிற்கின்றன. ஒன்றக்கொன்ற தொடர்பு படுவதன் வாயிலாக மனிதனின் இயல்பு-வேட்கைகளும் சமுதாய உண்மைகளும் திறம் பெற விளங்குகின்றன என்றும் மேற்கூறிய கருத்து இப்புராண ஒப்புமைக் கறகனால் தெளிவாகின்றது. மனித மான்பியல்களை விளக்குதற்குப் புராண நிகழ்ச்சிகளை சக்க கருவிகளாழிப் பயன்படுகின்றன என்பதவும் மனித மான்பியலும் தெய்வ மான்பியலும் ஒன்றை ஒன்ற விளக்கி, அனியுறத்தி மேம்பட்டு அமைகின்றன என்பதவும் நன்கு புலனாகின்றன.

புராணக் கறகன் (கொள்ளத்தக்கன அல்லவென்ற) எளிதில் புறக்கணிக்கத் தக்கன அல்ல. சமுதாய ஒற்றமை கறகி, மனிதனின் உணர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில், புராண மரபுகளும், சடங்குகளும் கலைகளும் உதவுகின்றன. மனிதனின் உணர்ச்சிகளும், சமுதாய ஒற்றமையும், இயைந்து அமைவதில் தெளிவின்கை சாணக்கியப்பினம், சமுதாயத்தின் திட்டமான உணர்வினை அவை புலப்படுத்துகின்றன என்றும்⁴⁵ சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், நோக்கங்கள், உரிமைகள் ஆகியவற்றையும் அவை பற்றி மனிதன் கடைப்பிடிக்கும் வாழ்வியல் நெறிபற்றிய விதிகளையும் உணர்த்தும் முறைகளாக அவை உள்ளன என்றும், புலவர்களும் தத்துவ ஞானிகளும் அவற்றின் வாயிலாக உண்மைகளையும் அறிவுக் கறகங்களையும் விளக்குகின்றனர் என்றும், இன்றும் பேரினக்கியம் படைக்க வேண்டின், பழங்காலப்புராண மரபுகளோடு, இன்றள்ள தத்துவ விஞ்ஞானப் புதுமைகளை இணைத்தக் காணவேண்டும் என்றும்⁴⁶ ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.

பெருங்காவியங்கள், நாடகங்கள் ஆகியவற்றின் கதைக்கரு பற்பல சிக்கல்களுக்கு உட்படுங்கால், அவற்றை மனித நிலைக்கு எட்டிய வகையில் விளக்க இயலாவிடின் கடவுளர் முன்வந்து, சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதாகவும், அதன் வாயிலாக நீதியையும் தெய்விக இயல்பையும் புலப்படுத்துவதாகவும் காட்டிக் கலை நூல் இயற்றும் பாங்கு கிரேக்க இலக்கிய மரபில் உள்ளது.⁴⁷

45. Christopher Caudwell. Illusion and Reality. Page 26 (1955)

46. M.H.Abrams A. Glossory of literary terms. Page 102 (1978)

47. Stephen L.Harris. The humanist tradition in world literature Page 155 (1970).

உளவியல் கண்கொண்டு நோக்கினால், மனித உள்ளத்தில் தொன்றதொட்டு வரும் முயற்சியின் தன்மை⁴⁸ புராண நிகழ்ச்சிகளால் அறியக்கூடும் எனவும், மனிதன், தவக்காலந்தொட்டுத் தன் அறிவார்ந்த வாழ்வை அணைக்க முயன்ற வரலாறும் அதன் காரணமாக இயற்கை அவன் வேண்டியாங்கு செயற்பட்ட முறைகளும், அவற்றால் விளங்கும் என்றும், இயற்கையின் ஆற்றல்கள் இவ்வவை என்ற உரை இயலாத பழங்கால மனிதன், தான் தெனிய உணர்ந்த தன்னுறதி கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த வகையில்⁴⁹ விளக்கி வந்தான் என்றும்⁴⁸, ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர்.

மேல் காட்டிய புராண வரலாறுகளையும், காவியத்துள் வரும் பிற வரலாறுகளையும், இச்சுருத்துகளை உளங்கொண்டு ஆராயின் காவியத்துள், அருஞ்செயல் புரிந்து தம் நிலையையும் தாம் போற்றும் விழுமிய அறங்களின் சிறப்பையும் பேணுதற்பொருட்டுப் போராரும், தருமன், வீமன், அருச்சுனன், ஆகியோர் தம் பண்பு நலன்களும் அவர்களுக்கே⁴⁹ தாமதமாயாக நின்ற அவரை அச்சிச் செயற்படுத்தும் கண்ணின், மாறா-தெய்வ இயல்புகளும் நன்கு விளங்குவனவாகும். அவ்வகையில், வில்லிபுத்தூரார், புராண நிகழ்ச்சிகளைக் காவியத்தில் நோக்கம் திட்பமாய் அமையும் முறையில் பயன்படுத்தியுள்ள திறமும் விளங்கும். புராண மரபுகளைப் பயிர்வது, புதிமாய் அருமையாய்த் தோன்றினும், தச்ச வகையில் கவனம் செலுத்திப் பயின்றால், மன்பதை, தொன்றதொட்டுப் பேணுந்⁴⁹ விழைவுகள் நம்பிக்கைகள் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் அடைந்த அறநிலை, அறிவுமேம்பாட்டு நிலை ஆகியவற்றை பற்றிய எண்ணற்ற சான்றகன் அவற்றள் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் என்றும் ஆய்வாளர் தம் கூற்றின் மெய்மையும் நன்கு விளங்கும். 49

இனி, காப்பியத்தின் நெடிய வரலாற்றை அணி செய்தற்றும், காப்பிய மாந்தரின் பண்பு நலன்களை நன்கு புலப்படுத்துதற்றும், ஆங்காங்குச் சிறுசிறு கிளைச் கதைகளை வில்லிபுத்தூரார் பயன்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அக்கதைகளின் வாயிலாக அவற்றில் வரும் மாந்தரின் பண்பு நலன்களைப்

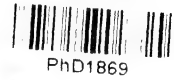
48. G.N.Banerjee. Hellenism in Ancient India. Pages 270-71(1961)

49. Encyclopaedia of Religion and Ethics. Vol.9 (1917)
(Ed) James Hastings.

புலப்படுத்துவதோடு அவற்றைத் தாங்கிய அக்கதைகளைக் கொண்டு காப்பிய மாந்தர்தம் மனித மாண்புகளை நன்கெடுத்துக் காட்டுவதில் வில்லிபுத்தூரார் பெரு வெற்றி பெற்றள்ளார்.

எறத்தாமழ, என்பத்தாறாயிரம் சுலோகங்கள் உள்ள வியாச பாறதத்துள்
ராளமான கிளைக்கதைகள் உள்ளன. ⁵⁰ அக்கதைகள் யாவும் நுலக்கதையை
ஆணி செய்வன; நுலக்கதையின் உட்கிடக்கையை வலியுறுத்துவதற் ற உதவுவன.

வியாசரைப் போற்றி அவர் னவச்சு, வில்லிபுத்தூரார் வழிநால்
செய்தாரோய், மிகச் சுருங்கிய னாலாகத்தம் னலை அவர் யாக்க நேர்ந்தமையின்,
அத்துனைக் கிளைக்கதைகளையும் அவர் எடுத்தாக்கொள்ளவில்லை. பற்பல கதைகளை
ஒதுக்கிட்டார். ⁵¹ எனினும் நுலக்கதையுள் வரும் பாத்திரங்களின் பண்பு நலனை
விளக்குதற்குத் தூண்ச் கதை இன்றியமையாதது எனினும் வியாசரின் நோக்கத்தின்று
அவர் நெகிழ்த்த விடவில்லை.

பாண்டவர் ஐவரும் ஒருத்தியை மணந்து கொள்ள நேர்ந்தமையின்,
அவளொருத்தி காரணமாகத் தமக்குள் மனவேற்குமை வரலாகாது என்ற வலியுறுத்த
வேண்டிச் சுந்தோப சுந்தர் வரலாற்றை நாமதர் ⁵² எடுத்தாக்கிரார்.
அக்கதையின் உட்கிடக்கையை நண்ணர்ந்த வில்லிபுத்தூரார் அதை மிகச் சுருங்கிய
வடிவில்தம் காவியத்துள் தவறாது எடுத்தாக்கிரார். சூதிலால் வாழ்வும், வளமும்
இழந்த பாண்டவர், காடு செல்ல வேண்டிய நிலை வந்தபோது, காடு செல்லும்
முறை மன்னம் நிகழ்ந்தது என்ற கூறி, துரோணர், இராமன் காடு சென்றதை
எடுத்தாக்கிரார் பாண்டவர், இராமன் போல் மீண்டும் தரும்ப நாடு வருதல் உறுதி
என்பதைப் புலப்படுத்துகிரார். தமக்குக் சலிப் பயிற்றிய சூசிரியரே தமக்கு உறுதி
கூறும் தகுதி உடையவர் என்ற பாண்டவர் நம்பி மனந்தெளிந்தார் என்பதை
உரைத்துவதற்சாக அக்கதையை மிகச் சுருக்கமாக ஒரே வரியில் ⁵³ அமைத்துப்
பயன்படுத்திக் கொண்டார் வில்லிபுத்தூரார்.

50. அ. வெ. நடராஜன்: வியாசர் ஆணிய மகாபாரதம் நான்காம் பகுதி:
முன்னை பக். 3. முதல்பாகம்: முன்னை பக். 7. இரண்டாம் பாகம்: முன்னை
பக். 4. மூன்றாம் பகுதி. முன்னை பக். 4. (1977)
51. தா. வெ. வீராசாமி. தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை-3. வில்லிபாரதம் பக். 101, 96
52. வில்லிபாரதம்: இந்திரப் பிரத்தச் சருக்கம் 42-45. பக். 97 (1978)
- மரோ பதிப்பு (1959)
53. வில்லிபாரதம்: சூரோபார்ச் சருக்கம்: 274. பக். 185. மரோபதிப்பு (1959).

சூதிலால் நாடிமுந்த தன்புறதல் பாண்டவர் வாழ்வில் மட்டும் நிகழ்ந்த முதல் நிகழ்ச்சி அன்ற; அது முன்னும் நிகழ்ந்தது; நான் என்றும் மன்னன் சூதிலால் நாடிமுந்த, காடு சென்ற மனைவியைப் பிரிந்த உப்புற்றான். பல இடர்களையும் தாக்கி இறையில் சூதிலையே இழந்த நாட்டையும் வாழ்வையும், பிரிந்த மனைவியையும் பெற்ற இன்புற்றான். இக்கதையைப் பாண்டவர்க்கு, பிரகதன்வர்⁵⁴ என்றும் முன்னர் கூறியதாக வியாசர் குறிப்பிடுகிறார். ஆயின் அக்கதையை, வியாசரே-பாண்டவர்க்கு, இடைமுற வரும்பொழுதெல்லாம் வந்து உதவும் கண்ணைப்போல வந்து உதவும் வியாசரே- அவர்க்கு எடுத்துக் கூறுவதாக வில்லிபுத்தூரார், கூறி, (பாண்டவர்க்கு மறைபுதி பெருஞதலின் இன்றியமையாதமையை வலியுறுத்தற்காக) அதைத்திறம்படக் கையாண்டார்.⁵⁵

இம்முன்ற கதைகளைத் தவிர, முக்கதைகளாக வில்லி வேறு கதைகளைக் கையாளவில்லை. பாரதத்தின் முக்கிய பாத்திரங்களோடு, ஒப்பிட்டும், உறழ்ந்தும், பற்பல புராண வரலாறுகள் பற்றிய கதைக் கூறுகளை வில்லிபுத்தூரார் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது உண்மையே. அவையும் சாவியமாந்தர்தம் பண்பு நலன்களையும், மனித மாண்பியல்களையும் விளக்குதற்கு எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பது முன்னர் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. தொகுத்துக் கூறல் என்றும் உத்தி கொண்டு கூறக்கச் சொல்லல் என்றும் அழகு அமைய, நெருங்கதமின் திறமும் அது தாங்கிச் செல்வம் பாத்திரங்களின் மனித மாண்பியல்களும் மறைச்சப்படாமலும், கமையாக்கப்படாமலும் காக்க வேண்டி, வில்லிபுத்தூரார், சினைக்கதைகளையும், புராண மரபு நிகழ்ச்சிகளையும் கையாண்டுள்ளார் என்ற சரதுவதே முறையாகும்.⁵⁶

கிரேக்க, ஐத்தின் மொழிகளில் அமைந்த மிகப் பழைய இலக்கியங்களின் பல திறச்சுவை மிக்க இலக்கியக் கூறுகளும் அவற்றின் விரிவிய வடிவங்களிலும்

54. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: வனபர்வம்: முதற்பாகம்: பக். 189. இராமாஜாசாரியார் பதிப்பு (1930)

55. வில்லிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலைச்சுருக்கம்: 24, பக். 190 மரேபதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலைச் சுருக்கம்: 25, பக். 190 மரேபதிப்பு (1959)

சிலப்பதிகாரம்: மதுரைக்காண்டம்: ஊர்காண்காதை வரி 46-47.

56. தா.வே. வீராசாமி. தமிழ் இலக்கியக்கொள்கை வில்லிபாரதம்: பக். 101. (1978).

பெரிதும் ஈடுபட்டுப் பயின்ற மேலுட்டார், அவற்றிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவதைப் பெருவழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இலக்கிய அழகு, வகை, கருத்து, வாழ்க்கையில் நோக்கம் ஆகியவை கருத்துப் பழங்கால இலக்கியங்களை ஆசர்ந்து கவைத்தோர் தாம் விரும்பிய இனிய கதைகளே, உலகியல் செய்திகள், வேடிக்கை வினாக்கள், நகைச் சுவைக்கூறுகள், ஆகியவற்றை விளக்குதற்குத் தக்கவாறு பயன்படுத்திப் போற்றி வந்தனர்.⁵⁷ இக் கண்ணோட்டத்துடன் நூராய்ந்தாவும், வில்லிபுத்தூரார், இலக்கியச் சுவை முதலிய கலை உணர்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டுக் காவிய மாந்தரீதம் மனித நல மாண்புகளைப் புலப்படுத்துதல் என்றும் விடாமைய நோக்கத்திற்காகத் திரும்பட்ட கவனத்தோடு தேர்ந்தெடுத்தள்ளமை தென்காசுப் புலப்படும். காமநெறியால், சதோதரர் ஒற்றைம குறையலாகாத, சூழ்ச்சியால் தமது உடைமையைப் பிறர் பறிப்பினும் அதனைத் திரும்பப்பெறல் உறுது, இழந்த உடைமையைப் பெறவதில், காடோடால் முதலிய தன்பங்கள் நுகழினும் அவற்றைத் தாங்களும் மனவன்மை இன்றியமையாதது ஆகிய தத்துவங்கள் பாரதத்தில் மிக முக்கியமான உயிர்த் தத்துவங்கள். அத்தத்துவங்களை உணர்த்துதற் கென வில்லி தேர்ந்தெடுத்த கதைகள் அவர்தம் மனிதநல மாண்புணர்வுத் துடிப்பினை நன்கு புலப்படுத்துவனவாகும்.

நள தமயந்திக்கதைபோலும் சிறந்த கதைகளை வியாசர் தம் இளமையில் இயற்றியிருக்கக்கூடும் என்றும் பின்னால் பெருங்காவியம் இயற்றியபொழுது அவற்றை அக்காவியத்தில் இடைமருத்திருக்கக்கூடும் என்றும் அரவிந்தர் கருவததாக சூர்வாளர் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர்.⁵⁸ நளதமயந்தி, சத்தியவான் சாவித்திரி போலும் கதைகள், இடர் மிக்க வேளையினம் அன்புசுன்றமை, ஒருவரை ஒருவர் வஞ்சியாது வாழ்தல், என்றும் விடாமைய கொள்கைகளைப் புலப்படுத்துவதால் அவை பாரதத்தில் சிறப்பிடம் பெற்ற வாழ்கின்றன என்ற விளக்கி, பாரதத்தில் கிளைக் கதைகளின் இன்றியமையாமையை சூர்வாளர் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர்.⁵⁹ அவ்வகையில் பாரதம் முழுவதையும், ஒருவகையில், ஒரு கதைக் களஞ்சியமாகவும் இன்னொரு வகையில் ஒருமித்த முழு தாலாகவும் கருவதன் முக்கியத்துவத்தையும் அறிஞர் எடுத்தக்

57. Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV. Pages 537-38 (1937)
 58. Krishna Chaitanya: A new History of Sanskrit Literature. Page 202 (1962)
 59. Prof. V.Sitaramiah: Five worthy couples in the Mahabharatha. TRIVENI Vol.46. No.4. Jan: March:1978. Page 172.

சாட்டுகின்றனர். 60 கிறித்துவர்களின் பைப்லைப் போல இவ்விருவகை
நோக்கிற்கும் இடந்தந்து, இந்திய மக்களின் சமய, பண்பாட்டு உணர்வுகளைப்
புலப்படுத்தி நிற்கிறது என்று விளக்குகின்றனர். 61

மகாபாரதத்தை ஆங்கிலத்தில் கருங்கிய வடிவில் மொழி பெயர்த்த
ராஜாஜி தமது கதை கூறத்திறந்தால், இளைஞர் உலகத்தைக் கவர்ந்தார்
என்றும் தமக்கே உரிய நெறியால், கோடிக்கணக்கான கல்வி அறிவற்ற மக்களையும்,
இளைஞர்களையும் பழங்கால இலக்கியங்களில் ஈடுபட வைத்து அவ்விளக்கிய
மாந்தர் அவர்களுடைய உள்ளங்களில் இடங்கொண்டு மதிப்புப் பெறமாற
செய்தார் என்றும் ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். 62 ராஜாஜியே,
தம்முடைய மகாபாரத மொழி பெயர்ப்பு ஈ வின் முன்னுரையில், தாம்
சிசுபாலன் வரலாற்றை முதன் முதல் ஒரு பத்திரிகையில் கதையாய் வரைந்ததாகவும்
அவர்தம் கதை கூறத்திறனைப் பாராட்டிய ஆசிரியர் தொடர்ந்து மகாபாரதத்தைச்
சூசிய கதைகள் வடிவில் தர வேண்டியதென்பதால் தாம் அந்நா லே யாக்கப்
புருந்ததாகவும் குறித்துள்ளனர். 63

இத்தகைய கருத்துகளைக் கூர்ந்த நோக்கில், வில்லபுத்தா ரார், தம்
கருங்கிய சாவியத்தாள், சிறந்த கதைகளை, இன்றியமையாத தத்துவங்களை
விளக்குமிடத்து அரியவைவாய் அமைத்துள்ள திறமும், இயற்கையை இறந்த, புராண
(Supernatural and Mythological) மரபுகளை உவமை உருவகங்களாகச்
செறித்த அடக்கிப் பயன்படுத்திய திறமும், அவற்றால், சாவிய மாந்தர்தம் மனித
மாண்பியல்களை வெற்றியுற எடுத்தக்காட்டும் திறமும் நன்கு விளங்கும்.

வில்லபுத்தா ரார், தாம் வரும்பியவாற காவியத்தை மிகச் சுருக்கினரேனும்,
தாம் வேண்டிய விகற்பத்தை, தமிழரின் நாகரிக-இலக்கிய-மரபுகளை ஆந்நாங்கு

60. Edward C. Dimock: The Literatures of India: An Introduction.
Page 42 (1978)

61. Edward C. Dimock: The Literatures of India. An Introduction.
Page 35 (1978)

62. S. Narayanasamy: Rajaji: The Humanist with a difference.
Page 27: TRIVENI. Vol. 147. No. 4. dated Jan. March. 1979.

63. C. Rajagopalachari: Mahabharata: Preface to First Edition.
Page viii (1979).

அவ்வுறப்பெய்து தம் காவியத்தைக் கவனமுற அமைத்துள்ள பாங்கும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

முதல் ஞானோடு வில்லிபுத்தூரார் வேறபடும் இடங்கள் பல. ⁶⁴
அவ்விடங்களிலெல்லாம் அவர் தாம் வேண்டிய கவன மிக்க நுகரனைப்பெய்து
காவியத்தை அணி செய்கிறார்.

தொன்றதொட்டு வரும் தமிழ்த் இலக்கிய மரபின் சீர்மையைத்தம்
சாவியத்தன் அமைத்தச் காட்ட வேண்டும் என்றும் அவாக்கொண்டு திகழ்ச்சிர்
வில்லிபுத்தூரார். ஆதலின் ஞானின் துவக்கத்திலேயே (தற்குறப்புப்பாயிரத்துள்)
'வல்டயிழ் ஒங்குக, தேங்குக அருது' - (தற்குறப்பு-4) என்ற பாடித் தமிழ்
நாகரிகமும் வடமொழி நாகரிகமும் ஒருங்கிணைய வேண்டும் என்ற விழைகிறார்.
தொடர்ந்த, ஞான பவவிடங்களிலும், தமிழின் சுற்றப்பினை ஆங்காங்குப்
போற்றுகிறார். "இவன் தண்டமிழ் தேர் அடல் வறதி" ⁶⁵ (1:5:45) என்ற
பாண்டியர் தமிழ்காக்கலும் திறத்தைப் பாடுகிறார். "இவ்வண்டமிழ் எழுது ஏடு"
(1:7:20) என்ற திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தைப் போற்றுகிறார்.
"நன்றறிவார் வீற்றாட்சும் நான்மாடச் சூடல் வளநகர்" ⁶⁶ (1:7:21) என்ற
மதுரைமயில் தமிழ் வளர்க்கும் புலவர் பெருமச்சனைப் போற்றுகிறார். "தமிழ்கள்
அன்றம் கொண்டாடி இளம் புவைக் குழாய் தலை சாய்த்து உளம் உருகும்"
(1:7:28) என்ற, முத்தமிழ் அடையுயர் நலன் செய்வதை எடுத்தியம்புகிறார். ⁶⁷
"தங்கள் தமிழ்க்கூழல் இசை" (1:7:32) என்ற இசைத்தமிழைப் போற்றுகிறார்.
"செந்தமிழ் வறை" (2:1:53) என்ற பொதிய மலையைத் தமிழ் வழங்கும் மலை

64. வில்லிபாரதம்: ஒரு ஞானச் சூட்சுமம்: 25, பக். 4; 124-6, பக். 20.
வில்லிபாரதம்: திரௌபதி மாலைப்பட்ட சூட்சுமம்: 34 பக். 77.
வில்லிபாரதம்: அருச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரைச் சூட்சுமம்: 82 பக். 110.
மரீமே பதிப்பு (1959).

வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம். பக். 18, 74, 279, 416, 335, வை. ம. 0கா.
பதிப்பு (1963), மரீமே பதிப்பு பக். 90-91 (1959).

65. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 289 வை. ம. 0கா. பதிப்பு (1963).

66. கவித்தொகை: பாலைக்கவி: 35 வரி 17-18 தருக்குறள்: 1072.

67. பெரும்பாணாற்றுப்படை வரி: 300, அகநானூறு: 34, வரி 14-18.

எப்பாராட்டுகிறார். "தென்னை உறை செந்தமிழ்க்கன்னி நாடு" (2:1:59) என்ற பாண்டியர்க்கும் தமிழ்க்கும் உள்ள தொன்மை மரபினைப் போற்றுகிறார். "மும்மை வண்டமிழும் பறதறம்படி தெளிஞர்" (8:1:41) என்ற சங்கப் புலவர் முத்தமிழையும் பேணிய முறைமையினை எடுத்தியம்புகிறார். "ருவகைத் தமிழும் போலச் சிந்தையில் ஞாக்குமாற" (8:2:110) என்ற உவமை கூறமுகத்தால், தமிழ் உள்ளத்தின் மாண்பினைப் புலப்படுத்துகிறார்.

இவ்வாறே தமிழ் நாட்டு ஊர்களான காஞ்சி, அண்ணாமலை, கோவலார், வெண்ணையநல்லூர், சிதம்பரம், திருவரங்கம், மதுரை ஆகியவற்றின் சிறப்பையும் காவிரி,⁶⁸ வையை, பொருநை, பெண்ணை என்றும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த யாழகனையும், மிகப் புகழ்வாய்ந்த கன்வித்துறையினையும் பாராட்டிக் கூறித் தமிழகத்தின் மீது தாம் கொண்டுள்ள பற்றினைப் புலப்படுத்துகிறார்.

இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக, தம் தனி வாழ்வில் தாம் நன்றிக்கடன் பட்டுள்ள வரபதி ஆட்கொண்டான் என்றும் வள்ளலாத் தம் காவியத்துள் புனத்திக் காட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.^{68அ} பாரத நகழ்ச்சிக்குரிய காலம் வேற; அதனை வியாசர் பாடிய காலமும் வேற; இவ்விரண்டிற்கும் மிகமிகப் பின்னர் நிகழ்ந்தது வில்லியின் காலம். அக்காலத்து வாழ்ந்த வள்ளலாத்-தம் தனி வாழ்வில் தாம் கடப்பாடு கொண்டிருந்த வள்ளலாத்-தாம் பாடிய காவிய நிகழ்ச்சியோடு பொருந்த வைத்தல் வரலாற்றைத் துரித்துக் கூறியதாக ஆகும்.

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் திரித்தலும், கூட்டலும், ஐந்தத்தலும், நிகழாதவைற்றை நிகழ்த்தலும் வாக்கலும், வேறொரு மரபுக்குரியவைற்றைப் புனத்தலும் ஆகிய செய்கைகள் புலவர் உலகின் காளப்பெறுகின்றன.

புலவர் மேற்கொள்ளும் மிகை நெறிக்குரிய காரணம் கண்டு தெளிதல் இன்றியமையாதது.

68. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 364-375; வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

68அ. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 471. விமோட பருவம்: பக். 177. கல்பபருவம்: பக். 49, 50, 70. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963).

S.Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I. Page 481 (1966).

அரசியல் துறையிலும், சமுதாயத் துறையிலும் தாம் வேண்டும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தும் வல்லமையும் உரிமையும் அத்துறையினர்க்கு அமைதல் போல், கலைத் துறையின் மனிதநல மான்பினை எடுத்துரைத்தற் பொருட்டுத் தாம் வேண்டும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தும் வல்லமையும் உரிமையும் புலவர்க்கு அமைதல் பொருந்தியதே என ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். ⁶⁹

இழிந்த பொழுது போக்கு, சோம்பேறித்தனமாகக் காலத்தை வீணுக்கல் ஆகியவற்றைக் கண்டிக்கும் அறவோர் கருத்துக்களை இலக்கியத்திற் புனத்தி மனித மான்பியலார் தொண்டு செய்கின்றனர். ⁷⁰ சாட்டிரம் அடித்தனத்தின் கரும் பிடியிலின்று, மரபினைப் பேணி மக்கள் சுவைநலத்தையும் அவர்தம் நாகரிக இயல்பையும் வளர்த்தற்பொருட்டு அவர் தொண்டு செய்து வெற்றியும் பெறுகின்றனர். ⁷¹ பழமையில் ஊறித்திளைத்து, அதனாற் பெறும் அறிவு கொண்டு புதுமை படைத்தற்கு முனைகின்றனர். ⁷² உயர்ந்த கவிதை பற்றியும் விடாமிய புலவர் பற்றியும் ஆய்ந்து அதன் விளைவாகப் பண்டைப் புலவர்தம் நல்லணர்வுகளைப் பெற்றுப் போற்றுகின்றனர். ⁷³ இத்தகைய முயற்சியின் மூலம் பழங்கால னா ல்களை மூலங்களிலேயே பயின்ற தெனியும் வாய்ப்பும் பெருகுகிறது. ⁷⁴ அதனால் மூல னா லாரைப் பின்பற்றும் திறமும் பெருகுகிறது. ⁷⁵ பழைய மரபின் செல்வாக்கிற்கும் தட்பத்திற்குமிடையே புதிய ஒன்று தக்க வேளையில் அமைதற்கும் அவர் பாடுபட்டு வெற்றி எய்துகின்றனர். ⁷⁶

அறிவு நலம் பெருகிய பிறநாட்டு மொழிகளை நோக்கித் தம் நாட்டு வசதிகளைக் கொண்டே தம் தாய் மொழியை அவை போலும் சிறப்புப் பெறச் செய்தற்கு ஆவன செய்கின்றனர். ⁷⁷

69. Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 530 (1954)
70. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2. Page 62(1961)
71. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2. Page 62(1961)
72. Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 521 (1954)
73. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2. Page 72 (1961)
74. Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 509(1954)
75. Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 460 (1954)
76. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2. Pages 61, 37. (1961)
77. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2. Page 63 (1961)

நாடகம் போன்ற துறைகளில் பொதுமக்களின் கவனத் திறன் தெரிந்து
நாடகங்கட்கு ஏற்ற வடிவம் தருகின்றனர். 78 எனிய ஏடுகளிற் கிடந்து மக்களிடையே
கதை பொதி பாட்டாகப் புழங்கும் இலக்கியக் கூறுகளைச் சுண்டறிந்து ஐயற்கை,
மன்பதைத் தொடர்பு, நன்மை தீமைப் போராட்டம், முதலியவற்றை வருணனைகள்
ஆல் நலம் ஆகியவைகள் தோன்ற எடுத்துக் காட்டித் தன்மனித அல்லல் எத்துனைச்
சொடியது என்பதைத் தெளியச் செய்து, உயர்ந்த துன்பியல்-நாடகம் படைத்துத்
தருகின்றனர். 79 அறிஞர்க்கேயன்றிப் பொது மக்கட்கும் கலை நலம் வேண்டும்
என்றும் நோக்கத்தோடு, கவிதைத்துறையிலும் நாடகத்துறையிலும் பழையன
சுழித்துப் புதியன புனுகித் தொண்டு செய்கின்றனர். 80 கலைத்துறை, யாரும்
பயன்படுத்தும் பொதுத் துறை ஆதலின், பழமைக்குப் புதுமைக்கும் முரண் நிகழாமல்
கூடிக்கூடி யாவதையும் நிறைவு சமயச் சார்புடைய கருத்துக்கட்கும், சமயச் சார்பிலாக்
கருத்துக்கட்கும் முரண் நிகழாமல் காத்து யாவதையும் நிறைவு செய்து வெற்றி
பெறுகின்றனர். 81 இத்தகைய திறமையால், நற்பண்புடைய காவிய மாந்தர்
எவ்வாறு பழி உணர்ச்சி மிக்கவராய்த் தீர்ப்புகின்றனர் என்பதையும் அவர்
காட்டவல்லவராகின்றனர். 82

இத்தகைய செயல்கள் பற்றித் தாம் நிகழ்த்தும் போராட்டங்கள்
மக்களியக்கங்களைப் போல அத்துனைப் பரவலற்றதாக இருப்பினும், தம்மைப்
புரிந்த கொண்டு துணை புரையும் வள்ளல்களையும், சான்றோரையும் புலவர்
நன்றிச் சுடலோடு பேசுகின்றனர். 83

78. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2 Page 49 (1961)

79. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2 Page 49 (1961)

80. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2 Page 37 (1961)

81. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2 Page 224
(1961)

82. Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2 Page 80
(1961)

83. Bertrand Russell: History of Western Philosophy. Page 521
(1954).

இக்கருத்துக்க லை உளங்கொண்டு வில்லியின் காவியத்தை நோக்கின் அவர் வடமொழியில் விரிந்து கிடக்கும் காதையை மிகச் சுருங்கியதாகத் தமிழில் தந்த திறம் புலப்படுகிறது. பா^ரதீதக் கதை றுவலவதோடு தாம் போற்றும் கன்னின் சரிதம் "இடை இடை வழங்க வேண்டும் (1:1:8 தற்சிறப்பு) என்ற அவர்தம் விழுவின் அடிப்படை புரிகின்றது. "தென் சொலால் உரை செய்தல்" (1:1:7 தற்சிறப்பு) "யான் அறி அளவையின் சமைக்கேன்" (1:1:1 ஐரூல) என்ற பாரதத்தைத் தமிழிற்பாட வரும் ஆர்வமும், புலமை அளவும் புலப்படுகின்றன. "மன்னின் ஆரணம் நிகர் என வியாதனார் வழுத்த னிலிலா நெடுங்கதை" (1:1:6 தற்சிறப்பு) எனத்தாம் போற்றும் னா லாசிரியர் பெருமையும் னா லின் மேன்மையும் விரிவும், "நாகையாப்புசுழான், பெண்ணை நதி வளஞ்சுரக்கா நாடன், வாகையாற் பொலி திண்டோளான் மாசுதச் கொங்கர் கோமான் பாகையாட் கொண்டான்" (8:1:90) எனவும், "கோவல் சூழ் பெண்ணை நாடன் கொங்கர் கோன் பாகை வேந்தன், பாவலர் மாணங்காத்தான்" (8:2:33) எனவும் தாம் போற்றும் வள்ளின் பெருமையும் அவன் பண்பின் தன்மையும் ஞாந்துப் புலவர் பாடிய புலமைக்கடல் பற்றிய தெளிவும் புலனாகின்றது.

இத்தகைய, திறம், விழுவும், புலமை வரம்பு, (அடக்கம் பற்றியது) றந்து னா லாசிரியரை வழியடல், ஊக்கி உயர்த்திய வள்ளலுக்கு நன்றிக்கடன் செவத்தல் ஆகிய பண்புகள் கருதி, வில்லியை, மனித மாண்பியல் விளக்கும் கவிஞர் எனக் கூறலோடு அமையாத அவரே ஒரு மனித மாண்பியலாளராய் விளங்குகின்றனர் எனக் கூறவும் வேண்டும் என்பது பொருந்தவதாலும்.

ஒருவேற மரபுக லிதத் தழவிப் புதியன படைக்கும் போது, படைக்கும் ஆசிரியரின் நன்கோக்கங்கள் புலப்படும். தனி மனித நலனைப் பேணி மேம்படுத்ததல், அவனைப் போலும் பலரை, ஆனை அதிகாரங்க லிதப் பிழைபடக் கையாளும் தவற்றிலின்றும் காத்தல், காலத்திற்கேற்ப ஒற்றமைக் கூறக லித வளர்க்கும் மனப்பாங்கை கொள்ளல், மனிதன் தன் ஔயல்பை உணர்தலோடு, தான் படைப் பாற்றலில் கொள்ளல், மனிதன் ஒரு கூற என உணர்தல், உடன்பாடு எதிர்மறைப்

பன்புகள் யாவற்றிற்கும் உள்ள, தன்பம், அல்லல், அழிவு, வருத்தம் ஆகியவற்றை
 அவ்வடிப்படையின் விளைவுகள் எனக் காணல் ஆகியவை யெல்லாம் புலவரால்
 எடுத்தியம்பப் படும் என்ற ஆய்வாளர், உயர்ந்த இலக்கிய ஆசிரியன்மார் திறம்
 பற்றி ஆய்ந்துரைத்து விளக்குகின்றனர்.⁸⁴ அவ்வகையில் வல்லியும் தாம் பாடத்த
 காவியத்தின் வாயிலாக அரிய மனித நல மாண்புகளை (அற நிறை, நன்மை
 தீமைப் போராட்டங்கள், மனித - கடவுள் தொடர்பு நிலைகள்) அவர்தம்
 புலமைத் திறம் விளங்க எடுத்துரைத்தள்ளார். அவற்றை அடுத்து வரும்
 இயல்களில் தொடர்ந்து காணலாம்.

84. Bonald Watt (Editor) : Aldous Huxley : The Critical Heritage
 Page 467-68 (1975).

இயல் - 3

விவ்விபுத்தா ரார் காட்டும் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள்

ஆறங்கள் முதலியன

காவியத்தின் வரும் மாந்தர்-தம் மனிதநல மாண்புகளை ஆராய்ந்தற்கு முன், காவியத்தின் பின்னணியாக உள்ள - காவியவரம்புக்கு உட்பட்ட - சமுதாய நிலைகளை ஆராய்ந்து தெளிதல் இன்றியமையாதது. இவ்வாராய்ச்சியால், சாவியமாந்தர்தம் மனிதநல இயல்புகளையும் மாண்புகளையும் நன்றி அறிதல் எந்தாகும். எனவே, தனித்தனிக் காவிய மாந்தர் பற்றிய தனித்தனி ஆராய்ச்சியைப் போலவே, காவியத்தின் மொத்தமான சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், ஆறங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் மிக இன்றியமையாததாகும்.

வரலாறம் (குறிப்பாக சமுதாய வரலாறு) இலக்கியமும் ஒன்றாக்கொன்ற தொடர்புடையவை. இலக்கியத்தை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு வரலாற்றறிவு இன்றியமையாத வேண்டிப்படுவது. இலக்கியத்தை நன்கு உணர்ந்து தெளிதற்கு இன்றியமையாத வேண்டிப்படும் வரலாற்றின் கூறப்பினை உளத்திற் கொண்டு, இலக்கியமும் வரலாறும் உடன் பிறந்த இரட்டைச் சகோதரிகள்; அவர்களைப் பிரித்தல் இயலாது! என்ற வரலாற்றஞர் எடுத்தக் காட்டியுள்ளனர்.¹

மகாபாரதம், தன்னேர் இலாத ஒரு தலைவனையும் அவன் பெருமை கூறும், அளவான, பிற (காப்பிய) மாந்தரையும் உடைய தனித்ததோர் ஒருமைக் காப்பியம் ஆன்ற. தம் நேர் இலாத பல தலைவர்களைக் கொண்டது.² காவிய நெருங்கதையை அணி செய்யும் வகையில், அதனும் கவை மிக்க,

1. G.M. Trevelyan: History and the Reader: Page 14 (1945)

2. C. Rajagopalachari. Mahabharata: Preface to Second Edition. Page X (1955)

அ. வெ. நடராஜன்: விவாசர் அருளிய மகாபாரதம்: முதற்பாகம்: முன்னரை. பக். 8 (1977)

தா. வெ. வீராசாமி: தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: விவ்விபாரதம்: பக். 100 (1978).

உயர்வு மிக்க, பல்வேறு தினைக் கதைகளை உடையது. ³ அனவிலாசம் தனச்சினையாக எதுவும் ஒப்பாகாத பேரளவினது. ⁴ அறம் இவ்வது என்ற ஒன்றைத் தெனியின் அறம் அல்லாதது இது என ஒன்றைத் தெளிதற்கியலாத வகையில் பல்வேறு அறங்களைக் கொண்டது. ⁵ இவ்வாறு ஒன்றற்கொன்ற றறம் கொள்ளும் வகையில், ஆயின் அநீதத்தையும் ஒருச்சினைத்துக் கொண்டு ஒன்றெனத் திகழும் பெருநால் அது. ⁶ ஒருமைக்கு ஒருமையாயிப் பன்மைக்குப் பன்மையாய் லாண்டுகளும் இலக்கியமாயித் திகழும் அந்நா லின் ⁷ சமுதாய வரலாற்றிப் பின்வந்தது தெரிந்து கொள்வது, அதுனை ஆய்வார்க்கும் ஆழ்ந்து உணர்ந்து பயன் காண்பார்க்கும் ⁸ உரிய கடப்பாடாகும்

பல்வேறு அரச மரபினர், தனித்தனிக் குடிக்களாக இருந்து, தாம் தாம் வலம்பியவாறு, பேரரசு ஒன்றை நிறுவதற்பொட்டுப் போராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் - கொந்தளிப்பும் சூழப்பறும் மிகுந்த கிடந்த காலத்தில் - விபாசர் வாழ்ந்தவராதல் வேண்டும். அரச மரபினரின் சூழப் பசல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் வேத (காலத்து) னால்களிலேயே உள்ளன. ஒருவர்ச்சொலவர் ஒருகருகே வாழ்ந்த குலத்தவர்க்கும் பாஞ்சாலர்களுக்கும்மையே கடும் பசல்கள் இருந்திருத்தல் கடும்.

3. N.P.Unni: Nala Episode in Sanskrit Literature. Page 18&43 (1977)
 Prema Nandakumar: A study of Savitri. Page 281 (1962)
 Krishna Chaitanya: A New History of Sanskrit Literature. Page 203 (1962)
 Edward C.Dimock, Jr. The Literatures of India. An Introduction Page 53.(1975)
 C. Rajagopalachari. Mahabharata: Preface to Second Edition, P-IX. (1955)
4. Krishna Chaitanya: A New History of Sanskrit Literature. Page 200 (1962)
5. M.N. Roy. Radhakrishnan in "The Perspective of Indian Philosophy in "The Philosophy of Radhakrishnan. Page 549. (Ed) Paul Arther Schillip (1952)
 Sushil Kumar Maitra: The Ethics of the Hindus Page 219 (1929)
6. Pratima Bowes: The Hindu Religious Tradition: A Philosophical approach. Page 312 (1962)
 C.Rajagopalachari:Mahabharata:Preface to Second Edition. Page IX. 195
 S.N.Das Gupta (Ed):A History of Sanskrit Literature: Classical Period Vol.I. Introduction Page 1 (1962)
7. அ.வெ.தடராஜக்:விபாசர் அருணிய மகாபாரதம்:முதற்பாகம்:முத்திரை.பக்.5. (1977)
8. அ.வெ.தடராஜக்:விபாசர் அருணிய மகாபாரதம்:முதற்பாகம்:முத்திரை:பக்.7,8. (1977).

ஒவ்வொருமரபினரும் ஒற்றைமையாய் வாழ்ந்தமை பற்றிய செய்தி அவற்றில் காணக் கூடக்கூறாது. கதக சமீகித என்னும் நூலில், திருதராட்டிரன் விசித்திர வீரியன் என்றும் ஒருபெயர் குறிப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வேற ஐயுக்கவிடையே ஐந்த போட்டி பசல்களைப் போன்ற ஒரு ஐயவினராய் பாண்டவர்க்கும், கௌரவர்க்குமிடையே பசல் விளையுமா போது, அதனைத் தவிர்த்து காவிய வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தி பாரதப் பெரும்போர் பற்றி விரித்துப் பாடி வியாசர் பெருநூல் செய்தாராதல் வேண்டும். அரண்மனை உலகில் ஊடல் பல்வகைச் சிக்கல்களை நிறைவிடும் ஆராய வேண்டிய கடிப்பாடு நேர்ந்தமையின், கவிதைகள் இவ்விய உணர்வுக்கு இடந்தருதலோடு அமையாது, அறிவு, அறம், தந்தவம், ஆகியவற்றை அறிவு நிலையிலின்றி விளக்கலானதோடு, சமுதாய அரண்மனைச் சிக்கல்களை நகலுறவைக் கண்டறிந்தோடு அரண்மனைத் தலைவர் நிலையிலின்றி அங்குக்குறி வியாசர். அதனால், சாவியத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கிலும் - சாவிய முறையிலும் - வியாசரின் வரலாற்றை உணர்வும், அறிவு ஆராய்ச்சியுள் படிந்த சிந்தனை மனம் தெளியக் கூடக்கூற்றன. 9

வியாசர் வழிநின்ற வில்லு நூல் செய்தவர்; வியாசர் காட்டும் சமுதாய அரண்மனை வரலாற்றை மரபுகளைக் கொணர்ந்த காட்டுவது வில்லியின் கடை. அதன் பிறையாத முதல் நூலில் உள்ள மரபுகளைப் பேணி எடுத்துக் கூறதல் போல், தாம் தோன்றிய தமிழ் மரபின், சமுதாய வரலாற்றை நிகழ்த்துகின்றதும் மரபுகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதில் வில்லு ஆர்வமுற்றவராய்க் காண்கின்றார். 10 தொகுத்தல், விரித்தல், தொகுத்தல் விரித்தல், மொழி பெயர்த்தல் என்னும் தமிழ் நூல்யாப்பு முறைகளில், மொழி பெயர்த்தல் என்னும் முறையைக் கையாண்டு நூல்யாத்த தமிழ்ப்புலவர்கள், முந்த நூலின் ஊடல் மரபு முறைகளை முறைப்படுத்தி எடுத்துரைப்பதோடு, தாம் சார்ந்த மரபு பற்றிய பெருமைகளைப் புருத்திக் கூறக் கடிப்பாட்டிலும் தவறாது மேற்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இப்பொழுதுள்ள மொழி பெயர்ப்புக் காவியங்களுள் முதன்மையானதெனப் பெறும், பெருங்கதையாலும், பத்தாம் நூற்றாண்டுவதான, சிவக சிந்தாமணி

9. Krishna Chaitanya: A New History of Sanskrit Literature. Pages 201-02 (1962).

10. வில்லி வியாசரோடு வேறபரும் இடங்களும், தமிழ் மரபுகள் பற்றிய செய்திகளை அவர் புருத்தியுள்ள இடங்களும் இவ்வாயின் இரண்டாம் இயலில் காட்டப்பட்டன.

யாயினும் அதற்குப் பின்னர் வந்த இதிகாச காப்பியமாகிய இராமவதாரம் (சம்பராமாயணம்) ஆயினும், அவற்றை இயற்றிய புலவர் தமிழ் மரபில் தோன்றி அதனைப் பயின்ற அதனில் ஆற்றந்த திளைத்தவராதலின், தம் பெருங்காவியங்களுள் தமது மரபினை எடுத்தியம்பிப் பெருமை செய்வாராயினர்.¹¹ வில்லியும் அப் புலவர் பெருமக்கள் மரபில் வருகின்ற ராதலின் அவர் அப்புலவர்கள் பேணிய முறையைத் தவறா போற்றிக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

தமிழர் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள், இவ்வினை எதைத்தெள்ளத் தெளிய மிக எளிய வகையில் எடுத்திக் காட்டுமாறு, தமிழர் பண்பாட்டு நாகரிக வரலாற்றினைப் பண்டைத் தமிழர் விரிவுபட எழுதி வைக்காதது பெரிதும் வருந்தத் தக்கது. கிரேக்க, ரோம, பண்பாட்டு நாகரிக வரலாறுகள் விரிவுபட எழுதிவைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆதலின் அவ்வினைத்தவர், தம் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள் ^{ஆதயவற்றை} நன்கெடுத்திக் காட்டுதல் எளிதாயினு. பிற இலக்கிய நாகரிகக் கூறுகள் வந்து கலப்பினும், அவற்றிடை அமைந்த தமது சமுதாய நிலைகள் இன்னவென அவற்றைத் தெளிவாக எடுத்திக்காட்டுகின்றனர்.

வேறு மரபுக்குரிய நிகழ்ச்சிகளையும் எடுத்திகளையும் தம்மனை போல ஆக்கி இலக்கியம் பாடக்கூடும் திறம் வாய்ந்த தமிழ்ப்புலவர் (பழங்காலத்திலும், பிற்காலத்திலும்) தமது மரபுக்கே உரிய நாகரிகக் கூறுகளைத் தாம் தாம் பாடும் பாடல்களிலும் இலக்கணவழிகளிலும் அமைத்துக்காட்டும் அளவில் நின்றனர். எனவே அப்பாடல்கள், இலக்கணக் கூறுகள் ஆகியவை கொண்டே, தமிழர் சமுதாய நிலைகள், பண்பாடுகள் ஆகியவற்றைப் அறிதல் முயன்ற எடுத்திக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. கிரேக்க ரோம நாகரிகக் கூறுகளைப் போல எளிதில் எடுத்திக் காட்டுதல் அரிதாக உள்ளது.

வில்லி பாரதத்துள்ளும் அத்தகைய முறை கொண்டே அவற்றை எடுத்தியம்ப வேண்டியுள்ளது. தமிழ் மரபு, வடமொழி மரபு என்ற வகைப்படுத்ததல் மிக எளிதன்ற. வியாசர் காலத்திலேயே, ஆரிய-திராவிட நாகரிகக் கூறுகள்

11. ஆய்வாளரின் விளக்கம்: குறப்புகள்: குறிப்பு-11. பக். 35
பெருங்கதை: டாக்டர்: உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு பக். x x x i (1968)
கலைக்களஞ்சியம்: தொகுதி-7. பக். 603 (1960).

ஒருங்கிணைந்த வழங்கலாயின. வியாச பாரதத்திலேயே இரண்டில் ஒருகனம் கலந்த நிறைவே ஆய்வாளர்கள் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர். ஆரியர், தமது இனத்தார் அல்லாத பிற இனத்தவரின் பழக்க வழக்கங்க ளையும் மெல்ல மெல்ல ஏற்றக் கொண்டு தமது வேத நாகரிகப் பண்பாட்டை உயர்த்த வேண்டியிருந்தது. விமலதைய போரீத்திறன், திரௌபதியின் திருமணம் (ஒருவர்க்கு மேற்பட்டவரை மணத்தல்) ஆகியவைகளைக் கூர்ந்து காணின் அவை எல்லாம், காலப்போக்கில் ஆரியர்க்குரியன போல மாற்றி அமைக்கப்பட்டன என்றும், ஆரியர் தமக்கே முன்னமே வாழ்ந்திருந்த பழைய மரபினரின் பழக்க வழக்கங்க ளையெல்லாம் ஏற்று இயைந்த அவை பற்றிய, பொது மக்களிடையே வழங்கிய, கலாசாஸ்த்ருதவியவற்றையெல்லாம் கொண்டு, தம்மவை, பிறருடையவை என்ற பாரதாது இருவகைப் பண்பாடுகளையும் இணைத்த மருவ வைத்ததன் நோக்கம், பல்வேறு மக்களிடையே ஒற்றாம வழங்க வேண்டும் என்ற அவர் கருதியதே என்றும், பரம்பல நாகரிகங்களின் ஒருங்கிணைப்பின் முன்விளைவே மகாபாரதம் என்றும் ஆய்வாளர் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர். ¹²

ஆரியரோடு கலந்த உறவாடி ஆரிய மொழி பேசிய பிற இனத்தவர்-தம் சமய, சடங்குகள் பற்றிய இலக்கியங்க ளை வியாசர் தொகுத்தார். வியாசரே ஆரியர்-ஆரியரல்லாதார் கலந்த கலப்பினத்தில் தொன்றியவராவர். அவருடைய தாய் சத்தியவதி தீவனர் அலத்தைச் சார்ந்தவள். அவருடைய பாட்டியோ ஆரியரோடு தொடர்பில்லாத சண்டாளர் இனத்தைச் சார்ந்தவள். ஆரியரல்லாத பிற இனத்தொரு பிறப்பு வகையால் தாம் கொண்டிருந்த உறவு பற்றி அவர்தம் எந்தக்கூறெ மேற்கொண்டு, ^{வியாசர்} ஆரிய மொழியை எடுத்தத் தலைப்பட்டார். வரலாற்றிற்குப் பொருந்தாதவை, உண்மைக்கு மாறானவை, ஆரிய நாகரிகத்திற்கு வலாதவை என்ற கூறு விவக்காது, கலப்பினத்தின், இதிகாச, வரலாற்றைச் செய்திக ளையும் தொகுப்பதில் அவர் ஆர்வமிக்கவராயிருந்தார். ¹³ ஆதலின் ருவ றா ன்வேயே ஆரியர்-ஆரியரல்லாதார் ஆகிய இனத்தவர்தம் கலப்பு நாகரிக, சமுதாய நிலைகள் காணப்படும் என்பது பொருந்தவதாகும்.

12. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. 1. Pages 478-79 (1966)

13. Sunit Kumar Chatterji: Dynamic Hinduism and Radhakrishnan in "The Philosophy of Radhakrishnan" Pages 494-95. (1952)

ருல ஞா லின் நிலை இவ்வெனின், பல ஞா ற்ளன்குட்குப் பின்னர் வரும் வழுதா லின் நிலையும் அத்தகையதே ஆகும். வில்லிபாரதத்துள் வரும் நாகரிக சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள், யாவும் கலப்பினைத் து நாகரிகக் கூறுகள் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

எனினும், புலவர், தமது மரபு பற்றிய செய்திகளை ஏற்றிக் கூறவேண்டும் என்பும் கருத்தொடு ஞா ல் செய்தகையின் ஆங்காங்குத் தமிழ் மரபின் நாகரிகக் கூறுகளை அவை இன்னெனத் தெனிய எடுத்தகைக்குமார அன்றை அமைத்தள்ளார் என்பதும் உண்மையே.

கலப்பினைத் து நாகரிகக் கூறுகள் என ருல ஞா லிற் கண்டாங்குத் தம் ஞா லல் வில்லி கொண்டு கூறவனவற்றையும் தமது மரபிற்சூரியனவெனத் தாமே புருத்திக் கூறவனவற்றையும் பின்வருமார வகைப்படுத்தலாம்.

1. தமிழ் மரபுக்கே உரியவை.
2. சூரிய மரபுக்கே உரியவை.
3. கலப்பினைத் து மரபுச்சூரிய வகையில் இரண்டன்கும் பொதுவானவை.

இம்ருவகைப் பாசுபாருகளையும் கொண்டு, வில்லி கூறும் சமுதாய நிலை, நீதி, அறம், முதலியவற்றைக் காணலாம்.

பழங்காலம் முடியாட்சி வலப்பெற்றிந்த சாலம். தனி மனித உரிமை, நலம், சிந்தனை முதலியன ஆற்றம் பெருத சாலம். இக்காலம் சூடியாட்சி வலப்பெற்ற வருங்காலம். தனிமனித உரிமை, நலம், சிந்தனை, முதலியன மிக்க ஆற்றம் பெற்ற அமைந்த வருங்காலம். பழங்காலச் சமுதாயத்தின் நிலை, நீதி, அறம் சி முதலியன, தனியொரு வேந்தனின் முடி ஆனைக்கு உட்பட்டு இயன்ற வந்தன. இக்காலச் சமுதாயத்தின் அவை அமைந்த வரும் முறையே வேறு. பெருவாரியான மக்களின் எண்ணங்கள், வாழ்வு, வளம், ஆகியவற்றை கையமாகக் கொண்டு இயல்வன அவை.

இவ்வேறுபாடுகளை உளத்திற் கொண்டால், பழங்காலச் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள் ஆகியவற்றை, வேந்தர், அவரைச் சார்ந்த அவருடைய அரசியல்

சுற்றத்தவர் ஆகிய செல்வாக்கு மிக்க மாந்தர் தம் மனநிலை, ஓரகலாறு, வாழ்வியல் கருகன், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவை கொண்டே சூராய வேண்டிய, வரம்பும் இன்றியமையாமையும் புலகுளும். 14

ஆளும் குடும்பமும், ஆளப்படும் பொது மக்களின் குடும்பமும் தந்தைக்குப் பிறகு மகன், அவனை அடுத்த அவன் மகன் என்ற வரும் முறைமை பற்றி வளர்ந்து வந்தன. அவ்வாறு மேம்பட்டு வரும் முறைமை இருக்கணுக்கு ஆளாதல் உண்டு. மகப்பேற இல்லாமல் போனும் பொருளும், போர்ந்தகத்தில் தந்தை மான் இருவரும் மாய நேரும் போதும் ஒரு மரபு மாய, அடுத்தருக்குப் புதிய மரபைத் தோற்றவித்தலோ, அவ்வது, அம்மரபிலேயே, அதனொரு தொடர்புடைய மாரோடும் முன்வந்து அதனைத் தொடரச் செய்தலோ நிகழ்தல் உண்டு.

மரபினைத் தொடரச் செய்யும் முறைகளில் ஒன்று பற்றி வில்லி பாரதம் விவரிக்கிறது. கணவர் மாய்ந்து போக, வஞ்சகவாழ்ச்சி உடல்பிறந்தார், கைம்மையுற்ற மகளிரைக் கூடி மகப்பேறென்க்கலாம் என்பொரு முறைமை குறிப்பிடப்படுகிறது. அதற்குத் தேவர நீதி என்ற பெயரும் நல்கப்படுகிறது.

"என்று தேவர நீதியிற் கொழுந்தயர் எழல் மகப் பெற நன்மை"

வேண்டுமால்" - வில்லி பாரதம்: சூதி: ஓரகல - 4.

என்ற சந்தர்ப்பின் மனைவி சத்தியவதி, வீடுமனிடம் வேண்டுகிறாள். சந்தர்ப்பின் அமந்தனை விசுத்திர வீரியன் மாய்ந்தமையின், அவர்கடைய மனைவியரான, அம்பிகை, அம்பாலகை ஆகிய இருவரையும் கூடி மகப்பேற தோற்றவிச்ச வேண்டும் என்றும், அது தேவர நீதி என்றும் எடுத்தகரக்கிறாள்.

வீடுமன் தன் விமதம் பாதுபடுமென்ற அஞ்சி அதனை ஏற்க மறுக்கான். 15

(விமதம் இன்றோல், அந்நீதி ஒவ்வொரு ஏற்புடையது என்பத உய்த்துணரிக் கூடக்கின்றது).

14. Pratima Bover "The Hindu Religious Tradition: A philosophical approach- Page 10 (1976).

15. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சஞ்சகம்: 4: பக். 88. கை. ஸ. கோ. பதிப்பு (1963).

ஆய், அவன் வெறொ நியதியை எடுத்தியம்புகிறான். ஆய் ஸம் மடிந்த
போய், அடுத்தா விறம் ஆள் இல்லாத போது, அக்ஷத்திலைக் காத்தற்
பொட்டுக் கைம்மையுற்ற மகவிர், முன்கரைச் கொண்டு மகப்பேற எய்தலாம்
என்பதைக் கூறுகிறான். மறனும் பரசராமனும் மடிந்த போது, அக்ஷத்தி மகவிர்
முன்கரைக் கூடி மகப்பேறெய்திச் ஸம் வளர்த்ததையும் சான்ற எடுத்தாரைக்கிறான். 16
அந்நா ல்முறைமை என்றும், அம்முறை போற்றி மகப்பேற எய்ததல் இயற்கை
என்றம் எடுத்தாரைக்கிறான். மகப்பேற காரணமாக மகவிர் முன்கரைக் கூடுவரேல்
அந்நாற்புச் ஸ்ரீகங்கன் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறான்.

மறவெனும்படை யிரா^லனின் மனஞ் ள மடிந்தழியவர் தத்தம்
பழுதின் மங்கையர் முன்கரைநெயிற் பயந்தவர் மகவென்பர்
எனது நன்தெறி மறைமையின் விளைப்பதே யியற்கை "

- 1:2:5: வில்லிபாரதம்: ^{சும 11வ} அடிகுலை: 5.

விவரலாற்றையும், அந்நா ல்முறையாகி உலகியற்கையும் ஆய்ந்
என்பதிலையும், வீடுமன் வாயாற் கேட்ட சத்தியவதி, தன் வாழ்வில் அந்நா வாய்த்ததை
நிலைவு கூர்ந்து, பரசராமனின் மக்கட்பேறெய்தம் போக்கத்தான் தன்னைக்
கூடி வியாதனைப் பெற்ற வரலாற்றை அவனுக்கு எழுந்தாரைக்கிறான். தான்
மகப்பேற எய்தியது போலவே, தன் மரமகஸிராய அம்பிகையும் அம்பாலிகையும்
வியாத முன்கரைக் கூடி மகப்பேறெய்தலாம் என்ற கூறி அந்நா வீடுமனைக் இசைவாருமோ
வென்ற வினவுகிறான். வீடுமன் அதற்கு இசைகிறான்.

"எனக்கு மைந்தகேனிலைவிடு ... உனக்கு

நெய்க்கற வருங்கொலோவறிலிலென்கை

நியுரைபென்னை மனக்கிசைந்ததென்றவன்

வியந்தேகனம் "

- வில்லி பாரதம்: ^{சும 11வ} அடிகுலை: 9.

விசித்திர வீரியனைக்கு வியாதன் சகோதர முறையாதலால், அவனாகைய
மகவிரை வியாதன் கூடுவது தேவர நீதியைக் கடைப்பிடித்தது ஆய்ந்: அவன்

முனைஞரையால், தா கிழைப்படியும், உலகியற்செயிப்படியும், மகப்பேற கருதி
மகளிர் முனைநீர் அருள் பெற்றமையும் ஆயிற்ற.

பாங்கு மன்னன் தேவர நீதியை எடுத்தக்காட்டாது தேவர் நுழைம்
முனைநீர் நுழைம் மகப்பேற எய்தலாம் என்ற ஞந்திக்கு அறிவுரை கூறுகின்.

"தொல்வானவரின் மறையோரிற் றறக்க பூம்

செல்வார் பெறம் பேறினியருள் செய்து" - வில்லபாரதம்:சம்பவ:62.

தேவர், வானவர் நுழைம் மகப்பேற எய்தும் முறைமை மன்னம் இருந்தது என்பதை,

"பின்னம் பகைகால் வருட்டிப் பிறர் பெற்றி காட்டி

மன்னன் புகல "

- வில்லபாரதம்:சம்பவ:64

என்றும் சொற்களில் மீண்டும் எடுத்தகரைக்கின்.

தேவர நீதியையும், முனைமோடு கூடி மகப்பேற எய்தும் முறைமையையும்
சுடப்பிடிக்கலாம் என ஆடவர் கருதும்மகளிர் அதை விரும்பவில்லை. வீசித்திர
வீரியனின் மனைவியராகிய அம்பிகையும் அம்பால்கையும், ஸ்ரீமன் இருந்த பின்னரும்,
"ஸ்ரீமன் மறவாது வினையு நெஞ்சினர்" (1:2:12) ஆக வாழ்கின்றனர்.

வியாதன், தாய் சொற்படி அவர்சனைக் கூட வந்தபொழுது அவர்கள்
அதனை மனதார விரும்பவில்லை. மாமியார் சொந்திட்டு இணங்க வேண்டுமே என
வேண்டா வெறுப்பாக ஏற்கின்றனர்.

"புரிதவன் போதவம் மிச ஆச்சி

அனைய கா லையிலம்பிகை மலர்ந்தலன்

அம்பகம் ஒருக்காலம் "

- 1:2:12

"இவனைக் கண்டு

உனைத்திருந் கருத்தடல் வெரிஇ

வருபயனென்றையு வினையாது,

வினைத்திருங்கு வினையுமன் மடவரன்

மெய்யெலாம் விளர்த்திட்டான் "

- 1:2:15

வியாதத் தம் தாய்விடம் இருவர் மனநிலை பற்றி விளக்கி இருவரிடத்தம் முறையே விழிப்புடன் இல்லாத மகனும், விளர்ப்பு நற்றம் உடைய மகனும் பிறப்பர் எனக் கூறுகின்றான். வியாதத் கூறியது கேட்ட சத்தியவதி, குறை ஏதாயில்லாதான் மகப்பேற வேண்டி, மீண்டும் அம்பிகையைக் கருமாற என, அம்பிகை வியாதனைக் கருவதற்கு அஞ்சி, அவளுடைய தோழி ஒருத்தியை அப்புகிறாள்.

"நானலைந்திகழம்பிகை . . . . . தோழி மற்றொருத்தியைப்

பூவுண்மை யுண்வித்தாள்"

- 1:2:18.

எனவே, தேவர நீதி, முனிவரான் மகப்பேறெய்தும் முறைமை, ஆகிய இவற்றிலும், தம் கணவர்பால் கொண்டிருந்த கற்பென்மை அறத்தை மகளிர் பெரிதாகப் போற்றியமை தெளிவாக்கின்றது.

இத்தகைய மனப்பாங்கமையக் கூந்தலிடத்தும் காண்கின்றோம். தேவர நீதி பற்றியும், முனிவர், தேவர் முதலியோர் உறவால் அமையும் முறைமை பற்றியும், பாண்டு, மகப்பேற குறித்து விளக்கியபொழுது, இந்தி (பின்னால் அவளுடைய வற்புறுத்தலுக்கு இசையிறும்) அவன் சொற்களை மறத்துரைக்கிறாள். அவன் சொற்களைப் பழி மிசுந்த சொற்கள் என்ற கூறுகிறாள். மலையில் தோன்றிப் பெருங்குளம் ஆறகள் சூறிய புல்லிய குழிகளில் தேக்கி நிற்கும் அரிது. அது போல் கற்பென்மை உயர்நெறி போற்றி வாரும் மகளிர், அவ்வல்லாத பிற ஆடவர் மேல் மனம் வைத்தல் என்னம் இழந்த நிலை பற்றி நினைத்தல் அரிது. ஆறகள் சடலையே நோக்காதல் போல், மகளிர் தாம் கொண்ட கணவரையே நோக்கி வாழ்வர் என்ற எடுத்துரைக்கிறாள். 17

ஒருமை வாழ்வின் விழிப்பத்தைத் திரௌபதி தருமன் வரலாற்றிலும், அவன் அவரை மணக்க நேர்ந்தமைக்குரியதாகிய முற்பிறப்பு வரலாறு பற்றிய கதையிலும் காணலாம்.

பாண்டவர், ஐயம் பெற்றதைத் தம் தாயிடம் கூற, அவள் அதனை நன்றும் பகுத்துக் எனக் கூறிப் பின்னர் திரௌபதியைக் கண்டதும், "என் நினைந்து

17, விஷ்ணுபாரதம்: சம்பவச் சூட்சுமம்-62 பக். 62. மரீமே பதிப்பு (1959)
சூ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 462-70 (1923).

என் சொன்னேன் மற்ற என் செய்தேன்" என்ற சோர்ந்த சோர்வில் அவன் ஒருமைய விரும்பிய விருப்பம் புலப்படுகிறது. இங், இதற்கு முன்னர், தருபதன், அருச்சுனனுக்கே உரிய ஒரு மனைவி திரௌபதி என்ற வேண்டிய விருப்பத்தினும் ஓர்மை வாழ்வின் பெருமை புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நன்னாயகி (திரௌபதியின் மற்றொரு பெயர்) யின் வரலாற்றினும் ஒருவன் ஒருத்தி என வாழ்ந்த வரலாறே பெருமையாக எடுத்தியம்பப் பெற்றள்ளது.

"நின்றேயம் என்றம் பிரியாத நலன் நேர்க" - 1:5:77

"துன்றம் துணையாய்ப் பலயோன்கள் தோறும் எய்தி

என்றம் பிரியாத ஒருவோரும் இதயம் ஒத்தே" - 1:5:78

"ஒந்தப் பிறப்பில் நலம் எய்தி ஓந்த பிணம்

சினத்தித் வண்ணம் இவள் இந்திரசேனை சூகி

அந்தப் பதியை அடைந்தான்" - 1:5:79

என்றம் தொடர்கள் ஒருவன் ஒருத்தி வாழ்வு, பிறவிகள்தோறும் தொடர்வது, பிறவிகளையும் கடந்த மாட்சிமை பெறுவது என்பது கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துவது.

கணவனைத் தருக என்ற மந்த முறை திரௌபதி வேண்டியதாக வரும் செய்தியையும் ஒரு கணவனை வேண்டி சூர்வத்தால் பன்றறை கறியதாகவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. 17அ

அவரை (பலரை) மணப்பது பற்றிய கதைப் பகுதியும் (சிவபிரான் அருளியதாக வருவது) அக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வேற செய்திகளும், பலரை மணக்கும் முறையும் சமுதாயத்தில் இருந்தது என்பதைச் சுட்ட வந்தனவேயாகும். பல சூடவர் மணம் குற்றமுடையதன்ற எனவும், அம்முறை முன்னம் பலரால் பேணப்பட்டது என்றும், அம்முறை பற்றித் திரௌபதியைத் தான் மணப்பதில் தன் நெஞ்ச குற்றப்படாது என்றும் தருமன் எடுத்தரைப்பதாக முதலாவில் உள்ளது. 18

பல சூடவரை மணக்கும் முறை, சூரியகுடையதன்ற என்றும் கருத்தப்பட்டு

17அ. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: சூகியருவம்: பக். 764 (1923)

18. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: சூகியருவம்: பக். 759 (1923)

பேராசிரியர் ராதாகிருஷ்ணன் எழுதிச் செல்வதால், ¹⁹ அம்முறை, தமிழகமேயுடைய என் கொள்ளல் சூகாத. தமிழர் நாகரிக வரலாற்றில் எக் காலத்திலும் எந்நிலையிலும் அது கணப்படவில்லை. சூரியர் செல்வாக்குற்றப் பிறர் பண்பாடுகளை மெல்ல மெல்ல சூரிய மயமாக்குதலை மேற்கொண்டபோது, தமிழரல்லாத, வேறொரு ஜாதிவரினின் பண்பாடாக விளங்கிய ஒன்றினை அவர்கள் மேற்கொண்டிருத்தல் கடும் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. எனினும், இரேவேற முறைமைகள் பற்றிய இவ்வகைக் கதைப் பகுதிகளும் உரதற்ற நிறைவே நோக்குமிடத்த, இரேவேற நாசரிகங்கள் கலப்புற்ற விளங்க முற்பட்டன என்பதையும், பாரதம் அக்கலப்பு நாசரிகம் பற்றிய கூறுகளை எடுத்தகரத்தற்ற இத்தகைய கதைகளை இணைத்தக் கூறுகரு என்பதையும் மறத்தல் இயலாது. ²⁰

கருங்கிய னால் செய்தல் வேண்டும் என்றும் சுட்பாடு சொண்ட வில்லி, பலரை மணக்கும் முறைமை பற்றிய கதைகளை எடுத்தகரத்த விரிவுபடுத்த விரும்பவில்லை அதனும் மேலாக, ஒருமை வாய்மை வாய்மைப் போற்றம் தமிழ் நாகரிகத்தில் ²¹ தினைத்த அதனைப் போற்றம் இயல்பினர் சூதலின், அவ்வியல்பு கொண்டு, ஒருமை மனமுறைமையை (திரௌபதி வாய்மை) எடுத்தகரத்தப் பலரை மணக்கும் முறை பற்றிய விரிவை விடுத்தார் எனல் மிகப்பொருத்தவதாம். ²¹

அழியும் மரபைக் காத்தற் பொருட்டு, சூகாத ஒன்றை (பல சூதரை மணக்கும் முறைமையை) சூதும் என்ற கொண்டு, அதனால், வயிற்றிற் பிறந்த மக்சுவிடத்தே ஒற்றமை வளர்த்தல் வழியும் உண்டு என்ற, அதனை ஏற்பார் உண்டு. ²²

19. S.Radhakrishnan: Indian philosophy Vol.I. Pages 478-79 (1966). Also Foot Note No.12.

20. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: சூதிபுருஷம்: பக்.773 (1923)

21. தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம்: கற்பியல்-31 அகநானூறு 66.

21. தி.முத்தக்கண்ணப்பர்: வாய்மொழி உரையாடல்: 25.7.79.- பழம் பொருத்த சூதிக்கத்தில் வரும் திரௌபதியின் மனநிலை குறித்து அந்நிர் பலவாறு விளக்கம் செய்வர். இவ்வாய்வுக் கட்டுரை, தன் மனம் பிறரை நாடியது என்றும் திரௌபதியின் கூற்றினைக் குறித்து, அவன் மனம், பாண்டவர்க்கு நுத்தவருக கவனம் நாடியிருந்தல் வேண்டும் என்ற பேராசிரியர் முத்தக்கண்ணப்பர் குறிப்பிட்டார். (வாய்மொழி உரையாடல்) ஒரு வயிற்றிற் பிறத்தார் அனைவரையும் ஒருமை உதினத்தோடு நோக்கித் தன்பு அவர்தம் கருத்தாரும் இது தொட்டிருந்த சூராயத்தக்கது.

22. Encyclopaedia Britannica. Vol. 18 Page 194 (1967)

வில்லியின் உள்ளம் அதனை ஏற்க மறத்தமையின் அளர் அதனை எடுத்தியம்பி விரிவு
படுத்தவில்லை என்பது பொருள்வதேயாகும். 23

மரபு காத்தற்பொருட்டு, பலரை மணத்தல் முதலிய மனமுறைகளைச்
சுறுப்பிடுவது பேரண், இம்மை, மறமை நலன்கள் கருதி எய்தப் பெரம் மக்கட்
பேர பற்றிய வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்கும் பாறதம் சூறிப்படுகிறது.

மக்கட்பேற்றிற்குரிய தலையாய நோக்கங்கள் இரண்டு. அவை
இம்மை நலம், மறமை நலம் என்பன. இவ்விரு நலன்கள் பற்றியும் பழந்தமிழ்
நூல்கள் கூறப்பெறப் பேசுகின்றன. 24

இம்மை மறமை நலன்கள் அமைதற்குரிய மக்கட்பேர பற்றிய பழந்தமிழ்
மரபினை நன்கறிந்தவர் வில்லி. அம்மரபினைப் பாண்டுவின் வாயிலாகப் போற்றி
யுரைக்கிறார் அவர். மக்கட்பேர பற்று இம்மை மறமை நலன்கள் குறித்த
சுத்தகளைப் பழந்தமிழ்ப்புலவர் வழுந்திற விளக்கினார்.

"கல்லா மழலைக் கனி உறறல் கலந்து கொடுக்கம்
சொல்லால் உடுக்கி, அரகு ஓடி, தொடர்ந்த பற்றி,
மல்குப் புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி கமந்தர்
இல்லாதவர்க்கு, மனை வாழ்வின் இனிமை என் னும்?"

"மெய், தானம், வன்மை, விமதம், தழல் வேள்வி நாளும்
செய்தாலும், ஓரலத்தவர் நற்குதி சென்ற சேரார்;
மை தாழ் தடங்கண் மகவின் முகம் மன்ற ஊர்க்கை
எய்தாது ஒழியப் பெரம் ஒன்பம் இவனும் இல்லை"

"மெய் பாலகரைப் பயவாதவர், மெய்மும்ம யாகத்
தென்பால வந்தம் பசித்தி நனி தீர்ச்ச மாட்டார்"

(1:2:58, 59, 60)

23. சிவக திந்தாமணி: 211. பக்.113. டாக்டர்.உ.வே.சா.பதிப்பு (1949)

24. புறநானூறு 222, 118, 9, அகநானூறு 66.

இம்ம நலம் பெருக்கும் இளஞ் செவ்வளி, மழலை, கவிநாயி, கொஞ்சம் சொல், உருக்கம், வினையாட்டு ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் முதல் ஐந்து இல்லை. அவ்வாறே, மறமை இன்பங்களுதிக் கணவரல்லாதாரோடு சேர்ந்து மகப்பேறு எய்தும் ஈந்தத் தயிழைக்களில் இல்லை. மூல நூலின் வடம் செய்தியைப் பேண வேண்டியும், தமது மரபுச் சூரிய பெருமையை நிலை நுத்ததற் பொருட்டும், வில்லி தயிழைகூடையவற்றையும், பிறகூடையவற்றையும் இணைத்துக் கூற வேண்டியவரானார். ஆதலின் தயிழ் மரபுச்சேர்ப் இம்ம மறமை நலன் கருதிய மக்சுட் பேற்றின் விடப்பத்தை எடுத்தியம்பியதோடு தமக்கு மறமை நலன் கருத்திற் தம் மனைவி பிறரொடு புணர்ந்து மக்சுட்பேறெய்தலாம் எனவும் தயிழர் பண்பாட்டுக்கு உரியவல்லாத பிறர் பண்பாட்டையும் இணைத்துக் கூறுகார்.

காலம் செல்லச் செல்லத் தேவர நீதி முதலிய முறைமைகளும், மக்கட் பேறு ஈந்தப் பிறரைப் புணர்ந்தொடும் வறக்கும் வீழ்த்தறிபட்டன. கைம்மையுற்ற மகளிர், மகப்பேறு ஈதி கைத்துறைச் சேர்தல், ஐம்பெரும் பாவங்கள் ஒன்றை, ஆதி சங்கரர் மரபில் வந்த சங்கரர் ஒரவர் இயற்றியதாகச் சொல்லப்பெறும் ஆகாரமங்கம் என்றும் நால் கூறுகிறது. ²⁴ பாரதக் கிளைக் கதைகளின் சிறந்த ஒன்றாகிய சகுந்தலை-துவ்யந்தன் வரலாற்றை நாடகக் சாவியமாக்கிய காஸ்தாசர், வேந்தர் மரபு மிகத் தாயதாகப் போற்றப் பெறதல் வேண்டும் என்றும், மகப்பேறு முதலியன முறைப்படி மணந்த மணத்தின் வழியே எய்ததல் வேண்டும் எனவும், தோற்றம் பண்பு முதலியவற்றால் மகன் தந்தையை மூதகம் ஒத்திருத்தல் வேண்டும் எனவும் தமது காவியங்களுள் விளக்கியுள்ளார். ²⁵ புதுச்சால் புதல்வன் எனத் தயிழர் போற்றிய மரபு போலும் ஒன்றினைச் சாஸ்தாசர் எடுத்தொருக்கிறார். தம் மக்களின் கூடல் பாடல்களில் ஓர் மணி மகிழ்ந்து, இம்மை நலம் கவியும் மக்சுட்பேறு எய்தவது பற்றி அவரும் குறிப்பிடுகார். ²⁶

இவ்வாறு மரபுத் தாய்மையும் ஒழுங்கும் பிற்கால வளர்ச்சியில் காணக்

24. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. I. Page 609 (1966).

25. B.S. Upadhyaya: Indian in Kalidasa. Page 192 (1947).

26. B.S. Upadhyaya: India in Kalidasa. Page 192 (1947).

கூட்கின்றவெனின், பாரத காலத்தில் பல்வேற கலப்பின நாகரிகச் சூரிகள்
பெருகக் கிடப்பதையே மிகுதியாகக் சாங்கிறோம். பாரதத்தின் வரும் மாந்தர்தம்
துமணங்கள், இருவேற இனங்கள் கலந்தமையையே புலப்படுத்துகின்றன. தங்கள்
மரபில் வந்த புதலும் மனைவின் மரபில் (சூரிய மரபில்) வரும் இனையும் மணந்த
வரலாறு, அவ்வாறே புருஷனா தேவர் மரபினள் எப்பெறும் உருப்பகியை
மணந்த வரலாறு, நஞடன் இந்திரானியை²⁷ மணக்க விழைந்த வரலாறு, யயாதி
அந்தனர் மகளாகிய தேவயா னையையும் அகர சூல மரபினளாகிய சம்மிட்டையையும்
மணந்த வரலாறு, சந்திர, சத்தியவது என்றும் மீனவர் ஸூத்திர மகனை மணந்த
வரலாறு, பாண்டு, யாதவ ஸூத்தவளாகிய சூந்தியை மணந்த வரலாறு,
அந்தனர்களாகிய பரத்துவாஜ மகரிஷியும், சமத்வான் என்றும் முனிவரும் மறையே
தேவர் சூல மகளிரான, கிருதாசு, ஜானபதீ என்பவரை மணந்த வரலாறு,
(இவர்களால் பிறந்தவரே குரோணரும், கிருபரும்) அரக்கர்கூல மகளாகிய
ருடும்பகைய விமன் மணந்த வரலாறு, அரசனார் மரபினளான திரௌபதியை
மணத்தற் பொருட்டுப் பாண்டவர் (அரச ஸூத்தவராயினும்) அந்தண வடிவம்
தாங்கிச் சுயம்வரம் காண வந்த வரலாறு, அந்தணனாகிய அகவத்தாமாவும், அரச
ஸூத்தவனைப் போல், திரௌபதியின் சுயம்வரம் காண வந்த வரலாறு,²⁸
அரசுகளின் நாக மரபினளான ஸ்ரீபிபை மணந்த வரலாறு, பாண்டிய ஸூ
வேந்தனின் மகளாகிய சித்திராங்கதையை மணந்த வரலாறு, யாதவ ஸூத்தவளாகிய
சுபத்திரையை மணந்த வரலாறு, அபிமன்யு உத்தரையை மணந்த வரலாறு, ஆகிய
இம் மண வரலாறுகள் யாவும் வெவ்வேற ஸூத்தவர் தம்மரன் சலந்தமையத்
தெளிப்பவையாகும். ²⁹

ஒருபுறம், திருமணம் முதலிய உறவுகளால் இனங்களிடக் கலப்பு
நிகழ்தலை, நாரதம், காட்டுகின்றதெனினும், பரிதொரு புறம், சாதிப் பாசுபாடு,

27. விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருவம் - பக். 15. ஸவ. ந. கோ. பதிப்பு (1963)

28. விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருவம்: ஸவ. ந. கோ. பதிப்பு பக். 263 (1963)

விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருவம்: ஸவ. ந. கோ. பதிப்பு பக். 281 (1963)

சூ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 678 (1923)

சூ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 729 (1923)

29. விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 12-13, 16, 160, 162. ஸவ. ந. கோ. பதிப்பு
(1963)

29. விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 12-13, 16, 160, 162. ஸவ. ந. கோ. பதிப்பு
(1963)

ஆதல் கொடுமை முதலியவற்றையும் அது காட்டுகின்றது. யயாதியில் மனைவி தேவயாள், தான் உயர் ஓலத்தவள் என்றும் சொச்சியில், சன்மிட்டையத் தாழ்ந்த ஓலத்தவள் என்ற கருதி இழிவு படுத்தினாள். 30/ சப்தயவது மீனவர் ஓலத்தினள் ஆதலால், அவ லைச் சாதியால் தாழ்ந்தவள் அல்லள் என்ற காட்டுவதற்காக, அவருடைய ஸ்ரீபிறப்பு உயர்ந்த ஓலத்தொடு பொருந்தியது என்றும் கதை இயம்பப்பட்டுள்ளது. 31 மக்சுட்பேற கருதி முனவர், வேற ஓலத்துக் கன்னியரைச் சேர்ந்த அஃது எய்திய பின்னர், தம் தவம் முதலியவற்றிற்கு இடையூறு வந்ததாகக் கருதி அவர்களை விட்டு விலகி லைக் குறிப்பிடும் கதைகளும், அவர்தம் உயர்வு மனப்பாக்கமையே புலப்படுத்துவன. 32

விற்பயிற்சிச் கலையில், வீடுமறம் போற்றும் சுறப்பிறந்த துரோணன், தன்னைச் கொல்லப் பிறந்தவன் திட்டத்தயம்மன் என்ந் தெரிந்தும் அவர்க்கு விற்பயிற்சியளிக்கிறான். தன்விடம் மிக்க பக்தி செலுத்திய ஏக லைவாக்குப்பயிற்சியளிக்க முன்வந்தான். தானே பயிற்சி தேறிய ஏக லைவாட்டத்துக் குரத்தினையாக அவருடைய சட்டை விழல்களை வாங்கி அவன் பயிற்சியைப் பயன்படாமல் செய்த விடுகிறான். அவரலா துரோணனின் உயர்வு மனப்பாக்கமையே புலப்படுத்தும். 33

அறிவாற்றலால் பெருமை கூடும் அந்தணாகிய துரோணனை, நாடாண் செல்வம் பெற்ற பெருமதம் கொண்டு (அரச ஓலத்தவனாகிய) துருபதன் இகழ்க்கிறான். 34 இவ்வுருவமும் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட சாழ்ப்பு, அவர் கீழ்த்தோடு முடியாத, திட்டத்தயம்மன்-அகவத்தாமன் காழ்ப்பாக உருவெடுக்கிறது. பாரதப் போரின் போதில், அகவத்தாமன் துருபதனின் மகனை, உறங்கும் நேரம் பார்த்துக் கொண்டுவிட்டதால் தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்கிறான். 35 சாதி உயர்வுமனப் பாக்கம், காழ்ப்பாய்ப் பெருகிக் கொலை செய்யும் கொடுமையால் நதிர்த்த சிற்றமைக்கூடு இது தக்கதோர் எடுத்திக் காட்டு.

30. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: ஓலுலச் சரக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு. பக். 18, 19 (1963)

31. மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 282, 279, 280 (1923)
31. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: ஓலுலச் சரக்கம்: 103-6. பக். 63-65.

32. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: வரலாறுதல் சரக்கம்-29 பக். 160.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

33. வில்லிபாரதம்: வரலாறுதல் சரக்கம்: 49. பக். 47. மரீமே பதிப்பு (1959)

34. மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 534 (1923)
34. வில்லிபாரதம்: வரலாறுதல் சரக்கம்: மரீமே பதிப்பு பக். 43 (1959)

கண்ணல், பிறப்பு வரலாற்றால் உயர்ந்த ஓலத்தினாலும், அவன் வளர்ந்த ஓலம் காரணமாக, இழி ஓலத்தவருகவே கருதப்படுகிறான். அஞ்சுகனின் வில் துறத்தின் எதிராகத் தன் வில் திறத்தைக் கூற முற்பட்டு வீரச்சொல் சொல்ல முன்வந்த கண்ணலைக் கிறுபன் இழித்தவரைக்கின். தேர்ப்பாகன் மகன், அரசுமாரபேரு வெண்கு உகையாடல் செய்தற்குத் தகுதயற்றவன் என்றும், அவன் அவ்வாறு செய்வது பெருந் குற்றம் என்றும் கூறுகிறான். 36

"ஆதன் மைந்தன் வேலையே ஓல மேதனிக் கெலாம்

நாதன் மைந்தனாடல் வெண்கு நன்மதன் பாய்மோ

எதன்கு சாவ" - வில்லபாரதம்: ஆதபருவம்: வாரணதம்-67

கிறுபனைப் போலவே, அவதத்தாமன், வீடுமன், தோளன் ஆகியோரும் கண்ணலை இசுழ்கின்றனர். 37 இவ்வாறே, சல்லியரும் கண்ணலை இசுழ்க்கினான். கண்ணலுக்குத் தேர்ப்பாகனாக உதவ வேண்டுமென்ற சல்லியனைத் துரியோதனன் வேண்டிய பொறுத, புல் தின்னம் ஆடு ஏவ, புல் அதற்சூப் பனயின், மத்திரத்தான் கண்ணலுக்குப் பாகன் ஆவான் என்ற கூறி இசுழ்க்கினான். 38 கண்ணல் தற்செருக்கையையுடன் சல்லியனைக் கடிந்தபொறுத, சல்லியன் மிகவும் சிறந்த, தேர்வட்டு இரத்தீங்கி, வாளெடுத்த அவனை எதிர்த்துப் போர் புரியுமாறு நின்ற எவியின் பசல் பனைக்கு எதிரில் எண்பாருபரும் என்ற கூறி இசுழ்க்கினான். 39

கண்ணலைக் கிறுபன் இசுழ்ந்தபொறுத, துரியோதனன் கண்ணலின் இழியு போர்ச வேண்டி, அவனை அங்க நாட்டுக்கு வேந்தனுக்குத் தன் அரிய இனயின் சுமமான இடந்தந்த மேம்படுத்துகிறான். சாதியன் கொடுமையைக் கடிந்த யார் யார் சாதுப் பாருபாட்டுக்கு அப்பாற்பட்டவர் என்ப விளங்க உரைக்கின்.

36. சூ மகாபாரதம்: ஆதபருவம்: பக். 548 (1923)

37. வில்லபாரதம்: நிகரமிட்சிச் சூட்சம் 82, பக். 314.

உளா கன் தாதுச் சூட்சம் 13, பக். 329

கிறுட்டினன் தாதுச் சூட்சம் 136, பக். 356

படைவெறுச்சிச் சூட்சம் 55, பக். 383

பன்மரண்டாம் போர்ச் சூட்சம் 85, 86 பக். 465.

பதிலுக்காம் போர்ச் சூட்சம் 180, பக். 180. மரோ பதிப்பு

38. வில்லபாரதம்: பதிலுக்காம் போர்: 26. பக். 572. மரோ பதிப்பு (1959)

39. வில்லபாரதம்: பதிலுக்காம் போர்: 41. பக். 575. மரோ பதிப்பு (1959).

"கற்றவர்க்கும் நலம் நிறைந்த கண்ணியர்க்கும் வன்மை கை
உற்றவர்க்கும், வீரர் என்ற உயர்ந்தவர்க்கும் வாய்விட்டுச்
கொற்றவர்க்கும் உண்மையான கோதுரில் ஞான சரிதராம்
நற்றவர்க்கும் ஒன்ற சாது; நன்மை தீமை இல்லையால்"

- விஸ்வபாரதம்:வாரணாசியம்-67

கவிச் சிறப்பால் சாதிபோளும்; பெண்மையின் அழகுச் சிறப்பால் சாதிபோளும்;
பெருங்கொடைச் சிறப்பால் சாதிபோளும்; பெரு வீரத்தால் சாதி போளும்;
ஞானம் உரிமை பெற்ற அரக்கரால் சாதிபோளும், ஞான ஓர்ச்ச தவ சீலங்களால்
சாதிபோளும் என்ற ஸ்லோகம் கருதுகிறான். 40

இத்தகைய நலங்கட்கு உட்பட்டவர்களின் வரலாறுகளையும் சான்ற
எடுத்துரைக்கிறான். 40அ

பிறந்த இடத்தின் என்மை கருதாம, பெற்ற பெருநிலயின் உயர்வால்
மாந்தரம் மதித்தல் வேண்டும் என்பதனை ஞானியோதனனின் உட்கூடக்கை.

சாதிப்பாடுபாட்டின் இழவு பற்றி இரண்டாம் தொகுதி பெற்றிருந்த
ஞானியோதனன், பொன்னைப்பெய்தியுதல் போல், கண்ணனைப் பிறப்பால் வரும்
இழுவின்மீறும் பேணிக்காதத், முடிசூட்டி அரக்கனாகுகிறான். 41 எனினும் அந்தனை
வடிவிலுந்த அருச்சுனனுக்குத் திரௌபதி மாலைபட்டு அவனைக் கணவனாக ஏற்றச்
கொண்டபோது (அருச்சுனன் ஸ்லோகம் என்ற தொந்தர்ப்பு முன்னரேயே) பொருமை
சாரணமாகத் தன் உட்கூடக்கையை மறந்த டேக்கிறான். பார்ப்பனன் ஸ்லத்தின்
திரௌபதியை மணந்தது அரக்கர் ஸ்லத்திற்கு இழவு என்ற கூறி அவர்களைப் போருச்சு
எமமாற ஞானியுணர்கிறான்.

"பார்ப்பான் வந்த ஒரு கோடி அரக்கைச் சேரப் பரிபவீத, பாஞ்சாலன்
பயந்த தெய்வச் சிறப்பாவை தனை வலியால் கொண்டு போக செயல் இன்றி
இருந்திர் & என் செய்திர் என்ற .... கற்ற". விஸ்வபாரதம்:திரௌபதிமாலை-59

40. நாலடியார்:அறந்தப்பால்:தாளான்கை-5. பக்.140. மரீ08 பதிப்பு.

பக்.140 (1959)

40அ.விஸ்வபாரதம்:வாரணாசியம் சருக்கம்-67. பக்.68. மரீ08 பதிப்பு (1959)

41. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசியம் சருக்கம்-69. பக்.51. மரீ08 பதிப்பு (1959).

தனக்கு உற்ற ஆசிரியராய் அமர்ந்து கலைகள் பலவும் கற்பித்தவனும், பின்னல் போரில் அணி வகுத்துத் தனக்கு வெற்றி தேடித் தரப் போகின்றவனாகிய தரோணனும், ⁴² அவ லையொத்த வல்லமை மிக்கவருகிய அவன் கமந்தன் அவதந்தாமனும் அந்தனர் மரபினர் என்பதை மறந்து பேசுகின்றான். சாதி இயல்பு பொருமையும் செருக்கும் உடையாகரைப் பற்றிக் கொண்டு தன்னைப் புலப்படுத்திய-மைக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு கருதலாகாத என்ற கூறிய அவனே, கண்ணனைப் பிறப்பினால், தாழ்ந்த னுத்திற்றிரியன் என்ற இகழ்கிறான். தான் பிறப்பினால் உயர்ந்த னுத்திற்றிரியன் என்ற பெருமிதமாகத் தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்கிறான்.

"புன்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு

புறவல் ஆன்றிரை புரந்திரும்

உன் பிறப்பும் . . . . .

மன் பிறப்பில் உயர் னுருளுத்தவர்தம்

வாய்மைதானும் ஒருமாகிலுளா

என் பிறப்பும் . . . . .

- விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் தூதர்: 119: பக். 354.

தருமவிடத்திருந்த, போர் அறம் கருதித் தூது வந்த கடுமார்க்கசேனா, தக்கப்படி உறையாட இயலாமல் அவனை அரக்கி மகன் என்ற இகழ்கிறான். ^{42அ}

கண்ணனை இகழ்ந்தது போலவே, பிறப்பின் தாழ் நிலையைச் சுட்டி, வீரரனைப் பொருமகள் மகன் என இவ்வுச்சொல் சொல்ல இகழ்கிறான். தனக்குப் பொருள் நல்லார் நல்லும் பொருள் மிகுதிக் கேற்ப அவரவரை முயங்கும் பொருமகள் என்ற கமந்தனும் தாய்போனும் இயல்பினராய்த் தனக்கு உற்றார் செய்த உதவி மறந்து மற்றையார்பால் அன்பு காட்டுவான் என்ற உலகியல் மீது அவதூறுக் கூறவான் போல்கூறி விவரனை மிகக் கருமையாக இகழ்கிறான். ⁴³

42. விஸ்வபாரதம்: 15ம் போர்ச் சூருக்கம்-47. பக். 550. மரீரே பதிப்பு (1959)

42அ விஸ்வபாரதம்: 13ம் போர்ச் சூருக்கம்-242. பக். 503. மரீரே பதிப்பு (1959)

43. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் தூதர் சூருக்கம்-126. பக். 355. மரீரே பதிப்பு (1959).

அறக்கட்டின்^{43அ} என்ற பெயர் பெற்ற விஜயன் தன் பொறமைப்பிற்கு, சரியோதனைச் சொன்ன சொல்லைத் தாங்கமாட்டாது,^{43ஆ} "சொன்ன வாய் சூழி சோர வாய் கொடு துணைத் தன் முடி தணிப்பன் யான்"⁴⁴ என்ற கறிக் கருஞ்சினை கொள்ளும் அளவிற்கு, மிகக் கொடுமைபாச ஆகழ்கின்ற சரியோதனை. பிறவிச் செருக்கைப் பற்றிக் கொண்டு சாதிக் கொடுமை, கமந்தனைத் தந்தை சொலை புரிவதாகக் கூறும் அளவிற்குத் தன் இயல்பைப் புலப்படுத்துதற்கு இஃது ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

தரோணன் அந்தன குலத்தவன் ஆயினும் போர்க்கலையில் தனக்கு உவமை இல்லாதான் என்றும் புகழ் பெற்றவன்.⁴⁵ போர்க்களத்தில் தரும் னையும் அவனையுடைய படைகளையும் புறங்கண்டு பெருமிதம் உற்ற நின்ற வேளையில்,^{45அ} மரீசி, அகத்தியர் முதலிய முனிவரர் பலர் வந்த, அரக்ககுலத்திற்குரிய பெருமிதம் அந்தனகுதிய தரோணனுக்கு ஆகாது என்ற எடுத்தகைக்கின்றனர். மறை நாலறவும், அதனார் பெறும் தெனியும், அதனார் பெறும் தவறும், அதனார் பெறும் ஞானமும், அதனார் பெறும் மெய்யுணர்வுமே முனிவர்க்கு உறுதியுடையவென்றும் பகைவரைச் செலுக்கும் போடும், அதற்குரிய வலிமையும், அதனோடியுந்த வாழ்வும் அரசர்க்கே இயற்கையாவன; அந்தனர்க்கு அவை ஆகா; ஆதலின் பல துறைகளில் வல்லவகுதியும், அந்தனர்க்கு இயற்கையாவனவற்றை மேற்கொள்ளலே முறையென்றும் அரசர்க்குரிய வில்லும், களையும், வானும், குதிரையும், களிரும், தேரும் ஆகிய இவற்றெரு வெஞ்சினமும் வேண்டா வென்ற விவக்கா என்றும் அறிவுரை கூறுகின்றனர். புறத்தில் கலகம் செய்யும் பகைவரை வெல்லவதற்கும் அரசரின் அலக்கம் நீங்கி உணர்வால் ஒன்றபடலே அவனுக்கு முறையென்றும் எடுத்தியம்புகின்றனர்.⁴⁶

43அ. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசிச் சாஸ்திரம்-53.பக்.48. மரீசே பதிப்பு (1959)

43ஆ. Bavan's Journal Vol. XV. No.21. Page 53 May 18, 1969.

44. விஸ்வபாரதம்:கிருட்டிணன் தாதுச் சாஸ்திரம்:127.பக்.355. மரீசே பதிப்பு (1959)

45. விஸ்வபாரதம்:முதற்போர்ச் சாஸ்திரம்-13.பக்.388. மரீசே பதிப்பு (1959)

45அ. விஸ்வபாரதம்:15ம்போர்ச் சாஸ்திரம்-11+12.பக்.544. மரீசே பதிப்பு (1959)

46. விஸ்வபாரதம்:15ம்போர்ச் சாஸ்திரம்-14,15.பக்.544. மரீசே பதிப்பு (1959)..

துரியோதனன், கண்ணன் சூகியோர் போலச் செருக்கால் இகழவில்லை என்றும், அவ்வம்மரபுக்குரிய வாழ்வைக் கடைப்பிடித்தலே முறையென் முனிவரர் அறிவுர்த்தும் அறிவுறையில், ஓமரபுக்குரிய வரம்பு கடந்து செல்வது அக்ஷாத்திலைத் தாழ்த்துவதோடு தம்மையும் தாழ்த்துவதாலும் என்னம் கூற்ற மறைந்து கிடத்தல் சாஸ்தத்தக்கது. அவ்வம்மரபுக்குரியவற்றைப் பேசுச் செல்லின் அமையுமெனக் கூறும் கருத்தில், தொன்றதொட்டு வரும் வரலாற் றோப் போற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமுத்தல் தென்பாறும்.

வேட்டுவ வடிவங் கொண்டு அருச்சுனனெடு பொற வந்த சுவபிராசீ,
நாவலகை வருணிக லையும் ஞாப்பிட்டு, அருச்சுனன் அந்நாண் னை வகு வருணிகுள்
எத லைச் சார்ந்தவன் என்ற வினவுகிறான். 46அ

பாண்டவர் பக்கத்தவனான சோழன், அகவத்தாம லை வெளிப்படையாகவே இகழ்கிறான். கண்ணன் துரோண லை இகழ்ந்தது (பன்னிரண்டாம் போர்-84) போலச் சோழன், அந்தனர், படை வன்மைக்கு ஆகாதவர் என்ற கூறி அகவத்தாம லை இகழ்கிறான். வேதநெறி கடைப்பிடித்த வேள்விகள் புரிந்து அலைவர் பாவமுந் தீர்ப்பது அந்தனர் கடமை; அவர் மரபுக்குரிய அக்கடைமையினின்றும் நெகிழ்ந்து கூரிய போர்ப்படைகள் பல தாங்கி வன்மை தோன்றப் போர்த்தறம் காட்டும் வல்லமை உடையர் அவர் அவர் என்ற இகழ்கிறான். 47

அரசுஞல மரபுக்குரிய ஒன்றை அம்மரபுக்குரியமல்லாதார் மேற்கொள்ளுங்கால், அவர் மரபுக்கே உரிய கடமை (அஃது எத்து லை உயர்ந்ததாயினும்) எள்ளற்றாரியதா கின்றது என்பது இதனால் விளங்கும். அன்றியும், தொன்றதொட்ட மரபுகள் தொடர்ந்து நடத்தல் வேண்டும் என்ற நிலைவாரம் உட்கிடக்கையும் புலனாகும்.

சாதி உயர்வு மனப்பான்மை, புராண நிகழ்ச்சி வாயிலாகவும் வில்லி-
பாரதத்துள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

46அ. வில்லிபாரதம்: 15ம் பாகுநீர்ச் செருக்கன் அருச்சுனன் தவறிலைச் சரக்கம்: 96 பக். 203. மரோ பதிப்பு (1959)

47. வில்லிபாரதம்: பதினெழாம் போர்ச் சரக்கம்: 122. பக். 598 மரோ பதிப்பு (1959).

இந்திரன், தன்கேடு அஞ்சகனை உடன் இருத்தி அமுதண்ணும் பொழுது
இந்திராணி சிறுமற்ற மாறட மண்ணை ஒக்க உண்ணல் தகாத என் கறகின். 48
அஞ்சகன் மாயோனக்கு மைத்துனன்; சிவபிரானே போர்புரியும் திறல் உடையவன்,
அவனைப் பெருமையிலாத மன்தன் என ஐசுத்தல் ஸோம என்ரு கூறி இந்திரன்
அவனை அமைதிப்படுத்தினான். 49 மாயோனக்கு மைத்துனனாகிய அஞ்சகனின் வருகைக்குச்
சாறணம் உள்ளது. அவனை எவ்வகைக் கடுதலாசாது என்ரு இந்திரன் பால் தேவர்
அஞ்சகனைப் போற்றி உரைக்கின்றனர். 50

அஞ்சகனே, தான் இந்திரனே ஓராசனத்தில் சமமாச அமர்தல் தகாத
என்கின். அவனால் மடிசூடப்பெறதாம் தனக்குப் பொருந்தாத என்ரு தாழ்வு
மனப்பான்மை சொல்கின். 51 இந்திரன் அவனை தாழ்வு மனப்பான்மையைப்
போக்கும் வகையில், சிவபிரான், அக்கினி, பிரமன் முதலிய தெய்வங்களால் அவன்
பெற்ற நலன்களை எடுத்தக் கூறி உகப்படுத்து அவன் தேவர்கட்குச் சமமானவனே
என்ரு மேம்படுத்திச் கூறி அவனை அச்சப்படுத்தினான். 52 தனக்கொரு வரம்
நல்க வேண்டுமென்ற இந்திரன் அஞ்சகனை வேண்டியபொழுது, தேவர்க்கு மாறடர்
செய்யத் தக்கதும் உண்டோ என்ரு வியந்து மீண்டும் தன் தாழ்வு மனப்பான்மையைப்
புலப்படுத்தி, வரம் வேண்டுதலும் தன்னை ஏதல் கொள்ளுவதே தன்னிலைக்குத்
தகுதியுடையதாகும் என்ரு அவன் தாழ்ந்த ஈடுகின். 53

இந்திரன் வேண்டுகோளின்படி நிவாதகவசரம் எதிர்த்தப் பொருதற்குப்
போர்த்தோலம் கொண்ட அஞ்சகனை வானவர் மானவர் பார்த்து, ஸ்பந்தக்
கோளடி தேவரும் வெல்ல வந்தது அஞ்சகனின் மாறடம் வெல்ல முனைத அறியா மம்
என்ரு எள்ளி நகையாடுகின்றனர். 54

48. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-6. பக். 214.
மரீரேபதிப்பு (1959)
49. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-7. பக். 214.
மரீரேபதிப்பு (1959)
50. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-8. பக். 215.
மரீரேபதிப்பு (1959)
51. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-9. பக். 215.
மரீரேபதிப்பு (1959)
52. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-10, 11. பக். 215.
மரீரேபதிப்பு (1959)
53. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர்: காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-13. பக். 215.
மரீரேபதிப்பு (1959)
54. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-23. பக். 216.
மரீரேபதிப்பு (1959)

ஒரேபுறம் தேவர் மானடனை (அரச்குணனை) இகழ்கின்றனர் எனப் பற்றொருபுறம் தேவர், மானடர் இருவரையும் அரசர் இகழ்கின்றனர். பனை என்ற புலிக் கூட்டத்தை எதிர்க்க ஆசைப்படுவது போல், மானடன் ஒருவன் வந்து அரசர் கூட்டத்தை எதிர்ப்பதா என்ற எழுகின்றனர். மானடனை போர் நுலம் வந்தாக்கும் அழிவு வந்தது என்ற பெயரிதன் கொள்குகின்றனர். 55 காலசேயர் என்ற அரசர் கூட்டத்தார், மணியை வளம் மானடர், தம்மால் புரப்போல மதித்த தக்கார் எனவும், புலியைக் கண்ட மான்கூட்டம் போல், தம்மரசர்க்கு மலேச நாடுகளில் ஓடி ஒளிந்த சொன்ம் தேவர் சொல் கேட்டு, தம்மை எதிர்க்கவந்தது ஏனோ எனவும் அரசுகுணனை எழுகின்றனர். 56

போர்த்தேவன் பண்டு, நவநாதகவசர் மண் நன்ற அரசுகுணன், போர்க்குணம் வந்து, போரிட முனைந்து, தான் பகைவர்க்கு அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஓடிய வீரர்களை உறையும் வீரர் போன்றவன் அல்லன் என்றும், பகைவர் மேலையைப் பொறுப்பாக்கிய பிண்டே போர்க்குணம் விட்டு வளர்வான் என்றவஞ்சியும் மொழுகின். 57 தேவர்பால் தாழ்ந்த வீரன் மேற்கொண்ட அரசுகுணன், தேவரை அஞ்சுவீக்கும் அரசுகரைத் தார் அஞ்சுவிப்பன் என்ற வீரம் பசர்க்கின். 58

வீரம் பகன்றதஞ்சேர்ப அரசுகுணன், அரசுகரை வென்ற தேவர்தம் அரசும் 'சுருகின். அரசுகுணனை வெற்றியைப் பாரிாட்டி, பாணை மட ஏற்றி அவனை அரசர் உலாச் செய்து இந்திரன் அழைத்த வந்த போது, விஞ்சையன் ஒருவன் அதனைப் பொறுது, "பொய்யுடைத் தவத்தோர்க்கு இன்ன பொறக்கோ" (வில்லபாரதம்:நவநாதகவசர் காலசேயர் 150) என்ற வினவுகின். தேவர்க்குரிய பகை நீக்கி, அரசும் தவிர்த்து அரசன் நல்கிய பிறவும் தேவருள் ஒரு பருதியனை விஞ்சையன், மானடனுக்குச் சமநிலை ஆகாது என்கின். அந்த விஞ்சையனைத் தெளிவுறத்தற்பொருட்டு, இந்திரன் சிறந்து கருஞ்சொல் சொல்கின்.

55. வில்லபாரதம்:நவநாதகவசர் காலசேயர் வதைச் சூட்சுமம்-47. பக். 219
மற்றேபதிப்பு. (1959)
56. வில்லபாரதம்:நவநாதகவசர் காலசேயர் வதைச் சூட்சுமம்:122. பக். 229
மற்றேபதிப்பு (1959)
57. வில்லபாரதம்:வேத்தரகியச் சூட்சுமம் பக். 221 மற்றேபதிப்பு (1959)
58. வில்லபாரதம்:வேத்தரகியச் சூட்சுமம்:123. பக். 229மற்றேபதிப்பு
(1959).

தேவர், மனிதரைப் பற்றிச் கொண்டிருந்த இழிந்த மனப்பான்மையைப் போக்க, மனிதரைத் தேவர் போல் உயர்ந்தவராக ஆக்கக் காட்டுகின். தேவர் தயரம், அமைதி தன்படம் தீர்ப்பதற்குப் பிறந்த இராமன் போல, அரசர்களும், இராமனின் செய்கை செய்யவே பிறந்துள்ளான் என்ற அவனை இராமனோடு ஒப்பிட்டுக் கூற மெம்படுத்த கருண். 59

மாணவர், தேவர், அரசர் பற்றிய உயர்வு இழிவுகள் வீமனைப் பற்றி வரும் நிகழ்ச்சிகளையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

தன் தங்கை, வீமன்பால் சாதல் கொண்டுள்ளதைத் தெரிந்த இடம்பன், அரசர் மகளிர்க்கு மாணவர் மனம் புரியாத தாதுற்றவர் என்ற இகழ்க்குண். 60 வானவர் மகளிரைச் சாதலிக்க நேர்ந்ததன் மூலம் அரசர் மனமால் மடிந்த வன்புருந்த வானவர் மகளிரைக் கருசு என்ற எள்ளி, மனிதனாகிய வீமனையும், தேவர்களாகிய வானவர்களையும் ஒரு சேர இகழ்க்குண். 61 மனிதனாகிய வீமன் தனக்கே ஒத்த பகைவன் அல்லன் என்றும் அதனால் அவனோடு போரிடல் அடாத என்றும், ஆன்ற அற்பப்பனையோடு போரிட நினைவாத என்றும் செலுத்தற்குக் கூறுகின். 62 உலவுப் பொருளாகச் கொன்ற தன்னை வேண்டிய மனிதனை, உள்ளம் நெகிழ்ந்து, உவகை ஆகையோடு கணவன் என்ற காதலித்தல் தகாத என்றும், அரசர் கடன் பிழைத்தல் சுகாத என்றும் தன் தங்கையைக் சலுகின். 63 வயிற்றாக்கனல் அவிந்து, காமக்கனல் காமமமாகி கொண்பவல்ல பெண்புலி, அட்சி ஓடும் ஆன்மாவை நயப்பத போலும் என்ற தன் தங்கை ஏற்றத்தையும், வீமன் இழிவையும் தன் தங்கைக்கே எடுத்துரைக்கின். தன் மனநிலையைப் புலப்படுத்த வந்த இடம்பியும், வீமனைச் கொல்லங் கடமையை விடுத்து, அவன்

59. வில்லிபாரதம்: நவாநகரசர் காலகேயர் வகைச் சாக்கம்: 151, 152. பக். 232-77. மரேபதிப்பு (1959)
 60. வில்லிபாரதம்: வேத்தரகியச் சாக்கம்: 11. பக். 62. மரேபதிப்பு (1959)
 61. வில்லிபாரதம்: வேத்தரகியச் சாக்கம்: 11. பக். 62, மரேபதிப்பு (1959)
 வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: வேத்தரகியச் சாக்கம்-15. பக். 229
 வவ.நா.கோ.பதிப்பு (1963)
 62. வில்லிபாரதம்: வேத்தரகியச் சாக்கம்: 11. பக். 62. மரேபதிப்பு (1959)
 63. வில்லிபாரதம்: வேத்தரகியச் சாக்கம்: 10. பக். 62. மரேபதிப்பு (1959)

பால் இப்பமயக்கம் உள்ளது கூறிக் தன் அன்னன் கூறிய கருத்துக்கு அரண் செய்கிறான். 64

வேத்தரசியத்தில் வாழ்ந்து அந்தணர்களைத் தான் விரும்பியவாறு சொன்ற அலைக்கழித்த பகன் என்னும் அரக்கனை வீமன் சொன்றெழுந்த வரலாற்றிலும் அரக்கர் மாறடர் உயர்வு தாழ்வுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. தனக்கென்ற அமைந்த உணவு, வீமன், சிறிலும் அச்சமும் கவலையுமின்றி அந்தரக் கொன்றிருந்ததைக் கண்ணுற்ற பகன், புலியின் உணவாகச் செப்பண்டிப் பெற்ற இறைச்சியைப் புகை தின்பது போலத் தின்னலானமோ 65 என்ற இசுழ்ந்து அவன் மீது பாய்கிறான்.

வீமன் அரக்கனின் சொற்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. "வெறுமொழி கூறல் விருத்த, வீரத்தையும் வல்லமையையும் புலப்படுத்து! நானும் வீன்சொற்கள் கூற விரும்பவில்லை. நீ அரக்கன்; நான் மனிதன், உனது தொழில்கள் அனைத்தையும் காட்டி, என்னிடம் போர் புரிந்து வெல்லம் நெஞ்சம் உனக்குண்டேல் வந்து பொரு; மன்னர் இடிம்பனைக் கொன்ற வந்தேன்; இப்போது உன்னைக் கொல்ல வந்திருக்கிறேன்" என்ற தன் இருகைகளையும் கொட்டித் தோள் தட்டி எதிர் நெடுமொழி பகர்ந்து, அரக்கனாக்கு (மனிதனாகிய) தான் இளைத்தவன் அவ்வன் என்கான். 66

பகனைக் கொன்றமையால், உலகைப் படைத்த பிரமன் தோன்றிய உந்துயுடைய திருமால் இவன் என அவன் வீரனைப் புகழ்கின்றான். 67

இடிம்பன், பகன் இருவரையும் வென்றது போலவே, திரௌபதி விரும்பிய தெய்வமலரைக் கொணர்தற் பொருட்டு வீமன் மேற்கொண்ட யாத்திரையின் போது,

64. 1. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்-5. பக். 61. மரேபதிப்பு (1959)
2. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்-14. பக். 62. மரேபதிப்பு (1959)
3. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்: 15. அவ. மு. கோ. விளக்கம். பக். 229
அவ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

65. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்-53. பக். 70. மரேபதிப்பு (1959)

66. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்-55, 56. பக். 71. மரேபதிப்பு (1959)

67. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரசியச் சரக்கம்-63. பக். 73. மரேபதிப்பு (1959).

அவர்களுடைய விளைக்க முற்பட்ட அரக்கரை அவன் வென்ற வரலாறு கூறப்படுகிறது.

புண்டரீகன் எங்கும் அரக்கன், வீமனைக் கண்டபோது, "நான் வாரும் ஊட்டில் தேவரும், தானவரும் அணுகார்; மாண்டுகிய நீ இங்கு வந்தது கவன மிக்க உன் அனை என்னைத் தடுத்திருந்த தானே எனத் தேவரையும் தானவரையும் மாண்டாரையும் ஒரு சேர இகழ்கிறான். 68

மலர் இருந்த பொழிலைச் சாத்த நின்ற அரக்கர் வீமனைக் கண்டாற்றபோது, "இந்திரன் முதலாக உள்ள தேவர்களும், இந்த மன மிக்க சோலையைக் கண்டால் சாண விழையும் நிலைப்பினும் நைந்த போவார்; மதிநிலாத மாண்டா! நீ இங்கு வந்தது என்? உன் ஆவி சிந்துவதற்கு என் சொல்" என்ற அதட்டத் தேவரையும் மாண்டாரையும் இகழ்கின்றனர். 69

எதிர்த்த அரக்கரெல்லாம் வீமனின் வீரத்திற்கு இரையாகிய பின்னர், குபேரனிடம் ஒரு முறையிட்ட காவலாளர் வீமனின் செய்கையைக் கூறப்பட்ட சொற்களிலும், அவர் சொல் செவியுற்ற குபேரனின் சிரிப்பிலும், சினத்திலும், வீமனைக் கொல்லாது, பித்தகக் கொணர்சு எனத் தானைத் தலைவனுக்கு அவன் விட்ட கட்டளையிலும் மாண்டரை இகழும் இகழ்ச்சி காணப்படுகிறது. 70

தன்னை எதிர்த்த வந்த அரக்கர் அச்சுறத்தி இகழ்ந்தபோது, வீமன், அரக்கர் குலம் மாய வந்த வீரனாகிய இராமன், மந்தகு? வானவகு? என வினவி, மாண்டர்க்கும் (ஒருவாறு) தேவர்க்கும் ஏற்றம் உண்டு என அவர்க்குப் புலப்படுத்தினான். அவரை ஒழித்தப் பெற்ற வெற்றியால், மாண்ட வல்லமை பற்ற வல்லமைக்குத் தாழ்ந்தது அவன் என்ற நிறவிக் காட்டுகிறது.

குபேரனின் வலால் தன்னைப் பிணிக் வந்த கங்கோடனையும் அவனைய படைகளையும் புறங்கண்டு வெற்ற வெற்றியாளன் மாண்ட ஏற்றத்தை நிலை நிறுத்தகிறது.

68. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்-74. பக். 246. மரீரே பதிப்பு (1959)

69. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்-75. பக். 248. மரீரே பதிப்பு (1959)

70. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்-108-110. பக். 250. மரீரே பதிப்பு (1959).

சங்கோடணம், வீமன் வல்லமையை, எடுத்தியம்பிய சொற்களும், மாறாட ஏற்றம் (தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொள்ளப்பட்ட நிலை) புலப்படுகிறது. 71

வீமன் விரும்பியவற்றை உடன் நல்க அவனிடம் பண்பும் நட்பும் காட்டாவிடின், ஸுயக்சர்புரம் முறையும் விண்புகும் என்ற அச்சுறுத்திய சொற்களும் மாறாட ஏற்றம் தென்கு படுத்தப்பட்டுள்ளது. 72

சூபேரன் வலால், வீமனின் வேட்சையை நிகறவு செய்ய வந்த அவனைய மசன் உறத்திரசேனாக்கள் வீமன் தன்னைப் பற்றியும், தான் வந்த நோக்கம் பற்றியும் கூறிய கூற்றிலும், அந்நேரம் உறத்திரசேனை வியந்த வியப்பிலும், வீமன் வேண்டியதை நல்கிய சொடைப் பண்பிலும் மாறாட ஏற்றம் விளக்கமுடையது. 73

யாரும் ஆரியாத போது, திரௌபதியைச் சுவர்ந்த சென்ற சடாகரனை வீமன் வதைத்த வரலாற்றிலும் மாறாட ஏற்றம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இடிம்பன், பசன், புட்டரிசன் ஆகியோரும், அந்நேரம் நகரில் தன்னை எதிர்த்த அரசர் அவனையும் உற்ற நிலையை உண்கூறும் நல்லுவேன் என்ற கூறு அவனைத் தொன்ற மாறாட ஏற்றத்தை நிறுவிச் காட்டுகிறது, வீமன். 74 வெள்ளிமால் வார கொண்டு, மராவனை ஈசன் நலிந்தது போல் சடாகரன் உட்காப் வீமன் அரைத்தான் என்பதுபோல வரும் உவமைகள் தேவமோடு மாறாடர் ஒத்தவர் என்பதைப் புலப்படுத்தும். 75

வீமன் மண்கும் அளகாபுரி சென்ற, சூபேரனின் தானைத் தலைவனை வதைத்ததைக் க் கூறும் மணிமான் வதைச் சடக்கமும் மாறாட ஏற்றத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. மணிமான் வீமனை இழிந்துரைத்தவம் பிறகு அவனோடு பொருது உயிரிழத்தவம், பாண்டவர் வரலாறு கேட்டுக் சூபேரன் சினந்தவிதவம், தன் அமைதி பெறாமல் சென்ற வீமனைத் தேடி அளகாபுரி சென்ற தருமன் சூபேரனிடத்துப்

71. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சூட்சுமம்: 117. பக். 251. மரேபதிப்பு (1959)

72. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சூட்சுமம்: 118. பக். 251. மரேபதிப்பு (1959)

73. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சூட்சுமம்: 122, 123, 124. பக். 252. மரேபதிப்பு (1959)

74. வில்லிபாரதம்: சடாகரன் வதைச் சூட்சுமம்: 12. பக். 257. மரேபதிப்பு (1959)

75. வில்லிபாரதம்: சடாகரன் வதைச் சூட்சுமம்: 15, 16. பக். 258. மரேபதிப்பு (1959).

புத்தொருகியதால், குபேரன் அன்பு பாராட்டுதலும் ஆகிய செய்திகள் மாறாடர் பெருமையை விளக்குவனவாகும். 76

புராண, காவிய நிகழ்ச்சிகளும் பாத்திரங்களும் உள்ளவாறே உண்மையான வரலாறுகளாகவும் வரலாற்றை மாந்தர்களாகவும் கொள்ளத்தக்கன அல்ல. எனினும், அந்நிகழ்ச்சிகளும், பாத்திரங்களும் தொல் பழங்கால வரலாற்றைத் தருவிச் சாண்பதற்கு உதவுவன. புராண, காவிய நிகழ்ச்சிகள் திட்டமான வரலாற்றை நிகழ்ச்சிகள் ஆகாவினும், வரலாற்றிற்குரிய சாயல்கள், நிழல்கள் அவற்றில் உள்ளன என்ற ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர். 77 புராணக் கூறகளாக, மக்களிடையே, அவர்தம் நிலையில் வாழும் கதைகளில் வரலாற்றிற்குரிய அடிச்சுவடுகள் உண்டு. பழங்கால மனிதன் சாரண காரியத் தொடர்பு அறியாதவனும், அறிவுக்ளும் உணர்வுக்ளும் வேறுபாடு காணாதவனாய்த் தன்னைப் பற்றியே பற்பல கதைகளை வழங்கி வந்தான். அவற்றில் பல்வகை வரலாற்றைச் கூறகள் தென்படுகின்றன. இச்சுதைகள் மனிதனால்தான், பண்பாட்டு, வரலாற்றை சமயப் பின்னங்கள் காணக் கூடும் என்ற அறிவு அவற்றைப் பாடுபட்டுத் தருவசின்றனர். இத்தகைய மன்னேற்றம் மெல்லவே நடந்து வருகிறது; கருதிய கோர்ட்டம் நிறைவேறி உண்மைகளைக் கண்டறிவதற்குள் பல தலைமுறைகள் சென்றாவிடலாம். ஆயினும் உண்மை காணும் கருத்தோடு செய்யப்படும் துவக்க முயற்சிகள் தக்க அடித்தளமாக அமையும் வகையில் இன்றியமையாதவனாகவும் என்ற எடுத்துரைக்கின்றனர். 78

புராணங்களை ஆய்வோர், அவற்றில் உள்ள கதைகளை வேடிக்கைக் கதைகளாகக் கருதுதல் பிழை. ட்ராய் நகரத்தைப் பற்றிய கதைகள் கிரேக்க வரலாற்றை விரித்தெழுதுவதற்குப் பயன்பட்டன. புராணங்களைத் தக்கவாறே ஆராய்ந்தால், தொல் பழங்கால வரலாற்றிற்கும், வரலாற்றைச் சாலத்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை நன்கு அறியலாம்; மனிதர் பலர் எவ்வாறென தெய்வநிலைக்கு

76. வில்லிபாரதம்: மணிமாள் வதைச் சூக்தம்: 26, 27, 33-39, 41-49, 60-64, 94-104.

வில்லிபாரதம்: மரேர பதிப்பு: பதிப்புரை. பக். 50 (1959)

வில்லிபாரதம்: மணிமாள் வதைச் சூக்தம்: 112. உரை பக். 386. கை. ரு. கோ. பதிப்பு (1964).

77. Jawaharlal Nehru: Glimpses of World History. Page 22 (1975).

78. Egerton Sykes: Introduction to Everyman's Dictionary of Non Classical Mythology. Page IX (1965).

தாழ்வு முதலியவற்றையும் சூழ்ந்த நோக்கின், தொல் பழங்காலத்திலும் வரலாற்றின் குணக்க சாலத்திலும் பல்வேற லெத்தவர், தகித்தவிச் சூக்களாகவும் கூட்டங்களாகவும் இருந்த, அவ்வப்போத, முறையும் ஒற்றுகையுற்றம், கலந்தம், பரிந்தம், வாழ்ந்த சமுதாயப் பண்புகளை அவை தெரிவிக்கின்றன என்பது விளங்கும்.

நாகரிகம் முதிர் முதிர், தத்துவம், சமயம் முதலிய துறைகளில் ஈடுபடுவோர், உடல் வன்மை, போர் முதலியவற்றின் ஆத்தனைச் சூத்தச் செலத்தாமற் போவர். தம்முடைய நாகரிக முதிர்ச்சியை நோக்கப் பிறர் ஆத்தகைய நிலையை அடையாதது கூட அவரைத் தாழ்ந்தோராகச் சூதுவர். உடல் உரன், துபார்த்துறன் ஆகியவை பெரியவை என மதித்து அவற்றைக் கலையாச ளளர்ப்போர், தாம் தாழ்ந்தோராகச் காதப்படுவதைப் பொறுத்தச் சொள்ள மாட்டார்கள். எனவே அவர்சுட்குடையே இவ்வம் பசுவம் நிகழ்ந்தே தீரும். தேவர், மாட்டர், அரக்கர் ஆகியோர் தம் உயர்வு காழ்வுகள், போர்கள் என்பவை தாம் தாம் பேணிய நாகரிகம் காறணமாகத் தம்மை மேம்படுத்தியும், பிறரை நிகழ்ந்தம் பழகிய பழச்சுத்தால், ஏற்பட்ட இசுச் செலக், காழ்ப்பு, தாழ்வு ஆகியவற்றை விசுவனவையாகும். 82

புராண மரபால், நிவாதகைசர், காலகையர் என்ற குறிச்சப் பெறபவர் பாரத காலத்து வாழ்ந்த பழங்குடியினராதல் போவர். தேவர்களும், அவர்சும் பகை என்ற புராணச் சூறிப்பு, புதியராய் வந்த ஓயர் அல்லது அரியர் போயம் லெத்தவர்கட்கும், முன்னமேயே இந்நாட்டில் வாழ்ந்த பழங்குடியினர்க்கும் நிகழ்ந்த இசுச் காழ்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ளுந்ததானம்.

நிவாதகைசர் என்கும் சொல்லுச்சுக்/காற்றம் இடையிட்டுச் செல்ல இயலாத சட்டையினை உடையவர் ள்ள போர்ள்; இதன் ளுர்தம் வீரமம் போர்ச் சூலத் திறனம், தம்மைப் பேணிக் கொள்ளும் பொறுப்பும் புலப்படும். இந்திரனம், பிறதேவரும் இவர்க்கு அஞ்சியொருகினர் என்கும் புராணச் செத்தி, போர் வன்மையல் இப்பழங்குடியினர் மேம்பட்டருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

82. ரவந்திரநாத் தாகுர்: ரவந்திரர் சட்டுரைத் துரட்டுப்பச். 230 (1964).

காலகேயர் என்பது காலகை என்றும் அசுர மகனின் மக்கள் என்ற பொருள்படும். இது தாய் வழி வந்த பெயராதலின், அவர்கள் ஆரியரல்லாதார் என்பதெனக் வேண்டும். ⁸³ நிவாதகவசரம் திதியின் மைந்தர் எனப் பெறக்கின்றனர். (சு:2:77 வை.மு.கோ.பதிப்பு பக்.174) எனவே காலகேயர் போல் வரும் ஆரியரல்லாத பழங்குடியினராதல் வேண்டும். தெய்த்தபர் எனவும் சொல்லும் (3:2:23: வை.மு.கோ.பதிப்பு.பக்.143) திதியின் மைந்தர் என்றும் பொருள் தந்த நிவாதகவசரைக் குறிக்கின்றது. ⁸⁴

அரசர்களின் வருணனை வரையிடத்தெல்லாம் அவர்தம் உடல், நிறம், தோற்றம் முதலான தவறா விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- (1) "இருள் குழம்பால் எழில் பணிந்த பாஞ்சை வந்தகன் பான்மையார்"
- (2) "விண் முசிலைக் கவிண் அழித்த மேனியர்"
- (3) "உடம்பு பெற்றது ஒர் இருள் மகத்திலே"
- (4) "முசில் எதைத் தோன்றும் மேனியர்"
- (5) "அஞ்சன மேகமோடு ஆலம் அளாவி வஞ்சனை சொண்டு வந்ததன் மெய்யான்"
- (6) "சூழ் ஓட்டிழம்பு நஞ்சு தோய்ந்தன்ன சுவக்சர்" ⁸⁵

என்ற வரும் தொடர்கள் அவர்கள் கரிய நிறத்திலே உடையவர் என்பதனைக் கட்டுவன. இவை போலும் பிற (உயர்வு நவ்றிசி) விளக்கங்கள், பாமத சாலத்தின் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்களைக் குறிப்பன எனலாம்.

83. மவந்திரநாத் தாகூர்: மவந்திரர் சட்டுரைத் திரட்டு. பக்.231 (1964)

84. பில்லிபாரதம்: ஆரணியபுவம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்: அவதாரிகை. பக்.125. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1964)
 நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்: 28. பக்.148.
 வை.மு.கோ.பதிப்பு (1964)
 நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்: 23. பக்.145.
 வை.மு.கோ.பதிப்பு (1964)

85. பில்லிபாரதம்: (1) நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-33.
 (2) நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-32.
 (3) வேத்தமகியச் சரக்கம்-8. பக்.61
 (4) நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-38. பக்.218.
 (5) முண்டகச் சரக்கம்-69. பக்.245
 (6) முண்டகச் சரக்கம்-86. பக்.247 மரேப பதிப்பு (1959)

எனும், காலகேயர் எனும் கட்டத்தவர் நிறத்தினால் வேறப்பட்டவராகக் கால்கின்றனர். அவர் நிறம் பொன்போலும் ஒளிரும் சிவந்த நிறம் எனப்படுகிறது. 86 அவர்களுடைய வணப்பு, அணிமணி அணிந்த தோற்றம் ஆகியவை அரக்கனை மிகவும் சுவர்கின்றன. அவர் தம் தோற்றம் காமணமாகவே, அவரோடு பொருவது ஐசாக என்ற தயங்குகிறது. "அவருடைய பற்கள் நிலவு போல ஒன் வீசுகின்றன; சாதிலுமிந்த ஓண்டலங்கள் அழகு வீசுகின்றன; மனிதனை வென்ற அழகிய தோற்றமும் ஒன்மிச்ச ஒன் விளங்கும் மாற்பும் தேவர்க்கும் இல்லை. அவருடைய சூனிய அழிப்பது என் பாவம்" என்ற இரங்குகின்றன. 87 காலகேயர்தம் மனைவியரும் அக்ஷத்த மாதரும், அழகிய தோற்றம் உடையவர் என்ப புலவர்கள் கவிக் கூற்றால் கூறுகிறார். 88

காலகேயர் தம் தாயரைச் சூழப்பிடுங்காலும் "கண்ணகரிய சூழல் காலகை" எனவும் "சாமர் சோதிப் பொன் அம் சொடி போல் எழில் கூர் நன் இடைப்பு லோலம்" எனவும் அவர்தம் அழகிய தோற்றம் நன்கெடுத்தக் சாட்டப்படுகிறது.

நிவாதகணசர், நிறம் தோற்றம் சீ முதலியன கூறங்கால், சூழமையும் அழகற்ற தோற்றமும் உடையர் எனச் சூழப்பிடுதலும், காலகேயரைச் சூழப்பிடுங்கால் நேர் எதிர்மாறாகப் பொன்போலும் நிறமும் அழகுடைய தோற்றமும் கொண்டவர் எனச் சூழப்பிடுதலும், இவ்வறையும் பொதுவாக அகரர் என்ற சூழப்பிடுவதையும் நோக்கின், பாரத காலத்தில் வாழ்ந்த (சூரியரல்லாத) வெவ்வேற குடியினரை ஒப்புரானச் கூறக் கட்டுகின்றன எனக் கொள்ளல் வேண்டும். அன்றியும் ஒரு சாமரார், சரியர், அழகற்றவர் எனவும், பிறிதொரு சாமரார் சிவந்தவர், அழகு-டையார் எனவும் கூறுவதால், பின்னவர் ஈரினத்தவர் கலப்பால் தோன்றிய குடியினர் எனக் கொள்ளுவதும் பொருந்தும்.

எனும், இவர்தம் (காலகேயர்) பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறங்கால், அவரைப் பெருததற்கு இவர்தம் தாயரே படைப்புக் கடவுளை நோக்கித்தவம்

-
- 86. வில்லிபாரதம்: நிவாதகணசர் காலகேயர் வதைச் சூட்சுமம்-109, 110. பக். 227. மரீரே பதிப்பு (1959)
  - 87. வில்லிபாரதம்: நிவாதகணசர் காலகேயர் வதைச் சூட்சுமம்-119, 120. பக். 228, 229. மரீரே பதிப்பு (1959)
  - 88. வில்லிபாரதம்: நிவாதகணசர் காலகேயர் வதைச் சூட்சுமம்-145. பக். 232. மரீரே பதிப்பு (1959)
  - 89. வில்லிபாரதம்: நிவாதகணசர் காலகேயர் வதைச் சூட்சுமம்-106. பக். 227. மரீரே பதிப்பு (1959).

செய்தனர்⁹⁰ என்ற கூறும் தாய்வழிச் செல்வாக்கைக் குறிப்பிடுவதால் இவர் 101
 ஆரியரல்லாத (கலப்பினத்தவராயினும்) பழங்கால மரபு வழியால் கடப்பாடுடையர்
 என்ற சொல்லுக்கு பிழையாகாது.⁹¹

அரக்கரைப் பற்றிய விளக்கம் வருமடங்கனிலெல்லாம் அவர்தம் போர்
 வன்மையே மிகுதியாகக் கூறப்படுகிறது. எனினும், தம் இனநலம் காத்த தவம்
 யோகம் முதலியன செய்யும் திறன் உடையராயிருந்தனர் என்ற குறிப்புகளும் உள்ளன.⁹²
 தொடர்ந்த இடையதே தவ முயற்சி உடையராயிருந்தனர், தொடர்ந்த தவம்
 செய்யும் உரிமை காரணமாக அதன் பயனால், எண்ணற்ற வரங்கள் உடையராயினர்.⁹³
 தவ முயற்சி வரம் பெற்றதே தந்தது⁹⁴ என்னும் குறிப்புகள், போர் வன்மையாகிய
 புற வளர்ச்சியோடு உள்ள, உயர் வன்மைக்குரிய தவம் யோசம், மந்திரம்,
 முதலிய அக வளர்ச்சியும் உற்றவராய் அப்பழங்குடி மக்கள் திகழ்ந்தனர் என்பதைக்
 கூறப்படுவதாகும்.

ஆரியர் வகைக்கு முற்பட்ட நாகரிகத்தில் மேம்பாட்டை விளக்கப் போந்த
 ஆய்வாளர், சமயம், தத்துவம் யோகம் போன்ற துறைகளிலும் ஆரியரல்லாதார்
 திறப்பாடுடையவராக விளங்கினர் என எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.⁹⁵ சமயம்,

90. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதை: 107. பக். 227. மரீரே பதிப்பு.

91. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்: 108. பக். 227.
 மரீரே பதிப்பு (1959)

நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்: 108.

வை. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 192. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964).

தக்கயாகப் பரணி பா. 260. உரை.

அடிக்குறிப்புகள் 74-78 இங்குக் கருதத்தக்கவை. பக். 41-42.

வில்லிபாரதம்: ஆதிவருவம்: வேத்தரகியச் சரக்கம்: 82.

உரை விளக்கம்: பக். 225. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

92. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-35. பக். 218.
 மரீரே பதிப்பு (1959).

93. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சரக்கம்: 88. பக். 247. மரீரே பதிப்பு (1959)

94. வில்லிபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சரக்கம்-90, 92.
 பக். 225. மரீரே பதிப்பு (1959)

நான்காம் போர்ச் சரக்கம்: 33, 34. வை. மு. கோ. விளக்கக்
 குறிப்பு. பக். 128 (1968)

பதினாம் போர்ச் சரக்கம்: 206

எட்டாம் போர்ச் சரக்கம்: 17, 18, 21, 22

பதினான்காம் போர்-38.

95. S.K. Chatterji. Indo-Aryan and Hindu. Page 31-32.

Revised by Dr. M. Varadarajan; Modernisation page 324 (1974)

தத்துவம் யோகம் போன்றவை ஆரியர்க்கே உரியன என்றும் அவரிடமிருந்து ஆரியமல்லாத (திராவிடர் முதலிய) பழங்குடியினர் பெற்றனர் என்றும் இவ்விந்திரநாத தாகூர் விளக்குகிறார். ⁹⁶ திராவிடரிடத்திருந்தும், பிற பழங்குடியினரிடத்திருந்தும், உலகியல் நலன்களுக்குரிய பலவற்றை ஆரியர் கொண்டனர் என்றும், எனினும், திராவிடருடையவை அல்லாத பழங்குடியினருடையவை, ஆரியருடையவை என்பதை விளக்க முடியாத வகையில், சிக்கலும் நுண்மையும், தொடர்ந்த சலப்பும் உடையவாய் இருவகை நாகரிகங்களும் கலந்து போயின என்றும் இராதாகிருஷ்ணன் விளக்குகிறார். ⁹⁷ பல்வகை விளக்கங்கள் பலவாறாகுறிலும், பிறர்க்கு நலனும் வசையிலும், பிறருடையவற்றை ஏற்றுப் பயன்பெறதலோடு, பிறர்க்குத் தாழ்ந்த போகாத எதிரேற்ற நிற்கும் வகையிலும் மேம்பட்டு விரிந்த நாகரிகமொன்றை ஆரியர் வருகைக்கு முன்னிருந்தது என்பதை இந்திராச புராணங்களில் வரும், அரக்கர் மாகுடர் தேவர் உறழ்வுகள் புலப்படுத்தும் என்பது உண்மையானும். அவ்வப்போது, அவ்வவர் மேம்பட்டபொழுது, தம்மைத் தேவமென்றும், மாகுடர் என்றும் போற்றிப் புகழ் அரக்கர் என்ற இகழ்ந்து வந்தனர் என்பதும் அப்புராணச் சூழிப்புகளால் அறியலாகும் செய்தியாகும். ⁹⁸

பற்பல ஞானினர்க்குமிடையே, பசுவும், போரூம், உயர்வு தாழ்வுமற்றிய செவனர்க்கி இருந்தது போலவே ஒரு ஞானினர்க்குள்ளும் சூட்சு உரிமை காரணமாக அவ்வுணர்க்கி வறுமையதாக இருந்தது என்பதைப் பான்டவர் துரியோதகையர் வரலாறு காட்டுகிறது.

அரசு ஞான நீதிப்படி தந்தைக்குப் பிறகு அவனுடைய குத்தமைந்தனே சூட்சு உரியவருக்கிணை. அவ்வகையில், திருதராட்டிரன் மைந்தனாகிய துரியோதகனே சூட்சுக்கு உரியவன். பான்டவரோ, சூழ்ப்பாகத் தருமனே, சூட்சுக்கு உரியவர் ஆனார். தருமனின் சந்தையாகிய பான்டு, திரதராட்டிரனைக்குச் செலுத்த

96. Rabindranath Tagore: Vision of India: Viswa Bharathi. No.1.

97. S. Radhakrishnan: Eastern Religion and Western thought.
Page 308 (1948)

98. S. Radhakrishnan: Eastern Religion and Western thought.
Page 307 (1948).

Pratima Bowels: The Hindu Religious Tradition of philosophical approach P-21 (1976)

தலைவரவர்களே அமர்த்தப்படுகிறான்; விவரம் அமைச்சரக இருந்து துணியுளிகிறது. 99
எனவே, மரபு முறைப்படித் திருதராட்டிரன் மகனாகிய தரியோதனனே ஆட்சியுரிமைக்குத்
தகுதியுடையவாகிறான்.

காவியத்தின் வரும் ஒருவரை மரபு வரலாற்றின் இந்நீதியே காணப்படுகிறது.

ஆயினும், சிற்பினை வேந்தர்-தம், பண்பு, ஒளக்கம் ஆகியவற்றின் மாற்றம்
நிகழ்ந்தபோது மரபுமுறை மாறியுள்ளது. யயாது காம வேட்கைக்கு மிக்ச
ஒடமளித்தனன் ஆதலின், அவன் தன் மக்களொரு மரபு வேண்டியதாயிற்று.
மாறப்படி மனந்த தேவயானியின் மக்கட்டு உரிமை தாமதம், தன் வேட்கை
சாரணமாகக் காந்தருவ முறையில் (தேவயானிக்குத் தெரியாமல்) மனந்த
சன்மிட்டையின் மகனாகிய பருவுக்ள உரிமை தருகின். 100

சந்தன, தேவ விமதன் என்றும் தருது மிக்ச கைந்தனைப் பெற்றும்,
சத்தியவதி என்றும் மீனவர் குலத்து மங்கை மது கொண்ட சாதலால், மரபு மாறி
அவனைய மக்கட்டு அரசுரிமை நல்ச வேண்டியதாயிற்று. 101

சாமங் காரணமாக மரபுமுறை மாறியும் குத்தவர்க்கு உரிமை நல்லம்
முறைமை அவ்வப்போது கடைப்பிடிக்கப் பெற்றள்ளது. சத்தியவதியின் மக்களின்
நலவாகிய சித்திராங்கதனே அரசுரிமை எய்துகிறான். அவனைய மருவுக்குப்
பின்னரே 102 அவன் தம்பி விசித்திரவீரியன் அரசுகிறான்.

விசித்திரவீரியன் மறைவுக்குப் பிறகு, அவன்கு மசப்பேரினமையால்,
தேவர தீதி என்றும் முறை பற்றி, வியாதன் வாயிலாக மீண்டும் மரபு தோற்ற
விச்சப் பெறுகிறது. விசித்திர வீரியன் மனைவியரான் அம்பிகையும் அம்பாலகையும்
மசப்பேரெய்துகின்றனர். திருதராட்டிரனும் பாண்டுவும் ஆகிய அவ்வுருவரும்,

99. வில்லபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 21. பக். 29. மரே பதிப்பு (1959)

100. வில்லபாரதம்: ஒருவரைச் சருக்கம்: 31. பக். 5 மரே பதிப்பு (1959)

101. வில்லபாரதம்: ஒருவரைச் சருக்கம்: 97-106 பக். 15-17. மரே பதிப்பு
(1959)

102. வில்லபாரதம்: ஒருவரைச் சருக்கம்: 114. வளக்கம் பக். 69.
வை. மு. கோ. விளச் பதிப்பு (1963).

முறைப்படித் திருதராட்டிரன் சூட்சுயரிமை எய்துகின்றான். வீடுமனே, அவன் சூட்சுயரடி எட்டி வைக்கிறான். 103

மருமகளிர் வாரிலாக மகப்பேற வேண்டிய சத்தியவதி, விழிப்புலன் புற்றவளையும், விளர் நிறமுடையவளையும் பிறந்த இரவுகரைச் சுண்டு மகிழ்ச்சியுடைய அல்லலுடன். அவ்விருவரும் ஆளும் நிலைக்கு உரியராகார் எனச் சுருதி மீண்டும் தி மகப்பேற சுருதி, வியாதனை அம்பிகைபால் அனுப்புகிறான். 104 எனவே, உப்புச் சூற முதல்யன் அற்ற மைந்தனே அரசு செலுத்ததற்றரியவன் என்பது அவன் சுருத்தது.

இரண்டாம் முறை அம்பிகை வியாதனை எலாத தோழியை அனுப்பியதால், அவன் வழி, சத்தியவதி விரும்பிய, சூற எதுவும் இல்லாத, மகப்பேற (விவரம்) சூட்டுகின்றது. சத்தியவதியின் நோக்கத்தின்படி, எக்ருறையும் அற்ற விவரமே சூட்சு எய்தியிருக்க வேண்டும். ஆயின், தான் விரும்பியவளான அவன் அம்பிகைக்குப் பிறவாமல், தாழ்வுலகத்து மகளுக்குப் பிறந்தமையின் அவனை அரசுலகக் அவன் விரும்பவில்லை போலும். 105 வீடுமனும் விவரனைத் தேர்ந்தெடுக்காமல், மரபு முறைக்கேற்ப, திருதராட்டிரனையே வேந்தனாக சூட்டுகிறான். 106

எனவே, மரபு மாற்றம், மரபு சூன்றிதம் அவ்வப்போது தோற்றவிக்கப் பெறும் புதிய மரபில் ஞாந்தவனே ஆளும் உரிமை பெற்றவன் என்கும் அரசு நீதி திருதராட்டிரன் வகை, கடைப்பிடிக்கப் பெற்றாள்.

முடிசூட்டப் பெற்ற அரசரிமை எய்தினம் விழிப்புலன் இல்லாமையால், திருதராட்டிரன் சுடாமசனைத் தானைத் தலைவனாக இருந்த பாண்டுவே செய்து வந்திருந்தல் கூடும். 107 காந்தாரி மக்கட்பேறெய்தவது தெரிந்து தன் மனைவியரும் மக்கட்பேறெய்த வேண்டுமென விரும்பிக் குந்தியை வற்புறுத்துகிறான் பாண்டு.

-
103. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சூட்சுமம்: 21. பக். 28. மரோ பதிப்பு (1959)
 104. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சூட்சுமம்: 16, 17, பக். 28. மரோ பதிப்பு (1959)
 105. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 437 (1923)
 106. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 437 (1923)
 107. வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: சம்பவச் சூட்சுமம்: 22. விளக்கஉரை: பக். 98
 வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)
 ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 437 (1923).

தன் முத்தவன், குடகுயிருந்தமை பற்றித் தான் தூதும் நிலை உற்றதறிந்து, தனக்கு மக்கட்பேற வாய்ப்பின், அவர்க்கு ஆட்சியுரிமை நல்கி மரபு மாற்றி விடலாம் என்ற பாண்டு கருதவில்லை. இம்ம மரபு நலன்கள் கருதியே தனக்கு மக்கட்பேற வேண்டும் எனக் கருதுகிறான்.¹⁰⁸ ஆதலால், தூதும் பொறுப்பேற்ற நிலையிலும், பாண்டு, குலத்தில் முதல்வனே தூதும் உரிமை பெற்றவன் என்பதை ஏற்றக் கொண்டான் என்பதே பொருந்தவதாகும்.

இவ்வாறு, முத்தவனாகக் அரக்கரிமை முறைமை என்ற மரபு தொட்ட வரக்கூடாத திருதராட்டிரன் மாற்றுகிறான். தன் முன்னோர் போல், காமன் காரணமாக மாற்றவில்லை. தான் குடகுயி விட்டதால், தனக்குத் தா லைத் தலவதை இருந்து தன் கடமைகளை தூற்றி வந்த தம்பியை உண்மையாகவே வேந்தனாகத் தான் கொண்டு விட்டதால் - முத்தவன் போல் கருதி விட்டதால் - மாற்றுகிறான்.

தன் உள்ளத்தில் தான் செய்து கொண்ட மாற்றத்தை உடன் பாண்டுவின்மீதத்தில் நிகழ்த்தவில்லை; அவனுக்கு முடிசூடித் தான் விளக்கவில்லை. பாண்டு இறந்ததும், தருமனக்கு ஆட்சி அளிப்பதன் வாயிலாக அம்மாற்றத்தை நிகழ்த்துகிறான்.

தருமன் இளவரசனாகியது கண்டு, தந்தையின் செய்கைகளை எடுத்து அவனிடம் கூறியிட்ட துரியோதனனிடம் தன் அகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றத்தையும், அதைப் புரத்தில் தான் செயற்படுத்தியதையும் எடுத்துரைக்கிறான்.

"பொன்றிய எம்பியதம் புதல்வர்க்கே

அன்றி தமக்கு அரசாளுதல் துமோ "

- வீரராஜவதம்: 99. பக். 55.

தம்பிக்கரியது அரசு என்றும், அதனால் தம்பி புதல்வர்க்கு (அவரின் மத்தோனாகிய தருமனக்கு) அஃது உரிமை என்றும் தான் கொண்டமைக்கக் காரணமுன் கூறுகிறான். வேந்தன் விழிப்புடன் இல்லாதவனாயின், அவன் ஆட்சிக்கரியதாகா என்பதை மறைந்தி; தான் அந்நெறி நின்ற அவர்க்கு நல்குதலாகவும், அந்நெறியில்

நின்ற அதனை எவ்விதக் கடைப்பிடியாக வகுந்துவது தவற என்பதாகவும் விளக்கம்
நல்கியது. 109

"நின்றிலையால், மறு நீதியில்"

"நீதி இலா தெறி என்னினை"

-விவிலிபாரதம்:வாரணாத:99,100.பக்.55.

மறநீதி முறைப்படித் தம்பிக்கும் தம்பி புதல்வாக்கும் அரசரிமை நல்கியது
புறத்தல் தெரிவித்த காரணம். அதனும் மேலாய உயர்ந்த காரணம், அகத்தில்
சுழந்துணர்ந்த காரணம், வேற ஒன்று உண்டு. அத் தருமன் பண்பாடு பற்றிய
காரணம்.

திருதராட்டிரன் தம்பியாகிய விசுரன் தருமனை ஓர்க்கும் காரணமாக
மத்தளர். அஃது ஒரு அழகாக அனலிடம் திகழ்வதைக் கண்டார். வீருமனும்
அப்போடு உதிட்டிரனைப் பற்றி ஒத்த சகுத்தருடையவையினால். முதலில், முவர்
மத்தத் மதிப்புக் காரணமாக உதிட்டிரன் வெவரசனாகிற்று. 110

மறநீதி விளங்க வேண்டும் என்ற ஞ் புறத்திற் கூறியும், ஓர்க்கும், நேர்மை
கூடியவற்றின் விப்பம் தெரிந்து அவை விளங்க வேண்டும் என்ற அசத்தல் சூழ்ந்த
உணர்ந்தம் திருதராட்டிரன் (வீருமன் விசுரன் சூரியோர்த்தம் உட்கூடச்செய்து கொண்டு)
விளைத்த மரபு மாற்றம் அரசியலில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமாகும். தன் மகனாகியும்,
உரிமைக்குரியவன் தீயவன் என்ற சகுத்தரன் அவர்களுடைய உரிமை மறத்துத் தம்பி
மகனாகியும், உரிமையற்றவன் ஓர்க்குமுடையவன், நல்லவன் என்ற கருத்தால் அவைச் சூ
உரிமை சுந்தம் திருதராட்டிரன் விளைத்த மாற்றம், அரசியல் ஆலகில் விவிய
மாதாப் பண்புகள், அறச் சகுதர்கள் கூடியவை விளங்க வேண்டும் என்ற கருத்தொரு
செய்த மாற்றமாகும். உறவு உரிமை கூடியவற்றினும், ஓர்க்கும் நேர்மை கூடியவை
பொது வாழ்விற்கு இன்றியமையாதவை என்ற உணர்ந்த உணர்வின் திட்டம் கொண்டு

-
109. விவிலிபாரதம்:வாரணாதச் சருக்கம்:பக்.203. வை.மு.கோ.பதிப்பு(1963)
பத்னெட்டாய் போர்:132. பக்.639. மரோர பதிப்பு (1959)
மீ மகாபாரதம்:சூதியருளம்:பக்.585 (1923)
110. விவிலிபாரதம்:வாரணாதச் சருக்கம்:93-96 மரோர பதிப்பு (1959).

வினாத்த மாற்றமாலும். மிக்க உறவால் நெடுங்குய தீயோகைக் கடிந்து, உறவால் நெடுக்கியினா நல்லோகைத் தேடி உலக நலம் காக்க வேண்டும் என்றும் தெளிவு கொண்டு வினாத்த மாற்றமாலும். 111 /

உலகிலுள்ள இடர்களுக்கெல்லாம் காரணம், வாழ்வில் விழியுது எது எனக் கண்டு தெளியாமையே; மனிதனின் படுமை நலம் குறித்தனவற்றைப் பெரியவை என மதித்தத் தெரிந்தெடுக்கிறோம். விருப்பு வெறப்புகளை விட நேர்மையும், அதிகாரத்தை விட அமைதியும், பிற எதையும் விட மனப்பதையும் உணர்ந்தவையாகக் கூறப்பெறல் வேண்டும். நேர்மையைப் புறக்கண்க்கும் உரிமையையும் மனப்பதையின் அமைதி கெடுக்கும் உரிமையையும் வற்புறுத்தும் அருகதை எந்த நாட்டிற்கும் இல்லை¹¹² என்ற சூர்வாளர் தெளிவு படுத்தினன, தந்திராட்டிரனின் மனநிலையோடு ஒத்த எண்ணத் தக்கவராலும்.

எனினும், திருதராட்டிரனின் விழிய நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. ஒழுக்கத்த அடிசால் உதிட்டிரனைத் தேர்ந்தெடுத்தும், அவன் வாயிலாகச் சீரிய அறப்பண்புகள் அடையல் உலகில் வாரமாவ திருதராட்டிரன் செயற்பட இயலவில்லை. அதற்குக் காரணம் அவனாகைய சஞ்சல உள்ளமே! 113

தரியோதனனின் பொறாமையுள்ளத்தால் தோஷிய எண்ணங்களுக்கும் அவற்றைப் புலப்படுத்தும் சொற்களுக்கும் இடந்தந்த விருகினும். 114 விவரமும், வீடுமறங்கூட என் செய்ய இயலவில்லை. அது பருவத்திலுந்தே பாண்டவன் தரியோதனனியரும் புகைவராய் வளர்ந்த விட்டமையைக் கூறித் தம் சொற்களைத் தரியோதனனியர் கேளார் என்றதைத்தச் செயற்பட முடியாமல் நின்ற பொருத்தனர். 115

அடையல் உலகில் அறத்திற்கு இடம் இல்லை; நல்லோர் உகைக்கு ஏற்றம் இல்லை; சூழ்ச்சித் திறனே வெல்லுகிறது. தரியோதனனின் சூதாத்தப்படி, தூரும்

111. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: தூதிபருவம்: பக். 571-72 (1923)

112. Sir Francis Young Husband: A venture of faith. Page 209 (1936)

113. Sudhisankar Bhattacharya: Imagery in the Mahabharata, P-66 (1971).

வில்லிபாரதம்: சூதோபார்: 270. பக். 185. மரோர பதிப்பு (1959)

114. வில்லிபாரதம்: வாரணாதச் சூதக்கம்: 102. பக். 55. மரோர பதிப்பு (1959)

115. வில்லிபாரதம்: வாரணாதச் சூதக்கம்: 105. பக். 56. மரோர பதிப்பு (1959)

உரிமை பெற்றவருள் கூட அத்தகுதி கொண்டு இவ்வுலகை அவர் தூதல் இயலாத; அக்கனமை மிக்க வீரமே உலகாகும் உரிமை தருவது" ¹¹⁶ என்றும் வல்லமைப் போச்சே அரசியல் உலகுக்கு சூவது என்ற சூகிற்றது.

சமுதாயத்திற்கு விழுமிய நன்மை விளைய வேண்டுமென்ற கருதி அரசியலில் அறம் இன்றியமையாத வேண்டப்படுவது என்ற வற்புறுத்துவர் ஒருசாரார். ஒழுக்க மனம், சொடுமை, தகாதன புரிதல் சூகியவற்றால் அதிகாரத்தைப் பற்றும் வகையில் தந்திரஞ் செய்தலே அரசியலுக்கு சூவது என்ற கருதி அவ்வாறே ஓடினார் பிரிதொரு சாரார், என இருவேற நிலைமைகள் இருந்து வருவதை அரசியலுக்கு பற்றிய சூர்வாளர் எடுத்தகைக்கின்றனர். ¹¹⁷

ஒழுக்கத்து அழகால் உட்கொள்ளப்பட்டு இளவரசனாக்கப்பட்ட யுத்திடிமன், தொடர்ந்து அரசுரிமை பெற்ற சூனாத வகையில், சூர்மதியும், புன்மதியும் உடைய துரியோதனன் செய்யும் சூழ்ச்சியே வெற்றி பெறுகின்றது. "மேதன வாய்வுற வில்" அடரவும் "நாதன நல் உரை" நதி மகனாகிய வீருமனம் என்னும் எண்ணங்கள் செயற்படாமல் வலவிழந்து போகின்றன.

"நீதியினும் நிறைந்தனன் நன்தான்"

ஒதிய கேள்வி உத்திடிமன்"

"இவ்வே இந்த நலக்கு இனி இளவரசு"

- வில்லபாரதம்: வாரணாதம்: 94, 95. பக். 54.

என்ற த் எண்ணி, உணர்ந்து தேர்ந்தெடுத்த நிலையில், துரியோதனனின் சூழ்ச்சித் திறன், அறவோர் தேர்ச்சி செயற்படாமல் தடுத்த விடுகிறது.

எனவே, தனி வாய்வில் முகிழ்த்தச் செழிக்கும் விழுமிய அறங்கள், பொதுவாய்வில் வெற்றி பெறவதில்லை என்பதை பாரதம் காட்டுகிறது.

116. வில்லபாரதம்: கிருட்டினன் தூத: 117. பக். 354. மரீரே பதிப்பு (1959)

117. Alan Gewirth: Political Justice: an article in "social Justice" (Ed) Richard B. Branot. Page 119-20. (1962)

சாலங்காலமாக, அறம் வேட்கையும் அரவியல் உலக நியதிகள் வேறாகவும் இருந்த
வர்கின்றன என்பதைக் கருத்துக்கு அறம் செய்யும் வகையில் பாரதத்தில் சான்றிகள்
உண்டு என்பது மேற்கூறிய செய்திகளால் புலனாகின்றது.

நேர்மை, அறம் ஆகியவற்றை விட, தந்திரம் அதனை அடிப்படையாகக்
கொண்ட நயம், பயம் ஆகிய முறைகளே பெரிதும் ஆணை புரிகின்றன என்பதற்
பற்றி சான்றிகளும் உள்ளன.

தூதர் சென்ற கண்ணில், "உனக்கு உரிமை உழுவது போல், பாதி உரிமை
அவர்க்கும் உள்ளது; அதனால் பாதிநய அவர்க்குத் தந்தவிடு" என்ற கூறவில்லை,
அல்லது இன்னும் வெளிப்படையாகவே, வீடுமனம், வகுமனம் திருதராட்டிரமும்
எடுத்த மறவுக்கேற்ப, "உதிட்டிரனை வேந்தருள் ஏற்றக் கொண்டு, தூதரடி நாடு
பறந்ததையும் துறையெய்திய அனையல் அமைப்பருத்தியதையும் குற்றமென ஒப்புக்
கொண்டு அறத்தில் வழி நின்று உய்தி பெறாக" என்ற கூறவில்லை. அல்லது மறநீதி
என்றும் அவ்வழி நிறுமலே முறைமை என்பதும் திராட்டிரன் கூறியது போல் நீதி முறை
காட்டித் தெனியு செய்யவும் இல்லை.

"உன் சொற்படிச் சாணகம் சென்ற சாலம் கழித்தத் திரும்பி வந்தமையின்,
அவர்க்குரிய உரிமையை நட்புணர்வுடன் நல்குக" என்ற யோசனை கூறவது போல்
கூறியுள்ளது. ¹¹⁸ "உன் வல்லமை தோன்றச் சில நாடுகளைத் தந்து அவரோடு
பொருந்தி வாழ்க" ¹¹⁹ என்ற அறிவுரை கூறுகிறது. "அவர்க்குரிய நாடு முறையையும்
தாமரவிடவும் அதில் பாதிநயவது நல்குக" ¹²⁰ எனச் சொகைப் பண்பு தோற்ற
விஞ்ஞமார கூறி மனமிரங்கச் செய்கிறது. தரியோதனன் மறத்தவிட, "அந்த
வர்களுக்கும் நல்குக" என மிகத் தாழ்ந்து இரந்து, அவருடைய உள்ளத்தில் மேலும்
இரக்கம் தோன்றமாற உரையாடுகிறது. ¹²¹ கூறத்தலையும், இரக்கம் வேண்டித்
தாழ்ந்ததையும் பொருட்படுத்தாது, "இர வீடு அழிக்கும் மறப்பறோ" என்ற

118. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் தூதர் சூட்சுமம்: 109. பக். 352.

மரீரே பதிப்பு (1959)

119. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் தூதர் சூட்சுமம்: 110. பக். 353.

மரீரே பதிப்பு (1959)

120. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் தூதர் சூட்சுமம்: 113. பக். 353.

மரீரே பதிப்பு (1959)

121. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் தூதர் சூட்சுமம்: 113. பக். 353.

மரீரே பதிப்பு (1959).

என்கிய துரியோதனனின் கவனத்தை. ஒருகுல வரலாற்றை நோக்கித் திருப்பி, வீடுமனின் பெருந் தியாகப் பண்பை அவனுக்கு எடுத்தவைக்கிறான். தந்தையின் காதலுக்காக வாழ்நாள் முழுதும் புலவடக்கம் மேற்கொண்டொழுகிய வீடுமனின் பண்பாட்டை எடுத்தவைக்கிறான். இனையதாய் ஈன்ற மக்சுட்டு அரசு செல்வம் வழங்கிய பெருந் கொடைப் பண்பை விளக்கி அவன் துரியோதனனிடம் வாழ்ந்த வந்தலையும் சுட்டுகிறான். 122

"வீடு அளிக்கிறம் மறப்பரோ" என்ற வினவி "ஈ ஒருக்கும் இடம் எனினும் ஒப்புவிப்பில் யான் அளிக்கு அரசு இவிக் கோடேன்" (கிருட்டினன் தாது:112) என்ற உரையும் புலப்படுத்தியவனுக்கு, வீடுமன் வரலாறும், அவனாகைய விமதமும் பெருந்தியாகப் பண்பும் எதுவுஞ் செய்யா என்பது ஈனன் அறிந்ததே; அறிந்தும் அவ்வாறு எடுத்தவைப்பது துரியோதனனைத் தூதர் ம் நோக்கம் பற்றியது என்பதை விட, அவனாகைய செருக்கின் பெருக்கைச் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும் என்றும் தந்தையர் பற்றியது என்பதே பொருந்தவதாம்.

துரியோதனனின் செருக்கையும் கிணத்தையும் மேலும் தூண்டி விடும் வகையில் இன்னும் தந்திரமாக மொழிகிறான் கண்ணன். துரியோதனனை நோக்க உதிட்டிரன் ருத்தவன்; அவன் பாண்டுவின் ருத்த மகனதலாலும், திருதராட்டிரன் விழியலான் ஆதலின், பாண்டு வேந்தராயினமையால் அவனாகைய ருத்த மகன் அரசுரிமை எய்தவன் முறைமை; ஆதலின், துரியோதனனுக்கு ருத்தவன் எனவும் முறைமை பற்றியும், பாண்டுவின் ருத்த மகன் எனவும் உரிமை பற்றியும் நாடு முழுதும் பாண்டவர்க்கே உரியதானும் என்ற கூறுகிறான்.

"முந்த மாநிலம் அனைத்திற்கும் உயர் முறைமையால் உரிய அரசு(ர்)"

-கிருட்டினன் தாது:115.

என்ற பாண்டவரே சூட்சிக்கு உரியர் என்பதை மறைமுகமாக எடுத்தக் கூறுகிறான். அத்தகைய உரிமை உடையார்க்கு, "முந்த மாநகரும் கொடாது ஒழிவின் என்னதானும் உனது அரசியல்?" என்ற கூறத் துரியோதனனின் செருக்கு மேலும் கிளர்ந்தொழுகிறது உரையாடுகிறான்.

கணினித் தந்திரம் மேலும் வளர்கிறது. ஒரு ஸுத்தித் ஒரு வேந்தர் பிறந்த அரசரிமை எய்தித் இருவரும் ஒத்த வாழ்தல் எக்ஸுத்தவர்க்கும் இயற்கை; ஸுஸுத்தவர் மட்டும் இகலிப் பகைத்தல் ஆசாது என் ஒரு சாரார்க்கும் சந்த செய்விப்பவன் போல் கூறுகின். 123

இனி, "இருஸுத்தவரும் ஒக்க வாழ்வுறதல் எக்ஸுத்திதம் இயற்கையே" என்ற உலகியலில் பொதுமைப்படு வழங்குது போலும் நியதி ஒன்றினை 124 எடுத்தியம்புதல் ஸுஸுத்தவ தந்திர மனப்பான்மையையே புலப்படுத்தும். தரியோதனனின் ஸுஸுத்தவாட்டினை உள்ளவாறு அறிந்தவகுதலின், அக்ஸுத்தவாட்டினை (செல்க்கினை) மேலும் தூண்டி விருமான தந்திரமாக மொழிந்தான் என்ற கொள்ளுது பொருத்தமே.

உடன் பிறந்தார் இருவர், இருவேறு ஸுத்தவர் போல் (தாய முறைமை பற்றி) ஆகிவிடுகின்றனர். இருவேறு ஸுத்தவர் ஒத்த வாழ்தல் போல், ஒரு ஸுத்தில் தோன்றி இரு ஸுத்தவர் போல் ஆகியவர், ஒத்த வாழ வேண்டும் என்றும் அத்து இயற்கை என்றும் கூறி, ஆசாத ஒன்றை - உலகியலில் மிக அரிதாக உள்ள ஒன்றை - மிக இயல்பான ஒன்றை போல் காட்டி, "இருஸுத்தவரும் ஒக்க வாழ்வுறதல் எக்ஸுத்திதம் இயற்கையே" என்றமைக்கும் சொற்கள், அரசியல் மனநிலை வல்ல கணினித் தந்திரத்தையே புலப்படுத்துவன.

கணினித் தந்திரத்தை நன்கறிந்தவர் தரியோதனன். சூதாடி உரிமையெல்லாம் பிறந்த போலவர்கள் பாண்டவர்கள். அவர்க்குட்பட்ட பரிந்த பேசி, அவர் உரிமை வேண்டி நீ தந்திரம் செய்தால் அதற்குரியவரும் அவரில் யான் எனியதே, என்ற வினவிக் கணினித் தந்திரத்தை அவன் முகத்துக்கெதிரே வெளிப்படக் கூறுகின். 125

தரியோதனன், பாண்டவர்பால் கொண்டுள்ள பகைமையையும் சாழ்ப்பையும் வெளிப்படைபாகப் புறத்தோர்க்கு அறிவித்தலோடு, தானும் உறதி செய்த கொள்ளல்

123. விஷ்ணுபாரதம்: கிருட்டிணன் தூத: 116. பக். 353. மரீமே பதிப்பு (1959)

124. புறநானூறு: 44, 45, 47.

125. விஷ்ணுபாரதம்: கிருட்டிணன் தூதச் சர்க்கம்: 111. பக். 353. மரீமே பதிப்பு (1959).

வேண்டும் எனினும் என்னும் பற்றிய தந்திரமே கண்ணதைய அறிவுறையில்
உட்கிடக்கை. ¹²⁶ தன் அறிவுறையில் நேரிய நோக்கங்களை உள்வாறே கொண்டு
அவற்றை நிறைவேற்றிப் பாண்டவரோடு ஒத்தப் போவான் என்ற கருதிக் கண்ணை
அறிவுரை கறவில்லை. துரியோதனன் திருந்தித் தான் கருதியவாற பாண்டவர்
உள்மை நல்லவான் எனினும் உடன்பாட்டு நோக்கில் கூறியிருப்பனவும், மீண்டும்
காடேச வேண்டித் திருதராட்டிரன் கூறிய அறிவுரை தாங்கிப் பாண்டவர்பால்
தாது வந்த சஞ்சயனுக்கு அவன் கூறிய,

"இவர்கள் இப்பழி சூளுதல், அவர்களுக்கே அமர் உலகம் ஏறதல்,

புரிதவம்" - சஞ்சயன் தாது.17.பக்.334.

என்ற இருசாரார்தம் எதிர்க்கூத்தைப் பற்றி ஏறதியிட்டுச் கூறிய சொற்களும்
தா தால் வஞ்சினம் பொய்க்கும் என்ற வருந்திக் கண்ணிர் வடித்த பாஞ்சாலிக்கு,

"பாண்டவர்க்குத் தாது போய் மீண்டதற்பின்

நல்லாய் உண்பைக் கந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்

எல்லாரும் காண இனி விரிப்பது என் அறிய

புல்லார்தம் அந்தப்புர மாதர் முன்னுமே"

- கிரட்டினன் தாது:47.பக்.344.

என்ற உறதி கூறிப் பாண்டவர் வஞ்சினமும் முடியும் என்ற தெளிவு செய்த சொற்களும்
வெற்றுகளாகலும். "நன்மைகள் புரிவதாயினும் அவரவர் பண்பறிந்த நன்மை
புரிய வேண்டும், இன்றேல் அந்நன்மைகள் பிறழ்பாடுகளாகி விடும்" ¹²⁷ எனினும்
அரசியல் உலகத்து ஶ் சூழ்ச்சி (இராச தந்திரம்)க் கூற ஏற்ப, நன்மை தருவனவற்றையே
கண்ணை மொழிகின்றான். எவ்வாறெனத் துரியோதனன் திருந்தினால் போதும் என்ற
எண்ணம் கொண்டு கூறியதாகக் கற்போர் உணரமாற கண்ணை வாயிலாகப் புலவர்
அரசு நீதினை மொழிந்துள்ளார். ஆயினும், பண்படாத உள்ளத்திற்கு, எந்நன்மையும்
தீமையாகவே படும் எனினும் உண்மையை, உரைகல்லில் உரைத்துக் காண்பது போல்
காண்பதற்காகவே - துரியோதனனின் மனநிலையை வெளிக் கொணர்வதற்காகவே -

126. Krishna Chaitanya: A New History of Sanskrit Literature.
Page 217 (1962).

127. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்த செயல் வகை-9. பக்.179.
சுவாமித்தார்த தாது பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு (1958).

உயர்ந்த உண்மைகள் தந்திரமாக மொழியப்பட்டன என்பதைக் கருத்தாகக் கொள்ள வேண்டும். உயரிய அறிவுகள், கொள்வாரின் இழிபுறியை பற்றி, அரசியல் சூழ்ச்சிகள் முதலிய உலகியல் நிலைகளுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு, துரியோதனனைக் கணன் உரைத்த அறிவுரை பற்றிய நிகழ்ச்சி தக்கதோர் எடுத்தக்காட்டு.

அரசியல் உலகில் தன் நேர் இலாத தலைவரை விளங்க வேண்டி, இப்ப நாட்டம் முதலியவற்றின் தலைப்பட்டு, எல்லாறையும் போல் தாம் ஒரு வேந்தர் என்றும் எண்ணத்தோடு வாழ்தல் சுகாத. ¹²⁸ தன்னை மெலியார் மேல் புகை கொண்டு அவரை ஆட்களும் போர்த்திறமும், தன்னை அலியாரின் புகை கொளாத, அவர்க்கு ஆடங்கி நடக்கும் சூழ்ச்சித் திறமும் (பொருள் தந்திரமும்) உடையராதல் வேண்டும். ¹²⁹ ஆதலின் போர்த்திறமும், சூழ்ச்சித் திறமே ஒருவரைச் சிறந்த அரசியல் தலைவராகவும்.

அவ்வகையில், போர்த்திறம்க்கு ஒப்பதாய், சூழ்ச்சித் திறன் என்றும் பெயரில், பெரியதொரு சூழ்ச்சித்திறனை ¹³⁰ பாரதத்தினதும், பாரத காலத்தின் சாதாரணத்தினதும் ஒரு இடம் பெற்றுள்ளது.

- (1) தனி வாழ்வில் ஒரு முகிழ்த்து வளர்ந்த வரலாறு முறையான சூராய்ச்சிக்கு எட்டாததாக உள்ளது. ஒன்றில், தெய்வம் தனக்கேப் பயன் நல்குகிறதென்ற சூதி மனிதன் நம்பியுள்ளான்.
- (2) தனி வாழ்வில் பொழுது போக்காக இருந்திருக்கக் கூடிய ஒரு மெல்லமெல்ல சூக்கம் பெற்றவர் சமுதாயப் பொழுதுபோக்காக மாறிச் சமுதாய வாழ்வின் துருப்பத்திக்குக் காரணமாகவும் வகையில் வரலாற்ற வன்மையும் பெற்ற விட்டது.
- (3) அறவோரும் சமயச் சான்றோரும் அவ்வப்பொழுது அதைக் கடிந்த வந்துள்ளனர்.
- (4) சிறந்த பிறப்பதற்கு முன்னமேயே இந்தியாவில் ஆதிமற ஆதினைச் சடிந்த கறியுள்ளார்.

128. புறநானூறு: 8, அறி: 2-3.

129. திருக்குறள்: பொருட்பொருள்: புகைமாட்சி-1. பக். 324. சைவசித்தாந்த தாழ் பதியுக்குக் கருகப் பதிப்பு (1958).

130. சைவசித்தாந்தம்: 1951, 879 பக். 969, 441. உ.வே.சா.பதிப்பு (1949). உ.வே.சா.அடிக்குறிப்பு. பக். 441, 969. உ.வே.சா.பதிப்பு (1949).

- (5) அரசின் அமைதிப்பெறின், சூதாடுகளும் அமைத்தல், கருவிகள் வழங்குதல் ஆகியவை மெற்கொள்ளலாம் என்ற அர்த்த சாத்திரம் கூறுகிறது. ஆதலின், பிற்காலத்தில், அரசாங்க அமைதியோடு கூடிய சூதாடு கொண்டு சூது செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவு.
- (6) சட்டம், நீதி ஆகிய துறைகளில் புகழ் பெற்றிருந்த ரோமாவியர்க்கும், சூது பற்றிய விதிகளையோ, சூது ஆகாது என்றும் கூடுத்துப் பற்றிய நீதிகளையோ தெளியுதல் கூறவில்லை; எனினும் தனிப்பட்ட வகையில் அதனைக் கடிந்துள்ளனர்.
- (7) சூதாட்டம் இந்தியாவில் ரிச்வேதகாலத்திலேயே வழங்கி வந்தது. அதன் கொடுமைகள் பழங்காலத்தவர் அறிந்தவனவே. சூதின் கொடுமைக்கு ஆளாகத் தப்பிற்ற இறைவனும் முறையிட்டுப் புலம்பியதாசு ரிக் வேதத்தில் காண்க உள்ளது. சூதியை விரைந்த கடிந்து அதன் தீமையைப் போக்குவதில் பெரிதும் கருமை காட்ட வேண்டுமென்ற வேந்தனை மன வேண்டிக் கொண்டார் எனவும் வெளிப்படையாகத் திரும்பத் திரும்பக் குத்தக அத எனவும் ஆய்வாளர் சூதியைக் கடிந்து ஒதுக்கியுள்ளனர்.
- (8) சூதாடுவோனின் இழந்தலை, அவன் வாய்லாகவே நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய மனைவியும் மாமியாரும் அவனை வசைகொழுநு கூறி இல்லத்தினின்றும் வெளியேற்றுகின்றனர். சூதாடு களத்திற் புணையில்லை என்றும் தன் தீர்மானத்தையும் பிறர் வற்புறுத்தலையும் புறக்கணித்து அரக்கியுள்ள சூதாடு களத்திற் புணாமற அச்சுறு அவனைச் சுவர்கின்றது. வட்டில் கொண்டு சூதாடற்கு; விளைபுலத்தை வளரைச் செய்து அத நன்றும் செல்வத்தை, விஷமிதெனக் கொண்டு, இல்லாளை மகிழ்வதற்குக் காலநடைகளிற் பேணி வாழ்க என்றும் அழகிய அறவுரையையும் ரிக் வேதம் எடுத்தியம்புகின்றது. 131

எனினும், எந்த நாட்டினம், எச்சாலத்தனம், சூதியைச் சட்டத்திற்-

அட்படுத்திய ஒற்றமாகி யாரும் அதனை முற்றிலும் ஒழிக்க முற்படவில்லை.

131. **Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.III. P-555(1933)**
 2 **Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. P-40 (1937)**
 3 **Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. P-45 (1937)**
 4 **Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. P-45 (1937)**
 5. **Mr. R.Sharmasastri: Kautilya Arthasastra. Page 225-26 (1967)**
 (6) **Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. Page 559.(1937)**
 (7) **Sir P.S.Sivasamy Iyer. Evolution of Hindu Moral Idea. Page 111-12 (1935)**
 (8) **Sri A.V.Subramanian's observations. The Poetry of Vedas-II 1980**

பொழுது போக்கிற்குரிய வினையாட்டாகத் தவங்கி, அரகியில் நாடு காரும்
 ஒழ்ச்சி (இராச தந்திரம்) யாக அது வளர்ந்தோங்கி நாடாடும் வேந்தர்தம்
 வாழ்வில் பெருமாரதல் செய்திருக்கிறது. தரும் சாத்திரமென்றும், சட்ட நான்
 என்றும்¹³² இந்த சமயத்தினர் போற்றும் மகாபாரதத்தின் ஒரு சட்டப்படிச்
 சூற்றம் என்ற குறிக்கப் பெறவில்லை. விவரமும், திருமொழியும், சூதாட்டத்தை
 பொருத்தினர்; பாண்டவர், துரியோதனையர் ஒற்றமை குலையும் என்ற
 அக்கூற்றினர்.¹³³ ஆயினும் சட்டத்திற்குட்பட்ட சூற்றம் என்ற அதனை அவர்கள்
 குறிப்பிடவில்லை. விதியின் கட்டளை¹³⁴ என்ற பெயர்போடு துரியோதனையின்
 கட்டளைக்கு இவ்வுகிரைகளையென்றி, அரகியற்குமங்கலங்களு இடைபுற செய்யும்
 சூற்றமென அவர்கள் கூறவில்லை. விவரமும் துரியோதனையர்களுடன்
 சூதாட ஒப்புதல் அளக்கும் தருமமும், விதியின் மேல் பழகமத்து, சூட முன்
 வருகின்.¹³⁵

தமிழர் தம் பழங்கால நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்தும் பழந்தமிழ் நூல்களில்
 ஒரு பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.¹³⁶ அவையும் ஒரு சட்டப்படிச் சூற்றம் எனக்
 கூறவில்லை. எனினும் சூத, நாடு கவர்வதற்குரிய ஒழ்ச்சியாக அன்றில் குறிக்கப்
 பெறவில்லை. அந்தனரும் அரசரும் சூதாடிப் பண்பிழந்த செய்தியை மட்டும்
 புறநானாறு கூறுகிறது.¹³⁷ சூதின் தீமைகளைக் கடியப் புலந்த திருவள்ளுவரின்
 கருத்தையும், அரகியல் துறைக்கு சூதாத நீதிகளை (விவக்கியன ஒழித்ல்)
 எடுத்தவரக்கும் போக்கில் உள்ளனவேயன்றிச் சட்டப்படிச் சூற்றம் என்ற தெற்றென
 விளக்கவில்லை.¹³⁸

132. K.M.Max Muller: The Six Systems of Indian Philosophy.
 Page-30 (1912).

133. சீ மகாபாரதம்:பாபர்வம். பக்.242, 262 (1924)

134. சீ மஹாபாரதம்:பாபர்வம்: பக்.242, 262 (1924)

135. சீ மஹாபாரதம்:பாபர்வம்: பக்.264 (1924)

136. புறநானாறு: 43, 52. அகநானாறு:377.

137. புறம் 43: கிவிச்சுறுப்பு, உறையாசிரியர் கூற்ற. பக்.112:
 புறநானாறு: உ.வே.சா.பதிப்பு (1959)

138. திருக்குறள்: பொருட்பாள்:சூ-5. பரிமேலழகர் உரை. பக்.351.
 சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு (1958).

புகுத்தியும் தூல் செய்த விஷிபுத்தா ராரும், "தக்கோர் ஓடாச் சூத" (1:5:37. பக்.280) என்றும், "மேதகத் தெளி லான தூற் புலவன் வேத்த தூ லறிந்தோரும் பாதகத்திலொன் றென்னை முன்மே பலபடப் பழித்திட்டார்" (2:2:67.பக்.231) என்றும் காவிய மாந்தர் வாயிலாகப் பழக்கிறாரேயன்றி சூத சட்டப்படி குற்றம் என்ற காட்டவில்லை. 139

மனவேறபாடு காரணமாகத் தவித்தனியே வாழுமாறு பிரிந்த நின்ற பாண்டவரும் துரியோதனனியரும் மீண்டும் இகலிப் பொருமாறு, சூத விடை நின்ற, பெருமுரன் வினைவிக்கின்றது. ஒருவர்க்கொருவர் மிகுக்கும் படைவண்மை காரணமாக உருகும் பொருத ஒருவரை ஒருவர் அழித்திருக்கலாம். அது பிணியை நிகழ்த்திடுக்கக் கூடியது. ஆயின் அப்போருக்கு, அடப்படையாக, முதற்காரணமாக, இருந்த, இருசாரார்க்குமிடையே பகை வளர்த்தத் தன் வல்லமையைக் காட்டி நிற்கின்றது சூத.

"சூதிலை அன்றி, ஏழு பிறவியாயினும் தருமனை வெல்லதல் அரிது" என்ற சுவலை சகுனி, கௌரவர்க்குரிய போர்த்து வரம்பினை அளவிடுகிறான். 140 சஞ்சல மனம் உடைய திருதராட்டிரன், "நல்ல தந்திரத்தால் தில்ல முற்பட்டீர்; நெடும் போர் புரிந்தாலும் பாண்டவரை வெல்ல முடியாது. சகுனியை அன்றி, வேறு யார், நில முயுவதையும் துரியோதனனியர்க்குத் தரமுடியும்?" 141 என்ற கறித் தன் மைந்தரிதம் போர்த்து வரம்பினை உள்படி எடுத்திக் கூறுகிறான்.

சூதிலை துரியோதனன் கொண்ட நாட்டினைத் திரும்பச் சூதிலேயே பெற வேண்டும்; வில்லெடுத்தப் போர் புரிந்த வெற்றி பெற்ற நாட்டைதல் அரசு நீதி கூகாது என்ற தந்திர மொழி 142 புகழம் கண்ணும், துரியோதனனியர் போர்த்து வரம்பினை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறான்.

139. விஷிபாரதம்:சபாபருணம்:சூதபோரிச் சருக்கம்:169.பக்.138.

வை.மு.கோ.பதிப்பு (அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை).

140. மஹாபாரதம்:சூதிபருணம்:பக்.767-8. (1925)

விஷிபாரதம்:சூதிபருணம்:திரௌபதி மாலை:சருக்கம்:83.பக்.313.

வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

விஷிபாரதம்:சூதிபருணம்:சூதிசருக்கம்:255.பக்.282-83 (1966)

விஷிபாரதம்:விராடபருணம்:நிறைமீட்சிச் சருக்கம்:119-125.பக்.188-193. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1960)

140. விஷிபாரதம்:சூதபோரிச் சருக்கம்:23.பக்.153.மற்றோ பதிப்பு (1959)

141. விஷிபாரதம்:சூதபோரிச் சருக்கம்:48.பக்.157.மற்றோ பதிப்பு (1959)

142. விஷிபாரதம்:உள கண்ணு அச்சருக்கம்:2.பக்.326. மற்றோ பதிப்பு (1959).

கண்ணின் சொற்களைக் கேட்ட பலராமன், அச்சொற்களினூடே

மறைந்த கிடந்த தந்திரம் உணராத, அவற்றின் நேரான பொருளையே உளத்திற்
கொண்டு, "உத்தீரமவச்சு உரிய நாட்டை, அவையில் வந்தார் பலருங் காணச்
சூழல் வென்ற பல்லாண்டு அடிப்பட (தனக்கே உரியதாக) ஆண்டு விட்டான்;
அதனை மீண்டும் வன்வெறி கொண்டு வாங்குதற்கு முயலும் மதி தீயமதி என்ற
கூந்தகூறி, போரில் பாண்டவர்க்கு எதிர் நிற்கல் கௌரவர்க்கு ஆகாத
என்பதைக் குறிப்பாகக் கூறுகின். 143

பாண்டவர் பொருட்டுத் தாது சென்ற உள கணம், தரியோதகுதியகர
நோக்கி, "முன்னரார் நீர் பொருதது ஓத போர்; இன்னும் பொரு வேண்டின்,
மோகுபோர் கருதாமல், மீண்டும் ஓடுபோர் பொருக! அவ்வாறு கூதாத, அ
வருடன் போரிடுவோம் எனக் கூதின், அவரை வெல்வதல் அரிது; வீமனும்
விசயனும் களம்புகில் அனைவரும் பொன்றினர்" என்பது அருதியுட்டுக் கூறப் பாண்டவர்
போர் ஏற்றறும், கௌரவர் ஆற்றமையும் சீர்தாக்கிக் கௌரவர் போர் நெறி
மேற்கொள்ளல் ஆகாத என வேண்டுகின். 144

உள கன் தரியோதகுதியர்க்குக் கூறிய அறவுமையை, வீமன் துத்தராட்டிர
வச்சுக் கொண்டு கூறி, தரியோதகுதியர் போர்த்திற வரம்பினை அறையுடுகின். 145

அதற்கு முன்னரே, விசுமதி தரியோதகனைக்கு, வழக்கம் போல் அறிவுரை
கூட்டின. "வேதியன் (உள கன்) சொற்படிப் பாண்டவர்க்கு நாடு வழக்கில்லையெய்
தாமகன் நன்னான்; அரகியற் சுற்றமும் சேனையும் அழியும்" என்ற கௌரவர்
போர் வரம்பினை அறையுடுகின். 146

கல்வி பயிற்றி வீரராக்கிய கிருபகன் தரோணனும், தரியோதகுதியரின்
போர்த்திறத்தை நன்கு அளவிட்டவர்; ஆதலின் "சேனையும் வல்லமையும் கொண்டு
அவர் புரிதல் பெரும் பிறை"; அப்பிறையைப் புறக்கணித்தப் போர் மேற்கொள்ளின்,

143. வில்விபாரதம்: உத்தியோகபருவம்: உள கன் தாது சூட்சுமம்: பக். 9.

வை.மு.கோ.பதிப்பு (1966)

வில்விபாரதம்: உள கன் தாது சூட்சுமம்: 3. பக். 327. மரோ பதிப்பு (1959)

144. வில்விபாரதம்: உள கன் தாது சூட்சுமம்: 11. பக். 328. மரோ பதிப்பு (1959)

145. வில்விபாரதம்: உள கன் தாது சூட்சுமம்: 16. பக். 328. மரோ பதிப்பு (1959)

146. வில்விபாரதம்: உள கன் தாது சூட்சுமம்: 14. பக். 328. மரோ பதிப்பு (1959)

"தென்னாதிமெல்லாம் ஓடுதி பெருக்கும் அம்பு விடுவான் தனஞ்செயன்" என்ற எச்சரித்தல் தக்கவைகளில் அவர்தம் போர்த்திற வரம்பிற் லே அறதியுட்கின்றனர். 147

விமன் தனியே வனம் போந்தமைக்குரிய காரணத்தை அனமன் கேட்டபோது, தாயத்தாரும், வஞ்சலைச் சனையும் கூடி மாயஞ் செய்து கவரூட வைத்து, தங்கள் மன் கொண்டு, தமக்குக் காடு தந்தனர் என விமன் ஓரத்த விடை ஓடுபோர் அன்றி, மோதுபோர் கொண்டு பான்டவரை அடர்த்தற்கியலாத என்பதை உய்த்துணருமாறு அனமந்துள்ளது. 148

போர்க்களத்தில் தன் லே எதிர்த்த சனாக்கி, "வஞ்சலை கொண்டு அடர்த்த ஓடு போன்றது அன்ற மோதுபோர்; ஓடு கருவிகள் போல் அல்லாத, மெய் அலைத்தம் செல்லம் வீரப் பசுழிகள் இவை" என்ற கூறி விலவெடுத்துப் போர்தொடுத்து, அவ லைப் பின்னிச் செய்து, ஓடுபோர் நெறி வேற, மோதுபோர் நெறி வேற எனக்காட்டிப் போரைப் பொருத்தவரை, பான்டவர்க்கே ஏற்றம் என்பதை நிரூபித்தான். 149

தன் வாழ்வில் பொறுது போக்கிற்காகக் கொள்ளப்பட்ட ஓடு, அரசியலில், சூழ்ச்சியாற் (இராச தந்திரமாய்) வளர்ந்து, அரசாச்சுரிய கருமமாகிய போர் வன்மைக்குரிய இடத்திலைக் கவர்ந்து அதனொடு போட்டியிட்டு ஹனி நின்ற வரலாற்றை மேற்சுறித்த செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. சரிமோதுவுள், துச்சாதனை, சனின், சனா ஆகிய நால்வரும் பான்டவர்க லே வெல்லம் உபாயம் பற்றி சூயங்கால், கரியோதனை, போர் புரிந்தோ அல்லது வஞ்சகம் தீமையும் செய்தோ அவரை வீழ்த்த வேண்டும் என்ற கூறுகிறான். 150

வஞ்சக நெறி கொண்டாயினும் பான்டவரை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற கரியோதனை கூறியது கேட்ட கனின்,

147. வில்லிபாரதம்: உள கள் தாது சருக்கம்: 15. பக். 328. மரீரே பதிப்பு (1959)
148. வில்லிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 39. பக். 241. மரீரே பதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: நாடுகரந்தறைச் சருக்கம்: 30. பக். 284. மரீரே பதிப்பு (1959)
149. வில்லிபாரதம்: பக்கிரைட்டாம் போர்த் சருக்கம்: 72. பக். 463.
மரீரே பதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: நிரமீட்சிச் சருக்கம்: 87. பக். 312. மரீரே பதிப்பு (1959)
150. வில்லிபாரதம்: ஓடு போர்த் சருக்கம்: 11, 18. பக். 152-53.

அஞ்சினம் ஆயித் அன்றோ" - வில்லிபாரதம்:குதர்போர்-19.

என்ற தல் கருத்தைக் கூறுகிறார். எனவே, போரிக்குரிய இடத்தில், வேந்தர் வஞ்சனை ஒன்றை ஏற்றிவைக்க முற்பட்டிருந்த லையும், அவ்வஞ்சனை குதரம் வடிவமெடுத்திருந்த லையும் காணலாம். ஆதலின், போர் வன்மைபோலும் அரசியல் நியதியாய், அ.அ. அனைவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்படாது போயினும், அதற்கு ஒத்ததாய்க் கைக்கொள்ளப்பட்டிருந்திருக்கிறது என்பது நன்கு புலனாகும்.

அரசியல் அறமானிய போர் வன்மையை முந்திக் கொண்டு, அரசியல் முச்சித் திறல் (இராச தந்திரம்) என்னும் பெயரால் குதில் வடியில் மறம் தலையெடுத்த நின்ற, தனித்தனி வாழத்த லைப்பட்ட இருபெரு வேந்தர் குழுவைத் தொடர்ந்த இகல் கொள்ளுமாறு செய்து, இயல்பான போர் மனப்பாங்கிமையை மேலும் உரங்கொள்ளச் செய்துள்ளது உய்த்துணரத்தக்கது.¹⁵¹

குதில் வடியில் செயலாற்றும் மறம், ஏமாற்றத்தின் விளைவால், வந்ததைப் பெறவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தைப் பாண்டவர் பால் வடிப்படுத்தி விடுகிறது; வென்ற நாடு மிகுத்துக் கொண்ட செருக்கின் விளைவால் பெற்றதை விடுத்தல் ஆகாது என்னும் இவறன்மையை (ஆசை மிகுதியை) துரியோதனதுயர்பால் வடிப்படுத்தி விடுகிறது. முநிலும் இருவேற எண்ணங்களால் விளையும் விளைவு கடும் போராக உருவெடுக்கிறது.

இரு பகை வேந்தர்க்கிடையே, மன்கூசை காரணமாக, இயல்பாக நிகழும் போரின் இயல்பு வேற. வஞ்சனையை நன்மெறியாகவும் அரசு நீதியாகவும் கொண்டு செயற்பட, அதனால் நிகழும் போரின் இயல்பு வேற.

'நற்செயலிக லைப் போலவே, தீச் செயல்கள் நன்மை விளைவிக்கக் கடும் என என்னி, தீயன வேண்டா வென்றும் கொள்கையை விலக்கி, நன்மையிடைத்தித் தீயதை ஏற்றி வைத்துப் பயன் காண முயலலாம்; தொடர்ந்த தீச்செயல்களால் பெருநன்மை விளையக் கடும் என்ற கருதலாம். எனவே, பெருநன்மை ஒன்ற

151. ஆய்வாளர் விளக்கம்: அடிக்குறிப்பு: பக். 62

கருதித் தீயதை மேற்கொள்ளல் தேவை என்ற எண்ணலாம்; எனினும் தீயது என்றும் தீயது என்பதே என்றழைக்க உண்மை என்ற தத்துவதா லார் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். 152

குது வஞ்சனை நெறி என்ற துரியோதனன் முதலியோர் அறிந்ததே. பாண்டவர் அதனைத் தீயது என்ற கருதினர் என்பதைக் கறவேண்டுவதில்லை. வீடுமன், விகரன் முதலிய பெரியோரும் அதன் தீமையை உணர்ந்தவரே. எனினும், பகைவரை ஒழிக்கும் வகையில் அதனை நல்லது போலவும் சூழ்ச்சித் திறமையைத் துரியோதனனிடமிருந்து கொண்டதும், அச்சூழ்ச்சிக்கு இறையாசிரியர் தரும் அதனை மேற்கொண்டதும் அதனால் நிகழ்ந்த-தொடர்ந்த வரலாறுகளும், தீமை என்பதும் தீமையே என்பதனை நன்கு நிறுவுவன. 153

பொருதுபோக்குக்காக மேற்கொள்ளப்படும் தீய பழக்கம், மெல்லமெல்ல உயர்ம் பெற்று, சமுதாய, அரசியல் நிலைகளில், அறத்தில் இடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு அதன் ஈற்றிலொரு முரணுநிலை கரும் விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்பதற்குப் பாரதத்தில் நிகழ்ந்த சாதாரண தக்க சான்று பகர்கின்றது.

குது வடிவில் வந்த தீமைக்கு இடந்தந்த இடமுற்றும், அதற்கு முற்றியும் உரைப்பாகாத, குது கொண்டு தீமை புரிந்தாரையும், ஓர் உடம்பில் உள்ள கண்ணையும் வகையையும் போல், உடல் பிறப்பினராகவே கொண்டுமுகி உரிமை பாராட்ட வேண்டும் என்ற தரும விழைவாகும். 154

எனினும் அவன் விழைவு எளிதில் நிறைவேறமாறு இல்லை; அறம் வேண்டி உரிமை இழத்தல், உரிமை கருதி அறத்தைப் புறக்கணித்துப் போரிடல் என்ற நிலையே உள்ளது. காரணம், மறத்தில் தீங்கு பற்றிய எண்ணமேயில்லாமல், அது தமக்கு எல்லா நன்மையும் செய்தவிரும் என்ற துரியோதனனிடமிருந்து நம்பும் நம்பிக்கையில் உறவிதால்; அதனோடு அறநெறியும், அது நல்லும் பயனும் பற்றிய எந்தத் தெனியும் இல்லாததால்.

அறத்தில் விழுப்பம் உணர்ந்த தருமன் அதைத் தன் தம்பியரான துரியோதனனிடமிருந்து தம்போல் உணர்ந்த நடக்க வேண்டும் எனும் எண்ணத்தால், தன் உரிமைகளுள் பெரும்

152. Hastings Rash Lall: The Theory of good and evil. Vol.II. Page 242-43 (1907).

153. மு.கனிரேசச் செட்டியார்: சக்கிரநீதி:பக். 16 (1926)

154. விஷ்ணுபாரதம்:சுருட்டினன் சா.கு:15, 16.பக்.338. மரீரே பதிப்பு (1959)

பகுதியானவற்றை விட்டுத்தர முற்படுகிறது. உரியநாடு தரவில்லையெல் ளுந் தில்லம் சாலம்¹⁵⁵ என்ற அவை விட்டுத்தர முன்வருவது அச்சத்தினாலோ கோழைமை- னாலோ அன்ற; பகைவர் அறத்தின் திறம் உரை வேண்டும் என்ற எண்ணம் பற்றியதே.

தருமன் உள்எம் உரைந்ததபோல், அறத்தின் வெற்றியைப் பகைவர் உள்எம் உண்மையாக இல்லை. அறநெறி நின்ற உற்றார்க்கு உரியன நல்கும் பெருமனம் பகைவார்க்கு இல்லை என்பதைத் தருமனின் உடல் பிறந்தார் உரைத்திருக்கின்றனர். அறமும் சினை உறவும் கருதினால், பணிந்த ஐந்த உண்டிருந்த காலம் கழிக்கும் வாழ்வே கூடும்; பகைவன் குடைக்கீழ் உயிர் வாழும் வெற்றி வாழ்வே கூடும் என்ற வீமன் கருதுகிறது.¹⁵⁶ அறம் மேம்பாடு உடையது என்றும், அம்மேம்பாட்டைப் பகைவர் உரைவாயில், அவையில் எல்லாரும் காணத் தமக்கு விளைந்த மாசு வாழத் தாம் வாழ வேண்டிய நிலையே இருக்கும்; மாசு நீங்குமளவில், பகைவர் அறம் உரைந்த திருந்தி உரிமை நல்கார்.

வளமான விதைவீழும், உவர் நிலம் அதற்குரிய பயன் நல்காது; மாறாக விதைவையே பாழாக்கும். உயிரை நெடிது வாழ வைக்கும் அழிந்தம் ஊட்டும், பாம்பு அதற்குரிய பயன் நல்காது; மாறாக அழிந்தத்தையே பாழாக்கி நல்கையே உயிரும்; எத்தனை விழுமிய கேள்விச் செல்வம் ஆயினும், இயல்பிலேயே கெடுமதி உடைய உள்எம், அக்கேள்விச் செல்வம் ஏற்றுப் பயன் பெற்றுப் பயன் தராது; மாறாக அக் கேள்விச் செல்வத்தையே பாழாக்கும். ஆதலின் அறத்தின் விழுப்பம் எத்தனை உயர்ந்ததாயினும், மறநெறியின் அடிப்பட்டு நிற்பார், அறம் உரைந்த திருந்தார்; மாறாக அறத்தின் பெற்றியையே சிதைப்பார் என்ற அஞ்சுகன் கருதுகிறது.¹⁵⁷

அரசநீதி வேறு; வேந்தர் ஆண்மை வேறு; பொதுமை அறம் இவ்விரண்டையும் பிணைத்து வையாது; பகை ஊறி உரம் வெற்றி விட்ட உள்எம், அறவுரைக்கு இவையந்த திருந்தாது; சொல்லால் உரைத்திப் பெறாத வெற்றியைப் படை வகிமையால் உரைத்திப் பகைவரை அறத்தின் பாங்கு உரைச் செய்ய வேண்டும். மகனின் நிறை காக்கும் அறம் போதும் உயரிய அறங்கள், படைவகிமையால் நிறைவிடப்படாமல்கு வரவாற உண்டேயன்றி,

155. வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் னா து: 9, பக். 337. மரீரே பதிப்பு (1959)

156. வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் னா து: 14, 18, பக். 338-39. மரீரே பதிப்பு (1959)

157. வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் னா து: 22, 23, பக். 339-40. மரீரே பதிப்பு (1959).

நாவுகர லுலம் பேணப்பட்டமைக்கு வரலாறு இல்லை. கற்போருக்கு இயல்பாகக் கல்வி வேட்கை இருந்தாலன்றிக் கற்பிப்பவனின் வேட்கைக்கு ஏற்பக் கல்வி பயப்படும் என்பது பொருந்தாக் கருத்தி; ஆதலின் அறம் கெட, இரக்கமிலார்பால் இரந்த வாழும் வாழ்வே அமையும்; அறம் வாழாது என்ற நகுலக் கருத்தினால். 158

சமுதாய அரசியல் நிலைகளில் அறத்தின் விழுப்பம் உடனடியாக உணர்ந்த போற்றப்படுதல் இல்லை என்பது, தருமனின் தம்பியர் கூற்றகளாலும், ஸுரியோதனனுயிர்—தம் மனப்பாக்கம்மையாலும் நன்கு விளங்கும். 159

அறநெறி ஒன்றே உரிய உரிமையினை உடல் தாராது என்பதைத் தன் தம்பியர் போல் தாமதம் உணர்ந்தனளாகி; நாடும் ஊரும் இல்லறம் முறைமுறை வேண்டி முக்கப்பட்ட பிள்ளர், இறுதியில் போர் வேண்டு எஃது கூண்டிடம் வேண்டும் வேண்டு கோளினாலும், 'நாடும் தாயும் தாராவிடில் போர் செய்தேனும் பெறவேன்; அது பழி என்ற' என்ற தன் கருத்தைத் தெளிவு படுத்தும் சொற்களினாலும், போர்த் தொழிலும் இறுதியாக உள்ளது எனக் கூறி வீமனை அமைதிப்படுத்தும் சொற்களினாலும், 'சுறவு மேற்கொளிக' வென்ற திருதராட்டிரன் விழுந்த விழுங்கைத் தொழிக்குத் தனது வந்த சஞ்சயனிடம், இம்மையில் வசை நிற்க, வீரபேர கருதித் சுறவு மேற்கொள்வதிலும் எழு நரசுலம் தவித்தனி உழல்வது நலம் பயக்கும், ஆதலின் மன்னர்க்குரிய அறத்தை முதலறி கடைப்பிடித்துப் பகைவரை வீசும்பு ஏறச் செய்து அதன் பிள்ளர்த் தீரவறத்தில் கருத்திச் செலுத்தவேன் என்ற வகைபட உரைக்கும் கூற்றினாலும், அறத்தை வாழ வைத்தற்கு அறநெறி உடல் உதவாதாயின், மன்னர்க்குரிய (போர்) அறநெறி கொண்டு அதனைப் பேணுதல் ஒல்லம் என்பதைத் தருமன் தன் உளத்தில் தகவுபட அமைத்திருந்தான் என்பது புலப்படும். 160

எனவே, அறநெறிக்கு முதன்மை தந்த, அந்நெறிப்படியே உலகியற் சிக்கல்களைத் தீர்க்க வேண்டுமென்றும் கோட்பாடுடைய அறநெறியாளர்—தம் முயற்சிகள்

158. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் னா து: சுருக்கம்: 24-27. பக். 340.

மற்றே பதிப்பு (1959).

159. Dr. S. Radhakrishnan. Quoted by I. C. Sharma: Ethical Philosophies of India. Page 64 (1965).

160. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் னா து: சுருக்கம்: 9, 8, 16. பக். 336-38.

மற்றே பதிப்பு (1959).

பெருச் சோதனைக்கு உள்ளாகி உள்வன. ¹⁶¹ மறநெறிநிதி (தீமையினை) போக்கிற்கு
எற்ப, அறம் மட்டுமல்லாது, படைவலிமை, இராச தந்திரம் ஆகிய வேற முயற்சிகளையு
அறவோர் மேற்கொண்ட வேண்டியிருந்திருக்கிறது என்பது பாரதம் உணர்த்தும்
உண்மைகளுள் ஒன்றாகும். ¹⁶²

பொதுவாகவே, தீயோரை அறநெறி கொண்டு திருத்ததல் அரிது. அந்நிதம்,
உரிமை, நீதி என்ற நாடுவோர், தாம் விரும்புமாறு அவற்றின் பெருமையை தெரிந்து
நடப்பர் தீயோர் என்ற கருதி அறம் உரைத்ததே திருத்திக் கருதியது முடிக்க முயல்வது
வறிய முயற்சியேயாகும். இவ்விதமையை அறவோராசிய கண்ணும் விசுவரூபம் பாண்டவர்
உரிமை பற்றி உரையாடுகிகால் தென்காசுப் புலப்படுத்துகின்றனர்.

"வழக்கறிந்த உரிமை நல்கும் நற்பணிபு தானியோதனவிடம் இல்லை. போரின்
கலக்கமுற்ச் செய்தால் அன்றி, நீதி உரிமை ஆகியவற்றின் பெருமையை அவர்
உணர்வானே" என்ற விசுவரூப கண்ணனை வினவுகிறது. ¹⁶³ தம்போலம் வாழ்வு, தன்
தாயத்தாரர்க்கும் உரியது என்ற கருதிப் பெருமையைக் கொண்டு அவனே அவர்கட்கு
வாழ்வளித்த உரிமை காத்திலானேல், பாண்டவர், எதிர்த்தப் போர் புரிந்த, பகைவர்
ருளை அவர் வாய் வழிச் சிந்தமாறு அவரை அழிப்பது உறவி என்ற விசுவரூபுக்கு
விடையளிக்கிறது. ¹⁶⁴

அறம் செயற்படாத நிலையில், அறத்தின் இடத்தில் வீரம் வந்த நின்று செயல்
புரிந்து, உரிமை, நீதி ஆகியவற்றை நிலை நிறுத்தும் என்பதை அறத்தின் பெற்றி
உணர்ந்த நல்லோராசிய விசுவரூபம் கண்ணனும் தெளிந்துள்ளனர். தம்போலம்
அறவோரே எண்ணித் தெளிந்தனரும் உண்மை என்பதிலும், உலகியல்பே பொதுவாக
அந்தகையதனால் எதிது கண்ணன் எடுத்தகரைக்கிறது. "இஞ்சொல் கூறிக் தாழ்ந்த
இரந்த வேண்டிலுல், வினையார் என்ற கருதி உலகத்தார் எந்த ஒன்றையும் ஈய
ருள் வரமாட்டார்கள். தாழ்ந்த இரந்த வேண்டி நின்றவரே, பெரும்போர்

161. S. Gopalan: Social Justice. Page 35-36 (1972)

162. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 248. பக். 664. மரீரேபதிப்பு (1959)

163. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் து. 9-91. பக். 350. மரீரேபதிப்பு (1959)

164. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டிணன் து. 9-92. பக். 350. மரீரேபதிப்பு (1959).

மேற்கொண்டு, பகைவர் உடம்பெல்லாம் சென்ற கைக்குமாத பகழிபல தரக்கும்போது, அவர் வேண்டுவனவெல்லாம் உதவித் தம்மைக் காத்தாக் கொள்ள முன்வருவர் அப்பகைவர்" என்ற உலகியலின் மேலிட்டுக் கறி. அறம் வினைக்க விதையும் வினைவுகளை வீரம் மிக என்னி வினைத்த விரும் என்ற வினாக்குகிறார்; அறத்தை எளிதெனப் புறக்கணிப்போர், மறத்திற்கு (வீரத்திற்கு) இலக்காகித் தன்புறதல் நலம் அறத்தின் வெற்றியை அறிந்திருவர் எப்படியென்பதற்குகிறார்.

இதம்பட மெய்யுற்ற இரந்த வேலிதும், வினைஞருக்கு ஒருபொருள் ஈயார்; பரந்த போரின் எதிர்த்த அவர் படப்படப் பகழி தரந்தபோது அவர்க்கு உதவுவர், சொன்னவை எல்லாம்"

- வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் து த-93. பக். 350.

தாளியோதலையர் தம் இயல்புக்கு ஏற்ப, மறநெறி (தீயநெறி)யே கருவார்; அறநெறியின் பெற்றி அறிந்த திருந்தார்; கண்ணி இதுவே முன்னமே அறிந்தவன். அறிந்தும் தாது செல்கின்றார். அவர் இயல்பை நோக்கி ஒருமுறை கண்டறிந்த, தாலும் அவர்தம் குழ்ச்சிக்கு இலக்காகித் தன் ஆற்றலால் தன்னைக்காத்து¹⁶⁵ அறநெறிக்கு இயல்புவராத பகைவரை மறநெறி (வீரநெறி) கொண்டே தொலைத்தல் வேண்டும் என்ற த் உறுதியடைந்த, திரும்புகிறார். தாளியோதலையரிடம் தான் தாது வந்ததை அறிவித்துப் பாண்டவர் மனநிலையைப் புலப்படுத்தித் தாளியோதலையர் கருத்தறிதற்கு முன்னமேயே, வினாசிடம் தன் உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார். தாதுக்குப் பின்னர் தான் கொண்ட உறுதியே உண்மையாயிற்று என்ற மனநிலைவோடு பாண்டவர்பால் திரும்புகிறார்.¹⁶⁶

கண்ணி தாதுக்குப் பின்னர், கண்ணி கொண்ட முடிவையே தருமன் கொள்ள வேண்டியவருகின்றார். கண்ணினைத் தான் தாது அனுப்புதற்கு முன்னரே, தப்பால் திருதராட்டிரனிடமிருந்து தாது வந்த, சஞ்சயனிடம்,

"மன் அறத்தினை விட்டு, நல் அறம் மன்னர் ஆவார் ஸ்ரீயவிரோ"

- வில்லிபாரதம்: சஞ்சயன் து த-11. பக். 333.

165. வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் து த-சருக்கம்: 212-23. பக். 365-66.

மற்றே பதிப்பு (1959)

166. வில்லிபாரதம்: கிருட்டினன் து த-சருக்கம்: 260. பக். 375. மற்றே பதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 113. பக். 40. மற்றே பதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 189. பக். 650. மற்றே பதிப்பு (1959).

என்ற விவரத்திற்கு ஏற்ப, அறவோர் நெறியில் நின்ற அறத்தினைக் கடைப்பிடித்த அரணியர் சிக்கலைத் தீர்க்க விரும்பிய தருமம், அரசர் நெறிகுந் திரும்பி மறநெறி (போர் நெறி) மேற்கொண்டு, தம் உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும் நிலைக்கு மாறுகிறார். இது சென்ற திரும்பிய கண்ணில், தாக்குதல் சென்ற வரலாற்றினைக் கருவியுடையதே, தருமம், தனக்கு ஆதரவு காட்டும் வேந்தர்க்கெல்லாம் படை கொடுவதும்படி ஒலே போக்குகிறார். 167

புறச் சூழல்கள் எவையும் நெகிழ்விக் இயலாத வகையில், ஒருவன் பண்பாடுடையவன் இருப்பினும், அவனே அவனுக்குரிய பொருளாக ஆகும். சமுதாய நீதி, அநீதி எப்படி அவனைப் பொறுத்தவரை அத்தனை முக்கியமானவை ஆகா; ஆதலின் நல்ல சமுதாயம் அமைவ வேண்டுமென அவன் கவலைப்படவுந்தேவையில்லை என்ற சமய தாலாரும் தத்தலு தாலாரும் கூறுவர். எனினும், உயர்நலன்கள் யாவும் ஸ்டாண்டர்டு எனவும், அவற்றை அடுத்த வரும் ஏனைய நலன்களெனில் பிறர்க்கு உதவியாக எனவும் கொள்ளுவது அறத்தொடு பொருந்திய நிறைவு தாராத. ஆதலின் அவனும் வாழ வேண்டுமென்று கருதுவோர், தமக்குரிய ஆனை (அதிகாரம்) உடைமை ஆசியவற்றை இன்றியமையாத நலன்களாகக் கருதுவர், எனவே இவை பற்றி அநீதி நிகழக்கால், அவ்வநீதிக்குரிய சமுதாய அமைப்பு முறைபடி தாங்கிக் கொண்டு அமைதியாய் இரார். 168 என்ற அரணியல் உலகில் நல்லோர் கொள்ளும் மனநிலையை ஆய்வாளர் விளக்கியுள்ளனர்.

இக்கருத்தாகவே நோக்கி, "இருவர்க்கும் வசை அன்றே இருநிலம் காரணமாக எழிப்பது" (கிப்ட்டினல் இது:15.பக்.338) என்ற அறம் கருதும் தருமம், "தன்பதியும் தாயறும்... பொருத பெறவன்; உதவையும் அன்றே" (கிப்ட்டினல் இது-8. பக்.336) என்ற மறநெறி, (வீரநெறி) மேற்கொண்டு தம் உரிமை உடமை ஆசியவற்றைப் பெற முயலும் முயற்சி பொருந்தவதே என்பத நன்கு புலப்படும்.

உரிமை தாராவிடில் பாண்டவர் பொருத பெறவன் என்ற உலக முறையின் 169 கருதல் போன்றே, அமைதி நெறிகளெல்லாம் கடைப்பிடித்த பின்னர், போர்

167. விவரப்பாடம்: பண்டாரதாசு சருக்கம்: 2. பக். 375. மஹேசுவர பதிப்பு (1959)

168. Bertrand Russell: History of Western Philosophy. Page 199 (1954).

169. விவரப்பாடம்: பண்டாரதாசு சருக்கம்: 12. பக். 328. மஹேசுவர பதிப்பு (1959)

நெறியினைக் கடைப்பிடித்தல் முறைமையினைப் பாற்பட்டதே என மேல் நாட்டுச் சமயச் சாத்திரமும் ஒப்பியுள்ளனர். எல்லாம் தம்முடைய எவ்வுமே நோக்கில் செயல் புரிவார்தம் நடவடிக்கைகளுக்கு வரம்பு கோலவது இயற்கை நியதிக்கு ஒத்ததே என அவர் விளக்கினார். 170

எனவே, அறம் உலகில் வாழவேண்டும் என்ற விருமும் தருமமும் அறத்தை உலகில் நிலை நிறுத்த வேண்டும் என்ற விருமும் கண்ணமும், விழுமிய நோக்கொரு வீரநெறியைப் போற்ற முற்படுகின்றனர். அது போக்கிப் பகைத்திறம் அறமும் தருமமும், அது சென்ற பகைத்திறம் உறுதி செய்யும் கண்ணமும் கருத்தால் ஒன்றிப் படுகின்றனர்.

"நேர்மை குன்றி, ஒழுங்கு தவறி உள்ளத்தில் எழும் பூசலே, அரசியற் சிக்கல்களாகப் புறவடிவங்கொள்கின்றது. உதாரணம் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளாகப் புறத்தில் வெளிப்படுதற்கு முன்னமேயே, மனிதனின் உள்ளத்தில் வாழ்வு நிகழ்ச்சிகள் உற்பெற்ற விடுகின்றன. பேராசை, பெருவேட்கை ஆகியவற்றிற்குக் காரணமான விஷயங்களை வெளிவதற்கு, முகிலேர் கொண்டிருந்த முனைப்பை மீண்டும் கடைப்பிடிப்பது இயற்கையையாத் கடைப்பாடாக்கின்றது. இம் முயற்சியில் தலைப்படவில்லையேயில், இவ்வு படுப்பாடுகளையாவும் பொருளற்றவாய் அறத்திற்குப் புறம்பானவையாய்ப் போய் விடும்" என்ற, அரசியற் சிக்கல்களுக்கெல்லாம் காரணம் அகத்தான மனமயக்கமேயென ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர். 171

அகத்தில் உள்ள மாசிலை எதிர்த்த மனிதன் தனக்குத் தானே மேற்கொள்கும் போராட்டமும், அகமாக பேராசையாய்ப் பெருவேட்கையாய், பிறர் உரிமை, பிறர் உடைமை மறக்கும் வகைகளையாக முதிருமெனின் உரிமைக்கும் உடைமைக்கும் உரியார், அவற்றை மறப்பாரை எதிர்த்த மேற்கொள்கும் போராட்டமும் ஒரு தன்மையானவையே. இவ்வகையில் பாண்டவர் மேற்கொள்கும் போர், மறநெறி (தொலை நெறி) பற்றியதாயினும், அஃது அறநோக்கம் பற்றியது என்பது தென்காகப் புலப்படும்.

170. G.P. Frantsov: Philosophy and Sociology. Page 56. (1975)

171. S. Radhakrishnan: Contemporary Indian Philosophy.

அறத்திற்கும் பொருந்தாத நீதியை, அறத்திற்குரியதான வருமான மாற்றுவதை மஃபதை மிகக் காலப் போராட்டமாக நிகழ்த்தி வருவதை; முடிவெடுத்த அமைக்கப் பட்டதாலோ, தொடர்ந்து நிறுவப்பட்டுவிட்டதாலோ அதுவே சரி என்னும் உரிமை கொண்டு, புரியாத புதிராக உள்ள எவ்வகை அறத்தையும் மாற்ற வேண்டும் என்பது மஃபதையின் நோக்கமகிலும். யாவார்க்கும் பொதுவானதாய், பொருந்தியதாய் உள்ளது எனத் தொழிந்தபின் அத்தகைய அறத்தைப் பேணவேண்டும் என்பதே அதன் நோக்கம். இவ்வகையில் பெருஞ்சாதனை நிகழ்ந்துள்ளதெனினும், இன்னும் எவ்வளவோ செய்ய வேண்டியுள்ளது; அது தக்கவாறு அமையாதவரையில், பூசல், அமைதியின்மை, புரட்சி, அகியாவற்றிற்கு முடிவு காணல் இயலாது. கண்டிப்பாக அடிமைகளாய் உழல்வோரே, அறத்திற்குரிய யாத நீதியைத் தாங்களேக் கொண்டிருப்பர்; தக்கது இன்னது என்ற தெளிவு புலப்பட்டதும், அதனை இயல்பான, அமைதி மிக்க நெறி கொண்டு செய்மை செய்ய முற்படுவர். என்னும் எதிர்மற அறம் திறம்பிய நீதி உண்டெனின், அனைவார்க்கும் ஒத்ததும் பொருந்தியதும் நீதி நெகிழ்மெனின், முயற்சி பாடுபாட்டு அந்நிலையை மாற்றுவர்; அத்தகு திருத்தம் நிகழும் வரை, கடும் பூசல்களே விளையும். செய்பவரும் அமைதியும், உண்மையாக, நின்ற நிலை என்ன அரவிந்தர் பூமிநிலை கடும் கருத்தாக¹⁷² பாரதப் போர்க்குப் பின்வணியாக வருகின்ற, கண்ணல் தருமன் ஆகியோரிடம் மனநிலைக்கும் முடிவுகளுக்கும் பொருந்த-வனவாகவே உள்ளன.

கண்ணாளுக்குப் பாண்டவார்க்கும் அறம் இன்னது எனவும், நீதி இன்னது எனவும் புலப்பட்டன. கண்ணனைத் தாது போர்க்குத் தருமன் அவற்றை நிறுவ முயல்வான். கண்ணன் தாது செல்ப அவற்றை நிறுவ முயல்வான். பகவான் நெஞ்சம், அறம் நீதி அகியவை பற்றிய தெளிவு கொள்ளாத நெஞ்சமெனக் கண்டதும், போர் நெறி கொண்டு, பகவானை அடர்த்து வென்ற அவற்றை வாழ்கிப்பது என்ற அவ்விருவரும் கொண்ட முடிவு பொருந்திய முடிவேயாகும்.

---

172. Aurobindo: The human cycle, The Ideal of Human Unity, War and Self determination. Page 880 (1962).

இருவர்தம் முடிவாவும், அவர் முடிவுக்கு ஏற்ப அவரொரு ஒத்தச் செயற்படும் பாண்டவரும் அவர்க்கு உதவும் பிறவேந்தரும் அவர் வழி நிற்க ஸ்ரீபடுதலாவும் அரசியல் உலகில் அறம் ஆற்றாத ஒன்றை, அதன் பொருட்டு, அதனிடத்தில் நின்று, வீரம் ஆற்றி அறத்தின் சீர்மையை நிலை நிறுத்துகிறது என்பது புலனாகும். எனவே, அறம், வீரத்தின் உதவி நாடி அதன் பின் நின்று பங்கிப்பெற்றத் தன்னை நிறுவிக் கொள்கிறது என்பது பாரதம் (குறிப்பாக பாரதப்போர்) உணர்த்தும் உண்மையாகும்.

இயல் - 4

கலைகளும் ஆற்றலின் பயன்களும்

மனிதனை, விவகரிக்கிறதும் வேறபடுத்தி, உயர்த்தி நிறுத்தித் தொடர்ந்த மேம்பட்டுச் செல்லுமாறு செய்யும் நாகரிகச் சாதனங்கள் கவிவியும் கலைகளுமேயாகும். உலகின் நாகரிகம் படைத்த யுகங்கள் எல்லாம் இவ்விரண்டையும் உயிர்போலப் பேணி வளர்த்தன. மாற்றிச் சொல்லுகி, எவ்வளவுமாவது விழுமிய நாகரிகம் பெறியத் திகழ்ந்திருந்ததெனில், அது, கவிவி, கலைகள் ஆகிய இவ்விரண்டையும் பேணி வளர்த்தே அந்நாகரிகத்தினைப் பெற்றது என்பது முற்றிலும் உண்மையே.²

கவிவி பாரதத்தில் வரும் காவியமாந்தரீ தம் கவிவி, கலைத் திறங்கள் அவரவர்தம் இயல்புகளை (மனித மாண்பியல்புகளை)ப் புலப்படுத்துவதோடு, ஓவ் காவிய காலத்த மக்களியல்பு, நாகரிக நிலை ஆகியவற்றையும் நன்கெடுத்துக் காட்டுவனவாக அமைந்தன.

அந்தனர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்³ எனப் பகுக்கப்பட்ட நாகரிகக் மாந்தரும், அந்தனர் கவிவி கலைகளில் எவ்வளவாய்த் திகழ்ந்தனவென பாரதம் விளங்க எடுத்துரைக்கிறது. தந்தம் உரிமை கருதிப் புகழ் வாய்ந்த பெரும் போர் விளைத்த, பாண்டவர் கௌரவர்களுக்கும் கவிவி நகிய குரோணர்⁴ அந்தனர். குரோணரின் தந்தை பாரதத்தைச் சூனியர், தானம், இவை இரண்டொரும பொருத்திய வேதம் வகிவார் எனப்புகழ் பெற்றவர்; பதிலுக்கு வகை வித்தகனில் வகிவார்

1. Brignarain Sharma: Social life in Northern India. Page 77 (1966)

திருக்குறள்: பொருள்பாடு: கவிவகை: 10.

2. Radha Kanned Mukherjee: Ancient Indian Education: Prologue XXIV (1965).

3. வேளாளர் எனத் தனித் நாகரிகத்தின் குறிக்கப் பெறவார் குறிப்பார் என ஆரிய நாகரிகத்தின் குறிக்கப் பெறவர்

4. Jawaharlal Nehru: Glimpses of World History. Page 27 (1975).

எனவும் அவரே அவற்றைத் துரோணர்க்குக் கற்பித்தவர் எனவும் பெயர் பெற்றவர்.⁵

"நிறைந்த கேவலி நெஞ்சம்" என்ற பெருமை பெறமாற, தம் மகளுக்கு விளிந்த அறிவு நல்கியவர்.⁶

அறிவுக் கலை நல்கிய பாரதீசுவாச முனிகரைப் போலவே, படைமைக் கல்வி நல்கிய பரசுராமரும்⁷ அந்தணரே. தொடர்ந்த அப்படைமைக் கல்வி மேம்பட்டுப் பெருகுமாற துரோணர்க்குக் கற்பித்த அக்ஷிவேச ஸ்ரீமதும் ஓர் அந்தணரே! துரோணரைப் போலவே பெரு வீரராய்த் திகழ்ந்த வீமமறக்கும் கண்ணக்கும் படைமைக் கல்வி நல்கினர் அந்தணராகிய பரசுராமர்.⁹ அவர் வீமனின் பெரு வீரத்திற்கு அரியர் எனில் அவனடைய ஈற்கலிவிப் புலமைக்கு ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தவர் வசிட்ட முனியர்; அவரும் புகழ் வாய்ந்த அந்தணர்.¹⁰

பாண்டவரும் கௌரவரும் இளஞ்சிறுநாட் இருந்த போது அவர்க்கு லிங்கலை, வேற்கலை, வாட்கலை ஆகியவை நல்கிய கிருபனும் ஓர் அந்தணனே.¹¹ அக்கிருபனின் நந்தையாகிய சரத்வான் என்றும் முனின், தான் பிறக்கும் போதே அம்புகழுடன் பிறந்தவன் என்ற கற்ப்பெறுகிறான்.¹² கிருபன் பிறந்தபோது தவத்திற்கு இடையறையான அவலை விலக்கியும், பின்னர் அத்திருபுரி போந்த, தன் மகளுக்கு அம்முனின் படைமைக் கல்வி நல்கிச் செல்கிறான்.¹³

தரியோதனனுக்கு இதன்குர கற்பித் திருந்த முயன்ற கைதரேய முனின் 'சிலையின் குரு' எனப் போற்றப் பெறுகிறான்.^{13அ}

5. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 31, 32. பக். 44-45. மஹாபதிபு (1959)
6. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 32. பக். 45. மஹாபதிபு (1959)
7. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: பக். 45. மஹாபதிபு (1959)
8. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 37. பக். 45. மஹாபதிபு (1959)
9. விஷ்ணுபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 93. பக். 14. மஹாபதிபு (1959)
- விஷ்ணுபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 41. பக். 31. மஹாபதிபு (1959)
- விஷ்ணுபாரதம்: கிருட்டினி ஞாபிச் சருக்கம்: 24. பக். 378. மஹாபதிபு (1959)
10. விஷ்ணுபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 93. பக். 14. மஹாபதிபு (1959)
11. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 29. பக். 44. மஹாபதிபு (1959)
12. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 160. ஆதிபுரணம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963).
- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை: கரந்தைப்படலம்: உ. வே. சா. பதிப்பு. பக். 18 (1946)
13. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 29. ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 160. ஆதிபுரணம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)
- 13அ. விஷ்ணுபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்த் சருக்கம்: 194. பக். 148. ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

பாரதப் போரில் தந்தையைப் பேலவே பெருமீரம் புலப்படுத்தும்
அவத்தாமாவில் பெருமை காவியத்தின் பலபடப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. ¹⁴
வீரத்திற்குரிய படைமைக் கல்வியையுண்டு, விவேகத்திற்குரிய தாற் கல்வித்திறமும்
உடைமை பற்றி அவர் கல்வி கரை கண்ட பெரியோர் எனப் புகழ் பெற்ற விளங்குகிறார். ¹⁵

இவ்வாறு, அந்தணர் அறிவுக் கலையிலும் படைமைக் கலையிலும் வல்லவராயிருந்-
தமையைப் பாரதம் விரிவாகக் கூறுகிறது. எனிலும், தமிழ் மரபில் அந்தணர்
படைமைக் கலையிலும் வல்லமை பெற்ற விளங்கியமைக்குச் சான்ற இவ்வே. அவைகைப்
பட்ட பார்ப்பனப் பக்கம் ¹⁶ எனிலும் தொல்காப்பிய தாற்பா, ஒதல், ஒதுவீத்தல்,
வேட்டல், வேட்டித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என அறிவு முதலிய கலை பற்றிய அவைகைத்
தொழில்களையே குறிக்கின்றது. ¹⁷ அந்தணர்க்கும் அரசர்க்குரிய நிலை உண்டு என்ற
கூறும் தொல்காப்பியரே ¹⁸ அந்தணர் படைமைகளுக்கு உரியர் சூகார் எனவும் கூறுகிறார். ¹⁹

இயல்பாக, அந்தணர் படைமைக்குரிய உடல் உரல், உள்ளத்திப்பம்
ஒகிப்பவை உடையர் அல்லர். ²⁰ எனிலும் காலப்போக்கில் அவர், அரசமரபினர் போல்
போர்த்திறல் வளர்த்துப் பெயரும் புகழும் பெற்றமையை சூய்வாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.
வேந்தர் தாமே முகிவந்த, அந்தண மரபின்கூறு போர் வீரரைத் தேர்ந்தெடுத்தமைக்கு
வரலாற்றில் சான்ற இவ்வே எனிலும், அந்தணர் தாமே முகிவந்த போர்த்திறையில்
தொண்டு புரிய முல் வந்தனர் என்ற வரலாற்றினர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். ²¹

அந்தண மரபுக்கே உரிய தொழில் பயிப்படாத பொழுது, உடலில் உயிரை
நிறுத்துப் பேணுதற்கியலாத கரும் வறமை உறம்பொழுது, படைக்கலப் பயிற்சி
முதலியன பெற்றதத் தொண்டு புரிய முகிவருதல் அவர் மரபுக்கு இழுக்காகாதது என்ற

14. இயல்-4 : கலையுடைய அவற்றின் பயன்களும் : அருக்குறிப்பு : 14. பக். 70
15. வில்லிபாரதம் : வாரணாசிச் சருக்கம் : 58. பக். 49. மரே பதிப்பு (1959)
16. தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம் : புறத்திணையல் : 74. இளம்புரணம் : பக். 109
கழகப்பதிப்பு (1961).
17. தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம் : புறத்திணையல் : 74. இளம்புரணர் உரை.
பக். 110. கழகப்பதிப்பு (1961)
18. தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம் : மரபியல் : 83. இளம்புரணம் : பக். 570.
கழகப் பதிப்பு (1961). புறநானூறு : 166, 305.
19. தொல்காப்பியம் : பொருளதிகாரம் : மரபியல் : 76. பேராசிரியர் உரை. பக். 468.
கழகப்பதிப்பு (1975)
20. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 197 (1948)
21. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 196 (1948)
Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page 152 (1951).

புலங்கால அறிஞரே கருதியுள்ளனர்.²² அகவத்தாமனை வளர்ப்பதற்குப் பாசி
யுய்றிக் கடும் வறமையுற்றத் தரோணன் வருந்திய வருத்தத்தை அவனே எடுத்துரைக்கிறான்.

"இம்மகையும் வறமை வளர வளர்த்தான்"

"மாவின் பாலே அன்றி மரபுக்கு உரிய மைந்தன்

தூவின் பால்க்கு அறியான்"^{22அ}

பெற்ற பிள்ளையையும் வளர்க்க இயலாத கடும் வறமையைப் போக்குதற்காகவே,
தக்கோரு உட்கு பறித்த யாகசேனையும் உதவிகேட்கச் சென்றதாகக் கூறுகிறான்.²³

யாகசேனன் உதவி மறுத்தமையாலேயே அவன் வீரமுனைத் தேடி அடைகிறான்.²⁴

தனக்குற்ற வறமையைத் தீர்ப்பதற்காகவும், தன்னை இழித்தொரைத்த யாகசேனைப்
பழிநாங்குதற்காகவும், தன் கல்வியையும் கலையையும் பயன்படுத்திக் கொடுத்த தரோணன்.

சூரமூல ஸ்ரீ லோகேசுக்குக் கல்வித் திறம் நலிவி அவர்தம் திறமைகொண்டே, தன் வஞ்சினைத்
தையும் முடிக்கவாய் என்று வீரமன் கறி தரோணனை எவ்வதனை வலப்படுத்திக் கொடுத்தான்.

"புதலவர் தம்மைக் காட்டி,

நீயே இவரைக் கட்டின படைமைக் கல்விநாட்டி

நின் வஞ்சினமும் முடித்தி" என்று மொழிந்தான்^{24அ}

தன் மானவரிகளாகிய பாண்டவர், கௌரவர் ஆகியோரைக் கொண்டே தன்
வஞ்சினம் முடிக்கிட்டு, தரோணன், "மகன்னை யாதி; நீ முனை; மரபால் எனக்கும்
உனக்கும் என்ன நம்பு உண்டு"²⁵ என்று இகழ்ந்த யாகசேனைத் தன் மானவருகிய

அச்சுவன் போரின் வென்ற கொடுவந்த தன்முன் நிறுத்த, "மறவின் அந்தணன்

யானம்; மகனை நீயும்.... சிறவன் வென்ற உணைப்பிடித்த சிறமை என்ன பெருமையோ?"²⁶

என்று வினவி, தனக்கு அவன் பாதி நாடு உதவுவதாக வாக்களித்திருந்ததை நினைப்பூட்டித்
தான் அவனுக்குப் பாதி நாடு நலிவி உரிமும் வாழ்வும் உதவியதாகக் கூறிப் பெருமிகம்

22.V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 197 (1948).

22அ. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 41, 42. பக். 46. மரே பதிப்பு (1959)

23. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 42. பக். 46. மரே பதிப்பு (1959)

24. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 33. பக். 45. மரே பதிப்பு (1959)

விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: ஆதிபருமம்: பக். 163. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

24அ. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 45. பக். 46. மரே பதிப்பு (1959)

25. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 43. பக். 46. மரே பதிப்பு (1959)

26. விஸ்வபாரதம்: வாரணாதச சருக்கம்: 80. பக். 52. மரே பதிப்பு (1959)

கொள்கிறார். 27

தந்தையைப் போலவே, அவைத்தாமதம் வஞ்சினம் கறவிறார். தன் தந்தையிடமே பிறித, தந்தையையே கொன்ற திட்டத்தாய்ம்மனைப் பழி வாங்குதற்பொருட்டு வஞ்சினம் கறவிறார். "குந்தி மைந்தர் யாவரையும் தலகொய்த, "யாகசேனனின் புதல்வனையும் உயிர் போகுமாறு போரிட்டு ஒழிப்பேன்" என்கிறார். 28

அவைத்தாமனைப் போலவே, திட்டத்தாய்ம்மனும் வஞ்சினம் மொழிகிறார். உடல் பயிற்ற தன் தந்தையைத் துரோணன் பழிவாங்கியமைக்காக, 29 "என் கண்ணத்திரை என் தந்தையைக் கொன்றது போல, உன் மகன் எதிரே உன்னை நான் கொல்வேன்" என்று கூறித் தனக்குக் கல்வி நலனிய ஆசிரியனை எதிர்த்த வஞ்சினம் மொழிகிறார், திட்டத்தாய்ம்மன். 30 மொழிந்த வஞ்சினத்திற்கெற்பத் தன் கை அம்பினால் ஆசிரியன் தலையைக் கொள்கிறார் அவன். 31

துரோணனும் யாகசேனனும் ஓராசிரியரிடம் பயிற்ற ஒருசாலை மாணவர்; எனவும் அவர்க்கிடையே இகலும் பழி உளர்ச்சியுமே எஞ்சி நின்றன, உடல் பயிற்ற துரோணனை ஏசி இகழ்ந்த ஞாழ்த்திருள் யாகசேனன்; உடல் பயிற்ற நண்பன் என்ற பாராது அவனைத் தாழும் இகழ்ந்த பழிவாங்கினார் துரோணன்.

துரோணனும் திட்டத்தாய்ம்மனும் ஆசிரிய மாணவராய்ப் பழகியனர். எனவும் ஆசிரிய மாணவ உறவு அவர்பால் நிலவவில்லை. தன் உயிர்க்கு ஊறு விளைப்பாள் என்பதெரிந்தும் துரோணன் திட்டத்தாய்ம்மனுக்குக் கல்வி நல்குகிறார். 32 பயிற்றிய ஆசிரியன், பெற்ற தந்தையைக் கொன்றமையின், அவையே பழி உளர்ச்சியே மிகுந்த மானவலுக்கு. தந்தையின் மீது கொண்ட காதல், ஆசிரியன் உயிர்க்கு ஊறு விளைத்தது.

உள்ளத்தில் எழும் தீய பண்புகளைச் செம்மைப்படுத்தும் பவன்படும் கல்வி, துரோணன், திட்டத்தாய்ம்மன், அவைத்தாமன் ஆகியோரிடத்து, உள்ளத்தில் எழுந்த

27. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசி சா.க.கம்:81.பக்.53. மர்ரே பதிப்பு (1959)

28. விஸ்வபாரதம்:பதினாந்தாம் போரிச் சருக்கம்:35.பக்.547.

மர்ரே பதிப்பு (1959)

29. விஸ்வபாரதம்:பதினாந்தாம் போரிச் சருக்கம்:218.பக்.540.மர்ரேபதிப்பு(1959)

30. விஸ்வபாரதம்:பதினாந்தாம் போரிச் சருக்கம்:216.பக்.540.மர்ரேபதிப்பு(1959)

1. விஸ்வபாரதம்:பதினாந்தாம் போரிச் சருக்கம்:29.பக்.546.மர்ரே பதிப்பு(1959)

2. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசி சருக்கம்:92.பக்.54. மர்ரே பதிப்பு (1959).

புறவாங்கல் முதலிய எதிரீமறை உணர்ச்சிகளைச் செயற்படுத்தவே பயன்படுகிறது.

எற்கும் மாணவருலேயே தனக்கு ஹவரும் எவ்ற தெவித்தனரும் அளவில் உய்த்துணர்வும் எதர்கால உணர்வும் உடைய துரோணனே, வலிவணர்வு (பணிபடாத உணர்வு) களைக் கட்டுப்படுத்த றுணையாதவருக உள்ளாகி. அவ லைப் போலவே, அவன் மைந்தனம், அவன் மாணவனம் வலிவணர்வுகளுக்குக் கருவியாகிச் செயற்படுகின்றனர்.

இத்தகைய நிலைக்குக் காரணம் கூறுகின்றனர் ஆய்வாளர்; அக்காலக் கல்வியில், சிந்த னையை விடச் செயல்க்கே முதலிடம் இருந்தது. படைமைக் கல்விக்கு ஏற்றம் உந்தமை யில், அறிவுத்திட்டத்தைப் புறக்கணித்துப் போர் உணர்ச்சியையே அக்காலக் கல்வி மீட்டிது வந்தது என்றும், அதனாலேயே இருபெரும் இனிகாசங்களையும் சமூக நிலை பற்றிக் காணப்படும் விரிந்த செய்கிளி போல், கல்வி பற்றி விரிவான செய்கிளி யிழிவாக இல்லை என்றும் கூறுகின்றனர்.³³

பகைவளர்த்துக் காழ்ப்பு முதிர்த்தவர், நல்ல பல தா ல்களைக் கற்பிதும், புக விருத்த மனம் திருந்தவனில்லை என்ற திருவள்ளுவர் கூறுகிறார்.³⁴ புறவாழ்வு பற்றிய நீதி னா ற்கல்வி அ லைத்தம் மனத்தைப் பண்படுத்தற்கு அத்து னையாகப் பயன் படுதல் இல்லை; வலிவணர்வுக லைச் செயற்படுத்தற்கே அக்கல்வி பயனாகிறது என்பதை அறிவர் ஓர்ந்த கூறுகின்றனர்.³⁵

மனிதன் நாடி நரம்புகளாலும், அவற்றிலும் நலிவிதான உள்ளத்திலும் வாழ றுற்படுகிறான். புற உறப்புகளாலிய தகைகள், கை, கால்கள், கருவிகள், பொறிகள், போர்க் கருவிகள் ஆகியனபோலவே, இதயம், காற்றைப் பை, மூடல், ஆகியவையும் அவை போலும் பிற நலிவிய உறப்புகளும் அவளுக்கு இவ்றியமையாதன. இயக்க வியக்கம் உறப்புகளும், தாமே இயக்கம் உறப்புகளுமாக இவ்விருவகை உறப்புகளும் சொன்னே மனித வாழ்வு நடைபெற்றதல் வேண்டும். தனிவனர்க்கும், உறப்புகளில் வியக்கத்திற்கும் உரிய தொடர்பு, மூலம் பின்பும் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளும் இவ் ப கப்பக் கூறகும் உறப்புச் செய்திகளில் வினைக்கும் மாறதல்கள், இவ்னதெனத்

33. Radha Kumud Mukerji: Ancient Indian Education. Page 326 (1951).

34. திருக்குறள்: பொருட்பாலை: கடாநட்பு:3.

35. திருக்குறள்: பொருட்பாலை: கடாநட்பு:3. பரிமேலழகர் உரை.

தெளிதற்குரியதாக ஒன்று, ஓரேயிலிருந்து சிந்தனையாக வடிவெடுக்கும் முறைமை ஆகியவை பற்றிய அறிவு மனிதனுக்கு மிகமிகக் குறைவு என்ற வினாக்கள், மனிதன் வேண்டியவாற ஒழுங்குதற்குரிய காரணங்களை இக்கால உடலமைப்பியல் உளவியல் வல்லாரும் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.³⁶

படைக்கலைத் திறன், போர் புரியும் ஆற்றல் ஆகியவை மிகுந்த நகிற்றமை பற்றியே, அகமுகமான விழுமிய கொள்கைகளை வாழவைக்கும் முயற்சியிலும், கருவி நாய்க்குப் போரிடும் நிலை, ஆசிரியர் மாணவர்களுடைய வந்தறிதல் என்பதற்குப் பாரதத்தில் சான்று உளவது.

காசி வேந்தன் மகன் அம்பைக்கு மணவாழ்வு நல்க வேண்டுமென்று தன் மாணவகுதிய வீரமுடைய வேண்டுகிறான், அவனுக்கு "விண்மை நிலையிட்டகோ" வாகிய பரசராமன்.³⁷ வீரமுடே, தன் தந்தையின் முன்னிலையில் 'மனம் உறேன்' என்ற "வஞ்சொல்" சொல்லி, 'மனத்திலுள் விரதம் மன்னி' அவ் "விரதம் ஆபரணம்" என உள்வந்திற்கு அதனை அணிந்த, தனக்கே உரிய "தன் கொடிய விரதமே"³⁸ புரிந்த வாய் பெருந்திறலானான். இதனை ஆசிரியன் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற இயலாதவகு-
கின்றான் அவன்.

பெண்ணின் மீது கொண்ட இரக்கத்திற்கும், பெண் கொண்டு வாடும் வாழ்வு ஆகாத என விவகரிய உறவிக்குரியையே பூசல் நிகழ்கிறது. அதனால் ஆசிரியரும் மாணவரும் கருந்த வேறுபாடு கொடுக்கின்றனர். தன்னிடம் பயின்ற மாணவன், தன் சொல் மறக்கிறானே என ஆசிரியன் இகல் கொள்ளுகிறான். தந்தைக்கு உறவி நல்லியப்பின், தந்தைபோலும் தலைமையுடைய ஆசிரியனே வேண்டினும் தன் நிலை பிறழ்தல் ஆகாத எல்லாம் கோட்பாடு பற்றி மாணவன் ஆசிரியனைப் பகையை ஏற்ற நிற்கிறான்.

"உனம் புகுந்த ஹிது இடக்கும் நல் கடவுள்

உன்னை அன்றி இலை; உண்மையே"³⁹

36. Dr. Alexis Carrel: Man the Unknown. Pages 76-77, 79 (1959).

37. விஷ்ணுபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 143. பக். 23. மஹே பதிப்பு (1959)

38. விஷ்ணுபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 144, 142, 138, 105: பக். 23, 17.

மஹே பதிப்பு (1959).

39. விஷ்ணுபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 145. பக். 24. மஹே பதிப்பு (1959).

என்ற தன் ஆசிரியன் மீது தனக்கிருக்கும் மதிப்பைப் புலப்படுத்தி, தன் உறுதி காரணமாக, அவன் வேண்டுமோ உன் நிறைவேற்ற இயலாத தன் நிலையை விளக்கி,

"மனக்கவர்ப் பொருட்டினால் விளம்பும்

இந்த மொழி ஒழிக!" 39

என்ற இரந்த வேண்டி, வேற வகையால் அவன் இடும் ஆணை எதையும் நிறைவேற்றவன் என்ற உறுதியை,

"என்தன் உயிர் வேண்டும் எனினும் ஈவேன" 39

என்றும் சொற்களின் வெளிப்படுத்தித் தன்பால் இரக்கம் காட்டுமாறு தன் உன்னம் தெனிக்கிறான், மாணவன். மாணவன் தேற்றிய தெனடி ஆசிரியன் உன்னத்திற் பதிந்து அவன் மனத்தைச் செம்மையின்பால் நிறுத்தவில்லை. தன்முனைப்பே ஒன்றி நிற்கிறது. தனக்கே உரிய கடல்போலும் வெஞ்சூரியால், நெஞ்சம் கறத்தீ, மேனுவெழுத்துக் கண் சிறந்து விந்தாங்கித் தேரேறி மாணவனொரு பொருத் தலைப்படுகிறான். 40

விரதம் விடல், உயிர் விடல் இரண்டினும் ஆசிரியன் பொருட்டு விரதம் விடலும், ஆசிரியன் கையில் உயிர் விடலே பெரிதெனத் தேர்கிறான் மாணவன். ஆசிரியன் சினத்திற்கு அஞ்சி அடிவீழ்ந்து தொழுதுவேண்டிய பின்னரும், ஆசிரியன் சினம் மிகுந்தமையால்,

"விரதம் வழுவி நான் நரகம் உறவனின், குருவுடன்

பொருத மடிதல் நகிற" 41

என்ற தனிந்து, அவன் கையால் மடியும் எண்ணத்தடன் ஆசிரியனொரு பொருத் தலைப்படுகிறான் மாணவன்.

தன்வழி நிறுத்தற் பொருட்டுப் படை தாங்கி மாணவன் எனிக்கிறான் ஆசிரியன். அவன் உன்னம் பெண்பாற்று கருதிய இரக்கம் பற்றியது. தன் விரதம் நிறுத்தற்பொருட்டுப் படைதாங்கி ஆசிரியன் எனிக்கிறான் மாணவன். அவன் உன்னம் தனக்கெனத் தந்த உறுதி கருதிய அறம் பற்றியது. இரக்கம் பற்றி உதவ முற்படுவதும் அறமே, ஈந்த உறுதியைத் தொடர்ந்த பேன முற்படுவதும் அறமே.

39. விஸ்வபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 145. பக். 24. மரீரே பதிப்பு (1959)

40. விஸ்வபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 146. பக். 24. மரீரே பதிப்பு (1959)

41. விஸ்வபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 147. பக். 24. மரீரே பதிப்பு (1959).

"அறநெறியில் வரும் சிக்கலெல்லாம் அறத்தில் உண்மை தெரிந்து அதன் பொதுமைத்தன்மையைப் பேணி நடப்பதிலேயே அடக்கி உள்ளது. அறநெறி நின்ற செற்படுக்கால், அறத்தைப் பேண வேண்டும் எங்கும் உறதுமட்டும் போதாது; அவ்வுறையோடு செயற்படுக்கால் விளையும் விளைவுகளையும் உண் வேண்டும். அவ்விளைவுகளால் வந்த சேரக் கடய, உலகம் ஏற்கும் நோக்கையும் மறந்து விடலாகாது. ஆதலின், தன் உறதி, பிறர் உறதி, தன் நோக்கம், பிறர் நோக்கம் ஆகியவற்றை இணைத்து நோக்கித் தானும் பிறரும் செயற்படுக்கால் விளையும் லாபங்களை வாழ்வு ஒருமை கருதி ஏற்றுக வேண்டும்" என்று அறவோர் விளக்கியுள்ளனர். 42

இவ்விளக்கத்தினைக் கருத்திற் கொண்டு நோக்கின், ஆசிரியனுக்கும் இடக்குத் தேடாது, தன் உறதியும் குலையாது, ஆசிரியன் செயல் தன் செயல் ஆகிய இரண்டாலும் விளையும் லாபங்களைத் தாங்க முற்பட்ட வீமனின் உள்ளம் புலனாகும். தனக்குக் கல்வி கல்வி ஆசிரியன் கையால் உயிரிழந்து தன் வீரதம் காத்த, மாய்ந்த பின்னரும், உலகோர் நோக்கின், பெரும் பெயரொடு புகழ் வடிவில் வாழத்தலைப்பட்ட உள்ளத் தீப்பம் புலனாகும். இவ்வுள்ளத் தீப்பம், அவசரக்கு வசிட்ட முனைவிடம் கற்ற எண்ணற்ற ஞாற்கல்வியால் அமைந்தது எனலாம். 43 ஆயினும் அத் தீப்பத்தைப் புலப்படுத்ததற்குக் தருவி தாங்கிப் போராட வேண்டியிருந்தமை, அக்காலச் சமுதாயத்தின் படைமைக் கல்விக்கூறிய முதன்மையைச் சுட்டுவது என்பது கருத்திற்கொள்ள வேண்டுவதாகும்.

காவிய மாந்தர், தத்தம் உரிமையை நிலை நாட்டுதற் பொருட்டுப் படைமைச் சுலலித்திறத்தை மிகுதியும் காட்டினர் என்பது உண்மையே; ஆயினும், படைமைக் கல்வியோடு, ஞாற்கல்வியும் அவர் பெற்றனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

பாண்டவர் இனஞ்செல்வர்களாக இருந்தபொழுது, அவர்களை உடல் வளர்ச்சிக்குரிய கல்வியோடு உலகத்து வளர்ச்சிக்குரிய கல்வியும் நல்கப்பட்டது. உடல் திறனை எடுத்தக்காட்டுவதற்கு அறிஞனியாகத் திகழ்வது அகற்ற மாறாது. அம்மாறாது அமைதற்குரிய உடற் கல்வி பெற்றனர் பாண்டவர்; மாறாது அகற்றதாக உள்ளம் வளங்கும் வகையில், மறந்த ஞாற்கல்வியையும் அவர் உடல் பெற்றனர்.

42. Joseph L. Blau: Men and Movements in American Philosophy: Page 208 (1954).

43. அடிக்குறிப்பு: 10. பக். 69

இளமையில் உடல் வளர்ச்சி உற உற வளப்பு மிகுந்து வரும். அவ்வளவு மிகுதிக்குரிய பயிற்சிகளோடு, காவிப்போர் போற்றும் பண்புகளுக்குக் காரணமாகிய பண்பாட்டுக் குணம் கல்வியும் அவர் பெற்றனர். புயல்களின் வல்லமை உடல் உரலுக்கு எடுத்துக்- காட்டாகத் திகழ்வது; அவ்வல்லமை அமைதற்குரிய பயிற்சிகளோடு, அரசியல் வெற்றிக்குரிய நீதி தாற் கல்வியையும் அவர் பெற்றனர். கணினித் தோற்றம் தெனியும் ஒளியும் உடல் நலத்தின் மேம்பாட்டை நன்கு புலப்படுத்தும். அத்தகைய உடல் நலம் பற்றிய கல்விபுதி நெஞ்சத்து நலம், சொல்லுதல், செயலிமாறுபடாமையுடையவற்றிற்குரிய வாய்மை முதலிய அறங்களும் அவர் தேர்ந்து வந்தனர். அத்தகைய புற அக வளர்ச்சிக்குரிய கல்வித் திறம்கள் பெற்றமையில், நாடு நல்கும் வசதிகளை, நாட்டு மக்களுக்கு நல்கும் கொடைப் பண்பு பற்றிய பண்பாடும் அவர்களுக்கு அமைந்தது. 44

இனி, நூல காவியகாலத்த மரபுப்படி, அக்காலத்து விளங்கிய அறபத்து நான்கு கலைகளும் பாண்டவர் வல்லவர்களாக விளங்கினர் எல்லாம் குறிப்பினை ஆசிரியர் நல்கினார். 45 அக்கால சமுதாய நோக்கிப்படி, கல்வி, கலைகளில் தேர்வார், அப்பொழுது விளங்கும் அனைத்துக் கலைகளும் பயிற்சி பெற்றதே தேறாதல் வேண்டும் என்பது நியதி போலும். 45அ காவியத்தின் கதைப்போக்கில் ஆட்காங்குக் காவிய மாந்தர் புலப்படுத்தும் திறமைகளைக் கொண்டு இவ்வுண்மையை அறியலாம். 46

தால்களில் குறிப்பிடப் பெறும் அறபத்து நான்கு வகைகளையென்றி, அவற்றின் சினைகள் போல்வனவும், ஒருவாறு தொடர்புடையனவாயும் உள்ள வேறு வேறு கலைகள் பற்றியும் அவற்றின் வல்லவராய் விளங்கிய மாந்தர்தம் திறம் பற்றியும் பற்பல குறிப்புகள் காவியத்தின் வருகின்றன.

44. விஷ்ணுபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 89. பக். 37. மரே பதிப்பு (1959) புறநானூறு: 179.

45. விஷ்ணுபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 88. பக். 37. மரே பதிப்பு (1959)

45அ. விஷ்ணுபாரதம்: பதினெழாம் போர்: 29. க. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 68 (1968)

விஷ்ணுபாரதம்: நாடுகரந்தறைச் சருக்கம்: 19. பக். 281. மரே பதிப்பு (1959)

சம்பவராமாயணம்: பாலகாண்டம்: திரு அவதாரப்படலம்: 122-23. பக். 67. மரே பதிப்பு (1959)

Radha Kumari Mukerji: Ancient Indian Education. Page 340 (1951)

46. சக்கிர நீதி: பக். 214. பதினாறாம் கதிரேசச் செட்டியார் பதிப்பு (1926).

ஞானகுலத்த முனிவர்களுள் ஒருவருடைய புதல் எஃபாஸ் தன் பேரறிவுத் திறத்தால் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான். 47 புருரவா எஃபாஸ் வேந்தன் பகைவர் நடும்கத் தேர் செலத்தலில் வல்லவையிருந்தான். தேரைச் செலத்தலம் போர் புரிதலும் ஆகிய இரண்டையும் வேதகாலத்தில் ஒருவரே செய்தனர் எனவும், ஐதிரேய பிராமணம் முதலிய நூல்கள் காலந்தொட்டே இரண்டும் வேறுபட்டன எனவும் ஆர்வாளர் எடுத்தியம்புகின்றனர். 48 இராமாயண பாரத காலங்களிலேயே, போர் புரிதலும், தேர் செலத்தலம் மிகப் பெரிதும் வேற வேறுக விளங்கின எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். காலக் காலம் அருகே அருகே பொருட்டுத் தேரற்றித் தாரத்தாரத்தி எனத் திறப்புப் பெயர் பெற்றமையையும் எடுத்திக் காட்டுகின்றனர். 49 புருரவாதாமே தேர் செலத்தி, ஊர்வசியைக் கவர்ந்த அசுரரை வென்றான் எனவரும் கதைப் பகுதியைக் கூர்ந்த நோக்கி, அவன் இவ் வேற திறமைகள் பெற்றிருந்தமையையும் அதனால் அவன் மிகப் பெரிதும் காலத்தில் வாழ்ந்தமையையும் உணரலாம்.

புருரவாவின் மைந்தனுடைய ஆயு எஃபாஸ் வேளிவி செய்விக்கும் திறத்தில் வல்லவாக இருந்தான். 50 ஆயுணப் போலவே, பரதன் எஃபாஸ் வேந்தன், வேளிவி வல்லவன் விளங்கியமையோடு, கேளிவி, பரதன், இசை ஆகியவற்றிலும் வல்லவாய் இருந்தான். இவற்றோடு அவன் பெரு வீரனாய் திகழ்ந்தான் எனவரும் குறிப்பு அவன் படைமைக் கவிவியும் வல்லன் என்பதைக் காட்டுவதாகும். 51

47. திருக்குறள்: அறத்துப்பால்: மக்கட்பேற: 1, 2, 8, 10; பரிமேலழகர் உரை: அறத்துப்பால்: மக்கட்பேற: 1, 2, 8, 10. அகநானூறு: 66; புறநானூறு: 183. தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம்: மெய்ப்பாட்டியல்-9; அகநானூறு: கதிரேசச் செட்டியார் மொழிபெயர்ப்பு: பக். 214-18 (1926).
V. Radhakrishnan: Contemporary Indian Philosophy. Page 488 (1958)
48. விஷ்ணுபாரதம்: ஞானகுலச் சூருக்கம்: 17. பக். 3. மரீரே பதிப்பு (1959)
புறநானூறு-7; விஷ்ணுபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச் சூருக்கம்: 25. பக். 572. மரீரே பதிப்பு (1959).
V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India. Page 158 (1948)
49. V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India. Page 159 (1948)
50. விஷ்ணுபாரதம்: ஞானகுலச் சூருக்கம்: 19. பக். 3. மரீரே பதிப்பு (1959)
புறநானூறு: 15, 26; தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம்: புறத்திணையல்: 20. அகநானூறு: கதிரேசச் செட்டியார் உரை. செவ்வகத்தாந்தக் கழகப் பதிப்பு (1975).
Kautilya's Arthashastra: Tr. by Sharmasastri. Page-6 (1967).
51. விஷ்ணுபாரதம்: ஞானகுலச் சூருக்கம்: 32. பக். 5. மரீரே பதிப்பு (1959)
நாடுகரந்தறைச் சூருக்கம்: 11. பக். 279. மரீரே பதிப்பு (1959)

அத்தி எல்லாம் வேந்தர் நகரமைக்கும் திறத்தில் வல்லவனாக விளங்கினார்.

புகழ் வாய்ந்த குருகுல வேந்தரின் தலைநகரமாக விளங்கிய அத்திபுரம் எல்லாம் நகர், இவ்வேந்தரின் பெயரால் அமைந்த நகரமாகும். ⁵² பாண்டவரை, காண்டவப் பிரத்தத்திற்கு அனுப்பிப்பாதி நாட்டை அவர்க்கு நல்கிப் பாதி நாட்டைத் திருதராட்டிரன் தன் மகன் துரியோதனனாக்கு ஆக்கியபோதே அது தொல்பழம்பதியாக இருந்தது என்ற புவாளர் குறிப்பிடுகின்றனர். ⁵³ குருகுலத்த இனையோர் காலத்தேயே அந்நகர் "அந்தம் இல் கவரிக்கம் அனை அத்திபுரம்" ⁵⁴ எனப் போற்றப்பட்டுப் புகழ் வாய்ந்ததாகத் திகழ்ந்தது. பாண்டவர் திரௌபதியை மணந்த பாலிசால நாட்டில் தங்கியிருந்தபோது, அவர்க்கு நாடு நல்லவதாகத் தானே அனுப்பி அவரைத் தம்பால் தழைக்கச் செய்திருந்தார்களாம். அந்நாளில் அந்நகர், "தொல்பதி" ⁵⁵ என்ற சட்டப்பெயராகின்றது. ஆதலின் தம் மரபில் வரும் பிற்காலத்தவரும், தொடர்ந்து போற்றி வருமாறு வேந்தர் நகர் அமைக்குந்திறம் உடையதாய் வருந்தான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

காண்டவப் பிரத்தத்தினை அழித்தல் புதியதொரு நகரைப் பாண்டவர்க்கு விசுவகன்மா எல்லாம் அசுரத் தச்சுடிக் அமைத்துத் தந்தான் எனவும் புரானக் குறிப்பும் மலர் எல்லாம் தெய்வத் தச்சுடிக் அழகிய மணிகண்டபங்கட்டித் தந்தான் எனவும் புரானக் கதைக்குறிப்பும் நகரமைக்குந் திறத்தில் வேந்தர் காட்டிய ஸ்ரீவத்தையும் அவர்க்கு உதவிய நகரமைக்கும் கலை, சிற்பக்கலை முதலியவை வல்ல கலைஞர்தம் திறத்தையும் நன்கு விளக்கும். ⁵⁶

இத்தாலிய மறமலர்ச்சிக்கு காலத்தில் - ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இடைக் காலத்தில் - சமய, பொருளாதாரப் பிணிகளைக் கொண்டு, திருக்கோயில்களையும் வேந்தர்க்குரிய அரங்குகளையும் கட்டித் தம் சூற்றலையும், திறமையையும் வெளிப்படுத்தினர் கட்டிடக் கலை வினாஞர். அவை வாழ்வுகளின் உயர்ந்த அகன்ற

52. John Dowson, M.R.A.S. A Classical Dictionary of Hindu Mythology and Religion, Geography and Literature. Page 420 (1914)

53. Swami Prabhavananda: Spiritual Heritage of India. Page 88 (1977)

54. விஸ்வபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 111. பக். 40. மற்ரே பதிப்பு (1959)

55. விஸ்வபாரதம்: திரௌபதி மாலைட்ட சருக்கம்: 108. பக். 88. மற்ரே பதிப்பு. (1959)

56. இயல்-4: கலைகளும் அவற்றின் பயன்களும்: அடிக்குறிப்பு. 56-ல் விளக்கு.

கடங்கலும் உடையவனாய் விளங்கினும், அவையெல்லாம், அம்மையும், கவிதும்
குற்றிய விளங்கின என்றும், கட்டிடக் கலை பற்றிய தணுக்கங்களைத் தெரிந்து
தொள்ளும் வகையில் அவை அமையவில்லை என்றும், ஓரளவு, கட்டிட அமைப்புக்களை
அறியும் வகையிலேயே இருந்தன வென்றும், இவ்வுண்மையை அவற்றை இயற்றியோரே
ஒத்தக் கொண்டனர் என்றும், அறிஞர் எடுத்தாக்காட்டுகின்றனர். 57

இக்கருத்துகளை உளங்கொண்டு, இந்தியநாட்டுக் கட்டிடக்கலை பற்றிய
நூல்களெல்லாம், பெரும் கோயில்கள் அரங்கங்கள் ஆகியவற்றின் எழிலை விடாத
எடுத்துரைக்கும் பெற்றியைக் கருதி, கட்டிடக் கலையில் அழகும் கவிதும் குற்றத
காக்க வேண்டும் என்ற அத்தனை வினைஞர் கொண்ட ஆர்வம் நன்கு புலப்படும்.

குரு என்றும் பெயருடைய வேந்தன் படைமைக் கவி. அரசு நீதிக்கலை,
(நிர்வாகிக்கலை) வேளிக்கலை ஆகிய குற்றியம் வல்லவனாகத் திகழ்கின்றான்.

"பொரு பெரும் படைத் தொழில் வயப்புரவி தேர் மதமா

..... மன்னர் நீதியின் தொழில் சுருதியின் தொழில்

அனைத்திற்கும் குருஎனும் புகழ்க் குரு" 57அ

இவ்வரை ஆய்ந்தவற்றால், அந்தனர், அறிவுத் திறன், படைமைத் திறன்
ஆகியவற்றின் சிறப்புற்ற விளங்கியமை போல அரசு மரபினர், தமக்கே உரிய
படைமைத் திறன் மட்டுமின்றி அந்தனர் போலும் அறிவுத் திறனும் புகழ் வாய்ந்தவராகத்
திகழ்ந்தனர் என்பது நன்கு விளங்கும். அல்லலி மிக்க வேளையாம் கவி பயிற்றும்
அந்தனர் வாழ்க்காதவிடத்தும், அரசுமரபினரிடத்தும் அந்தனர் கலையல்லாம் என்ற
நியதி அக்காலத்திருந்தமையை ஆய்லாளர் எடுத்தாக்காட்டுகின்றனர். அந்தனர்
ஆசிரியர்க்குத் தர வேண்டிய மரியாதையை அரசு மரபைச் சார்ந்த ஆசிரியர்க்கு
நன்கு வேண்டும் என்றும் விதியும் அக்காலத்தின் ஏற்றக் கொள்ளப்பட்டது. மருந்தியும்
அதனை ஏற்றப் போற்றியுள்ளது. ஜனகன், அஜாதசத்தரு, அகவபதி முதலிய புகழ்
வாய்ந்த அரசர்களின் அந்தனர் போலும் கரீத்த மதியும் அரசு குலத்திற்குரிய ஆற்றலும்

57. Lewis Mumford: Architecture: Page 71: Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. (1937).

57அ. விஸ்வபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 37. பக். 5. மறரே பதிப்பு (1959).

பொதுவாக, வேந்தர் படைமைக் கல்வி, அறிவுக் கல்வி ஆகியவற்றில் தேர்ந்த வந்தனர் எனும் அவரவர் தம் அடிப்படையான விருப்பம் திறமை ஆகியவற்றிற்கேற்ப, தமக்கே உரிய தனித்தனிக் கலையில் தேர்ந்த வல்லவராய் விளங்கினர் என்பதற்குப் பாரதத்தில் சான்றுகள் உளின. தரும் அரச மரபுக்குரிய போரிக் கலையில் வல்லமை பெற்றிருப்பினும், அந்தனர் போல், அறம் நீதி பற்றிய கருத்துக்களைப் பயிற்சியில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டுகிறார். பாண்டவர் சேனைக்கு மார்பு எஃகு போற்றமாத வீரனாக விளங்குகிறார் அவர். 59 அரசர்க்குரிய ஐயல்புடன் கூடிய அந்தனர் தன்மையும் உடையவருயிருந்தால் என்பதை, உடல் வல்லமை-யைப் பெரிதென மனிலும் வீமம் "ஈரமான தயாமனத்தொடு இராயதூய மகம் செய்யும் வீரமாமுனி" 60 என்ற போற்றதல் கொண்டு நடுகு உணரலாம். நீதி ஞானமும், ஆண்மையுடைய லகனில் சென்ற அறிவும், அவை வல்லார்பால் கேட்டறிந்த பெருக்கிய கேள்விச் செல்வமும் உடையவன் என்ற திருதராட்டிரன் முதலியோர் அவனைப் போற்றுகின்றனர். 61 கற்றகலை உணர்வும் அதற்குக் தக்க மனத்தெனவும், அதற்குத் தக்க சத்திய குணவரம்பும் உடையவன் என்ற கண்ணில் அவனைப் பாராட்டுகிறார். 62 எண்ணற்ற மறைவல்ல அந்தனர் உரைத்த ஞானிகளையெல்லாம் ஆய்ந்த, அவற்றிற் சொல்லிய அறக்கள் யாவும் தனிபால் அமையப் பெற்றவன் என்ற கண்ணில் அவனைப் போற்றுகிறார். 63 மானிடப் பேறு எய்தியதல் அருமைகளை உணரும் தெனவும், அத்தெனவிற்கேற்ப, மானையவிடிற நீணிய தத்துவஞானச் செல்வமும் அது பயன்பட்டு உயர் விருதலை பெறுவதல் பொருட்டுச் செய்யும் தவமுயற்சியும் உனக்கு ஐயற்றகையாக வாய்த்துள்ள என்ற சஞ்சயன் பாராட்டுகிறார். 64 அரச மரபுக்குரிய வீரநெறிக்கு அப்பாற்பட்டுப் பற்பல பண்புகளில் ஆக்கம் பெற்ற உளத்திட்பம் நிறைந்தவனாகத் தமல் விளங்கினார் என்பதை ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். 65

58. Radha Kumud Mukerjee: Ancient Indian Education. Page 209(1951)

59. விஷ்ணுபாரதம்: பதினாறுவது சருக்கம்: 51. பக். 382. மரே பதிப்பு (1959)

60. விஷ்ணுபாரதம்: சஞ்சயன் ஞான: 16. பக். 334. மரே பதிப்பு (1959)

61. விஷ்ணுபாரதம்: வாரணாசி சருக்கம்: 94. பக். 54. மரே பதிப்பு (1959)

62. விஷ்ணுபாரதம்: பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 93. பக். 584. மரே பதிப்பு (1959)

63. விஷ்ணுபாரதம்: பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 25. பக். 546. மரே பதிப்பு (1959)

64. விஷ்ணுபாரதம்: சஞ்சயன் ஞானச் சருக்கம்: 6. பக். 333. மரே பதிப்பு (1959).

65. R.C. Zaehner: Hinduism: 172, 178 (1966).

விஷ்ணுபாரதம்: பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 90. பக். 466. மரே பதிப்பு (1959).

"குதிரை மெய் வகுத்த லைய வீமன்" ⁶⁶ என்ற வீமன் உடல் வல்லமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சுட்டப் பெறுகிறான். அத்தகைய வல்லமைக்கு ஏற்ப, அவன் மற்போரிலும், துதைப் போரிலும் பெரு வீரனாகத் திகழுகிறான். பாண்டவர்க்கும், துரியோதனனுக்கும் பயிற்சி நல்கிய கிருபரும், துரோணரும், இவ்விருக லைகளை அவனுக்குப் பயிற்றியதாகச் சான்ற இவ் வீமன்; மேலும் இவ்விருவரும் அந்தணராதலின் அவ்விரு க லைகளில் அவர் வல்லவராதல் அருமையே. எனினும், வீரன், வேலன், வாளன், விறகுஞர், மற்போரிலும் அவ லைத் தேரன் செய்தான் என்ற (உபசார வழக்கால்) கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ⁶⁷ துதைப் பயிற்சியைத் துரியோதனன் பலராமனிடம் கற்றுக் கொண்டான் என்ற சூர்வாஸர் குறிப்பிடுகின்றனர். ⁶⁸ துரியோதனனைப் போலவே, வீமனும், பலராமனிடத்தோ அல்லது அவன் போலும் வல்லமையுடையாரிடத்தோ கற்றிருத்தல் கூடும்.

பகலோடு மற்போர் புரிய நேர்ந்தபோது,

"உலகிக்கு உரிய தொழில்களாம்

மல்வினும், படைவிகித்தினும் செருவின்

வல்ல வல்லவ புரிந்து..... வந்த பொரு" ⁶⁹

என்ற அவனை அறை ⁷⁰ கறிய கற்றிருவாம்,

வட்டம் வட்டம் வர, ஒட்டி ஒட்டி உற

மல் தொழில் செருவின் மட்டியா

முட்டி யுத்த நிலை கற்ற கற்ற வகை

முற்ற முற்ற என் முட்டினார் ⁷⁰

என இவ்வரும் போரிட்ட வகைகளைக் குறும் கவிக் கற்றிருவாம் வீமனின் மற்போரித் திற லையும், அவனுடைய பண்களின் மற்போரித் திற லையும் உணரலாம். அவ்வாறே, சராசந்திரேடு போரிட்ட போது, "மற்போர் சொன்ன போர் விகம் எலாம் தொடங்கி" ⁷¹ போரிட்டு அவனை வீழ்த்துகிறான். திரௌபதி விரும்பிய மலர்கொய்தற்

66. விஷ்ணுபாரதம்: திரௌபதி மா லையிட்ட சருக்கம்: 62. பக். 82. மரேபதிப்பு (1959)

67. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: துதைபுருஷம்: பக். 542, 543, 533 (1930)

விஷ்ணுபாரதம்: பதினாண்டுகாம்போரிச்சருக்கம்: 178. பக். 533. மரேபதிப்பு (1959)

68. விஷ்ணுபாரதம்: உத்யோகபுருஷம்: பக். 8. ஸ்ரீ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

69. விஷ்ணுபாரதம்: வேத்தரகியச் சருக்கம்: 56. பக். 71. மரேபதிப்பு (1959)

70. விஷ்ணுபாரதம்: வேத்தரகியச் சருக்கம்: 57. பக். 71. மரேபதிப்பு (1959)

71. விஷ்ணுபாரதம்: இராயகுபச் சருக்கம்: 231. பக். 129. மரேபதிப்பு (1959)

பொருட்டுச் சென்றபோது, அவனைத் தடுத்த புனிடரீகல் எள்ளும் அரக்கனொரு,
பொருது, தன் கதை வல்லமை காட்டி அவனை விடுத்தனாறு. ⁷² அடுத்த வந்த
ஊரக்கல் பலரைக் கதை வல்லமையாலும், வில் வல்லமையாலும் வெல்லுகிறான்.
இதனால் கதையாற்றலுடன் வில்லாற்றலும் உடையான் அவன் எளிதது புலனுகின்றது. ⁷³
புகனொரு போர் புரியுங்கால் மற்போரில் திறம் புலப்படுத்தியது போலவே,
திரௌபதியைக் கவர்ந்த சடாகரனை எதிர்த்துப் போர் புரியுங்கால், "மல்
தொழுவில் வல்லவ வல்லவ புரிந்த" பெருந்திறமை காட்டி அவனை விடுத்தனாறு. ⁷⁴

மற்போர் வல்ல வீரர் விராடன் அவையில் பலர் இருந்தனர்; அவர் மற்
க லை தான் சொல்லும் முறைமைக்கேற்ப மற்போர் புரியும் வீரர். அவரையெல்லாம்
வென்ற வாசவன் எள்ளும் வீரனை வீமன் தான் கற்ற இலக்குகையெல்லாம் காட்டி
வெல்லுகிறான். ⁷⁵ விரதசாரிணி எள்ளும் வேற பெயரொரு விராடன் மனைவிக்குப்
பலப் பெண்கள் இருந்த வந்த திரௌபதியிடம் தகாமல் நடந்த கீசகனை,
"மல்கெழு தோனொரு தோன் உறத்தோய்ந்த. . . . . பார்மிசை வீழ்வரப்புடைத்த"க்
கொல்கிறான். ⁷⁶

கண்ணனைத் தானே போக்கில் துரியோதனனைத் தென்கு செய்த நாடு பெறலாம்
என்ற கருதிய தருமனிடம், துரியோதனனை உண்மையியல்பை எடுத்தரைக்குங்கால்,
போரில் தான் செய்யவிரும்பும் அருஞ்செயல் பற்றிக் குறிப்பிட்டுத் தன் கதையின் நி
யீது தனது நம்பிக்கையை ஏற்றி, "என் கைம் மறத்தண்டின் வலி கண்டும். . . . அவன்
குடைக் கீழ் உயிர் வாழக் குறிக்கின்றாயே" என்று தன் போரிக் கருவி (கதை)த்
திறனை வெளிப்படுத்துகிறான். ⁷⁷ போரிக் கருவியான கதையின் மீது வைத்த
புத்தகைய தன்னம்பிக்கையே, அவன் துரியோதனை அவையில் உரைத்த வஞ்சினத்திலும்
காணப்படுகிறது. துரியோதனை உடம்பெல்லும் வயலில், தனது கதையான

72. வில்லபாரதம்: ஸுவிடகச் சருக்கம்: 76, 80, 81. பக். 246-47. மரேப பதிப்பு (1959)

73. வில்லபாரதம்: ஸுவிடகச் சருக்கம்: 97, 98, 100, 102, 104, 106, 114, 115. பக். 249-50. மரேப பதிப்பு (1959)

74. வில்லபாரதம்: சடாகரன் வதைச் சருக்கம்: 18. பக். 259. மரேப பதிப்பு (1959)

75. வில்லபாரதம்: மற்போரின் சருக்கம்: 5, 12. பக். 285-86. மரேப பதிப்பு (1959)

76. வில்லபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 74, 75. பக். 299. மரேப பதிப்பு (1959)

77. வில்லபாரதம்: கிருட்டினன் தானச் சருக்கம்: 18. பக். 339. மரேப பதிப்பு (1959)

கலப்பை கொண்டு உருத, அக்ஷரப்பை உண்டாக்கிய புன் என்றும் படைச்சாலின்
கொடுப்பிலே மிக வளர விடுவேன் எனக் கறித்தல் கருவி வல்லமைமை
எடுத்தவைக்கிலி. 70

பாரதப் போரில் தன்னை எதிர்த்தும் பகைவர் திறங்கூடுகேற்பப்
பல்வகைத் திறங்களை அவன் புலப்படுத்தினான். பகைத்தனை எதிர்த்தும்போது, அவன்
காட்டிய மற்போர்த் திறம், துகைப் போர்த்திறம், விற்போர்த்திறம் ஆகிய
என்ற மூன்று கருத்திற்கு அவன் எதிர்த்து. 79 காசி வேந்தன் துகைப் போர்த்திறம்
காட்டி, துகைப் போர் வல்லார எல்லாம் விடும்மா துகை கொண்டு பொது
அவனை வெல்லுகிறான். 80 சல்லியன் விற்போர், துகைப் போர் மூன்றும்
எல்லாத்தலில் அவனிடம் ஆவிலிடு கருவிகளிடந்தான் அவனைப் போலும் வல்லுதலைக்
காட்டி அவனை எதிர்த்து. 81 அவராயுதம் என்றும் அரக்கனும், வில் திறம்
கருத்திற் திறம் ஆகிய மூன்றும் உடையருதலின் அவனை ஆவிலிடுவதைப் போரிலும்
வென்ற வீர்த்துகிலி. 82 தச்சாதனனே விற்போர்த் திறமும் துகைப் போர்த்
திறமும் முட்டிப் போர்த் திறமும் வல்லுதலின் அம் மூவகைத் திறமும் காட்டிப்
பொது அவனை வீர்த்துகிலி. 83

ஆதலுரை சூழ்ந்தவைகளால், துரோணர் கற்பித்த படைமைக் கல்விகளாகிய
வில், வேல் முதலிவற்றில் தேர்ந்தமைபோடு, மற்போர் துகைப் போர் முதலிய,
படல் வல்லமைக்கே உரிய, கலைகளையெல்லாம் தேர்ந்தமை பெறப்படும்.

உடல் வல்லமைக்கே உரிய இக்கலைகளோடு, அகமுகமான, உரிவ வளர்ச்சியைப்
புலப்படுத்தத்தக்க பண்புகளும் அவன் தேர்ச்சி மிக்கவனுயிடுந்தான் என்பதற்கு வில்லியின்
தாயின் சான்றாகி உள்ளன.

வாழ்மையைப் பெரிதெனப் போற்றி அந்நனை வாழ்வில் கடைப் பிடிக்கத்
தலைப்பட்டவன் வீரன். வெட்புக்கு ஐக்காகிய பகைவாடத்த இவன் மிகுதற்

7 . வில்லிபாரதம்: குறுபோர்ச்சொருக்கம்: 255. பக். 183. மற்ரேபதிபு (1959)

79. வில்லிபாரதம்: பகைவாட்டம் போர்ச்சொருக்கம்: 49-51. பக். 458-59 (1959)

80. வில்லிபாரதம்: பகைவாட்டம் போர்ச்சொருக்கம்: 16, 17. பக். 553. மற்ரேபதிபு (1959)

81. வில்லிபாரதம்: பகைவாட்டம் போர்ச்சொருக்கம்: 30-32. பக். 621.

மற்ரேபதிபு (1959)

82. வில்லிபாரதம்: பகைவாட்டம் போர்ச்சொருக்கம்: 198-99. பக். 653. மற்ரேபதிபு

83. வில்லிபாரதம்: பகைவாட்டம் போர்ச்சொருக்கம்: 198-99. பக். 653. மற்ரேபதிபு

பொருட்டு அவன் பொன் கூறவதில்லை. விருப்புக்கு ஐலக்காணிய போக 146
மகனிடத்திக்கு காதல் மிகுந்தற் பொருட்டும் பொய் கூறவதில்லை. 84 தன்னை
விடும்பிய இரும்பியிடத்தித் தன் முன்னவன் மணம் பெருகிந்ந நிலையைச் சுட்டித்
தான் அவன் காதலை ஏற்றற்றியலாமையைக் கூறித் தன் வாய்மைத் திறத்தைப்
புலப்படுத்துகிறான். 85 தன் பகைவனாகிய துரியோதனன் தன்முடைய உயிர் நிலை
உள்ள இடம் எது வென்று வினவியபோது, பொய் கூறது உள்ளதை உள்ளவாறு
உரைக்கிறான். 86

பெருவலியும் மனத்தினமையும் கொண்டு தான் கருதியது முடிக்கும் ஆற்றலை
வளர்த்தவனாயினும், உயர்ந்தோர் கூறும் அறிவுரைக்குச் செவி சாய்த்து, அதற்கேற்பத்
தன் சினம், ஐகல் உணர்வு ஆகியவற்றைச் சமன் செய்து கொள்ளும் பண்பையும் அவன்
பெரித்தள்ளான். "துரியோதனன்பால் தூது விடலாம்" என்று தருமன் கூறியபோது,
பெருஞ்சினம் புலப்படுத்துகின்ற வீமனே, "குத்தோர் கூறும் நெறிக்கு முதன்மை தர
வேண்டும்; சினம் பெருக்கல் ஆகாது" என்று கண்ணன் எடுத்துக் கூறுகின்றபோது அவன்
உரையை ஏற்று அமைந்து நிற்கிறான். 87 அதற்கு முன்னரே, துரியோதனனின் அவையில்,
கொள்ளுரை எதிர்க்கப் பெருஞ்சினம் கொண்டு போரிக்கு வருமாறு பகைவரை அறைகூவிய
பொழுது, தருமன் உரைத்" உரைகளேக் கேட்டு அடங்கி நிற்கிறான். 88

தன் வல்லமையில் மிகுந்த தன்னம்பிக்கை உடையவனாயினும், தன்னிலும் வலியார்
பால் பணிந்து நடத்தல் வேண்டும் என்றும் மனத் தெளிவையும் அவன் பெற்றிருக்கிறான்.
தன் முன்னவனாகிய அருமன், தன்னிலும் மிக்க வலிமை உடையவன் என்றும், அவனுடைய
வலிமை மிக்க வால் அகற்றிப் பிறிதொரு குரங்கின் வாலைத் தான் கடந்து செல்லுதல்
தனக்கு மிக எளிது என, அருமனிடத்திலேயே, அவனை இவ்வுருவெனத் தெரிந்து
கொள்ளுதற்கு முன்னர்த் தன் வல்லமையையும், மனத்தெளிவையும் புலப்படுத்துகிறான். 89

-
84. விஸ்வபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 26. பக். 240. மற்ரே பதிப்பு (1959)
85. விஸ்வபாரதம்: வேத்தரகீயச் சருக்கம்: 20. பக். 64. மற்ரேபதிப்பு (1959)
86. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போரிச்சருக்கம்: 174. பக். 647. மற்ரேபதிப்பு (1959)
87. விஸ்வபாரதம்: கிருஷ்ண: புட்பயாத்திரைச்சருக்கம்: 26. உரை. பக். 244. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)
87. விஸ்வபாரதம்: கிருஷ்ணவஞ்சு சச்சருக்கம்: 19. பக். 339. மற்ரேபதிப்பு (1959)
88. விஸ்வபாரதம்: சூதுபோரிச்சருக்கம்: 251. பக். 182. மற்ரே பதிப்பு (1959)
89. விஸ்வபாரதம்: புட்பயாத்திரைச்சருக்கம்: 28. பக். 240. மற்ரேபதிப்பு (1959).

பிறர் பெருமை கேட்டு, அவர் திறம் அறிந்த அவரை மதித்தொழுகும் பணி, கேள்விச் செல்வத்தால் அவன் பெற்ற பண்பாகும். மாணவர்க்கு விற்கலாத திறம் நல்கும் பாரத்தவாசன் பெரியோர் வரலாறு கூறிக் கேள்விச் செல்வத்தையும் பெருக்கினான் ஆதலின் அவன்பால், இராமனின் விற்கலாத திறனைக் கேட்டுப் பயன் பெற்றதாக அமைவிடம் எடுத்தவரைக்கினான். 90

போர்த் திறத்தால், உற்றாரையும் பகைவரையும் வியக்க வைக்கும் வீரன் சமையற் சுவை நாட்களில் பல்கலை உணவு வகைகளால் யாவரையும் மகிழ வைக்கும் சமையற் சுவையில் வல்லவரை விளங்குகினான்.

"வரு அறத் தெளிவர் போரும், மன்னன் உணவும், கையாவி

அரு தொழிற்து உரிச் செம் பொன் வரை வரண்டு அனைய தோளான்" 90 அன்றம் தொடர்க்கு போர்த் திறம் இயற்றும் கைகளே அட்டில் தொழில் வன்மையும் 91 புலப்படுத்தவன எளிபதைக் கூறவனவாகும். தரும் இராமனாய் வேள்வி வெட்டபோது, அனையர்க்கும் இன் சுவை மிக்க உணவு சமைக்கும் பொழுப்பினை வீரனிடத்திலேயே நல்குகினான். 92

இவ்வாறு, தரோணன் முதலிய ஆசிரியன்மார் கற்பியாத, போர் வீரருக்கு உரியவாகாத கலைகளில் அவன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தமையும், தான் விரும்புக் கலைகளை அவை வல்லார்பால் பெற்றுப் பயனடையும் பணி பெற்றிருந்தமையும் அவரை ஆய்ந்தவற்றில் புலம்கும்.

90. வில்லிபாரதம்: புட்பயாத்திரைச் சருக்கம்: 34. பக். 241. மர்ரேபதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: புட்பயாத்திரைச் சருக்கம்: 139. பக். 254. மர்ரேபதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: சடாசரன் வதைச்சருக்கம்: 27. பக். 260. மர்ரேபதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: ஆரணியபஞ்சம்: பக். 306, 324. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

91. திருக்குறள்: அறத்துப்பால்: வாழ்க்கைத்துணை நலம்-1. பரிமேலழகர் உரை.

92. வில்லிபாரதம்: நாடுகரந்திரைச்சருக்கம்: 13. பக். 280. மர்ரே பதிப்பு (1959)
வில்லிபாரதம்: இராமனாய் சருக்கம்: 100. பக். 140. மர்ரேபதிப்பு (1959)
பத்துப்பாட்டு: சிறப்பாற்றப்படை: 240-41.
சீவகசிந்தாமணி: 2735.
உ. வே. சாமிநாதராயர்: சீவகசிந்தாமணி 2735 அடிக்கறிப்பு. உ. வே. சா. பதிப்பு. பக். 1343 (1949)

அருச்சுனனும், வீமனைப் போல் வீற்போர்க்கலை, வாட் போர்க்கலை, வேல்போர்க்கலை எனப் பல்வகைக் கலைத் திறன்களில் கருத்துச் செலுத்துகிறான். ஆயினும், வீற்கலை ஒன்றில் அவன் பெருந்தேர்ச்சி உடையவனாக விளங்குகிறான். தனக்குப் பயிற்றிய துரோணனே, தன்விடம் பயிலவேண்டும் என்றும் விழைவு பெருக்குமாற அத்தனை வல்லவனாகத் திகழுகிறான்.⁹³ துரோணனிடத்துப் பெற்ற பயிற்சியோடு நின்றவிடாமல், வேறு பலரிடமும் பெற்ற போர்க் கருவிகளால் அவன் தன்னை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளான்.⁹⁴ இரவு பகலாகத் தன் பயிற்சியில் கருத்துச் செலுத்தவந்தும் ஆசிரியனை வழிபட்டு நின்ற பயன் பெறவந்தும் அவன் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தமையின் தன் திறமையைத் தனக்கு உவமை இல்லாத வகையில் பெருக்கிக் கொண்டான் என்று ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.⁹⁵

கற்பித்த ஆசிரியனும் வியக்கும் திறமையே, கற்பித்த ஆசிரியனின் வஞ்சினத்தை முடித்தற்கும் ஏதுவாகின்றது. தனக்கு நல்கும் குருதக்கியையாக, துரோணன், தன் பகைவனாகிய துருபதனைப் போரில் வென்று பிடித்து வர வேண்டுமென்ற, பொதுவாகப் பாண்டவர் கௌரவர் ஆகிய இருசாராரையும் வேண்டி, அவ்வேண்டுகோள் அருச்சுனனாலேயே நிறைவேறுகின்றது. பாண்டவரும் துரியோதனனும் தம் பயிற்சியைப் புலப்படுத்ததற்கு வாய்ப்பாகப் பெற்ற கண்ணிப் போரில், துரியோதனனும் ஆசிரியனின் பகைவனிடம் தோற்றப் போய், ஒருவகையில் ஆசிரியனின் திறமைக்கு இழுக்குத் தேடுகின்றனர். அருச்சுனனோ, நேர் எதிர்தாழை, ஆசிரியனிடம் பெற்ற திறமை முழுதையும் பயன் படுத்தி, ஆசிரியனின் பகைவனைப் புறங்கண்டு, போரில் அகப்படுத்திக் கட்டிக் கொணர்ந்து ஆசிரியன் முன் நிறுத்தி, ஆசிரியனின் வஞ்சினத்தை மெய்ப்பித்து அவனுடைய திறமைக்கும் பெருமை தேடித் தருகிறான்.⁹⁶ இனையனாகிய அருச்சுனனிடம் தான் தோற்றப் போனதையும் பலர் முன்னிலையில் தான் அகப்பட்டு இழிவுற்றதையும்

93. விஸ்வபாரதம்: நிகரமிட்சிச் சருக்கம்: 92. பக். 315. மரீரே பதிப்பு (1959)
நல்லாப்பிளினை பாரதம்: விராடபருவம்: உத்திர நிகரமிட்சிச் சருக்கம்: பக். 705.
(1911)

94. விஸ்வபாரதம்: விராடபருவம்: நிகரமிட்சிச் சருக்கம்: 93. வை. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 168. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1960).

95. Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page 38 (1951)

96. விஸ்வபாரதம்: வாரணாசசி சருக்கம்: 79, 78, பக். 52. மரீரே பதிப்பு (1959).

நிலைந்து நிலைந்து வருந்தினும், 97 அருச்சுனனின் திறமை யாகசேனன் மனத்தில் காழ்ப்பையும் பகைமையையும் உண்டாக்கவில்லை; மாறாக, அவன் திறமையின் மீது உரிமையும் உறவும் கொண்டாரும் வகையில், அவனைத் தனக்கு மருகளுக்கும் உட்பாட்டு உணர்வையே பெருக்குகிறது. 98 மருகன் பொருட்டும், பிற பாண்டவர் பொருட்டும் பாரதப் போரில் கலந்து கொண்டு வீரமரணம் அடையும் பெருமையை நிரூபிக்கிறது. 99

இவ்வாறு பகைவரும் உறவினராகி உயிர் தர முன்வரும் அளவின் 100 படைமைக் கல்வியில் திறம் பெற்ற அருச்சுனன், நூற்கல்வியியல் வல்லமை செறி பெற்றிருந்ததை கூர்வாளர் எடுத்துரைக்கின்றனர். 101 பகைவர் மீது பூரக்கம் கொண்டு, அவரைக் கொல்ல மறுத்து மயமினி நின்று அருச்சுனன், தெளிந்த அறிஞனாகப் பொருட்டுக் கண்ணன் அவனுக்குக் கீதையை உபதேசித்தான் என்னும் கருத்து, அறிவு நூற் கல்வி பெறதற்கு அருச்சுனன் கொண்டிருந்த தகுதியையும் வேட்கையையும் நன்கு புலப்படுத்தும். 102 படைமைக் கல்வியால் பெற்ற திறமையைப் பகைமையை ஒழிக்கப் பயன்படுத்தும் வேளையில், உற்றார் உறவினர் என்ற எண்ணம் தோற்றுவதித் பாசம் முன்வந்து செயற்பட முடியாமல் தடுத்த நிலையின், மயக்கம் நீக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கண்ணன் நல்கும் மெய்ப் பொருள் நூற் கல்வி அவனுக்குப் பொருளும் பயன்படுகிறது. மயக்கம் நீங்கித் தெளிந்த கடமை செய்ய முற்பட்டதனைக் கண்ணன்மே பெருமிகத்தோடு புலப்படுத்துகிறான் அவன்.

"முந்தை ஆரணங்களுக்கும் முடிவில் நிற்க

மெய்ப்பொருளை என்

சிறந்த ஆரமுற்றுவதித் வினை அறத்த செம்மலே" 102அ

97. விஸ்வபாரதம்: வாரணாச சருக்கம்: 82. பக். 53. மரே பதிப்பு (1959)

98. விஸ்வபாரதம்: வாரணாச சருக்கம்: 83. பக். 53. மரே பதிப்பு (1959)

99. விஸ்வபாரதம்: பதினாக்காம் போரிச்சருக்கம்: 215. பக். 540. மரே பதிப்பு (1959)

100. விஸ்வபாரதம்: பத்தாம் போரிச்சருக்கம்: 34, 43. பக். 442, 444. மரே பதிப்பு (1959).

101. Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education: Page 338 (1951)

102. விஸ்வபாரதம்: பதினாக்காம் போரிச்சருக்கம்: பக். 531. மரே பதிப்பு (1959)

102அ. விஸ்வபாரதம்: பத்தாம் போரிச்சருக்கம்: பக். 10. பக். 437. மரே பதிப்பு (1959).

கண்ணல் நல்லிய தென்குரைக்குப் பித் போளில் யாவரையும் கொல்வேல்
என்ற அவைக்கு உறுதி கூறி, அறிவு தூ ற் கல்வியால் தாங் பெற்ற தென்குரையும்
சூக்கத்தையும் அவிவுறுதியிற் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினார். ¹⁰³ கண்ணல் தேர்ப்
பாக்குதியமையால் தன் படைமைக் கல்வி சிறந்தது போல், உற்ற வே னையில்
அவன் ஞானசூரியமையமையால் தன் உள்ளம் உரம் பெற்றதேற்ற அறிவு தூ ற்கல்வி
சிறந்த எடுத்த வினையில் வெற்றி கொள்ளுகிறான் அவன். இவ்வாறு தாங் கருதியதனை
எனின் முடிக்கும் பெருந்திறன் எய்தியமை பற்றி அவன் தெய்வத்தோடு ஒப்பித்துச்
சொல்லப் பெறுகிறான். ¹⁰⁴

படைமைக் கல்வியிற் சிறந்தது போலவே, நீதி தூ ற் கல்வியிலும், அருச்சுனன்
மேம்பட்டு நின்ற, உற்ற வே னையில் தன் ருத்தோய்க்கு ஏற்ற யோசனை சொல்வதில்
வல்லவனாகத் திகழ்கிறான். படைமைத் திறத்தால் வெல்லவது அரிது எனத் தெரிந்து
மாயச் சூதியில் வெல்லலாம் என முடிவு செய்து, திருதராட்டிரனையும் இனமிகச் செய்து,
பாண்டுவரை அழைத்துவரத் தாரியோ தனன் விரைவே தன் து அழப்பியபோது, அவன்
விப்பத்திற்கேற்ப அத்திருபுரி செல்லு அரசியல் திறம் ஆகாது என்ற அருச்சுனன்
எடுத்துரைக்கிறான். தெளிந்த நம்பத்தகாதவர்களை நம்புதல், நம்பித் தெளிந்தவர்களை
ஐயுதல், நம்பார்களைப் பகைவராகக் கருதி அவரொடு போரிடல், பகைவர்களை
நம்பார்களாகக் கருதி அவரொடு மருவி வாழ்தல் ஆகியவை அரசியல் தலைவர்க்கு
ஆகாத செயல்கள்; இவை அரசு நீதிகள் பற்றி தூ ல் செய்த அறிஞர் உரைத்த
நீதிகள். அவற்றைப் புறக்கணித்து, அறவோர் நெறி நின்ற, அரசியல் குறைக்கு
ஆகாதவற்றை - அவை எத்துனை உயர்ந்தனவெனினும் - எடுத்துச் சொல்வதும்,
பகைவர் ஏவல் ஏற்ற அவர்பால் செல்லதலும் எதற்காக என வினவித் தன் நீதி
தூ லறிவுத் திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறான்.

"தேறலார் தமைத் தேறலும், தேறினர்த் தேறலாமையும் என்றும்

மாறலாருடன் மலைதலும், மாறுடன் மருவி வாழ்தலும், முன்னே

ஆற அலாதன அரசருக்கு" என்ற கொண்டு, அரசு நீதியில் சொல்லார்.

"கறலாதன சொல்வது என்? சொல்வது என், கொடியவன் அருகு என்றான். ^{104அ}

103. வில்லிபாரதம்: பத்திரம்போரிச்சருக்கம்: 10. பக். 437. மரீரே பதிப்பு (1959)

104. வில்லிபாரதம்: நிறையிட்சிச் சருக்கம்: 102. மரீரே பதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: விராடபருவம்: நிறையிட்சிச் சருக்கம்: 103. வை. மு. கோ.

விளக்கம்: பக். 177. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1960)

104அ. வில்லிபாரதம்: தூறலோரிச்சருக்கம்: 71. பக். 71. மரீரே பதிப்பு (1959).

அரசியல், வணிகம், ஆன்மீகம் ஆகியவை ஒன்றிணைந்து வெவ்வேறு
 துறைகளே; அவற்றின் பெருமைகளையும் விசைகளையும் அவ்வவற்றிற்கே உரிய தனித்
 தனிமைகளேக் கொண்டு நோக்கிப் பின்னர் அவற்றின் பயன்களை மொத்தமாக
 அறியும் காலமும் நிலையும் இருந்தன; காவல்போலீஸில் சமயத் துறைச் செல்வாக்கு
 அரசியல் துறைக்கு மாற, அதன் விளைவால் ஒவ்வொன்றும் தனித்தனித் துறையாகப்
 பிரிந்த நிற்க, அவற்றிற்கிடையே சம்பந்தம் இல்லாத, மனித நலவிழைவுகள்,
 நடவடிக்கைகள் ஆகியவை தொன்று தொட்ட நியதிகளால் பயன் நல்கும் முறையை
 ஆளாளர் எடுத்தாக்காட்டுகின்றனர். 105

இவ்வாறு, சமயத் துறையையும், அரசியல் துறையையும் வேறுபடுத்திக் காணும்
 நெறியமையானமை கொண்டு அருச்சுனனின் மனநிலையை அறிதல் வேண்டும். படைமைக்
 கவியாயினும், பண்பு, அறிவு கல்விகளாயினும், அந்நிறை, முறையே துரோணனிடத்தும்,
 கண்ணன் முதலியோரிடத்தும், பெற்றபொழுதெல்லாம், அவற்றை வழிபாட்டு உணர்ச்சி-
 யோடு பெற்றவன் அருக்கன். 106 அத்தகைய பண்புடையவன், சமயத்துறை வேறு,
 அரசியல் துறை வேறு என்ற தென்து உடையவனாக உள்ளான். அதனாலேயே, காடுகளை
 வாழ்வும், கரந்தைகளை வாழ்வும் முடிந்த பிறகு, கண்ணன் துரியோதனனிடனால் தான் போவது
 பற்றிய தன் கருத்தைக் கூறுகையில், தனி வாழ்வுக்குரிய அறம், அரசியலில் உதவாது;
 அங்கொன்று பகைமுடித்தல் இயலாது எனவும் பகைவர் தமக்கு இழைத்த தீங்கு நீங்க
 வேண்டி அறம் பார்த்தல் ஆகாது எனவும் கூறிச் சமயம், அறத்துறை ஆகியவை பற்றிய
 கருத்துகள் அரசியல் துறைக்கு ஆகா என்ற எடுத்துக்காட்டுகிறான்.

"அக்காலம் பொறுத்த எலாம் அமையாமல்

இன்னம் இருந்து அறமே சொல்லல்,

எக்காலம் பகை முடித்து, திரௌபதியும்

குழல்முடிக்க இருக்கின்றனா?"

105. K.P. Karunanakaran: Religion and Political awakening in India.
 Introduction: Page 13-15 (1965)

106. வில்லிபாரதம்: நிறையிச்சிச் சருக்கம்: 87. பக். 314. பதினெகாம் போரீச்
 சருக்கம்: 17. பக். 509. 122. பக். 525. மரேபதிப்பு (1959)
 வில்லிபாரதம்: வாசுதேவனைப் படைத்தது அழைத்த சருக்கம்: 9. பக். 330.
 மரேபதிப்பு (1959)
 வில்லிபாரதம்: முதற்போரீச்சருக்கம்: 8. பக். 388. மரேபதிப்பு (1959)
 வில்லிபாரதம்: ழூலும் போரீச்சருக்கம்: 15. பக். 405. மரேபதிப்பு (1959)

"மாக்டார் போல், ... மக் அணயித்

யாம் இருந்த மாசு தீர வேண்டாவோ?

வேலிருவதம் மேம்படும் நல் அறமேயோ? ^{106அ}

படைமைக் கவிவியும், அரசியல் அறிவியல் தேர்ச்சியும் சிறப்பும் பெற்றிருந்த அருச்சுனனே அருளாளர்-போல் உள்ளத்தை மென்மைப்படுத்தி ஐரக்கம் முதலிய உயரிய பண்புகளை வளர்த்துச் சாக்ருக்மையும் புலப்படுத்தினான். படைமைக் கவி நல்கிய சிற்பக் முதலிய வாழ்ப்பட்டபோது, தன் படைமைக் கவித் திறத்தால், அம் முதலையத் துணிந்த ஆசிரியருடைய உயிரைக் காக்கின்றான். தன் உலையாத்த பிற சகோதரர்கள் யாவும் தயக்கி நின்ற விட, அருச்சுனனே, தயக்கம் எதுவும் இன்றி அம்பெய்த முதலையக் கொல்கிறான். ¹⁰⁷

திரௌபதியை மணத்தற் பொருட்டு, வில்கெடுத்த நானேற்றி இலக்கு எய்துவதில் அரசமரபினர் அணையும் தவறிப் போகிறார்கள். அந்தண வடிவில் இருந்த அருச்சுனன், அரசர்க்குரிய பெருமிகத்தோடும் முனைப்புடையவனும் முன்வந்த, தானே இலக்கெய்தல் கடும் என்ற அறை கவனம், அடக்கத்துடனும் அமைதியுடனும், தன் உள்ளத்தைப் புலப்படுத்தினான். மன்னர் மரபில் பிறந்து, தோள் வல்லமை பெருக்கி, அதனால் மனிதரும் உரிமை உடைய வேந்தரே அன்றி மறை நால் பயின்ற அதன் வழி ஒழுகும் அந்தணர் இலக்கெய்தினான், அரச குலத்து மகன் அவ்வந்தணர்க்கு மாலை சூட்டுவானா என்ற வினவுகிறான். தன் மரபுக்கு அந்த இயக்கின்ற; அந்தணரை மாலைமயம் வாழ்ப்புப் பெற்றான், அது தமக்குப் பெருமையே என்ற திட்டத்தையம்மக் விளக்கம் சொன்ன பிறகே அருச்சுனன் இலக்கெய்ய முன் வருகிறான். ¹⁰⁸

பெருந்திறல் அமைந்திருந்தும், உற்ற வேளையில் அல்லாத மற்ற வேளையில் பாடிப்படுத்தலாகாத என்ற தென்கும், அத்தென்கு காரணமாகப் பெற்ற செறியும் அருச்சுனன் கொல்கெடுத்த இறையப்பன்பாடுகளாகத் தெரிவித்தான். அடக்கத்தில் பெற்றே, வீரத்தோடு உடல் நின்ற, சிரிமை நல்கி, அவர்க்குத் திரௌபதியையும்

106அ. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தாது: 20, 22. பக். 40. மஹேபத்ய (1959)

107. விவிலிபாரதம்: வாரணாச சருக்கம்: 51, 52. பக். 488. மஹேபத்ய (1959)

108. விவிலிபாரதம்: திரௌபதி மாலைமய சருக்கம்: 55. பக். 81. மஹேபத்ய (1959).

பெற்றதத் தருகிறது. அவ்வகையில், அவர் அறிய வேண்டுவனவற்றை முறைப்படி அறிந்த அதன் மேல் அடக்கம் மேற்கொண்டு ¹⁰⁹ ஒழுக்கிக்குக் எப்பதை அவனுடைய சொற்களும் அவற்றை அந்தக் கவையிலும் முறையும் தெரிவிக்கின்றன. ¹⁰⁹ அந்தக் கவையில் இருந்த தன் தோற்றத்தைக் கண்டு தன்னை எளிதாக மதித்துப் போர் செய்ய முன்வந்த அரசரின் அவையிலிருந்த பிற அந்தணர் தன் பொருட்டு எதிர்க்க முற்பட்டபோது மெல்லப் புன்னகை புரிந்து, அவர்களைத் தடுத்த நிறுத்துகிறார்; கவினன் ஒருவன் மட்டும் தனக்கே உரிய தருக்குடன், தன் கோலத்தை இகழ்ந்து, தன் மீது அம்பு எய்ய முற்பட்டபோது, தன் கைப்பட்ட ஓரம்பினால் அவனுடைய அம்பை விலக்குகிறான். ¹¹⁰ திரௌபதியை மணிக்கொண்டவர் அந்தணர் அல்லர், பாண்டவரே எனத் தெரிந்து, தாரியோதனனியர் அவரொரு மீண்டும் பொரு வந்த பொழுதுதான் அருச்சுனன் தன் உண்மையாற்றலைப் புலப்படுத்துகிறான். ¹¹¹

இவ்வாழ்வில், ஐக்கோர் உரைத்த அறிவுரையின்படி வாரும் பண்பாரும், ஐக்கோர் விடுத்த ஆணை பிழைப்பின் அதன் பொருட்டு அவர் கறம் கருவாரம்பதேரும் உறதியும் அவர் வாழ்வில் அமைந்தன. நாரத முனிவர் உரைத்த சுந்தோப சுந்தர் வரலாற்றிற்கேற்ப, இவ்வாழ்வில் பிற சகோதரர்களோடு முரண் இன்றி வாழ்கின்றனர். தருமனொரு திரௌபதி உடவிருந்த லேக் கண்ணுற நேர்ந்தபொழுது, பிழை உணர்வு எய்தி, உடல் நடுக்குகிறார்; முகம் ஒளி குன்றுகிறார்; மனம் மிகவும் நாசமாகிறது. தன் உணர்வுகளைச் செயற் படுத்த வேண்டியும், நாரதமுனிவருக்கு அளித்த வாக்களிப்படியும் உயிர் உய உடல் பிறந்தாரைப் பிரிந்து தீர்த்த யாத்திரை புறப்பட்டுச் செல்கிறார். ^{111அ}

தீர்த்த யாத்திரையின்போது, தன் காம வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திப் புலன்களைச் சமன் செய்து கொள்ளவும், அந்தணர் கூட்டுறவால், பல தலங்களைக் காண்பதன் மூலம் பத்தி உணர்வைப் பெருக்கித் தன் இதயத்தை மேலும் தூய்மையும்

109. திருக்குறள்: அறத்துப்பாதி; அடக்கமுடைமை: 3.

110. விஷ்ணுபாரதம்: திரௌபதி மா லேவிட்ட சருக்கம்: 61. பக். 82.

மற்றே பதிப்பு (1959)

111. விஷ்ணுபாரதம்: திரௌபதி மா லேவிட்ட சருக்கம்: 61. பக். 82.

மற்றே பதிப்பு (1959)

111அ. விஷ்ணுபாரதம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரைச் சருக்கம்: 5-6. பக். 98.

மற்றே பதிப்பு (1959).

தெனியும் உடையதாகச் செய்த கொள்ளலும் ஆகிய இருவகை மேம்பாடுக ளையும் அவர் எய்துகிறார். ¹¹²

காம வாழ்க்கை நெறிப்பட்டுப் புலன்க ளைச் சமன் செய்தற் பொருட்டு அவர் கற்றிருந்த திறன்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. புனலாடுங்கால், தன் னைக் கண்ணுற்ற உளா பி, தன்மீது காதல் பெருக்குமாறு மென்மையாக நடந்து கொடுக்கிறார். ¹¹³ பாண்டியர் பாவையாணிய சித்திராங்கதை கண்களிதழக் காதல் பெருக்குமாறு தன் தோற்றத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். அதனால் களவு நெறி பற்றிய காதற் பயன் தனக்கும் அடைதும் கிட்டுமாறு தன்மென்மைத் திறத்தை மேம்படுத்திக் காட்டுகிறார். ¹¹⁴ துவராபுரி சென்ற, தறவியர் கோலத்தில் வாழ்ந்த, கண்ணின் ஆசியுடனும், அறிவுரையுடனும், யாதவர் பாவையாணிய சுபத்திரையின் அன்பைப் பெறும் முயற்சியில் மிகு வல்லவருகத் திகழ்கிறார். தன் உரையாடல் திறத்தால், தறவுக் கோலத்தில் உள்ள தாளே, அவள் காதல் கொள்கும் அருச்சுனை என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார். ¹¹⁵

இறைவனுறையும் கோயில்க ளை வணங்கல், தூய தீர்த்தங்க ளை ஁டல் ஆகியவை பொருட்டு அவர் மேற்கொள்ளும் நெறிகள் வேற. உரினத்தைப் பண்படுத்தும் அக்கடமைக ளை மேற்கொள்ளும்கால் அக்கடமை வல்லாரோடு ஐயந்த நின்ற அவர் விடும்புமாறு நடக்கும் திறம் அவனிடம் உள்ளது. அக்கடமைக ளைச் செவ்வனே செவ்வதற்குரிய தக்க வேடத்தை மேற்கொள்ளும் திறமும் அவர் பால் உள்ளது. மன்னர்க்குரிய ஆடம்பரத் தோற்றத்தை மாற்றி, மறைபவர்க்குரிய எவ்வு தோற்றத்தை - வணக்கத்தக்க தோற்றத்தை - மேற்கொள்ளும் மனமும் திறமும் அவன்பால் அமைந்துள்ளன. ¹¹⁶ எடுத்த கருமத்திற்கேற்பப் பெரியாரைப் பணிந்த அவர் கு ளை கொண்டு பயன்பெறும் ¹¹⁷ உள்ளத் தெனியு உடையவருக அவர் திகழ்கிறார். ¹¹⁷

112. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 13, 15-19, 45, 49. பக். 99-105. மற்ரே பதிப்பு (1959)

113. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 8. பக். 99. மற்ரே பதிப்பு (1959).

114. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 27. பக். 101. ம. ப. 19!

115. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 65, 68. பக். 108. மற்ரே பதிப்பு (1959)

116. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 7. பக். 99. ம. ப. (195!

117. விஸ்வபாரதம்: அருச்சுனை தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 11. பக். 99. ம. ப. "

காம வாழ்க்கை செம்மையுறதற் பொருட்டு ஆங்காங்கு மகனீர் உளங் கொள நடக்க நேருங்கால், உயரிய தோற்றம் கொண்டு, கடா ஒழுக்கம் மேற்கொள்வதில்லை சித்திராங்கதையிற் அகைப்பப் பெற விழையுங்கால், அந்தணர்க்குரிய தோற்றத்தோடு கூற்றம் புரியவில்லை; அத்தோற்றத்தை மாற்றித் தன் இயல்பான உருவம் தோற்றித் தன் உள்ளிப்பு புறத்துப் புலப்படுமாறு, அகமும் புறமும் ஒத்த நிற்கச் சித்திராங்கதையில் முன் நிற்கின்றான். 117அ

சித்திராங்கதை உறவினன் அல்லன்; ஆதலின் அவனாகைப் பெறுதற் பொருட்டு அவனை எமாற்றாமல் உண்மை உருவம் காட்டுகிறான். சுபத்திரை உறவினன்; ஆதலின் அவனாகைப் பெறுங்கால் குறவுக் கோலம் கொண்டு தந்திரம் செய்கிறான். தன் அன்பு வெல்வதற்கு அதைத் தக்கவாறு பயன்படுத்துகிறான். உறவுக்குரியவனைப் பெறுவதில் தந்திரம் மேற்கொள்ளற் பொருட்டு அவ்வாறு செய்கிறானேயன்றி, அவனிடத்தும் அக்கோலத்தைத் தவறப்படக் கையாளவில்லை.

உள்ளத்தில் சுபத்திரை பற்றிய நினைவிருப்பமும், புறத்தில் தான் கொண்ட கோலத்திற்கேற்ப, யாருக்கும் தீங்கின்றி நடக்கும் திறம்-யாரும் தன் கோலத்தைக் கொண்டு அக் கோலத்திற்குரிய உரிமை உடையன் என நினைத்தொழுக, அந்நினைப்புக் கெடாதவாறு அவர்க்குப் பயன்படுமாறு நடக்கும் திறம் - அவைபால் உரிமை.

குறவுக் கோலத்தில் உரிமை தன் உள்ளக் குறிப்பைத் தான் போற்றம் கண்ணி உணர்ந்தவனே; எனினும் அக் கண்ணும் தன்னை வளங்குமாறு, தன் புறக் கோலத்திற்கேற்ப இயைந்த ஒழுக்கம் திறம் அவைபால் உரிமை. தன்னை வளங்கியகண்ணும் உயர்ந்தோர் கூறம் வேதவாக்கிய ஆசிமொழிகள் கூறம் அறவிற்கு மறை நாலறியுத் திறம் அவைபால் உரிமை. ஆல மரத்தின் திறவின் அமர்ந்தள்ள தென்னைசக் கடவுள் என நம்புமாறு அவை தோற்றம் மிகப் பொருந்தி அமைய அதற்கேற்ப ஒழுக்கிறான் அவன். 118

117அ. விவிபாரதம்: அருச்சுனி தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 27. பக். 101. மறே பதிப்பு (1959).

118. விவிபாரதம்: அருச்சுனி தீர்த்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 49-50, 52. பக். 105-6. மறே பதிப்பு (1959).

கருத்தறிந்த கண்ணனே அக்லாமல், கருத்தறியாத பலராமனும், சுபத்திரையும்துறையோரும், தனி தோற்றத்திற்கேற்ற உயர் ஒழுக்கமுடைய பெருந் தறவி என நம்பி, அருள் நலம் பெறத் தன்னை அணுகுகாத, தனி தோற்றத்திற்கேற்ப நடக்கும் அருச்சுனனின் திறம் பொருள் குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது. முக்கோல், கமண்டலம், காவலி சூடை, முத்திரை, சடாபாரதி ஆகியவை மிகப் பொருந்தி அமைய, அக்கோலத்தைக் கண்ணுற்ற அனவிலேயே கையெடுத்த வணக்கவதும், அதனையே நோக்குவதும் அருள் நலம் பெறதலும் ஆகியவை இயல்பாய் நடக்குமாறு பெருந்திறமை காட்டுகின்றது. 118அ

கருதியதை முடிப்பதற்கேற்ற கோலம்புனையும் திறமும், அதற்கேற்ப நடக்கும் திறமும், அருச்சுனனிடமிருந்து அமைந்தமையைக் கண்ணின் அறிந்தவன் ஒதவின், அவனுக்குப் பணி புரியச் சுபத்திரையை எவ்வாறு போது, "மெய்யிழை உறக்கொண்ட கோலப் படிவமுண்டி" 119 எனக் கவர்பொருள்படப் பேசுகின்றது.

இவ்வாறு, படைமைக் கவிவியாலை, பெருவீரமும், அறிவுக் கவிவியாலை ஆதயப் பண்பாரும் வளர்த்துப் பெருக்கிக் கொண்டமையால், தனி தமையின் அமைத்த ஆந்திரப் பிரத்த அரசின் - அவனுக்கும் பாண்டிவர்க்கும் மொத்தமாகப் புகழ் விளைக்கும் அரசியற் கருமங்களின் - அறிவுரை கூறும் தகுதி அவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இராமபுரம் வேளின் செய்வதெனத் தருமன் முடிவு செய்த, நான்கு திக்கியும் தன் பெருமையை நிலை நாட்டுவதற்கு யார் யார் எவ்வெத் திக்கிற் போரிச் செலவு மேற்கொள்வது என எண்ணத்தவங்கிய வேளையில், இவ்விரட்டி இவ்வென திகைகளின் செலிக என்ற நம்பிக்கையோடும் உறையோடும் அறிவுரை கூறும் அரசியல் திறன் அவன்பால் அமைந்துள்ளது.

இராமபுரம் பற்றி ஆய்வதென்களைக் கூடிய அளவில் அறிவு நாற்கவிவியாலை பெரும் புகழ் பெற்ற வியாதல் 120 உள்ளாகி; படைமைக் கவிவின் திறத்தால் பெரும்

118அ. விவிலிபாரதம்: அருச்சுனன் திரித்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 55, பக். 107. மரீரே பதிப்பு (1959)

119. விவிலிபாரதம்: அருச்சுனன் திரித்தயாத்திரைச் சருக்கம்: 57, பக். 107. மரீரே பதிப்பு (1959).

120. விவிலிபாரதம்: இராமபுரம் சருக்கம்: 38, வை. மு. 0. 0. 0. உரை விளக்கம். (அறிவுக் குறிப்புப் பெறவின்).

புகழ் படைத்த பெருவேந்தர் உன்னவர். முற்பேரறிஞர் விபாதமும், பெரும்போர் வல்லவேந்தரும் வியக்கிடாமதும், ஒப்புமாதம் அருச்சுனி கறம் போர்த்திட்டம் ஏற்றக் கொள்ளப்படுகிறது. 120அ

அரசியல் போன்ற சூதாக்கத்தில் தேர்ந்த அறிவுடையராய் இருப்பது வேறு; அவ்வுறுக்கிகேற்பச் செயல்பட்டுக் கருதியதைக் கருதியவாறு முடிக்கும் செயல்திறம் உடையராயிருத்தல் வேறு. முறைப்பட ஆராய்ந்தாலும், செயல்திறம் இவ்வேறல், தாம் கருதியவாறு பயிப்பெறல் இயலாது என்பதை ஆகிரேர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். 121

செய்து முடிப்பதற்குரிய வினைகளை ஆராய்ந்தாலும் இறுதி முடிவு காணாங்காலும் அவ்வினைகள் பற்றிய சூதாயறியும் பொது அறியும் பயிப்படுமாறு ஆய்ந்த முடிவெடுக்க வேண்டும். செய்து முடிப்பதற்குரிய ஆதாரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தல் பகுத்தறிதல் திறமையையும், ஆதாரம் தென்காணப் புலப்பட்டதும், ஒருபால் கோடாது, உரிமை தோன்ற அதை முடிக்குந் திறத்தையும் அறியுந் வேண்டும். நடைமுறைக்கு ஏற்றவைற்றைக் கருதி வருங்கால் பொருத்தமிலாச் செய்திகளின் புகுந்த கவனத்தைக் கவனக்குமாகால், முடிவெடுக்கும் பணி சிறந்தது போலுமாதலின், ஆகாதவைற்றை விட்டொழித்துச் சிறந்த வினையைச் செய்குமப் பகுத்தறிக் கொள்வதைக் கொள்கையாகப் போற்ற வேண்டும். சிறந்த வினை செய்வதில் விவாதிப்பதில் சில நியதிகளைக் கடைப்பிடித்து, குறிக்கோள்கள், அவற்றின் வகை, மாற்றங்கள் ஆகியவைற்றைத் தென்கு கொள்ளல் வேண்டும் என, தாற்பயிற்சித் திறத்திற்கும் வினை முடிக்குந் திறத்திற்கும் உள்ள முறைமைகளை ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். 122

இக்கருத்தகளைக் கர்ந்த நோக்கின், அருச்சுனி, தா லறியுந் திறத்தையும் அதற்கேற்ற செயல்புரியும் திறத்தையும் ஒருங்கிணைத்துத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளுள்ள பெருந்திறமை புலப்படும்.

தோற்றப் பொருளும், உடல் வலிமை, உன்னத்திப்பம் ஆகியவற்றால் செயற்படும் ஆற்றலும், பரிவகை அருட் பண்புகளும் அமைப்பிப் பெற்றமையின்,

120அ. விவிபாரதம்: இத்திரப் பித்தச் சருக்கம்: 38, 39. பக். 132.

மற்றே பதிப்பு (1959)

121. அருக்குறள்: பொருட்பால்: அமைச்சு: 10. பரிமேலழகர் உரைக்குறிப்பு.

122. Harold D. Lasswell. The analysis of Political behaviour.

Page 50. (1949)

அவையெல்லாம் ஒருங்கு அமைப்பி பெற்ற இராமனல்லாத அவைக்கு உடையாவார் வேற ஒருவரும் இவர் என, விஷிபுத்த ரார் கவிக்கற்றுக எடுத்துரைக்கும் வினக்கம் ஈடுக்கு குறிப்பிடத்தக்கது. 122அ

இதுவரை ஆய்ந்தவற்றில், படைமைக் கவிவியோடு, தாற்காலி, வழிபாட்டு-னரவு, சமயத்திறை, அரசியல் திறை, ஆய்வற்றிற்குரிய கருத்தகனையும் நெறிகனையும் அவ்வத்திறைக்கேற்பப் பயன்படுத்தலாம். இரக்கம் முதலிய இதயப் பண்பு வளர்ச்சி, அகமும் புறமும் ஒத்த இயையுமாறு கரவின்றி நடத்தல் ஆய்வற்றில் அருச்சுனன் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றவனாகக் கிடைத்த நன்கு புலப்படும்.

நகுலனும், சகதேவனும் ஐந்தோர் இருவரைப் போலும் படைமைக் கவிவியில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவனாகார். 'இருவர் பொருந்திறல்' 123 என விமலே அவ் பாவனாதம் படைமைக் கவிவிய் திறத்தைப் பாராட்டுகிறார். திரௌபதியை மணந்த பாண்டவர் மீது காழ்ப்புற்றப் படை கொண்டு பொருதற்கெழுந்த தாயோதகுதியொரு வந்த கவினனை வென்ற புறங்காணும் திறக்காட்டுகிறார் நகுலன். 124 தாயோதகுதியார் பொருட்டும் போரிட முகிவந்த சஞ்ஞைய, இடியேற நாகத்தை அஞ்ச வைப்பதுபோல் அஞ்சச் செய்கிறார் சகதேவன். 125

தீச்செயல் புரிந்ததற்குத் திட்டமிட்டு அவ்வாறே செய்த தாயோதனனையும் துச்சாதனனையும், அவர்க்கு உதவிய கவினனையும் கொல்வதென விமலும் அருச்சுனனும் வஞ்சிக்கிறார் எனில், எல்லாத் தீமைக்கும் காரணமாகிய சஞ்ஞையையும் அவன் மரபையும் தொலைப்பதெனச் சகதேவனும் நகுலனும் வஞ்சிக்கிறார் தம் திறம்

122அ. விஷிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 29. பக். 190.
மற்றே பதிப்பு (1959)

123. விஷிபாரதம்: கிருட்டினன் தா துச் சருக்கம்: 18. பக். 339.
மற்றே பதிப்பு (1959)

விஷிபாரதம்: கிருட்டினன் தா துச் சருக்கம்: 20. பக். 98. ஸ்ரீ. மு. கோ.
உரை வினக்கம். ஸ்ரீ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

124. விஷிபாரதம்: திரௌபதி மாலைநிலைச் சருக்கம்: 102. பக். 88.
மற்றே பதிப்பு (1959)

விஷிபாரதம்: திரௌபதி மாலைநிலைச் சருக்கம்: 102. ஸ்ரீ. மு. கோ. வினக்கம்.
பக். 323. ஸ்ரீ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

125. விஷிபாரதம்: திரௌபதி மாலைநிலைச் சருக்கம்: 103. ஸ்ரீ. மு. கோ.
வினக்கம். பக். 323. ஸ்ரீ. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

முன்னர் திறத்தோடு ஒத்தத எப்பத நிகழ்வின்றனர். ¹²⁶

படைமைக் கல்வியைப் பொறுத்தவரை, வீரமும், அருச்சுனமும் ஒவ்வொரு கலையில் சிறந்தவன்மை போல், நஞலமும் சகதேவமும் வேற்கலையில் தேர்ந்த வளங்குவின்றனர். ¹²⁷ குதிரை ஏறிப் பொருக்கால் நஞலம் பெரு வீரம் விளைப்பவன். ¹²⁸ போர்க்களத்தில் வீரம் விளைக்குக்கால், வீரமக்குத் தக்க தம்பி எவ்வமாத ஆற்றல் உடையவனாக விளங்குகிறான் சகதேவன். ¹²⁹

படைமைக் கல்வியில் முன்னர் போல் திறம் புலப்படுத்தும் இருவரும், ¹³⁰ அறிவு தாற் கல்வியியும் முன்னர் போல் ஆற்றல் உடையவராய்த் திகழ்கின்றனர்.

வீரம் பாரத்தவாசக வாயிலாக இராமன் பெருமுகேட்டு உன்னம் உயர்த்தியது போல், நஞலம் தன் முன்கேள் பெருமையெல்லாம் கேட்டு வீரமும் பண்பும் உயர்த்தியுள்ளான்.

'அகில நடை அரம்பை தனை அடினார் ஊர்ந்திட,

இமையோர் அரக்ககாக,

முன்னம் அவருடன் பொருத, சிறை மீட்டாள்

நம் குலத்த முதலவன். ^{130அ}

126. விவிலிபாரதம்: குதபோரிச்சருக்கம்: 258. ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 390. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை) பதிவிலும் போரிச்சருக்கம்: 29. ஸ. மு. கோ. விளக்கம். பக். 1. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1968) பதிவிலும் போரிச்சருக்கம்: 30. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம். பக். 117. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1968) பதிவெட்டாய் போரிச்சருக்கம்: 34, 35. பக். 622. மரேர பதிப்பு (1959)

127. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தா ஓர் சருக்கம்: 24. பக். 340. மரேர பதிப்பு (1959) பதிவெட்டாய் போரிச்சருக்கம்: 97. பக். 634. மரேர பதிப்பு (1959) குதபோரிச்சருக்கம்: 109. பக். 164. மரேர பதிப்பு (1959) நாடுகரந்தைச் சருக்கம்: 26. பக். 283. மரேர பதிப்பு (1959)

128. விவிலிபாரதம்: பதிவெட்டாய் போரிச்சருக்கம்: 34. ஸ. மு. கோ. விளக்கம். பக். 24. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

129. விவிலிபாரதம்: பதிவெட்டாய் போரிச்சருக்கம்: 97. பக். 634. மரேர பதிப்பு (1959)

130. பெருந்தேவனார்: பாரதவெண்பா: 107, 109. பக். 107, 109. சித்தாந்தக் கழகப் பதிப்பு (1973)

130அ. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தா ஓர் சருக்கம்: 24. பக். 341. மரேர பதிப்பு (1959)

என்ற தனி கேள்விச் செலவத்தின் திறத்தை எடுத்துக் கூறி, புரூவா போல் பெண்மை நலம் காக்கத் தாள் துடிப்பதை உணர்த்துகிறார்.¹³¹

புரூவாவின் பெருமை கேட்டுப் பீடு பெற்றதபோல், பிறர் மனை நயத்தலின் தீயவினை இராவணன் வரலாறு கேட்டுத் தெளிந்தாள் எனப்பதை, திரௌபதியைக் கவர்ந்து சென்ற சடாசுரனுக்கு¹³² அறிவுரை கூறி அவனொரு போரிட்ட நிகழ்ச்சியால் தெளிவலாகும். இதனும் நகலனின் கேள்வித் திறன் நன்கு புலப்படும்.

அரசனின் பற்றிய தா ற்கல்வியும் நலுவல், அருச்சுனன் போல் தென்கு பெற்றவன் என்பதை அவர் கூற்றே மெய்ப்பிக்கின்றது. "அரசியல் தா ல்களில், பொதுமை முதலிய பண்புகள் மட்டுமே எடுத்தகரைக்கப்பட்டல்; நெறி தவறில், போர் வல்லமை காட்டிப் பகைவரை ஒழிக்கும் வீரத்திறன்களும் உரைக்கப்பட்டுள்" என்பதைத் தருமன் முகத்தெனிரே வினவும் வினவால் உணர்த்துகிறார் நலுவல்.

'கோத் தருமந்தனின் ஆண்மை கூறுதோ
கறுக நீ கொற்ற வேந்தே'^{132அ}

அரசியல் குறையில் அறம் பார்த்தல் ஒன்றே சாலாது என்பதவும், பகைவை எதிர் கொள்ள நேருங்காலி போரிட்டே தீர்த்தல் வேண்டும் என்பதவும் நலுவல் அரசியல் நீதி தா ற்கல்வியால் பெற்ற உண்மைகளாகும்.

ஒன்றிக்கொண்ட இகல் கொள்கையும் நாடுகளின் பொதுவான நலக்களைப் பேணுதற்கு அரசியல் நுண்ணறிவு (Diplomacy) உதவுவது என்பது உண்மையே. தா து போக்கல் (Negotiation) தென்குறுத்தல் (Persuasion) ஒருவர்க்கொருவர் வீட்டுக்கொடுத்தல் (Conciliation) ஆகியவை கொண்டு ஆகாதவைற்றை விடக்கி ஒவ்வொன்றை திறந்தமைத்துக் கொள்ளலாம். இவற்றெல்லாம் போர் பற்றிய ஆயத்தமும்

131. விஸ்வபாரதம்: விருட்டினன் தா து: 26, பக். 341, மற்ரே பதிப்பு (1959)

132. விஸ்வபாரதம்: சடாசுரன் வதைப்படலம்: 9, பக். 257, மற்ரே பதிப்பு (1959)
சடாசுரன் வதைப்படலம்: 8, பக். 256, மற்ரே பதிப்பு (1959)
குருகுலச்சுருக்கம்: 17, பக். 3, மற்ரே பதிப்பு (1959)

132அ. விஸ்வபாரதம்: விருட்டினன் தா துச் சுருக்கம்: 24, பக். 340, மற்ரே பதிப்பு (1959).

அரசியல் தனித்தனியுக்கு உட்பட்டதேயாகும். சில நிலைகளில், போர் பற்றிய அச்சமற்ற நிலை ஒரு கருவியாகக் கொண்டொழுகவும் அதனோடு இயைந்ததே என அரசியல் திறன் பற்றி ஆயும் அறிஞர் எடுத்தகரைத்துள்ளனர்.¹³³

இக்கருத்தாகவே நோக்குமிக்கால், அரசியலில் ஆக்கப் பண்புகளைப் பேணுதலோடு கூடி, நெருக்கடி நேருக்கால், போர்புரிய ஆயத்தமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற நல்ல பகுத்தறிந்த தெளிந்த தெனின் திட்பம் நன்கு விளங்கும். தா வறிவைச் செயற்படுத்த வேண்டிய இன்றியமையாமையை அங்கு உணர்ந்திருந்த சிறப்பும் புலப்படும்.

கவிவித் தெனையப் பொறத்தவரை, தான் உணர்ந்தல், பிறர் உணர்ந்த உணர்ந்தல் என்னும் இரண்டினர் தான் உணர்ந்த திருந்தும் தன்மை இயல்பாக இருந்தாலன்றிப் பிறர் உணர்ந்த உணர்ந்தல் அரிதாகும் என்பது நல்ல கொள்கை முடிவாகும். நாடு நன்கு மறக்கும் துரியோதனனின் பண்பு அளவிடுக்கால்,

"தான் அறிவாதவன், பிறர் போய்க் கற்பித்தால் அறிவோடு?"^{133அ}

என்னும் வினாவின் வாயிலாகத் தன் முடிவை வெளியிடுகிறார்.

உளவியல் தன்மையுடையவனாயி, அகத்தில் அமைந்த பண்புகளும், உளமும் அப பற்றி எய்தும் உணர்வும், முன்னர்ப் பெற்ற அபவத்தால் அடையும் தகர்திறனும், தெனியும் ஆவிய இவையே உளினத்தை மேம்படுத்துவனவாகும். அகமுகமான இப் பண்புகளே முத்திற்பு புற உலகோடு தொடர்பு கொள்வன.... தனக்குரிய இயல்பு களோடு, உளமும், தன் போக்கில் போராடித் தன்னைச் செம்மை செய்து கொள்ளும் அளவில், தனிச்செயலாக விடப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்த கரும் பாடுபட்டு உயர்ந்த அது தனக்குரிய ஒரு நிலையையும் ஹராக்கியம் முதலிய உறுதிகளையும் எய்துகிறது. அத்தகைய சாதனையாலேயே பொறுப்புணர்வால் நிலை குலையாத கட்டுப்பாடு அதற்கு அமைகிறது¹³⁴ என்ற, தான் உணர்ந்த தெனின் இன்றியமையாமையையும்

133. V.R.Ramachandran Dikshidhar: War in Ancient India. Page 301 (1948)

133அ. வினாயகாரதம்: கிருட்டினி தா தச் சருக்கம்: 28. பக். 341. மரோபபிப்பு (1959)

134. Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page 302 (1959).

அதனில், புற உலகோடு பொருந்தி வாழ்வதால் உறம் பயனையும் கல்வித் திறை அறிஞர் எடுத்தெரத்தவியனர்.

தானுளர்ந்த தெனிலின் இன்றியமையாமையை, இக்கருத்தகனை அடிப்படையாகக் கொண்டு உளரின், 'தானுறியாதவன் பிறர் போய்க் கற்பித்தால் அறிவோ?' என்ற நல்ல வினாவை வினாவின் திட்டம் நன்கு விளக்கும். தன்னுளர்வு இல்லாதவன், புறத்திலிருந்து வரும் அறிவுக் கருகனால் திருந்தான் என்ற அவன் கொள்கைந்த முடிவின் தெனிலும் நன்கு புலப்படும்.

அறிவு தா ற் கல்வி சிறந்த, அக்கல்வி மாட்சிமைக்கேற்ற செயல் திறமும் வாய்ந்த நகுலன், குதிரை தால் வல்லவனாகவும் திகழ்கிறான். உன்னயம் என்றும் புகழ் வாய்ந்த குதிரை தாலும் அதுபோலும் வேறபல குதிரை தாலும் கற்றிருந்தமையோடு, அக்கல்விக்கு ஏற்பக் குதிரைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறமும் அவற்றைப் பயிற்றி நடத்தும் திறமும் உடையவனாக விளங்குகிறான்.¹³⁵ தன் தேர்ந்த பயிற்சித் திறத்தால் அவன் குதிரை தாலும் குதிரை மருத்துவ தாலும் செவ்வதாக ஆய்வாளர் எடுத்தக் காட்டுகின்றனர்.¹³⁶

குருகுலத்த முகிலோர்களுள் ஒருவருளிய புதன் எவ்பான் தன் பேரறிவுத் திறத்தால் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான் என்ற முன்னர்க் கூறப்பட்டது.¹³⁷ அவ்வரலாற்றின்மைய மெய்ப்பிப்பது போல, பின்வந்த பாண்டிசுருதி சகதேவன் தன் பேரறிவுத் திறத்தால் கன்னனும் மனிக்கும் பெரும் புகழ் உடையவனாகத் திகழ்கிறான்.¹³⁸ "இமையோரோடு ஒத்த பெருநூல பண்டிதன்", "வித்தகன்", "மனிகொன் ஞானி" என்றும் தொடர்களால் சகதேவனின் பேரறிவுத் திறத்தை விவரித்தன ரார் எடுத்தக்காட்டுகின்றனர்.¹³⁹

135. விவிலிபாரதம்: நாடுகரந்திறைச் சருக்கம்: 22-23. பக். 282.

136. V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India. Page 177 (1948).

விவிலிபாரதம்: நாடுகரந்திறைச் சருக்கம்: 22-23. பக். 282. மற்ரேபதிப்பு (1959)

137. அடிக்குறிப்பு: 47. பக்.

138. விவிலிபாரதம்: அருடனன் தா தச் சருக்கம்: 30. பக். 111. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

139. விவிலிபாரதம்: இராயபுயச் சருக்கம்: 65. பக். 135. பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம் 66. பக். 628. பதினெட்டாம் போர்ச்சருக்கம்: 92. பக். 633. மற்ரே பதிப்பு (1959)
இராயபுயச்சருக்கம்: 65. ஸ. மு. கோ. உரைவிளக்கம்: பக். 75
ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (அறிவுக் குறிக்கப்பெற்றவின் லை)
பதினெட்டாம் போர்: 66. பக். 54. பதினெட்டாம் போர்: 92.

சகதேவனில் இத்தகைய பேரறிவுத் திறத்தை விலிவு புலப்படுத்தியது போல் பாரதக் செய்த பிறர் ஸ்ரீமத் கருவிலே எப்பர் சூர்வாளர். ¹⁴⁰

பாரதப் போர் நிகழாமல் தடுத்தற்குப் பிறர் கரும் உபாயமெல்லாம் அவரவர் படைமைக் கலிவித் திறத்தைப் பற்றி எழுந்தவை. ¹⁴¹ சகதேவன் உரைக்கும் உபாயமோ, அவையுடைய படைமைக் கலிவித் திறத்தொடு சிறிதும் தொடர்பிலாத, அவையுடைய தத்துவஞான உணர்வை முற்றும் அடக்கொண்டெழுந்ததாகும். ¹⁴² சகதேவன் வேறிக லேயில் வலிவெழுந்தும், ¹⁴³ வீமன், அருச்சுனன், நகுலன் சூரியோர் போல், ஸ்ரீ படைமைக் கலிவித் திறம் கறிச் செருக்கும் சிறவும் புலப்படுத்தவிலே. ¹⁴⁴

கண்ணன் உளித்ததை உளிவளாது உளரும் தத்துவஞானம் அமைந்திருந்தும் அதனால் அவன் பெருமிகக் கொண்டு போர் நிகழ்த்தும் வன்மையையோ போர் நிகழாமல் தடுத்தற்குரிய உன்மையையோ, யாவரும் அறிய உடனெடுத்தக் கருவிலே. ¹⁴⁵ இறந்தவின் நிகழும் முடிவு தனக்குத் தெரியாத என்ற அடக்கம் புலப்படுத்தவிலே. ¹⁴⁶ கண்ணன் மானய ஒருவரிக்கும் தெரியாதது; தனக்குத் தெரியும் சூயிதம், அந்த உன்மையைப் பிறர் விளக்கிக் கொள்ளாத வகையில்-தாளும் கண்ணனோ உளரும் வகையில்- எடுத்தகைக்குக்காலும் மிக்க அடக்கமே காட்டுகிறது. ¹⁴⁷

தத்துவஞானம் பெருக்கியுள்ள அளவிற்குத் தன்மடக்கமும் வளர்த்துள்ளான் சகதேவன்; அதனோடு கூடப் பிறர் அறியா வகையில் உன்மையைப் பொதுப்பட உரைக்கும் தந்திரக்

140. H.V. Subramanian: The Mahabharata Story: Vyasa and Variations
Page 187 (1967)

141. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 10-28, பக். 337-341.
மற்றே பதிப்பு (1959)

142. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 31, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

143. விஸ்வபாரதம்: குறபோரிச்சுருக்கம்: 109, பக். 164.

கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 31, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

நாடுகரத்தகைச்சுருக்கம்: 26, பக். 283.

பதினெட்டாம் போரிச்சுருக்கம்: 97-98, பக். 634.

மற்றே பதிப்பு (1959)

144. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 29, 30, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

145. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 29, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

146. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 29, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

147. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 30, பக். 342. மற்றே பதிப்பு (1959)

கலையும் ஒரு சேர அமைந்தனது. பிறர் முன்னிலையில் பொதுப்பட உரைக்கும் உண்மையினை, 148 தனிமே அழைத்துச் சென்ற கண்ணல் விஸ்வநாதர், மிகக் கூறப்பட விளக்குகின்றார். 149

கண்ணல் முடிசூடல், அருச்சுனனைக் கொல்லல், பாஞ்சாலி சூழல்களைதல், புவனபாவநிறிற்கும் மேலாக, கண்ணல் செயற்படாமல் அவர் காலில் தளையுடல் கியவை நடப்பில் பாரதப் போர் நிகழாமல் தடுக்கலாம் என, அவனைப்போல் தத்துவ உணர்வுடையாரன்றிப் பிறர் கேட்க நேரில் உரிமை அளிந்து நடுக்கத் தக்க வகையில், நிகழ்தற்கரியன நிகழ்ந்தால் பாரதப் போர் வராது தடுக்கலாம் என்ற அவர் வந்திருக்கும் செய்திகளை அவருடைய பேரறிவுத் திறத்தை விளக்குவனவாக உள்ளன. 150

எனினும் அவை நிகழ்மாட்டா என்ற உறுதி அவர்பால் உள்ளது; அவ்வுறுதியிலேயே அவருடைய பேரறிவுத் திறத்தின் ஒப்பமும் அடங்கியுள்ளது. பாரதப் போர் பாண்டவர் உரிமை பெறாததற்குரிய போர் மட்டும் அன்ற, படைப்பில் உரிமை தீமையைக் களைதற்குப் படைத்தோர் மேற்கொள்ளும் - யாவராலும் விலக்க இயலாத - கடமை என்பது அவர் வொட்பத்தில் நன்குக்கமாலும். 151

அந்நன்குக்கத்தை உள்கி கொண்டமையாலேயே, கண்ணலுள் பாரதப் போர் நிகழாது தடுக்க வல்லவர் பிறர் வருமலர் என்ற தெனிலையும் அவனிடத்திலேயே வெளியிருக்கிறார். அதனோடு, தன் தத்துவஞான வரம்பு கண்ணலின் சூற்றங்கு உட்பட்டது என்பதையும் உணர்ந்து, தனித்தனியும் தம் ஒத்தோரையும், அருட்பாரினை கொண்டு போரில் காக்க வேண்டும் என்ற கண்ணலை வேண்டி நிற்கிறார். 152

148. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 29, 30. பக். 342.

மற்றேர பதிப்பு (1959)

149. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 32. பக். 342. மற்றேர பதிப்பு (1959)

150. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 33. பக். 342. மற்றேர பதிப்பு (1959)

151. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 32. பக். 342.

மற்றேர பதிப்பு (1959)

152. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினன் ஐ தச்சுருக்கம்: 32, 37. பக். 342-343.

மற்றேர பதிப்பு (1959).

தனி தத்துவஞான உணர்வுக்கு - பேரறிவுத் திறத்திற்கு - சோதனை நிகழும்காலம், அதற்கு ஈடுதரும் செயல்திறன் உடையவருகவும் விளங்குகிறார் சகதேவன்.¹⁵³ கண்ணி முடிசூடல், அருச்சுனனைக் கொல்லல், பாஞ்சாலி சூழல்களேதல் ஆகியவை நிகழினும் தன்களைக் கூட்டுவது யாக்கினம் என வினவிய கண்ணுக்கு - எங்கு நோக்கினும் தனி நோற்றமே விளக்கிய கண்ணுக்கு - தனி பத்தி உணர்வின் வாயிலாகத் தனி செயல்திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறார்.¹⁵⁴ அதற்கும் அவருடைய பேரறிவுத் திறமே வழிகாட்டுகின்றது.¹⁵⁵ வல்லமையும், தந்திரமும் காட்டிக் கயிறு, விஸங்கு முதலியவற்றால், கண்ணனைத் தனையுணர்ச் செய்வது இயலாத என்ற உணர்ந்த சகதேவன், தனி நெஞ்சத்தால், பத்தி உணர்வெனும் கயிறு கொண்டு பிடித்தத் தனி செயல் திறமையைக் காட்டுகிறார்.¹⁵⁶

இழைத்த வஞ்சினம் மானுமல், பகைவரைக் கொல்லும் படைமுகக் கல்லித் திறன் அவன்பால் உளினது.¹⁵⁷ கண்ணோடு ஒத்து வைத்தெண்ணத் தக்க,¹⁵⁸ அவனும் வியந்து போற்றத்தக்க பேரறிவுத் திறம் அவன்பால் உளினது. தனிபோலம் தத்துவ உணர்விலாரி முன் அதனைப் பொதுப்பட உணர்த்தும் பொது அறிவும் தந்திரமும் அவன்பால் உளினன.¹⁵⁹ தனிபோலம் உணர்வுடைய தலைவன் முன் உளினதை உன்னவாற எடுத்தவரைக்கும் தெனியும் துன்பமும் அவன்பால் உளினன.¹⁶⁰ அனைத்திற்கும் மேலாக, பெற்ற திறத்தால் செருக்கடையாத மன நலமும், தனிவியும் பெரியோன் உளினம் தனக்குத் தெரியும், தானே கருதியது நடவாத, தானே போற்றும் பெரியோன் கருதியதே நடக்கும் என்ற உணரும் அகத் தொனியும், அவ்விரண்டு பேற காரணமாகத்

153. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 33. பக். 342.

மற்றே பதிப்பு (1959)

154. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 34. பக். 343.

மற்றே பதிப்பு (1959)

155. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 35. பக். 343.

மற்றே பதிப்பு (1959)

156. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 35-36 பக். 343.

மற்றே பதிப்பு (1959)

157. விஸ்வபாரதம்: தி பதிபெட்டாம் போரிச்சருக்கம்: 97, 98. பக். 634.

மற்றே பதிப்பு (1959)

158. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 30. பக். 342.

மற்றே பதிப்பு (1959)

159. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 29, 30. பக். 342.

மற்றே பதிப்பு (1959)

160. விஸ்வபாரதம்: கிருட்டினி து தச் சருக்கம்: 28. பக். 341.

மற்றே பதிப்பு (1959).

தலைவர்பால் காட்டும் அடக்கமும், அவர் விரும்பி நல்கும் சோதனைக்கு ஈடுதரும் - அவ்வடக்கத்தோடு கூட அமைந்த விடக்கச் செய்யும் - பத்தி உணர்வும் சுகதேவனுக்கு அமைந்த விழுச் செய்வங்களாகும். ¹⁶¹

“வரம்புக்குட்பட்ட நம்முடைய செயல்கள் (காரியங்கள்) ஒன்றை ஒன்று நோக்கச் சிறந்த வருவது கொண்டு, முழு முதற் பொருள் ஒன்றை உண்டு என்ற உய்த்துணரலாம். நம் செயல்கள் யாவும் மேம்பட்டுத் திகழ வேண்டுமென்பதே அதன் நோக்கமாகும். உன்னொணியால், தானறிந்த தெளிவற்ற தனியொருவனின் வாழ்வு, எவ்வகை அறிவும் நிரம்பியது; அவனுடைய வாழ்வு நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக அவன் வாழ்வு பொருள் பொருந்தியதாகின்றது; அவன் அகத் தெனுவால் முழுமையுற்ற - வருகிறான்” என்ற தத்துவ ஞானத்திறமுடைய ஒருவன், படைப்பில் உள்ள முழுமைத் திறத்தோடு தன்னை இயைத்துக் கொள்ளும் தன்மைவந்த தத்துவத் துறையினர். நன்கெடுத்திக் காட்டுகின்றனர். ¹⁶² இவ்வாறு அவர் உரைக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்து முக்காலத்திற்கும் உரிய நிகழ்ச்சிகளைக் குற்றங்குறையின்றி எடுத்தகரைக்கும் திறமும், ¹⁶³ அவற்றின் பற்றின்றி, பிற துணர்விலிலா மாந்தரைப் போல் காண்பார் எளியனெனக் கருதமாற உலகியற் கூடமைகளைச் செய்ந்த போகும் மாசுடலியற் போக்கும் ¹⁶⁴ புலப்படுத்தலின், சுகதேவன் மானுடனுக்கு மானுடனாய்த் தெய்வத்திற்குத் தெய்வமாய் விளங்குகிறான். ¹⁶⁵ தன் கருத்தை ஸரமும் அறிவு வெளியிடலாகாத என்ற தெய்வமே வேண்டிக்கொள்ள, அதற்கேற்ப ஒழுங்கித் தெய்வத்தின் கூடமைக்கு உற துணையாய் நின்ற அதன் நம்பிக்கைக்கு இலக்காகிறான். ¹⁶⁶

தத்துவஞானப் பேரறிவால் தெய்வநிலைக்கு உயர்ந்த சுகதேவன், அத்தெய்வம் போலவே எளிய தொழில் மேற்கொண்டு, உலகியற் காரணம் பற்றிய பிற பாண்டவர் போல் கரந்தறையும் கலை வலிவனாகத் திகழ்கிறான். ஆர்ப்பாடியில்

161. விவிலியாரதம்: கிறிஸ்துவன் தா தச்சுருக்கம்: 36, 38, பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959). கிறிஸ்துவன் தா தச்சுருக்கம்: 37, பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959). அடிக்குறியுடன். 151, 152, பக். 93-94.

162. Joseph L. Blau: Men and movements in American Philosophy. P-215 (1954)

163. தொல்காப்பியம்: பொருளதிகாரம்: புறத்திணையல் தாற்பா: 25, 19 நச்சுரர்க்கினியர் உரை. பக். 209 கச்சுரத்தாந்தக் கழகப்பதிப்பு (1976)

164. விவிலியாரதம்: குறபொருட்சுருக்கம்: 257, பக். 183, பதிவெட்டாம் பொருட்சுருக்கம்: 97, பக். 634. மற்ரே பதிப்பு (1959)

165. விவிலியாரதம்: கிறிஸ்துவன் தா தச்சுருக்கம்: 39, பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959) கிறிஸ்துவன் தா தச்சுருக்கம்: 41, பக். 122. ஸ. மு. ஸே. பதிப்பு.

166. விவிலியாரதம்: கிறிஸ்துவன் தா தச்சுருக்கம்: 41, பக். 122.

நந்தகோபலி மகாலி வளர்ந்த கணிக் போலி,¹⁶⁷ ஆறிர காக்கும் இடையர் கோலம் கொள்கிறார். அக்கோலத்திற்குரிய, ஒற்றைக் காதிற் குறையும், தோலின் தடியும் அமைய, ஆறிர காக்கும் தன் வலிமையை¹⁶⁸ விராட வேந்தனிடம் எடுத்துரைக்கிறார்.

பகவரை உறவினராய்க் கண்டு மயங்கிக் கலங்கிய வேளையில் கணிக் வளர்ந்திய உலிமையை உளர்ந்த தெளிந்தவன் அருச்சுனன். பகவரீ உறவினர் என்றும் மயக்கம் இலாது, கணிக் உளம் கொண்டிருந்த உலிமையை அவரும் வியக்குமாறு தன் உளத்தில் தெளிந்த அமைத்துக் கொண்டவன் சகதேவன். துரியோதனன் வேண்டப்பட எடாது நிற்க அவசுக்கு உறுதி நல்குகிறார் கணிக் என்ன பாரதப் போரில் வெற்றி கொள்ள நல்லி வகுத்துத் தர வேண்டும் என்று துரியோதனன் வேண்டி, பகவன் என்ற பாராது,¹⁶⁹ தன் கலைத்திறம் காட்டி அவசுக்கு நான் வகுத்த உதவித்¹⁷⁰ தன் மெய்புணர்வுக் கல்வியின் பெருமையை நிலைநாட்டுகிறார் சகதேவன்.¹⁷¹

இதுவரை ஆய்ந்தவற்றால், பாண்டவர் தம் கல்வி, கலைத் திறன்கள் அவர்தம் உளத்தது இயல்புகளையும், பணிபு மேம்பாடாக னையும் விளக்கும் வகைகள் தெனியப்பட்டன.

இனி, அவரொரு முரணி நின்ற துரியோதனையாரின் கல்வி கலைத் திறன்கள் எவ்வாறு அவர்தம் இயல்புகளை விளக்குகின்றன எனக் கானலாம்.

பாண்டவர்க்குப் பயிற்றிய துரோணனே துரியோதனையார்க்கும் பயிற்றுகிறார்; படைமைக் கல்வியோடு பண்பாட்டுக் கல்வியும் நல்குகிறார். எனும் பாண்டவர்

167. விவிலிபாரதம்: நாடுகரந்தகறைச் சருக்கம்: 26. பக். 20. ஊ. மு. கோ. பதிப்பு

168. விவிலிபாரதம்: நாடுகரந்தகறைச் சருக்கம்: 25-26. பக். 283. (1960)

மரீ0ர பதிப்பு (1959)

169. விவிலிபாரதம்: உத்தியோகபருமம்: ஊ. மு. கோ. பதிப்பு: பக். 314-15 (1966)

170. விவிலிபாரதம்: முகர்த்த கேசவச் சருக்கம்: 2. ஊ. மு. கோ. பதிப்பு.

பக். 313 (1966)

பெருந்தேவனார்: பாரதவெண்பா: 413. பக். 164. 423. பக். 168:

உரை, அடிகுறியு முதவியன: கசவசித்தாத்தக் கழகப்பதிப்பு

(1973)

171. பெருந்தேவனார்: பாரதவெண்பா: 413, 415. உரை. பக். 165.

கசவசித்தாத்தக் கழகப்பதிப்பு (1973).

அறியும் புலன் நிதனியம் பெற்றதபோல்¹⁷² துரியோதனதுயர் பெறவில்லை.
அருக்காறு முதலிய எந்நிமறைப் பண்புகளே அவர்பால் மிகுந்த காவல்கிறன.¹⁷³
பாண்டவர் கல்வி கலைத் திறங்களால் கதிரவன் போல் ஒளிந்தனர் எனின்
துரியோதனதுயர் மின்மினி போல், பொணியின்றி இருந்தனர்.

"எஞ்சிய குமாரர்கள் பொருமைமீன் மிகுத்தவர்கள்

இரவி எந்நி மின்மின்கள் போல்"^{173அ}

துரியோதனன் துரோணனிடம் பரிசுத்தவயிக்குவதற்கு முன்னரேயே, மிக்க
ஜ்ஞமையிலேயே, அருக்காறு மிகுந்தவனாக உள்ளான். அதற்கு ஜ்ஞக்காயினமையாலேயே,
வயிமையால் தன்னே ஒத்த வளரும் வீமவக்ருப் பற்பல இவையுறகளை வினேவிக்விடு.
வீமனைக் கொடிகளால் கூட்டி ஒற்றிற் உருட்டுதல், பாம்புகளை எலிக் கடிக்கவிடல்,
நீர்க்கீழ்க் கழுமரக்களை அமைத்து மறைத்து நீர்பாய்ச் செறிதல், நஞ்சுட்டி ஒற்றிற்
வழித்தல் ஆகிய கொடுங்குசெயல்கள் அவ்வருக்காற்றின் செயல் வடிவங்களாக உள்ளன.¹⁷⁴
கல்வி பரிசுத்தற்கு முன்னரேயே, மிக்க ஜ்ஞமையிலேயே தீச்செயல் புரிந்து பழகிபட்ட
தன் ஜ்யஸிபினை, உயிர் விரும் வேளையில் தானே ஒத்தக் கொடுக்கிறான் அவன்.^{174(அ)}

கற்கும் கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு நெஞ்சத்தைத் தாயதாக்கிப்
பணிபுத்தலே கல்வி கற்போர் கூடல். துரியோதனன், கல்வியின் ஞானம் நெஞ்சம்
பணிபுத்தும் மனமையை மேற்கொள்ளவில்லை. 'கல்வி தாய நெஞ்ச இலாத
அச்சயோதனன்',¹⁷⁵ என்ற அவன் மேற்கொள்ளத் தவறிய கூடமையை விரிவி
எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். நெஞ்சம் பணிபுத்தற்கு உதவாத கல்வியால் தீமையே
வினையும் என்ற திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் விளக்கியுள்ளனர்.¹⁷⁶

172. விநிஷ்பாரதம்: நாரதபுராணத்திற் சருக்கம்: 1. பக். 277.

மற்றே பதிப்பு (1959)

173. V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India: P-30 (1948)

173அ. விநிஷ்பாரதம்: நாரதபுராணத்திற் சருக்கம்: 48. பக். 47. மற்றே பதிப்பு (1959)

174. விநிஷ்பாரதம்: நாரதபுராணத்திற் சருக்கம்: 4-11. பக். 41-42.

மற்றே பதிப்பு (1959)

174(அ) 25வ் பக்கம்: பஞ்சபாண்டவம் போற்றிச் சருக்கம்: 229: 1வ் பக்கம் (1959)

175. விநிஷ்பாரதம்: உணர்வுக் கவி தாயச் சருக்கம்: 14. பக். 328.

மற்றே பதிப்பு (1959)

176. திருக்குறள்: பொருட்பால்: கூடாநட்டி: 3. கூட பரிமேலழகர் உரை.

பாண்டவர் அரசபெருதற்கு உரிமை அற்றவர் ஆவதும் அவர் மேற்கொள்கும் நெறி, அனைவரும் அவர்பால் பாடி கொடுக்கச் செய்கின்றது. 177 துரியோதனன் அரசுக்கு உரிமை உடையவன் ஆவதும் அவன் மேற்கொள்கும் தகாத நெறி, அனைவரும் அவர்பால் பாடி கொள்ளியலாமற் செய்கின்றது. 178

தருமன் இந்திரப் பிரத்தத்தில், செங்கோக்மத் திறம் விளங்குதற்பொருட்டு மஹிஷாசுரம் கட்டுகிறான் எனின், துரியோதனன் பாண்டவரை வஞ்சனையாற் சதுப்பதற்கு அத்திருபுரியில் மஹிஷாசுரம் கட்டிச் சிறப்பிக்கவேத் திறனைத் தன் தீய உணர்வு ஆக்கம் பெறுதற்குப் பயன்படுத்துகிறான். 178அ

தருமன் இராயகுய வேளிலி செய்து, கணினி, வியாதன், நாரதன், வீரமன், ஆகிய உயர்ந்தோர் ஆசிரியையும் பிறவேந்தர் பாராட்டிடவும் பெற்றதத் தன் ஆட்சியைத் து உறுதி செய்து ஆளுகலையை (நிரவாகத் திறத்தினினை) வளர்த்துக் கொள்குகிறான்; 179 ஆகலி, துரியோதனன், கணினி, சகுனி, துச்சாதனன் ஆகியோர் தம் அறிவுரை கொண்டு, போரிக்கலையையும், குதக்கலையையும் பயன்படுத்திப் பகைவென்ற தான் ஒருவனே தனிப்பெரு வேந்தனாக விளங்க விரும்புகிறான். 180

சிறப்பிக்கலே, போரிக்கலே, குதக்கலே ஆகியவற்றோடு கூட மானிகை அமைக்குங்கலையும் தீமைக்கே துணை போனின்றது. தனித்த வாழுமாறு வேண்டிய திருதராட்டிரன் சொற்றோட்டு, வாரணுவதம் சென்ற வாழ்ந்த பாண்டவரை ஒழித்தற் பொருட்டே அரசுக்குமானிகை அமைக்கப் படுகின்றது. உடனவந்த வாழ்ந்த பாண்டவர்க்கு ஆட்சித் துறைநிலை அறிவுரை கூறி அவர்க்கு உதவ வந்த அமைச்சனின் மதித்திறமும் வஞ்சனைக்கே துணைபோகிறது. 180அ

177. இயல்: 4. கலையையும் அவற்றின் பயனையும்: அடக்குறிப்பு: 177. பக். 97.

178. விஸ்வபாரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 144-45. பக். 169. 155. பக். 170. 220. பக். 178. மற்சே பதிப்பு (1959)

178அ. விஸ்வபாரதம்: இராயகுயச் சருக்கம்: 4. பக். 127. மற்சே பதிப்பு (1959)
விஸ்வபாரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 42. பக். 156. மற்சே பதிப்பு (1959)

179. விஸ்வபாரதம்: இராயகுயச் சருக்கம்: 153, 152. பக். 150.
மற்சே பதிப்பு (1959)

180. விஸ்வபாரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 11, 18, 29. பக். 151-52.
மற்சே பதிப்பு (1959)

180அ. விஸ்வபாரதம்: வாரணுவதச்சுருக்கம்: 118, 117. பக். 57
மற்சே பதிப்பு (1959)

உயிர் பறித்தற் பொருட்டுத் தீமையுடன் வல்லோர் அமைத்த கட்டிடக் கலையில் பயன், உயிர் காத்தற் பொருட்டு, நல்லோர் ஒருவன் (சிப்பி) அமைத்த நிலவறை வழியானும் அது மறைக்கும் ஊரின் அமைப்பாலும் தகர்த்தெறியப்படுகின்றது. நல்லவனின் தந்திரம் தீயோரின் தந்திரத்தை வெல்லுகின்றது. சிப்பியின் நல்லதனி யொரு பாண்டிர்தம் - குறிப்பாக வீமனின் - மதித்திறமும் பொருந்திப் பகைவார்தம் கட்டிடக்கலை நோக்கு நிறைவேறும் செய்கின்றது. ¹⁸¹

வேளினியக் கலையாகப் போற்றி அதனைத் திறம்பட இயற்றிப் புகழ் பெற்ற வேந்தர்தம் பெருமைகள் முன்னர் ஆராயப்பட்டன. ¹⁸² தருமனும் வேளினிக் கலையால் தன் பண்புக்குத்தகப் பெருமை எய்துகிறான். ¹⁸³

நல்லோர் மேலும் நல்லோராதற் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்ட வேளினிக் கலையைத் துரியோதனன் தன் தீய இயல்புக்கு ஆக்கம் தரும் வகையிலேயே பயன்-படுத்துகிறான். காளமாமுனி என்றும் முனிவனை வரவழைத்துப் பாண்டவரைக் கொல்லும் நோக்கம் கொண்டு வேளினி இயற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகின்றான். தீமைக்குத் துணைபோனும், தனமும் பெருந்தகைமையும், பிறவிய் பயலான நல்லினைப் பேறும் அழியும் என்ற நினைத்த, காளமாமுனி வருத்தி, ¹⁸⁴ அவிவாற வேளினி இயற்றினும் பாண்டவர் அழியார் என எடுத்திக் கூறுகிறான். ¹⁸⁵ எனினும், அம்முனிவனது வுச்சுக்கு எதிராக, வேளினி இயற்றப்படுகின்றது. ¹⁸⁶ அதன் விளைவாக அம்முனிவன் உயிர்மூக்கிறான். துரியோதனன் பலருடைய வெறப்புக்கு ஆளாகிறான். ¹⁸⁷

உயிர்வாழும் நல்லோரின் உயிர் பறித்தற்கு வேளினி செய்ய முற்படும்

181. விஷ்ணுபாரதம்:வாரணாசரீ சருக்கம்:122-23, 130. பக். 58-59.

மற்றே பதிப்பு (1959)

182. கலையும அயற்றிப் பயன்களும்:இயல்:4. அடிக்குறிப்பு. 50. பக். 77.

183. இராயசூயசீ சருக்கம் முழுதும் வேளினியால் தருமன் தந்தின உயர்த்திக் கொடுத்ததக் கூறும்.

விஷ்ணுபாரதம்:நாடுகரந்தகதைச் சருக்கம்:1. பக். 279. மற்றேபதிப்பு (1959)

184. விஷ்ணுபாரதம்:நச்சிப்பொய்கைச் சருக்கம்:8. பக். 262. மற்றேபதிப்பு (1959)

185. விஷ்ணுபாரதம்:நச்சிப்பொய்கைச் சருக்கம்:9. பக். 262. மற்றேபதிப்பு (1959)

186. விஷ்ணுபாரதம்:நச்சிப்பொய்கைச் சருக்கம்:15. பக். 263.

மற்றே பதிப்பு (1959)

187. விஷ்ணுபாரதம்:நச்சிப்பொய்கைச் சருக்கம்:44, 45. பக். 266.

மற்றே பதிப்பு (1959).

தரியோதனன், போரில் இறந்த பட்டோரை எழுப்பி மீண்டும் தன் தீய எண்ணத்திற்கு உதவச் செய்வது கருதி, அவர்க்கு உயிர் தரவிரும்புகிறான். அதன் பொருட்டுத் தன் கேள்விச் செல்வத்தையும் மந்திரக் கலைத்திற னையும் பயன்படுத்துகிறான். 188

தன்முடைய தீய குறிக்கோளுக்காக, நல்ல பல திறமைகளையெல்லாம் பயன்படுத்துகிறான். ஐம்புலன்களை ஒருமைப்படுத்துகிறான்; உலகியல் ஆசைகளையெல்லாம் விடுகிறான்; மனத்தை அறிவொடு பொருத்த நிறுத்துகிறான். நிரல் நுழைத் தன் முச்சுக் காற்றை (பிராணவாயுவை) யும் அடக்கி, பெருஞ்சுடர் வினக்கொளிபோல், ஞானத் தென்னைப் பூலப்படுத்துகிறான். பலநாள் யோகக் கலை பயின்றோரையும் விடத் தன் உடம்பு நலம் காட்டி வாயால் ஓதாமல் மனத்தால் ஒளி மந்திர ஐற்றல் வளர்க்கிறான். 189 அவனுடைய திறமை அசுவத்தாமனும் கண்ணனும் போற்றத்தக்கதாக உள்ளது. 190 இவ்விருவர் வாயாழமத்தில் கவிக்கற்றாமை, தரியோதனனின் மந்திரக் கலைத்திறன் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றன. 190அ

மந்திரமாக வெல்லும் போர் முறையில் மந்திரக் கலை பயன்படுத்தப் பட்ட தென்றும் அதனை மந்திரப் போர் எனக் கறல் உன்மென்றும், தூல்கள் வகுக்கும் நுலகைப் போர்க் கலைகளுள் மந்திரக் கலை பற்றிய போர்க்கலை ஒன்றென்றும் சூயவாளர் வினக்குகின்றனர். 191

அரியகலைகள் பயிற்று அவற்றைத் திறம்படப் பயன்படுத்தும் ஐற்றல் உடையவருமீருந்தும், அவையாவற்றையும் தாள் செய்யும் தீமைக்குத் துணையாக அமையும் பொருட்டுப் பயன்படுத்த விரும்புவதால் அவையாவும் தீயனவாகவே போகின்றன.

தரியோதனனுக்குத் துணையாக உள்ள, தச்சாதனன், கண்ணன், சகுனி, துரியோர் தம் கலைத் திறன்களும் அவரவர் தம் பண்புகளுக்கு ஏற்பவே பயன்படுகின்றன. தச்சாதனன், தருமன் நடத்திய வேவ்வினயத் தன் பண்புக்கு ஒப்பவே நோக்குகின்றான்.

188. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்ச்சுருக்கம்: 101. பக். 79-80.

ஐ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

189. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்ச்சுருக்கம்: 104-05. ஐ. மு. கோ. வினக்கம் பக். 83, 84. ஐ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

190. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்ச்சுருக்கம்: 121, 128-29. பக். 637-38. மரீதே பதிப்பு (1959)

190அ. விஸ்வபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்ச்சுருக்கம்: 104-05. பக். 635.

மரீதே பதிப்பு (1959)

191. V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India: Page 59, 93 (1942)

தல் வலிமையையும், தம்பியர் நர்லிவர் வலிமையையும், கணினி வலிமையையும் பெருக்கி, நாடு முழுவதையும் அவரும் எங்கேதடும், பிறவேந்தர் அனைவரையும் தண்டிப்படுத்தும் நோக்கத்துடனும் தருமம் வேலிவி நடத்தியதாகக் கருதுகிறார். 191அ

பிறவிவிலேயே தீய பண்புகள் மிகுந்தவகுதலின் நல்லன எவையும் நல்லனவாக அவன் கண்களில் படவில்லை.

“பிறர்க்குக் கல்வி பயிற்றதலும், தான் கல்வி பயிற்றதலும், தேவர்களுட்கும் குரவர் பாலம், அந்தணரிட்கும், ஒவியஞ் சிற்பம் முதலிய கலைகளிமாட்டும், இசையின் கன்னும், பணிசெய்தலும், நேர்மையும், மகணிப்பாலம், வீரத்திலும், தவஞ்செய்தலும், காவிய முதலியவற்றிலும் எவன் மனம் இடபுறதலில்லையோ அவன் குறவியாக, அன்றிக் கயவனாக, அன்றி மலிதவுவந் தாங்கிய விலங்காக இருத்தல் வேண்டும்.

பிறர் ஆக்கங்கண்டு பொருளையும், பிறரிட்குப் புரைவழி காண்டலும், பிறர் பழி ஞாற்றலும், பிறர்க்கினிஞ் செய்யுள் ஞானமும் மலர்ந்த முகமும், இருந்த அகமும் உடையவன் கயவனென்று கற்பப்படுவான்.” 192

கயமைக்கு உரியவனாகச் சக்கிரநீதி கறம் இவ்விலக்கணங்களை நோக்கி, ச்சாதனை கயவனெனப் படுதலில் பிழையில்லை.

விற்போர், கதைப்போர், முட்டிப்போர் ஆகிய ஞாற்றலும் அவன் வீமகுக்கு ஈடுதரும் ஆற்றல் உடையவனாகத் திகழுகிறார். 193 எனும் அவன் வாழ்வின் நீதிகளி யாலும் பிறர்க்கு இங்குசெய்யும் தீய நீதிகளே. 194 ஆதலின் அவன் கலையால் எப்பயனும் பெறவில்லை. பாண்டவர்க்குப் போலத் துச்சாதனங்க்கும் கேள்விச் செலவும் வாய்த்திருந்தது. 195 எனும் அவனுடைய கயமைப் பண்பே மேலினாகி நின்றது. 196

191அ. விநிபாரதம்: குதபோர்ச்சருக்கம்: 15. பக். 152. மரீரே பதிப்பு (1959)

192. சக்கிரநீதி: ஞாற்றல் ஆத்தியாயம்: 245-47. பக். 150-51. பண்டிதமணி கத்திரசச் செட்டியார் மொழிபெயர்ப்பு (1926)

193. விநிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம்: 142-156. பக். 590-93. மரீரே பதிப்பு (1959)

194. விநிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம்: 162. பக். 133. ஸு. ஓ. கோ. பதிப்பு (1968)

195. விநிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம்: 13. பக். 184. ஸு. ஓ. கோ. பதிப்பு (1968)

196. விநிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம்: 13. பக். 184. ஸு. ஓ. கோ. பதிப்பு (1968)

தச்சாதனமே அக்டிப் பிற தம்பியரும் படைமைக் கலவியும் அறிவு தாற்கலவியும் உடையராகத் திகழ்கின்றனர். 197 எனினும், அவர்கள் யாவரும் துரியோதனனின் தீய நெறிகளைத் தவிர்ப்போகின்றனர். ஆதலின் அனைவரும், தச்சாதனக் போல் வீமக் கைப்பட்டு மாண்டு போகின்றனர்.

துரியோதனனுயிரிக்குத் தவிர நிற்கும் சகுனி, பொருதபோக்குக்கு உரிய குதக்க லைபை, அரசியல் வெற்றிக்குப் பயன்படுத்துகிறார். 198 போர்க்களத்தில் பொருடும் போர், அவைக்களத்தில் பொருடும் குதபோர் ஆகிய இரண்டினையும் அரசியல் சூழ்திறனுக்கு உரியனவாகக் கருதுகிறார். பகைவராகிய பாண்டவர் போர்க்களத்தில் பொருடும் போர் ஒன்றே வல்லராதலின், தன் போல் குதபோர் வல்லமை பெறுத அவரை அப்போர் கொண்டு வெல்லும் திறத்தில் தனக்கு இவையற்றவருகத் திகழ்கிறார். 199

அரசியல் சூழ்திறனும் (Diplomacy) அவன் மிக்க வல்லமை காட்டுகிறார். திருதராட்டிரன், பாண்டவர்க்குரிய உரிமை, நாடு, செல்வம் ஆகியவற்றைத் திரும்பத் தந்த, அவரை ஊர்க்கு ஏக விஷயகொடுத்தபோது, சகுனி மனம் பொருதவகுயித் தன் அரசியல் அறிவைப் பயன்படுத்தித் துரியோதனனுயிரிக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

"அரசியல் கடமை எதனையும் என்னியே துணிதல் வேண்டும்; அப்பிறல் துணித்தலிடை என்னும் கடமைக்கு இடம் இல்லை. இது அரசியல் தா லோர் சொன்ன ஐலக்கணம். அந்த அறிவினில், முதலில் பகை கருதி வேறபாடு செய்து, - அவரைச் குதபோரால் வென்ற - பின்னர் பகைவர்க்காக உருகுவிழீர்கள். இது பெரும் பிழை" என்ற எடுத்தக்காட்டுகிறார். துரியோதனனுயிரி பாண்டவரைக் குறித்தச் சொன்ன சொற்கள் தீய விடக் கொடிய சொற்கள்; வாவிலுல் சுட்ட அச்சொற்களைப் பாண்டவர்

197. விவிலாபரதம்: நான்காம் போரிச்சுருக்கம்: 28. பக். 412.

எட்டாம் போரிச்சுருக்கம்: 30. பக். 427.

பதிலுக்காம் போரிச்சுருக்கம்: 118. பக். 524.

பதினெட்டாம் போரிச்சுருக்கம்: 78, 80, 84. பக். 631-32.

மற்றோ பதிப்பு (1959)

198. விவிலாபரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 27. பக். 154. மற்றோ பதிப்பு (1959)

199. கல்வாடம்: 97. பக். 86. மற்றோ பதிப்பு (1957)

விவிலாபரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 23. பக். 153. 28. பக். 154.

மற்றோ பதிப்பு (1959).

ஒருபோதும் மறவாரி; சூதலி, பாண்டவர் மீது காட்டும் இரக்கம், புலியை வால் உருவி வீடும் செவ்வகப்போர் பெருந்தயர் விளையும் என்ற எச்சரிக்கைகளுள். 199a

சூதக்கலையை கொண்டும், அரசியல் நீதி தா வறிய கொண்டும் துரியோதனனுயிர்க்கு உதவும் சூதலி போரிலும் அவர்க்கு உதவுகின்றது. எனவும் போரிக்கலையில் பாண்டவர் போலும் வல்லமை அற்றவன் சூதலி, சகதேவன் கைவெறுக்கு இவையாழித் தன் வஞ்சனைக்குரிய தண்டனை பெற்றது மானிலுள். 200

உறவு காரணமாகச் சூதலி துரியோதனனின் தீமைகட்கெல்லாம் உடந்தையாக உன்னாவி எலி, நகிறி உணர்வு காரணமாகத் துரியோதனனின் தீமைகட்கு உடந்தையாகின்றது கன்னி. 201

விற்கலையில் அவன் அருச்சுனனுக்குச் சமமான சூற்றல் உடையவனாக இருந்தது, 202 அருச்சுனன் பூரில் உரின பனியு அவனிடம் இவ்விடம்; தனக்கே உரிய செருக்குணர்வால் தன் நிலை இழந்த போனிலுள். 203 சூதலி வெல்லல் தகாத என்ற வாதிடும் கன்னி, 204 அவனுக்கு வந்த தருமனிடம், பொழுதுபோக்குக்காகச் சூதாடலாம் என்ற கூறி, துரியோதனன், சூதலி, தச்சுதனன் சூதியோர் முற்சிகிஞ் தனை போனிலுள். 205 காளமாமுனியை அழைத்த வேலி செவிற, பாண்டவரைக் கொல்ல வேண்டும் என்ற துரியோதனன் செய்யும் முற்சிகிஞ் தன் சூதரவினை நகுகின்றது. 206

199a. விவிலாபரதம்: சூதபோரிச்சருக்கம்: 265, 266, 264. பக். 184
மரோர பதிப்பு (1959)

200. விவிலாபரதம்: பதினெட்டாம் போரிச்சருக்கம்: 98. பக். 634. மரோரபதிப்பு (1959)

201. விவிலாபரதம்: சூதலி தன் தச்சுருக்கம்: 219, 252. பக். 316, 324.
பதினெழாம் போரிச்சருக்கம்: 20, 248. பக். 570, 610.
மரோர பதிப்பு (1959)

பெருந்தேவனார்: பாறதவெண்பா: 190. பக். 75. கையெழுத்தாந்தரக் கழகப்பதிப்பு

202. விவிலாபரதம்: பதினெழாம் போரிச்சருக்கம்: 36, 40. பக். 574. 4973
நகரமீட்சிச்சருக்கம்: 78. பக். 313. மரோர பதிப்பு (1959)

203. விவிலாபரதம்: நிரைப்பதி மர விவிலாபரதம்: 61. பக். 82.
நகரமீட்சிச்சருக்கம்: 53. பக். 310. 82. பக். 314.
பதினெழாம் போரிச்சருக்கம்: 222, பக். 604. மரோரபதிப்பு (1959)

M.V. Subramanian: The Mahabharat Story: Vyasa's Variations. P. 271 (1959)

204. விவிலாபரதம்: சூதபோரிச்சருக்கம்: 19. பக். 153. மரோரபதிப்பு (1959)

205. விவிலாபரதம்: சூதபோரிச்சருக்கம்: 168. பக். 172. மரோர பதிப்பு (1959)

206. விவிலாபரதம்: தச்சுபொருக்கம்: 7. பக். 262. மரோரபதிப்பு (1959)
தச்சுபொருக்கம்: 418. பக். 418. கையெழுத்தாந்தரக் கழகப்பதிப்பு (1964): பதினெழாம் போரிச்சருக்கம்: பக். 350. கையெழுத்தாந்தரக் கழகப்பதிப்பு (1964)

பகலவர் வியக்கும் திறம் இருந்தும், இயல்பாக இருந்த படைமைக் கவிதை திறத்தை அவர் பெருக்கிக் கொள்ளவில்லை; செயற்கைத் திறமையை மிகுத்துக் கொள்ளவில்லை. 207

கொடைமைப் பண்பால் பெரும் புகழ் பெற்றவன் கவினன், தருமன் நிகழ்த்தும் இராய குப வேளியில், வந்தோர்க்கெல்லாம் வாரி வழங்கும் பொறுப்பினை ஏற்கிறான். 208 எனவும் அவன்பால் உள்ள அருக்காற்றியல்பு துரியோதனனுயர் ஞ்ச்சிக்கு வித்தாக அமைதலின் அவனைய நற்பணிவு விளக்குவதற்கு வழியில்லாமல் போகின்றது. 209

இவ்வாறு தன் அருக்காற்றியை வெளிப்படையாகக் கூறத் துரியோதனன் உள்ளத்தில், தன்னைத்திற்போல மிகுந்த விந்த அருக்காற்றியை மேலும் பெருக விடுகிறான். 210

புற நலன் அக நலன் ஆகிய இரண்டினும், கவினன் புறநலனை பெரிதும் கருதுகிறான். அவனைய கொடைப் பணிவு, அவனுக்கு அகநலனைப் பெற்றதே தரவில்லை; அதனால் அவன் அருக்காற்றியைப் போக்கித் தன் உள்ளத்தாற் பிழையைப் பெருக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. 211 அவன் உள்ளத் தாற் பிழையைப் பெருக்கி இருப்பதனால், கொடைப் பண்பால் வளினல் எனப் புகழ் பெற்றவன், அப்பண்பைப் பாண்டவர்பாலுக் காட்டி, அவர்களுைய நாட்டைத் துரியோதனன்மிருந்த பெற்றதே தந்தது. பாண்டவரும் தாற் றவரும் ஒன்றி வாழ வழி செய்திருப்பான். பாண்டவர், தன்னை ஒத்தவன் என்ற

207. விந்ஸாரதம்:பதிமேழாய் போரிச்சருக்கம்:233.பக்.606.
மற்றே பதிப்பு (1959)

208. விந்ஸாரதம்:இராயகுபச் சருக்கம்:102.பக்.140.மற்றேபதிப்பு (1959)
இராயகுபச் சருக்கம்:வை.மு.கோ.விந்ஸாரதம்:பக்.105.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஆண்டுக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

209. விந்ஸாரதம்:குதபோரிச்சருக்கம்:4,5.பக்.151. மற்றேபதிப்பு (1959)
குதபோரிச்சருக்கம்:5.பக்.7.வை.மு.கோ.பதிப்பு
(ஆண்டுக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

210. விந்ஸாரதம்:குதபோரிச்சருக்கம்:6.பக்.151. மற்றே பதிப்பு (1959)

211. விந்ஸாரதம்:குதபோரிச்சருக்கம்:5.பக்.7. வை.மு.கோ.பதிப்பு
(ஆண்டுக் குறிக்கப்பெறவில்லை)
விந்ஸாரதம்:திருமொழி-6.

அறியி அவர்களுள் நானு முழுதையும் தனக்கே வழங்கினர்²¹² எதித தெனவு பெற்ற கன்னி, பாண்டவர் நல்கும் நாட்டை மீண்டும் துரியோதனனாகக்கே நல்குவன் என்றும் உறதி உடைபவருக இருக்கிறான். இவ்வாறு தீயோக்பால் கொட்ட நன்றி உணர்வு, நல்லோர்பால் உரித நற்பண்பினை அறிந்த பின்னரும் அவனை நடுவு நிலைமை என்றும் அறத்தைப் பேண முடியாமல் தடைக்கின்றது. அருக்காறு அறனல்லாதவைகளையே செய்யத் தூண்டும் என்றும் ஆர்வாளர் கற்ற, கன்னி பண்பைப் பொறுத்தவரை மிகவும் பொருந்துகின்றது.²¹³

அந்தனர், அரசர் எங்கும் இருவகுப்பினர்தம் கல்விகலைத் திறக்கல் ஐதவரை ஈயப்பட்டன. அவற்றில் அவர்தம் பணி நல்க்கும் விளங்கலாயின. இவ்விரு மரபினரையுஞ் சாராத, வேற்ற மரபுக்குரிய கெடலவன் முதலியோர் கல்வி பயல்வது மிக அரிதாயிருந்தது என்பது முன் இயலில் எடுத்தகரைக்கப்பட்டது.²¹⁴ கன்னதும் துரியோதனனும் அரசனாகப்படுதற்கு முன்னர், அரச மரபைச் சார்ந்த அருச்சுனனோடு வீரவாதஞ் செய்யலாகாது எனக் கிருபன் இழித்தகரைத்தமையும் முன் இயலில் விளக்கப்பட்டது.²¹⁵

இனி, அந்தனரோ, அரசரோ அல்லாத, அரக்கர் முதலியோர் கலைத் திறக்கல் காவிய முழுதையும் ஆக்காங்குச் சுட்டப்படுகின்றன. இடிம்பன், பகன், சராசந்தன், புட்டர்கள், சடாசரன், என்றும் அரக்கர் வீமனும் தோற்ற உயர் சுறக்கின்றனர் என்றும், அவருடைய ஆற்றலுக்கும் வீரத்திற்கும் அவர்கள் மிகவும் ஈடுதருகின்றனர்.²¹⁶ அவர்தம் படைமைக் கல்விக்குரிய ஆசிரியன்மார் இவ்வாறு எனக் காவியத்தின் குறிப்பு இக்கலை. அரக்கர் போலவே, சங்கோடனன் என்றும் தேவன் (குபேரன்) படைத்த லைமும் வீமனை எதிர்த்து நிற்கிறான்.²¹⁷ அவருடைய படைமைக் கல்விக்குரிய ஆசிரியர் இவ்வாறு எங்கும் குறிப்பும் காவியத்தின் இக்கலை.

212. விவிலாபரதம்: கிருட்டினன் து. த: 258. பக். 374. மறிரே பதிப்பு (1959)

213. திருக்குறள்: அறத்தப்பால்: அருக்காறுமை: 4. பரிமேலழகர் உரை.

214. இயல்: 3. விவிலாபரதம் ரார் காட்டும் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள் முதலியன: அடிக்குறிப்பு: 33. பக். 40

215. இயல்: 3. விவிலாபரதம் ரார் காட்டும் சமுதாய நிலைகள், நீதிகள் அறங்கள் முதலியன. அடிக்குறிப்பு: 36. பக். 41

216. விவிலாபரதம்: துரியோதனன் சருக்கம்: 21. பக். 153; ஸ்கந்தச் சருக்கம்: 74, 116. பக். 246, 251. மறிரே பதிப்பு (1959)

217. விவிலாபரதம்: ஸ்கந்தச் சருக்கம்: 116. பக். 251. மறிரே பதிப்பு (1959).

அவ்வாறே அருச்சுனனெழு பொருது, அவதூட்டிய வீரத்திற்கு இலக்காகும், நியாதகவசர் காலகேயர் முதலியோர் தம் படைமைக் கவிவிஞ்ஞிய ஆசிரியர் இவ்வாறு எங்கும் குறிப்பு தா லி இல்லை.

படைமைக் கவிவித் திறத்தொடு, யோகம் முதலிய அகமுகக் கவிவியும் அரக்கர் வல்லவராகத் திகழ்ந்தள்ளனர்.²¹⁸ முன் இயலிற் கறியது போல், அரக்கெரிபாரி, ஆரியரல்லாத, பழங்குடி, அல்லது கலப்பினத்த நாகரிகத்தைச் சார்ந்தவர் எனக் கொள்ளப்படிக், அந்தணி, அரசர்பேறல் அவர்களும் பற்பல கலைகளில் வல்லவராய் விளங்கினர்²¹⁹ என்பதும், தத்தமக்குரிய கலைகளை அவர்கள் தரோணன் முதலிய அந்தணரிடத்தோ அல்லது தரோணனைப் போலும் கலைவல்ல பெருமக்களிடத்தோ கற்றத் தேர்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும் பொருந்தவனவாகும்.²²⁰ வேதகாலத்த ஆரியர் தம் இலக்கிய தா ல்களை உருவாக்கும்கால், தம் இனத்தவரல்லாத பழங்குடி மக்களின் குணமையும் நாட வேண்டியிருந்தது என்ற ஆய்வாளர் எடுத்தரைக்கின்றனர்.²²¹ அன்றியும், ஆரியரல்லாத, கலப்பினத்தே, அல்லது பழங்குடியைச் சார்ந்த மக்களிடத்தே, ஆரிய இனத்தவரின் போலும் நல்லாசிரியர் உருவாயினர் என்றும்,

218. வில்லிபாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 35. பக். 218
மற்றே பதிப்பு (1959)

219. வில்லிபாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 36, 52, 54, 62, 69, 96, 124, 125, 142, 156.
முடிபுச் சருக்கம்: 89, 105. மற்றே பதிப்பு (1959)

220. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருஷம்: பக். 532 (1936)

ஸ்ரீ மகாபாரதம்: தரோணபருஷம்: பக். 28 (1922)

221. Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page: 22 (1951).

தரோணரைப் போலும் ஆசிரியர் வேற்றினத்தில் இருந்திருக்கக் கூடும் என்ற
தம்புதற்கு இடந்தருவது. எனவே அத்தகைய ஆசிரியன்மார், அரசுக்கொளப்பரும்
பழங்குடியினர்க்குத் தக்க படைமைக் கல்வித் திறனும் தாற் கல்வித் திறனும்
நல்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது பொருந்தவதேயாகும். 222

இதன்குறி ஆய்ந்தவற்றால் காவியத்தின் வரும் உடன்பாட்டு, எதிர்மறைப்
பண்புக ளையுடைய காவிய மாந்தர் (Positive and Negative characters)
தத்தமக்குரிய படைமைக் கல்வியும் தாற் கல்வியும் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும்,
அக்கல்விக்குக் கூறகனி அவரவர் தம் பணி நலங்க ளை வினக்குவனவாக அமைந்தள்ள
என்பதையும் நன்கு விளக்கும்.

222. Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education: Page 209
(1951)

விந்விபாரதம்: இராயகுபதி சருக்கம்: 7. ஸ. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 11.
ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (ஆண்டுக் குறிக்கப்பெறவில்லை).

V.R. Ramachandra Dikshidhar: War in Ancient India: Page 267
(1948).

இ - ய - ல் - - 5

வேற்றப் பொருள் வைப்பு உதற்குறிப்பு உணிக்கற்ற ஆசியவற்றால்

புலவர் உணர்த்தும் மனது மாண்பியல்புகள்

பெருக்காவியம் படைக்கும் புலவர், தாம் உணர்ந்த தெளிந்த உண்மைகளை விளக்குதற்குப் பற்பல உணர்த்தும் முறைகளை மேற்கொள்வர். கதை விரிவு, பாத்திரப் படைப்பு, வருணனை, விளக்கம் ஆகிய பொதுவான முறைகளோடு, இடையிடையே, உலகியல் நிலைகள் பற்றிய அபுபவங்களைக் கொணர்ந்து காட்டல், ஐயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுள் தம் குறிப்புகளை ஏற்றிக் கூறதல், இவையையன்றித் தாமே தம் கற்றுகத் தம் உணர்வைப் புலப்படுத்ததல் ஆகிய முறைகளையும் கையாண்டு தாம் உணர்த்த விரும்பும் உண்மைகளைத் தெளிவு படுத்துவர்.

உண்மைகள் தெளிவாக விளங்க வேண்டி, உணர்த்துதற்கு உதவும் கருவிகள், வழிவகைகள் ஆகியவற்றைப் பெறுவதை விட, உணர்த்தும் திறத்தில் பெறும் பயிற்சியே மிகவும் இன்றியமையாததாகும். இலக்கிய நலம் வாய்ந்த உள்ளம், தனது விழுமிய நோக்கத்தை உணர்ந்ததும், தனது திறமைகளைத் தெரிந்ததும் ஒருங்கு திரட்டி, ஒருமைப் படுத்தி, தன் நோக்கத்திற்கு வடிவத்தரும் பெரு முயற்சியில் தலைப்படுகிறத. இம்முயற்சியின் வெற்றி, சில தந்திரங்களையும் வழிவகைகளையும் வல்லவராகி விடுவதால் அமைவது அகற்ற; அது வாழ்க்கையில் நிகழும் ஆற்றல் மிக்க அபுபவத்தாலும், தனக்குத் தானே பேணி வளர்க்கும் தனது பணிபாட்டிலும் அமைவது.¹

தாம் உணர்த்த விழையும் உண்மைகளைத் திறம்படத் தேர்ந்தமை போன்றே, அவற்றை உணர்த்தும் முறைகளையும் மிகத் திறம்படத் தேர்ந்த கையாண்டவர் வில்லி. பெற்ற கலைத்திறத்தை அச்சமும் சோரிலும் (மறதியும்) இன்றி வெளியிட வேண்டும் என்பது அவர் கருத்த.² அக்கருத்திற்கேற்ப, விழுமிய உண்மைகளை வெளியிடுதற்கு

1. John Franklin Genung: The Working Principles of Rhetoric. Page: 396 (1901)

2. விவிபாரதம்: பதினேழாம் போரீச சூக்தம்: 184. பக். 597. மற்றே பதிப்பு (1959)

அவர் மேற்கொண்ட சிறந்த முறைகள் பலவற்றி, மேற்கூறித்தவாற, உலகியல் நிலைகள் பற்றிய அடிப்படைகளைக் கொணர்ந்த காட்டல், இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளின் தாம் விரும்பும் குறிப்புகளை ஏற்றிக் கருதல், தம் கற்றறி வாயிலாகத் தம் உணர்வைப் புலப்படுத்தல் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இம் முறைகளின் வாயிலாகத் தம் உணர்ந்த திறமைகளைக் கற்பார் மனம் கொள்ளுமாற செய்தற்கு, செய்யுட்கே உரிய அணிகைகள் பலவற்றி, சில முக்கிய அணிகளைக் கையாண்டுள்ளார் அவர். அவை எடுத்துக்காட்டு உவமை, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, தற்குறிப்பேற்றம் ஆகியவையும் அவற்றின் வகைகளும் ஆகும்.

பொருளிகளை, ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுத்தும் சிறந்த உயில் தெளிவும், புலங்களுக்கெட்டும் நிலையும் அமைதற் பொருட்டும், கற்போர் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பதிதற்பொருட்டும் அணிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்ற ஆய்வாளர் எடுத்துரைக்கின்றனர் இக்கருத்துக்கு அரண் செய்யும் விகையில், பற்பல அணிகளைக் கையாண்டு, தாம் உணர்ந்த விழையும் உண்மைகளைத் திறம்பட உணர்த்துகிறார் வில்லிபுத்தூரார்.

கல்வி வளர்ச்சி பற்றித் தம்முடைய கருத்தைப் புலப்படுத்த வரும் புலவர், எடுத்துக் காட்டு உவமை அணியைப் பயன்படுத்தித் தம் கருத்து இங்ஙனம் எப்பதை மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். கல்வி ஒருவரம்புக்கு உட்பட்டது அன்ற; பயிலப்பயில அதன் வரம்பற்ற தன்மை பயிலவார்க்கு விளங்கும். ஒருவரிடம் பயின்ற முற்றவித்துக் கொண்டபின் மேலும் பயிலவேண்டுமென்றை அவரிடம் மேம்பட்டவரிடத்துச் சென்ற பயில வேண்டும் என்பும் அவாவினைக் கல்வி, கலை பற்றிய கருத்துகள் ஞாநிக்குக் கொண்டுவிடும். அத்து கருதலை ஏற்ற, வல்லாரை நாடிச் செல்வது கல்வி கலை வேட்கையுடையார்க்கு இயல்பு.

இத்தகைய கருத்துகளை உணர்த்த விழையும் புலவர், இயற்கைப் பொருளிகளாகிய மழை, ஞாயிறு இவற்றின் இயல்புகளைக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டு உவமையில் வாயிலாகக் கற்பார் உள்ளம் மகிழ்ந்த ஏற்றுக் கொள்ளுமாற எடுத்துரைக்கிறார்.

முழுமதி இருந் முழுமதம் நீங்குமாறு இவிய ஒளி நகலி எறித்தது எனவும், உலகத்தாரி அய்விக்குவியைத் தந்தது மகிழ்த்த, அந்நிலம் மேம்பட்ட ஞாயிற்றின் ஒளியைத் தம் வாழ்வு நலன்கருதி நாகடி பயல் அடைவர். பாண்டியரும், தரியேசுதலையரும் கிருபகூடத்துக் கற்பனவெல்லாம் கற்ற நிரம்பி விட, அவர்க்கு மேலம் கல்வித் திறம் மிகுத்தற்பொருட்டு, வீடுமன், வேறொரு ஆசிரிய லைத் தேடிய நிலை, நிலவின் பயல் கொண்டு நலமுற்றார். மேலம் பயல் கொண்பொருட்டு ஞாயிற்றை நயந்தது போல் ஆயிற்று என்ற விளக்குகிறார்.

“பரிவுடல் இவன் படை பவிற்த, பிள்ளரும், குருபதி வேறு ஒரு குருவைத் தேடினான். இருந் அற மதி நிலவு எறித்ததாயினும் பரிநிலை நயக்கும் இப் பரவை ஞாலமே.” (விவிப்பாரதம்:வாரணதம்:30.பக்.44. மற்ரே பதிப்பு)

மதி, ஞாயிறு, வானம் ஆகிய இயற்கைப் பொருள்கள் மாந்தர்க்குக் கல்வியும் அறிவுரையும் உறவி ண்ஞெட்டத்தில் புலவரால் நோக்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்குப் பழந்தமிழ்த் தொகை நூல்களில் சான்றுகள் உரின. திங்களின் தேய்வும் வளர்ச்சியும்த், தேய்தல், பெருகல், மாய்தல், பிறத்தல் முதலிய மக்கள் வாழ்வுக் உறவுக லை அறிவிக்கின்றன என்ற உறையூர் முதலினன் சாத்தனார் என்றும் புலவர் பாடுகிறார்.⁴ வேந்தர்க்கு அமைபும் வீரம், ஞாயிறு போலம் கருத்திறல் உடையது; மெகிமை (இரக்கம்) திங்களி் போலம் பெருந்தன்மை உடையது; வகிமை, மேகம் போலம் வரம்பிகந்தது என்ற மருதவினநாகனார் பாடுகிறார்.⁵

இக்கருத்துக லைக் களிந்த நோக்கின், இயற்கைப் பொருள்கள், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு திறம், அறிவு, பண்பு ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன என்றும், அவை மக்கள் தொடர்ந்த இடையறாது. மேம்படுவதற்கு உதவுதலு் என்ற மக்களே உருமாறு அமைந்துள்ளன என்றும் புலவர் கருதிய கருத்துகள் தெவ்வாக விளங்கும்.

கவிவி எளிதது அதுபவன்க லைத் தொடர்ந்த பெருக்கி அமைத்தது கொவிவதாலும்; சில நம்பிக்கைக லை அப்படியே ஏற்றக் கொவிவது கவிவியற்ற;

4. புறநானு ந:27. வரி:11-14.

5. புறநானு ந:55. வரி:13-16.

வளர்த்த ஆக்கம் பெறதற்கு வழிவகை செய்வதே கல்விபாகும். ஒருவரின் கொருவர் தொடர்பு கொண்டு வாழும் வாழ்வில், அப்பவக்களைப் பரிமாறிக் கொடுதற்கு வழிகோலுவதே கல்விபாகும் என்ற, ஒருவரம்பில் நிலவாத தொடர்ந்த ஆக்கம் பெறும் கல்வி முறைமையை அத்தகை அறிஞர் விளக்குகின்றனர்.⁶ இக் கருத்திற்கு அரங்கும் வகையில் வில்லியம் தம் கல்விக் கோட்பாட்டினை விளக்குகிறார்.

குருகுலத்த இளைஞர் கிருபைடம் கற்றல் பயக் பெற்றதும் தொடர்ந்த கற்ற மெம்படுதற்காக, வேறொரு ஆசிரியனை வீடுமல் தேருகிறான். இந்நே, திங்களில் இவ்வெனியுக் கும் மாத்தர், தொடர்ந்த நலம் பெறதற்பொருட்டு ஞாயிற்றில் ஒவிய நாடுவர் எல்லாம் எடுத்தக்காட்டினைத் தந்த புலவர் விளக்குகிறார். எனவே, வல்லார தொடர்பு கொண்டு, கல்வி, தொடர்ந்த பெருக்கிக் கொள்வது எல்லாம் கருத்தையவர் வில்லி என்பது அவர் காட்டும் உவமையால் நன்கு புலப்படும்.

தொடர்ந்த கற்றல் பெருக்கிக் கொள்வதோடு நெஞ்சம் தோய்ந்த ஆழ்ந்த பயிற்சலம் இவ்வியமையாதது என்பது வில்லியுத்த ராரிக் கொடுக்க. அவ்வாறு நெஞ்சம் பொருத்தக் கற்றல் ஈடுபாடு, மாணவன் மீது, கற்பிக்கும் ஆசிரியனின் உரினத்தில் பேரப்பினைத் தோற்றவிக்கிறது என்பது அவர் கூட்ட உவமை.

"அம்சொல் முனிதானம், இவன்மேல், எவரினும் பெருக

அன்புடையன் ஆகி, அகலான்...--

நெஞ்ச உற அருக்கலைகள் கற்குமவர்தம் அளவில்

நேயம் நிகழாதவர்கள் யார்?"⁷

உரினத்த ஆக்கமே, கல்வியில் இயற்கையான நெறிபெய்தும், உரினம் ஆக்கம் பெருக்கால் அதனோடு அதன் பிற திறமைகளும் வளர்கின்றன எனினும், உரினத்தில் ஆக்கத்திற்குரிய அறிவைத் தெரிந்த தெளிந்த பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் கல்வித் தகை வல்லார கருகின்றனர்.⁸ அன்றியும், நூலறிவில் பயனை, உரினத் தெளிவில் பயன்கொண்டே தெரிந்த இயலம் என்றும், தனரின்மீது செயலாற்றும் உரினம் படைத்தே

6. Harold H. Titus: Living Issues in philosophy. Page 269 (1968)

7. விவிலிபாசனம்: வாரணாசலி சருக்கம்: 48. பக். 47. மற்சே பதிப்பு (1959)

எந்தக் கருத்தையும் விரைந்த படைத்துப் பயன்படுத்தவாக் என்றும் விளக்குகின்றனர்.⁹

நெஞ்சம் பொருந்தி அருங்கலை பயின்றவர்பால் அனைவரும் அன்பு காட்டுவர் என்பதை, அருத்தாபத்தியால், பல கலைகளும் பயின்ற நெஞ்சப்பண்பாடு பெற்றவர், அனைவரிடத்தும் இயைந்த நடந்த தம் பண்பாடு தோன்றப் பழகுதல் வேண்டும் என்றும் கருத்தாக, கல்விக்குறை அறிஞர் எடுத்துரைக்கின்றனர். தத்தனம், கலை, அறிவியல் ஆகிய அனைத்திலும் குறை போயவராயினும், மனிதர்க்கு மனிதர் இயைந்த நடக்கும் பண்பாடு எவற்றிலும் முதன்மையானது; பிறரொடு பழகுந்திறல், தம் போலும் மாந்தரின் உரிமை, உரிவு முதலியவற்றை மதித்தொழுகவில் மெம்படுதல், ஆசியவை உடையோர்க்கே, சுற்றற்கும் பண்படுத்தற்கும், தூ வறிவிற்கும் பண்பாட்டிற்கும், எட்டறிவிற்கும் சமுதாய செல்வாக்கிற்கும், இடையே உள்ள வேறபாடுகள் புலப்படும் என்ற கல்விக்குறை ஆய்வாளர் விளக்குகின்றனர்.¹⁰

வாழ்வில் தாம் கருதியவாறே எய்தும் வெற்றியைப் போல, அதனோடு உடல் வைத்தெண்ணத் தக்கது வேறென்றும் இல்லை. பகைவனை நம்புதல்கும் முயற்சியை விடுத்த, தன் நாடி நரம்புகளைத் தன் வயப்படுத்தத் தெரிந்தவனக்கு வெற்றிமேல் வெற்றிகள் வந்து குவிக்கின்றன. வாழ்நாள் முழுதும் கடைப்பிடித்தொழுதும் பழக்கங்களும், எழுச்சி மிக்க ஆற்றல்களும், நம்பிக்கை, உறுதி ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு அவன் மேற்கொள்ளும் வினைகளை நெத்திலும் உடல் நிற்க உதவுகின்றன; அவன் உள்ளம் முழுதும் வெற்றி பற்றிய நினைவே நிரம்பி நின்றவிட, அவன் தோல்வியுறாதலே இல்லை; அஃது அவனின் நினைக்க முடியாத ஒன்று¹¹ என்ற கல்வியின் பயனை - அனைவரையும் தம்வயப்படுத்தும் பயனை - ஆய்வாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.

இக்கருத்துகளை உணங்கொண்டு, சுரோணன், அருச்சுனனின் கல்வித் திறம் கருதி அவன்பால் வைத்த தனி அன்பின் பெற்றியை என்னினால், சுரோணனின் மனநிலைக் குரிய காரணம் தெனவாக விளங்கும். அவனிடையே மனநிலை கொண்டு விலி உளர்த்த முற்படும் கல்விக் கொள்கையில் விழுப்பம் தெனவாகப் புலப்படும். 'நெஞ்ச உற

9. J.O. Hill: The Teacher in Training: Page 77-78 (1946)

10. Albert Edward Wiggam: The Marks of Educated Man. Page 75 (1930)

11. Albert Edward Wiggam: The Marks of Educated Man. Page 115 (1930)

அருங்கலைகளி கற்குமவர்தம் அனலில் நேயம் நிகழாதவர் யார்' என அவர் வினவும் வினா, எதிர்ப்புற விடையளித்தநிலையாத வினா என்பதனும், வேற்றப்பொருள் வைப்பு அனலில் வாயிலாகப் புலவர், தமக்கே உரிய உணர்த்துந் திறனைப் புலப்படுத்துகிறார் என்பதனும் நன்கு விளங்கும்.

கல்வி பற்றிய கொள்கை போன்றே ஊழ் பற்றிய தம் கொள்கையையும் திறம்பட உரைத்தவனார் வில்லி. கதைப் போக்கிற்கும் பாத்திரங்களின் இயல்புக்கும் ஏற்ப ஊழ்க் கொள்கையை அவர் பயன்படுத்தவது குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது. "ஊழிற் பெருவலி யாவுன" ¹² என்றும் திருவள்ளுவர் கருத்தே ஐவர்க்கும் கருத்தாக உள்ளது. அக்கருத்தினைப் பாத்திரங்களின் இயல்பில் வைத்துக்கதையைச் சுவைபடக் கொண்டு போனும் திறனும், அதற்கேற்பத் தம் ஆற்றல் தோன்றத் தன் உணர்த்தும் திறனைப் புலப்படுத்தும் வல்லமையும் புலவர் கையாலும் வேற்றப் பொருள் வைப்பு அனலில் வாயிலாக நன்கு விளங்குகின்றன.

"விதியினை யாவரே எதிரிவெல்வார்" ¹³ என்ற தருமனில் கூற்றாக, வினாவுவதன் மூலம், திருவள்ளுவர் போல, விதி எவற்றினும் வலிது என்ற அடிதியிருக்கிறார் வில்லி. அவ்வாறு அறதியிருதலில் வாயிலாக, தருமனைச் செயற்படாமல் நிறுத்தவில்லை. அஃது எத்தனை வலிது என்ற காட்டுதற்காக, தருமனைச் செயற்பட வைத்துக் காவிய நிகழ்ச்சிகளை வளர்த்துச் செல்கிறார்.

திருதராட்டிரம் திருமுகச் செமிதி அறிந்த, குதில் கொடுமையைவெல்லாமல் எடுத்தறைக்கிறான் தருமன். அது வர நேர்ந்த விதரம் முகத்தெனினே, அதன் கொடுமையை விளக்க எடுத்தறைக்கிறான். ¹⁴ ஆனாலும் விதரனைப் போலவே, திருதராட்டிரம் எனவே மதுக்க முடியாமல், குதாருதற்பொருட்டு அத்திருபுரம் செல்கிறான்; ¹⁵ குதினை வெறுத்த விதரன், ¹⁶ மூத்தவன் சொல் தட்ட முடியாமல்,

12. திருக்குறள்:ஊழ்:10.

13. விவிலிபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:67.பக்.159. மற்சே பதிப்பு (1959)

14. விவிலிபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:62,64-66.பக்.158-159. மற்சே பதிப்பு (1959)

15. விவிலிபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:73-74.பக்.160.மற்சேபதிப்பு (1959)

16. விவிலிபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:33.பக்.155. மற்சே பதிப்பு (1959).

குதாடுதற்கு வருக எனப் பாண்டுவரை அழைக்கத் துற வந்தது போல்,¹⁷

குதில் கொடுமையையெல்லாம் எடுத்தாரத்த தருமம், தந்தையும், வேந்தனும் ஆகிய பெரியோர் சொல்லத் தட்ட முடியாமல் குதாட்சி செல்கிறார்.¹⁸ இச்சூழ்நிலையிலேயே விதிநிலை யாவரே எதிர் வெல்லார் என்ற தருமக் கற்றுக, வேற்றப் பொருள் வைப்பு அணி கொண்டு தாம் உணரும் உண்மையைத் திறம்பட உணர்த்துகிறார் புலவர்.¹⁹

தருமனை ஒழிந்த தம்பியர் நால்வரும், பெரியோர் சொல் மறத்தல் ஓகாத என்ற பணிபாடு பேசவில்லை. ஊழில் நம்பிக்கை கொண்டு, அதற்குக் கருவியாய்ச் செயற்பட்டாவது தவிரச் செய்தற் கொன்றமில்லை என்ற மனச் சோர்வு படவுணர்வை. குதால் நாடு ஊர விரும்பும் துரியோதனனின் தந்திரத்தைக் குறிப்பிட்டு, தயோரர் நட்பு வேண்டா என்ற வீமன் விலக்குகிறார்.²⁰ அரசு நீதிக்குப் புறம்பாக நடப்பார் ஐயல்பறியாமல், விழுமிய அறநெறி பேசுவதும் அதைக் கடைப்பிடிக்க முற்படுவதும் பொருந்தாதவை என அருச்சுனன் கூறுகிறார்.²¹ மூத்தோர் ஐயுவர் கருத்தினை முற்றும் உடன்படுகின்றனர் இளையோர் ஐயுவரும்.²² எனினும் தம்பியர் நால்வர் தம் கருத்து எப்படவில்லை.

"வரதகுல் பணிப்புறதொழில் யாவர் நாம் மறக்க" எனவும்,

"பெற்ற அசைவுஇல் அக்புடைத் தந்தை சொல் மறப்பதோ" எனவும்,

"காவலக் னவ் நாம் மஃப்பற கடல் அகற்றே" எனவும்²³

தருமன் கூறும் கருத்துகளே வெல்லுகின்றன. தமையன் சொல் கேட்டு, விதரன் துற வந்தது போல், தந்தை சொல் கேட்டுத் தருமன் அத்தியுபாயம் செல்ல உணர் கொண்டது போல், மூத்தோருகிய தருமன் சொற்கேட்டுத் தம்பியர் நால்வரும் அவர்

17. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:49,50.பக்.157.மற்றே பதிப்பு (1959)

18. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:72.பக்.160. மற்றே பதிப்பு (1959)

19. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:68.ஊ.மு.கோ.பதிப்பு.பக்.232.
உரை விளக்கம்(அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

20. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:69,70.பக்.159.மற்றே பதிப்பு (1959)

21. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:72.பக்.238.ஊ.மு.கோ.உரை விளக்கம்
ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

22. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:72.பக்.160. மற்றே பதிப்பு (1959)

23. விவிலாபாரதம்:குதபோரீச் சருக்கம்:62,72,73,76.பக்.160.
மற்றே பதிப்பு (1959).

ஐழி நடக்க வேண்டியவராகின்றனர். இத்தகைய சூழ்நிலையிலேயே வில்லி ஐழி வசித்த எஃகு கொள்கையை வலியுறுத்திக் காட்டுகிறார். அறத்தில் வடிவமான தருமம் வாயிலாக, பெரியோர் சொற்படி நடத்தல் வேண்டும் என்றும் அவற்றைப் பணிபாட்டிக் வாயிலாக, ஐழித் ஆற்றலே நினைவற்றதிக் காட்டி, "விதிவினை யாவரே எதிர் வெல்வார்?" என வினவித் தம் உணர்த்தந் திறமையையும் நிறுவிக் காட்டுகிறார். கல்விக் கொள்கை பற்றிய வினாவைப் போல், ஐழி பற்றிய இவ்வினாவும் எதிர்மறை விடையிறுத்தற்கியலாத வகையில், புலவர் தம் உணர்த்தந் திறனையும் அவர் உணர்த்த விழையும் உண்மையையும் ஆற்றலோடு விளக்கி நிற்கின்றது.

அறவோரூயிய தருமம் வாழ்வில் வைத்து ஐழித் வலிமையை உணர்த்துதல் போல், கயவோரூயிய கீசகன் வாழ்வில் வைத்து அதன் வலிமையைப் புலவர் உணர்த்துவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தன் உடல் பிறந்தாள் காடுகள் என்று தெரிந்தும், வண்ணமகள் வடிவில் உள்ள திரௌபதியை, அவள்பால் ஏவுகிறான் விராடன் மனைவியாகிய சுதேட்டினை. மாலை ஒன்றை நல்கி அன்பால் தந்து மீளும்படி அவள் காவில் வீழ்ந்து இறைஞ்சி வேண்டுகிறாள். கீசகனின் வலிமைக்கு அஞ்சி, தன் வாழ்வும் தன் கணவரூயிய விராடனின் அரசவாழ்வும் நிலைபெற வேண்டி, திரௌபதியின் வாழ்வைப் பணயம் வைக்கிறாள். சுதேட்டினை.²⁴ பிறர்மனை நயக்கும் தன்மையில் வினைவை உணர் மயக்கும் காடுகள் கீசகன்.²⁵ அச்சம் காரணமாகத் தன்போல் ஒரத்தினிற் கற்பு நலத்தைப் பொருட்படுத்தாது, தன் வாழ்வும் தன் கணவன் வாழ்வும் காக்க விழையும் தன்னலமுடையவள் அவள் தமக்கையாகிய சுதேட்டினை.²⁶ இருவர் தம் நெறியற்ற தன்மையை இருவர்க்கும் முறையே எடுத்தகரைக்கிறாள் திரௌபதி.²⁷ தன் கற்புக்கு ஐயு வாராது என்ற தன்மையிடுக்கையோடு, அதற்கு ஐயு வினைக்க என்னும் இருவர்க்கும் அவர்தம் வினைஞர்க்கும் தனிபடும் அழிவும் வந்த எஃகு எடுத்தகரைத்தும் இருவர்க்கும் அவருரையின் உண்மை புலப்படவில்லை.²⁸

24. வில்லிபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 14, பக். 290, மஃரே பதிப்பு (1959)

25. வில்லிபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 5, பக். 288, மஃரே பதிப்பு (1959)

26. வில்லிபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 16, பக். 290, மஃரே பதிப்பு (1959)

27. வில்லிபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 6, 17, பக். 288, 291, மஃரே பதிப்பு (1959)

28. வில்லிபாரதம்: கீசகன் வதைச் சருக்கம்: 5, 17, பக். 288, 291, மஃரே பதிப்பு (1959).

நானே உரை மறக்கும் தம்பியிடத்தே, அவர் நெறியற்ற தன்மையை உணர்ந்த பின்னரும், அவனிடம் செல்க என்ற, தம்போல் ஒருத்தியைத் தன்மையம் உடைய ஒரு பெண் எழுந்த அவர் உயிருக்கு ஐது வினைத்தற்காகவே என்ற புலவர் உரிமை உறுதியாக நம்புகிறது. அந்தம்பிக்கையை வினாக்கி, 'விதியை யாவர் விவக்க வல்லாரர்களே?' என்ற ஐழித் வல்லமையை உணர்த்துகிறார் அவர். 28அ

நல்லோர்தம் நற்றிறம் பற்றித் தக் ஆற்றலை உணர்த்தும் ஐது தீயோர்தம் தீத்திரம் பற்றியும் த் தக் ஆற்றலை உணர்த்தும் என்பது வில்லியக் கருத்து. ஐது செயலாற்றத் தவங்குங்கால், நல்லோர்க்கும் தம் அறியும் பிறர் உரைக்கும் சொற்களும் பயன்படுவதில்லை. தீயோர் நிலையும் அத்தகையதே. தீயோரிடத்திலுள்ள ஒன்றிரண்டு நற்பண்புகளும் நீங்கும்; பிறர் உரைப்பன சற்றும் பயன்படா. ஐது தக் ஆற்றலை விளக்க முற்படுங்கால், நல்லோர் தீயோர் என்ற பாராது, தக் இயல்பைப் புலப்படுத்தியே நிற்கும் என்பது ஐ லோர் தனிப்பு. 29 அத்தனிப்பே வில்லியக்கும் உடன்பாடு முதலில், அதனை மிக உயர்ந்த பண்பினாலு தருமவிடத்தும், கயவாலு கீசகவிடத்தும், ஒரு சேர வைத்துக் காட்டி, வேற்றப் பொருள் வைப்பில் வாயிலாகத் தமது உயிர்த்தந் திறத்தினையும் உரிமை தெளிந்த உண்மையையும் நக்கெடுத்திக் காட்டுகிறார்.

ஐது பற்றிய அழுத்தமான கொள்கை இந்தியத் தத்துவ வரலாற்றில் பேரிடம் பெற்றிருக்கிறது. ஐவுவரலாற்றும், மாந்தராலும், ஓரநிலையாலும் ஐழித் ஆற்றலுக்கு இயைந்து நடந்தாக வேண்டும் என்ற தத்துவத்தொரு அறிஞர் எடுத்திக் காட்டுகிறார். 30 இந்திய நாகரிகத்தில் மட்டுமேயன்றி, கிரேக்கம் போன்ற மேலை நாட்டுப் பழைய நாகரிகத்திலும் ஐது பற்றிய கொள்கை மிக அழுத்தமாக விளங்கி வந்தமையை, மேல் நாட்டுத் தத்துவ வரலாறு இயற்றிய அறிஞர் பெர்ட்ரண்ட் ரஸால் எடுத்திக் காட்டுகிறார். "ஐது பற்றிய பெருஞ் செல்வாக்கு, எல்லாத் துறையிலும் ஆற்றல் பெற்ற விளங்கிறது.

28அ. வில்லியார்தம்: கீசகன் எதைச் சருக்கம்: 18. பக். 291. மஃரேபதிப்பு (1959)

29. சிவகசிந்தாமணி: 1632; திருக்குறள்: 373. பரிமேலழகர் உரை. நாலடியார் பழவினை: 9. கம்பராமாயணம்: அயோத்யா காண்டம்: நகர் நீதிப் படலம்: 158. மஃரேபதிப்பு (1959)

30. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. I. Page 245 (1966)

பெருக் கூடினரும் அதன் ஆக்கிக்குத் தப்பியவரல்லர். பின்னர் வளர்ந்த அறிவியல், தத்துவம், படைப்பு பற்றிய கோட்பாடுகள், இயற்கையில் அமைவு, மனித வாழ்வு ஆகியவை பற்றிய விதிகள் யாவும், பெருகி வளர்ந்தற்கு ஊழே மூலாதாரமாக இருந்தது. முனைப் புனரீலோடு அதனை எதிர்க்க முனைந்து, வேறொரு அதனோடு இனி நிற்பதும் ஊழ், தான் வலித எப்பதைக் காட்டியது. பிளேட்டோவும் ஊழ் பற்றிய கோட்பாடுகளைக் கொண்டு தமது அறநெறியை வகுத்தமைத்தார். உறையமரிக் பெருக் காவியத்தில் "ஊழிற்குந்த சிறப்பு, பிற கூடினர்க்கும் இல்லை" என்று அவர் விளக்குகிறார். ³¹

ஊழின் ஆற்றல் பற்றிய இக்கருத்தகனை உளம் கொண்டு, "விதியினை யாவரே எதிர் வெல்வார்?" எனவும், "விதியை யாவர் விவக்க வல்லாராகனே?" எனவும் வினவாகச் சொற்றோடர் அமைத்துள்ளமையின் காரணத்தைக் கர்ந்து நோக்கி, காவியம் இயற்றும் புலவர், அதன் வல்லமையை உணர்த்தும் கருத்துடையராய் இப்போர் எப்பதவும், அவ்வல்லமை மிக்க ஊழின் திறம் கொண்டு, தம் கதைப் போக்கு, மாந்தர் திறம் (காவிய மாந்தர் திறம்) ஆகியவற்றைச் செம்மை செய்யும் பொறுப்பும் ஆர்வமும் ஊழையராயிருப்பர் எப்பதவும் நக்கு விளங்கும். ³²

ஊழின் ஆற்றலை உணர்த்துதற்கு, வேற்றப் பொருள் வைப்பு அநியைக் கையாண்டது போல், அறத்தில் வல்லமையை உணர்த்துதற்கும் அவ்வநியைக் கையாண்டு, அறம் ஊழ் போலும் வலித என்ற காட்டுதலோடு, தம் உணர்த்தும் திறனின் சிறப்பையும் நிறைக்க காட்டுகிறார் விசுவர்.

பிறகு மனை நயத்தல் எங்கும் தகாத விழைவு கொண்டு தீவரனபதியைக் கணர்த்த சடாசரன் மனம் கைப்பட்டுத் தன் இவ்வறிவை இழந்தாள். அவன் வாழ்வு முடிவு கொண்டு அறத்தில் சிறப்பினை எடுத்துரைக்கிறார் புலவர்.

31. M. Periasamy thooran & Homer Illiathan
P. Thirukuda Sandaram Pillai (Ed) Page:518 (1961)
Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page 135-36 (1954)

32. அக்கிருஷ்ண: 32. பக். 111, 112.

S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. I. Page 508-09 (1966)
Dr. Thelma Ashvata Menon: Buddha and his age. Page 141 (1940)

"அறம் குறந்த என்றம் அடாதன செய்தால் ஆரவோலோ
படாதன படாதாரி?"³²

என்ற விஷயத்தில் வாயிலாக, எதிர்ப்பதையில் வைத்து அறத்தில் விழுப்பத்தைப்
புலப்படுத்துகிறார். அறத்தை மேற்கொள்வதால் வினையும் நன்மைகளை விரித்துக்
கறிக் அவற்றை ஆற்றித் துணர்வாரி சிலரே; அறம் திறம்புவதால் வினையும்
தன்மைகளுள் ஈ ஒன்றைக் குறிக்கும் அனவிலையே அதற்கு அஞ்சி அறத்தில் விழுப்பம்
துணர்வாரி மிகப்பலர் என்ற வில்லியின் உள்மனம் கருதுகிறது. ஆதலின் உடம்பாட்டு
நெறியில் உணர்த்துவதை விடுத்து, வேற்றுப் பொருள் வைப்பு அநியை மேற்கொண்டு,
தீமையால் வினையும் துன்பத்தை எடுத்துக்காட்டி, அறத்தில் மேன்மையை - அது
விளக்கும் நன்மையை - எடுத்துரைக்கிறார்.

"நன்மை என்பது நேர்மையாகச் செயல் புரிதலோடு தொடர்புடையது.
நேர்மையாகச் செயல் புரிதலே இன்பம் பயப்பது. இன்ப நாட்டமே மனிதன்
கருதும் உறுதிப் பொருள். இன்பத்திற்கும் நன்மைக்கும் உள்ள தொடர்பு யாக,
அவிவிர்ப்பத்தினை அடைதற்குக் கைக்கொள்ள வேண்டிய முறை யாக, அஃது ஏன்
நன்மை பயக்கிறது என்று வினாவி விடை காண்பதன் மூலமே தெளிவு பிறக்கிறது.
எவனே சில இனியன; ஆதலின் அவை நல்லன என்ற கருதல் அமையாக; ஏன் அவை
நல்லனவாக உள்ளன என்பதை நடைமுறை வாயிலாகவும் காட்டுவது அறவோர்
கடன்" என அறத்தில் பெற்றி விளக்க முற்படும் ஆய்வாளர் எடுத்துரைக்கின்றனர்.³³

இத்தகைய ஆய்வையே வில்லி நிகழ்த்தியுள்ளார். இன்பத்திற்கும் நன்மைக்கும்
தொடர்பு காட்டி, அறவோர் அதன் பெற்றியை விளக்கினர் எனில், துன்பத்திற்கும்
தன்மைக்கும் உரிய தொடர்பு காட்டி, எதிர்ப்பதத்துக் கருதலின் வாயிலாக, அறத்தில்
விழுப்பத்தை வில்லி உணர்த்துகிறார் எனலாம். இன்ப மேம்பாடு பற்றி உயிர்க்கு வரும்
அநியமே அன்றித் துன்ப மிகுதியால் உயிர் எய்தும் அநிவினை உணர்த்தவும் அறவோர்
நெறியாக உண்மையை ஆய்வாளர் விளக்கியுள்ளனர்.³⁴

32. விதிபாரதம்: சடாகரக் கதைப் படலம்: 20, பக். 259, மற்ரே பதிப்பு (1959)

33. G.E.M. Joad: Guide to the Philosophy of Morals and Politics.
Page 368 (1948)

34. G.E.M. Joad: Guide to the Philosophy of Morals and Politics.
Page 368-69 (1948)

இனி, விழுமிய பண்பாடுகளின் சிறப்பை உணர்த்தற்கும், அப்பண்பாடுகளைத் தம் வாழ்க்கைக் கடைப்பிடியாகக் கொண்டு சாக்ரேஸ் பெருமை விளக்குதற்கும், வேறும் பொருள் வைப்பினை விலக்கியவாருள்ள திறம் ஆராயத் தக்கது. பண்பாடுகள் ஒளி உணர்த்துகோ, பிறர்க்கு விரித்திரைப்பதற்கோ அமைந்தன அல்ல. பெரியோர் அல்லது சாக்ரேஸ் எப்போதும் அவற்றைத் தம் வாழ்வில் கடைப்பிடித்தாக் காட்டுவதில் வாயிவாகவே உண்மையில் அப்பெயருக்கு உரியவராகின்றனர்.³⁵

பாரதத்தில் வரும் வீரமனின் பண்பாட்டையோ, இராமாயணத்தில் வரும் சீதையின் பண்பு நலனையோ ஆய்ந்து, இந்திய நாட்டுத் தத்துவம் எவ்வளவு விழுமியது என்ற காட்டலாம். ஆயிரம் அக்காவிய மாந்தர் வாழ்வின்மீதும் பெருமை பெற்ற உருவாகும் தத்துவம் மக்கள் வாழ்வொடு பொருந்தியது என்ற உணர்வதில் தான் அதன் பெருமை உள்ளது என்ற சகோதரி நிவேதிதா எடுத்திரைப்பது ஈட்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.³⁶

இன்னும் மேற்கொள்ளும் சமூக, அறிவாராய்ச்சிச் சோதனைகளால் மாறிப் போதல், புதிய இனத்தார்தம் புரட்சிச் சிந்தனைகளால் மாறி அமைதல் ஆகிய இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது சிறுக்கத்திய நாகரிகம்; இதை நவீனமயத்தில் தான் அந்நாகரிகத்தில் பெருமீதம் அடங்கியுள்ளது. தனி மனிதனை நெறிப்படுத்தி விழுப்பமுறச் செய்வதென்றும் தனி நோக்கக் கொண்டே சிறுக்கத்திய நாகரிகம் தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. இவ்வகையில் மேற்கத்தியப் பண்பாட்டு முறைகளின்மீதும் அது முற்றிலும் வேற படுகிறது என்ற மேலும் விளக்குகிறார் அவர்.³⁷ நிவேதிதாவின் கருத்துகளில், விழுமிய பண்பாடுகள், வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படும் போதே உண்மையில் விழுமியவராகின்றன என்பதையும், அவற்றைத் தம் வாழ்வு நெறிகளாகக் கொண்டு வாழ்வாரே உண்மையான பெரியோர் என்பதையும் விளக்கக் காணலாம்.

35. திருக்குறள்: மானம், பெருமை, சாக்ரதன்மை (அதி: 97, 98, 99) ஆகியவற்றின் அவதாரங்களாக (பரிசுடையடிக்கர்)

36. Nivedita: The Web of Indian Life: Page 112 (1918)

37. Nivedita: The Web of Indian Life: Page 114 (1918)

விலியும் இத்தகைய கண்ணோட்டத்தில், பண்பாடுகளில் பெருமைகளையும், அவற்றை வழக்க ஒழுக்கங்களாகக் கொண்டு வாரும் பெரியோர் பெருமைகளையும் விளக்கமாக எடுத்தெரைக்கிறார். இம்முயற்சியில், வேற்றப் பொருள் வைப்பிலேயும், அவர் தக்கவாறு பயன்படுத்தித் தமது உணர்ந்தும் திறமையையும் அதனோடு பொருந்த நிறுவித் காட்டியுள்ளார். ³⁸

அரியண, வழங்குதற்கு ஆகாதன, பெரியன என்ற உணர்ந்தவைற்றை எடுத்த வழங்குதல் உலகத்தார்க்கு இயலாத பணி. பற்றின்மீது காரணமாக யாரும் அவற்றை வழக்க முகிவரார். ஆயின் பெரியோர் இயல்பு, உலகத்தார் இயல்புக்கு நேர் எதிர் மாறானது. அரியணவாயிலும், வழக்கத் தகாதவையாயிலும், தம்மீதும் பெரியவையாயிலும், விருத்தினர் வேண்டிக் கேட்பராயில் சிறிதும் தயக்காத அவற்றை நல்கித் தம் பெருந்தகைமையை நிலைநிறுத்தவர் பெரியோர். ஆதலின் பெருங் கொடைப் பணி, பெரியோர் வாழ்வில் இயல்பாக அமைவதாலேயே விழுமியதாகின்றது. பெரியோர், பெருங் கொடைப் பணிபுத் தம் வாழ்வியல் கோட்பாடாகக் கருதி வாழ்வதாலேயே பெரியோராகின்றனர். ³⁹

முவினல் வடிவில் வந்த அக்கிவி தேவன், தனது கடும் பசியைக் கண்ணிடமும் அருச்சுனனிடமும் எடுத்தெரைக்க, அவன் சொற்களைக் கேட்ட அனவிலே, இருவரும் மிகமகிழ்ந்து, அவன் பசிக்குத் தக்கவன் செய்வதாக உறுதி கூறி, இருவரும் ஒத்த கொடைப் பண்பினராய் விளங்கினர் என்ற குறிப்பிட வந்த புலவர், இருவரும் கொடைப் பண்பால் தம்முள் ஒத்த பெரியர் எனக் கூற விரும்புகிறார். இவ்விருப்பத்தைக் காட்டும் வகையில்,

"அரிய ஆயினும் வழங்குதற்கு ஏற்றன அல்ல ஆயினும்

தம்மீது

பெரிய ஆயினும் அதிதிகை கேட்டன மறப்பரோ

பெரியோரே" ^{39அ}

38. விவிலாநதம்: காவியதகனச் சருக்கம்: 22, பக். 437, வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

39. விவிலாநதம்: காவியதகனச் சருக்கம்: 22, பக். 437-38, வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

39அ. விவிலாநதம்: காவியதகனச் சருக்கம்: 3, பக். 114. மறரே பதிப்பு (1959).

என, வேற்றப் பொருள் ஊப்பு அகியைத் தம் வலியைமே தோன்றப் பயல் படுத்தவிரர். இவ்விரவிற்கு எதிர்மறையாக விடைவிறத்தல் இயலாத என்ற உரைத்துதல் வாயினாகக் கண்ணம் அருச்சுனனும், கொடைப் பம்பிரல் தம்முள் ஒத்த பெரியவர் ஆகின்றவர் என்பதை மிக உறுதிக்கமாக விளக்குகிறார்.⁴⁰

இனி, கொடைப் பம்பிரல்கறி, அருட் பம்பிரலும் அருச்சுனனும் கண்ணம் தம்முள் ஒருவரை ஒருவர் ஒத்தவர் என்பதனை விலிவி காட்ட முற்படுகிறார். ஆம் முயற்சியிலும், வேற்றப் பொருள் ஊப்பு அகியைப் பயல்படுத்தி வெற்றி கண்டுள்ளார்.

தன் உயிர் ஈாக்கும் அருட் பம்பிப் பெருமை விளக்க முயல்வதும், அதனைக் கண்ணம் அருச்சுனன் ஆகிய இருவர் மேலிட்டு, அப்பண்பைக் கைக்கொண்டொழுதி உயிர் காத்தலைத் தம் இயல்பான பண்பாகக் கொண்டமையின் இவ்விரவரும் பேசுதற்கு அரிய பெரியவர் ஆகின்றவரே என்ற கறி அவ்விரவரையும் தம்முள் ஒத்தாராகக் காட்டுகிறார்

காண்டவம் எரித்தபோதும், தீயில்கப்பட்ட மயல் அருச்சுனனிடம் அடைக்கலம் புகுகின்றது. கண்ணனே அவனுக்கு அடைக்கலந்தரலாகாத என்றும் கருத்துடையவன்; ஆகிலும் அருச்சுனன் அவன்பால் இரக்கம் காட்டுவதை அறிந்தமும், தன் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டு, அருச்சுனன் போல் அவனும் அவனுக்கு அடைக்கலம் தல்க முற்படுகிறான்.⁴¹

மயல் தன் தீவினைக் கேற்பத்⁴² தீயினுக்கு இரையாதற்கு உரியவனே. எனிலும் அபயம் வேண்டி, அடைக்கலம் புகுகின்றால், ஒருவருடைய தீவினை, அவனுக்கு இடர் செய்வாமற் காத்தல், அவருவிரைப் பேணி தலந் செய்தல் பெரியோர் பொறுப்பாகின்றது. அப்பொறுப்பினைச் செயல்படுத்தி, அருச்சுனன் மயலின் உயிர் காத்தலில், அவன் பெரியோன் ஆகின்றான்.⁴³ கிணத்த கொல்ல விழைந்த கண்ணன், அருச்சுனன் செயல்கண்டு - அருட்பண்பால் அவன் செய்யும் செயற்கரிய செயல் அறிந்த தானும் தன் அருட் பண்பைக் காட்டி, அருச்சுனன் போல் பெரியோன் ஆகின்றான்.⁴⁴

40. இவ்வாறு, கொடைப்பம்பி கொண்டு, இருவரும் தம்முள் ஒத்த பெரியவர் எனக் கூறும் இக்கருத்தாலும், தெய்வ-மாணாட ஒருக்கினைப்படுத்தத்துத்ததை விலிவி விளக்குகிறார் என்பதைத் தனக்கு உரைவளாம்.

41. விவிலிபாரதம்: காண்டவனைச் சருக்கம்: 74. பக். 475. ஊ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஊ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

42. மயலின் தீவினை இவ்வெதென்ற அட்டப்பட்டாலும், கிருஷ்ணர்ச் சுவர்க்குப் புகுவதாயிரார்க்குத் துணைபெரியவையே அவன் செய்த தீவினையாகும்.

43. விவிலிபாரதம்: இராமாயணச் சருக்கம்: 33. பக். 126. மத்ரே பதிப்பு (1959)

44. விவிலிபாரதம்: காண்டவனைச் சருக்கம்: ஊ. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 7.

இவ்வாறு அருட்பணிப்பால், இருவரும் தம்முள் ஒத்த பெரியவர் ஆகின்றனர் என்றும் கருத்தை உணர்ந்த முற்படும் விவ்வி,

2"அருச்சுனா, அபயம் எவ்வாறு அரற்ற.....செங்கண்
மால் கிருஷ்ண செந்தனம்; திவினை உறியும்
பேசுதற்கு அரிய பெரியவர் நிலைக்கக் கார கொளோ
யிழைத்திடாதுவே" 44அ

என்ற கண்ணில் அருட்பணிப்பு எடுத்தக் கூறி, அவனும் அருச்சுனனும் ஒரு நிலையினராய்
பேசுதற்கு அரிய பெரியவராயினர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார். எனவே, உயர்
காக்கும் அருட்பணிப்பில் விழுப்பம் உணர்ச்சி, அதனைத் தமது பணிப்பாகக் கொண்டுமூலும்
இவ்வாய் பெரியோராயினமையை, வேற்றப் பொருள் வைப்பு அணிகொண்டு, விவ்வி,
தமது உணர்ச்சியும் திறம் தோன்ற எடுத்தகரைத்தனினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஒரு பொருளையோ, நிகழ்ச்சியையோ, விளக்குங்கால், பிறிதொன்றிலிடத்தில்
இல்லாத, அதற்கே உரிய அரிய இயல்புகளைச் சிறப்புற எடுத்தக் கூறலாம். ஆயின்
பொதுமைப்படுத்தி விளக்குங்கால், அப்பொருளும் நிகழ்ச்சியும் சார்ந்த இனம் அல்லது
தொகுதிகுற்றிய எல்லாப் பொருள்களின் இயல்புகளையும் குறித்துக் கூறி அனல் யாவும்
ஒன்றையோல் உரிமையை எடுத்தகரைக்கின்றோம். படைப்பில் உள்ள பொருள்கள் யாவும்
தத்தமக்கே உரிய இயல்புடையவாய்த் தனித்தனியாக அமைந்தவை. பல்வகைப் பொருள்
களில் பொதுவியல்புகளைக் கூட்டறிந்து அவற்றை ஒரு பெயர் கொண்டு அழைக்கும்
வகையில் பொதுமைப்படுத்தும் ஆற்றல், மனித உயிர்வாழ்க்கைமத்த படைக்கும் திறமாகும்.
பொருள்களைக் கரிந்தறிவாரின் தன்மையினால் பொருத்தே இவ்வாற்றல் வளர்ந்த
திறம்புலதாகும். பொதுமைப்படுத்தலில் என்பது, நிலையற்ற அல்லது மனம் போன
போக்கில் அமைந்ததொரு முறை என்பது இதற்குப் பொருள்கூறு. பொருள்களின்
பல்புகளையும் அடையாளங்களைகளையும் உள்வாங்கி ஆய்ந்து, இயற்கையில் அமைந்துள்ள
அவற்றில் உரிமையியல்புகளை விளக்குதலே பொதுமைப்படுத்தலில் நோக்கம். பொருள்
புலப்பாடு என்பது, இடத்தொடும் காலத்தொடும் இயைந்து திறமும் பொருளையோ,
நிகழ்ச்சியையோ விளக்குவது ஆகும். மனித உயிர்வாழ்க்கைத் தோன்றி, சிந்தனை விதிக்கு
ஏற்றமையாய் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவாய் உயிர்வாழ்க்கையில் வகைகளையும்
பிரிவுகளையும் எடுத்தகரைத்தலையாய் என்பது கருத்திற் கொள்ள வேண்டியதாகும்"

என்ற கருத்தோப்புமை பற்றிய இலக்கணங்களையும் அவற்றிற்கிடையே பொதுமை காண்பது பற்றிய விதிகளையும் ஆர்வாளர் எடுத்தகரைக்கின்றனர்.⁴⁵

கருத்தோப்புமை, பொதுமைப்படுத்தல் ஆகிய இவை பற்றிய விளக்கங்கள், காவிய மாந்தர்க்கிடையே காணும் ஒப்புமைக் கருகங்களையும், பொதுமைத் தன்மைகளையும் காணும் புலவர் முயற்சிக்கும் பொருந்தவதாகும். வேற்றப் பொருளைப் புதுவையாகக் கையாண்டு, கொடைப்பெயர், அருட்பெயர் ஆகியவை கண்ணுக்குக் காணக் கூடிய இனம் பொதுமைப்பட அமைந்திருப்பதைக் காட்டி, இன்னும் இப்பொதுமைப்பாட்டு வகையால் தம்முள் ஒத்தவர் என்ற புலவர் நிறவும் திறன் வதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

தனியொருவர்க்கு அரியது நல்கலும்,⁴⁶ தனியொருவர் உயிரைப் பேணிக் காத்தலும்⁴⁷ பெரியோர் எனப் பெயர் பெற்ற அருச்சுனன், சமுதாய நோக்கில் மிகப் பலர் நலனில், தன் கொடைப் பண்பையும் அருட் பண்பையும் புலப்படுத்தித் தன் ஒற்றல் வெறும் உடல் வல்லமை அளவில், படைமைக் கல்வி அளவில் நிற்பதன்றி; அது, நல்லோரையும், அறவோரையும் காத்தல் பொல்லாக்கரையும், மறவோரை (தயோரை) யும் வீழ்த்தல் பெருந்தகைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நியாதகவசர் தனக்கும், தன் இனத்தார்க்கும் பகைவராயிருந்த அல்லல் பல விளைத்து வந்தமையின் அவரை வலி தொலைத்தத் தன் இனங்காக்க வேண்டும் என்ற இந்திரன் வேண்டியபோது, இந்திரனின் பகை ஒழிக்கும் பெரும் பொறுப்பினை ஏற்பதில் அருச்சுனன் பெரு மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறான். போர் என்ற சொல் கேட்டதும், சிந்தையில் உலகை பொங்க, தோள்கள் பூரிக்க உடல் ஒருப்படுகிறது.⁴⁸

45. John F. Genung: The Practical elements of Rhetoric. Page 385-86 (1887)

46. வில்லிபாரதம்: காவியதகவசர் சருக்கம்: 3. பக். 114. மற் றே பதிப்பு (1959)

47. வில்லிபாரதம்: காவியதகவசர் சருக்கம்: 56. பக். 125. மற் றே பதிப்பு (1959)

48. வில்லிபாரதம்: நியாதகவசர் காவியேயர் வதைச் சருக்கம்: 17. பக். 216. மற் றே பதிப்பு (1959).

இவ்வாறு மகிழ்ச்சியுறவது வீரர்க்கு இயல்பே.⁴⁹ இதனிலும் பெரிதாக அவளுடைய பெருமையை விளக்கும் பணிவு வேற ஒன்று உரினது. அதனே, தன்னிலும் உயர்ந்தோர் கேட்க, அதனைத் தயக்காத அளர்க்கு ஈயும் கொடைப் பணிவு. தனது இன நலம் கருதி இந்திரன் வேண்டியதும், அது குறித்துத் தன் போரிச் செருக்கைப் பெரிதெனக் கருதாமல், அது கருவியாக உயர்ந்தோர் வேண்டும் இன நலத்திற்காகத் தன் பேராற்றலை வழக்க முற்படும் அவளுடைய வீரக் கொடைத்திறம் அவனை மேலும் வீரஞ்சூழிறது.⁵⁰ இக்கருத்தை உணர்த்த விழையும் புலவர் தொடர் நிலைச் செய்யுள் முறியணி என்னும் அடையைக் கையாண்டு, அருச்சுனனுடைய இயல்பான வீரம், இஃது அவளுடைய பெருந்தகைமையால் பொன்னு பெறல், அவ்விருண்டியும் சமுதாயப் பெருநலம் கருதிப் பயன்படுத்த முன்வரும்⁵¹ அவளுடைய சமுதாய உணர்வு ஆசியவற்றையெல்லாம் வகைபெற உணர்த்தும்

"திருவொகிறம் வன்மை வீரன் மறக்குமோ

தேவர் கேட்டால்?"^{51அ}

என்னும் வினாவை முன்வைத்துத் தன் உணர்த்தும் திறமையை நிறுவிக் காட்டுகிறார். திருவொகிறம் வன்மை வீரன், என்னும் தொடரால், அவளுடைய படைமைக் கவிவித் திறம், பண்பாட்டுக் கவிவித் திறம் ஆகிய இரண்டினையும் ஒருசேர உணர்த்துகிறார். மறக்குமோ தேவர் கேட்டால் என்னும் தொடரால், தன்னிலும் பெரியோர், தன்னிடம் வேண்டியவிடத்துத் தன் கொடைப் பண்பை - வீரக் கொடைப் பண்பை - அப்பெரியோர் மகிழ்மாறு, செயற்படுத்த முன்னரும் பெருந்தகைமையையும் அதற்குரிய நோக்கத்தையும் (தீயோர் திறவழிய, நல்லோர் வாழத் தன்னை ஈந்த கொள்கையும்) சமுதாய உணர்வையும்) அறியிடுகிறார். இவ்வாறு, பெருமகன் ஒருவனின் பற்பல பண்புகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவையாய் அமைந்து, அவை விழுவிய குறிக் கோடிகளை நிறைவேற்றத்தற்கு ஒன்று திரண்டு நிற்கும் முறைமையினைத் தொடர் நிலைச்

49. புறநானூறு:31. வரி:9.

50. விக்கிரமாரதம்:நிபாதணைசர் காலகேயர் வகைச் சருக்கம்:13.பக்.215.

மற்றே பதிப்பு (1959)

சிந்தாமணி:484.உ.வே.சாமிநாதநிதியர் பதிப்பு (1949)

நச்சிலுர்க்கிணியர் உரை.

51. விக்கிரமாரதம்:நிபாதணைசர் காலகேயர் வகைச் சருக்கம்:21,22,25.பக்.16.

மற்றே பதிப்பு (1959)

Bala Gangadharā Tilak: Gita Rahasya. P:557-58 (1935)

Surma Das Gupta: Development of moral philosophy in India

Page 26 (1961)

51அ.விக்கிரமாரதம்:நிபாதணைசர் காலகேயர் வகைச் சருக்கம்:17.பக்.216.

மற்றே பதிப்பு (1959).

செய்யுட் குறியணியப் பயன்படுத்தித் தமக்கே உரிய முறையில் தெனியு படுத்தல்.

போர் வீரர்களுரிய இலக்கணங்க ளையும், அவ்விலக்கணங்களமைந்த போர் வீரர் போர் செய்வதற்கெனக் கடைப்பிடித்தற்குரிய நல்லற மாண்புக ளையும் ஆய்வாளர் தனித்தனியே விளக்கியுள்ளனர்.

"போர் வேண்டிப் பகைவர் அறைகழல் விடுத்ததும் அத லைப் போர்வீரர் உடல் ஏற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பத வீரர்க்குரிய இலக்கணம்; அறைகவலக்கு ஈடு கொடாவிடல், அவர் கடமை தவறியவனாகல்; போர் பற்றிய அறைகவல் கேட்டதும் வேந்தன் மனையு நீக்கித் தன் தலை முடியைச் சரி செய்து போர் புரிதற்கெனத் தன்னை விரைந்து ஆயத்தம் செய்து கொள்வான். இவ்வாறு, பழுவின்னும் கடமை புறக்கணித்த பழியிலிறும் தன்னை விஞ்ரித்துக் கொள்ளுகிறான்" 53 என்ற ஆய்வாளர் போர் வீரர்தம் இலக்கணத்தை எடுத்தவரைக்கின்றனர்.

போர் வீரரில் இலக்கணங் கூறிய ஆய்வாளர் அவர் போர் புரிதற்குரிய நோக்கங்கள் பற்றிய அறமாண்புக ளையும் விரிவாக எடுத்தவரைத்துள்ளனர். "குடிப்பெருமை, நாட்டு நலன் ஆகிய இவ்விருப் பெருஞ் செல்வங்க ளைக் காத்தற் பொருட்டுச் சாகும் வரை வீரர் போரிடல் வேண்டும்; அவற்றிற்காகச் சாதலே பெருமை எனவும் அவற்றைப் புறக்கணித்தல் பிழைவு எனவும் உரைதல் வேண்டும்; அவை கருதி எவ்வின்பத்தையும் தறக்க வேண்டும்; அவற்றிற்காகப் படைவீரர் ஒருவரும் அஞ்சாது போரிட வேண்டும். அப்போரே, அறமும், உண்மையும், நேர்மையும் உடைய போராகும். இத்தகைய போர் பற்றிய சிந்த ளையும் விழையும் நாட்டையும் நாட்டு மக்கள் அ ளைவரையும் இதம்பூதம் விழுப்பறும் கொள்ளச் செய்கின்றன.

52. வில்லிபாரதம்: நியாதகனசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம் அவதாரிகை.
பக்.125. ஸ.மு.கோ.உரை விளக்கம்: ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (1964)

வில்லிபாரதம்: நியாதகனசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 17. பக்.140.
ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (1964)

53. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 56(1948)

54. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 58(1948)

குடிப்பெருமை, நாட்டு நலம் ஆகிய இரண்டிலையும் போற்றிப் பேணும் பொறுப்பு வழியையாகத் தொடர்ந்த வந்த, மக்கள் நிலையில் நின்ற அவர்களுக்கு எஞ்சு ன்டி, அறிவுரையாயிப் பயன்பட்டு அவர்களை மெம்படுத்தவிறத." 54

போர் வீரர்க்குரிய இலக்கணம், போர் மேற்கொடுத்துத்தற்குரிய நோக்கங்கள் ஆகிய இவை பற்றி ஆய்நாளர் கடும் இக்கருத்தகளைக்கொண்டு நோக்கி, அருச்சுனனின் போர்த் திறமும், அதனை அவன் பயன்படுத்த முகவந்த நோக்கமும் நன்கு புலனாகும். இவ் நலம் பேண வேண்டிய பெரியோர் விழைந்த விழைவினைப் புரிந்து, அதற்கேற்பச் செயற்பட முன்வரும் அவனடைய நோக்கத்தில் அடிப்படையாக விளங்கும் விழுப்பம் புலனாகும். 55 அருச்சுனனின் போர்த் திறன், அவனடைய பெருநோக்கு ஆகியவற்றை வளர்த்ததற்குப் புலவர் மேற்கொண்ட தொடர்நிலைச் செயலுட் குறியடியின் ஆற்றியமையாமையும் தெனவாகப் புலனாகும்.

போர் பற்றிய ஸ்தலங்களில், நீதி, வீரம், அறவியற் கொள்கைகள் ஆகிய யாவும் பெரியனவாகப் போற்றப்பட்டுள்ளன. நீதி, சாத்திரம் என்னும் பெயரில் இயற்றப்பட்டுள்ள மிகப் பழைய அரசியல் ஸ்தலங்களில் பற்பல செய்திகள் சமயச் சார்பற்ற நோக்கோடு ஆயப்பட்டுள்ளன எனினும், அவற்றின் அடிப்படை சமயச் சார்பு சொன்னே விளங்குகிறது. சமயம் ஒவ்வொரு மனதின் வாழ்விலும், பிறப்பிலிருந்து சாதல் வரை, ஆணை செலுத்திகின்றது. எனவே, ஒழுக்க நெறிகளைப் புரக்கவிடத் செயல்பு பெறும் எந்தப் போரும், விவங்குகளைக் கொல்லும் கொலை நெறிபோல் தாழ்ந்ததன் என்ன கருதப்பட்டது. ஆதலின் போரறன் பற்றிய தீதிலும், ஸ்தலமும் தோன்றவே, அவற்றை விளக்கி உரைக்கும் ஆசிரியரும் பல்களர். ஆதலின், அறநெறி பற்றிப் போர் புரிய விரும்பும் வேந்தன் போர் வீரர்க்குரிய அறநெறிகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியனவாகின்றன என்ற போர்க்கலை, விழுமிய நோக்கொடு

54. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 58 (1948)

55. விக்கிரமாத்யை: ஒளிபதாம் போரிச் சருக்கம்: 11. பக். 431.
பதினாறாம் போரிச் சருக்கம்: 188. பக். 534.
பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 102. பக். 585.
மற்றே பதிப்பு (1959)
ஒளிபதாம் போரிச் சருக்கம்: 11. பக். 206.
பதினாறாம் போரிச் சருக்கம்: 188. பக். 372.
பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 102. பக். 105.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1957).

உருவாக்கப்பட்டதை ஆய்வாளர் எடுத்தகரைக்கிறார்.⁵⁶ அருச்சுனனின்

போர்த்திறத்தையும் அவனுடைய விழுமிய நோக்கையும் எடுத்தகரைக்கும் புலனரும் இத்தகைய அறப்பணிபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உரைத்துகிறார்.

தொடர்நிலைச் செறியுட் குறிஅறி ழுவம் அவர் உரைத்துவன யாவும், போர்க்கலை பற்றிய ஆய்வாளர் உரைத்துவனவற்றோடு பொருந்தி நிற்றல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இனி, புராண நிகழ்ச்சிகளை⁵⁷ உண்மை உரைத்ததற்குப் பயன்படுத்தும் வில்லியம் திறல் ஆராயத் தக்கது. வேற்றப் பொருள் வைப்பின் குறி கொண்டு, புராண நிகழ்ச்சிகள், (வரலாறு போல் உடன் ஏற்கத் தக்கன அல்ல ஆயினும்) வாழ்க்கை⁵⁸ ழுண்மைகளை விளக்குவன என்ற திறம்பட நிறுவுகிறார். பென் வழிச் சேறல் எல்லாம் குறித்தநாய் தவற வழங்குகிறார் அருச்சுனன்; திரௌபதியின் சொற் கேட்டு, முனிவர் ஒருவர்க்குரிய கனியை அம்பெய்த வீழ்த்துகிறார்.⁵⁹ அம்முனை அறியவளின், அவன் சாபத்திற்கு இலக்காக நேருமே என அஞ்சுகிறார். அவ்வச்சத்தைப் பிற நால்வர்க்கும் உரைத்துகிறார்.⁶⁰ ஐவரும், திரௌபதியும் கனியை ழுன்னிலையில் தன் மனம் திறந்து தம் உயினைக் கிடக்கையைக் கருகுகிறார். அதலர் கனி முன்னைய நிலையை அடைகிறது.⁶¹

இப்புராணச் செறியுதி, உயினை உயிளவாறு ஒத்தக் கொள்ளின், ஏற்றத்திற்குக் கருவாய் தேடலாம்; குற்றம் தானே நீங்கும் என்ற இரு கருத்துகளை வலியுறுத்தி விளக்குகிறார் புலவர். அதன் பொருட்டு வேற்றப் பொருள் வைப்பு அனியைக் கையாளுகிறார். அருச்சுனன் வீழ்த்திய கனி, அதன் முன்னைய நிலையை அடைந்தன எனப் புராண வரலாறு கூறி, தொடர்ந்து,

56. V.R. Ramachandra Dikshitar: War In Ancient India. Page 58 (1948)

57. அடிக்குறிப்பு: 57. பக்.

58. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I. Page 25 (1966)

59. விவிபாரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்; 4. பக். 273. மஹே பதிப்பு (1959)

60. விவிபாரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்; 8. பக். 273. மஹே பதிப்பு (1959)

61. விவிபாரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்; 22. பக். 276. மஹே பதிப்பு (1959)

“எனது

பெருமூறை பெருமே உன்னவாது உரைத்தால்

பெரியவர் பேசும் வாசகமே”⁶¹அ

எனது கறி உண்மை உரைத்தவாறு செய்த பிழை நீங்கும் எனது தமது கருத்தை எடுத்துரைக்கிறார். அதனை முதற்கண் கண்ணில் வாழ்மொழியாக உரைத்துக்கிறார்.

“நீயின் ஐயமும்.....சேயிழையும்,

உண்மையா நெஞ்சில் நிகழ்ந்த பட்டாங்கு ஈண்டு

உரைத்திட, கோட்டில் மீண்டு ஒன்றும்”⁶¹ஆ

உன்னதை உன்னவாது உரைத்தல் உலகத்தார் இயல்பு அகில; போலி நாகரிகக் கருவி நெஞ்சிற் பட்டதைப் பட்டவாறு கருவூல், மிகுத்தும் மறைத்தும் கருவது உலகியற்கை.⁶² ஆயினும் போரிடர் உற்றபொழுது, பெரியோர் ஐயமும், பட்டாங்கு உரைத்தனின் பெருமை கறி, அதனால் இடரின்னிற உய்யலாம் என எடுத்துரைப்பின்,⁶³ உடனே மக்கள் உன்னவாது உரைக்கத் தலைப்படுவர். பாண்டவரும் திரௌபதியும் அந்நிலையிலேயே இருந்தனர். கண்ணில் முற்றியும் பாண்டவர் நலம் கருவூல் இயல்புடையவன் என்பது அவர் நம்பிக்கை யாதலின், அவர் கூற்றை ஒப்புக் கொண்டு தமது உள்ளக்கிடக்கையை உன்னவாது வெளியிட்டனர். அதன் விளைவால், கவி தம் இருப்பிடம் சேர்ந்தது; பாண்டவர் இடர் தீர்ந்தவராயினர்.

பெரியோர் சொல்லின் பெருமையைப் பாண்டவர் கூல் கடாக்கி கூட்டனர். அதனால் அதனைப் போற்றிக் கடைப்பிடித்தப் பயன் கூட்டனர். கண்ணில் வாசகம் - அவர் உரைத்த உண்மை - பாண்டவரால் பாராட்டுதற்குரியதாயிற்று.

கண்ணில் வாசகம் கேட்டுப் பாண்டவர் தம் நெஞ்சக் கிடக்கையை வெளியிட்டமையால்,

61. விஸ்வபாரதம்: பழம்பொருந்த சருக்கம்: 15. பக். 274. மஃரே பதிப்பு (1951)

61. விஸ்வபாரதம்: பழம்பொருந்த சருக்கம்: 15. பக். 274. மஃரே பதிப்பு (1959)

62. விஸ்வபாரதம்: உத்தியோக பருவம்: கிருட்டினன் ஐ. எ: 141. பக். 357.

மஃரே பதிப்பு (1959)

M.K. Gandhi: An Autobiography: Introduction: Page XIII-XV (1958)

63. M.K. Gandhi: An Autobiography: Introduction: Page XV (1958)

அவருடைய வாசகங்களும் பாராட்டுக்குரியவாறும். இவ்விருவர் தம் உரைகளைக் கொண்டு, உள்வாற உரைக்கப்படும் பெரியோர் வாசகம் என்றும் பெருமைக் குரியதாகும் என்ற புலவர் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுகிறார். அள்வாற பொதுமைப் படுத்தற்கு, வேற்றப் பொருள் வைப்பு அஃது இடத்தருகிறது. புலவர் கூற்றே வருமாறு:

அதனும் இவ்வாற உள்மையே உரைத்தார்;

ஆதலால், நிறைநிறைப்படியே -

மறு அஃது தனப மார்பனும் கேட்டாக்; -

மாறுவிக்கு முதலும் ஆன

நிறை சுவை அமுத நெல்லியிற் கவியும்

நின்ற கொம்பு அனைத்ததால், என்றும்

பெறுமுறை பெறுமே, உள்வாற உரைத்தால்

பெரியவர் பேசும் வாசகமே. ⁶³அ

உள்ளதை உள்வாற உரைத்தால் பயன் உண்டு என்ற கருவியை உரைத்த உள்மையும், உள்ளதை உள்வாற உரைத்துப் பயன் கூட பாண்டவர் கூற்றும், பெரியவர் பேசும் வாசகம் எங்கும் தொடரால் குறிக்கப் பெறுகிறது. இருவர் கூற்றும் பெருமை உறதலை ⁶⁴ "பெறுமுறை பெறுமே" என்னத் தொடர் குறித்து நிற்கிறது. கழிகாட்டும் சான்றோரும், கடைப்பிடித்தொழுதும் மாந்தரும் தம்முள் ஒத்தவராயினர் என்பதைப் புலவர் உணர்த்தியுள்ள திறம் குறிப்பிடத்தக்கது. அதற்குப் பயன்படும் வேற்றப் பொருள் வைப்பு அஃதின் தத்துவங்களும் உடல் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறே, வேற்றப் பொருள் வைப்பு அஃதையப் பயன்படுத்தி, இக்கொரு புராணச் செய்தி வாயிலாக, தம் உள்ளம் உணர்ந்த உள்மையைத் திறம்பட உணர்த்துகிறார் புலவர். நகிமை தீமை விளைவுகளை வெக்டு அறற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு நிற்கும் பெரியோர் உள்ளங்களும், நன்மை தீமைகளின் அடிப்படையிலே வரம்பு கடந்து என்ன உலகத்தவரைத் தாக்குமாயிற் - குறிப்பாகத் தீமையின் ஆற்றல் வரம்பு கடந்து நல்லோர் வாழ்விற்கு பெரும் கொடுமை விளைக்குமாயிற் - தம் தருமியைத் தகிமை விடுத்த, பெரு உலகியல் நகர்த்திகளின் எல்லைக்குட்பட்டுச் சென்ற புரிகின்றன;

63. அ. வி. பாரதம்: பழம்பொருத்த சூழ்ச்சி: 22 பக். 276. மரபேபதியு (1959)

64. Joseph L. Blau: Men and Movements in American Philosophy
Page 93-94 (1954)

உலகத்துப் பொருள்களும், நிகழ்ச்சிகளும், அப்பெரியோர் செயலாண்மைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கின்றன⁶⁵ என்ற வில்லி ஊர்வியர். தாம் ஊர்ந்த அந்நினைவைப் புராண நிகழ்ச்சிகளுள் வைத்து, வேந்தப் பொருள் வைப்பில் வாயிலாகத் திறம்பட எடுத்தகரைக்கிறார்.

அபிமானியவைக் கொன்ற ஜயத்திரத லைக் கதிரவன் படு முன்னர்க் கொல்வேன் என அருச்சுனன் கூறிய வஞ்சினத்தை அறிந்திருந்தும், கண்ணத் தன் கைத்திரியால் கதிரவ லை மறைத்து இருவருடாக்குகிறான்; அவ்விருவிலேயே, ஜயத்திரத லைக் கொல்க என்ற அருச்சுனன் லை வல்கிறான். அஞ்சினம் பொய்க்குமே என்ற தயக்கிய அருச்சுனன் லைச் சிறந்து மொழிந்து, ஜயத்திரத லைக் கொல்வச் செல்கிறான், ஜயத்திரதன் மாய்ந்த பின்னர், கைத்திரியை விலக்கிப் பகல் உண்டாக்குகிறான். வஞ்சினக் கூற்றக்கு எதிராக நடந்தமையின் அருச்சுனன் எளிபுலவான் என்று என்னி மகிழ்ந்த துரியோதனத்தியர் ஏமாற்றமுற்று வருந்தமாறு செல்கிறான்.

பகைவர் செய்யும் கொடுமைகளும் பொய்லாங்குகளும், பகை, நட்புக்கு அப்பாற்பட்ட பெரியோரைப் பகைவர்போல் செயற்பட வைக்கின்றன⁶⁶ என்பது வில்லி ஊர்ந்த ஊர்வு. அவ்வுணர்வை நேரடியாகத் தம் கூற்றுகக் கருமல், படை வீரர் வாயிலாக, பற்பல நிகழ்ச்சிகளில் மேல் அவர்தம் எண்ணிக்க லை எற்றிச் சொல்லி, இதழியல் அவர்கள் கூற்றுக விலக்குகிறார்.

"கூடவில் விழுதற்கு முன்னர்க் கதிரவ லை ராஜ்யம் கேதலும் தாம் விழுங்க வேண்டும் என்ற விரைந்த விழுங்கினரோ? மகன் இறந்த சுவர் காரணமாகத் தன் மகன் எளிபுலவான் என்றஞ்சி இந்நிரன் முகிவிட்டு மறைத்தனனோ? துரியோதனிய சிம்மால் காரணம் ஏதாவது கொண்டு தன் கைத்திரியால் மறைத்தானோ? இருவி திடறென்ற பரந்தமையினைய ணக்குத் தாள் என்னவோ?" எனப் போர் வீரர் பலவாறு காண்பித்துக் காணத் தலைப்படுகின்றனர்.

இயற்கையை இறந்த நிகழ்ச்சிக்குக் காரண காரியக்காட்ட இயலாது;

65. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I. Page 545-46 (1966)

66. விநாயகநாதம்: இராமாயணச் சருக்கம்: 146-47. பக். 148. மஹேசுவரம் (1959).

உலகத்தார், தம் அறிவிற்கும் அபுபவத்திற்கும் ஏற்பப் பலவற்றை ஏற்றிக் கறவா. எவற்றையும் நிறைவு வரவில்லையே - அல்லது வளமும் - மொத்தமாகப் பெரியோர் உள்வந்த மாறாதலே, புற உலக மாறாதல்களுக்கெல்லாம் காரணம் என அமைவர்.⁶⁷ பாரதப் போரில், அனைவரும் வியக்கத் துரென்ற இருள் வந்தமைக்கும், ஒளி வந்தமைக்கும், தத்தமக்குரிய அறிவிற்கும் அபுபவத்திற்கும் ஏற்பப் பலவற்றைக் கறி இறுதியில் பெரியோர் உள்வந்த மாறாதலே உண்மையான காரணம் ஆதல் கடும் எனப் படை வீரர் கடும் கடற்ற உலகியலார் கடும் கடற்ற ஒத்தனினது.^{67அ}

புற உலக நிகழ்ச்சிகளை, அவரவர் அறிவிற்கும் அபுபவத்திற்கும் இயைய, ஆராய்விதைப் பொறுத்தே உண்மைகள் விளக்கி வரும். உண்மைக்குரிய காரண காரணங்களும் அவரவர் அறிவையும் அபுபவத்தையும் கொண்டு விளக்கப்படும்.⁶⁸ காரணகாரியம் எட்டாத நிலையில், அனைத்து நிகழ்ச்சிகடும், அனை உணர்ந்தும் உண்மைகடும் காரணம் பெரியோர் உள்வந்த நிகழும் உணர்வு மாற்றங்களே என்பது தொன்றதொட்ட புலவர் உலகத்து முடிவு.⁶⁹ அம்முடிவு விவிலிக்கும் உடன்பாடு ஈதலும், தமது முடிவைத் தாமே கறவதும், உலகத்தார் மொழியாகக் கறில், அத நங்கு புலப்படும் எல்லா கருதுகிறார். அந்நிலையில் வேற்றப் பொருள் வைப்பை ஸ்வர்க்குத் தக்கவாறு பயன்படுகிறது. புராண நிகழ்ச்சி கொண்டு, தாம் உணர்ந்த விஷயமும் உண்மையைப் பொதுமைப்படுத்தி உலகத்தார் வாய்மொழியாக ஆற்றவொரு வெளிப்படுத்தற்கு ஏற்ற வகையில் பயன்படுகிறது.

"வேதம் உபநிடதம் முதலிய உயர்ந்த தாங்களில் உள்ள அறவியல் ஆரீமிகவியல் பற்றிய துணிய உண்மைகளை மக்களிடையே பரப்புவதற்கெனவே புராணங்கள் எழுந்தன. அவதார புருடர், முணர், வேந்தர், அடியார் ஆகிய பெருமக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கி எடுத்துக் காட்டுதல் மூலம் அவ்வுண்மைகள் விளக்கலாயின. அவற்றெழு தொடர்புடையாரும், அவற்றில் பயிற்சி இலாதாரும் அவற்றைக் கற்பனைக் கதைகள், உருவக விளக்கங்கள், யோக முதலிய குறை பற்றிய செய்திகளெனக் கொண்டு அவை புற உலகத்தோடு எவ்வகைத் தொடர்புமில்லாதவை என விளக்கதல் கடும்.

67. Sri Aurobindo: The Life Divine. Vol.19. Page 874-75 (1972)

67அ. விவிலிபாரதம்:பதினாக்காம் போர்ச் சருக்கம்:170.பக்.532.மற்றே பதிப்பு (1959)

68. Bertrand Russell: History of Western Philosophy. P-667-68 (1954).

எனும், அவற்றில் பெரும்பாலானவை, ஆதித்த மகிப்பிடுதற்குரிய விழுப்பங்க ளையும், உணர்ந்த தெவிடதற்குரிய உண்மைகளையும், தமக்குரிய உரிவிடாகத் கொண்டவை எளிதது மரபு தொட்டு வரும் கருத்தாகும். பொது வாழ்வு, நம்பிக்கை, நடத்தை, ஆகியவற்றைச் சீர் செய்து, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அவை பயன்பட்டு வருதலின், விழுமிய உண்மைக ளை உணர்ந்தற்கு அவற்றை முற்றிலும் பரிசீலிப்பதற்குக் கொள்ள வேண்டும்" என்ற ஆய்வாளர் புராணச் செய்திகளில் பயன்பாடு பற்றி விளக்கியுள்ளனர்.⁷

இக்கருத்துக ளை உளங்கொண்டு, விலிவி எடுத்தகரைத்தலின் புராண நிகழ்ச்சிக ளை ஆராய்வி் அவர் உணர்ந்த முற்பகும் உண்மைகள் தெவிடாக விளங்கும். வேற்றுப் பொருள் கைப்பு முதலிய அனிக ளைக் கையாண்டு, அவற்றை உணர்ந்ததற்கு அவர் மேற்கொண்ட முறையும் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறு, காவியத்தில் கனவு முதிர்ச்சி, காவிய ஆசிரியர் தாம் உணர்ந்த விரும்பும் உண்மைக ளைத் திறம்பட உணர்ந்தல் ஆகிய இப்பொது நோக்கங்கட்கேயன்றி, காவிய மாந்தர் தம் பல்வகைப் பணி நலங்க ளை விளக்குதற்கும், அனிக ளி் பலவற்றைக் காவிய ஆசிரியர் கையாண்டுள்ள திறம் ஆராயத்தக்கது.

காவிய ஆசிரியர், தாம் படைக்கும் உடம்பாடான பாத்திரங்களி லி் பால் எல்லையற்ற அன்பும் பரிவும், எதிர்மறைப் பாத்திரங்களி லி் பால் வெறுப்பும் காழ்ப்பும் காட்டுவது, அவர்க்கு இயல்பாகும். பாண்டவரைத் துரியோதனன், அபிசார ஓமத்தில் வாய்ப்பாகக் கொல்ல முற்படும் கொ லை முயற்சியிலி்ற அவரைத் தாம் காப்பதற்காக, அறக்கடவுள் வாயிலாக அவ்வவரையும் உயிர்த்துக்கச் செய்கிறார். அறக்கடவுள் வாயிலாகப் பாண்டவர் கொ லையுண்டது, பகைவர் அவரை உண்மையாகவே கொல்லும் கொ லை முயற்சியிலி்ற காத்தல் பற்றிய நடுவேக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனும் பாண்டவர் உயிர்த்துத்தார் என்னுள் கற்பனைபு புலவரால் தாக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. சகதேவன் முதல் வீமன் ஈழக நாடிலும் நஞ்சு நீர் பருகி மாய்ந்தனர். பிறதம்பியரோடு வீமன் முடிந்த நிலையை உணர்ந்தும் புலவர், 'சொங்குதி, நெருப்புப் பட்டது போல்,

நாவேளும், நினைப்பவனிலேயே தெஞ்சம் வேளும்" என்ற வருந்தி உரைக்கிறார்.⁷¹

காடுறை காலமும் கரந்தீறை காலமும் கழிந்த பாவிலார் திரும்பி வந்த உயிரோடிருப்பில் தமது உரிமை வேண்டுவர் என்ற எண்ணிய துரியோதனனும், அவருடைய குணவராகிய, துச்சாதனன், சகுனி, திண்ணன் ஆகிய மூவரும், அவரை உயிரோடு இருக்கவிடாமை கருதிக் கொன்றெழிக்கத் திட்டமிடுகின்றனர். அவர் செய்கைக்கு வருந்தி அந்நால்வர் தம் இரக்கமற்ற தன்மையை வெறுப்பும் ஈழப்பும் தோன்ற எடுத்தவரைக்கிறார் புலவர். அந்நால்வரும் தவினை செய்யத் துணிந்த பாவியர் என்ற உண்மை நொந்து கூறுகிறார்.^{71அ}

இவ்வாறு, உடம்பாட்டு எதிர்ப்பைப் பண்புகளுடைய காவிய மாந்தர் மீது, தம் உணர்வுகளை, மிக்க ஆற்றலோடு, தம் கூற்றாக, நேரடியாகத் தேராய் விரும்புலவர், தாம் கையாலும் அணிகளில் வாயிலாக அவற்றை மேலும் ஆற்றல் உடையவராகவும் தன்மை உடையவராகவும் புலப்படுத்துகிறார்; அதனோடு, காவிய மாந்தர்தம் பல்வகைப் பணி நலங்களை அவிவணிகளில் வாயிலாக வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

தன்னோடு உடம்பயிற்ற நண்பன் என்னும் உரிமை பற்றி உதவி வேண்டி வந்த குரோதனை, அவன் உரிமை நோடியாரும், எழுதினாரும் யாகசேனன். "மன்னன் யாக்; நீ ஸ்ரீராக்; மரபால் எனக்கும் உனக்கும் என்ன நண்பு உண்டு?" என்ற ஏசி நகைசெய்த இகழ்கிறார்.⁷² அவன் செய்கையை, தகுதி இது, தகாதது இது என்ற ஆயும் மனதநீர்மை போன்றவலாத விவரங்கு நீர்மை என்ற கூற விரும்புகிறார் சூனியர். யாகசேனனுக்கும், குருகுலத்து இளைஞர்க்கும் நடந்த போரில், தோல்வி யுற்ற யாகசேனனை, வலை வசி வேட்கி விவங்கை அகப்படுத்தல் போல் அருச்சுனன் தன் கையாழ்க்கு அப்படுத்தி அவனைப் பிணித்தான் என்ற கூறுகிறார். ஆதலின், அருச்சுனன், பகைவகுதிய யாகசேனைப் போரில் வென்ற பிணித்தான் எவ்வாறு, உருவக அணியைப் பயன்படுத்தி, அருச்சுனனை வலை வச்சம் வேட்குகவும், யாகசேனனை

71. விக்கிரமாரதன்: நச்சுப் பொய்கைச் சருக்கம்: 31. பக். 265. மரோரபதிப்பு (1958)

71அ. விக்கிரமாரதன்: நச்சுப் பொய்கைச் சருக்கம்: 3. பக். 261. மரோரபதிப்பு (1959)

72. விக்கிரமாரதன்: வாரணாசத்தி சருக்கம்: 43. பக். 46. மரோரபதிப்பு (1959)

அதில் அகப்பட்ட விலங்குகளையும் காட்டி, ⁷³ யாகசேனவின் இழிதகைமையை எடுத்தக் காட்டுகிறார்.

யாகசேனவின் விலங்கு நீர்மை காட்டிய புலவர், துரியோதனனும் அத்தகைய இயல்புடையவன் என்ற காட்டுகிறார். உடல் பயிற்ற நம்பனை இழித்தத் தாழ்த்திய யாகசேனவின் எலில், உடல் பிறப்பினராகக் கருதி உரிமை எம்மதற்கமைந்த பாண்டவரை, இழித்தத் தாழ்த்துதலோடு, அவரைக் கொன்றொழிக்கவும் முயலுகிறார் துரியோதனன். பிறிதொழிதல் எடுத்தக் காட்டு உலகம் ஆகிய இரண்டு அடிகளில் வாயிலாகத் துரியோதனவின் விலங்கு நீர்மையைத் திறம்பட விளக்குகிறார் புலவர். பாண்டவர்பால் துரியோதனன் எத்தகைய மனப்பாங்கை கொண்டவன் என்பதை நன்கறிந்தவன் சகுனி. தருமன் நிகழ்த்திய இராயலுய யாகதீதிற்குச் சென்ற வந்ததும், துரியோதனவின் பொருமை உணர்ச்சியை மிகுவித்தற்பொருட்டு, துரியோதனவின் வல்லமை மிக்கவகுதியும் அவ்வல்லமை தோன்றச் செயற்படாவிடல், அவனினம் வல்லமை குறைந்தவகுதிய தருமன் செயற்படல் மூலம் அனல் மேம்பட்டு விளங்குவான் என்று கூற முற்படுபவன்.

"புதை நகமடங்கல் நாடும் புறம் செலாது

ஒருமீனாமாலு மதகரி விடுமோ" ⁷³அ

என, விலங்குகளின் இயல்புகளைச் சுட்டித் தன் கருத்தை வெளியிடுகிறார். இவ்விடத்தில் பிறிதொழிதல் அடிக் தக்கவாறு பயன்படுகிறது. தருமனை மதகரி எனத் தாழ்த்தியும் துரியோதனனை மடங்கல் என உணர்த்தியும் கூறி, அவன் இயல்பு புலப்படும்வாறு சகுனி தந்திரமாக உரைப்பதற்குப் பிறிதொழிதல் ஏற்ற கருவியாக அமைகின்றது. ⁷⁴

பிறிதொழிதல் வாயிலாகச் சகுனி சொன்ன கருத்தையே எடுத்தக்காட்டு உலகம் வாயிலாக, துரியோதனன் சொல்கிறார். பாண்டவர் தம்பகைமையை வெளிப்படக் காட்டிப் போர் புரிய முன் வந்தால், அவர் தம் பகைமையை ஏற்றத் தாமி போர் புரிதற்கு அஞ்சாம் எனக் கூற முற்படும் துரியோதனன்,

73. வில்லிபாரதம்:வாரணாசத் சருக்கம்:76.பக்.52.மற்றே பதிப்பு (1959)

வாரணாசத் சருக்கம்:79.வை.மு.கோ.வினக்கம்:பக்.191.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

73அ.வில்லிபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:6.பக்.151.மற்றே பதிப்பு (1959)

74. வில்லிபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:7.வை.மு.கோ.வினக்கம்:பக்.176.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை).

"விவிலங்கு சிலை ஐவர் வந்த அடியில் யாக்

அயர்ந்திருப்போ

கோ விவிலங்கு பொர அஞ்சமோ, கரட குஞ்சரங்கள்

பகைகொண்டகால்" 74அ

எனத் தவினைச் சிங்கமாகவும், பாண்டவரை யாணையாகவும் கூறித் தம் மனநிலையைப் புலப்படுத்துகிறது.

பிறகு மொழிதல், எடுத்திக் காட்டுவமை ஆகிய அணிகளால், தாரியோதனனின் மனநிலையைப் பொதுவாக விளக்குகிறார் எனினும், குறித்த நோக்குங்கால், அவனடைய விவிலங்கு நீர்மையைச் சுட்டுவதே ஆசிரியரின் உட்சூட்சை, என்பது நன்கு விளங்கும். 75

இனி, பாண்டவர்தம் ஒற்றமையும், தாரியோதனதுயிர்தம் ஒற்றமையும் அவரவர்தம் இயல்புக்கு ஏற்ப அமைந்தவை; நேர் முரணானவை என்பதை, அணிகளைப் பயன்படுத்தத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

பாரதப் போருக்கு ஆயத்தமாக அவிவகுத்த நிற்கும் பாண்டவர் சேனை, உயிர்க்கேற்ற உடலும், உடலுக்கேற்ற உயிரும் பொருந்தி அமைந்த ஒப்பற்ற பெரியோர் ஒருவனில் வடிவத்தை ஒத்தவனாக. அவ்வடிவத்தில் உயிர் திருமால்; மார்பு நருமல்; சிவோதல் முகம்; வீமலம் விசயனம் இரு புயங்கள்; நகுலனம் சுகதேவனம் இருகாலிகள்; பாண்டவர் நலம் கருதிய வேந்தரெல்லாம், பல்வேறு அவயவங்கள். திருமால், பாண்டவர், வேந்தர் ஆகிய முத்திறத்தாரும் போர் பற்றிக் கொண்டிருந்த ஒற்றமை ஊர்வு, புறத்தில் ஒரு வடிவம் போல்-புலங்களுக்கு எட்டும் வடிவம் போல்- ஒருமை தோற்றி நின்றது. 75அ உயிருடையதாயினும், இவதாயினும் எதனையும் மாந்தர்போல் உருவகப் படுத்திக் காட்டுவதில் நன்மைகள் உண்டன. மனித வாழ்வின் கருகனையும் ஊர்வுகளையும் விளக்குவது அதனால் எளிதாகின்றது. பரிசும் அழகுவழம் கொண்டு, மாந்தரை நோக்குவதைப் போல் அதனை நோக்குவதால் மனித நலப் பண்புகளைக் கொண்டு அதனை அளவிடல் எளிதாகின்றது. அதனைக் காண்பாரி, விருப்பி, வெறுப்பு நோக்கொடு அதனைக்

74அ. விவிலிபாரதம்: கிருட்டிணர் தாதுச் சருக்கம்: 120. பக். 354. மற்சேபதிப்பு (1959)

75. விவிலிபாரதம்: நிறையிட்சிச் சருக்கம்: 68. பக். 312. மற்சே பதிப்பு (1959)

நிறையிட்சிச் சருக்கம்: 69. பக். 151. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1961)

குறிக்கிக் கவி: 16. வரி: 1-4.

75அ. விவிலிபாரதம்: பண்டாரமூட்சிச் சருக்கம்: 51. பக். 382. மற்சேபதிப்பு (1959).

காண்பதால் அதில் அமைந்திருக்கிற மனித நல இயல்புக்கேற்ப அப்பொருள் உயிருடையதாய்த் திகழ்கின்றது. பொருள்களையெல்லாம் கருத்தாகட்டும் இவ்வாறு மாந்தர் அடிவந்தருவதால், அவை மதிப்புடையவாதலோடு, மனிதர்களோடு தொடர்பு கொள்வது போல் அவற்றொடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு பயன்ஞானமும் முடிகிறது என்ற ஆய்வாளர் எடுத்தகரைப்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ⁷⁶

உருவகம், தற்குறிப்பு ஏற்றம், உறப்பு உறப்பிக் கவலை ஆகிய மூன்று அங்களைப் பயன்படுத்தி ஆசிரியர் திருமால், பாண்டவர், அவர் கருத்திற்கு நடக்கும் வேந்தர் ஆகியவர்க்கு ஒருமை வடிவம் தந்து அவர்தம் விழுமிய நோக்கத்தையும், வீரம், ஆற்றல் ஆகியவற்றையும் எடுத்தகரைக்கிறார். ⁷⁷

தரியோதனனியர் படைமைய இவ்வாறு புலவர் ஒற்றமைப்படுத்திக் காட்டவில்லை. ஆயினும், தரியோதனனியர்தம் ஒற்றமையை, அவர்தம் கொடிய இயல்பு தோன்ற வேண்டுமென்று விளக்குகின்றார். அந்தணர் வடிவங்கொண்டு தருபதம் அவைக்கு வந்து, அருச்சுனனின் வில்லாற்றலால் திரைபதியை மனைவியாகப் பாண்டவர் பெற்றபொழுது, அவர்மீது பொருமை கொண்டு, ஒன்று திரைக்கு அவரை எதிர்த்த தரியோதனனியர்தம் ஒற்றமை, படமெடுத்தாரும் கொடிய பாம்பு ஒன்றின் வடிவத்தை ஒத்திருந்தது.

சகுனி, ககிணி, தரியோதனன், துச்சாதனன் ஆகிய நால்வரும் அப்பாம்பின் நக்கப் பற்கள்; வரிசையான பிறதம்பியர் யாவரும் அப்பாம்பின் நீண்ட உம்பும் வாலும் ஆகினர். பாண்டவரை எதிர்த்த அப்பனைவர் ஆரவாரம் செவ்வது, படமெடுத்தாரும் நாகப் பாம்பின் சிறலை ஒத்ததாயிற்று. அந்நாகம் சிந்திய அழல் போலும் விடும், அதன் தேசத்திலும், சிற்றம் யாவும், அருச்சுனனின் அம்புகளாகிய இடியேறகளால் சிதைந்த போயின. ^{77அ}

76. John Franklin Genung: The Working Principles of Rhetoric.
Page 499-500 (1901)
IBID Page 84 (1901)

77. விக்கிபாரதம்: அணுகுப்புச் சருக்கம்: 16. பக். 340-41. (1966)

77அ. விக்கிபாரதம்: திரைபதி மன உலகம் சருக்கம்: 100-101. பக். 87.
மற்றே பதிப்பு (1959).

பாண்டவர் சேனைக்கு வடிவத் தருமித்தம் உருவ அணியப் பயத்
படுத்தகிரர் புலவர்; தரியோதனியர் சேனைக்கு வடிவத் தருமித்தம் உருவ
அணியப் பயப்படுத்தகிரர் புலவர்.⁷⁸ அளி ஒன்ற எவ்நம் அதன் மூலம் அவர்
உளர்த்தம் உண்மையினை வேற. நகிலோர்தம் ஒற்றமை தமக்கும் பிறர்க்கும்
பயப்படுவது என்பது, பாண்டவர் பற்றிய உருவகம் காட்டும் உண்மை.⁷⁹
தீயோர்தம் ஒற்றம்⁸⁰ தமக்கும் பிறர்க்கும் தீமையும் அழிவே பயப்படுத என்பது
தரியோதனியர் பற்றிய உருவகம் காட்டும் உண்மை.⁸⁰

தரியோதனனும், வீமனும், ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டுள்ள பகையை,
இருவர் உள்எத்தியும் ஒன்றாகவே இருந்தது⁸¹ என்ற கரு விரும்பும் புலவர், பிறிது
மொழிதல் அணியப் பயப்படுத்தித் தென்காக விளக்குகிறார். முனி நிரம்பிய
வெலத் செடியை முனையில் கிள்ளாமல், வளர்ந்த நிலையில் வெட்ட முயன்றால்,
வெட்டுக் கருவியாகிய நல்லமே கரிமயுகி வாய் மடிந்த போளும் என்ற கருவித்
தரியோதனன் தன் காற்பைப் புஷ்பப்படுத்தினார். முனையிலேயே கிள்ளியெறிந்த,
அழித்துவிட வேண்டிய நச்சுமரம் ஒன்றை நெடுநாள் வளர்த்து முடிவடைந்தால் அந்த
எவ்வு கொடுமையைத் தான் செவியாது என்று வீமன், தன் உள்எத்த நிகழும்
செறிந்ததை எடுத்தகரக்கிரர். பகைவர், ஆற்றல் பெருக்கி உரம் பெறாதற்கு
முன், துபக்கத்திலேயே அவரைத் தீர்த்தொழிக்க வேண்டும் என்பது இருவர்தம்
நோக்கமாகும். அந்நோக்கத்தினை, ஒரே வகையான கருத்தைக் கொண்டு
இருவரும் விளக்குகின்றனர்.

78. விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலைபட்ட சருக்கம்: 101. பக். 322. ஸ. மு. கோ
பதிப்பு (1959)
திருஞ்ஞகாநிறப்படை: 148-50. நச்சுநீர்க்கிணியர் உரை. உ. வே. சா.
பதிப்பு (1956) அடிக்குறிப்பு பக். 55.
சிந்தாமணி: பழமையார் இலம்பகம்: 123. நச்சுநீர்க்கிணியர் உரை.
உ. வே. சா. பதிப்பு (1948) அடிக்குறிப்பு பக். 656
மூலருவா: குலோத்தங்க சோழமலர்: கணி: 144. உ. வே. சா. பதிப்பு (1946)
அடிக்குறிப்பு: பக். 103.

79. விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலைபட்ட சருக்கம்: 16. பக். 341. ஸ. மு. கோ. உரை
விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

80. விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலைபட்ட சருக்கம்: 101. ஸ. மு. கோ. உரை
பக். 322. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

81. விவிபாரதம்: வாரணாச சருக்கம்: 57. பக். 49. மற் றே பதிப்பு (1959).

"முனைவரு கர்முனி வேலை முனையிலே கனையில் அல்லால்
நவீனர வயிரித்தபோது நவியமும் மடியும் அகற்றே" 81அ

என்பது துரியோதனன் கூற்றை.

"முனையிலே உயிர்கொல் வதோர் கருவிடம் முற்றி வக் காழ் ஏறி
வினையில் ஏதா செரியாத?" 81ஆ

என்பது வீமனின் கூற்றை.

இருவர் பலகமையும் ஒரு தனிமையது என்பதை, ஒரு கருத்தையே இருவர்
கூற்றுக அமைத்தல், அக்கூற்றுகளில் பிழிதொழிதலாகிய ஒரணிய அமைத்தத் திறம்பட
விளக்குகிறார் புலவர்.

எந்நிலையிலும், பாண்டவரே வெற்றிக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் உரியர் என்பதையும்
துரியோதனனியரே தோல்விக்கும் அழிவுக்கும் உரியர் என்பதும் ஆசிரியர் உட்கூக்கை;
அதற்குக் காரணம் அவரவர் பண்புகளே என்பது அவருடைய கருத்தாகும். 82

பாண்டவரைத் தீக்கிரையாக்குதற்கென்றே பகைவர் எழுப்பிய அரசு
மாலிகை, பாண்டவர் இவ்றியே தீக்கிரையாகின்றது. பாண்டவரை அரசு மாலிகையில்
இருத்தித் தழுட்டுதற்கென வந்த பூரோசனனே, அம்மாலிகையில் இருத்தப் பெற்றதத்
தீக்கிரையாகின்றது. பாண்டவர் உயிரெடுக்கப் பூரோசனன் வைத்தற்சிறந்த தீயை,
பூரோசனன் உயிரெடுக்க வீமன் வைக்கின்றது. பாண்டவர்பால் பரிவு காட்டும் புலவர்,
அவர், தம்பியமைக்குரிய காரணம் கூறுகிறார். வரையும், அக்கிணியும் நண்பர்கள்
ஐதலில், நண்பனின் மகன் என்பது பற்றிச் சட்டொழித்தற்சமைந்த அக்கிணி மறந்தும்
கேடு செரியாத் என்கிறார். இவ்வுறவறியாத துரியோதனனின் ஆக்ஷேப என்ன
ஆக்ஷேபமேன என் வினவுகிறார். தம் கருத்தை உணர்த்துதற்கு ஏதத்தற்குறிப்பைத்
தக்கவாற பயன்படுத்துகிறார். அக்கிணி வாயு இருவர் தம் நட்பே, வீமனும், பிறரும்

81அ. விவிலிபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:10.பக்.152.மற்றே பதிப்பு(1959)

81ஆ. விவிலிபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:70.பக்.159.மற்றே பதிப்பு(1959)

82. விவிலிபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:111,பக்.269, ஸ.மு.கோ.பதிப்பு
(ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை)

குதபோரிச் சருக்கம்:112,115.பக்.270,272.

தப்புதற்குக் காரணம் எவ்வாறு.

மெழுகில் ஆலயம் புனைந்த

..... மருச் சதனையே சுருவால்

என்ன ஆம்மைகொல் எவ்வாறு?

எவ்வாறு சுருமோ?

வெண் தம் பெயர் மருச்சதம் என்பது மறந்தே. 83

அருச்சுனன் பாசபதம் வேண்டிக் கருந்தவம் மேற்கொண்டபோது, அவன் வெம்மையால் தாக்குறையம் தன்மை நலம் பெற்றதன் தன் தவத்தைத் தொடர்ந்து செய்தான் என்ற கூறியிருந்த, அக்கிவி அருச்சுனனுக்குத் தங்கு செய்யாமல், தன்மை செய்த உதவிகள் என்ற கூறி, அதற்குரிய காரணத்தைக் கூறுகின்ற, மேற்கூறிய கருத்தையே புலப்படுத்தியுள்ளார். காண்டவ வளத்தைத் தனக்குரிய உணவாக்கிய உதவியால், தனக்கும் அருச்சுனனுக்கும் ஏற்பட்ட நட்புக் கருதியும், தான் விரைந்து உதவித்தற்கு உடல் உதவிய காற்றின் நட்புக் கருதியும், அக்கிவி வெம்மை வினவியதால், மாறுகத் தன்மை வினவித்த நலம் செய்தான் என்ற கூறுகின்றார். ஏதத்தற்குறிப் பேற்றமும், அவை அழியும் அவர் கருத்தை விளக்குதற்குத் தக்கவாறு பயன்படுகின்றன. 8

திரௌபதி, நல்லோராகிய பாண்டவர்க்கே உரியனாதல் வேண்டும் எனவும், தீயோராகிய துரியோதனனாகியபோது, வேறு பிறகு^{அவன்} அடைதல் ஆகாது எனவும் புலவர் என்னுகின்றார். பிற வேந்தரெல்லாம், திரௌபதியின் அழகு காண்பதற்கு மட்டும் வந்தார்⁸⁵ எனவும் நீங்கள் அவனை மனத்திற்கு விரைந்து வருக எனவும், பாண்டவர் செல்லம் வழியில் கூடிய குயல்கள் உரைத்தவனாகத் தற்குறிப்பு ஏற்ற ஆணி கொண்டு கற்பனை செய்கின்றார்.

83. விவிலிபாரதம்:வாழ்வுததச் சருக்கம்:135.பக்.59.மற்றேபதிப்பு (1959)

வாழ்வுததச் சருக்கம்:136.பக்.219.வை.மு.கோ.உரை
வினக்கம்:வை.மு.கோ.பதிப்பு ( )

84. விவிலிபாரதம்:அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்:39.பக்.192.மற்றேபதிப்பு
(1959)

அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்:39.பக்.29.வை.மு.கோ.
உரை வினக்கம். வை.மு.கோ.பதிப்பு (1964)

85. விவிலிபாரதம்:திரௌபதி மாலைபதிப்பு சருக்கம்:14.பக்.268.வை.மு.கோ.
உரை வினக்கம். வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963).

"மாக்குரல் அளவிலி வதனயி அழகு காணத்

தாக்குரல் அடினொளி யா லைத் தரணிப் பவரும் வந்தார்

வீக்குநல் மினர் பொலிழனிர்' விரைவுடை வம்மி" ! என்ற

கக்குரல் வினப்பபோதும் கோசிலக் குறவும் கேட்டார்⁸⁵அ

பாரதப் போரில், தல்லோராசிய பாண்டவரே வெற்றி எய்ததல் வேண்டும் எனவும், தீயோராசிய ஹரியோதகுதியர் தோல்வியுறதல் வேண்டும் எனவும் அண நிகழ்தற்கு முன்னரே பலர்க்கும் உரைத்த விரும்புகிறத புலவரின் உரிமை.

ஹரியோதனனின் தேர் மீது கட்டிய பாம்புக் கொடி, காற்றினி எதிர்த்திசையில் தேர் விரைந்து சென்றபோது, பின்விட்டுத் தயங்கியது எனவும், தருமகுக்கு உதவும் கன்னனின் கொடியில் உரின கருடனைக் கண்டு அஃது அஞ்சினமையும், காண்டவம் எரித்தபோது, பல பாம்புகளை அருச்சுனன் தீக்கிரையாக்கியது போல், பாரதப் போரில் தன்னைக் கொன்றொழித்தல் கடும் என்ற எண்ணி அஃது அஞ்சினமையும், அத்தயக்கத்திற்குக் காரணிகள் எனவும் கற்பனை செறித பாடுகிறார்.⁸⁶

பாண்டவர் படைமீல் முழங்கிய முரசுகள், பிற இசைக் கருவிகளை விட மிக அதிகமாக முழங்குகின்றன. அதற்குக் காரணம், தருமகுடைய கொடியில் தம் போலும் முரசுகள் அமைந்திருந்தமையே. முரசுகளைப் போலவே சங்குகளின் ஒலியும், இயல்புக்கு மேற்பட்டு மிகு ஒலிக்கின்றன; அதற்குக் காரணம், ஊன்களின் கையில் உரின சங்கு, தம் இனத்தைச் சார்ந்தது என்ற அவை நினைப்பது தான். போரில் தலக்கத்திலேயே பாண்டவர் வெற்றிக்குரிய தகுதியுடையர் என்ற தாம் கருதும் கருத்தை, இவ்வாறு கற்பனை செறித, தற்குறிப்பு அனிகளைப் பயன்படுத்திப் பாடுகிறார் புலவர்.⁸⁷

85அ. விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலைமீட்ட சருக்கம்: 14. பக். 75.
மற்றே பதிப்பு (1959)

86. விவிபாரதம்: பாண்டவசூட்சு சருக்கம்: 63. பக். 385. மற்றே பதிப்பு (1959)
அளி வகுப்புச் சருக்கம்: 28. பக். 351. வை. மு. கோ. உரை
விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

87. விவிபாரதம்: முதற்போர்த் சருக்கம்: 18-19. பக். 389. மற்றே பதிப்பு
(1959)
முதற்போர்த் சருக்கம்: 18-19. பக். 24-25. வை. மு. கோ. உரை
விளக்கம். வை. மு. கோ. பதிப்பு (1957).

பாரதப் போரில், பாண்டவர் உறம் இழப்புகளும், தனிபத்திற்கும் இரங்குதல் போல், ஹியோதனியர் உறம் இழப்புகளும், தனிபத்திற்கும் புலவர் இரங்கலில்லை. அருச்சுனி புதல்வனான அயிமயு பெருவீரம் வினைத்தப் போரில் மாண்ட போத, புலவர் தம் கற்றுகத் தமது சயரத்தைப் புலப்படுத்தினார்.

திருமாவும் அருச்சுனனும் பாரதப் போரில் வெற்றிக்குப் பெருங்காரணர் ஆவர். 89 அவரின் முறையே மாமனாகவும், தந்தையாகவும் பெறும் வாய்ப்பிருந்தும் அயிமயு உயிரிழக்க நேரிந்ததே எனப் புலவர் கலங்குகிறார். தந்தைக்குத் தந்தையாகிய இந்திரனைப் பாட்டலாகப் பெற்றிருந்தும், பாண்டவர் வெற்றிக்காகத் தம்மையே ஈய முன்வந்த எண்ணற்ற வேந்தர்தம் நட்பு வாய்த்திருந்தும் அயிமயு வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை யென்று பெரிதும் கலங்குகிறார். காரணகாரியம் காணமுடியாத புலவர் உளமும், விதியின் ஆற்றல் மீது 'தன் எண்ணத்தைப் பதிய வைக்கின்றது. ஊழின் செய்கை வெவ்வேறு அமையும் போது, அதன் ஆற்றலை அடக்கும் ஆற்றல் உடையார் யாரோ என வினவித் தம் ஆற்றலுக்குத் தயை ஆற்றத்தற்கு வழி தேடுகிறார். 90 வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, அவர் தயர் புலப்படுத்தும் கருவியாய் அமைந்து, அவருடைய உளத்தை விளக்குகின்றது.

மாயலும் திருமாமம்; தனஞ்சயலும் திருத்தந்தை

வானோர்க்கு எல்லாம்

நாயலும் பிதாமகன்; மற்ற ஒருகோடி நராதிபராம்

நகிபாய் வந்தோர்

சேயலும் அயிமனவாய், செயத்திரதன் கைப்படுவான்

செயற்கை வெவ்வேறு

ஆயநாள்அவனிதலத்து அனீனிதியை வெல்லம் விரகு

ஆர் வல்லாரே? 90அ

88. விக்கிபாரதம்: பதினாறாம் போரின் சருக்கம்: 144. பக். 45. மற்ரேபதிப்பு (1951)

89. விக்கிபாரதம்: பதினெட்டாம் போரின் சருக்கம்: 52 பக். 625.

வாசுதேவனைப் படைத்தனை அழைத்தசருக்கம்: 14. பக். 331.

மற்ரே பதிப்பு (1959)

90. J. Jolly: Fate (Hindu) Encyclopedia of religion and Ethics. Vol. 5. page 790 (1913)

90அ. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போரின் சருக்கம்: 131. பக். 487. மற்ரே பதிப்பு (1959)

தனியோதனத்தில் தம்பியர் தொண்டாற்றுகிறபதில்மரும் வீமன் கைப்பட்டு மாமித்த பொழுது, அவர் பொருட்டுப் புலவர் வருத்தமில்லை. அவருள் நல்லோரால் இருந்த விவகாரம் மாமித்தபொழுதும், தம் கூற்றாக அவர் எதையும் கூறவில்லை. நல்லோராயினும் தீர்யோர்க்குத் தனியோவரெனில், அவருத்தீயோர் உறம் நிலையையே உதவார் என்பது புலவர் கருத்து. 91

இனி, வெள்ளேறு காணிய மாந்தர் தம் பணிபுகளை விளக்கும் புலவர் வெள்ளேறு அனிகளை ஆளும் திறம் ஆராயத்தக்கது.

அறநெறியைக் கடைப்பிடித்து அதனை எடுத்தாரெத்தலே தொழிலாக உடைய தருமன் செயலாண்மையும் உடையவர் என்பதனை மிகை உயர்வு நலிற்சி ஆகி கொண்டு விளக்குகிறார். மண்டபம் கட்டுதற்கு வேண்டிய இரத்தினங்களைப் பெறாதற்கான நெறிகளை மயன் உரைத்து முடிக்குப் முன்னரே, அவற்றைக் கொணருமாறு வீரர் பலரைத் தருமன் ஏவு, அவர் விரைந்து அவைகளைக் கொணர்ச்சிறனர். சண்டை போது சென்று கொணர்ந்த செறிதியைக் கோப்பதற்கு முன்னமேயே, தனக்குற்ற வேந்தர்கட்குத் தாக்கீ போர் புரிய முடிவு செய்ததை, அவன் ஒலே போக்கித் தெரிவிக்கின்றான். 92

அறம் மறம் எல்லாம் இரண்டில் எல்லோகளில் நிற்பாரால் உலகுக்கு விளையும் நன்மை தீமைகளை அறிந்து பயன் காணும் ஆய்வுத் திறன் உடையது வீமன் உள்ளம். அறத்தின் வடிவமாகத் திகழ்பவன் தருமன்; தீமையே ஒருவனுடைய மெருத்தாற் போல விளக்குபவன் தனியோதனன். 93 வீமன் இவ்விருவர் இயக்கபயும் நன்கு ஆர்த்துள்ளார். தனியோதனனின் கொடுமை, காணிகளின் காரிய ஆராய்ச்சியின்றியே, வெளிப்படையாக அவருக்கு விளங்குகிறது. 94 அத்தகைய தீயோனைத் திருத்த முயலும் தருமனின் அறப்பணிபு, கொடுமையின் இருப்பிடமாக விளங்கும் தனியோதனன்பால் செல்லாது

91. திருக்குறற்பு 89ல் செய்திகள் ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கன. பக். 125

92. விவிலாசம்: இராயசுவாமி சாஸ்திரம்: 5. பக். 126. ம

பண்டையச் சாஸ்திரம்: 2. பக். 375. மதேச பதிப்பு (1959)

93. விவிலாசம்: பதினாறாம் பாடல் சாஸ்திரம்: 83. பக். 564.

வாழ்ந்த சாஸ்திரம்: 1. பக். 41. மதேச பதிப்பு (1959)

94. விவிலாசம்: குறும்பாடல் சாஸ்திரம்: 293. பக். 159.

பதினெட்டாம் பாடல் சாஸ்திரம்: 132. பக். 639. மதேச பதிப்பு (1959).

என்பது அவர் கொள்கையும் முடிவு. தேரடியாகத் தம் வினைக்கும் கொடியோனாகத் கொடுமையிலும், பயன்படாத நிலை, தன் இயல்புக்கு மாறாகத் தம் வினைக்கும் தருமனாக அருட் பணி அஞ்சாததற்கு எவ்வ கருதலுக்கு அவர்.

விமலி இந்தநகைய உரிமை நிலையைப் புலப்படுத்தற்கு, அகமலரிச்சி அளி புலவர்க்குத் தக்க வகையில் பயன்படுகிறது. 95

விமலாவிமையால் செயல் திறம் மிக்க அருச்சுனி, தருமனைப் போலப் பற்பல அறக்களையும் பேணும் அறநெறியானது என்ற காட்ட விழைகின்றது புலவர் உள்ளம். ஒப்புமைக் கூட்ட அணியைப் பயன்படுத்தித் தம் விழைவுக்கு வடிவம் தருகின்ற புலவர். குறித் தீமை கற வந்த தருமம், உரிமையில் வஞ்சனையோடு சினம் கொள்ளல், பிறர் குற்றங்களைத் தா றுதல், நட்புச் செயதபின் ஐயுறல், வஞ்சனம் பிழைத்தல், ஆகிய பிற தீமைகளையும் உடல் சேர்த்துச் சகுனி முதலிய தீயோர் முன் எடுத்தகைக்கிறார். நிறைவு வந்த தனக்குத் தோற்ற துரியோதனனின் போன்ற பிற்பட்ட நிலையில் இழிவை எடுத்தகைக்கும் அருச்சுனி, இரவலர், இளையவர், வேந்தர் புகழ் பாடுவோர், தா குவர், முதியவர், வேதியர், மகனார், போர் அகிலவாடி, ஐம்பெருங்குரவர் ஆகியோரைக் கொல்லின் இழிவையும் பாவத்தையும் எடுத்தகைக்கிறார். பற்பல அறக்களையும் தருமம் போல் தேர்ந்த கடைப்பிடிப்பவன் அருச்சுனி என்பதை ஒப்புமைக் கூட்ட அணியால் புலவர் விளக்குவது அவர்தம் விழைவுக்குத் தக்க எடுத்துக் காட்டாகிறது. 96

குலமும், எழிலும், செல்வமும், அறச் செயல் தலமும் உடையவராயினும், கலியும், அதகுலாய அறியும் இலாதவர், மனமற்ற முருக்க மலர் போல், தாம் பெற்ற அனைத்தாலும் பயன் கொள்ளாதவர் என்பது நகுலனின் கருத்த. கலியும் அறியுமே பிற நலக்கல் அனைத்தையும் ஆர்ந்த பயன் கொள்ள உதவுவது என்பது அவர் கொள்கை. ~~அதனைக் கொள்கையாகவும் கொள்ளல் அவர்.~~ 97

95. விமலிபாரதம்: திருப்புகழ் தா துச் சருக்கம்: 13. பக். 90-91. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

96. விமலிபாரதம்: குறபோரிச் சருக்கம்: 161. பக். 171. மறிமேபதிப்பு (1959)
குறபோரிச் சருக்கம்: 162. பக். 303. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம் ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (ஆண்டுக் குறிக்கப் பெறவில்லை)
நிறையுச்சிச்சருக்கம்: 73. பக். 313. மறிமே பதிப்பு (1959)

கொண்ட தென்கு. அதனைக் கொடுக்கையாகவும் கொண்டவன் அவன். 97

தாரியோதனன், திருந்தமாட்டான் என்ற தன் முடிவிலைத் தன் உள்வந்தில் தன்மையி் அதனிலிருக் கொண்டு, புறத்தில் பிற உடல் பிறந்தாரிக்கும் கண்ணுக்கும் தாரியோதனன் பற்றிய தன் கருத்தை, நகுலன், வினாவி வினாமாக வெளியிடுகிறான். தன்னிலில்லாதவன், பிறர் சென்ற கற்பிக்க அதனால் அறிவுத் தென்கு பெறவாரோ என்ற வினாவுகிறான். தாரியோதனனின் நிலையை வெளியிடுவதன் மூலம் கல்வியும் அறிவுமே எவரையும் தென்கு செய்யும் எங்கும் கொடுக்கைய நிறுவுகிறான். நகுலனின் இத்தகைய மனப்பான்மையைப் புலவர் பிறிதொன்றித் தைக் கொண்டு நன்கு விளக்குகிறார். 9

வரம்பற்ற ஞானத்தை எவற்றினும் தலையாயதாகக் கருத வேண்டும் என்ற கோட்பாடு உடையவன் சகதேவன். 99 அக்கொடுக்கை பற்றியே அவன் தத்துவஞானம் உடையவனாகவும் விளங்குகிறான். ஆயினும், ஞானம் போலவே பகிழும் உயர்ந்தது என்ற கருத்தும் உடையவன் அவன். பாரதப் போர் நிகழாமல் தடுத்தற்குரிய செயல்களின் கண்ணின் கால்களைத் தளையுட்டிப் பினைத்தலும் ஒன்று என அவன் கண்ணினம் கறிய போது, அது யாக்கினம் இயலும் எனக் கண்ணின் அவனை வினாவுகிறான். சகதேவன், கண்ணனைக் கட்டுதற்குத் தன் தத்துவஞானத் திறத்திலைப் பயன்படுத்தி ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளவில்லை. அறிவால் அறிந்த ஞானத்தால் செயற்படுவதிலும், அன்பால் உணர்ந்த உள்வந்தால் செயற்படுவதே கருதியது முடிந்தும் என்ற தெளிந்த சகதேவன், கண்ணனைத் தன் கருந்தால் பிணித்தான் என்ற புலவர் எடுத்தனரைக்கிறார். சகதேவனின் அன்பு தென்கு - பகிழ் உணர்வை - பயன்படுத்தற்குப் புலவர், ஏதேன உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். 100

சகதேவனைப் போலவே, வினாவுக் கண்ணினம் எல்லையற்ற அன்பு உடையவன்.

97. விவிலாபரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்: 19. பக். 275. மஹேர பதிப்பு (1959)
திருக்குறள்: 409, 407, 408.

98. விவிலாபரதம்: கிருட்டினன் ன தன் சருக்கம்: 29. பக். 110. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

99. விவிலாபரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்: 20. பக். 27. மஹேர பதிப்பு (1959)

100. விவிலாபரதம்: கிருட்டினன் ன தன் சருக்கம்: 37. பக். 119. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

கண்ணனை இறைவனாகப் பேணி அவனை மிக உயர்ந்ததும் தன்னை மிகத் தாழ்த்தியும் தன் அகைப்பி புலப்படுத்தினான். கண்ணன் அறிமுகம் புரிந்த திருப்பாற்கடல், சூழ்சோடல், சூழினை, அவனருளிய சருகி ஆகியவை போலத் தன் குடும்ப மாதவன் செய்திருந்தாலன்றித் தானாகவும் அவ்விடத்திற்குக் கண்ணன் எடுத்தருளால் என்றும், கண்ணன் விரும்பியுறைவவாணிய அவை போல் உயர்ந்ததவும் சுகாத; தவப்பேறும் கொள்ளாத. வறிதே தான் வாரும் இருப்பிடமாக அமைந்த அதன்பால் அவன் வந்தறையினால் எனின், அஃது அவன் சருகி பற்றியதே என்றும் தன் அகிப்பினை அவ்விடத்திலேயே புலப்படுத்தினான். விதரணித் தாழ்ந்த நிற்கும் நிலையை-அகிப்பிற் சூழ்ந்த நின்ற தன்னைப் புலப்படுத்தும் நிலையை- ஐய உவமை, உலக நவிறிசி ஆகிய அனிகி கொண்டு அளி செய்க்கிறார் புலவர்.¹⁰¹

நல்லோர் பகிபுகனை இவ்வாறு பற்றல அனிகினைக் கொண்டு விளக்கும் புலவர், தயோர் இயல்புகளையும், பல அனிகினைக் கொண்டு விளக்கிக் காணியத்தின் நோக்கத்தினை நன்கு நிறுவுகிறார்.

சூழிற் றவரையும் தோற்ற பிறகு, திரௌபதியைப் பகையம் வைக்கலாம் என்ற சருகி சூழினாசனை கூறியபோது, விதரணி மனம் வெதம்புகிறது. குதாட்டத்தையும் அதன் வாயிலாகப் பாண்டவர், அவருடைய உடைமைகள் ஆகியவை துரியோதகுதியர்க்கு ஆகியமைமையும் தாங்கிக் கொண்டு விதரணி, திரௌபதி பகையப் பொருளாக்கப் படுவதைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாதவனாகின்றான். துரியோதகுதியர் வரம்பு கடந்த செல்வதற்குக் காரணம், தீமை என்ற தெளிந்ததும், அதை எடுத்தகரைத்தக் கண்டிக்காத திருதராட்டிரனது போக்கே காரணம் சூழும் என்ற அவன் உணருகின்றான். கண்ணனருளும், அவன் கேட்டு உணருமாத - தான் உயர்ந்ததை அவன் செவியிற் படுமாறு - நேரே எடுத்தகரைக்கிறது.

"மாறபாடு கொண்டு உரிமத்தில் வஞ்சனைக் கருத்த உடையவர்களால் நினை புதல்வர் பாண்டு புதல்வர்க்குத் தகை செய்தால், பாண்டவர்க்கு உருகுபவன் போல் பாவனை காட்டுகின்ற நீ, திரௌபதியைப் பகையப் பொருளாக்குவதைக் கேகிவிழிந்

101. விவிலியரதம்: சிறுப்புவன் து தச் சருக்கம்: 80. பக். 156-57. வை. மு. கோ உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

வானள இருப்பதும் அதற்கு உடல் பருமதும் தகுதியோ? மிகுமும் பறவையும்
போல மாந்தரை நடத்தும் இரக்கமற்ற மனம் உடைய உக்கிடம் நாய்க்கி வாழ
வந்தது என்கி அறிவிக்கையே" என்ற கடித்தகரக்கிறார்.¹⁰² திருதராட்டிரக்கி
வந்தசத்தைப் பழிப்பதற்கு வஞ்சப் பழிப்பனி தக்கவாழ் பயன்படுகிறது.¹⁰³

நல்லவ தியன் ஆய்த்த, கொகிருவன கொகிளனம், தகிருவன தகிளனம்
தரியோதனகிபாகி இலிலை. தாதி ந்னைப்பதையே தக்கது எனறு முடிவு செய்று
அத லைச் செயற்படுத்தும் இயல்புடைய அவனிடம் வழக்கு ஆராட்ச்சி அறிவு சிறிதும்
இலிலை.¹⁰⁴ அவன் கொடியில் உள்ள பாம்பின் இயல்பே அவனிடைய இயல்பாக
உள்ளது. அவன் இயல்பினை மாற்றவது, பாம்பின் இயல்பினை மாற்ற முயல்வது
போலும் வறிய முயற்சியாகும். இது லைக் கண்களில் வாயிலாகப் புலவர் எடுத்தகரக்கிறார்
கருத்தடை அடைகொளி அளி அதற்குத் தக்கவாழ் பயன்படுகிறது.¹⁰⁵

இருள் மிகுந்த இராகக்கநாலத்திலேயே முழுமையில் எழில் நகிவு விளங்கும்.
அத லேயே உலகத்தார் போற்றிப் பயன்பெறவர், ஒளி மிகுந்த பகற்காலத்தில்
அம்மணி எழில் குகிநி நிற்கும். கதிரவன் ஒளியிற் படிந்த பயன் காணுவோர், அதன்
முன் நிற்கும் மதியின் தன்மை கண்டு இரக்கமே கொள்வர். இஃது உலகியல்பு.¹⁰⁶
சுச்சாதனவின இயல்பு, உலகியல்புக்கு மாறாதது. இராகக்கலாத்தில் எழிலொடு திகழும்
நிலவை - எல்லோரும் போற்றிப் பயன்பெறும் நிலவை - அவன் எளிதெனத் தாழ்த்தி

102. விந்விபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:183.பக்.174. மற்ரே பதிப்பு
(1959)

103. விந்விபாரதம்:குறபோரிச் சருக்கம்:184.வை.மு.கோ. உரை விளக்கம்:
வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஆண்டுக் குறிக்கப் பெறவில்லை).

104. விந்விபாரதம்:சாரதாத்தச் சருக்கம்:100. பக்.55.
குறபோரிச் சருக்கம்:39.பக்.155. மற்ரே பதிப்பு (1959)

105. விந்விபாரதம்:கிருட்டினன் து தச் சருக்கம்:93.வை.மு.கோ. உரை விளக்கம்
பக்.166. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1966)

கிருட்டினன் து தச் சருக்கம்:பக்.167.வை.மு.கோ. உரை
விளக்கம்:வை.மு.கோ.பதிப்பு (1966)

106. தெய்தந் கவி:2. வரி:3-4; 4:வரி 16-17.

மதிக்கிறது. கதிர்வதி தேவதீபிகா லேஸில், ஒளி குவிநி நிற்கும் அதன் இயல்பிற்
திரங்காத, அத லேப் பிந்தும் தாழ்த்ததாகக் கருதுகிறது.¹⁰⁷ பிறிதொழுகல் அந்
அவன் இவ்வாறு படைப்பின் பொருளிக லே மாறாகக் காணும் இயல்புடையவன், அதனில்
தீமையே இயல்பாக அமைந்தவன் எப்பதைக் காட்டுதற்குப் பயன்படுகிறது. தன்
உளர்வு மூலம், பாண்டவரை மிக இழித்தத் தாழ்த்தித் தன் தீய தன்மையை மேலும்
விளக்க அறிவிக்கின்றான்.¹⁰⁸

தீயோர் மிகுந்த பொதுஅறிவினராதல் உண்டு. ஆயினும் அப்பொது அறிவினைத்
தாம் திருந்தவதற்கு அவர்கள் பயன்படுத்தவாது இல்லை. தமக்கியல்பான தீமையைக்
காட்டுவதற்கே அத லேப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். தீயோர் இயல்பு அது எவ்வ
விளக்க முற்படுகிறார் புலவர். சஞ்சியின் இயல்பில் வைத்துத் தம் கருத்தை நன்கு
விளக்குகிறார் அவர். படை வல்லமையால் போர்க்களத்தில் பாண்டவரை வெல்லாதல்
என்றெக்கும் இயலாத செயல் எப்பதை நன்குணர்ந்தவன் சஞ்சி.¹⁰⁹ ஒரு பிறவியில்
அல்லாமல் ஔழ பிறவியும் எக்காளம் பாண்டவரை வீரத்தால் வெல்லவாது இயலாதது
என்பது அவன் கூட்ட முடிவு. அம் முடிவு கொண்டு அவன் துரியோதனகுதியை நெறிப்
படுத்த முயலவில்லை. தானும் திருந்தவாது பற்றி நினைக்கவில்லை. போர்நெறி
விடத்துச் சூதநெறி கொண்டு வெல்லாம் எனத் தன் தீய இயல்பைச் செயற்படுத்தத்தற்கே
தன் பொதுஅறிவினைப் பயன்படுத்துகிறது. சஞ்சியின் இயல்பு கொண்டு உலக வழக்கு
நவீன அறியால், தீயோர் தம் பொதுஅறிவு, தீமையுடன் தீய போகிறது என்பதைப்
புலவன் எடுத்தவரைக்கிறார்.¹¹⁰

துரியோதனகுதியும் சஞ்சியும் போலக் கவினன் இயல்பில் தீயவன் அல்லன் ஆயினும்
இவத்தியல்பால் தீயவன் ஆயினான் என்பதைப் புலப்படுத்த விரும்புகிறார் புலவர்.¹¹¹

107. விவிலாசரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 7. பக். 151. மதிமே பதிப்பு (1959)

108. விவிலாசரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: பக். 11. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு
(ஆண்டுக் குறிப்பில் பெறவில்லை)

109. விவிலாசரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 21-22. பக். 154. மதிமே பதிப்பு
(1959)

110. விவிலாசரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 24. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்.
பக். 26-27. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (ஆண்டுக் குறிப்பில் பெறவில்லை)

111. விவிலாசரதம்: பதினாறாம் போர்ச் சருக்கம்: 152. பக். 359. ஸ. மு. கோ
பதிப்பு (1957).

கொண்ட பண்பால் அவர் பெற்றிருந்த புகழ், அவனை நல்லொருக்க உதவவில்லை. பழுதப்பட்ட ஸ்கைரப் புறத்தில் கோலம் செவ்வதபோல், அருக்காறு செருக்கு முதலிய இயல்புகளால், திருந்தாமற் கிடந்த மனத் தீமையைப் புறத்தில் புலப்படாத வாய் மறைத்தற்கே அவனைய கொண்ட புகழ் பயன்பட்டது. தேர்ந்த இனத்தால் தீயொருவிய அவர் இயல்பை ஒட்டி கொண்டு விளக்குகிறார் புலவர்.¹¹²

தீயோர் தம் சொற்கேட்டு நல்லோர்க்குத் தீமை புரியச் செய்வம் நல்லோர், அந்நல்லோர் தம்போல்பவர் எஃகு அறிந்ததும் தீயோர் சொல்லி விட்டு, நல்லோர்க்கு நல்லனவே புரிவர் என்பதும், தீயோர் வினைக்கும் தீமை எதாவனாக் கொடிது என்பதை, அவர் தீமைக்கு இலக்காகும் நல்லோரே அவர்க்கு உணர்த்திக் காட்டுவர் என்பதும், தகுதியிலாராயினும், தகுதியுடையார் இடத்தைக் கொள்ளி, அத்தகுதியுடையார் போல் தகுதியுடையாரால் மதிக்கப் பெறவர் என்பதும் புலவர் தம் காவியத்திற் காட்டி விடும்படி பல கோட்பாடுகளில் ஒரு சிலவாகும். தம் கோட்பாடுகளை நிறுவிக்காட்டுதற்குப் பிறிதில் நவிரிசி அளவையப் பயன்படுத்துகிறார் அவர்.

தரியோதனன் வேண்டுகோளை ஏற்ற, அவர் போல் பாண்டவரும் தனக்குப் பெரு விருத்திக்க வேண்டும் என்ற விழைந்த அவரைச் சோதிக்க வந்த குருவாச முனிவர் பாண்டவர்க்கு உதவிய கண்ணருளால், பரி தீர்ந்த பிள்ளர், தம் மனம் விட்டுப் பாண்டவர் பண்பைப் பாராட்டுகிறார். குறிப்பாகத் தருமனை, "பேர் அறத்தில் மகனே! உன்னை ஆர ச என்ற கொண்டோர் அல்லால் எதிர்த்தோரில் யாரே வாழ்வார் குலவயத்தில்?"¹¹³ என்ற பாராட்டி, தீமை விளைக்க முயன்ற தரியோதனனே அதற்கிலக்காவாள் என்ற குறிப்பிடுகிறார்.¹¹⁴

பாண்டவர் ஐவரையும் தரியோதனன் காட்டுக்கு அனுப்பினார். பாரதப் பேரரசின் தரியோதனன் தம்பியர் ஐவர விமலி வித்துவனருக்கு அனுப்பினார்.

112. விக்கிரமபாரதம்: குறப்போரிச் சருக்கம்: 6. பக். 7-8. ஸ். மு. கோ. உரை விளக்கம். ஸ். மு. கோ. பதிப்பு (அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

113. விக்கிரமபாரதம்: குருவாசமுனிச் சருக்கம்: 13. பக். 271. மதிரே பதிப்பு (1959)

114. விக்கிரமபாரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்: 13. ஸ். மு. கோ. உரை விளக்கம். பக். 395. ஸ். மு. கோ. பதிப்பு (1964).

இவ்வகையில் அவர் தாரியோதனனை ஒத்தவன் ஆவான். ¹¹⁵

இயல்பில் பேடியாடைய உத்தரன், பேடி வடிவில் இருந்த அருச்சுனனுக்குத் தேர் செலுத்த முன்னின்று அனுமாட்டாமையால் அஞ்சிப் பின்பாங்குகிறான். பிறகு அருச்சுனன் தன்னை இவ்வாறு எவ்வ ஊர்த்தியதும், அருச்சுனனின் ஆன்மையும் வீரமும், உத்தரனை அவனுக்குரிய தேர்ப்பாகக் ஆக்குகின்றன. பாரதப் போரில் தேர் செலுத்திய ஊனனின் நிலையை, நிகரமிட்டிப் போரில் தேர் செலுத்திய உத்தரன் ஐடைகிறான். அருச்சுனனின் உண்மைத் தோற்றமும் ஆற்றலும், உத்தரனின் இயல்பான பேடிமையை மாற்றி, தான் போற்றிப் பயன்பெறும் ஊனனின் தகுதியை உத்தரனுக்கு அளிக்கிறான் அருச்சுனன். சொல்பவதைச் சுற்றவழியாக இனிமைபடச் சொல்பவதைத் தனக்கு இலக்கணமாக உடைய பிறிதின் நயிற்சி அளி புலவர்க்குத் தக்கவாழ உதவுகின்றது. பேடிவடிவு கொண்ட வீரன், பேடியை வீரனாகக் காண்பதற்கு - புலவர் காட்டுதற்குச் - சிறப்புறப் பயன்படுகிறது. ¹¹⁶

காவியத்தின் வரும் நல்லோர் தீயோராகிய காவிய மாந்தர்தம்

இயல்புகளைக் காவிய ஆசிரியராகிய தாம் நேரே ஊர்த்துவதோடு உலக மாந்தர் பலர் வாயிலாகவும் ஊர்த்துவது காவிய மாந்தர் தம் இயல்புகளை மேலும் நன்கெழுத்து, காட்டியதாக அமையும் என்ற கருதுகிறார். ஆதலின் காவியத்தின் வரும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றி உலகியலார் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் வகையில், அவர் வாயிலாகத் தம் காவிய மாந்தர்தம் பண்புகளை மேலும் தெளிவுபெற விளக்குகிறார்.

குவிளிநற்காளாகி அவையில் ஊனின் விட்டுத் திரெளபதி அலறியதைக் கேட்டும் உருகாமலிருந்த திருதராட்டிரன் நெஞ்சம் இரும்பு நெஞ்சம் என்ற ஊரார் கருதுகின்றனர். அவர் நெஞ்சம் பாண்டவர் நலம் கருதி உண்மையில் உருகும் நெஞ்சமாக இருந்திருப்பின் குதாட்டலும் திரெளபதி குவிளிநலம் ஆகிய கொடுஞ்செயல்கள் நிகழ்ந்திரா என்பது

115. விவிபாரதம்: நால்களம் போரிச்சுருக்கம்: 28, பக். 412, மத்ரேபதிப்பு (1959)
நால்களம் போரிச்சுருக்கம்: 28, ஊ. மு. கோ. உரை விளக்கம்.
பக். 124-25. ஊ. மு. கோ. பதிப்பு (1957)

116. விவிபாரதம்: நிகரமிட்டிச் சருக்கம்: 45, பக். 309, மத்ரே பதிப்பு (1959)
நிகரமிட்டிச் சருக்கம்: 46, பக். 131, ஊ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஊ. மு. கோ. பதிப்பு (1960).

அவர்தம் கருத்த. குதக்கிரையாகிய பாண்டவரும், குதால் வென்ற தாற்றுவரும் ஆகிய இவ்விரு திறத்தார் செயல்களைக் கண்ணுற்ற அரும்பெரும் வேந்தர், குத தகாத எவ்வ தருத்திருத்தல் வேண்டும் எனவும், பெய்தோரு டடல் பிறத்திருத்தல், பெய் உற்ற இழவைப் பார்க்க நேர்ந்த தீச்செயல் கண்டு சிவமுறமற் போய்த் தம் கூடமை வருவிஞர் எனவும், தம் உன்னத்திற் பட்டதைப் பட்டவாற தமக்குள் எடுத்த மொழிகின்றனர் உலகியலார். அவர் கற்றல், பாண்டவர், ஹரியோதகுதியர், அனைக்களத்திருந்த பிற பெருவேந்தர் ஆகியவர்தம் இயல்புகளை யாவற்றையும் உலகியலார் வாயிலாக ஒருசேர உணர்த்தி நல்லோர் தீயோர், அயலோர் ஆகியவர்தம் இயல்புகள் இத்தகையன என்பதைப் புலவர் திறம்பட விளக்குகிறார். உலகவழக்கு நவீன அறிவு, உலகியலின் பரந்த அடிப்படையில் காவிய மாந்தர்தம் இயல்புகள் விளக்குதற்கு மிகப் பொருத்தி அமைந்திருக்கிறது. ¹¹⁷

இவ்வாறே ஆய்ந்தவற்றால், புலவர் தாம் உணர்ந்த உண்மைகளைத் தம் தேர்ந்த உணர்த்தல் முறைகளால் - பற்பல அளிகளைத் திறம்படக் கையாளும் முறைகளால் - கற்போர் மனங்கொள்கும் வகையில் உணர்த்திக் காவிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றியுள்ளார் என்பதை நன்கு உணரலாம்.

எண்ணங்களின் செழுமையை விளக்குதற்பொருட்டுப் பற்பல கற்பனைக் கூறுகளையும் வடிவவிக் களையும், புலவர் தம் பாடல்களில் அமைத்திக் காட்டுவர். கற்பனையின் துணையின்றிச் சிந்தனை வாழ்வதற்கு வழியில்லை. பாட்டில் பற்பல கருத்திக்களைப் புகுத்தி வைப்பதும், ஒவ்வொரு பொருள் புலவர்களுக்கெட்டும் வகையில் கற்பனை வடிவந்தோன்ற அமைக்கப் பெற்றவெனவே, அவை இலக்கியத்தில் அமைவதாற் பயனில்லை. பாட்டில் அமைந்தவன கற்பனை வடிவத்தின் நோக்கத்தினைத் தருவிக்கக் காண்டலும் எளிதல்ல. காரணகாரியத் தேவையை விளக்கி இவ்விவரத்தை வேண்டும், இவ்வாறிருப்பினி் இவ் தகைய எல்லாம் விளக்கிக் களையும் விருத்திப் புலவர்தம் கூட்டிற் படைப்பாற்றல் பற்றிய உணர்வு கொண்டு அவருடைய நோக்கத்தினைப் புர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ¹¹⁸

117. விஷ்ணுபாரதம்: குதபோரிச்சுருக்கம்: 222, பக். 179. மந்தோபநிபு (1959)
குதபோரிச்சுருக்கம்: 223, பக். 182, ஸ. மு. கோ. பநிபு
(ஆங்கிலக் குறிக்கப் பெற்றவெனவே)

118. John. F. Genung: The Practical Elements of Rhetoric.
Page 56 (1887)

உண்மைகள், ஒப்புமை வகை பற்றிய பற்பல அடிகள் ஆகியவற்றைத் தம் விருப்பம் போல், பயன்படுத்தலில் பெறும் மகிழ்ச்சிக்காகவே, புலவர் கையாளலாம். நேரான குறிப்பிட்ட தொடர்களை விடுத்த அந் நயத் தோன்ற வினங்கும் சொற்களை அவர் கையாளுதற்குக் காரணம், தாம் உணர்ந்த விரும்பும் உண்மைகளை மென்மேலும் அழகும் ஆற்றலும் தோன்ற உணர்த்தலாம் எனவும் எண்ணமே எவ்வு ஆர்வாளர், அடிகளையும், சுவைமிக்க சொல், சொற்றொடர் ஆகியவற்றையும் புலவர் அமைத்தற் குரிய காரணங்களை ஆற்றித் துணிக்கின்றனர்.¹¹⁹

இக்கருத்துக்களை உணர்கொண்டு, புலவர் பயன்படுத்தியுள்ள அடிகளையும் அவற்றின் வாயிலாக அவர் உணர்ந்தியுள்ள உண்மைகளையும் கூர்ந்து நோக்கி, ஆற்றல் மிக்க உண்மைகளைத் தம் சிறந்த உணர்த்தல் திறத்தால், கற்பாள் உருவிக் கொள்ளுமாறு உணர்ந்தியுள்ளார் என்பதனை நன்கு உணரலாம்.

புலவர் எத்தனைச் சொற்களை, எத்தனை அடிகளைப் பயன்படுத்தக்கூறல் என்பது கருத்தன்று. அவற்றை அவர் எவ்வாறு பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதைப் பொறுத்தே அவர்தம் உயர்வு வினங்கும். புலவர் தம்மையும் அறியாத, தம் அபுபவத்திற்கேற்ப, தாம் உணர்ந்த விரும்பும் உண்மைகட்கேற்ப, அவற்றைப் பயன்படுத்துவர். இவை சொல்லையோ அல்லவையோ இவ்வாறு தாம் எடுத்தாண்டதாகப் பின்னர் அவர் விளக்கினும், அது அறிவு நிலையில் நிற்க அவர் உரைக்கும் காரணம் எனவும் உண்மைக் காரணம் புலவர்க்கு இயல்பாக அமைந்த உணர்த்தல் திறமே¹²⁰ எனவும் ஆர்வாளர் கருதுகின்றனர். அவைகளில், செயற்கை எழும்புறித் தம் உணர்த்துந் திறத்திற்கேற்ப, அடிகளையும் சுவைமிக்க தொடர்களையும் விலி மிகப் பொருத்தும் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது என்ன^ஏயென^{தி}யுறத்தக்கது.

119. John F. Genung: The Practical Elements of Rhetoric.
Page 55 (1887)

120. I.A. Richards: Science and Poetry. Page 38
Quoted by M. Varadharajan in Illakkiya Thiran
Page 270 (1965).

இ - ய - க் - - - 6

விவிபாரதப் பெருமாத்தர் காட்டும் மனித மாண்பியல்புகள்

பாரதம்: பாத்திரப் படைப்பில் தக்கிரற்றத எப்பத ழுகும் இயவில் குறிப்பிடப்பட்டது.¹ ழுல தா லாகிய விவாச பாரதத்தில் தா ற்றக்கணக்காவ மாத்தர் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.² சுருக்கிய தா லாகிய விவிபாரதத்தி, ஏறத்தாழ ழந்தா ற பேர் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.³ ழுல தா லையோ, வழி தா லாகிய விவிபாரதத்தையோ, பயிலும்கால், தா லைக் கையில் ஏந்தித் தனித்த தொரு குற்றிலேயில் அத லைப் பயில்கிறோம் என்ற ஊர்வு ஏற்படுவதில் லை. பல்லகைக் காவிய மாந்தரும் நம் கண்ணெதிரே நிற்க நம்மொரு உரையாடுவதாக ஊர்சிறோம். காவிய நிகழ்ச்சிகள் பெருகப் பெருக, அவற்றில் குற்றிலைக்கேற்ப, நாமும் அவற்றிற் பங்கு கொண்டு, அந்நிகழ்ச்சிகளோடு ஒன்றி நிற்பதாக ஊர்சிறோம்.⁴ அன்பு, காழ்ப்பு, நேர்மம், கொடுமை, மேகம், இழிவு, வியப்பு, வெறப்பு ஆகிய பண்புகளில் உள்ள நன்னிய வேறுபாடுகளுக்கேற்பப் பற்பல காவிய மாத்தர் அமைந்த பாரதம் இந்திய நாட்டு வீர மரபிலேயும் படைப்பாற்றல் திற லேயும் விளக்கும் பெரு தா லாகத் திகழ்கின்றது.⁵

பாரதம் போர்நிகழ்ச்சிகள் நிரம்பிய காவியம்; பிற காவியங்களுக்கில்லாத, பாரதத்திற்கென்றே அமைந்த சிறப்பு இது. பிற காவியங்களும், போர் நிகழ்ச்சிகள் உண்டு எனினும், பாரதத்திற் போல, அத்தனை விரிந்த போர் நிகழ்ச்சிகளும், போராட்டங்களும் அவற்றில் இல்லை. பாரதம், துவக்க காலத்தில்

1. இயல்-3: அடிக்குறிப்பு-2.பக்.31.

2. A.D. Pasalliar: Studies in Epics and Puranas of India
page:130. 141 & 42 (1955).

3. தள.வே.விநாயகம்:தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை:3.பக்.99 (1978)

4. C. Kumbhar Raja; Survey of Sanskrit Literature. P-67-68 (1962)

5. Swami Ranganathanandha: Eternal values for a changing society.
Page 105 (1971)

பேரீக்காப்பியமாகவே கருதப்பட்டது என்றும், பிற்காலத்தார் அதனைச் சமய நூலாகக் கிட்டனர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ⁶

பேரின் கொருமைகளை எண்ணிப் பார்த்து, அது வேண்டிக்காதது என்று அறவே ⁶ அகடித்திருக்கிறார். உலகம் தோன்றிய நாளி முதல் உடற் கற்றமைப்பினாலும், ஒழுக்கியல் விதிகளாலும் பேரர் ஆகாத ஒன்று என்று தெளிந்த பின்னாலும், மக்கள் கோடிக்கணக்காகத் தமக்குப் பேரரிட்டு மாண்டு போகின்றனர்; மக்களியல்புள்ள விலக்கு நீர்மையை நிறைவு செய்ய வேண்டுமென்றும் தன்மை, மக்களுடன்தே அமைந்த கிடப்பதே இதற்குக் காரணம்; படைப்பில் உள்ள, வரிகளில் விலக்குகள் ஆகியவையும் பேரரியல்பு மிக்கவனாய் இக்கருத்துக்கு அரண் செய்து நிற்கின்றன. ஆதலின் பேரர் எவ்வாற்றாலும் விலக்கத்தக்கது என்று அதனைக் கடிக்கின்றனர். எனினும், பிறநாட்டார் படையெடுப்பு முதலிய கொருமைகள் நிகழக்கால், நாட்டுப் பற்ற முதலிய காரணங்களால் பேரர் தவிரிக்க முடியாதது என்று அவரே ஒத்தக் கொண்டுள்ளனர். ⁷

ஆதிமிகம், அறம், சமுதாயம் முதலிய துறைகளில், பேரமைதி ஆட்சி புரியும் நிலைமையை மகப்பதை அண்டும் நாளி ஒன்று வரக்கூடும்; அத்தகைய நாளி ஒன்று வருதலும் வேண்டும். அந்த நாளி வருதற்கு முன்னர், மனிதன் எந்தத் தத்துவம் பேசினும், எச்சமயத்தைக் கடைப்பிடிப்பினும், அவன் தன் இயல்பாலும் கடமையாலும் பேரர் விஞ்ஞாபித் திகழ்ந்தே தீர் வேண்டும், பேரரும் அவன் வாழ்வில் ஒரு கருவி ஆகத்தான் வரும்.

6. C. Kunhan Raja: Survey of Sanskrit Literature. Page 60 (1962)

Max Muller: A History of Sanskrit Literature. P:9 (1912)

வினாயகரதம்: ஆதிபஞ்சம்: பக். 1. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

Chelmar Astutcha Menon: Esuttachan and his age. P:129 (1940)

6. Shamsur Rahman: A world called freedom: Indian Literature. Vol. XIV. No. 4. Page 89 (1971)

7. Alymer Maude (Ed): Tales of Army Life by Leo Tolstoy. Editor's note: Page I & XI (1946)

பெருக் சக்திகள் இரண்டு ஒன்றை ஒன்று மூட்டி மோதல்களில் விளையும் அறிவையும் சூக்கத்தையும் பொறுத்தே, அறிவுமேம்பாடு, சமுதாயம், சமயம், அரசியல் போன்ற குறைகளில் முறையான பயன்னை விளைவித்தன. மனிதனை விலங்கு நிலைக்குத் தாழ்த்தாமல் உயர்த்தி மேம்படுத்தி அறம் முதலிய விழுமிய குறிக்கோள்களை நல்குமெனில், போர் வேண்டிப் படுகதே என்ற சமயச் சாக்குரே விளக்கியுள்ளனர்.⁸

போர் இன்றி மனிதனை வரலாறு அமைவதில்லை. போர்க்குரிய அடிப்படை உண்மையைத் தெளிவாக விளக்குவதாயிற்று போரை வரலாற்றிற் பெரிதாபடுத்த வேண்டுமெனில்லை. அரசியலாளர் போல், வரலாற்றாளரும் அமைதியில் நாட்டமுடையோரே; எனினும், போர் என்பது மனிதனை நிலைபெற்றிப்பதற்குரிய விதி. அது முற்றிலும் ஒழிக்க இயலாது; அதை மேம்படுத்திப் பயன்படுத்தலாமெய்கிற, முற்றிலும் ஒழித்தல் என்பது நடைமுறை அரசியலுக்கு ஏற்புடையதாகாத என்ற வரலாற்றாளியர் ராச்ச்சந்திரதட்சிதர் விளக்குகின்றனர்.⁹

வாழ்வில் அறமும் (Justice) சமன்பாடும் (equilibrium) பொருத்தி அமைய வேண்டும். அறம் பேணாதல் ஒன்று பற்றியே போர் மேற்கொள்வதற்கு. அது எனவும் ஒரு நெறி கொள்கை நிகழ்த்த வேண்டும். ஒன்றுக்கொன்று இகல் கொள்கை இருப்பெருக் சக்திகளுக்கிடையே, ஒன்று வல்லமை மிகுந்த தன் ஆற்றலைப் பெருக்கி, அங்கு அயலார்க்கு ஊழ்விளைக்குமென உயர்ந்தாக போர் மேற்கொள்ளல் முறைமையின்பாற்றப்பட்டதே என அரசியல் துணைநிபு (Diplomacy) பற்றி ஓயும் அறிவுர் டேவிட் ஜேயன்சுவிட் குறிப்பிடுகின்றனர்.¹⁰

கழிந்ததை நினைத்து வருந்தாமலில் போர் பேரழிவை உண்டாக்குவதெனினும், போரின்றி, நாகரிகத் தொகை வளர்ச்சி பெற்றிராத என்பது பெரிதும் புலப்படுவதாதலின் அவ்வக் கால நிலைகளுக்கேற்பப் போரின்க் தொக்கன்களையும் விளைவுகளையும்

8. Sri Aureobinde: Essays on the Gita: Page:43-46 (1972)

9. V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. P:364 (1948)

திரு.வி.க.முத்துரை: திருவிருவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம் (மு.வ) பக். 14 (1955)

மு.வரதராசன்: திருவிருவர் அல்லது வாழ்க்கை விளக்கம்: பக். 114, 118 (1955)

10. David Jayne Hill: A History of Diplomacy in the International Development of Europe. Vol. II. Page: 570 (1906)

அறதியில் வேண்டும். போர் மேற்செல்லவும், போரொழிந்திருந்தால் ஆகிய இரண்டுமே தீமை பயப்பவைகளாம். எனவும் போர் மேற் செல்லவிலும், போரொழிந்திருந்தால், பெருந் தங்கு பயக்குமெனில் - போர் புரிவாரேயன்றிச் சமுதாயம் முழுதும் அவிவாரே எனின் - போர் மேற் செல்லல் அறத்தொடு பொருந்தியதே என வரலாற்றாளியர் கூர்கூட்டு. ஜே.டாய்க்பி விளக்க எடுத்தவரென்கின்றனர். ¹¹

இக்கருத்தாக னை உணர்கொண்டு நோக்கின் அறநோக்கொடு போரிச்செயலே ஆய்தல், அல்லது போரிச் செயற்கை அறம் பேணல் ஆகிய இருவகைச் சிந்தனை ¹¹ அ கொண்டு போரிக்காப்பியமாகிய பாரதத்தை அககுதலும், பாரதக் காவிய மாந்தர்தம் மனநிலை இயல்புகளை அணுகவும் பொருந்திய ஆய்வுகளாக அமையும் என்பது தென்கொளும். காவியங்களில் மட்டுமின்றிப் புராண தூதிகளில் வரும் போரிகளையும் ஆய்வாளர் இக்கல் கொண்டு நோக்குகின்றனர்.

விவகிணர்வுக்கு இடந்தராமல், தன்மையில் நினைத்தப்பெறும் எவ்வகைப் போரும், நன்மையையும் நன்மையெனக் கொள்ளப்படுவதையும் நிலை நிறுத்தப் பொருட்டே மேற்கொள்ளப்படுவதாகும். தீமைகள் ஒழித்த நன்மையை நிலைநிறுத்தப் பொருட்டுப் போர் தேவைப்படுகின்றது. தீமையே தலையாயதெனில் அஃது ஒன்றே இறுதியில் வெற்றி பெறவதாக இருக்க வேண்டும். நன்மையும் தீமையும் நிலை பிறழ், நன்மையை நிறுவுவது அருமையாகி விடும். தீமையில் வல்லமை கருதி அதன் பொருட்டே போரிடுவோர் யாரோ கோடியில் ஒருவராக இருத்தல் கடும். ஆயின், சாதாரண மனிதன், தான் மேற்கொள்கும் போரிக்குரிய காரணம் நியாயமானது, அதனால் அறம் நிலை பெறுதற்கு வழி உண்டு எனத் தெரிந்து கொண்டதும், தொடர்ந்து போரிடுகிறான். தீமை என்பது உன்மையெனில், அது தலையாய உன்மையன்றி. அது நன்மை கொண்டு ஒழித்தற்குரியது; அறிகொண்டு அநியாயமையை ஒழித்தற் போன்றது அது; தீமையை எதிர்த்துத் தொடுக்கப்பெறும் போர், அநியாயமையை எதிர்த்துத் தொடுக்கப்பெறும் போரேயாகும். மகிழ்ச்சி எனத் துரிக்கை பொருள் போரும், இவ்வாறே

11. Arnold J. Toynbee: A study of History. Vol. XII. Page: 610-611 (1961)

11a. M.V. Krishna Rao: Studies in Kautilya: Page: 140 (1958).

வராக புராணம் முதலிய புராணங்களில் வரும் போரும் அறிய அறியாமைப் போராட்டமாகக் கருதப்பட்டுவருமென்ற சிவசா சாத்திரியார் வினாக்கூற்றார்.¹²

பாண்டவர்க்கும், கௌரவர்க்கும் நிகழும் போரையும் அறிய அறியாமைப் போராட்டமாக, நகை திணைப் போராட்டமாக¹² கருதி ஓராயி, காவிய மாந்தரீதம் மகிதவ மாண்புகளைக் கண்டறிதல் எளிதாகும். மேலும் போர்க்குரிய குழந்தை, மகனிலைகளிலேயே, மாந்தரீதம் பற்பல இயல்புகள் நகல் வெளிப்படுகின்றன.¹³ கிரேக்கப் பேரரசில், நாடுகள் ஒன்றக்கொன்று சிபாட்டி பொருமைகளால் பூசலிட்டுப் பொருது, பேரரசு முழுதும் அழிதற்கு வழி வகுத்தன. எனினும், இரங்கத் தக்க அவிவழியுக்கிடையே, பல்வகை (காவிய) மாந்தரும், அவர்தம் அரசியல் நிறம், நாவகை. வீரம், ஆய்வையும் நமக்கு, வியத்தற் முறையிற் அறிமுகப் படுத்தப்படுகின்றன வென்ற மேகிஸ்மூலர் எடுத்துரைக்கின்றார்.¹⁴

பாரதத்தைப் பொறுத்தவரை, போர் நிகழ்ச்சி எப்பது, னாயோதனை பாண்டவர்க்குரிய நாடு தர மறத்ததல் பின், இருவரும் போரிருவதென முடிவு செய்த போர்க்களம் புகுந்த பதினெட்டு நாள் பொருது முடிவு கண்ட பாரதப்போர் ஒன்றோடு அமைவது அன்ற. பாண்டவரும், னாயோதனத்தியரும் இ லைராயிருந்த பொழுதிருந்தே அவர்க்குள் உட்பகையும் பூசலணர்வும் இருந்து வருகின்றன.

பாண்டவரும் னாயோதனத்தியரும், பிறவிலேயே முரண்பட்ட இயல்பினராக விளங்கினர் எப்பது விலிவிதி கருத்த. வீமர், திருதராட்டிரன், விதரன் முதலிய முத்தோர் பாரிணயில் ஓட்டத்திலேயே அவர்கள் வளரினும், ஒரு குளத்தில் வளரும் தாமரைமலரும், ஆம்பலம் போல் வெவ்வேறு இயல்பினராய் வளர்ந்தனர்.¹⁵ எதிர் புலவர் உரைத்தவாறே.

12. S.S. Surya Narayana Sastry: Collected Papers. Page:100.
(Ed) T.M.P. Mahadevan (1961)

12ஆ,Chelant. Ashvuta Menon: Bhattasena and his age: Page:139(1949)

13. விக்கிரமரதம்:பதினாத்தாம் போரிச் சருக்கம்:27.பக்.546.மற்றேபதிப்பு
(1959)

13 மகாபாரதம்:மௌரியத்தி பரிசம்:பக்.41. (1933)

14. Max Muller: A History of Ancient Sanskrit Literature. P-9(1912)

15. விக்கிரமரதம்:ஆய்வுமலம்:சம்பவச் சருக்கம்:110.பக்.140.வ.மு.கோ.
வினாக்கம்:வ.மு.கோ.பதிப்பு (1963).

"கருங்கயம் நெருங்கும்

வகை மலரும் குழை மலரும் என வளர்வார்" ¹⁵அ

மேறொரு உண்மை கொண்டும் இவ்விருவர்தம் அடிப்படையான வேறுபாடுகளை விளக்குவர் வில்லி. இளமையிலேயே, பாண்டவர், வகை மிக்க கிழவர் கருடனை ஒத்த விளங்கினர் எனவும், தரியோதகுதியர் பாம்புகளே ஒத்த விளங்கினர் எனவும் குறிப்பிடுவர். ¹⁶

"பவன மைந்தரும் ஒத்தான் வயினதேயனை

காத்திரவேயரை, மகினை மைந்தரும் ஒத்தார்" ¹⁶அ

இவ்வுண்மைகளால், பாண்டவர் தரியோதகுதியரிடையே அடிப்படையிலேயே இவர்க் ஊர்வு இருந்ததென்பதனோடு, நகிமை தமை ஓயல்புகளால் இருவரும் அடிப்படையிலேயே வேறுபட்டவர் என்பதனையும் அறியலாகும்.

தய இயல்புறரார் தரியோதகுதியர், இளமையிலேயே பாண்டவர்க்குத் தீங்கிழைக்க முற்படுதலையும், பாண்டவர் அவர் செய்யும் தீக்குகளின்றும் (அவர்க்குத் தீரும்பத் தீக்கு புரியவில்லை எனும்) தொடர்ந்த தப்பி வருதலையும் ஆராய்ந்தால் போர் ஊர்ச்சி இருசாராரிடத்தும் இளமையிலேயே கால்கொண்டு விட்டது என்ற கொள்கையை பொருத்தவதேயாகும். ¹⁸

இது வேறு இயல்புடைய பாண்டவர்க்கும் தரியோதகுதியர்க்குமிடையே பகை முற்றி முதிர் முதிர், அதன் விளைவால் திகழும் போர்மனப்பாங்கை அவ்வகை போர்ச்

15அ. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 119. பக். 39. மற்ரே பதிப்பு (1959)

16. வில்லிபாரதம்: அறிபருவம்: சம்பவச் சருக்கம்: 119. பக். 144. வை. மு. கோ. விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

16அ. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 118. பக். 40. மற்ரே பதிப்பு (1959)

17. வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 73. பக். 35.

79. பக். 36. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்: 240. பக். 662. மற்ரே பதிப்பு (1959)

18. வில்லிபாரதம்: வாரணதச் சருக்கம்: 4-11. பக். 41-42. மற்ரே பதிப்பு (1959)
இயல்: 4. அடிக்குறிப்பு: 174. பக். 96.

வில்லிபாரதம்: பதிமுகிலும் போர்ச் சருக்கம்: 243-44. பக். 503. " "

பதினேழாம் போர்ச் சருக்கம்: 7-11. பக். 567-68. " "

Chelmsat Achyudha Menon: Kurutsoona and his age: P-139 (1940).

செயல் அளவளவதம் பரிபு தலைய (Character) தங்கு புரிந்த கொள்ளுதற்குத் தலைய புரிக்கிறது.

தெறியைப் பொருட்படுத்தாமல், தம் அடையு²¹ ஒன்றையே எப்பொழுதும் கருதி நிற்கும் துரியோதனன்,¹⁹ சூத போரால் பாண்டவர் பகை முற்றியும் ஒழிந்த போளும் எகிற நம்பி, குதிரை வல்ல சஞ்சிகில் அறிவுரைவை ஏற்பதில் பெருமகிழ்ச்சி கொடுக்கிறான்.²⁰ சாதனையைப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாமல் தெறி ஒன்றினையே பெரிதெனப் போற்றும் தருமன்²¹ தன் வந்த விதரம் வாயாற் சூதபோர் பற்றிக் கேள்வியுற்றதும் பெரிதும் கவல்கின்றான்.²² குதிரை வல்ல பகை முடித்தோளும் எகிற நிறைவு கொண்டு துரியோதனனக்கும்,²³ அறிவாரே சஞ்சிகிலும் சூதபோர் பற்றிய தந்திரம் வேறு, மோதபோர்நிபற்றிய வகிமை வேறு, இவ்விரண்டின் கொடுமை பற்றிய தெனவு அவர்கட்கு இல்லவே என்ற போர்க்களத்தில் விளங்க எடுத்தாரெக்கிறான்.²⁴

"சோரத்துடன் த் (சஞ்சிக்) பொருது அடர்த்த சூத அகற்ற;

இவை மெய்து னெத்த உருமம்

வீரப் புகழி; உன னவற்றால் வெல்வேன்.²⁴

19. வில்விபாரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 220, பக். 178.

கிரட்டினன் தன் தன் சருக்கம்: 118, பக். 354.

பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்: 175, பக். 647. மற்ரே பதிப்பு (1959)

கிரட்டினன் தன் தன் சருக்கம்: 120, பக். 188. வை. மு. கோ. விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்: 175, பக். 130.

வை. மு. கோ. விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

ஸ்ரீ மகாபாகவதம்: உத்தியோகப்படலம்: 29, பக். 384 (ஒருக்குறிக்கப்பெறவில்லை)

20. வில்விபாரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 25, 29, பக். 154. மற்ரே பதிப்பு (1959)

21. வில்விபாரதம்: பதினேழ்தாம் போர்ச் சருக்கம்: 21, பக். 545.

பதினாறாம் போர்ச் சருக்கம்: 87, பக். 565. மற்ரே பதிப்பு (1959)

22. வில்விபாரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 63-66, பக். 158-59. மற்ரே பதிப்பு (1959)

23. வில்விபாரதம்: சூதபோர்ச் சருக்கம்: 194, 196-97, பக். 1745. மற்ரே பதிப்பு (1959)

24. வில்விபாரதம்: பதினேழ்தாம் போர்ச் சருக்கம்: 81, வை. மு. கோ. விளக்கம்: பக். 46, வை. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

24. வில்விபாரதம்: பதினேழ்தாம் போர்ச் சருக்கம்: 72, பக். 463. மற்ரே பதிப்பு (1959).

"அவ்வகில் உதி அநிஞ்ச மாமல் அவதி"

ஊர் உதி எவ்வந்த குதபொருத

விரகு அரித; எவ்வ இவ்வ பூசல் எவ

முல் விரவின. ....

தெவியு கிப்பத ஆசல் இவ்வ உம்மனம்" ²⁴ஆ

தீயத் எவ்வ ஊர்ந்தம் பெரியோர் சொல் மறத்தல் ஆகாத ²⁵ எவ்வம்
வியுமிய குறிக்கோருக்கு அச்சி, தருமல் குதாடலை ஏற்றல் பிழை செய்கிறல். ²⁶
தீயத் எவ்வ பெரியோர் ஊர்ந்தியும் ²⁷ அவர் சொல்லல் பொருட்படுத்தாத,
ஆசைக்கு இடந்தந்த, குறினை ஏற்றத் துரியோதவல் பிழை செய்கிறல். ²⁸

தாம் ²⁹ மேற்கொள்ளும் நெறியே பொருந்தியது எவ்வ நிலைந்த நல்லோருகிய
தருமல் பிழை செயல் தீமை வினைதற்கு இடந்தருகிறல். தாக்கொண்டதனை
உறுதியானது எவ்வ வக்கிமையுற்ற துரியோதவல் தவறு செய்கிறல். இவ்வர்
செயல்களும் அவற்றில் பிழைகளும் அவரவர் இயல்பினை விளக்குவனவாக உரின.

நம் அறிவில் நேரும் பிழைகளிலும், நாம் சுற்ற கலையால் நமக்கெக் கை
வந்த ஆற்றல்கள் எவ்வ நாம் அருதியிருப்பவற்றால் நேரும் பிழைகள் மிக்க அழியு
தருவனவாக உரின. அவற்றில் வாயிலாக நாம் புலப்படுத்தல் வெறும்பும்
வேட்கையும் நம் அழியுக்கே வழிகோலுகின்றன. இக்காரணம் பற்றியே, குறிப்பிட்ட
தனி மனிதனில் அல்லது ஒரு கட்டத்தாரின் நிலை பிறழ்ச்சி, சமூகாயம், சமயம்
எவ்வம் பெயர்களால் மனிதன் தங்கு புரிதற்குத் தாக்கிடுகின்றது எவ்வ ஆய்வாளர்
எடுத்ததற்குக் கருத்த, ஈடுகி கருத்தத்தக்கது. ²⁹ அந்நெறியிற் பற்றிடைய

24ஆ. விவிலிபாரதம்: பதினாறாம் பாயாச் சருக்கம்: 81. பக். 564. மஃரே பதிப்பு (1959)

25. விவிலிபாரதம்: குதபொரிச் சருக்கம்: 62, 72. பக். 159-60.
மஃரே பதிப்பு (1959)

26. விவிலிபாரதம்: குதபொரிச் சருக்கம்: 190, 224. பக். 174, 79.
மஃரே பதிப்பு (1959)

27. விவிலிபாரதம்: குதபொரிச் சருக்கம்: 31, 33. பக். 154-55. மஃரே பதிப்பு
(1959)

28. விவிலிபாரதம்: குதபொரிச் சருக்கம்: 190. பக். 174. மஃரே பதிப்பு (1959)

29. Rabindranath Tagore: Supreme Man: The Modern Review: Vol. LVI,
No. 2, whole No. 382. August 1934.

தருமன், அளவு கூடித் தன் நிலை பிறழ்ந்த தங்கு நிகழ்தற்குக் காரணமாகிறது.

உரிமை சூழ்மை எல்லாம் பெயர்களைப், தீய இயல்பினாலைய துரியோதனன், மேலும் தீய இயல்பு மிகுபு பிழை செய்கிறது.³⁰

போரின் போக்கு, இருவர்தம் இயல்பினையும் நக்கெடுத்தக் காட்டுவதாக உள்ளது. வாரிமையே வாழ்வாக உடைய தருமன்,³¹ போர் வெற்றி கருதி- துரோகனைக் கொல்ல வேண்டி- பொய் கூற வேண்டும் என்ற கண்ணில் உரைக்கும் அறிவுரைக்கும் ஆட்படுகிறது. முதலில் கண்ணில் உரைக்க மறந்த வாரிமையின் சிறப்பெல்லாம் கறிய பிறகு அவசரமாய் அறிவுரைக்கு ஆட்படுகிறது.³² உரிமைக்கு உண்மை போலவும், பொய்ச்சொல்லுக்குப் பொய்யாகவும் அமையும்படி, ஊர் பொருள் படப் பொய்யையே கூறுகிறது.³³ தருமன் கூறும் பொய், துரியோதனனக்கும் வியப்பை நல்குகிறது. தருமன் பொய் உரைத்திலனெல் துரோகன் மானிடராக என்ற சஞ்சயனக்கு எடுத்தகரைக்கிறது.³⁴ அத்தகைய கருத்தினை அகவத்தாமனும் கொண்டுள்ளான்.^{34அ}

தருமன் பொய் உரைத்த நிலை மாறியது போலவே, 'பொய் வளர்ந்த மொழி மன்ன' லுடைய துரியோதனன், தன் ஐயத்தினை வெளியில் வெளி உரைத்த நிலை மாறியவருக்குக் காண்கிறது. துரியோதனனின் உயிர் நிலையைக் குறிப்பினால் ஊருமாத அருச்சுனன் மூலம் வீமனுக்குக் கண்ணில் தெளிந்த வேளையில், கண்ணில் செய்கையைக் கடிந்தது. அவன் சுயம் சொற்களில், தன்னோடு பற்றிய கருத்தினை விளக்குகிறது. அறத்தொடு பொருளும் வீரப்போரின் இயல்பினை அம்மரபுக்குரிய வீரரே அறிவார். கண்ணில் போலும் இடையர் குலத்தவர் அறியார். வஞ்சனை கொண்டு, வினை புரிவார் முடி தரித்த நாடாரும் வேந்தரிதம் நேர்மையை ஊரார், என்ற கண்ணினை இகழ்வதன் மூலம், தாது அறநெறிப்பட்டவனின் போல் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்கிறது.

30. விவிலிபாரதம்:பதினானாம் போரின் சருக்கம்:42.பக்.558.மத்ரேபதிப்பு(1959)

31. விவிலிபாரதம்:முண்டகச் சருக்கம்:135.பக்.254.மத்ரே பதிப்பு (1959)

32. விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போரின் சருக்கம்:22,26.பக்.545-46. மத்ரே பதிப்பு (1959)

33. விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போரின் சருக்கம்:26,27.வை.மு.கோ. வினாக்கம்:பக்.408-09.வை.மு.கோ.பதிப்பு (1968)

34. விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போரின் சருக்கம்:47.பக்.550.

34அ.விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போரின் சருக்கம்:4.பக்.547.மத்ரே பதிப்பு (1959).

"அறத்திலுல் அடல் மறத்தின் நீர்மையை

அவித்தை ஆயரும் அளப்பரோ?"

"சலத்திலுல் வின இயற்றவார் முடிதாரித்த

காவலரோடு ஒப்பரோ?"^{34ஆ}

இவை கொண்டு, தருமனும், தரியோதனனும் முற்றம் நிலை மாறினர் என்ற கொள்ளல் இயலாது. கண்ணின் அறிவுரைப்படி, போரில் பொய் கூறிய நாள்தொட்டு தருமன் பொய்யும் மெய்யும் கூறி வாழ்ந்தாள் என்றே, தரியோதனன், உயிர் விடுந்தருவாயில் அறநெறியில் விழுப்பந் தெரிந்து, கங்கை மனம் மாறிப் பகைவரோடு ஒன்றி நிற்க விழைந்து உயிர் நீக்கினான் என்றே கொள்ளுதற்கு இடம் இல்லை.

பொய் கூறிக் குரோதனை மாமிக்க இடமளித்த வென்ற தருமனோடு போர் முடியுந் தரீவாயில் நாடு முழுவதையும் தரியோதனனுக்குத் தந்து அவன் வழி நிற்க முற்படுவதாகக் கூறுகிறார்.³⁵ பகைவராகிய பாண்டவர் நாட்டை எவ்வாறாயினும் கவர வேண்டும் என்ற முயற்சி வந்த தரியோதனை அவ்வாயிப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முன்வரவில்லை. தன் வினையும், துணைவரும் தன் பொருட்டு மாயப் பகைவர் அருளால் வாழும் வாழ்விலும், போரில் ஆக்கம் சிகைந்து குருதி பொங்க, குழும் காகமும் தக்துறுப்புக்களைக் கொத்தித் தீயுமாய மாறிவதே தனக்கு இப்பந்தரும் எவ்வ கூறத் தருமன் வேங்குகோனை மறக்கிறார்.^{35ஆ}

குரோதனை மாமிக்க வேண்டிக் கண்ணின் அறிவுரையை ஏற்றி ஒரு சந்தர்ப்பத் திலுந் வேற சந்தர்ப்பங்களில் தருமன் னொய் கூறவில்லை.³⁶ அதனில் அவன் முற்றிலும் நிலை மாறியதாகக் கொள்ளல் ஆகாது.

தரியோதனனுடைய வாழ்வியல் நற்பண்புகள் இல்லாமற் போகவில்லை. அவனுடைய மனைவி கண்ணோடு சொக்கட்டான் ஆடுகிறார். அவ்வேளையில் தரியோதனை

34ஆ. விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் பேரரசு சருக்கம்: 188-89. பக். 650. மரீரே பதிப்பு (1959)

35. விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் பேரரசு சருக்கம்: 158-59. பக். 634. மரீரே பதிப்பு (1959)

35ஆ. விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் பேரரசு சருக்கம்: 160. பக். 644. மரீரே பதிப்பு (1959)

36. வி. சூ. மகாபாரதம்: குரோதனபுரம்: பக். 753 (1922)

மகாத்மா காந்தி தா. கி. கி.: தொகுதி: 7. பக். 200, 201. (1966)

உடையவருள் செய்வனில்லை. தரியோதனம், அநெறி பற்றிக் கறிய கற்றம், பகைவர் மக்கள் மீது காட்டிய பரிசும் அவனை நிலை மாற்றம் உடையவருள் செய்வனில்லை.

"யாரும் அவரவர் இயல்புக்கு எதிராகச் செல்வது இயலாத ஒன்று. அவரவர் தம் வாழ்க்கைக் கருகனே அவரவர்தம் உணர்ச்சிப்பத்தை அட்படுத்தி நிற்கின்றன. மூலமும் பின்பும் குடக்கும் நெருக்குமாகப் பயிற்சுவம் ஒரே பொருளைத் தந்த நிற்கும் கவிதையைப் போன்றது ஒருவர் தம் பணி நலவி (Character). உணர்ச்சிப்பத்தியும், பணி நலனே உண்மை புலப்படுத்தவது. புறத்தில் நிகழும் அப்பட்டமான செயல்களாலேயே மாந்தர்தம் நற்பணிகளும் குற்றம் குறைகளும் விளங்குமெனக் கருணர் பலர். அவை அகத்திலின்று புலப்படுவன என்பதை அவர் உணர்வதில்லை" என்ற ஞானி எமர்சன், பணி நலன் பற்றி எடுத்தவரைக்கும் கருத்த ஈடுக்கு கருத்தத்தக்கது. ⁴¹

குறிப்பிட்டதொரு மனநிலை ஒன்று மட்டுமே ஒருருடைய பணி நலனை உருவாக்குவதில்லை. மனநிலை என்பது பணி நலனை உருவாக்குதற்குரிய அடிப்படைக் கருவியளவில் நிற்பது. குறிநிலைகளில் செல்வாக்கு, சமுதாயச் சூழல்களில் மேற் கொள்ளப்பெறும் கல்வி முயற்சிகள், நாமே வேண்டி அமைத்துக் கொள்ளும் சொந்தக் கூட்டுப்பாடு ஆகிய பல காரணங்களால் ஒருவன் வாழ்நாளை எல்லையாகக் கொண்டு உருப் பெறவதாகும் அது என்று ஏ.எ.டெய்லர் எல்லாம் தத்துவப் பேராசிரியர் உளவியற் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கும் உண்மையும் ஈடுக்கு கருத்தத்தக்கது. ⁴²

இக்கருத்தகளைக் கொண்டு நோக்கி, அடிப்படையில் நல்லவர் தயவரான தருமன் தரியோதனமும், போர் முதலிய நெருக்கங்களால் புலப்படுத்தம் நெகிழ்ச்சி கி (flexibility) வேறு; அவர்தம் அடிப்படையான பணி நலன் வேறு என்பது நன்கு புலப்படும்.

எம்ன் உடல் வலிமையால், மறவியும் மடியுமாய் மற்போர் புரியும் வலிமை மிகுந்தவருமியும், ⁴³ உயர்ந்த மனநலன்களும் வாய்க்கப் பெற்றவன்;

41. Ralph W. Emerson: Essays: Page: 34 (1965)

42. A.E. Taylor: Elements of Metaphysics. Page 374 (1961)

43. விஷ்ணுதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்: 17 பக். 275. மரோபதிப்பு (1959)

அறிவு, வாய்மை, அன்பு, அருள், பொறை, ஞானம், கல்வி, தவமுயற்சி உயர் தெறி பேணல், மானம், வீரம் ஆகிய பண்புகள் அவைப்பால் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன.⁴⁴ ஆயினும் அறிவுடையாட்டுப் பண்புகள் உடையாட்டு வகையிலேயே பயன்படவில்லை. அவனொரு தொடர்பு கொள்வார் தம் இயல்புக்கு ஏற்ப, எதிர் மறையிலேயே பயன்படுகின்றன.⁴⁵

பொறமை முதலிய விழுமிய பண்புகளைத் தன் பணி நலனுக்கு (Character) உகந்தமைந்த அளி எனக் கருதி அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவன் வீமன். அதனொரு, பிறர் தீமை சொல்லாத சான்றாண்மை, பிறர் குயறைத் தன் குயர் போல் கருதும் பேராண்மை ஆகியவற்றைத் தன் வாழ்நாள் கடைப்பிடிக்கலாகக் கொண்டவன் அவன். தனக்கு இறந்த நேரினும் அவற்றை நெகிழ விடலாகாது என்றும் உறுதியும் உடையவன் அவன்.

"பிறர் மனையனரைப் பெற்றதாய் எனவும்

பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும்

பிறர் வகை உரைத்தல் பெருமை அன்று எனவும்

பிறர் குயர் என் குயர் எனவும்

இறந்தியே வரினும் என் மனக் கிடக்கை

எம்பிரான்! இவை என உரைத்தாகி"^{45அ}

கவிதை முன்னிலையில் தன் இயல்புகளைத் தானே உரைக்கிறான் வீமன். ஆதலின், கவிதைப் போலும் உயர்ந்தோரே அவருடைய உடையாட்டுப் பண்புகளை அறிதல் கனம் என்பது கருத்தாகின்றது.⁴⁶ தருமன், கவிதை, அகவத்தாமன் முதலிய பெரியோர் அன்பப்போது வேண்டும் வேண்டுமொன்றாக, அவர் கருத்திக்கு இயைந்த நிகழ் தன் உயரிய பண்புகளே அவன் புலப்படுத்திக் கொள்ளினான்.⁴⁷

44. விக்கிரமபாரதம்: மூலக்கச் சஞ்சிகை: 44. பக். 242. மதிரை பதிப்பு (1959)

45. விக்கிரமபாரதம்: மூலக்கச் சஞ்சிகை: 45. பக். 140

45அ. விக்கிரமபாரதம்: பழம்பொருத்தச் சஞ்சிகை: 17 பக். 373. மதிரை பதிப்பு (1959)

விக்கிரமபாரதம்: மூலக்கச் சஞ்சிகை: 44. பக். 242. மதிரை பதிப்பு (1959)

விக்கிரமபாரதம்: பழம்பொருத்தச் சஞ்சிகை: 136. பக். 363.

விக்கிரமபாரதம்: மூலக்கச் சஞ்சிகை: 94. பக். 375. மதிரை பதிப்பு (1959)

நா. நதி சஞ்சிகை: பக். 339. மதிரை பதிப்பு (1959)
சஞ்சிகை: 58. பக். 249. மதிரை பதிப்பு (1959).

அறிவு, வாய்மை, அன்பு, அருள், பொறை, ஞானம், கல்வி, தவமுயற்சி உயர் தெறி போனல், மானம், வீரம் ஆகிய பண்புகள் அவைப்பால் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன.⁴⁴ ஆகிலும் அறிவுடன்பாட்டுப் பண்புகள் உடன்பாட்டு வகையிலேயே பயன்படவில்லை. அவனொரு தொடர்பு கொள்வார் தம் இயல்புக்கு ஏற்ப, எதிர் மறையிலேயே பயன்படுகின்றன.⁴⁵

பொறாமை முதலிய விழுமிய பண்புகளைத் தன் பணி நலனுக்கு (Character) உகந்தமைந்த அளி எனக் கருதி அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துடையவன் வீமன். அதனொரு, பிறர் தீமை சொல்லாத சான்றாண்மை, பிறர் குயரைத் தன் குயர் போல் கருவும் பேராண்மை ஆகியவற்றைத் தன் வாழ்நாள் கடைப்பிடிக்கனாகக் கொண்டவன் அவன். தனக்கு இறந்த நேரிழை அவற்றை நெகிழ விடலாகாது எனிலும் உறதியும் உடையவன் அவன்.

“பிறர் மனையவரைப் பெற்றதாம் எனவும்

பிறர் பொருள் எட்டியே எனவும்

பிறர் வசை உரைத்தல் பெருமை ஆன்ற எனவும்

பிறர் குயர் எல்லாம் எனவும்

இறந்தியே வரிலும் என் மனக் கிடக்கை

எம்பிராந்! இவை என உரைத்தாந்”^{45அ}

கவிதை முகவிலையில் தன் இயல்புகளைத் தானே உரைக்கிறான் வீமன். ஆதலின், கவிதைப் போலும் உயர்ந்தோரே அவனடைய உடன்பாட்டுப் பண்புகளை அறிதல் கனம் என்பது கருத்தாகின்றது.⁴⁶ தருமன், கண்ணன், அசுவத்தாமன் முதலிய பெரியோர் அவைப்போது வேண்டும் வேண்டுகோட்களிக்க, அவர் கருத்துக்கு இயைந்த நிகழ் தன் உயரிய பண்பாடுகளை அவன் புலப்படுத்தவில்லை.⁴⁷

44. விவிலாபாரதம்: முக்டகச் சருக்கம்: 44. பக். 242. மற்ரே பதிப்பு (1959)

45. வினக்கம்: அடிக்குறிப்பு என்: 45 பக். 140

45அ. விவிலாபாரதம்: பழம்பொருத்த சருக்கம்: 17 பக். 275. மற்ரே பதிப்பு (1959)

46. விவிலாபாரதம்: முக்டகச் சருக்கம்: 44. பக். 242. மற்ரே பதிப்பு (1959)

47. விவிலாபாரதம்: புட்பயாத்திரசர் சருக்கம்: 136. பக். 303.

மணிமாள் வதைச் சருக்கம்: 94. பக். 375. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

கிருட்டிணி ஓ தச் சருக்கம்: பக். 339. மற்ரே பதிப்பு (1959)
வாரணாசத் சருக்கம்: 58. பக். 49. மற்ரே பதிப்பு (1959).

இத்தகைய விழுமிய பண்புகள் உடைய வீமனை, துரியோதனனும் தச்சாதனனும் பெருந் சோதனைக்கு துளாக்குகின்றனர். இளமை தொடர் அவர் புரிந்த தீக்குறையெல்லாம் பொறுத்த வருகிறார் அவர். சூதால் உடைமையெல்லாம் ஊர்ந்த, உரிமை மானம் எல்லாம் இழக்கச் செய்த, இறுதியில் திரௌபதியை அவமானப் படுத்திய நிலையில் வெகுநீடு போரிக்கு எழ, அப்பொழுதும், தருமன் கூறிய அறிவுரைக்கேற்ப அடங்கி நிற்கிறார். 48

இறுதியில், துரியோதனன், தச்சாதனன் ஆகிய இருவர்தம் இழிதகைமைகளே, அவர்தம் உயிர்க்கு வீமன் ஊறு விளைக்குமாறு, அவனைச் செயற்பட வைக்கின்றன. வமனின் உடன்பாட்டுப் பண்புகளை ஊர்ந்த கண்ணே, வீமன் எதிர்ப்புறையாகச் செயற்படவேண்டிய நிலையை, துரியோதனனிடமே விளக்குகிறார். படைஎல்லாம் இழந்த தன்மை தவியாகத் தன் சூதையும் நிற்கின்ற துரியோதனன், பாண்டவருள் யாரிடம் பொருளுதனைக் கேட்கிறான். வீமனிடம் பொருதலே முறையெனக் கண்ணில் விடை கூறி அதற்குக் காரணமும் கூறுகிறார்.

"இளம் பருவம் முதல் உனக்கும் அவர்க்கும் ஏற்பட்ட பகையைப் பிற வேறு பகையினிடம் காண இயலாது. அதனோடு, வேந்தரவையில் அவர் பற்பல வஞ்சினமும் உரைத்த நிகழும்; போரிக்களம் புழுந்த, உன் தம்பியர் அனைவரையும் ஒழித்தத் தன் வஞ்சினம் முடிந்ததாம். அதனால் அவனொரு பொருதலே முறை" என்று கூறித் துரியோதனன் இயல்புக்கு ஏற்ப வீமன் செயற்பட வேண்டிய நிலையைக் கண்ணில் விளக்குகிறார். 48அ

போரிக்களத்தில், வீமனின் கதைக்கு இலக்காகித் துரியோதனன் குற்றவிராடிக் கூட்கும் வேளையில் அவர் மீது பரிவு கொண்டு வமனைக் கொன்றொழிப்பேன் என்றெழுந்த பலராமன்க்கும், வீமன் எதிர்ப்புறையாகச் செயற்பட வேண்டிய நிலையை விளக்கி அவனுடைய சினத்தைத் தணிவிக்கிறார். இளம் பருவம் முதல் இருவர் பகையும் காழ்த்து, முற்றி நின்றலே காரணம் எனச் எடுத்துரைக்கிறார். அரசனவையில் வீமன் வஞ்சினம் கூறுமாறும், திரௌபதி சாபம் தரிசுமளவும் துரியோதனன் நடந்து

48. விக்கிரமபாரதம்: சூதபோரிச் சருக்கம்: 244. பக். 101. மஹேசுவரபு (1959)

48அ. விக்கிரமபாரதம்: பதினெட்டாம் போரிச் சருக்கம்: 142. ¹⁴²⁻⁶⁴¹ மஹேசுவரபு (1959)

கொண்டதையும் நிலைப்படுத்தி, அதனொடு, ஆசிரியர் போல் அறிவுரை கூறு கைத்திறைய முயற்சியில் அறிவுரையைப் புறக்கணித்த, அவரை இகழ்ந்த, அவருடைய வெறுப்பைத் தேடிக்கொண்ட துரியோதனனின் அடிப்படையான தீய பண்பையும்⁴⁹ விளக்கி, பலதாமனின் உள்வந்ததை மாற்றுகிறது.^{49அ}

இவ்வாறு, வீமனின் நற்பண்புகள் விளக்க இடந்ததாமல், தன் தீய பண்பால் அவனை எதிரிமகையாகச் செயற்பட வைத்த துரியோதனன் மீது, அவன் இரக்கம் காட்டித் தன் உடன்பாட்டுப் பணிபினைத் தானே செயற்பட வைக்கிறது வீமன். இருவரும் போரிட்டு வரும் வேளையில், துரியோதனன், வீமனின் உயிர்திலை உரின இடம் எதுவெனக் கேட்க, அவன் சுரவிறிற் உன்மை கூறுகிறது. என் உயிர் நிலை எனத் திலையில் உள்ளது எனில் விரைந்த உன்மை கூறுகிறது. அந்நிலையில், அவன் தருமனக்குப் பொருந்திய தம்பியாயினன் எனவும், பிரமனக்கு ஒத்த வாய்மையானன் எனவும் கவிக்கூறிக் கவிவியே அவனைப் புகழ்கிறது.⁵⁰

துரியோதனன் துரியோதனன், வினவியதபோல், வீமனும் அவருடைய உயிர்திலை எதுவென வினவுகிறது. ஓயிற், துரியோதனனோ, வீமன் போல் உன்மை கூறுத, தன் உயிர் நிலை திலையில் உள்ளது எனப் பொய் கூறுகிறது. அதனை உன்மையாகக் கொண்டு வீமன் துரியோதனனின் திலையில் தாக்க, அவன் நிலை குலைந்து வீழ்கிறது. அந்நிலையில் அவன் மீது 'இரக்கம் காட்டி, அவன் இனப்பாறதற்கு நேரம் தந்த, தன் உடன்பாட்டுப் பண்பைப் புலப்படுத்துகிறது.⁵¹

இவ்வாறே துச்சாதனனைப் போளிக்கவந்ததில் கொன்ற வஞ்சினம் முடிக்கும் வேளையில், கவினனின் அறிவுரை கேட்டுத் தன் உடன்பாட்டுப் பண்பைப் புலப்படுத்துகிறது. வீமன் துச்சாதனனின் மார்பைப் பிளந்த அவருடைய விரல்கள் பந்தையும் துடித்த, அவன் உடம்பினின்றும் பெருகும் குருதியைப் பருகித் தன் வேட்கையை முற்றவிடக் முயற்சி வேளையில் கவினன் அவனைத் தடுக்கிறது.⁵² கவினனின் சொற்களுக்கு இயைந்த நினைவு,

49. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 194. பக். 652. மதிரே பதிப்பு (1959)

49அ. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 194. பக். 652.

50. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 174. பக். 647. மதிரே பதிப்பு (1959)

51. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 3.

51. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 176. பக். 647. மதிரே பதிப்பு (1959)

52. வினவிய பாரதம்: பதினெட்டாம் பாயிரச் சூருக்கம்: 160. பக். 594. மதிரே பதிப்பு (1959)

தச்சாதனரின் குருதியைக் குடிப்பதை விடுத்தல் கொப்பவிப்பதோடு நிறுத்தி, வானை முடித்த, "என் எண்ணம் முற்றினது" ⁵³ என்ற அமைவிடத்தில்.

வெறுப்பைப் புலப்படுத்தவே யாவார்க்கும் எவிய செயல்; இரக்கம் புலப்படுத்தல் அறியதொரு செயலே. ⁵⁴ அறிவும் கடும் பகை உடையாரிடத்தே இரக்கம் காட்டுதல் அறியதொரு பண்பாகும். ⁵⁵ அவ்வறிய பண்பைத் தம் பண்புடைய காட்டுத் தன் விளித்த உள்எத்தில் உயரிய பண்பாட்டைத் தொற்றவிகிலை வீமன். உடல் உன்னம் எவ்வும் இரவையுட்கு கூந்து நின்ற விளகிலுவது பண்பாடு. சோர்ந்த தளர்ந்த உலிவத்தில் ஒரு பகுதியாய் நின்ற அதனை வலப்படுத்தி அதன் மேல்மையைப் புலப்படுத்துவது அது" எனப் பண்பாடு பற்றி யூலல் வெற்றி எவ்வும் அறிவுர் விளக்கும் கருத்துக்கு இலக்கணமாக நிற்கிறது அவன். ⁵⁶

வீமன்க்கும் தச்சாதனன்க்குமிடையே விளைந்த இகழ்வுகளும், அவ்வாறே வீமன்க்கும் துரியோதனன்க்குமிடையே விளைந்த இகழ்வுகளும், வெருவிச் சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் திகழ்ச்சிறன. ⁵⁷ இவ்விகழ்வுகள், சேர நாட்டாரின் தொன்றதொட்ட போர் வேட்கைக்குத் தூண்டு கோலாய் அமைந்தனவென்றும் ஒருவரை ஒருவன் போரிட்டு வெல்லும் தம் வல்லமையைப் புலப்படுத்தும் பணி மக்கிலிலக்கியங்களில் கூற்றும் பெறத்தற்கு வாய்ப்பாயின என்றும் செல்நட் அச்சதமேனல் எடுத்துக்காட்டுவது இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. ⁵⁸ இத்தகைய இகழ்வுகளிச்சிக்கிடையே, வீமன் இதயப் பண்பாடும் மிக்கவையுந்நதான் என்பதனவே ஈண்டு மறவாது தெரிந்துரைத் தக்கதாகும்.

வீமன்க்கும், துரியோதன தச்சாதனர்க்குமிடையே இருந்த இகல் போன்றதனை,

53. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச்சுருக்கம்: 161. பக். 594. மற்ரே பதிப்பு (1959)

54. Jules Henry: Culture against man: Page 473 (1965)

55. S. Radhakrishnan: An Idealist view of Life. Page 52 (1967)

56. Jules Henry: Culture against man: Page 473 (1965)

57. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போர்ச் சுருக்கம்: 157-59. பக். 590. மற்ரே பதிப்பு (1959)

58. Dr. Chelmsat Achyuta Menon: Earttacean and his age. Page 150 (1940)

அருச்சுனனக்கும் கவினனக்கும்மிடையே இருந்த இகழ்வு. இருவரும் தந்தம் கலந்திற னை அனையோரிக்குக் காட்டிய நாளி முதல், போரிக்களத்தில் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்த நின்ற, ஒருவரை ஒருவர் வீழ்த்த முயலும் இயதி முயற்சி வரை, அவர்க்கிடையே இருந்த இகழ்வு உரம் பெற்ற நிற்கிறது. ஒரே சூறையில் - விற்பயிற்சிக் கலையில் - இருவரும் கொண்டிருந்தது பெருந்திறமையே, இருவர்க்குமிடையே காழ்ப்பினைப் பெருக்குகிறது. அருச்சுனன் காட்டும் திறமைகளையெல்லாம் கண்ணும் காட்டி அருச்சுனனையும் விஞ்சி நிற்கிறான். அவனுடைய திறமைகளைக் கண்டு அருச்சுனன் நாணமிக்கிறான். 59

அதாவது செயல் ஆகிய இரண்டில் வடிவில் உள்ள தரத்தினைக் கொண்டு, ஒன்றோடு, உறமுந்தோ, உறமுமலோ ஒப்புமைப் படுத்ததல் மூலமே, எல்லா வகையான தரங்கள் பற்றிய மதிப்பிற்குடனும் அளவிடப்படுகின்றன. பெருந்திறலாளர், பல்வகைத் சூறையில் வினைக்கும் சாதனைகளால், முன்னிருந்த தரங்களுக்கு மேம்பட்டு நிற்கும் உயரிய, பல்வகைப்பட்ட தரங்கள் அமைகின்றன. முன்னிள்ள தரங்களையும் எடுத்துக்காட்டுக னையும் இப்புகிய தரங்களோடு ஒப்பிட்டு அவற்றின் திறன் அறிந்து ஏற்றுக்கொள்ளல் என்பது, பிறர் நிலையை உய்த்துணரும் கற்பனைத் திறமும், முறையான வளர்ச்சியும் ஏற்ற பயிற்சியும் வாய்க்கப் பெற்றோர்க்கே இயலும் என்ற ஆய்வாளர் குறிப்பிடும் கருத்துகள் எங்குக் கருதத்தக்கன. 60

இக்கருத்தகனை உளவிகொண்டு நோக்கி, கண்ணின் திறத்தை அளவிடுவதற்குக் காரணமான அருச்சுனனின் திறமும், அவ்வாறே அருச்சுனனின் திறத்தை அளவிடுவதற்குக் காரணமான கண்ணின் திறமும் புலப்படும். கண்ணின் திறன் கண்டு, அருச்சுனன் நாணிய நானத்திற்குரிய காரணமும், இவையினால் விளக்கி எகிற அனையோர் பாராட்ட, 61 அதனால்தான் தனக்கு இயல்பாக அமைந்த அளவு கடந்த தன்மையினை - (செருக்கு!)

59. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசிச் சருக்கம்:61-62. பக்.50.
மதிரே பதிப்பு (1959)

60. N.K.Devareaj: "The nature and validity of value statements" page 157-78 an article in "Trends in Current Indian philosophy (Ed) by K.Satchidananda Murthi & K.Ramakrishna(1972)

61. விஸ்வபாரதம்:வாரணாசிச் சருக்கம்:62.பக்.50.
மதிரே பதிப்பு (1959).

யாவும்⁶² ககிண்கி அருச்சுணனை எதிர்த்துக் கூறிய வீரவாதத்திற்குரிய காரணமும்²⁴⁰ புலப்படும். தாம் பெற்ற விற்பயிற்சிக் கலேத்திறத்தில் மிகு இருவரும் கொள்கிறந்த அனவிறந்த பற்றே - அக்கலையில் தன்மை விசுவாரி எனருமிறுத்தலாகாத எங்கும் கரும் பற்றினர்வே - இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்த வாழ்நாள் முழுதும் இகல் கொள்ளுதற்குக் காரணமாயிற்ற எக்பது பொருந்ணதேயாகும்.⁶³ விற்கலேத் திறத்தில் பேராற்றல் பெற்றிருந்தும், வாழ்நாள் முழுதும் பணியும் அடக்கமும்⁶⁴ புலப்படுத்தி வந்த அருச்சுணன், தன் நிலை மாறிக் செருக்கும் சிறமும் புலப்படுத்திய திறமும், விற்கலேத் திறத்தால் யாரும் வெல்வதற்கு அரியவன் என்ற பெயர் பெற்ற அதனால் செருக்கு⁶⁵ வளர்த்த ககிண்கி, தன் இயல்புக்கு மாறாகப் பணியும் தன்மைக்கமும் புலப்படுத்திய திறமும் இனி சூராயத்தக்கன. இருவரிடத்தும் தோல்சும் இம்மாற்றகினி போரிச்சுழுவிலேயே விளங்குகின்றன எக்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அருச்சுணன் தன் வாழ்வில் மாண உணர்வைப் பெரிதெனப் போற்றியவன்.⁶⁶ விற்பயிற்சிக் கலையால் அது மேலும் பெருகி நிற்கிறது. தன் விற்பயிற்சிக் திறத்திலேத் தானே தன் முத்தோலுக்கு எடுத்தகரைக்க வேண்டிய நிலை வந்தபொழுது அருச்சுணனின் மாண உணர்வு, அவனடைய வீர உணர்வின் மூலம் வெளிப்படுகிறது.⁶⁷ இந்தக்கைய மாண உணர்வே, அவன் தன்னடைய முத்தோலுசிய தருமவிடம் இகனி நிற்க, அவனைக் கருத் சொல் சொல்லி இகழுமாசு, வல்லுனர்களைத் தாண்டி விடுகின்றது.

62. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தாதுச் சருக்கம்: 134-35. பக். 356. மற்ரே பதிப்பு (1959)

C. Kunhan Raja: Survey of Sanskrit Literature. Page 181 (1962)

C. Rajagopalachari: Mahabharata: Preface to his second Edition (1955) page X

ஸ் மகாபாரதம்: உத்யோக பருணம்: பக். 250-51. (1928)

Mahadev Desai: The Gospel of Selfless action or The Gita according to Gandhi Page: 111 (1951)

63. விவிலிபாரதம்: அருச்சுணன் திர்த்தயாதத்திரைச் சருக்கம்: 78. பக். 110; முதற்போ சருக்கம்: 11. பக். 388; கிருட்டினன் தாதுச் சருக்கம்: 135. பக். 356, 256 பக். 374. மற்ரே பதிப்பு (1959)

64. விவிலிபாரதம்: திரையிட்டிச் சருக்கம்: 87-88. பக். 315; பதினாக்காம் போரிச் சருக்கம்: 19. பக். 570. மற்ரே பதிப்பு (1959)

65. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தாதுச் சருக்கம்: 137. பக். 356; பதினாழாம் போரிச் சருக்கம்: 19. பக். 570. மற்ரே பதிப்பு (1959)

66. விவிலிபாரதம்: பழம்பொருந்த சருக்கம்: 18. பக். 408. ண. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

67. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் தாதுச் சருக்கம்: 21. பக். 340. மற்ரே பதிப்பு (1959)

குறித்த நாளில் கூறிய இவ்விதமான அருச்சுனன் காவந் தாழ்த்தியமையினை, தருமன் பொருமை இழக்கிறான். "நீதி கையில் விற? இது என்ன விற?"⁶⁸ என்ற அவருடைய விலை இழக்கிறது. தன் வில்லுக்கு ஏற்பட்ட இகழ்ச்சித் தன்மையுடைய மான உணர்வுக்கு ஏற்பட்ட இகழ்ச்சி என அருச்சுனன் உணர்கிறான். தன் எதிரே தன் வில்லைக் குறை உறவார் யாவராயினும், அவ்வின் அவருடைய ஆவியைப் போக்கிவிடும். அத்தகைய வஞ்சனைக் கொண்டு விற தாக்கியவன் அருச்சுனன். அவ் வஞ்சனைத்திற்கேற்பத் தன் முன்னையே, தன் வில்லின் இகழ்ச்சி நீக்கக் கொள்கிறாற்போல் என்று தன் நிலை மறந்து, தன் செருக்கையும் சினத்தையும் புலப்படுத்துகிறான் அவன்.^{68அ}

மான உணர்வு மிகுதியால், வஞ்சனை முடிப்பேன் எனக் கூறிக் கொல்ல முன்வரும் கொடுமை வேறு. அம்மான உணர்வு மிகுதியால் சான்றோரைப் புன்மொழி கூறி இகழும் கொடுமை வேறு. முன்னைய விடப் பின்னது, பெரிதும் கொடியது. கொலையால் விளையும் கொடுமையையும் பெரும் கொடுமையாகும் அது. கூணின் அருச்சுனனுக்கு அதுவே எடுத்தாரப்பதன் மூலம், நன்கு விளக்குகிறது. சேகரிக்கச் செல்வம் வாய்ந்த சான்றோர் பசிபாட்டிக் மேல் வைத்தது⁶⁹ தென்வாக விளக்குகிறது.

தருமன் சொல் கேட்டு மனந்தணிபுற்ற மான உணர்வு பெருக்கச் சினமும் செருக்கும் கொண்டு அவ்வேகக் கொலை புரிவதாக வஞ்சனைக் கூறிய அருச்சுனனே, கூணின் சொல் கேட்டு மனந்தெனியுப் பெற்றது. மான உணர்வுவல்லாம் குன்றித் தருமனின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கிப் பிழை பொறுக்குமாய் வேண்டுகிறது.⁷⁰

அருச்சுனன் மான உணர்வு மிகுந்த, தருமனைப் புக்கொல் கூற இகழ்ந்து சினமும் செருக்கும் பெருக்கியதற்குரிய போரிப் பின்னது இன்றியமையாத ஓராயப்படவேண்டுவது.

அருச்சுனன் கூறியதைக் கொல்லத் தயக்கம் தருமன் பொருமையிழந்து

68. விவிலிபாரதம்:பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்:205.பக்.600.மற்றே பதிப்பு (1959)

68அ விவிலிபாரதம்:பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்:206.பக்.600.மற்றே பதிப்பு (1959)

தொல்காப்பியம்:சொல்லதிகாரம்:கிணியாக்கம்:43.சேனாபதி உரை

69. விவிலிபாரதம்:பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்:207. ஊ.மு.கோ. உரை விளக்கம்:பக்.153. ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (1968)

70. விவிலிபாரதம்:பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்:209.பக்.601. மற்றே பதிப்பு (1959).

அருச்சுனனடைய விதினைப் பழிக்கத் தாக்கியது. அருச்சுனனடைய தயக்கத்திற்கு உண்மையான காரணம், கண்ணி தரும்னைப் போலவே தோன்றியதுதான். கண்ணி ஆற்றல் தரும்னடைய ஆற்றலைப் போலவே இருந்தது. கண்ணி எதிர்ப்பது தரும்னை எதிர்ப்பது போல் ஆயிற்று. உண்மையில் தரும்னை எதிர்க்க நேரின் அவர் வில்லம் அம்பும் எவ்வாறு தவருமோ, அவ்வாறு தளர்ந்த அவை கண்ணி எதிர்க்கத் தயக்கி. தருமவித்த எப்பொழுதும் செல்வம் அப்புகளும் கண்ணிடும் சென்றது. அப்புகளைய தருமவித்தப் போர் செந்தல் எத்தனை அருமையோ, எத்தனை அருமை கண்ணி எதிர்த்தப் போரிடல். தருமனை எதிர்க்க நேர்ந்தால் தான் அவனை எதிர்க்காத எவ்வாறு அவருக்கு முக்கு காட்டுவானோ, அதுபோல் கண்ணி எதிர்க்காமல் அவருக்கு முக்கு காட்ட வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். போர் செந்தல் தயக்கி, ஓயியம் போல் நின்ற விட்டமைக்குரிய காரணம் எவ்வளவு விவவிய கண்ணிக்குத் தன் நிலை கூறுகிறார் அருச்சுனன். 70அ

தன்னை எதிர்க்கும் அருச்சுனன், தான் பிறந்த வயிற்றில் பிறந்தவன் என்பதைக் கண்ணி அறியாது. தன்னை எதிர்க்கும் கண்ணி தான் பிறந்த வயிற்றில் பிறந்தவன் என்பதை அருச்சுனன் அறியாது. பகைவர் உடன் பிறந்தான் என அறிந்தும் கண்ணி தயக்காத போரிடுகிறார். பகைவர் உடன் பிறந்தான் போல் தோன்றிச் செல்லும் உருவாருக்கு இலக்காகிப் போரிடத் தயக்கிறார் அருச்சுனன். பகைவர் உண்மையில் உடன் பிறந்தான் என அறிந்தும், எவ்வாறு தயக்குவானோ அவ்வாறு தயக்கிறார் அருச்சுனன்.

அருச்சுனன் பெற்ற உருவாரு அவனை நிலை மாற்றிக் காட்டுகிறது. உருவாருடையார் நிலை வேறு உருவாரு நிலை வேறு. "உருவாருடையார் தம் உருவாருவைப் பெரிதென மதித்த, உண்மையைவோடு அதனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அதை நோக்கி நடக்கிறார். தம் உருவாருவை கையிற் நடக்கும் அவர் போக்கு, அறிவற்றது, ஒழுக்கற்றது என உலகத்தார் இகழ்தல் கடும்; ஆயினும் தம் ஆகமா உரைத்தும் உண்மையே அவர்களுக்குக் கதப்பாடாகின்றது. சமுதாயம் பின்பற்றும்

மரபை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. புற உலகம் வீழ்க்கும் சட்டக்கலை விட, உள்லகமே நல்கும் உண்மையே அவர்க்கு முக்கியமாகின்றது. தொன்மத்தொட்டு வரும் வழக்கங்களை விடுத்த, உரினாரிந்த உண்மை, தென்மையே நேர்மை ஆகியவற்றைக் கண்டறிவதில் அவர் ஊழ்ப்புகையோராரைக் காண்கின்றனர் ⁷¹ எனத் தத்துவ நூலார் இருசாராரையும் வேறப்படுத்திக் காட்டும் கருத்தாகி ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கவை.

உட்க் பிறந்தாக் எனப் பின்னர் அறியப் போகும் உண்மையை உட்க் பிறந்தாகு எனப் பின்னித் தயக்கமாய் செஞ்சிறகு அருச்சுகள் பெற்ற உள்லகமே. ஆதலின் உட்க் பிறந்தாக் என அறிந்தபின் அடிக் நிலை எளிதானிருக்கமோ அந்நிலையை உறுப்புகும் அவை.

பின்னர்த் தெரிந்த கொள்கைப் போகும் உண்மையை, முன்பே உய்த்த ஊரும் ஊலில், உள்லகமே வாய்க்கப் பெற்ற உயர்ந்த அருச்சுகள், புறத்தில், மிகுந்த மாண உயர்வு காரணமாகத் தக் முத்தவையே என்க்கத் தனித்தாக் எனக் கூறல் பொருத்தமோ என வினவலாம்.

தக்போல் உள்லகமே பெற்றால் அன்றி, ஏனையோர்க்குத் தந்நிலை உயர்ந்ததல் அறிக. "காரண காரிய ஆய்விதல் (Logic) உள்லகமேப் புலப்படுத்தத்தகுத் தக்புரியாத. உள்லகமேக்குரிய ஊல்க்களங்கள் அவைய அன்றலில் அவிவுவாரே நிலை பெற்றார்க்கின்றி, ஏனையோர் அது பெற்ற நிற்பார் நிலையை எட்டுதல் அரிதென்றும், காரண காரியநிலையில் நிகழ் தாக் கொண்டத லீடாத இயல்புகையாரிடத்தே அது நிலைத்த நிலலாக விரைந்த மறைகின்றது" என்றும் ஆய்வாளர் எடுத்தவரக்கும் கருத்த ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது. ⁷²

இக்கருத்திலே உட்கொண்டு நோக்கில் அருச்சுகள், தக் உள்லகமேயில் அப்பவத்திற்கேற்பத் தருமவிடம் நடத்த கொள்ளாமைக்குரிய - அவ்விடத்தத் தக் உள்லகமேப் பற்றிய தென்மை விளித்தவரையாமக்கூரிய - காரணம் புலப்படும்.

71. S. Radhakrishnan: An Idealist view of life. Page 155 (1967)

72. Charles F. Wall Ruff: Karl Jaspers: An Introduction to his philosophy: page 26

அதிலும், போரிச் சூழலில், பெரிதும் புறவயப்பட்டு, பிற போரி வீரரைப் போலவே நிற்பதிலும், தம் மான உரிவுக் கேற்பச் செயற்பட்டாள் என்பத பொருத்தமேயாகும். ⁷³

இனி, போரில் அருச்சுனனுக்குப் பெரிதும் ஈடு தந்த தம் வீரம் புலப்படுத்தும் ⁷⁴ கண்ணில், தம் செருக்கையும் சினத்தையும் விடுத்த நிலை மாற்றித் தன்மை ஆராய்ந்திருக்கிறாள். கண்ணில் தம் பிறப்புணர்ந்திய பிள்ளையும், அவ லைப் பொருட்படுத்தாது, தேர் செவத்தம் அவ லையும், தேஞ்சந்த போரி புரியும் அருச்சுன லையும் வெல்லவே எந்த வஞ்சினம் கூறியவள் கண்ணில். ⁷⁵ பாண்டவர்பால் அறம் உண்டெனக் கண்ணிலேமே ஒத்தக் கொண்ட பிள்ளையும் துரியோதனதுபால் கொண்ட நகறி உரிவு காரணமாகப் போரில் பாண்டவரை எதிர்த்து நிற்க வேண்டிய நிலையைக் கண்ணிலேமே உணர்ந்திப் ⁷⁶ போரில் முனைந்து நின்றவள் அவள்.

கண்ணில் கொண்டப் பணி, அவள் வாழ்வின் ஈவக்கத்தில் அவ லைய அகழகப் பணிகளை வளர்க்கத் தன் புரியவில்லை. புறத்தில் புகழ் நிலை - நாட்டுதற்கே அவள் அதனைப் பயன்படுத்துகிறாள். "அறம் செறி தானம், வன்மை, அளவிலாது அளித்த நாகும் புறம் களி கோலம் செம்வாக்" எனவும், "கொடுத்த ஐக்கிசை வளர்க்கும் அக் கொடிய பாவி" ⁷⁷ எனவும், புறத்தில் புகழ் வளர்க்கப் பயன்படுத்தும் அவ லைய இயல்பினைப் புலவர் எடுத்தரைக்கிறார்.

அத்தகைய நிலை, அவள் வாழ்வின் இறங்கிப் பகுதியில் - போரில் உயர் விடப் போகுந்தருவாயில் - மாற்றம் எடுத்துக்கொள்ள.

அருச்சுனனின் அம்புகள் இலக்காடிக் குற்றவிராய்க் கூடக்கும் வே லையில், அவள் கண்ணில் தோற்றம் கூடு, மிக்க அடக்கமும், பணியும் புலப்படுத்துகிறாள்.

73. விவிலாசம்; பதினெழாம் போரிச் சருக்கம்: 204-205. பக். 600. மறரே பதிப்பு (1959)

74. விவிலாசம்; பதினெழாம் போரிச் சருக்கம்: 199. பக். 599. மறரே பதிப்பு (1959)

75. விவிலாசம்; பதினெழாம் போரிச் சருக்கம்: 19. பக். 570. மறரே பதிப்பு (1959)

76. விவிலாசம்; கிருட்டினம் தா தச் சருக்கம்: 218-19. பக். 36. மறரே பதிப்பு (1959)

77. விவிலாசம்; குறபோரிச் சருக்கம்: 4. பக். 151; நச்சுப்பொய்கைச் சருக்கம்: 7. பக். 262. மறரே பதிப்பு (1959).

"பெறத்தகு எட்டாய் பெரும் பயல்

நிலி திருவருளால் பெறப் பெற்றேனே"

"வாசி பெற்ற நனிகமந்தாநி வணக்கப் பெற்றேன்

மதிபெற்ற விழுந்தருளில்-அந்நித்தம்-பெற்றேன்

வாசி பெற்ற பகழியினால் அழிந்தம் வீழ்ந்தம்

உணர்வுடன் நிலி திருநாமம் உரைக்கப் பெற்றேன்

வாசி பெற்ற பெரும் பேர என்னை அன்றி

இருநிலத்தில் பிறந்தோளில் யார் பெற்றாரே" 77அ

கண்ணிலி உண்மையான அடியவன் போல் கண்ணில் விளங்குவதை இச் சொற்கள் உணர்த்துகின்றன.

கண்ணிலி கொடைப் பணிபே அவன் ஆளிபோதற்குக் காரணம் ஆகின்றது.

அந்தணன் வடிவில் வந்த இந்திரன் பகைவன் தந்தை என்று அந்நித்தம் தன்குடைய கவச ஞாடவங்களை மகிழ்ச்சியோடு அவனுக்கு ஈயிடுக. பகைவனுக்குத் தேரோட்டு-பவன் என்று அந்நித்தம் கண்ணுக்கு, அவன் வேண்டியவாய், தன் புண்ணியம் அனைத்தையும் நல்குகிறான்.

உயிர் விரும் வேளையில், அவன் கண்ணிடம் வேண்டியதெல்லாம், பிறவிதோறும் தன் கொடைச் சிறப்பு விளக்க வேங்கும் என்பதவே.

"ஏழ் எழு பிறப்பும்,

இல்லை என்ற இரப்போர்க்கு

இல்லை என்ற உரைவா இதயம்

ந் அனத்தருள்" 77ஆ

எங்கும் சொற்களில், கொடைப் பணிபால் தன் அழுக்கப் பணி தெளிந்த நிற்கும் வகையில் உண் வளர்ச்சி பெற்றவருக்கக் காண்கிலி. புணரும் அவன் மீது இரக்கம்

77அ. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போரின் சருக்கம்: 246, 249. பக். 607-08.
மற்றே பதிப்பு (1959)

77ஆ. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போரின் சருக்கம்: 242. பக். 608.
மற்றே பதிப்பு (1959).

காட்டி, "குற்றவியலின் உத்தராக் கொள்கையாக் மிக்கோகம்" 77இ என்ற அவர் கொடைப் பண்பினால் உரிமத்தின் ஆக்கம் பெற்றமையை எடுத்துரைக்கிறார்.

உரிமத்தால் தீங்கற்ற ஒருவர், தம் சமுதாயப் பின்னணியாலும், சேர்ந்த இனத்தின் தீய 'தன்மையாலும் தீங்குண்டவனாகியிருக்கிறார்'; இனத்தால் தீயவராகியிருந்த ஒருவர், தன் வாழ்வின் இறுதியில் தன் நிலை உணர்ந்த தல்வனாகிய மாறவாரி; மாற வேண்டும் என்ற புலவர் உண்மை விரும்புகிறார். அதனாலேயே, கண்ணனை - வாழ்நாள் முழுதும் செருக்கும் சிறுமன் வளர்ந்த கண்ணனை - பணியும் அடக்கமும் உடையவனாகக் காட்டுகிறார். இது உண்மையின் கண்ணின் மனநிலை மாறியதற்கு வேறு காரணம் கூறல் இயலாது. 78

புலவர் தம் மன வளத்திற்கேற்பவே அவர் படைக்கும் கலையும். பாத்திரக் கலம் அமைவன. ஆழ்ந்த உணர்வும் தன் ஆற்றலைக் கொண்டு, பிறர் உரிமத்தின் ஆழத்தை அவரவர் உணர்வோடு செய்கின்றனர் புலவர். அவரவர் முதிர்ச்சி, உரிமத்தின் பெருந்தகையமை, புறத்தின் படிந்த நிற்கும் வாழ்வை அகமுகமாகத் தீயப் புறத்தின் உணர்வோடு செய்யும் திறம் ஆகியவையே உண்மைக் கவிதைகளின் இலக்கணம். 79 என்ற ராதாசுரேஷ், புலவர் தம் திறத்தையும் அவர் படைக்கும் விழுமிய கவிதையின் திறத்தையும் விளக்குகிறார்.

சுருத்திகளை உளங்கொண்டு நோக்கிக், கண்ணின் பெருமையையும் அவன் பெருமையை உரிமவாழ உணர்ந்த மனம் தெனியும் கண்ணின் பெருமையையும் ஒருங்கிணைத்துக் காணும் வில்லிபுத்தூர் ராரின் மனவளம் - மனநிலை மாண்பியல்பு -

77இ. விஸ்வபாரதம்: பதினேழாம் போரிச் சருக்கம்: 253. பக். 611.

மற்றே பதிப்பு (1959)

78. H.H. Sri Sankarabhartha of Sringeri "Saidy of the Purana I: Indian Express dated 2.6.1980

C. Jagannathachari: "Sri Krishna and Villi" a Lecture: Indian Express dated 29th Aug. 1979

C. Jagannathachari: "Sri Krishna and Karna" a Lecture: Indian Express dated 30th Aug. 1979.

79. மகாபாரதம்: கரிசபர்வம்: பக். 445. (1923)

ய் மகாபாரதம்: கரிசபர்வம்: பக். 460. (1923)

79. S. Radhakrishnan: An Idealist view of Life. Page 146-49 (1967).

நக்கு விளங்கும். கவிதை மெம்பருத்தி உயர்த்துதற் பொருட்டே, அந்த வடிவிலே இந்திரன் அழைப்பிற் வைச குண்டலங்களை வாங்கியதாகவும், பாம்புக் கணைய ஒரு முறைக்கு மெல் அருச்சுனன் மீது டீலாகாத என்ற குந்தியின் வாயிலாக வரம் பெற்றதாகவும், அவளுடைய பிறப்பை அவளுக்கு உயர்த்தியதாகவும், அரவவாவி அருச்சுனனைக் கொல்லாமல் தந்திரம் செய்ததாகவும், உயிர் விரும் நிலையில் இருந்த கண்ணுடைய முகத்தெதிரே கண்ணக் கறிய சொற்களை⁸⁰ மெய்மை புலனாகும். அச்சொற்களை மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொண்ட கண்ணுடைய மனத் தெனியுக்குள்⁸¹ நிலை மாற்றத்தில் தன்மையும் நக்கு விளங்கும்.

புறத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை விளக்குமளவில் தேய்சி நிற்பது கவிமையில் எதிர்காலத்திற்குக் கந்ததாகாத. புறத்தில் நிகழ்வனவற்றையே வாழ்வின் முழு நிகழ்ச்சிகள் என நாம் அடிக்கடித் தவறாக மதிப்பிட்டுவிடுகிறோம். கவிதை எப்போது உளினத்தின் குரல். பொருள்களின் உளினாரிந்த இயல்பினை அகழ்ந்த வெளிப் படுத்தலையே அது வலியுறுத்துகின்றது; பொறியுலக்களால் வாரும் தீபருமை வாழ்வின் இயல்புகளைக் கண்டறிந்து, மனதின் ஆன்மாவை உயிர்ப்புடைய ஆற்றலாகச் செய்து, ஒருமைப்பாடு, அனைத்தமாய் நிறைந்த நிற்பது ஆகியவற்றை வினைவிப்பதே அதன் திறம் என்ற அரவிந்தர் கவிமையில் விழுமிய நோக்கத்தை எடுத்தெடுத்தினார்.⁸²

இக்கருத்தகளை உளம் கொண்டு, விவியின் கவிதை உளினத்தினை ஆராய்விட்டு, அவர் கண்ணுடைய உளினத்தையும், கண்ணுடைய உளினத்தையும் ஒருங்கிணைத்துக் காட்டிய திறம் நக்கு விளங்கும். தாம் பெறும் அடிப்படைகளுக்கு ஏற்பத் தம் உளினம் மெம்பட்டு நிற்கும் நிலையைப் புலவர் எத்தவர் எத்தம் உயிமையும் தெனியாக விளங்கும்.⁸³

80. விவியாரதம்: பதினேழாம் பேராசிரியர் சருக்கம்: 250-51. பக். 610. மறிதே பதிப்பு (1959)

81. விவியாரதம்: பதினேழாம் பேராசிரியர் சருக்கம்: 249. பக். 610. மறிதே பதிப்பு (1959).

82. Sri Aurobindo: The future poetry and letters on poetry, Lecture and Art. Page 231 (1972)

83. S. Radhakrishnan: An Idealist view of life. Page 148 (1967)

போரிச் சூழலில் - போரில் உயிர் தறக்கும் வேளையில் - கவிதை உதித்தது. நிகழ்ந்த மாற்றம், அவதூறைய பணி நலனை மாற்றியதாகக் கொள்ளல் பொருந்தாதது. வேத சொற்களில் கூறியும், புலவர் கவிதைகளில் உதித்தது நிகழ்த்திக் காட்டும் மாற்றம், அவதூறைய பணி நலனை அவர் நிகழ்த்த விரும்பும் மாற்றம் எனக் கொள்ளல் பொருந்தாதது. கவிதை அங்கு காட்டிய அடிபு னரியோதனவிடம் அவர் கொண்டுருந்த நகிறி உணர்வை மாற்றவில்லை. கவிதை தாழ்ந்த நிற்கும் வேளையிலேயே, னரியோதனவிடம் தாக்கி கொண்டுருந்த நகிறி உணர்வையும், தருமக் முதலியோர், தம்பியர் எனத் தெரிந்தும் அவரோடு போரிட வேண்டிய கடப்பாட்டையும் கவிதைக் குகத்தெய்திரே எடுத்த மொழிகூறல். 83அ

அரிய காதல் தம்பியர் எவ்வளவு சொற்கள், அவர் பாண்டவர்மால் கொண்டு அகைப்பி புலப்படுத்தவை. எனது உயிரினை நோழல் எவ்வளவு சொற்கள் னரியோதனவிடம் அவர் கொண்டு நகிறி உணர்வைப் புலப்படுத்தவை. குந்தியின் வாயிலாகத் தன் பிறப்புணர்ந்த நாளி முதல், போரிக்கனத்து இறந்தி வேளை வரை, தம்பியர் மீது 'கொண்ட காதலாலும், னரியோதனவிடம் கொண்ட நகிறி உணர்விலும், அவர் உளியம் பெரும் போராட்டம் உடையதாக இருந்திருக்க வேண்டும். போராட்டத்தில் வினைவாக, நகிறி உணர்வே பெரிதென மதித்துப் போர் புரிந்த அவர் உயிர் தறக்கூறல். போரில் உயிர் தறப்பது என்ற முடிவு - தம்பியர்மால் காட்டும் அகிழ்வும், வாழ்வு தந்த னரியோதனவிடக்காகக் காட்டும் நகிறி உணர்வே பெரிதென அவர் கொண்ட முடிவு - குந்தியிடத்திலுள்ள அவர் நிகழ்த்திய உரையாடலிலேயே தெளிவாக விளங்குகிறது. 84

பாசத்திற்குரிய தம்பியரைக் கொன்ற தன் நகிறி உணர்வை நிறுவுவது, அவ்வது பாசத்திற்குரிய அருச்சுனன் போன்ற தம்பியர் கைப்பட்டு உயிர் தந்த தன் நகிறி உணர்வை நிறுவுவது என்ற கவிதையில் முடிவைக் கரீந்த நோக்கிலும், போரில் உயிர் விரும் வேளையில், கவிதை உதித்தது நிகழ்ந்த நிலைமாற்றம் - புலவர் நிகழ்த்திக் காட்டும் நிலை மாற்றம் - அவதூறைய பணி நலனை எத்தகைய மாற்றத்தையும் நிகழ்த்தவில்லை என்ற உறுதியாகக் கூறலாம்.

83அ. விவிலிபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 248. பக். 618. மற் றே பதிப்பு (1959)

84. விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் துற: 258. பக். 374. மற் றே பதிப்பு (1959).

கண்ணில் உலிவத்தில் பாண்டவர்பால் அக்பு நிகழ்த்தும் உண்மை.

தரியோதனனப்பால் மாறாத நன்றி உணர்வு நிகழ்த்தும் உண்மை. இவை இரண்டினையும் சீர்தனக் கண்ணில் தங்குரிய ஒழுக்கம் இவ்வெனத் தெளிந்த, நன்றி உணர்வே பெரிதென மதித்தத் தன் பண்புநலனை அமைத்தாகக் கொள்ளுகிறோம்.

நிகழ்வியல் (Factualism) ஒழுங்கியல் (Moralism) இவை இரண்டுமே மனிதனுடைய பண்பு நலனை உருவாக்குவதற்குத் துணைபுரிக். "இத்தகையதன் பரங்கும், மனிதனுடைய சிந்தனை, உணர்வு, செயல் ஆகியவற்றைப் பெரிதும் பற்றி நிற்பன. தனி மனித வாழ்வை உளவியற் கண்ணோட்டம் கொண்டு காணல், சமுதாயக் கடமையை வரையறுத்தல், மொழியியல் நோக்கில் அச்சொற்களில் பொருள் வரம்பை ஆய்வுதல், பரந்த தத்துவச் சூழலை விளக்குதல் ஆகிய பலவற்றை இச்சொற்களால் வகுத்தமைக்கலாம். இவை இரண்டும் வெவ்வேறான துறையின; ஆயினும் நெருங்கிய தொடர்புடையன; ஏதேனும் ஒருவிதி கொண்டு இவற்றைப் பரந்த பொதுமை அடிப்படையில் ஒன்றெனக் காட்ட முற்படுவது, தவறான முடிவையே நல்கும். மிகச் சாதாரணமாகக் கருதி முடிவெடுப்பதை நிறுத்தி வைத்து, இவை இரண்டையும் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டும் நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்தே, அவை பற்றிய ஆய்வினை நிகழ்த்த வேண்டும்" ⁸⁵ என்று ஜான் வில்சன் கூறும் கருத்துகள் ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கன.

இவற்றை உளம் கொண்டு நோக்கிப், கண்ணில், தன் வாழ்வில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப் பார்த்துத் தெளிந்த தென்வினப் பெருமை விவங்கும். அவை கண்ணிப்பால் காட்டிய அக்பும், கண்ணில் அவகிப்பால் காட்டிய அக்பும் ஒன்றாகி நிற்க

சு. கண்ணில் பண்புநலனை அனை வினக்கி நிற்கும் தட்பம் அத் தென்கில் உன்னிடமாக அமைந்த கிடத்தல் நகிகு புலப்படும். இவ்வினைவேளையில் நிகழ்ந்த உன்ன மாற்றம்-புலவர் காட்டும் மாற்றம்-அவன் ஈவு-பண்புநலனை மாற்றி அமைக்கவில்லை என்ற கருத்தும் உறத் பெறும்.

தரியோதனனக்காகப் போரிட்டுப் பாண்டவரை வென்ற அவன் கருதியதை முடித்தத் தருத்திப் பொருட்டு, மிக்க முனைப்புடன் போர் முனையில் தனி வீரம்

புலப்படுத்திய வடுமனும் தரோனனும் கங்கைமடைய நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். 85அ
பாண்டவர்பால் அகிலும், அதே சமயத்தில் குரியோதனமடைய நலவில் பொந்தம்
சுருபாரும் கொண்டவராய் இருக்கின்றனர்.

வீடுமனைப் பொருத்த வகை, அவன் குரியோதனமடைய நகரிக் கூடக்
பட்டவன் அல்லன். குரியோதனமே அவருக்கு நகரிக் கூடப் பட்டவன் ஆவான்.
அதனைத் குரியோதனமே எடுத்தவரென்கிறார்.

"எங்குக்கு அரசும் வாழ்வும் இருநிலம் முழுதும் தந்த
வெங்குதல உதயன் போல வீடுமன்". 86

நகரிக் கூடக் இன்றேனும், வளர்த்த ஆளாக் கிப் பலகாலம் உடனிருந்த
வாழ்ந்த பாசம் பற்றி வீடுமன் குரியோதனனின் நலக் கருதிப் போரிட முற்படுகிறார். 87

தரோனனின் நிலை, நகரிக் கூடப் பட்ட நிலையே. போரிட முழுவில்,
அதனைத் தானே எடுத்த மொழிகிறார்.

"வலி யில் கைம் முனைதும்,
செட்டோற்றக் கூடக் கழித்திருதல் வேண்டும்
வெய்முலை காதுமொழி". 87அ

இவ்வாறு, பாசம் பற்றியும், நகரிக் கூடப் பற்றியும் வீடுமனும்,
தரோனனும் குரியோதனன் பொருட்டு உயிர்தர முன்வருகின்றனர் எனும், பாண்டவர்
பெற்றி குறித்தத் தம்மை வெல்லும் வகையை அறிவிக்கும் கவிதைத் தரும், பாண்டவர்-
டத்தும் தெரிவிக்கின்றனர். அசையும் போர் தொடங்கிய நிலையிலேயே அவ்வாறு
செய்கின்றனர். 88

85அ. முமத் கவாமி சிப்பனாசந்தர்: முமத் பகவத்கதை: விசுவரூபதரிசையோகம்: 34
பக். 436. (1953)

86. விக்கிபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 47. பக். 575. மற்ரே பதிப்பு (1959)
கிருட்டினன் சா. 115. பக். 353. மற்ரே பதிப்பு (1959)

87. விக்கிபாரதம்: முகலாம் போர்: 9, 10. பக். 404. மற்ரே பதிப்பு (1959)
எட்டாம் போர்: 10, 16. பக். 425-26 " "
பத்தாம் போர்: 48. பக். 445. மற்ரே பதிப்பு (1959)

87அ. விக்கிபாரதம்: திரைமீட்சி: 89. பக். 315. மற்ரே பதிப்பு (1959)

88. விக்கிபாரதம்: முதற்போர்: 11, 10. பக். 388. மற்ரே பதிப்பு (1959),

பத்தாய் நாளி போரிஸ். "யாகசேனக் கைத்தலைய சிவந்தைய என் றுத் திறத்திலி, அவன் தலைக்கிடாக, அருச்சுனக் கையால் - அதையும் கண்னைக் கொல்ல எந்த அருச்சுனக் கையால் - வீழ்வேன்" என, வீழ்மல் தன்னை வெல்லும் முறைமையை வெளியிடுகிறான். அன்றியும் பாண்டவரே இறப்பில் வெற்றி பெறவர் என்ற தன் உறுதியையும் தெரிவிக்கிறான். 89

"போரிஸ் என்னை முன்னே என் மகன் இறந்தான் என்ற தக்கவர் ஒருவர் கூற, அச்சொல் என் செவிப்படித் தான் விடலைத் திட்டமாட்டேன்; போரிஸ் திட்டத்திரிமம் எனக்குக் கூற்றாக வந்து போரிருவான்" என தன்னை வெல்லும் நெறியைத் துரோணன் தெரிவிக்கிறான். அன்றியும், வீழ்மல் கூறியவாரே, பாண்டவர் தலைவனாக தருமனே வென்ற நாடு கொள்வான் என்ற தன் உறுதியையும் தெரிவிக்கிறான். 90

பாண்டவர் பற்றிய பெருமையும், பாண்டவர் வெற்றி குறித்த உறுதியும், அதற்குரிய தெளிந்த காரணங்களும் போரிஸ் இருவரும் உயிர்விடும் வரை அவரை விட்டு அகலாது நிற்கின்றன. யாருடைய நலம் கூடுதி அவர்கள் இருவரும் போரிஸ் முன் வருகின்றனரோ, அந்தத் துரியோதனனிடமே, பாண்டவர் வெற்றிக்ஞாய காரணங்களைத் தயக்கமின்றி வெளியிடுகின்றனர்.

பகைவர் பக்கம், அறம் வளர்க்கும் தருமக் ஊனாக; அவர்க்குத் துரியாக அவர் நலம் கருதும் ஊனாக ஊனாக. இதன்க் பகைவர் பக்கம் மாணவார் குறைவு. தம் பக்கம் மாணவார் பலர் என்ற வீழ்மல் துரியோதனனிடம் எடுத்த மொழிகிறது. இஃது எட்டாம் போர் ஆகிய நடந்த நிகழ்ச்சி. 91

வீழ்மல் கூறிய கருத்தையே துரோணனும் கூறுகிறான். கடல் வந்தாலும்கூட தேர் நகராக ஊர்கிறது. அவன் ஊரும்தேர் ஏறிப் போரும், அருச்சுனனையும் அவனையும் தக்கறித்தவர்கள், அன்னிருவரையும் வெல்லதல் அரிது என்ற ஊடவர்கள்.

89. விக்கிபாரதம்: ஐதே முதற்போர்: 11, 10. பக். 388. மற்ரே பதிப்பு (1959)

90. விக்கிபாரதம்: ஐதே முதற்போர்: 13, 14. பக். 388. மற்ரே பதிப்பு (1959)

91. விக்கிபாரதம்: எட்டாம் போர்: சருக்கம்: 15. பக். 425. மற்ரே பதிப்பு (1959)

படைஎழுச்சிச் சருக்கம்: 57. பக். 386. மற்ரே பதிப்பு (1959).

ஆதலி, பலரும் அறிந்த இவ்விஷமையைத் தெனியாத அரியோதனன் மதித்திறல் அற்றவன் என்ற, வீடும்பி போலவே, அரியோதனன் முகத்தெதிரே எடுத்த மொழிகளும். இது பதினாடிகாம் போர் நிகழ்ந்த அன்ற நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி. 92

போர் துவங்குதற்கு முன்னமேயே, பாண்டவரோடு பொருதலும், அவரை வெல்லதலும் ஆகாவென்குள் கருத்தடைய அவிவிருவரும், 93 போர்ச் சூழலில், தன் மனநிலையை நக்கு புலப்படுத்திக்கின்றனர். வெற்றி வேண்டித் தம்மை நம்பி நிற்கும் அரியோதனனிடத்தே நேரே தம் ஆருத்தை வெளியிடுகின்றனர்.

அரியோதனனுக்குப் போர் வெற்றி வேண்டிப் படை நடத்தும் அவிவிருவரும், பாண்டவர் பெருமை கூறவும், அவர் வெற்றி குறித்துத் துரியோதனனிடமே கூறவும், ஆகிய இனையும் அரியோதனனும் அறியாத வகையில், 94 தம்மை வெல்லும் உபாயத்தைப் பகைவர்க்கு அறிவித்த அவர்தம் இயல்பும் அவர்தம் நிலை மாற்றத்தைத் தெரிவிக்கின்றன.

போர் துவங்கும் வேளையில், கண்ணன் பாண்டவரும் செகிய, அவிவிருவரையும் வெல்லும் வழி வகைகளை வினவியபொழுது அவிவிருவரும் மறத்திருப்பரேல், அவர்களுடைய அரியோதனனையும் வெல்லதல் பாண்டவர்க்கு அரிதாயிருந்திருக்கும். அவிவிஷமையைக் கணினவே அவர்களுடத்தில் கூறுகிறார். 95

இவ்வாறு வெல்லதற்குரிய வல்லமையைப் பகைவர் பயன்படுத்திக் கொள்ளுமாறு, அவரிடமே தம்மை வெல்லும் வழிகளை எடுத்துக் கூறுகின்றனர் எனில், அஃது அவர்தம் நிலை மாற்றத்தினை வெகிளென எடுத்துக் காட்டுதல் தெனியு.

வீடும்பும், தரோணனும், அரியோதனனும் பொருட்டுப் போரிட்டு உயிர் குறக்க முனைந்த நின்றதும் உண்மையே. பாண்டவர்பால் மிகுந்த பரிசுடையரால் அவர் வெற்றி குறித்துத் தம் உயிரை இலக்காக்கியதும் உண்மையே.

92. விஸ்வபாரதம்; பதினாடிகாம் போர்: 62, 63, 64. பக். 515. மற்ரே பதிப்பு (1959)

93. விஸ்வபாரதம்: உள கல் து த: 16. பக். 328. மற்ரே பதிப்பு (1959)

94. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: தரோண பரிசும்: பக். 312. (1922)

95. விஸ்வபாரதம்: முதற்போர்: 9, 13. பக். 388. மற்ரே பதிப்பு (1959).

உரிமையினைப் பாதிப்பது நன்றி ஆகும். இருமை நிலை உடையவரானவர் எப்படி பொருந்தாமா என்பது ஆராயத்தக்கது. அவர்தம் இருமை நிலை, அவர்தம் பண்பு, நலனில் மாற்றம் விளைத்ததோ எனும் ஐயுறவும் ஆராயத்தக்கது.

வீடுமகன் இளமை தொட்டுத் தற் பற்றிற்றித் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டவன். போளில் அவன் காட்டிய முனைப்பிலும், தன் உரிமையில் நிகழ்ந்த - நிகழ்ந்திருக்கக்கூடிய - உணர்ச்சிப் போராட்டங்களை ஒருவழிப்படுத்தித் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டவன். அதனால் ஆங்கு முனிந்தற்கு முன்னமேயே அக் நலத்தாற் பெரியோன் எனப் புகழ் பெற்றவன்.⁹⁶ போகம், தருமம், தவம் ஆகியவற்றை ஒன்றாகக் கொண்டவன்.⁹⁷

அரசாணியின் மீது பற்றுக் கொள்ளாத அரசியற் கடமைகளைப் பொறுப்போடு நிறியவன். தந்தை இப்படிச் சொன்னது, அவன் பெயரில் அரசியற் கடமைகளைச் செய்வவன்.⁹⁸ அத்தகைய மனநிலையோடு தன் தம்பியர்க்கும் உதவிப் பெயர் பெற்றவன்.⁹⁹ அத்தகைய மனநிலை, திருதராட்டிரருக்கு முடிதரும் வேளையில் அவனாகிருந்தது.¹⁰⁰ திருதராட்டிரன் விரியற்றவனானவன், அவன் கடமையைச் செய்யப் புகுந்த பாண்டிவிடைத்தலம் அவன் அன்புடையவனாகவே இருந்தான்.¹⁰¹

திருதராட்டிரன் மைந்தரும், பாண்டிவிடை மைந்தரும், வளர்ந்த முற்றி வளம் பெறக் கல்வி நலமெல்லாம் நல்கி, கிருபன், துரோகன் ஆகியவர் உதவி கொண்டு தீவளர்த்தவன்.¹⁰² இருவரும் ஒற்றமை உடையவராய் பகைவென்று வாழ வேண்டும் எனும் கருத்தில் மிக்க ஆர்வம் செலுத்தியவன்.¹⁰³ மனவேலுபாட்டால்,

96. புறத்திரட்டு: அறிவுடைமை: 15. பக். 119. கழகப்பதிப்பு (1972)

தொக்காப்பியம்: புறத்திரணியல்: நச்சுரர்க்கியிருரை. பக். 234. கழகப்பதிப்பு (1974)

97. விவிலிபாரதம்: ஆரம் போளி: 4. பக். 418.

பத்தாம் போளி: 41. பக். 443. மற்சே பதிப்பு (1959)

98. விவிலிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 116. பக். 19. மற்சே பதிப்பு (1959)

99. விவிலிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 119-122. பக். 20. மற்சே பதிப்பு (1959)

100. விவிலிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 21. பக். 28. மற்சே பதிப்பு (1959)

101. விவிலிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 21, 108. பக். 28, 39. மற்சே பதிப்பு (1959)

102. விவிலிபாரதம்: வளரவந்தச் சருக்கம்: 29, 45. பக். 44-46. மற்சே பதிப்பு (1959)

103. விவிலிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 116. பக். 40. மற்சே பதிப்பு (1959).

பாண்டியரும் துரியோதனனும் வேதபட்டமை தெரிந்த மனம் மிகக் கூர்மையாகி. இவ்வாறு, இவ்வமை தொடர்த் தன்னைக் கருதாது, தம் மரபு நலம் ஒன்றே கருதி வாழ்ந்தவன் வீரமன். அதனில் மரபுக்கே முதல்வன் என்னும் பெயரும் பெற்றவன் அவன். 105

இவ்வாறு தற்பற்றிற்றத் தாய் வாழ்வு வாழ்த்த வீரமனின் வாழ்வில் சில குறைபாடுகள் உண்டு. தம் தம்பிக்கு மனம் முடிக்கும்கால், வக்ருறை கொண்டு காசி மன்னன் மகனிறை மனம் முடிக்கிறது. 106 திரௌபதி துரியோதனனிடம் வேண்டியில், அவன் நீதி வேண்டி அவறியபோது, அவன் மனம் திரம்புமாய் தக்க விடையளித்த அவட்குப் பாதுகாப்புத் தருகின்றமையின் தவறுகிறது. 107 போரில், விராடன் மகன் சிவேதனை நேரிய முறையால் வெல்வது அரிது என்ற தெரிந்த, அவனை வஞ்சனையாற் கொல்கிறது. 108

இக்குறைபாடுகளில் திரௌபதிக்கு அறமும் சூததலம் வழங்கும் கடமை தவறியது ஒன்று நீக்கலாக. 109 ஏனைய இரண்டும் பெருந் குற்றங்கள் எனக் கொள்ளப்படுவன ஆகலாம். தம்பி மனங்கருதி வக்ருறை மேற்கொண்டமையும், சிவேதனைக் கொல்லுவதில் வஞ்சனை நெறி மேற்கொண்டமையும் போர் வீரருடைய நோக்கில் நின்ற காணும்கால் 110 பெருந் குற்றங்கள் எனப்பட மாட்டா. அவையும் தம்பியின்பாலும், பெயரர்களாகிய துரியோதனர்பாலும் கொண்ட பாசம் பற்றியவை என்ற அமைதி கொள்ளலாம்.

104. விஸ்வபாரதம்:வாழ்வுதச் சருக்கம்:105.பக்.56. மற்ரே பதிப்பு(1959)

105. விஸ்வபாரதம்:பத்தாம் போரிச் சருக்கம்:41.பக்.443. மற்ரே பதிப்பு (1959)

106. விஸ்வபாரதம்:சுருகலச் சருக்கம்:124.பக்.20. மற்ரே பதிப்பு (1959)

107. விஸ்வபாரதம்:குதபோரிச் சருக்கம்:233.பக்.180. மற்ரே பதிப்பு(1959)

Pandit Swaminatha Atreya: Idealism and Pragmatism
Indian Express, dated March 29, 1979

108. விஸ்வபாரதம்:முதற்போரிச் சருக்கம்:68.பக்.395. மற்ரேபதிப்பு(1959)
முதற்போரிச் சருக்கம்:68.அ.மு.கோ. உரை விளக்கம்:
பக்.56. அ.மு.கோ.பதிப்பு (1968).

109. Pandit Swaminathan Atreya: Idealism and Pragmatism:
Indian Express dated March 29, 1979

110. V.R. Ramasubrahmanya: War in Ancient India.
Page 305-06 (1948)

இக்குறைபாடுகளை ஏற்கக்கொண்டு நோக்கியும், வீடுமனைய வாழ்வு, தக்க முதல் இடத்தில் வரை உயர்ந்த வாழ்வாக இருந்தது என்பது பொருத்தமேயாகும். தனி வாழ்வில் தந்தையின் இன்பம் கருதித் தன் இன்பத்தைத் தியாகம் செய்வது முதல் (தரியோதனத்தியர் - பாண்டவர் பாக் தலம் கருதி) பொது வாழ்வில் போரிடக் களத்தில் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்வது வரை அவர் வாழ்வு ஐய வாழ்வாக அமைந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 111

இத்தகைய பெருமைகளை உடை கொண்டு நோக்கி, வீடுமன், போரிடக் களத்தில் காட்டிய நிலைமாற்றம் அவனைய பண்புநலனை ஒன்றும் செய்கின்றனவோ என்று தெரியலாகும். பாண்டவர் தரியோதனர் பாக் அவர் மேற்கொண்ட இருமை நிலை அவர் பண்புநலனை மாற்றியதோ என்கும் ஐயுறவிக்குச் சிறிதும் இடமில்லை என்பதும் விளங்கும்.

போரிடக்களத்தில், உயிர் விடும் நிலையில், அவர் தரியோதனத்தியர்களுக்கு கறிய செய்கிற, அவர் பண்புநலன் பற்றிக் கொண்டுதான் ஐயுறவுக்குச் சிறிதும் இடமில்லாமல் செய்வது விடுகின்றது. "போரிட்கூறிய திறம் அறிந்த பொருக. உல்கட்கே உரிய அநிமை குறி வேண்டா" என்று, அவரை வக்கப்படுத்துகிறார்.

"உறபோர் அறிந்த கொண்டு பொருவர்"

தனி அநிமை பொன்றம்" 111அ

தன்னைப் பொறுத்தவரை, தன் தனி அநிமையை நிலை நிமித்தி விட்டே தலை சாய்கிறது. தேர் ஐயும் கண்ணின் மேலையும் சிவக்குமாரம் அம்பெய்கிறது. தன் மேலையில் வந்த கைப்பை அருச்சுனை அம்புகள் எவத் தெரிந்த பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறது. இதுதான் நிலையில், அருச்சுனை வேண்டித் தன் தலையில் தாழ்வு நீர்க்குமார வேண்டி நின்று அவர் கைப்பட்டு அம்புப்படுக்கையில் வீழ்கிறது.

111. Pandit Swaminatha Atreya: Idealism and Pragmatism.
Indian Express: dated, March 29, 1979

Anna: N. Subramanian: The last glorious phase.
Indian Express, dated, November 27, 1979.

111அ. விக்கிபாரதம்: பத்தாய் போரிடச் சருக்கம்: 35. பக். 442.
மற்றே பதிப்பு (1959).

பகைவன் கைய்படுதல் வாயிலாகத் தாக்குப் பரிசு காட்டும் பரிசுவாய்ப்பாக உருவத்தவனில் சாரித்த நிற்கிறதில் எல்லா னரியோதகுதியை ஐயுறுவதாக, அவர் பொருட்டுத் தன் உயிரைப் பணயம் வைக்கிறது. வீடுமனில் இறந்த நிலை, அருச்சுனன், கண்ணன் ஆகிய இருவர் கண்ணிரையும் பெருக்குகின்றது. அவர் வீடும் கண்ணி, கண்ணில் அம்பு பட்டாலெனத் தடிபுதத்தும் கொடுமை புலப்படுத்தவதாக உருவது. அருச்சுனனும் கண்ணனும் பகிர், வீடுமன் செந்தி கேட்டு இருந்திருக்கச் செல்லையும் அச் செந்தி தாக்காத அலகுக்கிறதன். யாரும் நெஞ்சு தாக்காத வருத்தக்கிறதன். நொந்த நெருக்கிறதன். இரங்கிக் கலங்குகின்றனர். 112

"புருகதன் கைத்தலம், புனைதழாவி வீரனும்,

... இருக்க வீடும் அம்பினில் ஸூகிரர்

சேரவந்த இரங்கு வகை ஆகிவெங்கனம் குறகு

சேனையும் திறந்து அலறவே

யாரும் நெஞ்சு அழிந்தனரிகள்; யாரும் நெஞ்சு நெருத்தனரிகள்

யாரும் நெஞ்சு இரங்குகளிகளே. 112அ

தன்பொருட்டு இரங்கி வருத்தம், பாண்டவரையும், னரியோதகுதியையும், அஞ்சவேண்டி எல்லா ஆறதல் கருகிறதில். அஞ்சாமை கொண்டு தொடர்ந்த போர் புரிந்த, தந்தம் திறத்திற்கேற்ற பயிற் பெறக் கருத்தில் அவர் அவ்வாறு கருகிறது. 113

தன்பொருட்டு இரங்கி வருத்தம் இருவரும் தாக்கு வேண்டியும், போரைக் கைவிடார் எப்படி வீடுமனுக்கு நன்கு தெரியும். ஆதலால், இருசாராரிக்கும் அவர் அஞ்சாமை நல்கிக் கடைமை புரியுமாறு 114 அறிவுரை கருகிறது. உயர் வீடும் நிலையில், இருசாராரிக்கும், தன் ஆண்மை தோன்ற, அஞ்சற்க எல்லா அவர் கரும் அறிவுரை, அவர் இருமை நிலை உடையது அல்லது என்பதைக் காட்டும். பாண்டவர் பால் கொண்டு மதிப்பும், னரியோதகுதியுடனாகக் கொண்டு பாசமும், ஒன்றாகக் கொண்டு குறவி நின்ற அங்குடைய பண்புநலனை மாற்றவில்லை என்பதும் புலப்படும்.

112. விவிலிபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 37. பக். 446. மற்றே பதிப்பு (1959)

112அ. விவிலிபாரதம்: பத்தாம் போர்: 37. பக். 443. மற்றே பதிப்பு (1959)

113. விவிலிபாரதம்: பத்தாம் போர்: 42. பக். 444. மற்றே பதிப்பு (1959)

114. ஸ்ரீ மகாபாரதம்: பின்னம் பரிசு: பக். 489. (1919).

அறிவுட வாய்மையில், ஒழுக்கவியல் (Moralism , நீதித்தியவும் (Fatalism) பலரிக்கும் ஒன்றை ஒன்ற முறையைப் போல் தோன்றும். நமக்கு நாமே எங்கள் பார்த்ததாவும், பிறரொரு கைத்தாயித்தாவும் அவை முறையி நிற்பவையாகக் காணும். ஒன்றிக்கொன்ற வேறுபாடு என்றும் வெவ்வேறு பயன் விளைப்பன என்றும் கருதி எதனைச் சாரிவது என்றறியாமல் தடுமாறலோசம். சமயத் துறையில் தோன்றும், விவாதமும் ஐயமும் போல், நம்பிக்கைக்கும் (Faith) காரணகாரிய உணர்வு (Reason) க்கும் முரணிருப்பத போல் தோன்றும் சூழ்நிலை அமைதல் உண்டு. மனச் சான்றும், அவைப் பொருத்தைய அடிப்படையும் (Expediency) நீதியும், கருணையும், சட்டமும், ஆசையும், ஒன்றிக்கொன்ற முறையி நிறு, நம்மிடத்தே இருகுறல் கொடுப்பன போல் தோன்றும். இத்தகைய சட்டம், அப்பட்டமாகத் தோன்றிறும், ஒழுங்கியற் சிக்கல்களுக்குரிய சூழ்நிலைகளை மக்கள் எதிர்ப்படுத லையும் அதற்குள் அவர்க்கு விளையும் பயன்களையும் ஆய்ந்து, உள் அளவியலாளர் (Psychoanalysts) இவற்றிற் காணும் முறைகளுக்குப் பரிகாரம் காண்கின்றனர்..... காரணகாரிய முறை கொண்டு நோக்கி, இத்தகைய முறை தேவையற்றது என்ப புலப்படுவதால் அது நடைமுறையில் கொள்ளத்தக்கது அன்ற என்ப தத்துவ தாலாரும் விளக்கம் நல்குகின்றனர். 115

இக்கருத்தகளை உள் கொண்டு நோக்கி, பாண்டிபால் பரிசும், தனியோதகுதியரிப்பால் பாசமும் கொண்டு, வீடுமல் இருமை நிலை புலப்படுத்தித் துள் என்பதாகத் தோன்றும் கருத்த வடிவற்றது என்பது தென்காணும். போரிச்சூழலில் தன்னை வெல்ல உபாயம் கறியதனால் எய்திய நிலைமாற்றம், தனியோதகுதியரி பொருட்டு உயிர் விரும் உறுதியை மாற்றலில்—லையாதலில், வீடுமனாடைய பரிபுதலில் மாற்றம் நிகழலில்லை என்பதும் நன்கு விளங்கும். போரிச்சூழலில் பகணாட்டத்தத் தன்னை வெல்லதற்குரிய உபாயம் கறிய நிகழ்வுகள் பற்றிய உண்மையும் பகணரை எதிர்த்த நிறு உயிரிழ்விடுவதாக உறுதி கொண்டுருந்த அவ்வாறே பகைவர் கையில் உயிர் நீத்த ஒழுக்கியல் பற்றிய உண்மையும் ஒன்றக் கொண்டு முரணாக நிறு, இரண்டும் அவ்வாறே பரிபுதல்கள் விளக்கிக் காட்டுவதில் இயைந்த நிறு பயன்படும் தட்பமும் மிக நன்கு விளங்கும்.

வீடுமஞ்ஞைய நிலையிலேயே தரோணனும் உலிளாகி. வீடுமனைப் போல் தன்னை வெகுவதற்குரிய வழிவகைகளைப் பாண்டவர்க்கும் கணிகர்க்கும் எடுத்தாக் கூறுகிறார். வீடுமஞ்ஞைய நிலைமாற்றம் அவஞ்ஞைய பம்புநலனில் மாற்றம் நிகழ்த்தாததே போலவே, தரோணஞ்ஞைய நிலைமாற்றமும் அவஞ்ஞைய பம்புநலனில் எத்தகைய மாற்றமும் நிகழ்த்தவில்லை.

தரோணன் போர்க்கலைத் திறங்களால் (குறிப்பாக விற்கலைத் திறத்தால்) பேராற்றலும் பெரும் புகழும் பெற்றவன்.¹¹⁶ வீடுமன் பலிற் பரசராமனுடத்திலேயே இவனும் பயின்றவன். வீடுமனும் மதித்தத் தன் இனையோர்க்குக் கலிந் நலம் பெருக்குமாறு வேண்டி. வீடுமன் அவனும் அழைக்கப் பெற்றவன்.¹¹⁷

போர்க்கலைத் திறங்களைப் போலவே வாயிமை முதலிய அகழகப் பம்புகளையும் உரத் தோன்ற வளர்த்துக் கொண்டவன்.¹¹⁸ தன்வெரு பலிற் நலிபன் (யாசசேனன்) தானே ஸ்விந்த மொழிந்த வாக்கினைக் காவாயமையோடு, அவன் வாக்கினை நம்பியிருந்த உற்ற வேளையில் நினைவுபடுத்திய போது இகழ்த்தலும் செறிதமயில், தன் போர்க்கலைத் திறத்தினைப் பயன்படுத்தி, (தானே பயிற்றிய மாணவன் மூலம்) தன் நலிபர்க்குத் தன் போர் வலிமையையும், வாயிமையின் மாண்பையும் புலப்படுத்தியவன்.¹¹⁹

தான் வளர்த்தப் போற்றிய போர்த் திறத்தின் மீது பெருமையிடுக் கொண்டவன் தரோணன். ஆம்மையிடு, தன்மையிடு பலிற் அருச்சுனன் தன்மையும் விஞ்சி நிற்பதைக் கண்டு அனனைப் பாராட்டும் பெரு மனத்தை அவன்கு நல்குகின்றது.¹²⁰

116. விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 32. பக். 45. மரீரே பதிப்பு (1959)

Dr. Chelmat Achyuta Menon: Euttacean and his age: Page 146 (1940)

117. விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 34. பக். 45; 45. 46. பக். 46. மரீரே பதிப்பு (1959)

118. விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 35. 43. பக். 45, 46; பதினாறும்போர்ச் சருக்கம்: 3; பக். 551. மரீரே பதிப்பு (1959)

119. விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 35. 43. பக். 45, 46; பதினாறும் போர்ச் சருக்கம்: 3. பக். 551. மரீரே பதிப்பு (1959)

120. விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 48. பக். 47; நிறையிட்டி: 92. பக். 315. மரீரே பதிப்பு (1959)
நிறையிட்டிச் சருக்கம்: 93. ஸ். ஸ். கோ. உரை விளக்கம்: பக். 168. ஸ். ஸ். கோ. பதிப்பு (1960).

பேரளித்திறத்தைப் போலவே, அகழகப் பண்பாடு வளர்ச்சியில் மிக அமைகொண்டிருந்த மதிப்பு, பணவசூலிய தருமவித்த அமைக்கப்பட்டபோது, அவை மதித்தது போற்றும் விருந்த உணர்வை அவர்களு நல்குகிறது. ¹²¹

இவ்வாறு, புறத்தாலும் அகத்தாலும் பேராற்றல் வளர்ந்த நகர துறையாக தான் போற்றிய விழுமிய பண்புகளுள் ஒன்றாக நகரிக் கூடிக் பொருட்டு, தம் வாழ்வுக் கொள்கைக்கு எதிராகத் தீயோராகிய குரியோதனியகரசி சாரித்த நகர வேண்டியவருகிறார். அவ்வாறு, நகரம், அறமும் நேர்மையும் உடையாரிடத்தாக் கொள்கும் பாரியம் பற்றம் அவை விட்டு நகரில்லை. தம் பேரளித்திறம் போலவே, தான் பேணிய வாய்மை முதலிய அறங்களைத் தக்கித்திருந்த விலக்குதலோ அவற்றிடமிரு தான் விலகலோ செய்தல் அவர்களுக்கு இயலாமையில், பாண்டவரீபால் அவர் கொண்டிருந்த பற்றினை விலக்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. ¹²²

இத்தகைய பண்புகளையே உற்ற வேளையில் பாண்டவர்களுக்குத் தக்க அறிவுரை கூறி அவர்களை நெறுப்படுத்தினார். இதில் இருந்த உடைமையளைத் திருதராட்டிரன் பாண்டவர்களுக்கு மீண்டும் நல்க, அவர் சொற்களுக்கிணங்காமல் துச்சாதனம் மறத்தகரத்த பொருது, குரியோதனம் முதலிய நால்வரையும் திருத்த முடியாத தம் நிலையைத் திருதராட்டிரனிடம் எடுத்தகரக்கிறார். ¹²³

பகவிரட்டாவிடம் காவணாழியும் ஓராவிடம் கரத்தகர வாழ்வும் மேற் கொண்டு திரும்பி வந்த இழந்த அரசும் வாழ்வும் திரும்பப் பெறலாம் என்றும், காவணாழியும், பாண்டவர்க்கே புதியதன்றும், இராமன் வாழ்வில் மூலம் நிகழ்ந்ததும், சூதனின் அவர் போல் காவணம் சென்ற திரும்புக என அவர் வரலாற்றையும் கூறிப் பாண்டவர்க்கு நம்பிக்கையும் ஈட்டி அளிப்புகிறார். ¹²⁴

121. விவரிப்பாரதம்: பகவிரட்டாம் பேரளிச் சருக்கம்: 90. பக். 466. மற்ரே பதிப்பு (1959); வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: பக். 94. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

நல்லாப்பின்னை பாரதம்: உத்திரநிலையம்: சருக்கம் 346, 185. பக். 680-84 (1911)

விவரிப்பாரதம்: பகவிரட்டாம் பேரளி: 85. பக். 465. மற்ரே பதிப்பு (1959)

122. விவரிப்பாரதம்: பகவிரட்டாம் பேரளி: 62. 94. பக். 515. மற்ரே பதிப்பு (1959)

123. விவரிப்பாரதம்: குறியோதி: 271. பக். 185. மற்ரே பதிப்பு (1959)

124. விவரிப்பாரதம்: திருநிலையம்: சருக்கம்: 86. பக். 314. மற்ரே பதிப்பு (1959).

260

"அந்தவகி உலர்ந்த செவ்வ முரசு அநிர் அயோத்தி மூலம் மகிழ்வகி கதையும் கூறி உரை செயித படியே உங்கள் உலகிலே இழந்த சில நாள் வரை செயி காணிக் கவகி வருவதே வழக்கும்" எங்கும். "அரிவையோடு அகன்ற நீவிர் ஐரும் அடவி எய்தி சுரார்தித் தந்த-தூத அகக்கி குங்குதிரி; மகிழும் நாடல் ஒருமும் அறிபா வகிசாய் ஒருதிரம் இறைதிரி; உங்கள் பெருவிறல் அரசும் வாழ்வும் புகழறப் பெருதிரி" எங்கும். 124அ

இடரமிக்க வேளையில் நம்பிக்கையும் உறையும் தந்த நல்லோராகிய பாண்டூரிக்கு நெறி உரைத்திய அவ்வடைய பக்பாடு அவனும் தொடர்ந்த நிற்கிறத. அதனாலேயே பகைவராகிய தருமன் முதலியோர் பக்பாட்டையும், தன் பக்கம் உள்ள துரியோதனம் முதலியோர் பக்பக்தமையையும், வெற்றி வேண்டி தன்னை நம்பியிருக்கும் துரியோதனத்திலேயே எழுந்த மொழிகளும். 125

எனவே, போர்த்துகலில் மட்டுமல்லாது, ஆதற் முகம்மேயே, குரோணி, பாண்டார்பால் பரிஷம் மதப்பும் கொண்டுவரு உள்ளாகி என்பது இவ்வகை ஆய்ந்தவற்றில் புலகுக்கிறத.

அவ்வாறு துரோகம், பாண்டவர் பால் கொண்டிருந்த பரிவும் மதிப்பும் அவ்வளவு பணிபுரலனை மாற்றவில்லை. தகிலை வெல்லும் வழியைப் பாண்டவர்களுக்கு கற்றுத் தரவேண்டாம். தனியோதனைப் பால் அவை கொண்டிருந்த நன்றி ஊர்வில் எந்த மாற்றமும் நிகழவில்லை. நிகழவில்லை போல, தகிலை எதிர்க்கத் தயக்கம் அருச்சுனனிடம், "செஞ்சோற்றைக் கழித்திருந்தல் வேண்டும்"¹²⁶ என்று எடுத்தக் கற்று, நன்றி ஊர்வுக்குரிய காரணம், போரிச் சூழலும், அவ்வளவு நெஞ்சில் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருந்தது. அத பற்றியே அங்கு போரினில் இறப்பதைப் பொருள்படுத்தாதது, தனியோதனைப் பொருள் போரிருகிறது. தகிலை கற்க வருவோருமேயே தகிலைக்கு ஊராவும் எங்கு தெரிந்த பின்பும், சாவுக்கு அஞ்சாமல், தகிலை

124அ.விவிலிபாரதம்:ஆ.போர்ச் சரக்கம்:274-75. பக்.185.
மற்றே பதிப்பு (1959)

125. விடுவிபாளையம் : பக்ஷிபாயம் பேரர்: 84, 91. பக். 465. மற்செபதியு (1959)
பத்செராயம் பேரர்: 38. பக். 451. மற்செபதியு (1959)

126. விவசாயத் துறையில் சலுகை: 89. பக். 315. மரபெழுத்து (1959).

மாணவர்களைப் புகட்டு இலக்காக மாற்றுக. த் துரியோதனன், தன் வாழ்வு வலி, வென்றி, தேச உதவி ஆகிய யாவும் துரோக முகியனே¹²⁷ என்ற நம்பிய நம்பிக்கைக்குப் பழுத ஏற்படாமல் தன் உயிரைப் பணயம் வைக்கிறான். கன்னி நலத்தால், அயல்; போரித்திறத்தால் அரன்; உயிர்க்கு நலம் செய்யும் அருட் பண்பால் அளி; தன் மரபு இடி இவ்வுலகில் இலக்குமாற தன்னைப் போலும், வீரஞ்சிய அவதீதாமனின் தந்தையாக விளங்கித் தன் கடமை முடித்த, வீர மறவத்தால், வீடு போய் எய்தினான் என்ற துரியோதனன் அவன் பெருமையை மறவாது போற்றாமனவின், தன் நன்றிக் கடனுக்கு ஈடுதந்த தன் பண்புநலனில் மாற்றம் இவாது, உயிர் விடும் வேளையில் தன்னைக் காத்துக் கொண்டவன் துரோகன்.

"கனிமுகக் கடவுள் அளித்த கரும் பரித் தாமா எழும்

குறைகழல் துணைத்தாள் சிங்கக் குரு னையைப் பயந்த தாகை

அருமறைக்கு அயனை ஒப்பாள் அடல் சிலைக்கு அரனை ஒப்பாள்

திருவருட்கு அரியை ஒப்பாள் திருத்தரு வீடு 'சேரித்தாள்'¹²⁷அ

பாண்டவரும், துரியோதனனும் இறந்த வயர மதிக்கும் வகையில் நல்வாழ்வு வாழ்ந்த துரோகனின் உயிர்த்தில், நடுவு நிலைமைக்கும், நன்றி உணர்வுக்குரியனையே பேராட்டம் நிகழ்த்திருத்தல் வேண்டும். விழுமிய பண்புகளுக்கு மதிப்புத் தரவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தைப் பொறுத்தவரை, அவன் உயினைப் பாண்டவர்பால் சென்றிருத்தல் வேண்டும். வாழ்வுக்குரிய வன்கனி நலி, வைத்தப் பேணிக் காத்தமையின், தயோராமமும், துரியோதனனும் விட்டு அகலக் கடாது என்ற உதவி அவனைத் துரியோதனனிடத்தே ஈர்த்து வைத்திருத்தல் வேண்டும்.¹²⁸

விழுமிய கொள்கைகளுள் அச்சுமுனில், எக்காரணத்திற்காக எதனைக் கடைப்பிடிப்பத என்ற போராட்டம் அறவோர் வாழ்வில் நிகழ்தல் ஆய்வாளர் எடுத்திக் காட்டுகின்றனர். தற்சார்புடைய கடப்பாடு (Subjective Obligation) தற்சார்பில்லாத கடப்பாடு (Objective obligation) ஆகியவை எத்தகையன என்ற முடிவெடுப்பதில் குழப்பம் நிகழ்தல் உண்டு. அறவியல் பற்றிய அ வறியும்

127. விவிலியபாசதம்: பதினேந்தாம் போர்: 47. பக். 550. மற்ரேபதிப்பு (1959).

127அ. விவிலியபாசதம்: பதினேழாம் போர்: 48. பக். 575. மற்ரே பதிப்பு (1959)

128. திருக்குறள்: அறத்தப்பாள்: நடுவுநிலைமை: பரிமேலழகர் அவதாரிகை.

அப்படி அறியும் நகனாது அமைந்தாலகிற இரகியையும் மாறி ஊர்ந்தல் நிகழக்
கடும் எகிற அவர் விளக்குகிறனர். 129

முதல் ஊர் ஒகிறைப் பொருத்தியது எகிற முடிவு கட்டலாம்: அப் பொருதி
பற்றிய வேறு சில கருகளைக் கண்டறிந்த பகி, உர்ளத்தில் நிகழும் மாறுதலக்கேற்ப,
அத லேயே பொருத்தாதது எகிற பகிவர் முடிவுக்கு வரலாம். எனவே அப்பலத்திற்கும்
ஊர்வுக்கும் ஏற்ப, பொருத்தியது எகிற முக்வர்க் கருதியது லேயே பொருத்தாதது
எகிற முடிவுக்கு வந்தது அது பற்றிய வேறு கருத்தம் ஊர்ளலாம்¹³⁰ எகிற
தொடர்ந்த விளக்குகிறனர்.

இக்கருத்தக லே நீதி ஊர் கொண்டு நோக்கி, பாண்டவர் தம் பெருமைக்-
கேற்ப அவக்பால் கொண்டிருந்த மதிப்பையும் பரிவையும் பெரியவவெகக் கருதியும்,
தரியோதகை (த்யவலுயிலும்) தகக்குச் செய்த வாழ்நாள் உதவிக லே¹³¹ அவற்றிலும்
பெரியவவாகக் கருதி அவன் பொருட்டுப் போரில் உயிர்தலே முறை எகிற முடிவுக்கு
அவன் வந்திருத்தல் பொருத்தியதே ஆகும் என்பது புலப்பகும். 132

குரோணக இத்தகைய முடிவுக்கு வருவதற்கு இகிலுரு முக்சிய காரணத்தையும்
கருதியிருத்தல் வேண்டும். குருகுலத்தக இ லேயோர் வளர்ச்சியும் நலமும் கருதித்
தல் லே வருவழைத்து எல்லாச் சிறப்பும் அவித்து மேம்பருத்திய¹³³ வீடுமக
ஒருபுறம்-பாண்டவர்-பாசி-பகியும்-மதிப்பும்-கொண்டு
வாழ்வையும் அவன் செயலையும் கர்ந்த நோக்கியிருத்தல் வேண்டும். வீடுமக
ஒருபுறம் பாண்டவர்பால் பகியும் மதிப்பும் கொண்டு, இகிலுரு புறம் தரியோதகையர்
பால் பாசமும் பற்றும் கொண்டுருகி, இறதியில், பாரதப் பெரும் போரில்
தரியோதகையர் பொருட்டு உயிர்விட முக்வந்ததை நோக்கித் தகதும் அத்தகைய
முடிவுக்கு வந்திருத்தல் வேண்டும். அதிலும் உறவினலுயி வீடுமகே பாசம்

129. Sidney Zink: The Concept of Ethics. Page 136 (1962)

130. Sidney Zink: The Concept of Ethics. Page 33 (1962)

131. வி்விபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 200. பக். 653. மற்ரே பதிப்பு (1959)

132. வி்விபாரதம்: பதினெந்தாம் போர்: 44. பக். 549. நிகரமிட்சி சருக்கம்: 89
பக். 315; மற்ரேபதிப்பு (1959)

கம்பராமாயணம்: ஷத்தகாண்டம்: கும்பகருணக வகைப்படலம்: 150. பக். 175.
மற்ரே பதிப்பு (1958)

133. வி்விபாரதம்: வாரணசு சருக்கம்: 46. பக். 46. மற்ரே பதிப்பு (1959)
பதினெந்தாம் போர்: 32. பக். 547. மற்ரேபதிப்பு (1959).

காரணமாக உயிர் விட முன் வருகிறான் எனில், உறவுல்லாத தாக்க, நன்றியுணர்வு என்னும் பண்பு, காரணமாக அவர் பொருட்டு உயிர் விடுதலை பெரியதொரு பொறுப்பாகக் கருதியிருத்தல் வேண்டும்.

"அறிவியற் கருத்துகள், புறநலன்களோடு அமைந்து நிற்பன; தத்துவம் பற்றிய கல்விக் கூறுகள் நம்பிக்கைகளோடு தொடர்புடையனவாய், உண்மை உறப் பேணிக் காப்பார் தம் இயல்பில் அமைந்து விளங்குபவை. ஆதலின், தமக்குத் தக்க உதவி புரிந்து நெறிப்படுத்தவாரைத் தெரிந்தெடுப்பதில் மிகுந்த கவலை காட்டுவது அறிவோடு எண்ணிப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய கடமையாகும். தத்துவ ஞானிகளையும் அவர் தம் தாக்களையும் தெரிந்தெடுத்தல், அவற்றோடு தம் வாழ்வில் தானே தன்மேலிட்டுக் கொள்ளும் தத்துவம், ஆசியவை மனிதனுடைய பொறுப்புகளில் குறிப்பிடத் தக்கவை. ஒவ்வொரு பண்புநலன் என்பது பெரும்பாலும் அவர் தன் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கும் தத்துவத்தைப் பொறுத்தது. அத்தகைய தத்துவமும் அவனுடைய பண்புநலனைப் பொறுத்த அமைவது என்பதும் மிகையன்ற. இவை ஒன்றாகக்கொண்டிருந்தால் ஒன்றை ஒன்று மேம்படுத்தவன். அவ்வப்போது பயன்படும் அப்பின் ஆற்றல், எதனையும் தெள்ளுமுத்தம் காரண காரியத்திற்கு ஆசியவற்றை விட, வேட்கை, பயவற்ற அறிவு ஆசியவற்றின் செல்வாக்கிற்கு ஆட்படுதல் மக்களிடையே ஆதலின், தனித் திறமை, விரிந்த கல்வி ஆசிய இவற்றிலும், தனி மனிதனின் அற நெறிப்பட்ட தன்மையைப் பொறுத்தத் தத்துவ தாக்கம் தென்கு வேண்டுமென்பதை அத்திறையினர் காலக் காலமாகப் பொருந்திய வகையில் தென்கு நிபுணத்தையுள்ளனர். பண்பு நலன் (Character) ஆளுமை (Personality) உலகோர் நோக்கு, ஆசியவற்றை, உடலுக்குள் வகைப்படுத்திக் காட்டுதல் வேண்டும். எனவும், அவை உண்மையில் தனி-தனியாகப் பாடுபடுத்தித் தக்கன அல்ல. தாக்கம் உணர்ந்து கருவது, தத்துவம் உன்னார்ந்த இயல்பொரு பொருந்தியது; தாக்கம் நம்புவது எதுவோ அவே தனினை உருவாக்குவது; தத்துவம் அது நலனைப் பொறுத்த தாக்கம் மேற் கொள்ளும் கடவுட் கொள்கை அமையும்; தாக்கம் புலப்படுத்தும் அப்படி நெறியைப் பொறுத்தே தன் வாழ்வும் அமையும்" என்கிற வாழ்க்கை, சான்றோர் தொடர்பு

வாழ்வு நெறி, ஒழுக்கநெறி, தன்னை ஆக்கல் ஆகியவைப் பற்றி சார்லஸ் வால்ட்ராப் கூறும் கருத்துகள் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கவை. ¹³⁴

இக்கருத்துகளை உளம் கொண்டு நோக்கி, துரோணன், வீடுமுடியை வாழ்வினைத் தக்கவாறு ஆய்ந்து, அவனைத் தனக்கு நெறியுணர்த்துவோருமிடம் கொண்டுபோய் அவன் வழி நிகழ வாழ்ந்து, பாசம் காரணமாக அவன் தன் உற்றாரிடக்காக உயிர் நீத்தது போல், தன்னைப் பேணியார் பொருட்டு நன்றிக் கடல் காரணமாக உயிர் நீத்தான் எப்படி பொருந்தவதேயாகும். ¹³⁵

துரோணன், பிறப்பால் அந்தண மரபினன்; ஆய்வும் பெற்ற கலைத் திறந்தாலும் அது கொண்டு வாழும் வாழ்வாறும் அரச மரபினன் போல் ஒழுங்குகிறான். ஆயின் வாழ்வின் இறுதி நிலையில் - உயிர் விரும் நிலையில் - விழுமிய அந்தணனாய் உயர்ந்து நிற்கிறான். தன் மகன் மாயந்தான் என்னுள் செய்தியும் வாய்மையானல் ஒருவன் (தருமன் போலும் ஒருவன்) வாய்மை தவறில் என்ன செய்தியும் அவனுக்குக் கலக்கலும் வியப்பும் தாராத, மாறாக அமைதி, விடுப்பு வெறுப்பற்ற சமன்பாடு ஆகியவற்றையே தருகின்றன. ¹³⁶ இந்த நிலையில் அவன் அந்தணனாகுரிய ஐலக்கனமெல்லாம் அமையப் பெற்றவனாகிறான்.

அரச மரபினர் பெருமையும் அந்தண மரபினர் பெருமையும் பற்றி ஆய்வாளர் எடுத்ததற்குமே கருத்துகள் ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கவை.

"அரச மரபினருடைய போர் வீரன் எதனையும் எதிர்த்த எழ்த்தவதே குறியாக உள்ளான். அந்தணனோ வாழ்வின் முழுமை பற்றிய தெளிவுடையவனும், எட்டியிழை சாராத, அவற்றைக் கடந்து நிற்கிறான். அவன் எதனையும் சார்ந்து நிற்கின், தனக்குத் தானே நேர்மையற்றவனாகின்றான். அவன் போரிடவில்லை என்பது போரின் யாவும் பயனற்றன என்று கருதுகிறான் என்பதாகாத. அவன் தனக்குரிய போரிகளெல்லாம் புரிந்து முடிந்தவனாக விளங்குகிறான். தனக்கும்

134. Charles F. Wallraff; Karl Jaspers: An Introduction to his philosophy. Page 131-32 (1970)

135. வினியோகம்: பதினெட்டாம் போரின் சருக்கம்: 16. பக். 545, 28. பக். 546 மற்ரே பதிப்பு (1959)

136. வினியோகம்: பதினெட்டாம் போரின் சருக்கம்: 16. பக். 545. மற்ரே பதிப்பு (1959).

உலகத்திற்குமிடையே உள்ள கருத்து வேறுபாடுகளையெல்லாம் கடந்து அமைதி நிலையை அடைந்து நிற்கிறது. யாவர்க்கும் இனியதும் ஒழுங்குதல் அந்தண்களிடையேயுள்ள பணிபு. நன்கு போர் புரியக் கற்றோர், விழுமிய ஞானியாதற்கு வழி வகை செய்கிறது. தரவுட்கு போர் புரிந்து, போர்க்களத்தில் வழிப் பெறும் நடைமுறைக்கொத்த அகநலன், ஞானத்திற்குரிய தெய்விக அமைதி நிலை பெறாதற்குரிய தருதி நல்குகிறது. போர்க்களத்தில் அஞ்சாமை புலப்படுத்தி விழுப்புன் நல்கியும் பெற்றும் சாவோடு போராடி அதனை எதிர்த்து நிற்கும் திறத்தை அளிப்பாடில் போக்குரல் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். தன் வாழ்வுத் தியாகம் செய்வதெனக் கொள்கும் உறுதியே அவன் உயர்ந்தோனெனப் படுதற்குரிய அறிகுறியாகும். அஞ்சாமையே போர் வீரருக்குரிய தலையாய பணிபு ஆகியும், அதுவே தலையாய நிலை அகற்ற.

தயவு செய்து பாரும் பெருகி ஆகமா பெரும் பிறை ஒன்றை எதிர் காணும் அல்லல் மிக்க வேளையில் போர் வீரன், 'ந் இப்பொழுது இதுனைச் செய்யலாகாத உன்னைக் கொல்வேன் என்று அச்சுறுத்துகிறது. உண்மையான அந்தணோ, அதுனைச் செய்யற்க, அதன் பொருட்டு நான் உயிர் நீப்பேன்' என்று கூறுவான்..... 137

போர் வீரருக்கும் அந்தண்களுக்கும் உரிய மேற்குறித்த வேறுபாடுகளும் ஒப்புமைகளும் தரோணனுடைய இருவகை வாழ்க்கைக்கும் பொருந்தி அமைகின்றன. தன்னை வலிவித்த யாகசேனனை வஞ்சினம் கூறத் தன் மாணவன் மூலம் வென்ற பெருமிகை கொண்டு போர் வீரரும் வாழ்வுத் துவக்கி, பாண்டவர்-தரியோதனதுயர் பால் காட்டும் நஞ்சு நிலைமை¹³⁸ நன்றி உணர்வு ஆகிய இரண்டு உணர்வுகளுக்கும் இடந்தந்து உணர்வு போராட்டம் எய்தி, இறுதியில், மகனை முடிந்த செய்தியும், வாய்மையானது நிலைகுலைந்த செய்தியும் செவியரூப்ப, அவற்றால் கலக்கமெய்தாதது, விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலை அடைந்து தன் வாழ்வு நிறைவுகூடச் செய்கிறது. 139

137. S. Radhakrishnan: The Hindu view of life. Page 84 (1964)

138. பாண்டவர் பெருமைக்கேற்ப, அவர்களுள் மதிப்பினை மனக்கோட்டமிக்கறித் தெரிவித்தார் என்றும் கருத்துப்பட இச்சொல் ஈண்டுக் கையாளப்பட்டது.

139. S. Radhakrishnan: The Hindu View of Life. Page 84 (1964)

பாரதப் பெரும் போரைப் பொறுத்தவரை, பாண்டவர் பக்கம், தருமன், வீமன், அருச்சுனி ஆகியோரும், கௌரவர் பக்கம், துரியோதனன், ககிணி, வீருமன், துரோணன் ஆகியோரும் பெரிதும் குறிப்பிடத் தக்கவராவர். வீமன், அருச்சுனி ஆகிய பெரு வீரனார் எதிர்த்த வெல்லதல் அரிது எனவும், போர் வெற்றி, வீமன், அருச்சுனி ஆகிய இருவரையே சாரும் என்றும் முறையே உணர்வு, வீருமன்¹⁴⁰ முதலிய பெரியோரும், ககிணியும்¹⁴¹ தென்காசு எடுத்தவரென்கிறார். துரியோதனனின் வெற்றி குறித்துத் தம்மை ஈந்த கொள்கையும் வீருமனையும் துரோணனையும் வெல்லதல் அரிது என்ற அவர் முன்னிலையில் ககிணியே எடுத்தவரென்கிற முனைவுக் கூறப்பட்டது.¹⁴²

இரு சாராரும் போரிச் சூழலில் மேற்கொண்ட நிலைமாற்றங்கள் அவர் தம் பண்புநலனோடு முரணவில்லை. அவை, அவர்தம் வாழ்நாள் குறிக்கோளை மாற்றி அமைக்கவில்லை. தத்தம் பண்புநலன்களேற்ப அவ்வரர் அனைவரும் தாம் கருதியதை முடித்து நிற்கின்றனர் என்பது இவ்வரை ஆய்ந்தவற்றால் நன்கு விளங்கும்.

140. விஸ்வபாரதம்: உணர்வு காட்சி சருக்கம்: 12, 15. பக். 328.
மற்றே பதிப்பு (1959)

141. விஸ்வபாரதம்: ககிணியின் காட்சி சருக்கம்: 92. பக். 350.
மற்றே பதிப்பு (1959).

142. இவ்வாறு, பக். அடுத்தது 95

இ-ஊ-உ-ஊ

மனிதநல மனாப்பியல் (Humanistic point of view)

கண்ணோட்டத்தில், விவிலியபாரதத்தில் வரும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளும் பாத்திரங்களும் இவ்வகை ஆராயப்பட்டன. இக் கண்ணோட்டம் தக்கனாது பயன்படும் வகையில் மனிதநல மனாப்பியல் (Humanism) பற்றிக் கீழை நாட்டாரும், மேலை நாட்டாரும், கொண்டுள்ள கருத்துகள் விவரமாக ஆராயப்பட்டன.¹

மனிதன் தன் ஆற்றல் ஒன்றிலேயே தான் கருதும் பெருநிலையை அடைந்த விடுதல் இயலாது. தன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டுத் தன் னையும் இயக்கி வரும் படைப்பாற்றல் ^{மென்கொள்ளும்} அவதாரதத்துவத்தில் மூலம் - தன்போலம் மனித உருக் கொண்டு தனக்கு உதவுவதன் மூலம் - தன் குறிக்கோள் நிறைவு பெறும் எக்பத கீழை நாட்டு மனித மனாப்பியலாளர் கருத்து.

To Aurobindo, the Avatar is a dual concept a phenomenon of divinity and humanity. On the one hand, the descent of the God-head into human form and, on the other hand, the ascent of man into the God-head, man rising into the divine nature and divine consciousness.

The Avatar descends to reveal the divine nature in man and to show what are the divine works, free, unegoistic, disinterested, impersonal, universal, full of the divine light, the divine power and divine love.

"He comes as the divine personality which shall fill the consciousness of the human being and replace the limited egoistic personality, so that it shall be liberated out of ego into infinity and universality, out of birth into immortality".

E.S. Nayar: Commentary on Aurobindo's Gita:
Indian Express, dated July 29, 1979.

எனவும் ஆவனவன் விவகியம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. மனிதநல மனாப்பியல் பற்றி, அனைத்து காலங்களில் பற்பல கதைப்பட்ட கருத்துக்களை அறிவித் தெரிவித்த வந்தனர். விவிலிய உலகம் அறிந்தது அவற்றைத் தொகுத்தாரிவது இவ்விதமயபாரதநாடின், மனித மனாப்பியல் பற்றித் தவிபோர் இயல் அமைக்கப்பட்டது.

இயற்கை இறப்பியல் (Supernaturalism) இயற்பியல் (Naturalism)

முழுமை இயல் (Idealism) ஆகியவை மனிதனுக்கு - அவதூறைய ஆக்கத்திற்கு - உட்பாட்டாகவே பயன்பட்டு வருகின்றன என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.

மனிதனைக் கருவி ஆக்காத, அவனை வினை முதலாகக் கொண்டு, அவதூறைய விருப்பு வெறுப்புகளுக்குப் பெரிதும் முக்கியத்துவம் தந்து, கவி, கலை, பிற அறிவியற் கருகி ஆகியவற்றின் குணம் கொண்டு, அவன் தன்னைத் தானே உருவாக்கி வருமாறு அமைவதே - அமைக்கப்படுவதே - மனித மாண்பியற் கோட்பாடு என்பது மேலை நாட்டார் கருத்த.² அவ்வகையில், இயற்கை இறப்பியல், இயற்பியல், முழுமை இயல் ஆகியவை அவரோடு முரணி நிற்பனவாய், அவதூறைய ஆற்றலுக்கு அறைகூவுகளாய் உள்ளன; ஆதலின் அவற்றோடு போராடி, அவற்றிற்கு ஆட்பட்டாத, அவற்றைக் கருவி ஆக்கித் தன் வினை முதல் நிலையை விடாத நிலை அவற்றின் பயன் காண வேண்டும் என்பதும் அவர் கருத்தாகும்.

இவ்விரு சாராரும், படைப்பில், தன்மை நன்மை, துன்பம் இன்பம், குறை நிறை, குற்றம் குணம், எஞ்ஞம் இருமை நிலை உள்ளதை ஏற்றக் கொண்டுள்ளனர். படைப்பில் உள்ள அவ்விருமை நிலை படைக்கப்பட்டுள்ள - அகிலத் தற்செயலாகத் தொடங்கியுள்ள - மனிதவிடத்தும் உள்ளது என்பதை ஏற்றக் கொள்குகின்றனர்.

குற்றமே நிரம்பியவருகாமல், குணமே நிரம்பியவருகாமல், குற்றம் குணம் ஆகிய இரண்டுக்குமிடையே சமன் செயல் முயன்ற, தன்னை உருவாக்கி வருகின்ற மனிதன், மனித மாண்பியலின் அடிப்படையான இலக்கணம் இதுவேயாகும்.

மனித மாண்பியல் நிலையினிதும் உயர்ந்த, அநிமனிட மாண்பியல் (Humanitarianism) எஞ்ஞம் ஒரு வளர்ச்சி நிலையை மனிதன் அடைந்துள்ளான். "படைப்பில் இருமை நிலை இல்லை, ஒருமை நிலையே உள்ளது; அவற்றினும் எந்நும் உட்பாட்டுப் பண்புகளே உள்ளன. ஆதலின் மனிதவிடத்தும் உயர்ந்த உட்பாட்டுப் பண்புகளே உள்ளன என்பது அவ்விவகாரக் கருத்தே.

2. மேலை நாட்டாரின், கிறித்தவ நாட்டார் போல், சமயம், தத்துவம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மனித மாண்பியலை ஆராய்ந்தோர் உளர்.

அஃது அரசியல், பிற உலகியல் வாழ்வு நிலைகட்கு ஒத்த வரலாற்றை எளிதான மனித மாண்பியலாளர் பெரும்பாலானோரின் கருத்தாகும்.

தீயோராராகிய துரியோதனதுபிறைத் தீயோர் எனக் கருதாமல் நல்லோராகவே கருதி அந்நினைதமாண்பிய லைக் கடைப்பிடிக்க முயலும் தருமன், அக்கடைப்பிடியால் பயங்கொண்ட இயலாமல் அதனைவிடுத்த மனிதநல மாண்பியற் கோட்பாட்டினைக் கடைப்பிடித்த அனரோடு போரிட்டே தன் உரிமைகளைப் பெறவில்லை.³

இருமை நிலைத்ததற்குவந்தைக் கடைப்பிடித்த, நலித மாண்பியற் காப்பியமாகத் தம் தா லை அமைப்பதில் வெற்றி கண்டுள்ளார் வில்லி. கண்ணகி புகழ் பாடுதலே தன் முதன்மை நோக்கமெனக் கறம் ஆசிரியர், அதனையே பெரிதும் போற்றிக் கண்ணக் புகழ் பாடித் தம் தா லைத் தோத்திர தா லாக்கவில்லை. கண்ணகி புகழ் விளக்குதற்குப் பாண்டவர் வரலாறு ஒரு கருவி என விளக்கும் ஆசிரியர், அக்கருவினை மிக எவியதோக்குகி அதனும் தம் தா லைத் தோத்திர தா லாக்கி விடவில்லை. கண்ணகி புகழ், பாண்டவர் வரலாறு இரண்டும் ஒன்றை ஒன்ற சமன் செய்யும் வகையில் தன் காவியத்தை அமைத்தவனார்.

மாறாட தெய்வ ஒருக்கினைப்புத் தத்தவந்தைச் சமன் செய்த காட்டுவதில் பெரு வெற்றி கண்டுள்ளார் வில்லி. இராவணன், சகதேவன் ஆகியோர் கண்ணை ஒத்தவர் எல்லாம் புலவர் கருத்தாக, இவ்வெற்றிக்குத் தக்கதோர் ஆதாரமாயித் திகழ்கின்றது.

சமய, ஆதிக்கத் தத்துவ அடிப்படையோடு மனித மாண்பியலை ஆண்களுவோர் நோக்கில் கண்ணைத் தெய்வமாகக் காட்டுவதிலும், அவ்வடிப்படையை விலக்கி, மனிதனையும் அவருடைய விருப்ப வெறியுடையனையும் மையமாகக் கொண்டு மனித

3. மனித சமுதாயத்தில், மொத்தமான மூல்களைநிறத்திக்கு அந்நினைத மாண்பியலே குறிப்பிட்டுச் செய்யும் என அரசுத்தர் முதலிய அரசவோர் கூறும், அரசியல் போலும் உலகியல் வாழ்வில் மனித மாண்பியலே வெற்றிக்குத் தலை போவது எளிதானது ! அவரும் மறக்கவில்லை. அந்தந்த வெற்றி கருவிச் செய்யப் பெறும் போர் தவிர்த்து முடியாதது என்ற அரசுத்தர் முதலியோர் குறிப்பிடுவது ஆறாவது இயலில் விளக்கப்பட்டது.

மாண்பிய லை அணுகுவோர் நோக்கில் ஊண் லை மலிதலாகக் காட்டுவதும் வில்லி வெற்றி பெற்றவனார். அவ்வகையிலும், தெய்வ மாதாட ஒருக்கிரைப்புத் தத்துவத்தை அவர் உட்பமாக விளக்குந்திறம் குறிப்பிடத்தக்கது.

தெய்வ-மாதாட ஒருக்கிரைப்புத் தத்துவத்தில் வெற்றி ஊடுவனது போல், புராண வரலாறுகள், இயற்கை இறப்பு நிகழ்ச்சிகள் (Mythological and Supernatural episodes) ஆகியவற்றையும், மலித மாண்பிய லையும் இணைத்து வெற்றி ஊடுவனார் அவர். புராண, இயற்கை இறப்பு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் மலிதநல விருப்பு வெறப்புக்களே உள்குறைகளாக உள்ளன என்பதை நன்கு விளக்குகிறார். 4

தாம் போற்றும் முதல் தூல் மரபுசன், தாம் புலுத்த விழையும் தமிழ் தூல் மரபுசன் ஆகியவற்றைச் சமனற அமைப்பதிலும் வில்லி வெற்றி ஊடு தம்மரச் சிறந்த மலித மாண்பியல் கலைஞர் என நிறுவிச் காட்டியுள்ளார். 5

காவியப் பின்னணிகளாக உள்ள சமுதாய நிலைகள், நீதிகள், அறங்கள் ஆகியவற்றை விளக்குக்காலும், மலித மாண்பியனுக்குரிய இரகசம் நிலை தோன்றமான விளக்குகிறார் வில்லி. சாதி உயர்வு தாழ்வுகள் இழிந்தன எனத் துரியோதனன் லும அவற்றை விலக்க முற்படும் புலவர், அவன் வாயிலாகவும், சரோணர் முதலிய பெரியோர் வாயிலாகவும் அவை தொடர்ந்த இருந்த வரலாறையும் எடுத்துரைக்கிறார். 6

தீயோர்க்கு, அவர் சமுதாய முடித்தறிவுப் பெருந்திறமையாகவும் அறசுவம் போர் விளக்குவதைச் சாட்டும் புலவர், தருமம் முதலிய நல்லோரிடத்தில் அங்கு ஒரு குறைபாடாக விளக்குவதைச் சுட்டி, ஒரே குடியிற் பிறந்த இருசாரார் இசை நின்ற மோத போர் புரியும் அளவிற்கு அது சமுதாயச் சீர்கேடு செய்வதையும் விளக்குகிறார். தருமன், ஊண் ஆகிய உயர்ந்தோர் மனப்பணிபிற்கேற்ப, அரசியல் நீதிகள், அறங்கள் ஆகியவை அமைதி நெறியில் நிலைநாட்டப்பட வேண்டியவை என உணர்த்தும் புலவர், துரியோதனன் முதலிய தீயோர் இயல்புக்கு ஏற்ப, போர்மேற்

4. இரண்டாம் இயலில் இவ்வபற்றி விரிந்த விளக்கப்பட்டது.

5. இரண்டாம் இயலில் இறப்புப் பகுதிகளில் இம்முடிபுக்குரிய விளக்கம் காணலாம்.

6. லுள்ளும் இயலில், சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் காவிய மாந்தர் வாயிலாகக் கண்டிக்கும் துரியோர், அவர் வாயிலாக, அவை நலவி வருவதையும் தொடர்ந்த விளக்குகிறார்.

சென்ற அதில் எல்லவர் வல்லமைக்கேற்ப வங்கொறியில் நிலை நாட்டப்பட வேண்டியவை அவை என்பதையும் ஒரு சேர உணர்த்துகிறார். 7

காவிய மாந்தர்தம் கல்வி, சலைத்திறக்களை எடுத்தாரென்கூங்காலும் ஒருமை நிலைத் தத்துவத்தை நன்கு விளக்குகிறார் புலவர். வேதம், கீதம், சேன்வி வேன்வி, முதலிய கலைகளில் உயர்ந்தோராய் விளங்குதற்குரிய அந்தனர், அரச மரபினர் போல், வில், வான், வெல் முதலிய பாடக்கலப் பயிற்சியில் வல்லராய் விளங்கியமையை எடுத்தாரென்கிறார். பாடமைக் கல்வினாச் சார் மரபுக்குரிய இயல்பான சவ்வியாகக் கொள்ளுதற்குரிய அரச மரபினர், அந்தனர் போல், சேன்வி, வேன்வி முதலிய கலைகளில் வல்லராய் விளங்குதலை விரிவாக விளக்குகிறார்.

அந்தனர் அரசர் முதலாய காவிய மாந்தர்தம் கல்வி கலைத் திறக்களை விளக்கும் புலவர், அவரொரு முரண் இகல் கொள்ளும் அரக்கர் எனப்படும் பழங்குடி மக்கள்தம் பாடலமைச் சவ்வித் திறக்களையும், யோகம், தவம் முதலிய இசைமக்க சவ்வித் திறக்களையும் எடுத்தாரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும், அந்தனர், அரசர் முதலிய காவிய மாந்தர்க்குப் பயிற்றிய ஆசிரியன்மார் பற்றி விரிவும் விளக்கமும் தரும் செய்திகள் போல், அரக்கர் முதலாய பழங்குடி மக்கட்குப் பயிற்றிய ஆசிரியர் இன்னார், அவர் திறக்கள் இவ்வவை என்பன போலும் செய்திகள் சாவியந்தன் இல்லை. நல்லோர்தம் நற்பன்புகளின் மென்மைமையும், தீயோர்தம் தீய பண்புகளின் வன்மைமையும் முரண்படுத்திக் காட்டித்தம் ஒருமை நிலைத் தத்துவத்தை நிறுவுவதற்காக, இவ்வாறு அரக்கர் முதலியோர்தம் முறையான கல்வி வளர்ச்சி, அவர்தம் ஆசிரியர் திறம் ஆகியவற்றை விளக்காது விட்டு விட்டார் போலும்?

கல்வியும் கலைகளும் மனிதனை விலங்கு நிலையிலின்று மனித நிலைக்கு மேம்படுத்தி உயர்த்திச் செல்வனவ என எல்லார்க்கும் உடன்பாடாக உள்ள கருத்திலைக் காவிய மாந்தர் வாயிலாக விளக்கும் புலவர், அவரவர்க்கு இயல்பாக அமைந்துள்ள பண்புகள், அவரவர் நிலைகள் ஆகியவற்றிற்கேற்பவே அவைகள் பயன்படுகின்றன என்பதையும் மறவாது எடுத்தாரென்கிறார்.

7. முத்தும் இயலின் இறநிப் பகுதியில் இக்கருத்தினை விளக்கப்பட்டது.

8. நான்காம் இயலின் இறநிப் பகுதியில் கீழ்க்கண்டிருக்கின்ற கருத்துகள் விளக்கப்பட்டன.

அதிலுள்ள மாண்புமிகு நினைக்கத் தன்னை உயர்த்தி, அறம் முதலிய பண்புகளால் அந்தனைப் போல் வாழ முற்படும் தருமன், தன் அரசு மரபு நிலைக்-
கெற்ற கடைமைகளையும், அந்தனையின் மனநிலையிலிருந்து நோக்குகிறான். கல்வியால்
அந்தனையை உயர்நிலை பெற்றவன் எனில், வீமன், தன் உடல் வன்மைக்கேற்பப்
படைமைக் கல்வித் திறத்தில் சிறந்து விளங்குவதோடு, வாய்மை, அடக்கம், கேள்வித்
திறன், அடங்கல் தொழில் வன்மை முதலியவற்றிலும் புகழ் பெற்றதன் திகழ்கிறது.
அருச்சுனன் விற்பயிற்சிக் கலையில் ஆசிரியனும் வியக்கூம் திறமை பெற்றவன்.
அதோடு, நாற் கல்வி, வழிபாட்டுநாள், சமயம், அரசியல் ஆகிய துறைகள்
பற்றிய வெவ்வேறு நடைமுறை அறிவு, இரக்கம், உள்கூர் புறமும் ஒன்றிய இருத்தல்
ஆகிய அனுகூலப் பண்பு வளர்ச்சிகளையும் மேம்பட்டுத் திகழ்கிறது. இவ்வாறே,
நல்லதும், சுகதேவதும் வெல் முதலிய படைமைக் கல்வித் திறத்தோடு, கல்வித்
தென்மை, தத்துவ ஓரண உணர்வு ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்குகின்றனர்.

இயல்பில் நற்பண்புகளைய பரண்டவர்தம் இயல்பினை, மேலும் உயர்த்தி
நிலை நிறத்ததற்குப் பயன்படும் கல்வி, கலைத் திறன்கள், தீப்பண்புகள் மிக்க
தரியோதனத்தையுடைய^{யாதித்யன்} எதிர்மறை இயல்புகளுக்கேற்பவே பயன்படுகின்றன.
தரியோதனன், படைமைக் கல்வியோடு, யோசனை முதலிய அனுகூலக் கலைகளையும்
பயின்றிருப்பதும், அவையெல்லாம் அவதூறைய தீய பண்புகள் செயற்படுவதற்கே துணை
போகின்றன. சன்னன், அருச்சுனன் நாணும் வகையில் விற்கலை பயின்றும்,
தனக்கே உரிய கொடைப் பண்புகளை வளர்த்தும், அளவிலடங்காத தற்செருக்குப்
பண்புக்கு இரையாகித் தன் நிலை இழந்து போகிறது.

இவ்வாறே, கல்வி கலைத் திறன்கள், மாந்தர்தம் இயல்புகளைப் பண்படுத்த
உதவுவன என்தும் எருத்தினை உடன்படும் விஷ்வி, அவை மாந்தர்தம் இயல்புக்கு
ஏற்பவே பயன்படுகின்றன என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, மாந்தர்தம் இயல்பில்
இருமை நிலைத் தத்துவம் நிலை பெற நின்று செயற்படுவதை விளக்குகிறார். 9

9. மேலும், பரகராமர் தன் மாணவனாகிய வீரமனையே எதிர்த்தல், தரோணன்-
யாகசேனன் காழ்ப்பு, வீரமன் போரில் சிவந்தனைய வஞ்சனை நெறியாத்
கேளாதல் முதலிய திகழ்ச்சிகளை ஆய்வித்தல், கல்வி, கலைத் திறன்கள்
அவரவன் அடிப்படைய் பண்புகளுக்குத் துணைபோகின்றன என்பதையும் அவற்றை
அவை முற்றும் மாற்றி விடுவதில்லை என்பதையும் நன்கு உணரலாம்.

காவியத்தில் வாயினாகப் புலவர் உணர்த்தும் உண்மைகள் அனைத்தும் எவ்வித விளக்கமும் இல்லாமல்; புலவரின் உணர்த்தும் திறமைக்கேற்ப, அவர் வளர்த்துப் பேணிப் பயன்படுத்தும் அந்நிகழ்வுகள் உணர்த்தும் முறைகளையே காவிய உண்மைகள் தெளிவாக விளக்கும்.

உண்மைகளையும் உணர்த்தும் முறைகளையும் இவ்வாறானவற்றில் காவிய மாந்தர்தம் இருமை நிலைப் பண்புகளை உணர்த்தும் அரிதான என்பது விவிலியம் கூறுகிறது. அறத்தில் வடிவாய் தருமவிடத்தமைந்த ஒருபோர் வேட்கை, போரின் நடுநிலை வகிப்பதாகக் கூறும் ஊர்வணம், அருச்சுனன் வெற்றிக்கேற்பச் செய்யும் தந்திரங்கள், ஆகிய காவிய மாந்தர்தம் இயல்புகளை விளக்குதற்குப் புலவன் மேற்கொள்ளும் அணிகளாகத் தக்கவாறு பயன்படுகின்றன. எனவே புலவர் உணர்த்தும் காவிய நியதிகளும்¹⁰ இருமைநிலைத் தத்துவம் உள்ளது என்பதையும் அது கொண்டு காவிய மாந்தரிடத்திலுள்ள இருமை நிலையைப் புலவர் நன்கெடுத்தக் காட்டுகிறார் என்பதையும் எவ்வித விளக்கமும் இல்லாமல்.

போர்ச் சூழலும், போர் நெருக்கடியும் அதன் விளைவுகளும், இருமை நிலைத் தத்துவம் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

போரின் வெற்றி பெற வேண்டி, ஊர்வணம் அறிவுரை கொண்டு, வாய்மையே வடிவாக உடைய தருமப் பொய் கூறுகிறான். வஞ்சகமே உருவான துரியோதனன், போர் நெருக்கடியில், ஊர்வணமே செயல்களைக் கடிந்து, வாய்மை தவறிய போரிடல் தகராறு என்ற கூறித் தானொரு அறநெறியானப் போல் காட்டுகிறான்.

பண்புதவறத்தலும் மனநிலையில் ஏற்படும் மாறுதல்களும் உள்ள வேறபாட்டை இவ்விரு மாந்தர்தம் இயல்பின் கவந்த விளக்கி இருமை நிலைத் தத்துவத்தைப் புலப்படுத்துகிறார் புலவர்.¹¹

போர்ச்சூழலில், வீரமறம் துரோகமும், இரு வேறப்பட்ட மனநிலைகளுக்கு இடையிடையே மாறுபாடுகள் உருவாகும் என்பதையும், துரியோதனனிடையே பாசத்திலும், பாண்டவர்தம் வீரமறம் பண்புகள் காணமாக அமைந்ததும்

10. காவிய நியதிகள் என்பன, காவிய உண்மைகள், அவற்றை விளக்குதற்குப் புலவர் கையாடும் அந்நிகழ்வுகள் ஆகிய இரண்டையும் சுட்டுவன.

11. உண்மைகளின் மாறுபாட்டில் இத்தகைய விளக்கம் காணலாம்.

தொண்டி இரக்கங்கலத்திற் கதிப்பித்தொண்டியே விடுவதிற் தருமாற்றமுண்டயவகுக்க
கொண்டிருக்கிறார்.

அரியோதனனுடைய ரீபாக் கொட்ட நகீரீ ஊரீவுக்குமீ, பாண்டிமருதீசுரீ
கூட்ட தநீபபீபுகரீ காரணமாக அவரீபாக் வைதீதபரீசீரீசூழீசூழீயே தரோணரீ
தருமரீதீரூழீயவருகரீ காரீசீரூகீ.

அரசினர் கணக்கு இலக்காகப் போரில் உயிர்தரக்கும் வேளையில் -
கணினி தம் திருவுருவிகாட்டி அரசு செய்த வேளையில் - கணினி,
தாரியோதனவித்தகி கொண்ட செஞ்சோற்றக்கூடாக்கும், கணினித்தகி கொண்ட
அப்பிற்குமையே தடுமாற்றம் உண்டாவதாகக் காண்போம்.

பொறுமைக்கு இருப்பிடமான தருமம் போரிச்சுழலில் அருச்சுனன் கங்கை நேரிக் கொல்லத்தில் காலந்தாழ்த்தியமை பொருட்டும் பொறுமை இறந்தது, அவருடைய வில் உல இசுழ்வினா.

பெரியோரிடமிருந்து பணியும் அடக்கமும் காட்டியொழுதுதான் பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும். தருமனின் இகழ்ச்சி தாங்களது, மான உணர்வு மிகு முறிதோடு எந்தும்பாறாத, அவனைக் கொல்லவேண்டும் என்ற சிந்தனைமுற்றும்.

வாழ்நாளி முழுதும், படைமைக் கவிவித்திறந்தையே காட்டினரும் வீமன், போரிக்குமுனிய் தனி அகமுகப் பரிபாசிய இரக்க உளரிவைப் புலுப்படுத்தும் வாய்ப்பினைப் பெறுகிறார். போரில் துச்சாதனனைக் கொன்ற வஞ்சியும் முடிக்கும் வேளையில், கண்ணி, இடை புருந்த, தீயோலையுமீ, அவனிபால் இரக்கம் காட்டுக என வேண்டி, அந்நிலையில் துச்சாதனனின் மாரிகைப் பிணத்தல், வீரர்கள் பந்தையும் கவித்தல், அவன் உடம்பினின்ற பெருகும் குருதியைக் குடித்தல் ஆகிய வரிணைமைச் செயல்களை விடுத்த, துச்சாதனனின் குருதியைக் கொப்பவித்த அமைதி பெறுகிறார்.

தத்துவஞானி என்ற புகழ்பெற்ற சகதேவன், போர் குளிகுதற்குரிய நலிகுளை வகுத்தத் தரவேண்டும் என்ற தன்னை நான் வந்த குளியோதனங்கிடு, அவன் வேண்டியவாறே நலிகுளை வகுத்தத் தந்த அனுப்புகிறேன். ஆந்திரியை, தன் மத்தேயார்க்கு அட்பட்டுக் கடமை செய்த வேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சியும்,

பலவகுதியும், அவைத்திரும் பாராட்ட வேண்டிய பண்பாட்டிற்குரியவையே அவர் உயிர் தருமாற்றம் எய்தியிருந்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறு, போரிக்குழுவில், சாவிய மாந்தரினாலே, காணும் இரு வேறுவேறு உணர்வுகளை விளக்குதலில் வாயிலாக - அவை ஒன்றிற்கொன்ற முறையுதலேக் காட்டுதலில் வாயிலாக - இருமை நிலைத்தத்துவத்தை மிக எளிதில் விளக்குகிற புலவர்.

இவ்வாறு, காட்டிய பற்பல விளிந்த முடிவுகளில் வாயிலாகப் பின்வரும் சில தெரிந்த முடிவுகளைக் கொடுக்கக்கூடக்கூடும்:

1. விவிலியபாரதத்தில், அவைக் முதல் இறுதியாறு, இருமை நிலைத்தத்துவம் ஊடாக நிற்கிறது. ஆதலால் அதனைச் சிறந்ததொரு மனித மாண்பியற் காப்பியம் எனலாம்.
2. தெய்வ மாண்பு ஒருவிதமான பூதத்தினால்தான் திறம்பட அமைத்துக் காட்டிக் காப்பியத்தில் இருமை நிலைத்தத்துவம் நன்கு விளக்குமாறு தான் செய்த விடில், சிறந்த மனித மாண்பியற் புலவர் (Humanistic Poet) என்பது முற்றிலும் பொருத்தவதாகும்.
3. மனித மாண்பியற்காப்பியமாயிய விவிலியபாரதம்; அந்நிலை மாண்பியலில் (Humanistic ^{Humanism}) வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டுள்ளது. இக்கருத்திற்குரிய ஆதாரங்கள் வருமாறு:-

1. தருமன், அந்நிலை மாண்பியலானது என்ற முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

2. வீரமன், துரோகன், கணன், ஆகிய னாரும், துரியோதனனின் இயல்பும் செயல்களும் தீயனவே எனத் தெரிந்தும், அவற்றைப் புறக்கணித்த, அவன் மீது கொண்ட பாசம், நன்றி உணர்வு ஆகியவை கருதி, அவைக்காக உயிர் விடுகின்றனர். துரியோதனன் பணைக் எனத் தெரிந்தும், அப்பணைமையைப் பொருட்படுத்தாத, அவன் வேண்டியவாறு போரித்துக்கொள்ளுகின்றான் நன்கு லட்ச சகதேவன் வகுத்தவரைத்தான் எளிதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. இவர்கள் ஐவரும் இருமை நிலைத் தத்துவத்தினின்ற உயர்ந்த செய்த, படைப்பில் உயர் தீயனமையிற் பொருட்படுத்தாத, எதனையும் நன்மையாகக் கருதும் ஒருமை நிலைக்கு - அந்நிலை மாண்பியற் நிலைக்கு -ச் செல்கின்றனர். தருமன் முயற்சி போல், இவர் முயற்சியும் பயன்படாமற் போயினும், இந்தமாதிரும், தருமன் போலவே அந்நிலை மாண்பியலானது (Humanistic-உணர்வு) என்ற கூறத்தக்கவகையில் நடக்கின்றனர். எனவே, மனித மாண்பியற் காப்பியமாயிய விவிலியபாரதம் அந்நிலை மாண்பியலின் உக்கிரத்தின் வாய் வகுக்கின்றது என்பது நன்கு விளக்கக்கூடும்.

புரிந்துகொள்:-

தற்கால இலக்கியங்களில் அடிப்படைத் தத்துவங்களாக நடப்பியல் (Realism) நடைமுறை இயல்பும் (Pragmatism) அமைவ வேண்டும் என்ற ஆர்வாளர்கள் எடுத்ததொத்த வருவித்தனர். உண்மையியல், நடைமுறையியல், மனித மாண்பியலோடு தொடர்புடையனவே. கர்ந்த நோக்கிலும், அவ்விரண்டும், மனித மாண்பியல் ஆதாரமாகவும் கொண்டு வளர்ப்பவை. எனவே, இம்முன்றிற்கும் முறையான தொடர்பு உள்வமைவால், பழங்கால இலக்கியங்கட்கும், இன்றைய இலக்கியங்கட்கும், இலக்கியத் தத்துவ அடிப்படையில் தொடர்பு காண முடிகிறது. அதன் வாயிலாகப் பழங்கால இலக்கியங்கள், இன்றைய இலக்கியங்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிகோல உதவுகின்றன எனவும் உண்மையும் புலப்படுகின்றன.

எனவே, மனித மாண்பியல் நோக்கில் தமிழில் உள்ள பிற காவியங்களையும் ஆராய்தல் ஒருவகையில் இன்றைய இலக்கியங்களின் ஆக்கத்திற்கு ஈக்கம் தரும் பெரு முயற்சியாகும். ஆதலின், தமிழில் உள்ள பிற இலக்கியங்களை - குறிப்பாகப் பெருநீ காவியங்களை - மனித மாண்பியற் கண்ணோட்டத்தில் ஆராயும் பொறுப்பினைப் பெரியதொரு பொறுப்பாக இவ்வுருவம் ஆர்வாளர்கள் கருதத் தக்கது.

இனி, மனித மாண்பியல், அந்நிமித மாண்பியலோடு தொடர்புடையது எனத் தெரிவதால் - விவிபாரதம் அதற்கு வழங்குத்தளினது என இவ்வாய்வின் வாயிலாகப் புலப்படுவதால் - உண்மையியல், நடைமுறையியல், மனித மாண்பியல், அந்நிமித மாண்பியல் ஆகியவற்றை இவ்விதக் காதும் வாயிப்பு ஏற்படுகிறது. எனவே, மனித மாண்பியல் நிலையிலிருந்து அந்நிமித மாண்பியல் நோக்கி முன்னேறுவது¹² மனிதனின் பொறுப்பு என்பது புலப்படுகிறது.

12. இருமை நிலைத்தத்துவத்தை நிலைக்களனாகக் கொண்ட மனித மாண்பியல், தொழிறதொட்டுப் பல நாகரிகங்களிலும் இருந்த வந்ததை காந்தியடிகளும், விடுதலையும் எடுத்ததொத்த வருவித்தனர். அவ்விருமை நிலையிலிருந்து உயர்ந்த ஒருமை நிலையாகிய அந்நிமித மாண்பியல் நோக்கி மனிதன் முன்னேறுவது பற்றியும் தம் வினாக்களில் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவை வருமாறு:-

"The fight is there, but the fight as it is going on within. The Pandavas and Kauravas are the forces of good and evil within. The war is the war between Jekyll and Hyde. God and Satan going on the human breast. The internal evidence in support of this interpretation is there in the work itself and the Mahabharata of which Gita is a minute Part.

அப்பொதாப்பினை இலக்கிய உலகில் செயற்படுத்தி, அந்நிகழ் மாண்பிய லே மையமாக வைத்த, மனிதர் படைப்பில் உள்ள யாவையுமே நல்லன எனக் காணும் வகையில் இலக்கியவிக லைப் படைக்க முடியுமா? அதற்குரிய முயற்சிகள், யாவை என எண்ணுவது படைப்பிலக்கிய ஆசிரியரும், ஆய்வாளரும் சித்திக்க வேண்டியவை.

மேலும், அந்நிகழ் மாண்பிய லைத் தெர்வ மாண்பியலோடு (Divinity) தொடர்பு படுத்ததற்கும் வாய்ப்பு உரிமை. தருமம், சகதேவன் முதலியோர்தம் உயரிய பண்புகள், அவைகளுல் போற்றி மதிக்கப்பட்டுள்ளதை விவிபாரதம் நன்கு காட்டியுள்ளது. எனவே, உண்மையில், நடைமுறையில், தெர்வ மாண்பியல் ஆகிய இவற்றை முறையாக இணைத்துக் காண்பதற்கும் வழி உள்ளது என்பது புலனாகின்றது. நாம் -- இம்முயற்சியின் -- வாயிலாக -- சமய -- ஆக்கம் -- அடிப்படையில் இவ்வினைப்பு முயற்சியில் தலைநிப்பட்டு இவ்வரும் ஆய்வாளர் ஆய்வுப் பயன் காண்பதில் நாம்.

இம்முயற்சியின் வாயிலாக, சமய ஆக்கம் அடிப்படையில் மனித மாண்பிய லே நோக்குவார்க்கும், அவ்வடிப்படையை விவக்கி, மனித லே வினை முதலாகக் கொண்டு மனித மாண்பிய லே நோக்குவார்க்குமிடையே உள்ள முரண் தீர்வதற்கும் அவர்க்கிடையே ஓற்றமை வளர்வதற்கும் வழி புலப்படும். ஆய்வாளர் தொடர்ந்த முயல்வாராக.

12 Contd.

It is not a history of War between two families, but the history of man - the history of the spiritual struggle of man. I have sound reasons for my interpretation.

Mahatma Gandhi: The Collected Works of Mahatma Gandhi. Vol. LXVIII. P:297.

"மிகவும் பழைய காலத்தொட்டே மாந்தர் மனத்தில் நற்குணங்களிலும் தரீக்குணங்களிலும் மிகையே நிகழும் போகரை உருவகப்படுத்தி வருணிக்கும்முறை இருந்த வந்திருக்கிறது. வேதத்தில் இத்திரன்-விருத்திரன், புராணங்களில் தேவர்-அசுரர், இராமன்-இராவணன், பாண்டிக்குடைய மத தா ல்களில் அடர்நீர்மஜத்-அடர்நீர்மான், கிஷ்கிதவ மதத்தில் பரமபிதா-சுசத்தான், இலவான் மதத்தில் அலிலாஉதி-இப்ரீஸ் எதிர் இவர்களுடைய போரிகள் வருகின்றன. காவியங்களில் சிந்த வ விவசயங்கள் குக்குமமான் பொருள்களில் உருவங்களில் லவம் வருணிக்கப்பட, சமய தா ல்களில் குக்குமமான் மனோபாவ லைக்குக்குக் கவர்ச்சியான சிந்த வ உருவங்கள் அளித்த வருணிக்கப்படும்.... அதத்தில் நடக்கும் போருக்கும் புறத்தே நடப்பதற்கும் வேற்றமை எதுவும் இல்லை. ... நம் அந்தக் காலத்தில் ஒருபுறம் நற்குணங்கள் இருந்தால் மறுபுறம் தரீக்குணங்கள் இருக்கின்றன. அவை தம் தனக்கே லைச் சரியார் அமைத்த வைத்திருக்கின்றன. சே லைக்குச் சேகுபித்தி விற்றியமையாதவகுதலால் அங்கு நற்குணங்களிலும் தமக்கு ஒரு சேகுபித்திய நியமித்தவன. அதல் பெயர் அபயம் (அஞ்சாமை). இவ்வந்தியாயத்தில் அபயத்திற்கு முதலும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஏதோ தற்செயலாக நிகழ்ந்த விவசயமல்ல; தீரயோசித்த வேண்டுமென்றேதான் இவ்வபயம் எதிர்த்தது முதலும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். அபயமில்லி, அஞ்சாமை இல்லாதவிடத்தில் எந்தக் குழும் வளர்வதற்கில்லை. உண்மையில் நேரில் நற்குணங்களிலும் மனிப்பொதையும் இல்லாமற் போகின்றது. ... தெர்விலை குணங்கள் மூன்று காலத்தொட்டு வளர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இவையில் கழிந்த காலத்திலும் மூன்று வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வில் எவ்வளவோ வளர்ந்தாக வேண்டும்".

- விடுபா : கதைப்பேருரைகள் : பக். 291-295. (1970)

பகுதி - II

பா ி வைக் கு றி ப் பு க ள்
(REFERENCES)

மலர் - மான்யம் - வினாக்கள்

1. திருவாசகம்: குழந்தை பத்த - 5.
2. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் "விடவா" - 3
3. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்: பதிகம் 295 - 1.
4. தாயுமானவர் பாடல் : சூனந்தமானபரம் : 2.
5. திருக்குறள்: அறத்துப்பால்: நீத்தார் பெருமை - 3.
6. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல் - 4.
7. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல் - 3.
8. திருக்குறள்: பொருட்பால்: நட்பாராய்தல் - 4. பரிமேலழகர் உரை.
9. திருக்குறள்: பொருட்பால்: தெரிந்து தெளிதல் - 4. பரிமேலழகர் உரை.
10. சிறப்புஞாலம்: (பதினென்கீழ்க்கணக்கு) - 29.
11. தாயுமானவர் பாடல்: தேசோம்பாணந்தம் - 9.
12. தாயுமானவர் பாடல்: சித்தர்ணம் - 9.
13. மு. வரதராசன்: திருவள்ளுர் அல்லது வாழ்க்கை வினாக்கள்: பக். 52 (1955).
14. To Aurobindo, the Avatar is a dual concept, a phenomenon of divinity and humanity. On the one hand, the descent of the God-head into human form and, on the other hand, the ascent of man into the God-head, man rising into the divine nature and divine consciousness.

The Avatar descends to reveal the divine nature in man and to show what are the divine works, free, unegoistic, disinterested, impersonal, universal, full of the divine light, the divine power and divine love.

He comes as the divine personality which shall fill the consciousness of the human being and replace the limited egoistic personality, so that it shall be liberated out of ego into infinity and universality, out of birth into immortality.

15. பொருள்களை நிலைப்பதால் பற்றண்டாகிறது. பற்ற ஆகையாகப் பரிணமிக்கிறது. ஆகை சினைமாக வடிவெடுக்கிறது.

சினைத்தால் மனக்குழப்பம், குழப்பத்தால் நிலைவினமை, நிலை நசுத்தால் புத்தி நாசம், புத்தி நாசத்தால் ஆன் அழிகிறது.

மூலத் பகவத்கதை: சித்பவானந்தர் பதிப்பு: ஸாங்கியயோகம்: 62, 63. பக். 89-90 (1951).

16. மன நடுவு பெற்றவன் நன்மை தீமை இரண்டையும் இம்மையில் ஓரக்கிறான். ஆகையால் நீ யோகத்தைச் சார்ந்திரு. திறமையுடன் செயல் புரிதல் யோகம்.

மூலத் பகவத்கதை: சித்பவானந்தர் பதிப்பு: ஸாங்கியயோகம்: 50, பக். 76 (1951).

17. கதை தோன்றியது சுதர்மத்திற்குத் தடையாக உள்ள மோகத்தை அகற்றுவதற்காக . . . . . கதையில் தொடக்கத்தையும் முடிவையும் இரண்டைப் பார்ப்போமாயின் மோக நீக்கமே அதன் குறிக்கோளென்பது விளங்கும். கதை மட்டுமல்ல 1580-1100 க்கு 15-16 காலப்பகுதி குறிக்கப்படும் இவையாகும். வியாசர் மகாபாரதத்தின் தொடக்கத்திலேயே, "மக்களின் உள்ளங்களின் மோகப்படலத்தை அகற்றவே நான் இவ்விதிகாசச் சுடர் கொழுத்துகிறேன்" என்கிறார்.

ஆச்சாரிய வினோபா பாவே: கதைப் பேருரைகள்: பக். 10-11. (1970).

18. "மாயை என்ற ஒருத்தி தன் பால் மனம் எனும் கைந்தன் தோன்றி னாயநல் அறிவன் தன்னைத் தோற்றம் இங்குக்கி வைத்தான்".

"குயின்ற ழும்பொறினாய் நின்ற குறித்த ழும்பொருளும் தானே அயின்ற, முக்குலங்களோடும் அறவகைப் படைகளோடும் பயின்ற, அரசாளும் அந்த மனம் எனும் பகைவன் ஆங்குத் தயின்ற போது, ஒளித்த நின்ற தோன்றலும் தோன்றம்" . . . . அந்தநல் அறிவன் தன்னை அறிந்தவர் அறிஞர் ஆவார்.

வினப்பாரதம்: முதற்பொருள்சுருக்கம்: 2, 3, 4. பக். 386. மதிசேபதிப்பு (1959).

19. Man inspite of his obvious limitations thinks too much of his strength and glory; but all this ends in death. If only he knew the One, the source of all strength, glory, and excellence in man and nature how blessed his life would be and how fearless of death he would become! Life is trivial if it does not overcome death in the knowledge of deathless Self, the one Self in all.

Swami Renganathanantha:The Message of the Upanisads.
Page 253 (1968).

20. "To the Hindu man is not travelling from error to truth, but from truth to truth, from Lower to Higher truth"

Swami Vivekananda:Complete works. Vol.I.
Quoted by Swami Renganathanantha:The Message of the Upanisads. Page 344 (1971).

21. The life of every man is a battle ground between the forces of good and evil between the forces of light and darkness. The former tend to the freedom of the soul, and the latter to its bondage.

Swami Renganathanantha:The Message of Upanisads.
Page 258 (1968).

22. To the question 'What is life?' asked by the Maharaja of Khetri, Swami Vivekananda gave a significant answer, "Life is the unfoldment and development of a being under circumstances tending to press it down".

Swami Renganathanantha:The Message of Upanisads.
Page 252 (1968).

23. Good and evil have an equal share in moulding character and in some cases misery is a great teacher than happiness. In studying the great characters, the world has produced I dare say, in vast majority of cases, it would be found that it was misery that taught more than wealth, and it was blows that brought out their inner fire more than praise.... When there comes affection in the heart, when the storm of sorrow blows all round and it seems as if light will seem no more, when hope and courage are almost gone it is then in the midst of this great spiritual tempest that the light within gleams.

Swami Vivekananda compiled and edited by
T.S.Avinashilingam, Chettiar. Education. Pages 15-16.
(1964)

24. The theory as well as the practice of humanism exerted an influence of education at that time and has continued to do so. A many sided training, a programme of education that would develop all that was characteristically human in an individual that would fit him for the broadest and

most effective use and enjoyment of life attracted many of the fifteenth century Italian writers.

Encyclopaedia of Social Sciences. Page 539. Vol.IV. (1937).

25. .... the freedom of spirit of humanism was also^u revolt from sacer-dotalism, a layman's rebellian against the tyranny of the churchman a declaration of independence of thought from the restorations of Ecclesiastical authority.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV. Page 538. (1937).

A 'Humanist' therefore, was one, who having visioned the freedom, beauty, joyousness of the ancient world with its emphasis of personality and its keen interest in life was emancipated from the ascetic dogmatism of the Middle Ages which despised this world and cramped the individual in a rigorous discipline for the next world-the only thing which really mattered.

Lothrop Stoddard. "Scientific Humanism" Page 164 (1926).

26. Wherever religion was genuinely earnest it entered into conflict with humanism inseparably bound up as the latter was with emancipation of spirit and freedom of thought. In a later century and in more serious minded countries the religious enthusiasms of the Reformation proved to be as antagonistic to the survival of the free spirit of humanism as has been the strict religious uniformity of the middle ages.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV. Page 538. (1937).

27. There was a certain artistocratic tendency in all humanist education. Any one who entered upon the various courses of training was necessarily a man of station.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV. Page 539 (1937).

28. The persistent struggles that brought about better conditions of life for the mass of the people were not carried on by persons imbued with a humanistic view of life; their interest were too aristocratic and individualistic, their eyes were turned too much toward the past and upon themselves.

Encyclopaedia of Social Sciences.VOL.IV. Page 541 (1937).

It should be apparent from the foregoing why humanism in general, literary or philosophical means very little to us.

Perhaps the time for it will come again, but at present we feel very remote from the serenity and harmony it represents. To us it seems that the self complacency of man implicit in humanism has scant foundation nowadays.

Whit Burnett: This is my Philosophy. Page 246 (1958)

29. Revolt against injustice, cruelty and unnecessary suffering or hardship was, to be sure, a mark of the humanistic spirit and humanitarian reforms could count on a certain amount of sympathy from persons dominated by the spirit.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 541 (1937).

30. Humanism, the attitude of mind which attaches primary importance to man and to his faculties, affairs, temporal aspirations and well-being (from Latin humanus "human", from homo, "man" homines mankind) often regarded as the characteristic attitude of the Renaissance (q.v) in Western Europe.

Encyclopaedia Britannica. Vol.11. Page 825 (1967).

31. In the 20th century some new senses were given to the word humanism. F.C.S. Schiller (1864-1937) took it as the special name of his own version of pragmatism (q.v) maintaining that all philosophic understanding stems from human activity and reaffirming Protogoras' contention that Man is the measure.

Encyclopaedia Britannica. Vol.11. Page 826 (1967).

2. The greek and Roman classical writers regularly distinguished the human or humane, on the one hand from the bestial and on the other from the divine, but in making the latter contrast they usually stressed some pathetic aspect of the human, such as mortality and falliability.

Encyclopaedia Britannica. Vol.11. Page 825-26 (1967).

3. As ecclesiastical influence waned the protest of humanism was turned against secular orthodoxies that subordinated man to the abstract concepts of political or biological theory.

Encyclopaedia Britannica. Vol.11. Page 826 (1967)

In the field of politics humanism represented this same opposition to restrictive authority. It was felt that men are to live their lives in fullness and freedom they must be independent of their tyranny exercised either by king or by society.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV. Page 541
(1937).

4. That which is characteristically human, not supernatural that which belongs to man and not to external nature, that which raises man to his greatest height or gives him, as man his

greatest satisfaction is apt^{to} be called humanism.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol. IV.
Page 541 (1937).

And Humanism, though itself only a method must surely be more genial. It cannot but look favourably on an attempt thoroughly to humanise the world and to unify the behaviour of its elements by tracing the occurrence of something essentially analogous to the human making of reality throughout the universe.

Reuban Abel (Ed) Pragmatic Humanism. Page 138
(1966).

35. The principal early rival of humanism as way of looking at the universe was the group of ideals and institutions which were motivated by the conception of supernaturalism. But the Greeks had already found still another approach which also found its echo in the fifteenth century.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol. IV.
Pages 541-42 (1937).

36. It (Humanism) has, in reality, been in a persistent element in thought playing a varying role as men have believed that the universe including man, is governed by some great 'personality or that it is an unconscious self existent system of which conscious man is an inconspicuous, almost a chance part'. Its dominant place has been in an intellectual climate in which man is considered the measure of the universe and the architect of his own fortunes in it.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol. IV.
Page 542 (1937).

37. But it is dear that humanism necessarily gives a special emphasis to education. It looks at man as a being developing towards an end and naturally looks to education as the means by which that development is to be effected.

J.S.Mackenzie Lectures On Humanism. Pages 131-32.
(1907).

38. Humanism gathered largely about an increased interest in the Greek and Latin classics. The almost boundless variety of content, the perfection form and the freedom of thought of the ancient writers provided admirable material for the uses of an awakened and critical..... mental activity..... Now in a world of wider interests men studied the classics in a different spirit, with a new appreciation for their literary beauties, their variety of subject and their less inhibited outlook on life. They regarded ancient writers as kindred spirits. Largely an ever increasing number of

students lectures writers and officials immersed themselves in the study of the classics... Study of the classics led to admiration and admiration to initiation. The pursuit of classic eloquence was for a time the most conspicuous element in humanism. Eloquence in Latin speeches of congratulation and other orations reduced hearers to tears.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Pages 537-38 (1937).

39. For first of all the humanist had the necessary skills for effectively communicating with each other and with the educated laity and the open minded clergy, acquired through their linguistic rhetorical historical and poetic concerns. They were writers teachers and moralists. They believed in the potency of speech for moving the hearts and minds of men, and in the need for language to be beautiful and pleasing. They were rhetoricians and this meant that they were committed to persuasion. Rhetoric included the many forms of writing literature and speaking it, it meant the political discourse and oration which of course was deliberately partisan; but it also meant the more open and contemplative forms of the dialogue, the poem, the history, the moral essay. Inevitably from the humanist own special viewpoint these modes of discourse were considered superior to the more formal and technical use of writing on the part of theologians canonists, and natural philosophers, journalists- all the vast entrenched body of professional intellectuals engaged in managing the affairs of church, state commerce and education.

Charless Trinkaus: In our Image and likeness
Humanity and divinity in Italian Humanist thought.
Vol.I. Forward Page XVIII (1970).

40. It has formed one of the main threads in the web of all modern life. It has survived in various forms-classical scholarship, education in the humanities, temperamental resistance to ecclesiastical and political authority, a certain wary conviction that man himself is the center of the universe and a basis for certain modern schools of philosophy and religion.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 340 (1937).

41. Before the end of the 16th century humanism became a recognised interest and an efficient impulse towards knowledge in greater or lesser degree, in every country of Europe.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Pages 539-40 (1937).

2. Thinkers like Descartes and Leibniz were essentially humanists however much they were forced in their efforts to solve the

problem of reality to include the existence and power of a divine mind or the apparent resistance of external nature to human control.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 541 (1937).

3. Locke, in turning away from the problems of ultimate knowledge to a test of man's ability to reach it is thinking as a pure humanist, a student of the mind of man. His faith in the power of human nature to solve its own problems, his letter concerning Toleration and his essays on Civil Government exercised a strong influence on French humanist thinkers of the eighteenth century, and through Voltaire, Diderot, and Montesquieu has much to do with the American and French Revolutions.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 541 (1937).

4. Rousseau's contributions also essentially humanistic, his conception of a law of nature was a law of human nature and has reference to natural human conditions, which, if they had once existed, might again be brought into existence by human effort. The belief in human perfectability on which the higher reaches of the optimism and reformism of the eighteenth and nineteenth centuries was so largely built up was a humanistic belief.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 541 (1937).

5. The point of departure of Kant's critical system - that the world of experience as man knows it is the product of his own understanding - represented an essentially humanistic conception.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.IV.
Page 541 (1937).

6. Man has been disciplined hitherto by his subjection to nature. Having emancipated himself from this subjection he is showing something of the defects of slave - turned master. A new moral outlook is called for in which submission to the powers of nature is replaced by respect for what is best in man.

Bertrand Russell: The Scientific Outlook.
Pages 278-89 (1962).

7. We are in the middle of a race between human skill as to means and human folly as to ends. Given sufficient folly as to ends, every increase in the skills required to achieve them is to the bad. The human race has survived hitherto owing to ignorance and incompetence but given knowledge and competence combined with folly, there can be no certainty of survival. Knowledge is power but it is power for evil just

as much as for good. It follows that, unless men increase in wisdom as much as in knowledge, increase of knowledge will be increase of sorrow.

Bertrand Russel: The impact of Science on Society. Pages 120-21.

Quoted by Swami Renganathanantha in his "The Message of the Upanisads. Page 239 (1968).

48. The human mind is somewhere on the way to perfection moving along the now familiar lines of organic growth lines of differentiation and integration. At each advancing stage some element is made explicit which before was implicit, some content of mind brought out defined and emphasised which already existed in embryo.

M.K.Bradly: The Logic of the unconscious mind. Introduction. Page X-XI.

Quoted by Swami Renganathanantha in his "The Message of the Upanisads. Page 335 (1968).

49. Man's evolution is not biological but psychological; it operates by the mechanism of cultural tradition which involves the cumulative self-reproduction and self variation of mental activities and their products. Accordingly major steps in the human phase of evolution are achieved by breakthroughs to new dominant patterns of mental organisation, of knowledge, ideas, and beliefs-ideological instead of physiological or biological organisation.

Julian Huxley: The evolutionary vision, Evolution after Darwin. Vol.III. Page 251.

Quoted by Swami Renganathanantha in his "The Message of the Upanisads. Page 377 (1968).

50. ... the appetitive part of the soul should be in subjection to the reasoning part plato is in effect making two different affirmations. The first is that the indulgence of the appetitive and passionate part of the soul is not the end of life, and that the life which is dominated by passion and emotion is not the best life; the second that even by the standards of Hedonism the standard that measures the value of all states of consciousness solely by reference to the amount of pleasure they contain, it is prudent to subject the appetitive to the reasoning part since it is only when they are subordinated to the rule of reason that the appetites and passion can secure the greatest amount of satisfaction of which they are capable.

Dr.C.E.M.Joad. Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Page 64 (1948).

51. Plato's general conclusion is that a small amount of pure pleasure is better than a large amount of mixed pleasure.

Dr.C.E.M.Joad. Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Page 410 (1948).

52. .... the Creator, the Holy Ghost, the Word (Properly the Thought) the Cosmic Energy the Elan Vital the Divine spark, the Life Force, the Power that makes for righteousness (call it what you will) is not infallible, it proceeds by trial and error; and its errors are called the Problem of Evil. It is not omnipotent; indeed it has no direct power at all and can act only through its creations. Its creations are not omniscient; they proceed by guesses, and evil arises when they guess wrong with the best intentions... It is also an appetite for truth (correspondence of beliefs to facts) for beauty, for justice, for mercy, lumped by the churches as saving virtues against which, however, we must set such appetites as pride, covetousness, lust, anger, gluttony, envy, and sloth, lumped as the seven deadly sins, but evidently only the excesses and abuses of the self-reservative instincts. Besides the list is incomplete: for instance it omits sadistic cruelty which ranges from physical torture and maiming to sarcasm and teasing, and is specially abhorrent as the most effective weapon of the sinful many against the virtuous few.

Bernard Shaw: Everybody's Political what is what
Pages 232-33 (1950).

They (the humanitarians) had been perplexed by the problem of Evil and the cruelty of Nature. ... Those who believed in God were at a terrible disadvantage with the atheist. They could not deny the existence of natural facts so cruel that to attribute them to the will of God is to make God a demon.

Bernard Shaw: Back to Methuselah: Page 44 (1954).

53. If the application of the term humanism is extended from epistemology to metaphysics and general philosophy it is evident that humanism may be taken as intermediate not between naturalism and absolutism but between naturalism and supernaturalism.

Absolutism was accused of ignoring the problems of human knowing and of overlooking the fact that the hypothesis of the possession of absolute knowledge by absolute reality in no wise vindicated or assisted human knowing as well as of omitting to prove that the conception of absolute reality was valid.

Naturalism was charged with overlooking the presence of human activity in all cognitive operations and with the (vain) attempt to interpret the whole of nature, including man in terms of the lower parts of total nature, with man excluded.

Encyclopaedia of Social Sciences. Vol. IV. Pages.
542-43 (1937).

54. A view very commonly held is, that whatever a man does, he does it solely in order to obtain pleasure for himself.

This view is known as Hedonism, from the Greek Word 'Hedone' which means pleasure. Why, for example are people unselfish? Because the supporter of Hedonism asserts they derive more pleasure from pleasing others, than from directly pleasing themselves. Therefore in sacrificing themselves for the sake of other people they are only, after all, doing what they like doing best; or more cynically, by means of self-sacrifice they obtain the pleasures of the complacent prig, the agreeable conviction of own righteousness or the feeling of superiority which men derive from their knowledge that other people are under the obligation to them; or alternatively they are masochists and enjoy the masochists pleasure of self-mortification. All or any of these moral and spiritual pleasures, healthy or perverted outweigh for them the straight forward pleasures of comfort, appetite or self-indulgence.

Dr.C.E.M. Joad. Guide to the Philosophy of
'Morals and Politics' Pages 46-47 (1948).

55. Act so as to treat humanity both in your own person and in that of every other man always as an end and never only as means. We treat a man as a means whenever we allow him to do us a service and that of course is not wrong provided we treat him also as an end in himself.

Kant: Ethics: Translated by A.C.Ewing: Page 62(1962).

56. A universal message can come only from a universal man.

A.K.Pavithran. The Beacon of one world. Page 146
(1973).

57. Every age presents Certain tasks determined by its inherent processes connected with mankind's general advance. Man's purpose in a particular age is determined by the solution of these tasks, by mankind's advance along the path of social scientific and technological and spiritual, including moral, progress. If the humanitarian ideas of the history of mankind can only find their subsequent development in connection with the struggle of the working class and all Socialism, man's purpose in our age only consists in aware participation in this struggle and devoting all one's powers and capacities to ensure its victorious outcome.

M. Petrosyan. Humanism, its philosophical, ethical and sociological aspects. Pages 163-64 (1972).

8. As professor Pantakhava of Moscow University so rightly says "The meaning of the life of each individual is inseparable from that of the history of mankind which in each age presents mankind with a Certain task," The more intensive and full the life of the individual, the more profound and significant the meaning of his life.

M.Petrosyan. Humanism, its philosophical, ethical and Sociological aspects. Page 159 (1972).

59. The existing world is a human world. Man lives in society. The reality in which man lives and develops is the reality of social life... Man participates in this reality and can influence it, at the same time man is a function of reality, including social reality.

M. Petrosyan. Humanism, its Philosophical, Ethical and Sociological aspects. Page 232 (1972).

60. Our ancestors did not use the word (Humanitarianism) and they did not greatly value the quality except perhaps in so far as they valued Compassion. Nowadays I think, we underestimate the humanitarian achievement of the nineteenth century.... Certain Philosophers, going back to Hegel, tell us that humanitarianism is a weak, sloppy, self indulgent condition spiritually such inferior to cruelty and violence and this point of view has been eagerly accepted by novelists, dramatists and the-atrical producers. It is of course true that kindness is to some extent the offspring of materialism and this has made antimaterialists look at it with contempt as a product of what Nietzsche called a slave morality. He would certainly have preferred the other aspect of my subject, the heroic self confidence of men for whom nothing was impossible the men who forced the first Railways over England.

Kenneth Clark: Civilization. Pages 329-30 (1974).

61. There is discord in life, but mankind yearns for peace and love. This is the essence of humanitarianism the modern gospel of love for mankind.

Sri Aurobindo. The Life Divine. Vol.II.
Page 84 (1972).

62. .... the very principle of humanitarianism which has been one of the striking developments of modern sentiment was first brought out from our nature and made prominent by religion compassion and the love of man first intimately and powerfully enforced by Christianity and Buddhism if they have now developed it is the natural expanding from seeds that had long been sown.

Sri Aurobindo. The Life Divine. Vol.IV.
Page 249 (1972).

இ-உ-உ-உ-2

விக்கிபீடியா-தமிழ்-மொழிபெயர்ப்பு

The theory of avatars brings to mankind a new spiritual message. The avatars are the militant Gods struggling against sin and evil death and destruction "Whosoever righteousness languishes and unrighteousness is on the ascendent, I create myself. I am born age after age for the protection of the good, for the destruction of the evil doers and the establishment of the law". It is an eloquent expression of the law of the spiritual world. If God is looked upon as the saviour of man, He must manifest Himself whenever the forces of evil threaten to destroy human values.... The human being is as good as an avatar, provided the crosses the maya of the world and transcends his imperfection. The creator purusotama is not separated from his creatures. The two do not exist apart... Man comes to full consciousness by actualising his potentiality. It becomes indifferent then whether we say God limits Himself in the form of man or man rises to God working through his nature.

Radhakrishnan, Indian Philosophy. Vol.I. P-545 (1966)

The Hindus have a theory demonstrated by his vicarious events, that spiritual culture moves in cycle waves. An upward movement is followed by a downward one, the downward one by an upward one, and so on an alternation which may be described as the dilation and contraction of the higher life of society. When the pendulum swings low and truth and righteousness are forgotten, the necessity arises for the birth of an avatar.... From time to time then, a divine incarnation is needed to re-establish the eternal truth, the eternal spirit of religion by his living example. God descends upon earth in the form of man to instruct man how to ascend towards him. Thus does the avatar really become, the way, the truth and the life...

..... every being in a sense represents a descent from God into the finiteness of name and form and only the veil of ignorance hides from him his essential divine nature and when a Being is born with full knowledge of the Self and with the divine consciousness not veiled by ignorance that being is a full embodiment of the God head. Such a man is known as avatar.

Swami Prabhananda: The Spiritual heritage of India.
Page 118 (1977)

"மெய்யின்புக் கடவுள் போலத் தோன்ற" (1:7:22) என்ற அருஞ்சொல்
எழுப்புகின்றது. "அரு நெய்தல் கடவுளார்" (1:4:36) என்ற அந்தரன்
அருத்திக்குறித்த பாசுடனாகத் தோன்றி வருவதும், புகழில் தோன்றி போலக்
கொண்டாடப்படுவதற்கு அந்தரன், 'கடவுளார்' எனப்படுவார் என்ற அ.உ.கே.
விக்கிபீடியா-தமிழ்-மொழிபெயர்ப்பு.

விக்கிபீடியா-தமிழ்-மொழிபெயர்ப்பு: பக். 376, 239. அ.உ.கே. பதிப்பு
(1963).

அகத்தியனைத் 'தொன்முறு கடவுள்' என்ற மதரைக் காட்சி (வரி 41) கூறவதும் "அகத்தியனை . . . . . இறைவனுக்குச் சமொப்ப இருந்தானென்பத பற்றிக் கடவுளென்றார்" என்ற நச்சினர்க்கியிள் விளக்கம் கூறவதும் நோக்கத் தக்கவை. கவித்தொகை 93ம் "அக்கடவுள் மற்றக் கடவுள் (வரி 11-13) எனவரும் வரியைக் காட்டி, நச்சினர்க்கியிள், "இருக்க னையும் கடவுளென்ற கூறிய வரலாற்றையும் காண்க" என்ற எழுதுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தில், "கந்தன் பன்னிக் கடவுளர்" (மதரைக் காட்டம்: காடுகாண்காதை, வரி-5) என முணிகரைச் சுட்டுவதும், அதற்கு உரைக் குறிப்பு வகுத்த உ.வே.சா. "கடவுள்-ஈண்டு முணிகர்" என்ற கூறவதும் குறிப்பிடத்தக்கவை. "அர்காண்காதையுள் "கடவுளர் வரைந்த காமம்" (வரி 41-42) என்பதற்கு, 'முணிகரால் நீக்கப் பட்ட இவ்விருவகைக் காமம்' என்ற ஆடியாரர்க்கு நல்லார் உரை கூறுகிறார். நீர்ப்படைக்காதையுள் "கடவுளர் கோலத்து" (வரி 98) என்பது முணிகர் என்ற பொருளில் வந்தது. சிந்தாமலியுள், 96, 276, 851, 1124 ஆகிய செய்யுள்களில் கடவுள் என்றும் சொல் முணிகர் என்றும் பொருளில் வழங்கியுள்ளது. "அறந்த முணிகர் சிறபாண்கை கடவுளர் என வழங்கப்படுவர்".

வை. மு. கோ. விளக்கம்: விஸ்வபாரதம்: ஆதிபருணம்: பக். 235 (1963)

..... a humanism considering man in the integral wholeness of his natural and supernatural being and setting no prior limits to the descent of the divine into man may also be called a humanism of the incarnation.

This is my Philosophy (Etd) by Whit Burnett.
Page 255 (1958).

.... the earliest man remained an animal in appetites and behaviour. A little more of (this) self knowledge, gained through reflection in the context of social experience helped to increase his control over himself and to humanize him. This process ever in operation in human civilizations, and socio-political organizations has led up to the man in the modern age.... increase in wisdom is what man achieves when he transcends his little separate self, when he moves in the direction of his true Self, which is also the self of all... This is the highest education for man.

Swami Renganathananda. The Message of the
'Upanishads' Pages 238-39 (1968).

Education is the reason why we behave like human beings. We are hardly born human we are born ridiculous and malodorous animals. We become human, we have humanity thrust upon us through the hundred channels whereby the past pours down into the present that mental and cultural inheritance whose preservation, accumulation and transmission place mankind today.... on a higher plane than any generation has ever reached before.

Wil Durant: The mansion of Philosophy: Page:256 (1952).

தரோணன் கற்பித்தது படைமைக் கவி என்ற ஆசிரியர் கூறியும், தரோணன் அந்தனை ஆதனாழி 'நிறைந்த கேள்வி நெஞ்சம்' என்பவரதலாறும் பாண்டன் யிக இலையராயிந்தபொருது 'மாநீயும் அகன்ற கவி' என அவர் கற்ற கவி எடுத்தரைக்கப்படுதலால் ஆத மேலும் யினும் வகையில், பரிபு ஒருக்கம் முதலிய பெருமும் வகையில், எட்டுக் கவிமையுள் சிறப்புறப் பவற்றினி என்ற இக்கு உய்த்தனாவது பொருந்தவதேயாகும். அக்கைக்கால், உயிருக் மனமும்

அருகும் மனமும் என தன்மைப் பண்புகள் சொல்லு உவமை கூறதல்
அமையாதானும்.

- விவிலிபாரதம்:வாரணாசி சரூக்சம்:32.பக்.45.

விவிலிபாரதம்:சம்பவச் சரூக்சம்:89. பக்.37.
மரீரே பதிப்பு (1959).

Man goes from this world to Father in a great effort; God comes to man and salvation lies wholly in that coming in the entry of God's justice into man's hearts. These two aspects of Redemption do not clash, but in fact make each other clear. We see man's necessary effort for what it is, even at the fiercest it is no more than an effort to accept salvation; man's supreme gift of giving himself to God is no more than a total submission a consent to God's saving justice. Man's forgiveness is there; there are his sanctifications and saving justice.

F.A. Durwell. In the Redeeming Christ
Page 34. Sheed & Ward Quoted By S.W.Savarimuthu
in his "Divine Justice according to Kamban and
Luther (1978).

தம் முதல் மருமகாய்த் தவத்தியைவந்த விட்டவிய மின்மயினரன் கழல் செவமே.

விவிலிபாரதம்:சம்பவச் சரூக்சம்:89. பக்.37.
மரீரே பதிப்பு (1959).

அந்தக் கரண மயற்றிடுவற்றைவ சந்திக்க தான்பாச் சகச மலத்தாரா
தமெச்சர சேய்ப்ப நின்றவசவத்தத்தே.

விவிலிபாரதம்:சம்பவச் சரூக்சம்:89. பக்.37.
மரீரே பதிப்பு (1959).

நாரணன் நம்பாந நாரன்.

விவிலிபாரதம்:சம்பவச் சரூக்சம்:89. பக்.37.
மரீரே பதிப்பு (1959).

மற்றொரு காலத்தில் ஒரு சூத்ய கிரமத்தை உலகத்தில் அனைவருக்கும் விளக்கும்
பொருட்டு நாராயணனென்ற ஒருவர் நரனென்ற சூத்யமாக.... ஒரு தத்துவப்
பொருளை உபதேசிக்கின்ற தன்மையால் வீற்றிருக்கிற திருமாவின் இரு குர்த்திகள்
தாமே இவ்வு முறையே அன்றலும் அருச்சுவனமாக அநதரித்ததால்.....

விவிலிபாரதம்:சம்பவச் சரூக்சம்:89. பக்.37.
மரீரே பதிப்பு (1959).

மீட்டும் இதைப்போலும் விளக்கம் இவரே தந்துள்ளார்:- ஐந்திப்போர்ச் சரூக்சம்:
பா.6.பக்.14.

மகாபாரத இராமாயண இதிகாசங்களில் தருமன், இராமன் முதலியவர்கள் தம்
தம்பியராக் திக்க மதிப்புடைய மரியாதையுடைய நடத்தப்படுகின்றனர். தரியோதனன்,
இராவணன் முதலியோர் தவற செய்குமிடத்து இராமையோராகிய விக்ரமன்,
சும்பகருணன், வீடமன் முதலியோர் குத்தவர் பெரிய மனநிலை கொண்டு
அறிவுரை நல்குகின்றனர். 'அறிவுடை அமைச்சன் நீ அறிவே' எனக் சும்பகருணனை
இராவணன் அழைத்து மொழிதல் முதலியவை உலக உரைத்தக்கன.

கம்பராமாயணம்:புத்தகாண்டம்:2.85.பக்.167.
மரீரே பதிப்பு (1959).

12. If God is sovereign and mankind perversely rebels against His law the courts of Heaven must mete out punishment just as in any case where a subject disobeys his king. This punishment can be mitigated only if a savior can be found to intercede on behalf of mankind and redeem it. Reverting to the more naturalistic biological analogy, the humanist is not so likely to regard deviations from the law as rebellian but as the natural outcome of encouraging initiative and responsibility in the development of individuality. From this angle, the role of Jesus is not so much that of savior and Redeemer as peerless teacher and reformer.

John S. Brubacher: Modern Philosophies of Education. Page 194 (1974).

13. The devotee is the complete integrated, normal, healthy individual, devotion is the willing absolute commitment of ourselves into the hands of the Lord, with humanity (Humanism) for our fellowmen. (Point I) Anger is part of the dark night of the soul, concealing the spiritual in man. The spirit, by a continuous struggle has to knock itself into humility, based on the absolute perfection of the Lord and a longing, for ineffable place, after the long strife (Point III). Conquest of desire and anger is possible only here on earth. (Point IV) The becoming of an instrument in the hands of God is a passport of lasting security proof against all odds. (Point VII) Devotion cannot be devoid of duty to be performed in the prescribed way (Point V) The cosmic vision of Sri Krishna proves the supremacy of the Lord Narayana, the difference between God and man and the reality of the world.

Points observed by His Holiness Shri Vishvesha Teertha Swamiji of Pejawar Math in his oral review of 'Krishnamirtam (a book by Prof. (Smt) Prema Panduranga. Indian Express. dated August, 20, 1979.

- 13a Radhakrishnan (Survapalli) believes that in the world process human personalities and the structure of things have significance and value. Man must organise human life for an interactive union..... God is working in History and reveals himself in it.... The cosmic process progressively reveals the richness of the supreme life and the passage to the supreme is not a flight but is an ascent for which, "life, personality and history became important"..... The constructive metaphysician in Radhakrishnan has given us a rough outline which can generally be described as spiritual Humanism.

P. Nagaraja Rao: Contemporary Indian Philosophy Pages 123-27 (1970).

4. எல்லா எண்ணும் எந்தற ப்பாரந் தீர்க்க வேண்டுகின்ற தாள் ஈந்திருப்பதும் பாண்டிமங்கு குரதியரால் நேரக் கடியலாகக் கருதும் பல எகையிடயுகளும் தூய பவந்தறையும் காட்டும்.

என .மு. கோ. வினக்கம் : மகாபாரதம் : தூயிருவம் : பக். 142 (1963) உத்தியோக பருவம் : பக். 131 எம் இவ்வினக்கமே உன்னத (1966).

Yudhishtra was a Kshatriya in violent revolt against the Dharma of his class. He was pitted against the usurping power of his cousins, the Kauravas and he was prepared to go to the limit of making concessions and it was only when all else had failed and the Kauravas wished to deny him even five villages in which he might reign that, spurred on by Krishna he plunged into bloody war. From the depths of his soul, he hated the war and after it was over accepted in bitter anguish responsibility for the carriage of which he was innocent.

R.C. Zaehner: Hinduism. Page:172 (1966).

விஸ்வியாரதம்: உத்தியோக பருவம்: கிருட்டினன் தூதர்: 12-29. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1966).

எல்லாம் வல்ல கடவுளான கண்ணிராரதம் நன்கு மறக்கும் சிறப்புடையவன் சகதேவனென்க.

விஸ்வியாரதம்: கிருட்டினன் தூதர்: 30. வை.மு.கோ.விளக்கம். பக்.111 (1966).

ஐயப்படாது அகத்தது உணர் வாழைத் தெய்வத்தோடு பொப்பக் கொணல் - (தருக்குறள்: 702) என்னும் குறட்குறத்தை உட்கொண்டு, சகதேவனின் பெருமையை நிறுவுகிறார் புலவர். சகதேவன் எதிர்கால உணர்ச்சி உடையவன் எனும் அருத்தே வியாச பாரதத்தில் உள்ளது. அவனைத் தெய்வத்தன்மை உடையவனாக வியாசர் காட்டவில்லை. மாறும் முறைமுறையாக தெய்வத்தன்மை அடைகிறது என்னும் விவ்விதக் குறத்தை உணர்த்தலே இங்கு முக்கியமானது. "பிறர் நினைத்தது உணரும் தெய்வம்" - அடியும் - மாறும் - தெய்வம் - ஒருவர்களைப்போல் தந்தவந்ததை விளக்குவதாகும். எனவும் உடைமையின் தெய்வத்துக்கு இப்படி என்னுள்' என்னும் பரிமேலழகரின் உரையும் மரணமாய்வ தெய்வமென்பது தந்தவந்ததை விளக்குவதாகும்.

He (Sergius Bulgakoff) continues: Western civilization has at its heart some thing..... the knowledge of God's purposes for man in this world and of the means whereby in correspondence with divine grace man can co-operate with God's purposes and save his soul.

Dr. Sergius Bulgakoff: Times Literary Supplement (May 14, 1954) P-345. Quoted by Survapalli Radhakrishnan in his Recovery of Faith. Page: 36 (1967).

.... since Israel's defection was largely a result of the arrogance of believing in their own strength, that arrogance and belief in human strength had to be totally demolished before the people were in a position to realise their need of God's strength".

Dr.P.C. Craigie, the Book of Deuteronomy (1976) Page 387.

A man can never deserve to be saved. It is only through grace that he can be redeemed. God is not forced by any considerations of merits..... the grace of the Lord is proportioned to the intensity of our devotion.... He reveals himself when pleased with our devotion. The grace of God responds to the faith of the worshipper.

S.
Dr. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.II (1966) Pages:747-48.

"அவசரமாலே அங்கு தாள் வந்தாள்"

"தங்குதலாள் தன் தருமிக் கல் காட்ட"

"என்கிற கரு² னாள் தென் கலக்க"

)
) திருவா:கிருபுரா:18,21.

-திருவா:கிருபுரிடப:179-80.

என்றும் தொழிலின் இங்குக் கருதத் தக்கவ.

.... the position of Protagoras, that man is the measure of all things, or as it is interpreted that each man is the measure of all things...

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page 179 (1954).

It must frankly be admitted that truth is human truth, and incapable of coming into being without human effort and agency, that human action is psychologically conditioned; that, therefore, the concrete fullness of human interests, desires, emotions, satisfactions, purposes, hopes and fears is relevant to the theory of knowledge and must not be abstracted from.

F.C.S. Schiller: Studies in Humanism.
Page 182 (1907).

The ideal must be attainable by a thought which starts from our actual human stand-point.. when constructed it must be relevant to actual human life... The ideal must be realisable by the development of man's actual life... yet it must have independent authority over actual human life. Or, more briefly the ideal must (a) be an ideal for man and yet (b) have authority over man.

F.C.S. Schiller: Studies in Humanism: Page 163-64
(1907).

it is validated in just the same way as are the other habits that make up our "reason". In so far as, therefore reasoning rests on postulates, and postulates are unproved and open to doubt at the outset, our attitude in adhering to them implies "faith" i.e. a belief in a verification yet to come. Must we not say, then at the very root of reason, we must recognise an element of faith

Reuban Abel (Ed): Humanistic Pragmatism.
Page 263 (1966).

.... if so by faith we live then it may come about that by faith we may also know.

F.C.S. Schiller: Studies in Humanism. Page: 263
(1907).

A human mind initially commences its career in a jumble resembling a chaotic rag-rag. It finds itself containing things valuable, worthless and pernicious, dreams, illusions, fancies, delusions, in congruities, inconsistencies etc., all jostling the materials for what are subsequently construed as realities. If, therefore anything approaching a harmonious life is to be constructed out of such stuff a large amount of selection is necessary. The pernicious contents must be kept under and as far as possible eliminated, the worthless and useless must be neglected; and so chaos must be turned into some thing like a cosmos. This we do by selectively attending to what turns out to be valuable and by ignoring those elements in our experience which we cannot use.

F.C.S.Schiller: Studies in Humanism: Page:233 (1907).

And Humanism though itself only a method must surely be more genial. It cannot but look favourable on an attempt thoroughly to humanize the world and to unify the behaviour of its elements, by tracing the occurrence of something essentially analogous to the human making of reality throughout the universe.

Reuban Abel (Editor): Pragmatic Humanism.
Page 138 (1966).

The concept of humanism is a complex one, covering a wide range of meanings. Most of the existing definitions, differ according to the initial philosophical and socio-political attitudes of their authors. These various interpretations of humanism are also bound up with the sometimes mutually exclusive means of achieving a humanist ideal proposed by the opinion makers of social classes and group.

M. Pertosyan: Humanism, Its Philosophical, Ethical and Sociological aspects: Page : 8 (1972).

The net result is that there exists at present wide spread confusion in the public mind about the various sorts of humanism. This will doubtless diminish in time but it seems unlikely that philosophy will ever again give up the use of so attractive a word or that it will be found possible to reduce the surviving philosophic senses to strict unity:

Encyclopaedia of Social Sciences: Vol.IV.
Page 543 (1937).

இப்பாட்டில் அனைத்து மனிதருக்கும் காட்டுவதேபோல் 52ஆம் பாடலில் 'தமர்களில் இருவர் தரமும் தாரமறும்' என்றும் கூற்றில் அஞ்சுகின்ற தெய்வமாகிவிட்ட காட்டுகிறார். மாறா, தெய்வ இயல்புகள் மாறி மாறி ஒன்றிடுகின்ற ஆயத்த நிற்பன எப்போத உயர்ந்ததென புலவர் தோக்கமாதல் வேண்டும். அன்றியும் ஒவ்வொரு சஞ்சுகத்திலும் அனைத்து திருமாலாகக் கருதிக் கடவுள் அழைத்தல் கூறும், காவியத்தில் சூகசாக்குத் திருமாலின் அவதார வரலாறுகளை கூறும்-காவியத்தில்-சூகசாக்கு-சுருத்தியம்பி வகுத்தையும் சகிப்பில் அறிவாக 'மாறாமாய் தேவமாய்' (விக்கிரமாரதம்:பதினெழாம் பாசர்:24.பக்.571) என்ற கருதலையும் ஒருபால் வைத்த ஐராவதி மனிதனல மானியப் பெய்ப்படுத்தல் அனைத்து மனிதருக்கும் காட்ட முற்படுகிறார் புலவர் என்பதில் இயுக்கொகின்றனவே. தெய்வ-மாறா இயல்புகள் ஒன்றிடுகின்ற சமீப செய்துமான அமைத்தக்காட்டுவத புலவரின் உட்கருக்க என்ற கொள்கை பொருத்ததேயாகும்.

... heroic activism remains the ethos of a class, though it is a class with an important function in society, the governance of social life according to the ideas of justice. The movement has now to modulate to a major key where the ethos of a class will become a philosophy for man. Krishna is the figure through whom Vyasa manages this deepening of meaning. He has two levels of action. In the lower plane, he is like any other character though one of the most important. In the higher, he is an incarnation, come to guide man in a historical crisis.

Krishna Chaitanya: A new History of Sanskrit Literature. Page:217 (1962).

1. Krishna appears as a historical character.

Dr.S. Radhakrishnan: Indian Philosophy.Vol.I. Page: 480 (1966).

. Mystical doctrines as to the relation of time to eternity are ~~also~~ reinforced by pure mathematics, for mathematical objects such as numbers, if real at all, are eternal and not in time. Such eternal objects can be conceived as God's thoughts. Hence Plato's doctrine that God is a Geometer, and Sir James Jeans belief that He is addicted to arithmetic.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy. Page:55 (1954).

Sir James Jean's God, like Plato's is one who has a passion for doing sums.

Bertrand Russel: The Scientific outlook. Page:115 (1962)

"அன்பால் நிலைவாரது உலகக் கமலத்தின் கனி அவர் நிலைந்த வடிவோடு விரைந்த சேறெனக் . . . . . "புமேகைத்தாள்" எப்போதோர் பெயர் பற்றிப் பிறதோர் கடிபட்டேற்றவாரமுமவர்.

பரிமேலழகர்:திருக்குறள்:3.உரை.சுவைத்தாந்த தாற்புறப்புக் கழகப் பதிப்பு:பக்.4 (1959).

The apparent multiplication of Gods is bewildering at the first glance; but you soon discover that they are all the same God in different aspects and functions and even sexes. There is always one uttermost God who defies personification... one transcendent God includes all possible Gods, from elephant Gods bird Gods, and snake Gods right up to the great Trinity of Brahma, Vishnu and Shiva which makes room for the virgine Mary and modern Feminism by making Shiva a woman as well as man. Christ is there as Krishna who might also be Dionysos. In fact Hinduism is so elastic and so subtle that the profoundest methodist and the crudest idolator are equally at home in it.

Bernard Shaw: Every body's political what is what? Page:227 (1950).

Jainism denies the existence of an extra cosmic God and of an all pervading spirit, but it accepts the immortal soul and the kingdom of God within. Moreover it believes in man Gods - saints who have realised perfection; such a man God was Christ...

Edward Wash burn Hopkins: Religion of India. Page:297
Quoted by Swami Prabhavananda in his 'Spiritual Heritage of India' Page 160 (1977).

7. This period is marked on the one hand by a revival of classical humanism definitely pagan in its ideals, and on the other hand by what we might call a humanisation of the christian religion itself, as expressed for example, in the lyricism of Fra Angelico and St. Francis. But the Paganism of the Renaissance is for our present consideration, just as much a religion as christianity. This is to say, the artist in giving expression to the ideals of classical humanism is making his art the servant of an ideal in exactly the same manner as the primitive magician and the Christian artist.

Herbert Reed: The meaning of Art: Page:84 (1974).

8. In the Vishnu Purana, as in Mahabharatha, Krishna is a hero and warrior and sage politician.

C.C. Dutt: The Culture of India as envisaged by Sri Aurobindo. Page 154 (1964).

9. Even God has the element of negativity or maya though he controls it. The supreme is said to be possessed of two natures higher para and lower aparā answering to the conscious and the unconscious aspects of the universe.

Dr. S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I.
Pages: 540 (1966).

10. Many of their Gods came to be humanised and at so early a date that we do not know them in any other guise. The worship of an animal as an animal did not seem to be satisfactory; a God must be more like a man to be worthy of worship.

Edmund Davison Soper: The Religions of mankind.
Page: 57 (1966).

- i. விவாசபாரதத்திலும், விக்கிபாரதத்திலும் உலக இயற்கையை இறந்த நிகழ்ச்சிகளும் புராணச் செய்திகளும் விவரிக்கின்றன. மனித தலமானிய புலப்படுகிற கைகளில், விக்கி குறிப்பிடும் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் அவை இங்கு எழுந்தமைக்கப்பட்டன. கருவியை தா வாகச் செய்தமைப்பில், விக்கியே முதலில் உலக பண்பற்ற விவாசியுள்ளார்.
- ii. வரலாறு எவ்வாறு சொல், புராண நிகழ்ச்சி அல்லது கதை எவ்வாறு பொருளில் மட்டுமே இங்குப் பண்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

What seems to be supernatural is in fact either a spontaneous irruption of the phenomena of other nature into physical Nature or..... a possession of the knowledge and power of the higher

orders or grades of Cosmic Being and Energy and the direction of their forces and processes towards the production of effects in the physical world by seizing on possibilities of interconnection and means for a material effectuality. There are powers of the mind and the life-force which have not been included in Nature's present systematization of mind and life in matter, but are potential and can be brought to bear upon material things and happenings or brought in and added to the present systematization so as to enlarge and control of mind over our own life and body or to act on the minds and lives, bodies of others or on the movements of cosmic forces.

Sri Aurobindo: The Life Divine: Vol.19. Pages: 874-75
( ).

There have been in the history of Civilized man, three important attitudes towards life. Supernaturalism, Humanism and Naturalism. Supernaturalism, the oldest and most primitive of the three has never ceased to be important, particularly with the uninformed masses. It is based on the concept that theistic authority rules the forces of nature. Salvation of the soul was the primary purpose in life. Obviously the scientific point of view could not be conformed with it.

James Edgar Swain: A History of world Civilization.
Page: 445 (1976).

.... the fantastic world of poetic ritual myth or drama expresses a social truth, a truth about the instincts of man as they fare not in biological or individual experience but in associated experience. Such truth are necessarily phrased therefore in the language of emotions.

Christopher Caudwell: Illusion and Reality.
Page: 22 (1955).

thology with its ritual and art with its performances, have similar functions the adaptations of man's emotions to the necessities of social co-operations. Both embody a confused perception of society, but an accurate feeling of society.

Christopher Caudwell: Illusion and Reality.
Page 26 (1955).

A myth is .... a system.... to establish the rationale for social customs, observances and the sanctions for the rules by which men conduct their lives. Poets, have persisted in using the myths..... for their plots, episodes, or allusions. ...Plato used such myths in order to project philosophical speculation beyond the point at which certain knowledge is possible.... to write great literature modern poets must develop a new unifying mythology which will synthesize the insights of the myths of the Western past with the new discoveries of philosophy and physical science.

M.H. Abrams, A Glossary of Literary terms.
Page 102 (1978).

If the plot had become too complex to unravel through human means, the playwright often introduced a *deus ex machina* (god from the machine) who was lowered on stage by a crane like device to solve all problems by a show of divine authority. The chariot of the sun which rescues Medea and the appearance of Heracles at the end of the *Philostetes* are two examples of such mechanical intervention. Euripides frequently added an *Epilogue* usually spoken by a God to point out the moral of the tragedy and to give his drama a cosmic significance.

Stephen L. Harris: *The Humanist tradition in World Literature*. Page:155 (1970).

Thus Myth is the result of a purely psychological operation and is together with the language, the oldest efforts of human mind. This has been shown conclusively by the modern school of mythologists, who are also psychologists. Assuming then.... that the same psychological laws govern the intellectual activity of mankind... we cannot a priori assume that the capacity for forming myths can be induced or withheld according to ethnological categories.... For it is clearly proved that the myth tells of the operations of Nature and expresses the mode in which man perceives at the earliest stage of his intellectual life of these operations and phenomena..... knowing nothing whatever of physical forces, the men of primeval times interpreted the actions of nature only by the analogy of their own actions. The only force they knew was the force of will, of which they were directly conscious.

G.N.Banerjee: *Hellenism in Ancient India*.
Pages: 270-71 (1961).

The study of mythology is .... obscure and difficult, but when rightly and cautiously pursued it abounds with evidence as to the primitive aspirations and beliefs of mankind and as to the various stages of moral and intellectual development.

E.A.Gardner: *Mythology in Encyclopaedia of Religion and Ethics*. Vol.9. Ed. By James Hastings (1917).

விபாசர் அருவிய மகாபாரதம்: நாடிகாப் பகுதி. அ.செ.நகராஜன்.
முத்தரை. பக்.3. முதல் பாகம்: முத்தரை. பக்.7. இரண்டாம் பாகம்.
முத்தரை. பக்.4. மூன்றாம் பகுதி. பக்.4 (1977).

விவ்விபுத்தா நாயர் தனம் வாய்ந்த காலத்த மக்களுக்கு விருப்பமான கதைகளை மட்டும் எடுத்தாண்டு மற்றவற்றை விவக்கிவிட்டார். இதிலிருந்து கதை கதைகள் பற்றியும், அந்நிக் காலத்தத்தெற்ப தேர்ந்தெடுக்கும் ஆசிரியரின் தட்பம் பற்றியும் அறிவிக்கும்.

தா.செ.வீராசாமி:தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை-3 (1978)
விவ்விபாரதம்:பக்.101.பக்.98ல் எடுக்கப்போகும் எல்லாம்
தலைப்பில் உற்பத்தும் செய்திகளும் நெய்க்கத்தக்கன.

விவ்விபாரதம்:இத்திரப்பிரததச் சருக்கம்:42-45. மரேர பதிப்பு.
பகுதி-1. பக்.97. (1959).

"அந்தணன் லயர்ந்த செல்வ

முரசு அநீர்அயோத்தி மூரர் முன்னன் கதையும் கறி"

விவிபாரதம்: குதபோரிச் சருக்கம்: 274. பக். 185. பகுதி-2.
மரேரே ராஜம் பதிப்பு (1959).

சு மகாபாரதம்: வணபரிவம்: முதற்பாகம்: பக். 189. இராமாஜாசாரியார் பதிப்பு
(1959)

"நீலிரே அகிலர்; முக்குளி நிலம் மூலுத அகிலேநமி நாவிரி கிர்த்தியானன் நனன்
என்றும் நாமவேந்தன் காவிரி என்னத் தப்பாக்க கருணையான் குதில் தேற்றி,
தீவிரி காவன் செவிற காதை தன் செவிப்படாதோ?"

விவிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்: 24. பக். 190. பகுதி-2
மரேரே ராஜம் பதிப்பு (1959).

பாண்டவர்க்கு வியாசரிடத்திலுள்ள மதிப்பைப் போலவே, தமக்கும் வியாசரிடத்தில்
மதிப்பு உண்டு என்ற புலப்படுத்தத்தக்கதாக "தோத்திரம் ஆன தெய்வச் சருதிகள்
யாவும் நான்காகக் கோத்துவன்" (அருச்சுனன் தவநிலை-25) என்ற அவரைப் போற்றி
அவர் வாயிலாகப் பாண்டவர் தேறமாற விலிவி பாடுவது அவர்தம் துணிய திறத்தைப்
புலப்படுத்தும். இவ்வாறே, இவன்கோவடிவிலி, அடித்தியடிகளில் வாயிலாக, இராமன்
காடு ஏவிய கதையையும் நனன் காடு ஏவிய கதையையும் கோவலருக்கு எடுத்தச்
சொல்லி, கோவலன் கன்னகி இருளும் தேறமாற செய்யும் துணிய திறம் இங்கு
ஒப்பிடத்தக்கதாயினது.

விவிபாரதம்: மதுரை: ஸ்ரீகாலிகாதை: வரி: 46, 57.

காவிய மாந்தர்-தம் வாழ்வி நிகழும் பற்பல நிகழ்ச்சிகளையும் அனற்றித்
சிறப்பையும் புலப்படுத்த உவமையாக ஆசிரியர் எடுத்தாளும் புராண நிகழ்ச்சிகளைக்
கினைக் கதைகளாகக் கொண்டு பொருந்தவில்லை. விவிபாரதம் கதையினை
கொடுக்க என்னும் கருத்தினை, பொதுவாக, அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் கதைகள்
என்ற, தா.வே. விராசாமி குறிப்பிடுவர்.

தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை: விவிபாரதம்: பக். 101. (1978).

Humanism gathered largely about an increased interest in the
Greek and Latin classics. The almost boundless variety of content,
the perfection form... of the ancient writers provided admirable
material for the uses of an awakened and critical mental activity...
Quotation from the ancient writers was a familiar medieval practice
and what the ancients had known was the largest element in what
the Middle ages knew.... in a world of wider interests men
studied the classics in a different spirit, with a new appreciation
for their literary beauties, their variety of subject and their
less inhibited outlook on life... it is apparently the mere human
love of a good story that accounts for the large part that
anaodotes facetiae witty sayings and adigie play in its literature.

Encyclopaedia of Social Sciences: Vol. IV. Pages: 537 & 38.
(1937).

Aurobindo thinks that stories like that of Nala and Damayanthi
were the early narrative poems of the young Vyasa which were
subsequently incorporated into his master-piece.

Krishna Chaitanya: A new History of Sanskrit Literature
Page: 202 (1962).

Here is a general sum up and a few observations of five stories from the upakyanas of the Mahabharatha. The episodes are connected with Nala and Dhamayandhi, Savitri and Satyavan, Rurud and Pramadvava, Gavana and Sukanya and Sakuntala and Dushyanta. They are not connected with the main Mahabharata story and belong to a strand of existence and events of a period even before its time. They have no relationship to the vedic or upanishadic period. All these have a worth in the love life between a husband and wife who have chosen each other in the circumstances unique to each. The choices are free and each depicts a feature which distinguishes love and respect for conjugal values when life was freer from the shackles in later social history. They deserve to be understood and cherished one thing that strikes above all is how under lying circumstances these men and women choose to be have in love and loyalty.

Prof. V.Sitaramiah "Five worthy couples in the Mahabharatha. TRIVENI: Journal of Indian Renaissance. Vol.46. No.4 Jan-March: 1978. Page:162.

There are two ways of looking at the Mahabharatha: as a repertory and as a book. As a repertory, it was the collective possession of generations of bards... as phemios in Homer... Moral examples and edifying tales, folk stories and fables, would be woven through the main recitation, where interest demanded it or entertainment was called for.

Edward.C.Dimock. Jr. The Literatures of India. An Introduction: Page 42. (1978).

It is easier to compare the epic Mahabharata with the old Testament than with the more narrowly purposive new testament. The Mahabharata and, it might be added the later puranas, and compendia of stories and tales and saying that document the thoughts, the religious attitudes and the perceptions of self and world of the Indian peoples.

Edward.C.Dimock. Jr. The Literatures of India. An Introduction: Page 35 (1978).

Over the sixty years of his public life Rajaji tries to reach the young through short stories, unpretentiously but lucidly narrated. He was anxious to instil in them love of Indian classics and respect for the right conduct that earned victory for the heroes and heroines of such classics. His perspective as to what the adolescent can be expected to take in made him avoid lofty preaching of moral abstractions, as constituting the wrong wavelength to reach the young. Many unimaginative critics twisted Rajaji on his parables and illustrations; which enabled him speedily to reach both the untutored millions of India and the young.

S. Narayanasamy: Rajaji: The Humanist with a difference: Page 27. in TRIVENI (Journal of Indian Renaissance) Vol.47. No.4 dated Jan-Mar.1979.

Some years ago I wrote the story of Sisupala under the caption "Mudal Tambulam" (Precedence in Guest worship) for a Tamil magazine.

The editor liked it so much that he persuaded me to take up task of giving the whole of Mahabharata to our people in the form of stories. The work, which I began with some diffidence, so soon cast its spell on me, and presently I came to love it.... I covered the Mahabharata in 107 stories. The writing recaptured for me sacred and touching associations which are part of my life.

O. Rajagopalachari: Preface to First Edition
(Page VIII) of his Mahabharata (1955).

ராஜாஜியின் விபரம் விருத்த முதல் பதிப்பு முத்திரையில், திரு.டி.கே.சி.யும் கலியும், ராஜாஜியின் கதை உதந்திறனைப் பாராட்டிக் கதையின் செய்தியைக் காணலாம்.

பாண்டவர் முத்திரை ஒருவரான வயாதி மகன், கக்கிராசாரியார் மகன் தேவயானியை மணந்தவர். அத்தேவயானிக்குப் பணிபெற்றவர் வந்த சகிந்தை எப்போது வேந்தன் மணத்தலாகாத எந்த வெளிப்படையாக கக்கிராசாரியார் கூறி அனுப்பியதாக விபரம் கூறுவர். விலி அச் செய்தியைக் கூறுத, பணிபெற்றவரும், அவைத்துப் பழந்தமிழ்க்கலை நெறி பற்றியும், யாழோர் கட்டத்த மன நெறி பற்றியும் காதல் கொண்டார் என நாகனிகத் தொழிற் கூறுவர் (1:1:25) திருமதி தம் தம்பிக்குக் காசி வேந்தன் மகனாக மன முடிக்க வேண்டியபோது, அவரை அந்வேந்தன் அவைக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை என விபரம் செய்தியை மாற்றி, அது வேந்தனைக்கு அழைத்துச் சென்ற மகனாகக் காட்டியதாக விலி கூறுவர் (1:1:124-6 மரோ) திரைபதியை மணிக்க வந்த வேந்தரை திருட்டத்தமிழ்க்கலை அறிமுகம் செய்ததாக விபரம் கூறு, செய்தித்தாய் அறிமுகம் செய்ததாக விலி கூறுவர் (1:5:34 மரோ) சபத்திரையைக் காற்றித் அருச்சுனனிடம் பொற விருப்பிய பலராமன், கணிக் கொடுக்கோடுச் சிவந்தித்ததாக விபரம் கூறு, அருச்சுனன் மீது படைகொண்டு வந்தோர் அ வணையரும், கொல்லாமல் வென்ற புறங்காட்டி ஓடச் செய்ததாக விலி கூறுவர் (1:7:82 மரோ பதிப்பு) விபரம் உரைத்தவனாக, திரு. வை. மு. கோபால சிறுஉதயமாச்சாரியார் எடுத்தக் காட்டுவனவற்றை முறையே 1:1:19; 1:1:124; 1:5:34; 1:7:82, பாண்டவர்களை விளக்கிக் கணிக் இந்திரப் பிரத்த நகரை உருவாக்கும் போது இந்திரன் வணிக விவகரிமா, கணிக் த் அருமதியோடு அந்நகரை உருவாக்கியதாக விபரம் கூறு (1:6:12 வை. மு. கோ. விளக்கம்) 1963) கணிக் தானே முனிவந்த இந்திர வையும் விவகரிமானையும் வரவழைத்துத் தாம் விருப்பியவரான நகரமென்கும்படி வணியதாக விலி கூறுவர் (1:6:8-10. மரோ பதிப்பு 1959).

இவ்வாறு, விலிவந்த ரார் விபரம் விருத்த வேதப்பட்டவற்றை, தம் விளக்கவரைவிலி வை. மு. கோ. கணிக் கணிக் குறித்தவனார். "விலி-விபரம் பாரதத்தில் ஓர் ஒப்பிடு" என்னத் தலைப்பித் மதரைப் பகை விளக்கவந்ததில் ஆய்வு நடத்த வரவதாக 10-12-78ல் பாண்டவ தம்பியைக் குறிப்பிட்டார். விளக்கு அறித் காணலாம். விலி, தாம் விருப்பியவரான கதைவிலிச் செப்பவிலி எப்பதற்கு எடுத்தக்காட்டாகச் சிறிசை வேதபாடுகல் மட்டும் இக்குச் அடப்ப்பட்ட.

"பால பாரதத்தில் தமிழ் மகனரைக் கூறுவிலி" (1:5:45) எப்பர். வை. மு. கோ. கணிக் பக. 289 (1963). பாண்டவவிலி தமிழ்ப் புலமைவையும் சிறந்ததையும் உரைத்த கதைய் புலவனின் தனிவிய திறம் பாராட்டத்தக்கது.

"நிலகுளில் திரிதருமம் நீதிமடக் கடலார் புலகுவிற் பிறத்த சொல்
புதிதானும் பொழுது" எங்கும் (பாலைக்கவி:35:17-18) வரிகளை
இவை நினைவுக்குவந்தன. நகற்றியார் எங்குத் தொடரில் திருக்குறலில்
நாக்கம் (குறள் 1072) அமைந்தனது.

இவ்வரிகளில் முற்பகுதியான, "தண்டார் மெய்க்கிவிக்கப்பட்ட சான்றோர்கள்
உரை பறிற்ற" என்பது "வணையர்க்கினை மறைவிப்பறிற்றம்"
(பெரும்பாலுற்றப்படை 300) எங்கும் பத்தப்பாட்டு வரிகளையும்,
"செந்தூர்ப்பைநீரில் முக்கை ஏத்தி, இன்ற வரல் உரைமோ, சென்றிடுஞர்
நிறத்த னை..... மழலை இவ்வசொல் பறிற்றம் நான் உடை அரிவை"
எங்கும் அகநானூற்ற (34:14-18) வரிகளையும் நினைவுக்கும்.

இவ்வாறுகளில் கரைபிழைகள் தெய்விகளையும், ஊர்களில் சமயக் சார்புடைய
செய்திகளையும் பாருவர். தமைய. வீராசாமிநிலத் தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை-3
பக்.103-04ல் பிற வினாக்களுக்கான கானலாம். நவனில் பண்பினைத்

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் 'காலினி எவ்வத்தப்பாக்க் கருணையாக்' (3:1:24)(1964).

We do not know exactly when the Mahabharata was composed....
Maodone-11 is of opinion that "the original form of the epic
came into being about the fifth century B.C." This view is
confirmed by the absence of any reference to Gautama Buddha in
the epic.

S. Radhakrishnan: Indian Philosophy.Vol.I.
Page:481 (1966).

The growth of city states in Italy synchronized with the revival
of learning, and made it possible for humanists to profit by the
political theories of Republican Greeks and Romans.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page:530 (1954).

Popular entertainments and idle pastime in general were the
targets of moral condemnation by puritans such as North Broke,
Gosson and Stubbles (1577-83), Powerfully supported by the
council of London; and the humanists seconded the attack in the
name of literary decorum.

L.G.Salinger: The Elizabethan Literary Renaissance
Page:62 in "The Age of Shakespeare: A guide to
English Literature. Vol.2 (Ed). Boris Ford (1961).

The triumph of humanism, however, involved a profound conflict of
cultural standards, for 'civility' especially in its puritan
setting, meant reducing the 'barbarous' influence of folk
tradition and popular taste.

Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare.Vol.2.
Page 62 (1961).

England was at last possessed said the cambridge humanist Gabriel Harvey in the year of Marlowe's death, of 'Eloquence in speech and civility in manners-the goodliest grace of the most noble common wealhs upon earth'.

Boris Ford (Editor) The Age of Shakespeare. Vol.2.
Page 68 (1961).

The humanist of the time, however, were too busy acquiring knowledge of antiquity to be able to produce anything original in philosophy.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page: 521 (1954).

On the other hand, the strictly humanist intension behind them should not be underrated. In their many discussions of poetry, and the ideal poet they share some of the classical impulse behind Chapman's translation of the Iliad (1598) and Daniel's Musophilus (1599).

L.G.Salinger: The Elizebethen Literary Renaissance.
Page:75 in "The Age of Shakespeare: A guide to
English Literature. Vol.2 (Ed) Boris Ford (1961).

By the help of the Byzantines, Plato came to be known not only in Neo plantonic and Augustian versions, but at first hand.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page: 509 (1954).

There was especially in the school of Chartres, a humanistic movement, which admired antiquity, and followed Plato and Boethius.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page: 460 (1954).

And the Triumph of Tudor humanism, long prepared and at last confirmed, had come at a moment when the heritage of the Middle Ages was still familiar and significant.

L.G.Salinger: The Elizebethen Literary Renaissance.
Page:61. in "The Age of Shakespeare. A guide to
English Literature. Vol.2 (Ed) Boris Ford (1961).

Becon and Donne, in their different ways continued the main traditions of Renaissance humanism. But in the social, as in the intellectual history of literature, Becon and Donne mark the beginnings of new age.

L.G.Salinger: The Social setting: Page:37 in
"The Age of Shakespeare. A guide to English
Literature. Vol.2 (Ed) Boris Ford (1961).

Humanists like Puttenham were eager, moreover, to show that English, of its native resources, could be as 'copious, pithy,

and significative as any language of learning.

L.G.Salingar: The Elizabethan Literary Renaissance.
Page:63 in "The Age of Shakespeare. A guide to
English Literature. Vol.2 (Ed) Boris Ford (1961).

and Marlowe, more than anyone else gave shape to the new drama by finding the meeting points between humanism and popular traditions.

IBID Page:49 (1961).

But Doctor Faustus is the first great tragedy of humanism, and the story of Faustus was taken from a popular pamphlet, which was reproduced in ballad form as well. In its main plan moreover it retraces, the allegorical struggle between good and evil of early Moralities such as Nature of Man-kind though with the highly important difference that the central figure is not longer mankind but an individual hero.

IBID Page: 49 (1961).

The poets of the popular stage are also the representatives of humanism, from Marlowe to Shakespeare, Jonson, Chapman and Webster..... with Beaumont and Fletcher and their successors, the independent note of humanism faded from the drama; the dominant¹⁵ now tended to identify themselves solely with the dominant Cavalier section of their public. The Age of national drama was over.

L.G.Salingar: The Social setting. Page 37. in
"The Age of Shakespeare: A guide to English
Literature. (Ed) Boris Ford. Vol.2 (1961).

In that excursion into no-man's land shakespeare was not, of course, entirely unaccompanied. He had behind him the humanistic and christian tradition of the west and in all the tragedies he made dramatic use of ideas, deriving from the medieval period, that were common to his stage.

L.G. Knights: Shakespeare: King lear and the great
Trageties: Page 224 in "The Age of Shakespeare.
A guide to English Literature. Vol.2.
(Ed) Boris Ford. (1961).

Hamlet the stage figure, is as much a humanist who has turned to satire as an avenging son/ frustrated by melancholia.

L.G.Salingar: The Elizabethan Literary Renaissance.
Page: 80, in "The Age of Shakespeare: A guide to
English Literature. Vol.2 (Ed) Boris Ford (1961).

The Renaissance was not a popular movement, it was a movement of a small number of scholars and artists, encouraged by liberal patrons especially the Medici and the humanist popes. But for these patrons, it might have had very much less success.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page: 521. (1954).

Huxley answered his own call for something more positive by the publication of *Island* (1962) his first utopian novel. In this work, the new devices are used for good purposes--either for the enhancement of individual well-being or for the protection of individuals against abuses of power. More than this, *Island* represents best the synthesizing tendency of his last period, for it embraces what Huxley assumed was the best that both Western Civilization and the culture of the East had to offer.. in Pala (the name of the Island) the philosophic outlook is drawn freely from Hinduism and Buddhism. Man is viewed as having both an individual self and a share in the universal Self or Buddha nature. Life is viewed as essentially all one. If a person has perception, he understands that his individual self is really only a part of the oneness of all things, he understands too that all opposites are reconciled, in this oneness and that he must learn to accept every things that is natural and beyond his control, even if it is unpleasant, painful, or destructive. Thus he can face death as well as life, sorrow as well as the ending of sorrow.... Clearly, the religious philosophy of the palanese is a refined and exquisite humanism.

Joelynn Brooke. *The Wicked Uncle: An Appreciation of Aldous Huxley* in "Aldous Huxley: The Critical Heritage" (Ed) by Donald Watt. Page: 467-468 (1975).

வினியோக ராரி காட்டும் சமுதாய நிலைகள்.

நீதிக்கி - அறக்கி முதலியன - - -

Literature and History are twin sisters inseparable.....
In the classical authors and in the Bible, history and literature were closely interwoven and it is that circumstance which made the old form of education so stimulating to the thought and imagination of our ancestors. To read the classical authors and to read the Bible was to read at once the history and the literature of the three greatest races of the ancient world.

Trevelyan, G.M. History and the Reader
Page 14 (1945)

The characters in the epic move with vitality of real life. It is difficult to find anywhere such vivid portraiture on so ample a canvas. Bhishma, the perfect knight, the venerable Drona, the vain but chivalrous Karna, Duryodhana whose perverse pride is redeemed by great courage in adversity, the high souled Pandavas with God-like strength as well as power of suffering, Draupadi most unfortunate of queens, Kunti, the worthy mother of heroes, Gandhari, the devoted wife and sad mother of the wicked sons of Dhritarashtra - these are some of the immortal figures on that crowded but never confused canvas. Then there is great Krishna himself most energetic of men whose divinity scintillates through a cloud of very human characteristics.

C. Rajagopalachari Mahabharata, Preface to Second Edition. Page I.

பாத்திரப்படைப்பில் மகாபாரதம் நிகரற்ற விளங்குகிறது. கசகி, யயாதி, பரு, சந்தன, பிடமர், தரோணர், திருதராஷ்டிரன், விசுரன், திருஷ்டன், துஷ்டன், கர்ணன், பீமன், அருச்சுனன், துரியோதனன், சகுனி, துஷ்டன், சகனியன், ஏகலன், காந்தாரி, குந்தி, திரௌபதி, சுபத்திரை ஆகிய பாத்திரப் படைப்புகள் மகாபாரதம் படிப்பவர் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாத.

அ. வெ. நடராஜன், விவாசர் அருணிய மகாபாரதம் முதற்பாகம். முத்திரை. பக். 8 (1977).

தன்விளக்கலாத் தலவன் என்ற பிற்கால இலக்கணங்கள் பெருக்காப்பிய நிலை பேசுவது பாரதத்திற்கு ஏற்புடிக் கொடுக்க உகாத. தருமனைத் தலவனாகக் கொட்டபாட்டவர் குழுவும், துரியோதனனைத் தலவனாகக் கொட்ட கொளவன் குழுவும் மோதும் போது..... காப்பியம் வளர்ந்து செல்கிறது.

தா. வெ. வீராசாமி, தமிழ் இலக்கணக் கொள்கை விவரிப்பாரதம், பக். 100 (1978)

.... the great episode has permeated Indian literature from very early times. The author of Maisadhiyacarita has aptly remarked that Mala's story by the variety of its sweetness

puts nectar to shame and drinking in it even the gods do not esteem Ambrosia. His story, kept in mind, purifies the world in this age as if by washing with water. The observation is justified by the vast literature that has sprung around the wonderful theme of perennial charm.

N.P. Unni. Nala Episode in Sanskrit Literature. Page 18 (1977).

The episodes of Mahabharata form more than three fourths of the whole epic, the main narrative acting as a slender thread connecting the numerous independent legends together.

IBID. Page 43.

The Savitri 'Upakhyana' or episode in the Mahabharata is the most dearly cherished of such stories, indeed it is more than a mere story, for Savitri to this day is deeply imbedded in the Hindu woman's consciousness, as the pure virgin awaiting her future husband or as the pure wife warding off with the armour of her chastity all evil and danger from her husband.

Prema Nanda Kumar. A study of Savitri Sri Aurobindo Ashram, Pondicherry, Page 281. (1962).

The story of Shakuntala which would be immortalized later by Kalidasa is also found in the Mahabharata. There are sensitive touches here revealing the poetry of domesticated sentiments.

Krishna Chaitanya. A new History of Sanskrit Literature. Page 203 (1962).

.... it includes the basic story of Sakuntala, so beautifully embroidered by Kalidasa in his drama of that name, as well as the basic story of Ramayana, which in the poetic voice of Valmiki is itself the second great Indian epic.

Edward C. Dimock, Jr. The Literatures of India. An Introduction. Page 53. (1978)

.... generations of gifted reciters have added to vyasa's original a great mass of material. All the floating literature that was thought to be worth preserving historical, geographical, legendary, political, theological and philosophical of nearly thirty centuries found a place in it (Mahabharata).

C. Rajagopalachari. Mahabharata. Preface to Second Edition. Page IX. (1955)

The Mahabharata is the longest epic in world literature. With its hundred thousand stanzas, it is about eight times the size of the eliad and the odyssey put together.

Krishna Chaitanya. A New History of Sanskrit Literature. Page 200 (1962).

5. The Gita is believed to contain the most authoritative (because it was preached by God incarnate) elucidation of the vedanta philosophy. It is a part of the Mahabharata which evidently is a compilation of often contradictory pieces written in different times. The Gita must have been a very late most probably post Buddhist interpolation.

M.N.Roy. Radhakrishnan in the perspective of Indian Philosophy in "The Philosophy of Radhakrishnan. Page 549 (Ed) by Paul Arther Schilpp. (1952)

Thus in the Mahabharata in the Rajadharmanusha'sanaparva in chapter 109 it is frankly recognized that there are circumstances where truth is falsehood and falsehood is truth and the righteous man in such circumstances prefers the latter.

Shahil Kumar Maitra. The Ethics of the Hindus. Page 219 (1929).

5. .... various floating ideas are available within the tradition which can be constructively used to justify and accommodate changes that are already taking place. For instance Yudhis-thira's comment in the Mahabharata that institutions are man made and they are but imperfect manifestations, according to tune and place of eternal values which are hard for man to know.

Pratima Bowes "The Hindu Religious Tradition. A Philosophical approach Page 312. (1976)

Divested of these accretions, the Mahabharata is a noble poem possessing a in a supreme degree the characteristics of a true epic, great and fateful movement, heroic characters and stately diction.

C. Rajagopalachari. Preface to Second Edition of his Mahabharata. Page IX. (1955)

.... its (Mahabharata's) real emphasis is one of life and character and the conflict of different cultures and ideas and it shows a state of society which is trying to feel its course through a chaotic conflict of different types of ideas and customs that mark the character of a society in a state of transition.

S.N.Das Gupta (Ed) A History of Sanskrit Literature. Classical Period. Vol.I. Introduction. Page 1. (1962)

7. அறம் வெல்லும் பாவம்; தோற்றம் (அறம் வெல்லும்; பாவம் தோற்றம்) எல்லாம் உலகமெய் மகாபாரதத்தைப் போல பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து எடுத்தப் போகும் தூக் இலக்காசத்தறையில் வேறு சிவப்பாது எல்லாம்

முத்திரை கதலாம்.

அ.வெ.நடராஜன். விபாசரி அருண்ய மகாபாரதம்.
முதற்பாகம். முத்திரை. பக்.5 (1977).

மகாபாரதத்தை ஒருவன் மனம் தோய்ந்து படித்தால் அவருக்கு ஆத்ம விருப்பி ஏற்படும். சத்தியத்தையும் தருமத்தையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாடு உண்டாகும். பிறரைத் தாம் ஏமாற்றாமலும், தன்னைப் பிறர் ஏமாற்றாமலும் வாழியுடன் இருக்க உதவும். பொருமை ஏற்படாத தருக்கும்; தியாகம் புரியத் தாகும். சஞ்சல புத்தி அகன்று மனோதிடம் ஏற்படும். அகந்தையும் அமைமனம் ஒழியும். சகோதர பாசத்தை வளர்க்கும். மேலே கறியிருப்பவை வெறும் அருக்கு மொழிகள் அல்ல. முற்றும் இது உண்மை என்பதை, மகாபாரதத்தை விருப்பு வெறுப்பு இன்றிப் படிக்கும் அன்பர்கள் கட்டாயம் உணர்வார்கள். மனம் தோய்ந்து படிக்கப் படிக்க, மகாபாரதத்தில் காணப்படும் உண்மைகளைக் கருத்து வற்றி உணர உணர நாக் கறியிருப்பது முற்றும் உண்மை என்பது யாருக்கும் புலப்படாமல் போகாது.

அ.வெ.நடராஜன். விபாசரி அருண்ய மகாபாரதம்.
முதற்பாகம். முத்திரை. பக்.7,8 (1977).

9. Probably Vyasa lived nearer to the centre of an era of turbulence and disorder, of the throes of an empire in the making... The kernel of the epic must have had a basis in history. Echoes of clan rivalry are found even in Vedic Literature. There might have been rivalry between the two neighbouring tribes of the Kurus and Panchalas. In the Yajur Veda these two tribes already appear united and in the Kathaka Samhita King Dhritarashtra Vaichitravirya is mentioned as a well known figure. The nucleus is expanded by Vyasa into a full blooded plot where the rivalry between the Kurus sons of Dhritarashtra and the Pandavas, sons of Pandu, the brother of Dhritarashtra explodes at the end of a long narrative into a great battle for empire.

.... The poetic sensitivity is unmistakably there. But the dominant note is intellectuality. He is profoundly interested in ideas, in metaphysics, in ethical problems. Living in a world of myriad tensions, his analytical mind came to grips with the complexities of historical existence far more closely than Valmiki's. He treats the problems of society and Government from the point of view of practical statemanship and he subjects morality to caustic tests from which the delicate moral tone of Valmiki's spirit shrank. The granite quality of the mind is reflected with quality of the narrative. It courses with speed and momentum reluctant to linger in purely lyrical descriptions, and the great panorama he builds up has the enduring strength of vast reliefs of hard stone.

Krishna Chaitanya. A NEW History of
Sanskrit Literature. Pages 201-02 (1962).

10. விவிலி, விபாசரோடு வேதபகுதிக்ககும், தமிழ், தமிழ் மரபுகள் பற்றிய செய்திகனை அவர் புருத்தியுள்ள இடக்ககும் இவ்வாங்கித் துரவிடாம் துயலித் காட்டப்பட்டன.

11. "தமிழில் முதலா லாக இது (பெருக்கதை) கருத்தப்படினும் வடனா க் மொழிபெயர்ப் பாகத் தெரியவருதலில் வழி தா லில் பாற்பட்டு, சங்ககாலத்தது வழங்கிய இராமாயணம், பாரதமென்பன போல வழிதா லி வகை நாக்கினி மொழி பெயர்ப்பாகவும், முதலா லில் மிக விரிந்த பருத்திகனைத் தொகுத்தும் அங்கே சுருக்கமாக உள்ளவற்றிற் பண்டித் தமிழ் தா லிகளையும் வட தா லிகளையும் காணப்படும் சொக்கையம் பொருளையிகனைக் கட்டி விரித்தும் இயற்றப் பெற்றிருத்தல்தல்" என்ற டாக்டர் உ.வே.சா. பெருக்கதை முத்தொகையில் (பக். x x x i - நாட்காாம் பதிப்பு 1968) குறித்திள்ளார். இவ் தா லான பெருக்கதை யில், ஆசிரியர் பெருமையை விளக்குமித்தது. "வியாஸித்ததை" எனத் துவங்கி வடமொழிச் சுவோகம் ஒன்றை எடுத்திக் காட்டி, அதன் மொழி பெயர்ப்பாக வரும் கட்டினக் கவித்துறைப்பாடலுக்கு உரையாக, "அடியேன் விபாஸ முனிவனில்லேன்; வாக்மிகனில்லேன்; பிர்மனில்லேன்; பத்சவியில்லேன் குருட்டியரல்லேன்;" . . . . . என்றெழுதி, மகாபாரத தா லொரும் அதன் ஆசிரியரோரும் பெருக்கதையையும் அதன் ஆசிரியரையும் ஒப்புமைப் பருத்திக் காட்டுகிறீர்கள். இனி, மகாபாரத வரலாற்றொரு தொடர்புடையது உதயனில் வரலாறு எவ்வகி் கருத்தப்பட வரும் செய்திகள் வருமாறு. -

"உதயனில் ஒரு மரபிற் பிறந்தவன்; வத்த நாட்டில் உள்ள கௌசாயம்பி எவ்வம் நகரத்தரசனாகிய சதானிகனுக்கு மிருகாபதி என்பவனிடம் பிறந்தவன். சதானிகன் என்பவன் பாண்டவர் காலத்திற் பிறகு அரசானிரு வந்தான். அவருடைய பேரனில் மகனாகிய திசக்குது என்பவன் காலத்திற் அத்திபுரம் அழிந்து போயிற்று. எனவே, அவன் கௌசாயம்பி நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஊண்டான். அவனுக்கு 16 ஆம் தலைமுறையில் சதானிகன் எவ்வம்பெயருடைய ஒன்வன் இருந்தான். அவன் மகனே இக்கதைத் தலைவனாகிய உதயனின் ஆவான். இக்கதையை விடத்து புராணம் கூறுகிறது.

கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-7. பக். 603. (1960)

12. When new communities professing strange beliefs were being freshly taken into the Aryan fold, the old vedic culture had to undergo a transformation agreeable to the new hordes who were actually swamping the country or fail to aryanise them.....

The original event seems to be a non Aryan one, if we may judge from the blood thirst of Bhima, the polyandry of Draupadi and such other incidents. But it was soon converted into an Aryan story. It has become a national epic with tales from different parts of the country worked into a single whole..... It was the aim of the Mahabharata to satisfy the popular mind and it could do so only by accepting the popular stories. It conserves in a collected form all the ancient beliefs and traditions of the ancient race..... By bringing together, the social and religious ideas of the different peoples assembled in the soil of India it tried to impress on the minds of men, the fundamental unity of men, of the Bharatavarsha.

S. Radhakrishnan, Indian Philosophy Vol. I
Pages 477-79 (1966).

13. According to tradition Vyasa is known (the word means "the Arranger") because he collected the mass of religious hymns and ritualistic texts which were current orally among the Aryan speaking people of the mixed origin like himself.... The historical bases of Vyasa's career are not known. But he was a quadron three fourths non Aryan in blood; his mother Satyawathi (Matsya-gandha) was the daughter of possibly an Austric speaking chief of fisher folk living by the river and his grandmother was a woman of the Candala tribe, supposedly non Aryan. Possibly it was his non Aryan affinities or connexions which enabled him to employ for his Aryan speech an Alphabet based on pre Aryan Dravidian writing.... Vyasa also gave an impetus to the collection of the legendary, historical and other traditions of the mixed people.... The spirit which actuated these collections was that nothing was thrown away as unhistorical improbable or unarian; it was an all inclusive affair.

Sunit Kumar Chatterji, Dynamic Hinduism and Radhakrishnan in "The Philosophy of Sarvapalli Radhakrishnan". Pages 494-95. (1952)

14. "It was recognised as early as the time of the Mahabharata that the Hindu culture and social order were dependent on the function of the king. As is said in the Mahabharata, 'Santi Parva', 'All the duties, principal and subordinate of the three orders are dependent of their observance upon the duties of the Kshatriyas'.

Pratima Bower. "The Hindu Religious Tradition, A Philosophical Approach. Page 10. (1976)

15. சாபம் பெற்றதால், விரதம் தவறில், தாக்கு மீண்டும் பழக்க நோடும் என்ற எண்ணத்தால், தாயின் வேண்டுகோட்டு இசையாகியும் வீடுமக் என்றும் கருத்துப்பட "மீண்டு மாநதி வயில் மிதாசு புரியுமென் விரதமுந்தபுமென்றும்" (1:2:4) என வில்லி பாடிச் செவ்வகைக் கரீந்த நோக்கில், தேவர நீதி, கொடுக்கையனவின் வீடுமக்கூட உடம்பாடு என்பது புலனாகும். "நெருப்பு தன் வெயிலுமைய விடுமாகூட, அப்போது கங்கை மகன் தன் பிரதிக்ஷைய விடுவான் என்ற கறுப்பதாக பாலபாரதம் கூறும் கருத்தே (1:2:4 ஊ.மு.கோ. வினக்கம் பக்.88) தேவர நீதியை வீடுமக் உடம்படவின் லு என்பதற்குப் பொருத்தி வருவதாலும்.

வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 4. பக். 88.
ஊ.மு.கோ. பதிப்பு (1963)

16. "உலகத்திலேயே காத்திரியர்களுக்கிடையே பரகராமரால் செய்யப்பட்ட பொழுது காத்திரிய கிணிகரி புத்திரிகளை விரும்பி, பிராமணர்களிடம் சேர்ந்தனர்.... பிராமணர்கள் உக்கிரமான நியமத்தோடேயே ஒவ்வொரு குறு காலத்திலும் அவர்களுடன் சேர்ந்தனர். காமத்தாற் சேரவில்லை. குறு காலமில்லாத போதும் சேரவில்லை.

சீ மகாபாரதம்: ஆசிரியம்: பக். 231 (1923).

“கேள்வன் மொழி கேட்டவன் பொன்ற நான்கு
சொற்பால அகிலாப் பழி கருகை சொல் வதென்னே
வெற்பார் நான்கு சிறப்புத் குழிமேலின்கீறே
இற்பால வரீக்குப் பிறர்மேல் மனமேற்ப தென்னுள்”

விநியோகம்: சம்பவச் சஞ்சகம்: 62. பக். 33.
மற்றே பதிப்பு (1959)

ஒருமை வாழ்வு வாழ்ந்த, விபுலகிதாஸ்-இல் உத்தராலகர் குடியேயார்
வரலாற்றைக் குந்தியவையுக்கு எழுத்தரைத்ததாக, மீ மகாபாரதம்
கற்றிதை. குடியேயம் (462-470 ஆம் பக்கங்களில் விவரமாகக்
காணலாம். (1923)

17. ஐந்தாம் கணவரின் வேண்டாவென்றும் ஒரு கணவரையும் வாழத் தலையே தாள் விரும்புகிறாள் என்றும் திரௌபதியி, சிவபிராணம் வாதாடிய கதைப் பகுதியை யு் மகாபாரதம் ஆகியிருவும், 764ம் பக்கத்தில் காணலாம். (1923)
18. "யுதிஷ்டிரர் என் வாக்குப் பொய் சொல்வதில்லை. என் புத்தி அதரிமத்தில் செல்லாதது. என் மனம் இந்த விஷயத்தில் பிரவர்த்திக்கிறது. அதலால், இஃது (ஒருத்தி பல ஆட்கரை மணப்பது) எவ்வகையிலும் அதரிமமாகாது. தர்மவிட்டரிகளின் சிறந்தவரும் கௌதம கோத்திரத் தவருமாவிய ஐடிலை என்பவன் ஸப்தர்மங்களிலும் இருந்தாளுென்ற புராணத்திலும் கேள்விப் படுகிறோமல்லவா? அவ்வாறே, ரிஷிபுத்திரியாவ வாரிகுவி என்பவன் தவங்களிலும் மனத்தாடும்மை யடைந்த பிரசேதஜுகன் என்ற ஒரே பெயருள்ள பத்திச் சகோதரர்களிடம் சேர்ந்திருந்தார்"

யு் மகாபாரதம்: ஆகியிருவம்: பக். 759 (1923)

19. Dr. Radhakrishnan, Indian Philosophy, Vol. I, PP 478-9 (1966). Also see foot note No. 12. Page 35.
20. "மாணிக்கங்கு விவாஹத்தில் இரு நியாயமாகாது.... மற்ற சிதிரி புருஷர்களுக்கு மறு சொல்லப்படி இது தரிமமாகாது. (யு் மகாபாரதம் ஆகியிருவம். பக். 773) என்ற விவாசரி கருவதாக வருகின்றும், தெய்வத் தன்மை உடையவர்கட்கு மட்டும் ஐது பொருந்தும் என்ற விவாசரி தொடர்ந்த விவாக்கவதாக வருகின்றும், மாணிட, தெய்வ இவத்தாரிக்கிடையிலே நிலவிய இருவேற முறைமைகளைச் சுட்டும், பழங்காலத்தில் ஓர்வத்தாரி தன்மை உயர்த்தித் தேவராய்க் கருதியும் பிறரைத் தாழ்த்தி அகராயம், இழந்தாராய்க் கருதியும் நடந்தது உண்டு. அம்முறைப்பற்றி மாணிட தெய்வ என்னும் குறியுருகன் இவ்விவேற இவத்ததைக் குறிக்க வந்தவனாதல் வேண்டும்.
21. தமிழர் நாகரிகத்தில், ஒருத்தி பலரை மணத்தல் என்னும் கருத்த எங்கும் இல்லை. ஒருவன் ஒருத்திக்கு மேற்பட்டவரை மணத்தல் என்பது தமிழர் நாகரிகத்தில் உண்டு என்பதை, "பிழ்முறை ஆகியிய பெரும் பொருள் வதவை" (தொல்: கற்பு: 31) முதலிய தூறபாக்களும் அகநானாது 66ம் பாடலும் எடுத்தவைக்கின்றன. தலையியில் ஒருமைக் கருத்திலே வலியுறுத்தவே, ஒருவன் ஒருத்தி மன முறை இங்குக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.
22. பழம் பொருந்த சருக்கத்தில் வரும் திரௌபதியின் மனநிலை குறித்த அறிஞர் பலவாற விவாக்கம் செய்வர். ஐவரையும் கடந்த, தன் மனம் பிறரை நாடியது என்றும் திரௌபதியின் கற்பியுக்கு, அவன் மனம் பாண்டவர்க்கு லுத்தவருகி தலையிலே நாடியிருந்தல் வேண்டும் என்ற பேராசிரியர் முத்திக்கொப்பர் குறிப்பிட்டார். (வாமமொழி உரையாடல்) ஒரு வயிற்றிற் பிறந்தார் ஆணவரையும் ஒருமை உலிவத்தோடு நோக்கிலுள் என்பது அவர்தம் கருத்தாகும். இந்த தொடர்ந்த ஓராயத்தக்கது.

22. The view that polyandry is designed to prevent the dispersal of family property has greater plausibility for some cases. Personal relations within polyandrous families are often marked free from jealousy.

Encyclopaedia Britanica Vol.18. P-194. (1967)
Edmund Ronald Leach: Polyandry.

23. உலகியலில் ஒருசாரார், பாண்டவர் ஒருத்தியை மணந்த மணத்தை இகழ்ந்த பாண்டவரைப் பழிக்கிறார் எனக் கருதியதாக சிவகசிந்தாமணி கறுவிறகு. "பஞ்சவர் அகிற பெற்ற வருஷரை யாவர் பேர்ப்பார்" (சிவக.211) என்றும் வரியும் அதற்கு உரை வகுத்த நச்சிசூரிக்ஷணியர் "பஞ்சவர் ஒருத்தியையே மணையாக்கலிற் பெற்ற வருஷரையப் போக்குவார் யார்" என்ற கறுவதம் நோக்கத்தக்கன.

24. "நின்றுவிஷம்போகா நினைவெயோசி பயந்த புகழ்கால் புதல்வன் பிறந்த பித் வா" - புறம் 222.

"குறகுற நடந்த சிறகை நீட்டி இட்டும் தொட்டும் கலியையும் தழந்தும் நெய்யுடை அடிசில் மெய்ப்பட வினிர்த்தம் மயக்குற மக்க லே இல்லோர்க்குப் பயக்குற இல்லை தாம் வாழநாளே" - புறம் 188.

என்றும் பாடல்கள் மக்கட்பேற்றில் அமைபும் இம்மை நலம் சுட்டுவன.

"தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடல் இறக்கும் பொன்போல் புதல்வர்" - புறம் 9.

"இம்மை உலகத்த இசையொடும் விளக்கி மறமை உலகமும் மறவிற்கு எய்துப செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்டிச் சிறவர்ப் பயந்த செம்மலோர்" - அகம் 66.

என்றும் பாடல்கள் இம்மை, மறமை இரண்டின் நலமும் சுட்டுவன.

24. "In a work called *Ārāṇyaka*, ascribed to one Samkara, the following five objectionable things are prohibited:

1. oblations to fire,
2. the killing of cows for sacrifices,
3. self-torturing austerities,
4. the use of flesh in the sacrificial feasts to the *śrāṇas* of the ancestors, and marrying the widow of the deceased brother.

S. Radhakrishnan: Indian Philosophy.
Vol.I. P-609 (1966) (foot note).

25. The purity of blood was carefully guarded and eagerly sought to be preserved. The wife was, therefore, sought to be drawn from a pure family as is implied in the phrase *Santalish Buddhavanasyahi* (child born of a woman of pure extraction). A legitimate son (*aurosa*) was a

necessity and he, again, was expected to bear striking resemblance with the father both in form and qualities.

B.S.Upadaya: India in Kalidasa. P-192 (1947).

26. Son is the cause of the line as also that of endless fame.... And naturally it was a great pleasure to watch the running child with his locks of hair falling constantly on his temples and cheeks. What exhilaration it was to watch such a child when it was one's own.....

B.S.Upadaya: India in Kalidasa. P-192 (1947).

27. "புலேமீஜா என்ற வடசொல் புலோமனென்ற அசரணத்திலிற்ற பிறந்தவ - னென்று பொருள்படும். இது இந்திராணியில் பெயராகும்" என்ற ஸ்ரீ.மு.கோ. 1:1:15ம் பாடலில் உரையில் விளக்குவதால், அவர் வேறு மரபிக்குரியவர் என்பது புலப்படும்.

விவிலிபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 16 (1963)

28. அந்தனர் குலத்தவர், அரசகுலத்தில் பெண்கொள்கும் உரிமை உடையவர் என்றும் கருதல், இதனால் புலகுவிற்றது. "மன்றல் பெற்றால் தோற்றதல் ஆம்மை" (1:5:7) என்ற வியாதல் கற்றுக வரும் தொடருக்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் எழுதியுள்ளார் ஸ்ரீ.மு.கோ. "நீங்கள் அந்தன் வடிவத்தோடே சென்ற விவிலினை இலக்கை எய்த திரௌபதியில் மனமா லையைப் பெற்றால், அவ்விடையத்திற் பொருமை கொண்டவராய் அரசர லையும் எளித்தல் பொருவராதலில் அவர்க லை வென்ற பின்பே வெளிப்படுத்தல், நெருநாளாக மறைந்திருந்த உட்களது ஆம்மை உட்கள் பணைவர் முதலியோர்க்கு நன்கு புலப்படுவதற்கு ஏற்ற வழியென்கூறல் கருத்தால், 'அப்பகல் மன்றல் பெற்றால் தோற்றதல் ஆம்மை' என்றும்"

விவிலிபாரதம்: ஆதிபருவம்: ஸ்ரீ.மு.கோ. பதிப்பு. பக். 263 (1963).

இனி, அந்தனாகிய அசுவத்தாமன், சுயம்வரத்தில் பங்கு கொள்ளும்கூறிய காரணம் கூறுவதால், "ஆவன் பிராமண சாதியாலும், அவன் தந்தையான துரோணன் அரசன் போல ஒழுக்கியதலும், தன் மானுக்குகூறிய அருச்சுனனைக் கொண்டு வெல்லப்பட்ட சருபதலுடைய இராச்சியத்திற் பாணியைக் கைக்கொண்டு, அதற்குத் த லைமை பூண்டதலும், அரசரிட லு லைக்கி கற்றார்" என்ற ஸ்ரீ.மு.கோ. எழுதியுள்ளார்.

விவிலிபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 281.
ஸ்ரீ.மு.கோ. பதிப்பு (1963).

"அழகானவர்களும் ஒரே விதமான ரூபமுள்ளவர்களும் ஆகிய நீங்கெனல்லாரும் வந்திருப்பதைக் கண்டு கிறுத்த லை உரிமை பற்றி உட்களில் ஒருவ லைக் கணவனாக வரிக்கலாம்" என்ற முதலாம் (நீ மகாபாரதம் ஆதிபருவம்: பக். 678) கருவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (1923)

"ஆயுத காரிகளெல்லாநிலம் சிறந்த மகாத்மாக்களாகிய அஸ் வத்தாமாவும் 40 போஜனம் நன்றாக அலங்காரத்து செய்து கொண்டு உணக்காக வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனர்" (ஸ் மகாபாரதம்:ஆதிபருவம்:பக்.729) என்ற அஸ்வத்தாமா போஜனேடு வந்திருந்தானென முதலில் கூறும்.

வரலாறு எங்குச்சொல் நிகழ்ச்சி என்றும் பொருளில் இங்குப்பயன்படுத்தப் பட்டது. புராண வரலாறுகளாக வரும் புதல்-இன திருமணம், புருஷா-உருப்பசி திருமணம், நகுடம் இந்திராணியை விதைத்தது, பாரத்தவாச-முனி-விருதாசி திருமணம், சரத்வாசி ஜானபதி திருமணம் (விஸ்வபாரதம்:ஆதிபருவம்:பக்.12-13,16,160,162 வை.மு.கோ. பதிப்பு (1963) ஆதியவை உண்மை வரலாறுகளைப் போலக் கொள்ளக் கூடாதது பொருந்தாது எனும், அவை வரலாற்றுண்மையை-இருவேறு இனத்தவர் கலந்த கலப்பின- உணர்த்தும் நோக்கத்தோடு எழுந்தனவெனக் கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு நிகழ்ச்சி புராண வரலாறு உருவெடுப்பதற்கும் உண்மையில் நிகழ்ந்த வரலாறு (சரித்திர நிகழ்ச்சி) ஒரே போலித்தனம் என ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர்.

"Again for whatever historical or social or psychological reasons, certain religious and sectarian traditions seem to have found the soil of one part of the subcontinent..... and emphases vary.... even modern literature draws upon the fund of the religious literature of the past. And while there is even in older times secular didactic writing, and history with the merest of puranic veneers, and war poetry, and secular folk song and story, it must be said again that the bulk of the old and medieval literature in the regional languages was religious. History would be edited into legend and legend into history, the stories if "How it was" would be passed on to son and to son's son, by the clan or tribe to further generations, until a desultory repertory had grown that waited only to be woven together".

Edward C.Dimook Jr (and other five authors).
The literatures of Asia. P:37&49 (1978).

30. விஸ்வபாரதம்:குருகுல:18,19ம் பாடல்களில் உரை விளக்கங்கள்.
பக்.18-19. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)
31. விஸ்வபாரதம்:குருகுல:103-106 பாடல்கள். வை.மு.கோ.பதிப்பு.
பக்.63-65 (1963).
32. விஸ்வபாரதம்:வாரணாச:29. வை.மு.கோ.விளக்கம்:பக்.160. (1963)
33. விஸ்வபாரதம்:வாரணாச:49. மஃரே பதிப்பு (1959). "நரமத் தொரிந்த குரோணர் கௌரவர்களிடமுள்ள தாகுணியத்தினில் சிந்தித்து அவர் வேட்கை மகனென்ற சொல்லி அவனை விவரித்ததனால் சிவசயனாக அழைக்காக்க-காமவிருந்தாரி"

ஸ் மகாபாரதம்:ஆதிபருவம்:பக்.534 (1923).

34. "மகன்கள் யாருக்கு; நீ முயலும்; மரபால் எனக்கும் உனக்கும் என்ன நம்பு உண்டு" என்ற ஏசி, நனை செய்து, இகழ்ந்தாள்"

விஸ்வபாரதம்:வாரணாச:43.பக்.46.
மஃரே பதிப்பு (1959).

35.

"கயல்புரி சுழற்கால் தந்தையைச் செற்ற
கா லையைப் பா லையத்திடவே,
தயில்புரி அமையத்த, இமைக்கு முன், செவ்வ
தாழ்த்தனைத் தந்தை"

விண்ணப்பாரதம்: 18ம் போர்: 214. மர்ரே பதிப்பு
பக். 657. (1959)

36.

கவின லை இழித்தக் கறம் கிருபணிச் சொற்கள் "உதிருகின்ற அமுத வித்த
ஒக்கும்" என்ற கவிச் சுற்றுக அமைத்தனமையையும் அதற்கு உரை விளக்கம்
எழுதிய லை. மு. கோ. "இப்பொழுது கிருபன் பேசும் பேச்சு, தாயோதனை
முதலிய சில தீயோர்க்கு வருத்தம் விளைப்பதும், நீதி முறைமை உளர்ந்த
நல்லோர் பலர்க்கும் இன்பத்தை விளைத்தல் பற்றி, அச்சொற்களுக்கும்
அமிழ்த்துவிட உலமை" என்ற எழுதியருக்கும் கருத்திலையும் கர்ந்த நோக்கிந்த,
சாதிப்பாடுபாடு வேருகின்றி நின்று, நீதி தா லியம் இடம் பெற்ற விட,
அத லைப் பலரும் அடிப்பட்டுடையுதத் த லைப்பட்டு விட்டனர் என்பது நன்கு
புலப்படும். "குலமும் குலாசாரமும் இல்லாதவர்களை ராஜகுமாரர்கள்
மையுத்தம் செய்யார்" என்றார் (கிருபர்) (மீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்:
பக். 548) என்றும் கற்ற இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

37.

நிறமீட்சிச் சருக்கம்: 82, 83; உலா கல் தா தச் சருக்கம்: 18;
கிருட்டினன் தா தச் சருக்கம்: 136; படைவெயுச்சிச் சருக்கம்: 55;
பன்விருட்டாம் வேளர்: 85, 86; பதிருக்காம் போர்: 180.
இப்பாடல்களில் சாதிப்பாடுபாட்டுளர்ச்சி தோன்ற இவர்கள் கவின லை
இகழவில்லை. தரும லைப் பிழித்தறியலாத துரோகனின் திற லைக்
கவினன் இகழ்ந்த, "மறை அந்தணர்க்கு என்ன சுட்டாணமை உண்டு"
(பன்விருட்டாம் போர்: 84) என்ற வினவி என்னிய கற்றில் சாதிப்பாடுபாடு
புலப்படுதலால், அவர்கள் இவ்வத வீரம் குறித்த இகழ்ந்த இகழ்ச்சியில்,
சாதிப்பாடுபாடு பற்றிய உளர்வு உலிவத என்பதை உய்த்துணரலாம்.

38.

பதினேழாம் போர்: 26. பக். 572. மர்ரே பதிப்பு (1959).

39.

"ஒளியுடைப் புரவித்தித் தோர் உலக்கு நாள் ஊடுவோடு?
எளியுடைப் பசலி புகைக்கு எழிப்படிந் என்படாதோ?"

பதினேழாம் போர்: 41. பக். 575. மர்ரே பதிப்பு (1959)

40.

கவினி, அழகு, வலிமை, வீரம், அரசு, ஞானம், ஒழுக்கம், தனம் முதலியவை
பற்றிய பாடுபாடுகள் இருக்கலாம் என்றும், மக்க லை மேம்படுத்தும்
இந்தற்றிற்குள் கருதப்பட வேண்டுமெய்க்நிபி பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு
கருதலாகாத என்றும் தாயோதனைக் காலிலாகப் புலப்படுத்தும் இக்கருத்த
மக்க பாடலொரு ஒப்புவை செய்தற்குரிய நாலடியார்ப் பாட்டு ஒன்று
இங்குக் கருத்தக்கது.

"நல்ல குலம் என்றும் தீய குலம் என்றும்
சொல் அளவு அல்லால் பொருளில்லை; தொல் சிறப்பில்
ஒளிபொருள் ஒன்றே? தனம், கவினி, ஆனலினை
என்றவற்றின் ஆளும் குலம்".

நாலடியார்: தானாணமை: 5. மர்ரே பதிப்பு (1959).

40அ.

"அளிப்பிறத்தத, அக்த, தா லி; அரசும் வேயில் ஆயிடுகி;
பரவை உலிட முடியும், இப்பதத்தாசன் மைத்தனம்,
ஒருவயில் லி, முன் பிறத்தத; ஒன் சரத்தின் அகிலவோ,
அளிய வெக்தி முருகவேளும் அடிகளும் பிறத்ததே"

விண்ணப்பாரதம்: ஊதாணமை: 67. மர்ரே பதிப்பு
பக். 68 (1959).

41. "இதிலிருந்து, ஒன்றி நின்ற ஆட்கத்தை நடவடிக்கைமாத் போலி, அந்த 42
குதல் மதலை தள்ளி அக்கராசல் ஆக்கிவிட".

விவரம்:வாரணாசி:69.பக்.51.மற்றே பதிப்பு (1959).

42. "எனது வாழ்வு, வலி, வெற்றி, தேச, உறவி யாலும் ஆழ்ந்து (தேரானது)
இறந்ததும்"

விவரம்:15ம் போர்:47.பக்.550. மற்றே பதிப்பு (1959)

42அ. 'அரக்கி மகனாக ஒன்றம் கழறுதல்'

விவரம்:பதிப்புக்கும் போர்:242. பக்.503.
மற்றே பதிப்பு (1959).

43. "முதல் விழைந்த, ஒருவன் உடல் இயைந்த பொருள்
பற்றி இப்பிற முயல்க்கும்
அதிகம் என்ற பொருள் ஒருவன் வேறதான்,
அவ்வேயே ஒன்று அறிவோரா?"

"பொது மடந்தையர் தமக்கு மண்ணில் இது
புதுமை அல்ல; அவர் புதுவதும்
விழைந்த ஆற்ற அவருக்கு ஒன்று கொண்டு
ஒர் வியப்பை என்சொல் வெறுப்பதே".

விவரம்:கிண்டி: 126.

43அ. விவரம்:வாரணாசி:53. பக். 48.
மற்றே பதிப்பு (1959).

Nothing better could be expected from the son of a
palace maid.

Bavan's Journal. Vol.XV.No.21. May 18, 1969. Page 53.

44. விவரம்:கிண்டி: 127. பக்.355. மற்றே பதிப்பு (1959).

45. "நிலை உடைய தாயவன் தமக்கும் வேறல் அரிது"

விவரம்:முதற்போர்:13.பக்.388. மற்றே பதிப்பு (1959).

5அ. விவரம்:15ம் போர்:11-12. பக்.544. மற்றே பதிப்பு (1959).

6. "மறைகொழு தாயன், தேசம், மாசு இலாத்தையும், ஞானம்
முறைவரும் உணர்வும், அல்லால் முன்னரக்கு உறவி உண்டோ?
தறைகொழு உலகில் வல்லாம்! தன்னைச் செஞ்சும் போரும்
நிறைதரு வலியும், வாழ்வும், நிறுபர்தம் இயற்கை அகற்றே"

'தொடுக உன் விவரம் வாரும் துறையும் கவிதம் தேரும்
விருக; வெள்ளையும் வேண்டா; விண்ணுவது எய்தல் வேண்டும்
கருக; நிலை இதயம் தன்னை கலக்கம் அற்ற, உணர்வின் ஒன்ற
படுக! என்ரு, உரிமை தோன்றப் பகர்ந்தனர், பவம் இலாதார்"

விவரம்:15ம் போர்:14,15.பக்.544.
மற்றே பதிப்பு (1959).

'மறைபடுகு? ..... மண்ணடுகு? ..... ஊசியடுகு?
நிருதரித் ..... உளாடுகு?'

விந்விபாரதம்: அருச்சுனி தவம்: 96. பக். 203. மற்ரே பதிப்பு
(1959).

"ஆர்ப்பன மறைமொழிந்த, அ லைவர் பாவமும்
தீர்ப்பன வேலிலிகி செவ்வது அகற்றியே
கர்ப்பன பலபடை கொண்டு போர் செயப்
பார்ப்பன மாக்ககும் பாரித் வல்லரோ"

விந்விபாரதம்: 17ம் போர்: 122. பக். 588. மற்ரே பதிப்பு (1959).

"கோபச் செந்தீ விழி உக. .... மாலு மண்ணி வந்த
உகி தகிலுடர் ஒக்க உண்ணத் தக்கதோ?"

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 6. பக். 214.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"மகிற்றி அம் துளப மாயோகி கமத்தனத். ....
கொகிறை அம் சடையாடுகும் அமர் புரிஞரிசில்"

"நன்றியிற் மண்தக" எக்ட ..... இகழ்வதோ?

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 7. பக். 214.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"வீரற்கு (நிருமாவக்கு) ..... கமத்தனனே ஆகித்
சங்கு இவகி புருந்த குழ்ச்சிக்கு ஏது உகி(டு)"

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 8. பக். 215.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"யாவரும் பரவும் உகி தகிலுடர் ஓர் ஆசனத்திருந்த மேவரும் முடியும் குடப்
பொறக்குமோ"

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 9. பக். 215.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"சிவகி அருகி படையும் பெற்றுகி! செந்தழல் அணித்த தெய்வகி
கவன வாம் பரியும் தேரும் கணையும், காரி முகமும் பெற்றுகி!"

"பிரமனே முதலா ஸ்விஸ்தம் போர் பெறும் தேவரீ சந்த
வரம் மிகு மறையும், கொற்றவாகி பெரும் படையும் பெற்றுகி!
..... அமரர் மற்ற உகிவித் உகிடோ"

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 10, 11. பக். 215.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"தேவர்க்கு ஐய மரணுடர் எசும் அது உகிடோ?"
"சிந்தையிற் நிகழ்ந்தது ஒக்டு செப்புக"

விந்விபாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர்: 13. பக். 215.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

"மொய் திறல் ஈடவுணர் ஸ்ப்பத்த முக்கோடியாவம்
செய்த அமர் தொ லைக்க ஒன்றித் தெய்தியர் சேனை தத்னை
எய்த ஒரு மலிதல் வெலிவத ஏழைமைத்த நீ என்ற நக்கார்"

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 23. பக். 216.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"புகை ஒன்ற புலியில் குழாத்தல்
சுகை கொண்டு, பொர வந்த, அழைப்பதே
வாசவக் பெருவாழ்வுக்கு எலாம் ஒரு
நாசம் வந்த புருந்தத"

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 47. பக். 219.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"உருவை ஈட்ட உழைகரிபோல, ஒடி ஒடி மேருவிநி முற்றமுதொறும் பு
தேவர் எவல் கொண்டு மொய்யிப்புடல்..... ஈடுகு வந்தத எதுஅடா
புழுவிநி ஒன்றம் ஒன்ற புதவத்த உலாக் ஒருத்தத் நீ"

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 122. பக். 229.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"முல்போர் தொறும் வந்த, முன்வந்த, வெளி
வெல்போகிய விநிலை விரர் அலேல்
பொல்போலம், நம்மேவி பொடிச் செய்திடா
பின்போகுவல்! என்ற வினை பேசவமே"

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 59. பக். 221.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"ஒன்ற காலம் வந்தத, இங்கு உருத்த, நாக் உட்கு உமைக்கொன்ற,
காலக் ஊர் உட்கு ஒலியும் கொடுக்கவே"

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 123. பக். 229
மற்றே பதிப்பு (1959).

"நெடுசிலில் அறிவு இலாதாய் நீ இது கேட்ட"

"ஆதி நாயகம், மா மாயம், அமரர் தம் தயரும் ஏனைப்
புதலமடந்தைக்கு உற்ற புக்கமையும் திரிப்பாக்
சுதைதல் கொழுந்தி ஆன தித்திறல் இராமல் போல
ஒதநீர் உலகில் மிக்கும் அருச்சுனன் உருவம் கொண்டாக்".

விநிஸ்பாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 151. 152.
பக். 232. 33. மற்றே பதிப்பு (1959).

"அடா, உனக்கு ..... தாயவர் தம் மகன் அருக்குமோ"

விநிஸ்பாரதம்: வேத்திரசீயச் சருக்கம்: 11. பக். 62.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"வான மாதர் தோல் சேர் அடா..... தேவர் ஊர் சேருவிப்பன்"

விநிஸ்பாரதம்: வேத்திரசீயச் சருக்கம்: 11. பக். 62.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"போர் அடாது உ(ம்)றே; ஆனெய்யுள் புகை தன்றெல்
பொருள் தினைக்குமோ"

விந்விபாரதம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 11. பக். 62.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"உணவின் ஆசையால் கொல்ல வந்த நீ
உவகை ஆசையால் உன் அழிந்த, "இவன்
காவல் ஆம்" எனக் காதலிப்பதே!
கங்குல் வானர்தம் கடல் இறப்பதே?"

"ஆனவு வெம்பசிக் கவல் அவிந்த போர்
அநங்க வெங்கவல் கொஞல் அடல் புவி
பிணவை அம்பினல் கலை நயப்பதே
பேதை! மாணடம் பேசுகிறதே!

விந்விபாரதம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 10. பக். 62.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"பொருள் சிவந்திடக் கொன்ற தின்றிப்
போதரும் தொழில் பேதை நாள் மெலிந்து, ...
இன்பமால் உழந்த, உன்னை எய்தினேன்"

விந்விபாரதம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 5. பக். 61.
மற்றே பதிப்பு (1959).

இடிம்புக்கும் வீமகுக்கும் நிகழ்ந்த போரின், வீமன் கூடப்பட்ட இடிம்பன்
இரணியன் போல் ஆயினான் என்றும், அவனைக் கொன்றெழுந்த வீமன்,
நரசிங்குரத்தி போன்றான் என்றும் கூறும், "தனர்த்த வீழ் நிசாசரனும்,
ஆடகன் தன்னை ஒத்தவன்; பின்னை முன் ஓறப் பிறந்த கோன் அரி
தன்னை ஒத்தவன், பிறதை என்றும் மின் பெற்றகா னையே" [(விந்விபாரதம்:
வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 14. பக். 62. மற்றே பதிப்பு (1959)].
என்றும் கவிக்க கற்றல் அரக்கனையும் மாணடம் உயர்ந்தவன் என்னும்
கருத்தும், தேவர்களுக்கு இணையாகச் சொல்லத் தக்கவன் என்றும்
கருத்தும் பெறப்பட்டன. "பாலபாரதத்தில் மதுரைக் கொன்ற
திருமாலை வீமனுக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளது" [(விந்விபாரதம்:
வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 15. வை. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 229.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)] என்றும் குறிப்பிடுவது மாணடர் தேவரோடு
ஒப்பி எண்ணப்பட்டமை தெனியப்படும்.

"புவி தனக்கு இருவிடக்கை. . . . ஒரு புகை தின்றமது போல நீ பவி
அனைத்தையும் விழுங்கினால் இது பவிக்குமோ"

விந்விபாரதம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 53. பக். 70.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"கச்சகச்ச பல கத்தை விட்டு உனது ^{கட்டு} உரத்திடுவது கட்டுவாய்"
சொல்லி என் பயன்? அரக்கன் நீ! மலிந்த யாள் உனக்கு உரிய தொழில்
கனாம் மகிழ்வும், பாட விதத்தினும், செருவின் வல்ல வகைகள் புரிந்து,
போர் வெல்ல நெஞ்சம் உனது ஆகி, வந்த பொருள்; விறல் இடிம்பனையும்
வெய்தி, உனைக் கொல்ல வந்தவன் எனப் புகன்ற, இருகை கொட்டி

விந்விபாரதம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 55, 56, பக். 71.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"சகம் மலர்ந்த திரு உத்தி மால் கொல் இவன்! என்ற மற்ற உள்
சனங்களும்..... நவீனியந்த இசை விளம்பினர்"

விநிவிபாரதம்: வேத்திரசீயச் சருக்கம்: 63. பக். 73.
மற்றே பதிப்பு (1959).

இதனால் விமலி தெய்வத்தோடு ஒப்பக் கொள்ளப்பட்டு, மாணவ தெய்வத்தின்
விவையாக உயர்ந்தவன் என்ற கருத்து உய்த்துணரப்படுகின்றது.

"யான் உறை கானகம் என்ற இமையோரும்
தானவர் தானும், இதற்கிட சாரார்
மாணவ தீ! இவன் வந்தது கையாய்
வின இடவோ"

விநிவிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 74. பக். 246.
மற்றே பதிப்பு (1959).

அரக்கர், தானவரை, தேவரோடும் மாணவரோடும் ஒப்பவைத்த இகந்தல்
சிறிக்கத்தக்கது. அரக்கர், அவனார், தானவர், அகரர் எல்லாம் சொற்கள்
புராணங்களும், காவியங்களும் அவற்றை யியற்றிய புலவர் வேண்டியாங்கு
அவர் கருதிய பொருள்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அகரர் காசியப்
முனியில் மரபில் வந்தவர் எனப் புராணக் குறிப்பு உள்ளது. "நீதி எல்லாம்
காசியப் முனியர் மனைவியது புத்திரர்களாகிய அகரர்கள்" [(நிவாதகசர்
காலகேயர் வதை: 77. ஸ. மு. கோ. உரை. பக். 174. (1966)] எல்லாம்
குறிப்பு நோக்கத்தக்கது. அரக்கர் பற்றிய செய்திகளை வரலாற்றுக்
கூட்டுத்தலில், ஒருவாறு ஆய்வுக் கட்டுவரையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

"இந்திரன் முதலா உள்ள இமையவர் தானும், இந்தக் கந்த வான் சோலை
கண்ணல் கானவும் கருதி வநவார் வந்தது என், மதி இலாத மாணவா!
உந்தல் ஆவி சிந்தமுன் செப்புக்"

விநிவிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 75. பக். 248.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"வம்பு அவிந் சோலையித்த ஓர் மனதன் வந்த..... உழக்குவிரன்"

"அவர்..... இசைத்தல் கேட்டு..... குலங்க நக்கு,
கன்றிய சிந்தையன்"

"மனதன் தன்னை ஆவி செகுத்தல் செய்வாது இவ்வெ..... தவக்கி"

விநிவிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 108-110. பக். 250.
மற்றே பதிப்பு (1959).

உருத்திரன் மாணவ உருவம் கொண்டது, அற்றேல் வரத்த இவன்
மாணவ அலகன்.

விநிவிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 117. பக். 251.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"பம்புடல் இக்கனம், வேலும் நீதிகள் பலவும் நன்பொரு அவர்க்கு
எதிசென்ற நலகாப் எனின் விழியும் இப்பிரம்"

விநிவிபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 118. பக். 251.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"முன் மருதாடு தவழ்ந்த வாகை மொயிம்பற்கு
கை அருவி மைத்துடை; மலிந்த
யாருப் போற்றும் மண்ணை வீமன்
மருத்தின் மைந்தன்"

"மாயவன், அற்புதன், நாதன், கண்ணன், வையம்
தாயவன் மைத்துடை டூவின், ஐய! தவிந்
ஏய வனத்தினி வந்தது என் கொல்?" என்றான்;
தா வன், உற்றன யாவும் தோன்றச் சொல்லுன்"

"மந்த அவன் அவிவுரை கூற, மனியொரு, அம் தன்
பொன் தரு நனியின் வழக்கி, போக" என்ற அருவி

விநிப்பாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 122, 123, 124, பக். 252.
மற்றே பதிப்பு (1959).

பகல் விறல் இடிம்பகி, பணிபு இல் புண்டரீகன்
இவரீ உயிர் பறித்த அளகேசன்
நகரின் அரக்கர் யாரையும் சேர
நல்லயிர் உயிர் லையிற் செலுத்த வகைபட மறவியுடன் உறவு ஈக்கி,
வாள் உலகு அளித்தான்; நின்ற
சிறை உனது உயிரும் இக்கணத்த அளிப்பன்
தென்புலக் கிழவனக்கு என்ரு.

விநிப்பாரதம்: சடாசுரன் வதை: 12. பக். 257.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"முன்னம் வாரி எயிற்ற ஓர் அரக்கனை, வெற்றி
மால்வரை முனிந்தது என்ற அதற்குப்
பொன்னின் மால் வரை ஓர் அரக்கனைத் தானும்
புனிப்படுத்த அரைப்பது"

"வீமன்
..... அவன் அகலத்த அடிகொடு மிளித்த
வெண்பிறையின் கொழுந்த போல் எயிறு
ஓர் இரண்டையும் கஞ்சன் குஞ்சரம்
எனப் பிடுங்கினான்"

விநிப்பாரதம்: சடாசுரன் வதை: 15, 16. பக். 258.
மற்றே பதிப்பு (1959).

மணிமாள் வதைச் சருக்கம் 26, 27, 33-39, 41-49, 60-64,
94-104 முதலியன வீமனின் வீரம் முதலியனவற்றையும், தருமன் குபேரனை
வனத்தில் சமாதானம் செய்ததையும், வீமன் மலர் கொண்டு திரும்பியதையும்
கூறும். மணிமாள் வதைச் சருக்கம், புட்ப யாத்திரைச் சருக்கத்துச்
செய்திகளையே கூறதனாலும் அது பல பிரதிகளில் இல் லையாதலாலும் அது என
து ந் பகுதியாகத் தாராமல் மிகைப்பாடல்களுள் வைத்தனர் மற்றே
பதிப்பினர். பதிப்புரை. பக். 50.

"வீமன் இரண்டாம் முறை சென்றது புகுகொணர்த லை முக்கியமாகக்
கொண்டதற்கு, கந்தமாதன் பருகத்தின் அச்சமின்றிச் சஞ்சரிக்க
முடியாதபடி யட்ச ராட்சசர்களுடைய உபத்திரவம் மிக்கிருந்ததால்
அந்த உபத்திரவத்தைப் போக்குத லையே முக்கியமான அம்சமாகக்
கொண்டிருந்தாலுமென்பது முதன் வாரி பெறப்படும்" என்ற வை. மு. கோ.
கதிரியினர்.

விநிப்பாரதம்: மணிமாள் வதை: 112. உரை. பக். 386.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964).

These books (the Vedas, the upanishads^s, the Ramayana, the Mahabharatha and other books) and other material help us in studying past history. They tell us the manners and customs, the ways of thinking and living of our ancestors. But they are not accurate history.

Jawaharlal Nehru, Glimpses of World History. P-22 (1975).

Myth may best be described as the gossamer cloak of folk memory overlaying the bare bones of pre-history. In attempting to understand it, consideration should be given to the possibility that primitive man in telling these stories was not guilty of deliberate misrepresentation but rather that owing to his inability to perceive the relationship between cause and effect or to distinguish between fact and prejudice, we are presented in them with a series of glimpses of history as seen through the eyes of children.

The method adopted.... has been to endeavour to relate these tales to the shadowing beginnings of history, in the hope that it will eventually be possible to fit them into the ~~that it will eventually be possible to fit them into the~~ three dimensional Jig-saw puzzle formed by our cultural historical and religious background. It must be frankly admitted that progress is slow and that the desired aim will not be attained for several generations but it is felt that the establishing of the principle and the small beginnings... are essential as a foundation.

Egerton sykes: Introduction to "Everyman's Dictionary of Non Classical Mythology P-IX. (1965)

While the work of the mythographer is not always as spectacular as that of the archaeologist, it must be remembered that had it not been for the mythical tales of Troy, Schliemann would never have dug there and another chapter of history would have remained closed. The study of myths establishes a link between pre-history and history emphasizes that all gods were once men, and shows that the marvellous element in these stories is mainly due to misunderstanding although it is just possible that an occasional forerunner of modern inventions may have made a spasmodic and short lived appearance.

IBID : Page XIV.

The Renaissance brought to the knowledge of the western world the treasures of Greek and Roman myth, to become the inspiration for poetry and art and the back bone of classical education. It is a matter for regret that no such impetus was available for the myths of India, and that Indian studies have produced no pauly wissowa to assist in disentangling the original stories from the two hundred and twenty thousand lines of the Mahabharata, the ninety six thousand lines of Ramayana and other large scale epics. If the tendencies towards multi-limbed Gods and Goddesses, vast numbers of years outrunning

The longest time scales for the existence of the earth, and the accentuation of the procreative motif are any indication, the Hindu religion is now in the full flood of decay and in a few short generations there will be no longer any fresh material on the glorious past of the vedic races available for the student.

IBID : Page XIV.

The kinship of myths originating from adjacent and even distant countries shows that the diffusion of cultures was a marked factor in the cultural development of mankind in the prehistoric-period. This possibility is confirmed by the apparent lack of originality in religions, each of which seems to stem from its pre-decessor with grafts from contemporary opposing groups. One day perhaps it will be possible to investigate religious systems from a mythical basis, the results of such a study should be of great interest.

IBID : Page XIV & XV.

மகாபாரதத்தை ஆராய்ந்தால் ஒரு விஷயம் தென்காகத் தெரியும்; ஆரியருக்கும் ஆரியரல்லாதாருக்குமிடையே பகை இருந்தாலும், நெருங்கிய இரத்த உறவும், அறநெறியும் வழியாட்டு முறையும் ஒரளவு ஒற்றுமையும் இருந்த வந்தன.

ஆரியர்கள் பாரத நாட்டுக்கு வந்தபோது, அவர்களுக்கும் பழங்குடிகளுக்கும் கரும் பகை இருந்தது வந்தது.... இனிகாச காலத்துக்குப் பிறகும் இரு சாராருள்ளும் கரும்பகை ஸ்மிடது.... இந்தப்பகை.... பரஸ்பர வெறுப்பாக மாறிவிட்டது. இப்படி வெறுப்பையே ஆயுதமாகக் கொண்டு மக்களில் ஒருசாராரை மற்றொரு சாராரை அவமதித்து வந்தார்கள்.

ரவீந்திரநாத் தாகூர்: ரவீந்திரர் கட்டுரைத் திரட்டு. பக். 230. (1964)

ஆரிய சமூகத்தில் தந்தைக்குத் தாய் செல்வாக்கு மிகுதியாக உண்டு. ஆரியரல்லாதாருடைய தாய்க்கு அதிகச் செல்வாக்கு இருந்தது. இருவேறு பண்பாடுகளும் இணையும்போது ஆரிய ஆதிபாட்டினம் நாளைகளில் பெண் தெய்வங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்படி நேரும்போது சமூகத்தில் பெருஞ் சச்சரவு ழண்டது; பிராசீருத இலக்கியங்களில் இதைப் பற்றிய விவரங்களைக் காணலாம்.

ரவீந்திரநாத் தாகூர்: ரவீந்திரர் கட்டுரைத் திரட்டு. பக். 231. (1964)

காலகை எல்லாம் அசரமகளது மக்கள் எவ்று(ம்) பொருள். (வை. மு. கோ. நிபாதகசரி காலகையர் வதைச் சருக்கம். அவதாரிகை. பக். 125) தவசரி-ததஜரி (காசியப் ஸ்வரீ-ம லேவியாரிகருள்) தது எவியவலிம் பிறந்தவரெவ்று பொருள். (வை. மு. கோ. நிபாதகசரி காலகையர் வதைச் சருக்கம்: 28. உரை விவக்கம். பக். 148).

தெய்வியர்-வதைவர் எளிதில் விகாரம் (காசியப முனிவரது மனைவிமார்
எழுதி நினைவிலுள்ள மக்களென்ற பொருள்). 50

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 23.
பக். 145. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1964).

1. விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதை-33. பக். 218.
2. விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதை-32. பக். 218.
3. விநியோகம்: வேத்திரசீபச் சருக்கம்: 8. பக். 61.
4. விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதை-38. பக். 218.
5. விநியோகம்: முண்டகச் சருக்கம்: 69. பக். 245.
6. விநியோகம்: முண்டகச் சருக்கம்: 86. பக். 247.

மற்றே பதிப்பு (1959)

"பொன்காவம் மெய்யர்"

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 109.
பக். 227. மற்றே பதிப்பு (1959).

"என்தயங்கும் எய்ய வெண் நிலா எறிப்ப, வெயில் மணிக்ஞிடலங்கள்
அழகு ஏறிப்ப".....

"கன்னல் வேண் வென்ற இக்கலித் படைத்த காட்சியும் மிக்குழி வினங்கு
மாரிலும், விபுதருக்கும் இவ்வே என பாபம், இவரை ஆவி நடு அழிப்பது!"

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 119,
120. பக். 228, 229. மற்றே பதிப்பு (1959).

"வானி நகர தளவம் வாங்கும் ஆஷார் தம் மருளர்"

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 145.
பக். 232. மற்றே பதிப்பு (1959).

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 106. பக். 227.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"அம்மாதர் தந்தை தன் நோக்கி அந்த காலை
செய்மால் வரையில் தவம் செய்தனர்"

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 107.
பக். 227. மற்றே பதிப்பு (1959).

காலகேயும், புலோமையும் பூதவன் வேண்டி வரம் பெறுங்கால், தம்
மக்களாகிய அசுரர் அழிவிடும் மக்களால் கொல்லப்படலாகாது என்று
வரம் வேண்டியதாகக் கதை கற்பிப்படுகிறது.

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதை: 108. பக். 227.
மற்றே பதிப்பு (1959).

அழிவிடும் மக்கள் தேவர் எனப்படுகின்றனர்.

விநியோகம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதை: 108.
ஸ. மு. கோ. விநியோகம்: பக். 192. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1964).

அழிவிடும் காசியப முனிவரது முனைப்புகள் ஒருதன் எனப்படுகின்றன. ஆரக்கர்
தாவரரான தம், அழிவிடும் காசியப முனிவர்க்கு மனைவியே.
ஆதலால், தேவர்க்கும், அசுரர்க்கும் தந்தை ஒருவரே என்றுகூறும்.
(ஒரு குடியிற் பிறந்தவரே தமக்குள் வேறுபாடு செய்து கொண்டு,
பாண்டவர் குளியோதகுதியர் போல், இவ்விதம் குறிப்பிடத்தக்கது).

"அசுரரும் தேவபுத்திரராகிடுக்கச் செய்தே.... வேதத் சொல்வபடி செய்தினர் எளிபதலே" எனிற தக்கவாகப் பரவி உரை (பா-260 உரை) உருவதை தவிர்த்த நோக்கிலேயாகும், இருவேத இனத்தவர் அனியப்போத இனமேயும் ஒத்தமையுற்றும் கலந்தும், பிரிந்தும் வாழ்ந்தது தெரிகிறது. இக்கருத்தாகத் தொடர்ந்த ஆராயத்தக்கவை. புராணக்கலை வரலாற்றைக் கண்டுபிடித்தோடு தக்கவடி ஆராயும் ஆராய்ச்சி பெருகினால் (அடிக்கூறியபுகள் 74-78 காண்க) மேலும் பல உண்மைகள் விடைக்கவாம்.

"அரக்கர் அடிமார் பதினெட்டுத் தேவகணங்களுட் கொடிய சிவநிலை"

விதிப்பாரதம்: ஆதிபருவம்: வேத்திரகீயச் சருக்கம்: 82.
உரை விளக்கம்: பக். 225. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

"படர் சிரம் கீழது துக, விளர் முச்சு அடக்கி நின்ற ஊர் நாளும் தவம் முயன்ற ஓடுவார்"

விதிப்பாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதை: 35. பக். 218.
மற்றேர பதிப்பு (1959)

"ஊர்த்தவம் முயன்ற ஊரணம் பெற்ற வரங்கள் ஆயிரத்தர்; மிக்க மறைகள் ஆயிரத்தர்"

விதிப்பாரதம்: ஸூட்சுச் சருக்கம்: 88. பக். 247.
மற்றேர பதிப்பு (1959).

"செய்தவம் முயன்ற பெற்ற வரங்களும்" "முல் பெற்ற வத்திறல் படையும், மிக்க வரமும் மெய் வலியும் உண்டாக"

விதிப்பாரதம்: நிவாதகவசர் காலகேயர் வதை: 90, 92.
பக். 225. மற்றேர பதிப்பு (1959).

கடோற்குச்சி, போர் யா லையும் போர் வீரருமாய், விவிலம் அம்புமாய் வடிவம் கொண்டும் மாயைக் கலை வல்லவன் (நாக்காம் போர்: 33, 34) எனவரும் பாடற் செய்தியும், "அரக்கருதலால் மாயாருபம் கொண்டாக" எனவரும் ஸ. மு. கோ. விளக்கக் குறிப்பும் (நாக்காம் போர்: 33 உரை விளக்கம்) கூட மாருதமாய், கடல் வடிவமாய், காளமேக வடிவமாய், மலைவடிவமாய், தெருப்பு வடிவமாய், இரண் வடிவமாய்ப் பல மாயைகள் புரிந்தாகி (பதினாக்காம் போர்-206) எனவும் செய்தியும், கடோற்குச்சும், இராவணமும் பற்பல வடிவம் கொண்டு பொருதனர் (எட்டாம் போர்: 17, 18, 21) எனவும் செய்தியும், இராவணன் பாம்பு வடிவத்திற்கு எதிராக அலம்புச்சி எனவும் அரக்கன் கருட வடிவம் கொண்டு அவ லை அழித்தாகி (எட்டாம் போர்-22) எனவும் செய்தியும், போர்க்கு கலை நியோகம், போர்நீத தந்திரத்திற்குரிய அறிவுத் திறமும் கொண்டவராய்ப் பழங்குடி மக்கள் விவிலினர் எனவும் கருத்தை விளக்குதற்கெழுந்த புராண வரலாறுகளாகும். "ஆயிரம் வாசு வரங்கள் ஆயிரம் மறைவொடும் பெற்றவன்" (பதினாக்காம் போர்-38) எனவும் கூற்றும், போர் வல்லமை யோடு போர்நீத திறம்குரிய கரிய தந்திர அறிவும் பெற்றவன் என்பதை விளக்கும் புராணக் குறிப்பாரும்.

The ideas of Karma and transmigration, the practice of yoga, the religious and philosophical ideas centering round the conception of the divinity as Siva and Devi and as Vishnu the Hindu ritual of Puja as opposed to the Vedic ritual of homa—all these and much more in Hindu religion and thought would appear to be non-

Aryan in origin; a great deal of puranic and Epic myth, legend and semi-history is pre-Aryan; much of our material culture and social and other usages.... and many other things could appear to be a legacy from our pre-Aryan ancestors.

S.K. Chatterji, Indo-Aryan and Hindu.

Page 31-32. Quoted by Dr. M. Varadarajin
Mo2: Varadarajin page 322-23 (1954)

Dravidians might not be introspective of metaphysical, but they were artists, and they could sing, design and construct. The transcendental thought of the Aryan, but its marriage with the emotional and creative art of the Dravidian gave birth to an offspring, which was neither full Aryan nor Dravidian, but Hindu.

Rabindranath Tagore, Vision of India,

Viswabharathi No.1. Quoted by Dr. M. Varadarajin
Mo2: Varadarajin page 322-23 (1954)

The Vedic religion, however, absorbed, embodied, and preserved the types of and rituals of older cults. Instead of destroying them, it adapted them to its own requirements. It took so much from the social life of the Dravidians and other native inhabitants of India that it is very difficult to disentangle the original Aryan elements from others. The interpenetration has been so complex, subtle, and continuous, with the result that there has grown up a distinct Hindu civilization which is neither Aryan nor Dravidian nor aboriginal.

Dr. S. Radhakrishnan: Eastern Religion and Western thought. Page 308. (1948)

Before the second millennium B.C. the Dravidians were scattered throughout the continent and had developed a high civilisation. The Vedic Aryans had conflicts with the Dasas whom they described as noseless (anāsa) which is obviously a reference to their racial type. Conflicts between devas and asuras are frequently mentioned. In Rig Veda Varuna and Mitra are called noble asuras (asura arya). Deities like Indra seem to belong to a rustic seminomadic half barbarous people, while Varuna and Mitra suggest a somewhat a higher level of culture ultimately the devas drove out the asuras, their rivals.

S. Radhakrishnan: Eastern Religion and Western thought P-307. (1948)

As the Dravidian Civilisation is now generally reckoned to have been more developed than that which the Aryans brought into India, it is unlikely that the kings, priests, teachers and other skilled men of this civilisation.....

were every where reduced to menial service. They must have contributed to the higher functions of the new society that was coming into being, and were thus drafted into higher castes as well as into the lowest. The stories about kings in the Mahabharata indicate as much (asuras were believed to be the opponents of the) devas, who probably represent the Aryans.

Pratima Bowels "The Hindu Religious Tradition: A Philosophical approach. Page 21.

"அம்பிகை மகன் (திருதராட்டிரன்) தன்னை வான் நதித் திருமகன், ஒரு தினத்தினிற் மங்கலமுடி சூட்டி 'பால் நிறத்தினிற் பாக்குவே சேனையின் பதி; முழுமதி மிக்க ..... விதரணை அமைச்சன்"

விந்விபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 21. பக். 28.
மற்றே பதிப்பு (1959).

'யயாதி, ... இவற்றே (பருவுக்கே)
முடியும், மா லையும், முத்தவென் அளிதையும், முரசும்,
படியும், யானையும் வழங்கி, 'என் பவிமதி மரபிற்கு
அடியும் நீ இனி' என மகிழ்ந்த, அனியுடன் அளித்தான்.

விந்விபாரதம்: குருகுல: 31. பக். 5. மற்றே பதிப்பு (1959)

விந்விபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 97-106. பக். 15-17.
மற்றே பதிப்பு (1959)

சித்திராங்கதன் எல்லாம் கந்தருவன், இரவின் வந்த வஞ்சகமாக இவனைக் கொன்றான் என்ற பாலபாரதம் கருவதாகவும், அப்பெயர் கொட்ட கந்தருவனோடு முன்னிருக்கி போர் புரிந்த அனந்தைய மாகையயார் கொல்லப்பட்டான் என்ற விவாச பாரதம் கருவதாகவும் வை. மு. கோ. வினக்கியுள்ளார்.

விந்விபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 114 வினக்கம்: பக். 69
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

"அம்பிகை மகன் தன்னை
வான் நதித் திருமகன் ஒரு தினத்தினிற் மங்கல முடிசூட்டி"

விந்விபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 21. பக். 28.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"அன் இருமகனையும் சத்தியவதி கவிடாள்"

"காணலும் பெரிது உலகை அறித, இன்னமும்
கருகலும் என என்ன"

விந்விபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 16, 17. பக். 28.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"தாவிக்குப் பிறத்ததன் விதரணும் ராஜ்யவாழ்வுதற்கு உரியராகலின்னை"
(சீ மகாபாரதம்: சூழ்ப்பாடம்: பக். 437) என்ற வெண்பாடையாகவே
முதலில் கருகிறது.

திருதராட்டிரனும் குருகுள இருந்ததனும் அவர் அரசனாக இருக்க முடியவில்லை என்றும் பாண்டு அரசனாக என்றும் முறையாக கூறவந்தது. ஆயின் வில்லி அவ்வாறு கூறவில்லை.

ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 437 (1923)

"திருதராட்டிரன் முடிசூட்டப்பட்டானாயின், கண்ணில்லாதவனாகவல்லால், சேகுபதியான பாண்டுவே ராஜாவாக ஆண்டனென்ற, வியாசபாரதம் கூறும்" என்ற விளக்கினர்.

வில்லிபாரதம்: ஆதிபருவம்: சம்பவச் சருக்கம்: 22. விளக்க உரை. பக். 98. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 437 (1923).

வில்லிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 58-61. பக். 33. மரேபதிப்பு (1959)

"தாது பாண்டுவின் மூத்தவனாயினும் 'மூத்தவன் அய்யன்மம் முதலிய குறை பாடுடையவனாயிருந்ததால் அரசரினும் அவனைவிட அவன் தம்பியைச் சாரும்' என்ற நீதி தான் முறைப்படி, அரசாட்சி பிறவிக் குருகுள தனக்குரியதன்றித் தன் தம்பியான பாண்டுவைக் உரியதானதனும், திருதராட்டிரன் 'பொன்றிய வெம்பியதம்' என்றும், தொன்ற தொட்டு உலகத்தில் மிகப் பிரசித்தமான சந்திரகுலத்திற் பிறந்திருந்தும் இராசாங்க நீதி முறையில் நீ நிலை நின்று பேசினாயின் உயர்ந்த இனிய விளக்க, இந்த குலத்தோய்! மறு நீதியில் நின்று உயர் என்றும்"

வில்லிபாரதம்: வரலாறுதச் சருக்கம்: பக். 203. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

'நெஞ்சு அறிய நீ எமக்கு நிலைநின்ற பழியாக நெடுநாள் செய்த வஞ்சகமும், பொய் பொழியும் மறு நீதி தவறியனும், மறந்தாய் கொல்லோ! என்னும் தீமனின் கூற்ற ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது.

வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 132. பக். 639. மரேபதிப்பு (1959)

இவ்வாறு, திருதராட்டிரன், மறந்தி முறை கூறித் தான் அந்நெறி நிற்பதாகவும், அந்நெறியில் தன் மகளும் நிற்க வேண்டும் என்ற அறிவுரை கூறவதாகவும், வரும் நியதிகள் ஓல தா வில் இல்லை. தரியோதனன் போல் திருதராட்டிரனும் பாண்டுவைத் தப்பி பொருளையும் காழ்ப்பும் உடையவனாகவே காட்டப்படுகிறது. தரியோதனன் ஏவலை ஏற்ற, அவரை வாரணமம் செல்வதற்கு ஏவும் எண்ணத்தைத் தாரும் கொண்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறதே காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 585 (1923)

"திருதராட்டிரனும் தம்பியும் 'மறந்த ஒவ்வார் இவர்கு' என்ற, உதிட்டரனை ஒழிக்கத்த அழகால் உட்கொண்டார்"

"அதன்க னை வெகிறோன், நீதியினால் நிறைந்தனம் தன் தா ல் ஒதிய கேள்வி உதிட்டாரன்"

"குந்தி பயந்தருள் ஞானினை, 'இவனே இந்த நினைக்கு இவ் இவ்வரசு"

"சந்தனவின் திருமரபு தயக்க செந்திருமேனரு சிறுவனம்.... மெய்வயக்கின் ஒத்தாள்"

- வில்லிபாரதம்: வரலாறுதச் சருக்கம்: 93-96. பக். 54. மரேபதிப்பு (1959)

ஆகியும், பாங்கு தருமன் ஆகியோரது தற்பண்புகளை மட்டும் அவருள் போற்றாமலிருக்க முடியவில்லை. தங்களுக்கு வாதாரும் தரிபோதனையில் "கௌரவகுலிய பாங்கு தரிமந்தவகுதவன், எவ்விடத்திலும் எவ்விடச் சாரிந்த ஞானிகளெல்லாரிடத்திலும் விசேஷமாக அன்பு வைத்திருப்பவன். சிறந்த தரிமன்குலிய பாங்கு இந்த உலகத்தில் போஜன முதல் ஒன்றையும் தனக்கு வேண்டுமென்ற நினைப்பதில்லை. அவற்றையெல்லாம் எவ்விடம் தெரிவிப்பான். பாங்குணப் போலவே அவன் புத்திரனும் எப்போதும் தரிமந்தை விடாதவன்; குணக்கிறமப்பினவன்; உலகத்தில் பிரக்யாதி பெற்றவன்; நகரத்திலும் கிதாபிக்கப்பட்டிருக்கிறான். மனிதரிற் சிறந்தவகுலிய அவன் நம்மால் எவ்வாறு குறைக்கக் கூடியவன்?" என்று பாங்குணயும் தருமனையும் பாராட்டுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

விவிலாசநாமம்: மகாபாரதம்: ஆதிபருஷம்: பக். 571-572.

(1923)

.... we must admit that a large measure of our trouble was due to the fact that we had not recognised this supremacy of the spiritual. We had preferred the things that we could weigh or measure above the things which exalt human life. We had to learn, therefore, that ideals were greater than interests, that righteousness must be put above rights, peace far above war, and humanity above everything. Nations had no right to insist on their rights to the neglect of righteousness or to insist on their needs at the cost of mankind's peace.

Sir Francis Young Husband: A Venture of faith. Page 209 (1936).

Another victim to circumstances is presented in the character of Dhrtarastra who is not in opposition to control his unruly sons, because of his excessive affection for them, which makes him blind to their faults. At the initial stage, he tries to normalise the relations between his own sons and the sons of his younger brother, but soon he succumbs to the pressures of his sons.... The blind king thus becomes blind in point of morality also; and by unfolding the character of Dhrtarastra in this manner Vyasa possibly wants to impress on the reader the defeat of human will in its encounter with unfavourable circumstances.

Sudhisankar Bhattacharya.
Imagery in the Mahabharata. Page 66 (1971).
Sanskrit Pustak Bhander 38 Bidhan Sarani,
Calcutta-6.

'நின்றுநா நின்று வஞ்ச நெஞ்சினன் ஆகி' (விவிலாசநாமம்: குறோபாரி: 270. பக். 185, மற்ரே பதிப்பு (1959)) என அவனுடைய சஞ்சல உணர்வுகளையும் வஞ்சக ஐயங்களையும் விவிலி தெரிந்தெடுத்தல் காட்டுவர்.

"பாதகன் ஆகிப் பகர்ந்த மொழிக்கே
பேதகன் ஆன பிதாமஹன் எய்தா"

விவிலாசநாமம்: வாரணாசநாமம்: 102. பக். 55. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தெய்வகூறு சூய்ஸ், சிறப்பருவத்தே;
எய்வகூற கொடுக்கலர்" இவ் அவர் மதி ஏத,
அய்வதியே மதி சூளுத" எக்ரர்.

விவிலிபாரதம்:வாரணாசம்:105.பக்.56.மற்றே பதிப்பு(1959)

"பார் வீரர் சூனவரத அல்லவோ? உரிமை வேண்டுமோ?"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:117.பக்.354.மற்றேபதிப்பு(1959)

"The meaning of "political" like that of "law" has traditionally varied between two extremes. One extreme is the supremely moral, as the Aristotle (followed by Rousseau and Hegel) subsumes ethics under politics on the ground that while every community aims at some good, "the state, the political community, aims at the supreme good". The other extreme is the supremely amoral, as when Machiavelli views politics as the use of force and fraud to obtain power and glory, or when Lasswell defines political relations as power relations, the defines power in turn as the ability to inflict "severe deprivations"

Alan Gewirth: Political Justice:an article
in the book "social Justice" (Ed) by
Richard Branot. Page 119-20.(1962)

"குறித்தநாள் பல கழிந்த வந்தனர்; ..... அவர் உரிமை
நம்பொரு கொடுத்தி"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:109.பக்.352.
மற்றே பதிப்பு (1959)

ந் வல்லவாற சில நாடு அளித்த அவர்கள் தம்மொரு கெழுவி வாழ்த்தி"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:110.பக்.353.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"பார் ஏழங்க நினைவு இவ் உலகே அவை பாதிமாயினும்
ஏழங்குளாய்"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:113.பக்.353.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"ஐந்த னர் ஏழங்குக என உற்ற இரந்தனக்"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:113.பக்.353.
மற்றே பதிப்பு (1959)

தந்தை காத்திரத் தன்மைய கவிடு இலைய தாய் பயந்ததம்பியர்க்கு
நீந்த வாழ்வும் அரசும் கொடுத்தனவும் நினை குவந்த ஒவன் இவ்ருளாக"

விவிலிபாரதம்:கிருட்டினம் து த:115.பக்.353.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"ஒரு குலத்தில்தான் இரண்டு மன்னர்
உட்கி பிறந்த உரிமை எய்தினால்
இரு குலத்தவரும் ஒக்க வாழ்வுதான்
எக்குலத்தில்தான் இயற்கையே.....
குலகுலத்தவர் இயற்கை நன்ற"

விவிபாரதம்: கிருட்டிணன் தா. த: 116. பக். 353.
மரீரே பதிப்பு (1959)

தமிழ் மரபினம், சோழன் நெடுக்கிழையும் நவக்கிழையும் ஒருவரொரு
ஒருவர் இகைப் போரிட்டதைப் புறம் 44, 45, 47 முதலிய பாடல்கள்
விளக்கும். "குடிப்பொருள் அக்தை தம் செறிதி, தம்மோரின்
வெந்தரிக்கு மெய்யிமலி உகை செறியும் இவ்விக்கலே" (புறம் 45)
என்ற கறிக் கோலுரிசியார் இருவரையும் சந்தி செய்கிக்கக் கருதிப்
பாடிய பாட்டு ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

"குடி பொருது உரிமையாணையும் இழந்த போயினரின் ஐவரும்,
இத்த நீ வீரனில் மீளவும் ஊர எயிலி நாசி அவரின் எயிலே"

விவிபாரதம்: கிருட்டிணன் தா. த: 111. பக். 353.
மரீரே பதிப்பு (1959).

When Vidura tells him (Krishna) that his embassy to the
Kurus will be a failure, he replies that he knows it, but
he wants the world to realise that he had offered the maxi-
mum compromise to avert war. Here is a statesman who has
realised the value of mobilising public opinion in his
favour. It is his brilliant mind that is at work in
every crucial decision taken by others. As a statesman
he has to handle all types of forces and he does not
hesitate to meet ruse with ruse, deception with deception.

Krishna Chaitanya: A New History of
Sanskrit Literature. Page 217 (1962).

"நதி பற்றி ஷுனிகுந் தவறுங்கு அவரவர்
பலிபற்றித் தாற்றிக் கடை"

திருக்குறள்: பொருட்பாள்: தெளிந்த செயல்களை-9. பக் 179.
கவசசித்தாந்த தா. தி. பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு (1958).

- "போகம் வேண்டிப் பொதுச் சொல் பொலுஅது
இடம் சிறிது எங்கும் ஈக்கம் தரப்ப" - புறம் 8 . அரி 2-3
- "தண்டமிழ் பொது எனப் பொலு அக்த" - புறம் 51. அரி 5.
- "தென்குடல் ஊளாகப் பொதுமைவீற்றி
வென்குடை நிறுற்றிய ஒருகையோர்" * புறம் 189
- "பொதுமொழி பிறர்க்கிந்த முதுதானும் செலவர்" - கவித்தொகை 68.
அரி-1.

வலியாரிக்கு மாது ஏற்றல் ஒம்புக; ஒம்பா
மெலியாரிமேல் மேக பகை.

திருக்குறள்: 861. பொருட்பாள். பகைமாட்சி-1. பக். 324.
சித்தாந்த தா. தி. பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு (1958).

உபாயம், வெற்றி எந்தும் பொருள்களில் குத எந்தும் சொல்
சுகசிர்தாமனியில் கையாணப்பட்டிருந்தது. பா.1951.879.

58

சுகசிர்தாமனி:உ.வே.சா.பதிப்பு.பக்.969,441.

உ.வே.சா.பதிப்பு "குத வெற்றியாகும். குதாட்டத்தை ஜயமென்பத
எடமொழி வழக்கு". பக்.441. "குத உபாயம்" பக்.969.

(1) In fact the instruments of gambling were frequently used for divination. As the propitious Gods shaped circumstances to insure the individual's triumph over the hazards of uncertain existence, they also directed the instruments of chance so as to reward their favourites... An individual had the favour of the deities, or was lucky when the machinery of chance reacted in his favour.

Encyclopaedia of Social Sciences.Vol.III. Page 555.1933

(2) An equally persistent form of diversion has been gambling. The most primitive peoples have their games of chance, while from India and China, as from England or America, come record of long series of protests against the evils of organised gambling.

Encyclopaedia of Social Sciences.Vol.I. Page 40.(1937)

(3) Gambling is incompatible with puritan asceticism..... The religious opposition to gambling is still conspicuous, however, in those communities where puritanism persists and may even be extended to opposition to devices usually associated with gambling even when not used for that purpose.

Encyclopaedia of Social Sciences.Vol.I. Page 45.(1937)

(4) Gambling was forbidden in India as early as the second century B.C. by the Code of Manu but it was never stamped out.

Encyclopaedia of Social Sciences.Vol.I. Page 45.(1937)

(5) The superintendent of gambling shall therefore, be honest and supply dice at the rate of [^]kakani of higher per pair..... The superintendent shall take out only 5 percent of the stakes won by every winner, and the hire payable for supplying dice and other accessories of dice play, but also the fee chargeable for supplying water and accommodation, besides the charge of licence.

Dr. R.Sharmasastry: Kautilya Arthasastra.
Page 225-26 (1967).

(6) very little is known of the ancient law of gambling. The penal provisions of even the Roman Law remain very obscure. Indeed it seems that at the end of development the Roman Law discouraged gambling only civilly.

Encyclopaedia of Social Sciences.Vol.I.
Page 559. (1937)

(7) The vice of gambling was not unknown to the ancient even in the age of the Rg Veda. The evil was deplored and reprobated, and the lament of the gambler is the subject of a beautiful hymn in the Rg Veda. Gambling and betting were considered most serious vices and the king was required by Manu to spare no pains in suppressing them. Gambling was known to have produced great enmity in a former age. It was regarded as equivalent to open theft.

Sir P.S. Sivasamy Iyer: Evolution of Hindu moral ideas. Page 111-12 (1935).

The state of the gambler is graphically portrayed in his own words-how he is scorned by his wife aided by his mother-in-law and kept out of house, how the rattle of dice in the nearby gambling den irresistibly draws him there despite all resolves and the pressure of the other gamblers. There is a beautiful warning in this context.

"Donot play with dice, cultivate thy corn field, delight in that wealth thinking highly of it oh gambler, there are thy cattle and there thy wife. So the noble Savita has told me. R 34:13.

Sri A.V. Subramanian's observations in "The Poetry of Vedas-II" Indian Express; 7th March 1980.

..... the Hindus, strange to say, speak of their Mahabharata as a Law book, Dharmasastra and to a certain extent it may have fulfilled that purpose.

K.M. Max. Muller: The Six Systems of Indian Philosophy. Page 30 (1912).

ஸ் மகாபாரதம்: ஸ்பாபர்ஷம்: பக். 242, 262 (1924)

ஸ் மகாபாரதம்: ஸ்பாபர்ஷம்: பக். 242, 262 (1924)

ஸ் மகாபாரதம்: ஸ்பாபர்ஷம்: பக். 264 (1924)

புறநானு 43, 52. அகநானு 377.

புறம் 43ல் அரசரும் அந்தனரும் ஒருவருக்கொருவர் ஆகாதன செய்தம் சொல்லியும் பணி குற்றனர் என்ற கருத்தே உரிமை. அது வட்டாடியதால் ஆகியது என்பது கிணிக் குறிப்பாலும் உரையாசிரியர் கூற்றாலும் புலப்படுகின்றன.

புறம் 43. கிணிக் குறிப்பு. உரையாசிரியர் கூற்றம்.
பக். 112. புறநானு 43. உ.கே.சா.பதிப்பு (1950)

"பாண்டவர் தம் மரக வட்டு வளத்தினால் போய் ஆகும் மறைத்தொழுக்கின் என அழைக்கப்பட்டபொழுது" என்ற பரிமேலழகரும் வரலாறு காட்டினாரென்பதற்கு குற்றமெனக் கூறிய நீதி ஓர் கருத்தே எதிலும் எடுத்துரைக்கவில்லை.

திருக்குறள்: பொருட்பாதி: கு. 5. பரிமேலழகர் உரை. பக். 351
சைவசித்தாந்த தா த் பதிப்புக் கழகப் பதிப்பு (1958).

அவர்களுக்கு வந்ததும், குதாபுதற்கு அஞ்சித் தயக்கிய உத்தியூர லைப் பார்த்து, "பொழுது போவதற்காகச் குதாபுதற்கு அழைக்கிறபோது, அதற்கே அஞ்சுகிற நீ, உண்மையான போரில் எவ்வாறு வெல்வாய்" என்ற கவிதை விவரிப்போர்க்குத்தான் வீரத்தோடு ஒத்தது, குதாபுதற்கு எந்தும் கருத்தப்பட்டுப் பெரும் "போதுபோது மாற்றந்த பொருளும் வருதியெவ்வக்து குதாபுதரு மஞ்சியே தொலைந்தனத்தனக்குவாய் போது போரி வெல்வதற்கு" (விவரிப்பாரதம்: சபாபருவம்: குதாபுதர்ச் சருக்கம்: 169. பக். 138. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) எந்தும் பாடலையும், அதற்கு விளக்கவுரை எழுத வந்த ஸ. மு. கோ. "கூத்திரிய தருமமாய் இருவகைப் போரிலும் பின்பாடுதலும்" என்ற எழுதும் சொற்களையும் கர்ந்த நோக்கி, குதாபுதர், போலரைப் போலவே அரசர்க்குரிய தருமமாக ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்டிருந்திருக்கிறது, எப்பதை உபத்தாபலாம். பொழுதுபோக்கும் கலையாக அ. த. இருந்திருக்கக் கடும் எப்பதை, சிவபிராட் மனைவியாடு சொக்கப்பட்டாடி ஆட்கொண்டிருந்தாள் (ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஆதிபருவம்: பக். 767-768); விவரிப்பாரதம்: ஆதிபருவம்: நிரௌபதி மாலைட்ட சருக்கம்: 83. பக். 313 ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1963) எந்தும் வரலாறும், கர்ந்தும் தரியோதனம் லேவியும் சொக்கப்பட்டாடி ஆடனர் (விவரிப்பாரதம்: கிருட்டிணம் தா தச் சருக்கம்: 255. பக். 282-83) (1966) எந்தும் வரலாறும், வீராடலும் மாற வேத்திருந்த தருமம் (கங்கலும்) சொக்கப்பட்டாடி ஆடனர் (விவரிப்பாரதம்: வீராடபருவம்: நிரௌபதிச் சருக்கம் 119-125. பக். 188-193. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) (1966) எந்தும் வரலாறும் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பொழுதுபோக்குக் கலையாக இருந்த ஒன்று, நாளைமலர் அரசர்க்குரிய கடைமைகளுள் (தருமங்களுள்) ஒன்று மாற்றிடுந்தக் கடும். கூத்திரிய தருமத்தில் பிறந்த அந்தண லைப் போல வாழ முற்பட்ட தருமம் ஒருவனே குதாபுதரும் (விவரிப்பாரதம்: விவரிப்பாரதம் போல) போல லேவியும் இகழ்ச்சின்றன. எனினும், குதாபுதர் குதாபுதர் ததி உடைமை பெற வேண்டிய கடைமையால் போடுக்கும் அவர் லுப்படுகிறது.

"இப்பிறப்பு ஒழிய, இதை எழ் எழு பிறப்பினும் மெய்ப்பு இறப்பு அற்ற நீதித் தருமனை வெல்ல மாட்டோம்"

விவரிப்பாரதம்: குதாபுதர்ச் சருக்கம்: 23. பக். 153.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"நல்ல வீரசிவன் வெல்லி உற்றீர்"

அகம் நெருப் போர் செய்தாணம் உலகை அடர்த்து ஒன்றும்
சுருதியை அகற்றி, வேறு தீர்தவல்லார தரணி"

விவரிப்பாரதம்: குதாபுதர்ச் சருக்கம்: 48. பக். 157.
மற்றே பதிப்பு (1959)

வல்லிக்கு அவன் கொண்டமல் மீளும் வல்லிக்கு கொள்கின்றி
வல்லிக்கு அமர்மலைத் தொகுதும் எனல் வேத்தந்தயது அகற்ற"

விவரிப்பாரதம்: உள கல் தா த: 2. பக். 326. மற்றே பதிப்பு (1959)

பாலிடை சகாயகூன கணிகல் இவ்வளம் முதலிற் சொன்னது அம்முள
மற்றேயேயாத கருத்த விவியாதற் பொருட்டெனல்" ஸ. மு. கோ. விளக்கம்.
5:1:2 பக். 7.

பலராமங்குஞ் குதாபுதத்தில் மிகப் பரியமாதலால் அவன் பெருஞ் குதாபுதர்.
அவர்களுக்கு குதாபுதர் மிக விருப்பமாத லைப் பாகவதம் விடத்து புராணம்
முதலியவற்றில் விளக்கக் காண்க.

விவரிப்பாரதம்: உத்தியோகபருவம்: உள கல் தா த சருக்கம்:
பக். 9. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

உரிய அம்புலி உதிட்டதால் தன்னை அங்கு உற்றவர் பலர் காண, பரிய வல்
பெருஞ் சூழலில் வெகிற பல் அங்கு அடிப்பட ஆண்டாள்
திரிய வகிபுடன் வாந்திதற்கு அங்கு இத்தீமதி கொடித"

விவிலபாரதம்: உள கல் து துச் சருக்கம்: 3. பக். 327.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"முன்னரும் பொருள் சூழ போர் மோதபோர் முன்னும் கருதாமல்
இன்னும் பொருள் வேண்டு மேல் பொருதும்;" . . . . .

"அவருடன் மனைவரும்" என, அழிவினைக் கருதாமல்,
வெற்றியே நினைந்த, எதிர்த்திரேல், உருகனாக
வெல்லதல் அரித. . . . வீமமும் விசயமும்
கனம்புகில், அனைவரும் பொருளியே விடுகின்றனர்"

விவிலபாரதம்: உள கல் து துச் சருக்கம்: 11, 12. பக். 328
மற்றே பதிப்பு (1959)

"வெஞ்சமர் பொரு நாடினை எனில், நாளை,
கோரு மனில வில் அருச்சுனற்கு எதிர் எவர்
குவிக்கவல்லவன்?"

விவிலபாரதம்: உள கல் து துச் சருக்கம்: 16. பக். 328.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"இவ் வேதியல் மொழிப்படி மேதியி வறங்காமல். . . .
உளர்வு இலாதவர் வாசகம். . . . .
கேட்கில், செல்லி து ரியல் ஆயினும்; சுற்றமும்,
சேனையும் கெடும்" என்றல்.

விவிலபாரதம்: உள கல் து துச் சருக்கம்: 14. பக். 328.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"திரத்த வாய்மை நீ தவறி, மற்ற அவருடன் சேனையும் திறவும் கொண்டு,
உரத்தவாள் அமர் உற்றறலோ பெரும் பிறை; உட்கறையாய் ஆகில்
சரத்தவாய் தொறம் சோரி கக்கி விரும்" தனஞ்செயல் தன என்ற
பரத்தவாசையும் பகர்ந்தனல்; திருபதும் பகர்ந்ததே பகர்ந்திடாள்"

விவிலபாரதம்: உள கல் து துச் சருக்கம்: 15. பக். 328.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"தாயத்தாரும் வல் வல்சனைச் சகுதியும் கடி,
மாயத்தால், ஒருவரை கொண்டு, எங்கில் மன்கொண்டு
நேயத்தால் நெடுங்காணம் நேர்ந்தனர்"

விவிலபாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 39. பக். 241.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"தாள் வரத மாயை புரி சகுலி பொரு சூதால்
காள் வரத மாக உறை காவலர்கள்" எனவும் திரைப்பதி கற்றும்,
பாண்டிர் பேரில் ஏற்றமுடையவர் என்பதைக் குறிப்பால் உளர்ந்தம்.

விவிலபாரதம்: நாடுகரந்தறை சருக்கம்: 30. பக். 284.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"சோரத்தால் நீ பொருது அடத்த குது அக்த, இவை மெய் தனைத்த உருவும்
தீரப் பகழி: உன் இவற்றில் வெகிறேன்"

விவிலிபாரதம்: பரிசுரவிடாம் போரிச் சருக்கம்: 72. பக். 463.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"மா கவற்றிலிப் பொய்த்த குது ஆய வஞ்ச
நா கவற்றிய புதிமொழி நிருப னை நகைத்தாள்" எவ்வுகி கவிக்க கற்றம்,
பாண்டவரிதம் போரித்திற வரம்பி னை நகிகெடுத்திக் காட்டும்.

விவிலிபாரதம்: நிரமட்டிச் சருக்கம்: 67. பக். 312
மற்றே பதிப்பு (1959)

"மோதற்பி பொருதே ஆதல் மொழி ஒரு வஞ்சம் ஒன்ற
தீதறப் புரிந்தே ஆதல்"

"வஞ்ச னை கொண்டு ஆதல், வாரணம், மவித்தேர், வாகி
நஞ்ச அ னையவரால் ஆதல்"

விவிலிபாரதம்: குதுபோரிச் சருக்கம்: 11, 18. பக். 152-53.
மற்றே பதிப்பு (1959)

குதாருத னை உதி நோக்கமாகக் கொண்டு, புறத்தில் மண்டபம் காண
வருக என்றழைக்கமாறு வேண்டிய திருதராட்டிரன் பொருட்டுத் தாது
சென்ற விதரங்கமும், திருதராட்டிரன், துரியோதகுதியாரின் மனப்பாக்கமைய
விதரன் வாயிலாகவும் அகலி கொணர்ந்த ஒலையில் வாயிலாகவும் அறிந்த
கொண்ட தருமங்கமும், குது பற்றி நடந்த உரையாடலும், பகைவரிதம்
வஞ்ச னைக்கு இலக்காகவும் வகையில், திருதராட்டிரன் அழைப்பை ஏற்று
அத்திருபுரம் செல்லலாகாத என்ற தருமஞெரு கருத்த வேறுபாடு
கொண்டு விமலி முதலியோர் நிகழ்த்திய உரையாடலும், குதாட்டத்தில்
பாண்டவர் நாட்டையும் உடைமைக னையும் பறித்த பிவினர், அவரிதம்
த னையாணிய பாஞ்சாலியைப் பலருகி காண அவையில் குவி உரிந்த
தச்சாதனை உரைத்த இழமொழிகளும், ம னையொரு உரிமையும்
இழந்த நின்ற பாண்டவர், பறி ஊர்ச்சி கொண்டு, துரியோதகுதியாரைப்
போரின் கொ லை புரிந்தாக்கி கறிய வஞ்சின மொழிகளும், தொடர்ந்த
பகை முதிருதற்கு வழி செய்தமை, அவ்வந் நிகழ்ச்சிக னை ஒருசேரத்
தொடர்பு பருத்திக் காண்பதில் மூலம் உய்த்தனரலாம். குதுபோரிச்
சருக்க நிகழ்ச்சிகளை னைத்தையும் முறையாக ஆராயின், அச்சருக்கத்தைப்
பகை முதிர் சருக்கம் என்ற கருமாறு பாண்டவர் - துரியோதகுதியார்
இகல் முதிர்ந்த நின்ற னை நகிகு உரைலாம்.

It is supposed that bad actions, just in proportion as they are actually committed, tend to the good of the universe as much as good ones, we immediately remove all motive for abstaining from any so called bad act to which we may be inclined. On such a hypothesis the fact that the bad act occurs is a sufficient proof that a good act in the like place would have retarded the true end of the universe. On this view there is no answer to the suggestion that it were well 'to continue in sin that grace may abound'. On our view the bad may be the necessary means to a greater good, but it remains the bad all the same.

Hastings Rash Lall: The theory of good and evil. Vol. II. Page 242-43 (1907).

சூழி முதலிய குதவல்லாரி இயல்பு, உலகியலில் கொடுமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த வாசகம் போல், நனக் தரும் முதலியோர் கப்படமிக்கிச் சூதாடப் புகு, நாடிமுந்த நிலை உலகியலில் இழப்புகு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த வாசகமாயிற்று. "நனக் தரும் புத்திரக் முதலியோர் சூதாடலைக் கப்படமிக்கி மேற்கொண்டமையால் நாடு முதலியன இழந்த சுகிபுற்றனர். ஆதலில் அவிஷயாயத்தை பறித்தவர்க்குக் கபடத்தோடு கடைய குதே பொருளைத் தருவதில் வலியுடையதாயும்" எனச் சுகிரந்தி, இழந்தோர் உலக்கத்தார் இரக்கத்திற்கும், வெட்டுர் உலகத்தார் கறம் கொடுமை வழக்கிற்கும் எடுத்துக் காட்டாதலை வினக்கியுள்ளது. அன்றியும், "நனதம் தரும்புத்திரக் முதலியோரும், வஞ்சகமிக்கிச் சூதாடலை மேற்கொண்டமையால், முறையே வஞ்சகராசிய பூக்கரனும், தாயோதகுதியர் - களாசும் நாடு முதலியன கவரப்பட்டு வருந்தியவென்பது பிரசித்தம்" எனவும் வினக்கம் நல்லோர் திறவினமையையும், தீயோர் தீத்திறமையையும் சுட்டி, இரண்டு நிலைகளும் குத தீயது என்ற குறிப்பிடுவது தனித்தனரத்தக்கது.

ம.கதிரேசச் செட்டியார். சுகிரந்தி: பக். 16. (1926)

"குற்றமது பாரிக்கும்கால் சுற்றம் இல்லை;
ஒரு குலத்தில் பிறந்தார்கள் உடன் வாரும்
வாழ்வினைப் போல் உறதி உண்டோ?"

"உரிமையுடல் தம்பியர் அந்த உளர்வு அறிவாமலில்
அவைகளை உரைத்தமாற்றம்
பரிபலமோ? கேட்டோர்க்குப் பரிபலம்
என்பது பிறரால் பட்டால் அகிலே?
கருவில் இது மற்ற வளர்க்கும் ஒவ்வாதோ?
கைமலரில் கைபடாதோ?"

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. 15, 16. பக். 338.
மரேரே பதிப்பு (1959)

தோற்றோர் நனதம் உலக்கிரதம் போதை சுகிபுறவர், வெட்டுர், தாம் பெற்ற பொருளால் படை முகித்ததற்கு டுந்தருகின்றனர் என இருசாராரும் தீமையுறுவதைக் கெளடிரியரும் தம்முடைய அரித்தசாகித்தரத்தில் வினக்கியுள்ளார்.

"நாட்டில் திறம் வேண்டு; நாடு ஒன்றம் நல்காநிலை
ஐந்த வர் வேண்டு; அவை இன்னில் ஐந்த இலம் நிதி வேண்டு"

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. 9. பக். 337.
மரேரே பதிப்பு (1959)

"தனித்த, அறமும் சினை உறவும் கொண்டாடி.....
பனித்த இரந்த, புனி பெற்றது, உலகருப்பதற்கே".

"அவன் குடைக் கிழ் உயிர் வளமு"

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. 11, 18. பக். 338, 39.
மரேரே பதிப்பு (1959).

"இன்னம் இருந்த அறமே சொல்லு"

"மனசு தீர வேண்டாவோ? வேண்டாம் மேம்படுதல்
அறமேயோ?"

"பொருஷ வேந்தன் புகன்ற எல்லாம் சொல்லும்
அவன் வேண்டி. . . . .
எந்தாலும் உலர் நிலத்தில் எல்லாம்
வித்திலும் வினை எய்திடாத
பகலும் ஒவ்வொரு அமிர்தம் கொடுத்தாலும்
விடம் ஒழியப் பயன் கொடாதே!

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. து: 20, 22, 23. பக். 339, 340.
மற்றே பதிப்பு.

"கோத் தருமந்தரில் ஆனம் உருதோ?"

"கோவலன் போர் உரைத்தாலும், குருநாடும் அரசும்
அவன் கொடுக்க மாட்டான். . . . கோவலன்தான்
பண்டவனையும் நமசிதம் புயனையும்
காணலாமே!"

"அரம்மைதன், பொருஷ, சிறை மட்டான், நம் குலத்து முதலன்"

"நாடும் உரிமையும் வழங்காள். . . . . நாள் அறியாதவன் பிறர் போய்க்
கற்பித்தான் அறிந்தே"

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. து: 24-27. பக். 340.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"Mahabharata tells us of the struggle between the
Pandavas who were devotees of Karma, of law and justice
and the Kauravas, who were lovers of power"

Dr. S. Radhakrishnan. Quoted by I.C. Sharma
in his "Ethical Philosophies of India" P-64.
(1965)

"அவை மலத்தால் அருபோர் வேண்டு"

"தன்பதியும் தாயமும். . . . . பொருஷ என்னும்
பெருவன்; இவ்வசையும் அன்றே"

"பொருஷொழிவன் கடை நலத்தின் கிடந்ததே"

விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து. து: 8, 9, 16. பக். 336-38.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"மூலமையே வசை நிற்க, வீடு உற என்னி, நீயுக்கி என்னும்
வெய்மை ஏன் நரகம் தவித்தன் எழ்வதே நலம்"

"என் அறத்தில் நின்ற தெவ்வரை இருவிசம்பின் ஏற்றினால்,
பின் அறத்தில் நினைவு உரும்"

விவிபாரதம்: சஞ்சயன் து. து: 11. பக். 333.
மற்றே பதிப்பு (1959)

When all the negotiations broke down and when Duryodhana
ignored arguments, law and justice, both parties decided to
settle the issue by resorting to war at Kurukshetra, the
battle field; hence the battle field was called, the
field of Dharma (duty).

I.C. Sharma: Ethical Philosophies of India. P-270.
(1965)

51. The objection to the universality of the moral code is also raised by those ethicists who consider ethics to be purely relative and not absolute. These philosophers have linked up the differing moral codes with the varying social conditions. The fact that in one and the same society we do find standards of morality changing and easily observable differences in the ethical norms in different societies in any period under consideration have impressed upon..... the absence of uniformity of moral codes on the one hand and the lack of absoluteness of social norms of the other.

S. Gopalan: Social Justice Page 35-36 (1972)

12. "உலகொழுந்தி வாழ்தற்கு யாதி செய் தந்திரம் மற்ற ஒருகோடி; உறக்கு அடிகா" எனக் கவிஞர் பாண்டவர் வெற்றிக்குத் தாள் செய்த தந்திரங்களைத் திரைப்படத்தில் எடுத்துக் கூறியது ஈகருக் கருத்தத்தக்கது.

விவிலிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 248. பக். 664.
மற்றே பதிப்பு (1959)

13. "உரிமை வழக்கிலும் அறிந்த..... வழங்குக..... சமரில் உழக்கிலும் அவை உளர்வு" -

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 91. பக். 350.
மற்றே பதிப்பு (1959)

4. "வாழ்வு அவர்க்கு அளித்திலன் என்னை என்னை நடந்து முன் வாய் உக முடிப்பர் வெம்போர்"

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 92. பக். 350.
மற்றே பதிப்பு (1959)

5. "தன்மதியால் என் நீ கொல்ல நினைந்தது நன்ற"

"அஞ்சினம் நினை அழித்திட - நினை அன்ற"

"பெருஞ்சமர்வாய் வீடுகடர் ஆயுதம் ஒன்றம் எருக்கிலம்"

என்ற விளம்பியதும், "எஞ்ச மனைந்த என்னை வந்த உயிர் கொன்றதும்" என்ற தயிந்தலியே, பஞ்சவர் கூறிய வஞ்சி வசகமும், பழகு ஆம் எனவே"

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 212-13. பக். 365, 366.
மற்றே பதிப்பு (1959)

6. "ஆகிலு, 'எனினும் முடித்தது' என மகிழ்ந்த..... பாண்டவர் உறந்தவர் அடைந்தாள்"

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 260. பக். 375.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"எனினும் முடித்தது" என்ற தருமவிடத்தைக் கூறியதும்
(விவிலிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 113. பக். 40. மற்றே பதிப்பு)

"இனி நினைத்த னாரியம் முடித்தியே" (விவிலிபாரதம்: பதினெட்டாம் பேரார்: 189. பக். 650. மற் றே பதிப்பு) என்ற னாரியோதனக் உயிர் விடும் நினைவில் விவிலிபாரத புத்திர உதயதம், அ ந்நவகர முத்திரத் தொலைத்தல் விவிலிபாரதக் கருத்தினை விவிலிபாரத நடுகு புலப்படுத்தும்.

"முத்திரத்தல் வாரதம் கோட்பதல் முத்திரமே
 ஓரக உயர்த்தவக் முத்திர,
 மித்திரத் கோபமொரு 'இக்கணம் முடிப்பன்யாள்
 வெப்பகக இனி எக்கு,
 தகம் தராதிபர், தகிடைத் இயைந்தவர்
 தமக்கு வெஞ்சமர் ஓரப்
 புத்திரவார னாமம் அ தரித்
 போக்கிடுக் ஒவியத் புத்திர.....

விவிலிபாரதம்: பதினெட்டுச் சி. 2. பக். 375. மற் றே பதிப்பு (1959)

Stoics and early christrans consider that the greatest good is virtue, and that external circumstances cannot prevent a man from being virtuous; there is therefore no need to seek a just social system, since social justice affects only unimportant matters....

Can we regard as morally satisfactory a community which.... confines the best things to a few and requires the majority to be content with the second best?

The democrat.... usually holds that, at least so far as politics are concerned, the most important goods are power and property; he cannot, therefore, acquiesce in a social system which is unjust in these respects.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy: Page 199 (1954).

"திருமலை விசயமும் கனகபுரம் அ ந்நவகரம் பொத்திரமே விடுக்கித்திரர்
 முத்திரச் சொல் பொத்திரமொ பொத்திரமாதே"

விவிலிபாரதம்: உள அக் அ து: 12. பக். 328. மற் றே பதிப்பு (1959)

In the sixteenth century Vitoria and Suarez held that war was legitimate only when all peaceable means had proved futile. Both were spanish monks and lawyers and their writing contained ideas of "natural law". Without abandoning the notions produced by the absolutist feudal order, they believed there was need to moderate this order by putting some limits on the arbitrary acts of autocrats.

G.P. Frantzoy: Philosophy and Sociology. Page 56. (1975)

Our present political condition is the sign of an inward crisis a loss of faith, a weakening of our moral failure.

Events happen in the mind of man before they are made manifest in the course of history. It is essential for us to get back to the old spirit which requires us to overcome the passions of greed and avarice..... If we do not undertake this task, the sufferings of our day would be without meaning and justification.

S. Radhakrishnan: Contemporary Indian Philosophy. Page 478. (1958)

The history of mankind has been very largely a long struggle to get unjust law changed into justice not a mystic justice of an imposed decree and rule "by law established claiming to be right because it is established but the intelligible justice of equality and equity. Much has been done, but as much more still remains to be done and so long as it is not established there can be no sure end to civil strife and unrest and revolution. For the injustice of law can be tolerated so long as there is either in those who suffer by it a torpid blindness or acquiescent submission or else, the desire of equity once awakened, a ready means to their hand of natural and peaceful rectification. And a particular unjust law may indeed be got altered with loss of effort and difficulty, but if injustice or, let us say simply, absence of just equality and equity pervades a state of things, a system, then there must be grave trouble and there can be no real equilibrium and peace till it is amended.

Aurobindo: The human cycle. The ideal of human unity, war and self determination. Page 880 (1962).

வினாக்கள்: 31, 32. பக். 44-45.
மார்ச் பத்திர (1959).

விவிபாரதம்:வாரணாதம்:32.பக்.45 மற்ரே பதிப்பு (1959)

"படைகலி பரகராமலி தலிபால் . . . . கற்றலி

விவிபாரதம்:வாரணாதம்:32.பக்.45 மற்ரே பதிப்பு (1959)

"அலிவிசைலி பாதம் பதித்த. . . . மறவெம்படைகலி கற்ற"

விவிபாரதம்:வாரணாதம்:37.பக்.45 மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தேவ விததி. . . மருப்படைபொலி பொலிவடி. . . . வலகலி. . . . சிலையும. . . . கலிவலையும; ஏலைய படைகலும் பறிக்கலி."

விவிபாரதம்:குருகுலம்:93.பக்.14.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"மருவுடை வர ராமலி பதயுகம் தொருட, வரிசிலை முதலிய பல படைகலும் கற்ற, 'கலிவலி தருகலி'."

விவிபாரதம்:சம்பவ:41.பக்.31.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"பரசடை இராமலி பாத பகியம் செலிலி ஏந்தி வரிசிலை வேதம் கற்ற, மற்ற அவலி தலையும வலிவர குரிசிலை"

விவிபாரதம்:கிருட்டினலி து து:24.பக்.378.மற்ரே பதிப்பு(1959)

"தேவலிரகலி. . . . பல்லோர் ஆய்ந்த து லி வலிவலி கலித்தலி கலர கலி, அருந்தலி பதி திருவருளால்"

விவிபாரதம்:குருகுலம்:93.பக்.14. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"இலலி (கிருபலி). . . . குருகுல குமாரலை. . . . சிலையும வேலம் வாலலும். . . . பதி. . . ."

விவிபாரதம்:வாரணாதம்:29.பக்.44.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தாலி பிறந்த பொருத ஆய்புகலுடனே பிறந்ததலி" 'சரத்தலி' எலிற பெயர் பெற்றவலுமலான"

விவிபாரதம்:வாரணாதம்:29.வ.மு.கோ.விலகலம்:பக்.160. ஆதிபருவம்:வ.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

லீர மரபிலி தொலிவலைய விலகித்தறி பொருட்ட, பொர்க்க கருவிலி உடலி பிறந்தல எலிற கலம் புலவலிவலிக்கு தலிற் மரபிலம் உலி. "வாலோரு முல்தேலிலி மத்தலு" (புறபி பொருலி வலிபாமலா லு:கரந்தைபடலம்:பா- பக். . . . வலிவலி) எலிலி வரி ஈலிக்கு கருதத்தகல.

"பிறகு ஒருகலி ஆறிதச் சரத்தலாவலிற முலிலி அத்திலுபுரிக்கு வந்த தலி மகலுல கிருபலிக்கு விலகித்தல முலுலதலயும் கறிபித்தலக் கொடுத்தலச் செலிமுலுதலால் கிருபலி சிறந்த விலலாலிலியலுரி ஆலிக்கு விலகிலிவலெல வலலாற ஆறி"

வ.மு.கோ.விலகலம்:வாரணாதம்:29. உலர. பக்.160 ஆதிபருவம்:வ.மு.கோ.பதிப்பு (1963).

'குலிலு முலிலாற குமாரலும் பதாசர முலிலாற மாலுக்கருமலான வலித்திரேய முலிலி. . . . துரோலாள் கிருபலி பரசுராமலி எலிபலர் போல. . . . விலகித்தலதலி தேலித்தலவெலிபல விலகல 'சிலையிலி குரு' எலிபலிபலர்"

விவிபாரதம்:பதிவெட்டாம் பொர்:194.பக்.146.வ.மு.கோ. . . . பதிப்பு (1966).

"பேசாத ஒடுக்கும் பேர் அறியாது, பெரும் போர் வலியாது.....
இயற்றும் பல படைபாடு, தந்தோன் வலியாது,..... இவன் தனக்கு.....
பாரே உலகம்"

விவிலபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 38 பக். 78. மரே பதிப்பு (1959)

"பழுத நானிலம்"

விவிலபாரதம்: திரௌபதி: 84. பக். 314. மரே பதிப்பு (1959)

"உனது துணை மக்கு நிகர் அவதீதவத்தில் வேறு உலோ? ஞானபுரம்"

விவிலபாரதம்: கிருட்டினன் து: 221. பக். 367. மரே பதிப்பு (1959)

"முனி மைந்தன் ஒரு நாழிகையில் பொருபடை அடங்க மலையும்"

விவிலபாரதம்: படைமெய்ச்சி: 67. பக். 386. மரே பதிப்பு (1959)

"முப்படி தகவன நிகர் மகன்"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 26. பக். 420. மரே பதிப்பு (1959)

"குற்ற வில்லவன் ஒக்கும் குமரன்"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 94. பக். 481. மரே பதிப்பு (1959)

"குருமகனே எதிர்த்து..... அமரனாக அசுரரைப் போல்
அமர் செய்காலை"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 117. பக். 533. மரே பதிப்பு (1959)

"கொழுவினன் மாலைந்தன்..... ஒரு கதாயுத்ததால்
படியில் வீழ்த்தான்"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 178. பக். 533. மரே பதிப்பு (1959)

"வில்லவன்தான் சொல் வலையாத வேத நாவான்"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 35. பக். 547. மரே பதிப்பு (1959)
விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 36-45. பக். 547. மரே பதிப்பு (1959)

"எப்படி பரிசு என்னத் தோன்றினன் இடிவித்தாமா"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 85. பக். 565. மரே பதிப்பு (1959)

பதிமூன்றாம் புதல்வன் ஒவ்வ ஒவ்வாம்"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 15. பக். 569. மரே பதிப்பு (1959)

பரித்தாமா எல்லாம்..... சிக்கக் குருவே"

விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 48. பக். 575. மரே பதிப்பு (1959)
விவிலபாரதம்: பதிமூன்றாம் போர்: 103-118, 124-134. பக். 575. மரே பதிப்பு (1959)

"முடி பெற்ற வீரர்க்கு"

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: 46. பக். 623. மரபு (1959)
 விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: 107. பக். 635. மரபு (1959)

"பரபாவமாம் பரித்தாமம்"

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: 107. பக். 635. மரபு (1959)

"பரபாவமாம் பரித்தாமம் - அகப்பட்ட பொருள்களைத் தீ அழித்தல் போலப் பணிகளைத் தவறாமல் அழிக்கும் அக்ஷத்தாமவென்க"

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: சுவிய பருவம்: 107. ஸ. மு. கோ. வினாக்கம். ஸ. மு. கோ. பதிப்பு. பக். 85 ( )

"போர் இயல் அமரில் தீ என் நேர் பொரு அலை எடுத்த நின்று
 நேர் இயல் விசயமே நாலுரும் சேர என் கை
 முரி வெல் கண்களையே முடித்தலை முடிவர்"

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: 118. பக். 637. மரபு (1959)

"அவ லை வெல்லப் போர் செய்வகைக்கு
 வெல்ல லையாது கந்த செயல்நின்றுநாணிகே" - எங்கும் பாரத வெளிப்பா
 (108 பக். 44. பெருந்தேவனார் பாரதம் கழகப் பதிப்பு ( )
 ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

"முடி மாமகன் வாகி வளி"

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: பக். 653. மரபு (1959)

இது, பதினெட்டாம் போர் 199 முதல் 247 ன் முடிய வரும் பாடல்கள்
 அக்ஷத்தாமவென்க வீரத்தைப் பலபடக் கூறி விளக்கும்.

விவரம்: பதினெட்டாம் போர்: பக். 653-663. மரபு (1959)

விவரம்: வாரணம்: 58. பக். 49. மரபு (1959)

தொல்: பொருள்: புறத்தின: 74. இளம்புரணம்: பக். 109. கழகப் பதிப்பு (1961)

தொல்: பொருள்: புறத்தின: 74. இளம்புரணம் உரை. பக். 110. கழகப் பதிப்பு (1961)

தொல்: பொருள்: மரபு: 83. இளம்புரணம்: பக். 570. கழகப் பதிப்பு (1961)

அந்தணர்க்கு அரைச வரை வித்தே ன்றும் தாற்பா, அரைச நிலையிலே
 அந்தணர் ஸ்தலக் கருத்த தக்கணர் என்ற அவர்க்குரிய அறிவு நிலையையே
 சுட்டும். வடமொழி மரபிற் போல, அந்தணர் அரக்ஷ செய்கிறார் எனவும்,
 வில் முதலிய படைக்கலத்தாங்கியப் போர்க்களம் புக்கர் எனவும் பொருள்
 கொள்ளத்தகு இடம் தருவதற்கு. அன்றாட வலிந்து பொருள் கொள்ளும்,
 தொகையுடனும் பாட்டுடனும் அப்பொருட்குரிய இலக்கியமிக்க கருத்தக்கது.
 புறம் 166, 305 ஆகிய பாடல்கள் முறையே அந்தணர் கொடைச் சிறப்பையும்
 ஈத செல்வ லையுமே சுட்டிவைத்தின்பார்ப்பார் படை தாங்கியப் போர்
 புரிந்தனர் என்ற கருவியை உல.

"இடை இரு வகையோர் அல்லாத நாலுக் படை வகை பெருவர் என்மணி
 புலவர்" (தொல்: பொருள்: மரபு: 77) என்றும் தாற்பா, அந்தணர்
 படைக்குரியவராகவா எந்த தெவிடாகப் புலப்படுத்தவிரத. இந்த நிவானில்
 உரையின் 'நாலுக் என்பதற்கு ஒரு சார் அந்தணரும் படைக்கு உரியர் எனப்பத
 கொள்க. அவர் இயல்புத்தக்களையும் தரோளையும், கிருபனும் முதலாயினவர்களைக்
 கொள்க' என்ற பாரத மரபினையே கருவரவத, தமிழ் மரபினிற் சான்ற
 காட்டாமை நோக்கத்தக்கது.

... the fact is that in Gautama's opinion, a Brahmana would not be a valuable acquisition to the army, as he is unused to the horrors of war.

V.R./Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page:197 (1948).

There is no evidence anywhere that the State itself enlisted these people (Brahmans). But, if members of this Caste volunteered their services, no doubt, they were admitted to the ranks.

V.R./Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page:196 (1948).

So we find a Purohita accompanying the king in battle, and, like the medieval clergy, not unprepared to fight as Vasishtha and Viswamitra seem to have done and as priests do even in the Epic from time to time.

Radhika Kumud Mookerji: Ancient Indian Education.
Page:152 (1951).

According to the Baudhayana Dharmasastra, a member of the Brahman caste unable to keep his body and soul together by following his hereditary occupation may take up the profession of arms without prejudice to his sárvadharma. This receives confirmation from the Mahabharata.

V.R./Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page:197 (1948).

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:சுருங்கம்:41,42.பக்.46.மற்றே பதிப்பு (1959)

அதலி வருத்தி அந்தக் கோவிலி பால் எய்ததலம்

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:42.பக்.46.மற்றே பதிப்பு (1959)

சூருகுலத்த இளவரசர்க்கு கவிவி கற்பித்தற் பொருட்டு வீடுமகி, தரோணனைத் துது போகி வரவழைத்தான் என விலிவி கூறுவர். "வேந்தக் கவும் துதால்.... . . . . . துதால்.... . . . . . நகரி புக்காக்" - விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:33.மற்றே பதிப்பு (1959) என்பது அவர் கூற்று. தரோணனை வரவழைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணிக் கொண்டுருந்த போது அவர் தானே வந்தான் என்ற விவாச பாரதமும், பால பாரதமும் கூறும்.

விவிலிபாரதம்:ஆதிபருஷம்:வை.மு.கோ.வினக்கம்:பக்.163.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963).

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:சுருங்கம்:45.பக்.46.மற்றே பதிப்பு (1959)

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:43.பக்.46. மற்றே பதிப்பு (1959)

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:80.பக்.52. மற்றே பதிப்பு (1959).

'அதிச்' எவ்விதத் திருவெழும்பு... இவ்வு உனக்கு...பாடியாக்.... . . . . . தருவாக்; உத்தமக்கு வேண்டும்...உயிரும் வாழ்வும்"

விவிலிபாரதம்:வாரணாசியம்:81.பக்.53.மற்றே பதிப்பு (1959).

"குந்தி கைந்தர் யாவரையும் செல்வி தனித்த யாகசேனக் கெடுப்பதற்குத் தனையும் அறம் வேலக் எஞ்ஞ விவ்ன னேத்தாக் சொல் வ னையாத வேத நாவாக்"

விவ்னபாரதம்:பதினேந்தாம் போர்:35.பக்.547.மற்றே பதிப்பு(1959)

விவ்னபாரதம்:பதினேக்காம் போர்:215.பக்.540. மற்றே பதிப்பு (1959)

"திட்டத்தயிம்மனம் வெஞ்சுரு..... முனிய ஏற்ற, வஞ்சினம்..... உரைத்தாக்..... எந்தையை என்முல் பொன்ற வித்த னே உன நா னே...நிமிமகக் காண நடு உயிர் அகற்றுவை"

விவ்னபாரதம்:பதினேக்காம் போர்:216.பக்.540.மற்றேபதிப்பு(1959)

திட்டத்தயிம்மனம் அகிப்பு சென்ற தனியை... அந்தத் தவ முனி த லையை.....

விவ்னபாரதம்:பதினேந்தாம் போர்:29.பக்.546.மற்றேபதிப்பு(1959)

"மரணம்,இவ்வுலக தனக்கு என்பது உணர்ந்தும், குருவும் மருத அவித்தாக்"

விவ்னபாரதம்:வாரணசம்:92.பக்.54.மற்றே பதிப்பு (1959).

The purely educational evidence of the Epics (Ramayana and Mahabharata) is however, very meagre in comparison with the sizes of the works or the vast quantity of sociological data they furnish. This is of course due to the interest of the two epics lying mainly in the realm of action and not in that of thought. The military interest of the epics predominates over the intellectual. The predominant part in their history is also taken by the military and ruling caste.

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page: 326 (1951).

பல நல்ல கற்றக் கடைத்தம் மவம் நல்லர் ஆகுதல் மானுக்கு அறிவுதிருக்கற்றல்:823.

"நல்லன மனக்குற்றம் கெடுப்பன...நல்லராகுதல் செற்றம் விடுதல். உனனே செற்றமுடையாகக் கலவியுடைய பற்றி நட்பென்ற கருதற்கு" என்மம் பரிமேலழர் கருத்தாக், தா நிகலியும் ஓவசியல் திறமும் வாய்நீர், அரசியல் உலகில் தாம் வலியு வாகெல்லாம் ஒழுங்கும் த லைவர், அரசியலாளர் ஆகியவர் தம் இயல்பினைப் புரிந்து கொள்ள நன்கு பயன்படுவன.

Through his nervous system man records the stimuli impinging upon him from his environment. His organs and muscles supply the appropriate answer. He struggles for existence with his mind still more than with his body. In this ceaseless fight, his heart, lungs, liver and endocrine glands are as indispensable as his muscles, hands, tools, machines and weapons, seemingly for this purpose he possesses two nervous systems. The central or cerebrospinal system, conscious and voluntary, commands the muscles. The sympathetic system, autonomous and unconscious, controls the organs. The second system depends upon the first. This double apparatus gives to the complexity of our body the simplicity required for its action on the outside world... Our knowledge of this intricate subject is till rudimentary.

We donot know the relations between consciousness and nervous processes, between the mental and the cerebral. Neither do we know how events taking place, in the pyramidal cells are influenced by previous or future events, or how excitations are changed into inhibitions, and vice versa. We understand still less how unpredictable phenomena spring from the brain, how thought is born.

Dr.Alexis Carrel: Man, the unknown. Pages 76,77,79 (1959).

விவிலபாரதம்:குருகுலம்:183.பக்.23. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிலபாரதம்:குருகுலம்:144,142,138,105.பக்.23.பக்.17.மற்ரேபதிப்பு (1959)

விவிலபாரதம்:குருகுலம்:145.பக்.24. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிலபாரதம்:குருகுலம்:146.பக்.24. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிலபாரதம்:குருகுலம்:147.பக்.24. மற்ரே பதிப்பு (1959).

The task of ethics is to reach generality of perspective. This is so not only with respect to the intensions of the ethical act (as in Kant), but also with respect to the consequences of the ethical act (as in the Utilitarian position). In its definitive form, the Roycean imperative harmonizes the intension and the consequences of an ethical act, without losing right of the attainment of a generalised standpoint. "Act as a being would act who included thy will and thy neighbours will in the unity of the life, and who had therefore to suffer, the consequences for the aims of both that will follow from the act of either"

Joseph L.Blan: Man and Movements in American Philosophy. Columbia University. Page 208 (1954).

அடிக்குறிப்பு:10.பக்.69.

"மாரிபிளம் அகதிற கவிவி; வளப்பிலம் நிறைந்த சீர்த்தி; போரிவரு தெரியல் மாலைப் புயத்திலம் உயர்த்த, கொற்றம்; சீர்த்து வாயிலம் மிக்க கவிவிதம்; செவ்விய வகைமை பாரிவனம் சுரக்கும் செவ்விய பரப்பிலம் பரந்த அகிறே"

விவிலபாரதம்:சம்பவம்:89.பக்.37.மற்ரே பதிப்பு (1959)

சீர்த்தி, கொற்றம், வாயிலம், வகைமை எவ்வுக் சொற்கள், தொகையும் பாட்டும் சூரிய இலக்கியங்களும் தொகைகாப்பிய இலக்கணமும் உயர்த்தம் நாகரிகக் கருவிகள் அடிப்படையில் வினக்கம் செவ்வியப் பெற்றன. இச் சொற்கள், உடல் வளத்திற்கு அப்பாற் பட்ட உலகை வினக்கத்தால் பெறல் பதிப்பு மேம்பாடுகளை உயர்த்ததல் நோக்கத்தக்கது.

"படை வெவ்வு வறி வான் உதவியும் வினை வெவ்வு வழி அறிவு உதவியும்" (புறம் 179) எப்பது படைமுகக் கலை, சாற்கலை சூரிய இருகலைகளும் வகைவராய்ப் பழத்தமிழ் வெததர் திகழ்த்தமை கறம்.

விவிபாரதம்: சம்பன: 88. பக். 37. மர்ரே பதிப்பு (1959)

"மாந்தராய் எக்கலையும் வல்லாரிக்கு" எனவும் துரியோதனன் கற்றும் எக்கலையும் வல்லாராயிய மாந்தரிக்கு என மாந்தரிப் பொருள் கொள்க. (பதினெழாம் பொரி: 29. ஊ. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 68 (1968) எனவும் குறிப்பும் கூடுதல் கருத்தத்தகன.

'வித்தகன் என எக்கலையும் பயின்ற விராடனம்' (விவிபாரதம்: நாடுகரத்தறை: 19 பக். 281. மர்ரே பதிப்பு (1959) என விராடன் பலகலையறிய உடையன் என்ற எடுத்தல் காட்டுவார் விவி. தசரதன் மைந்தர் நாக்காரிக்கும் கவிவி கற்பித்த வசிட்ட முனிவர் படைமைக் கவிவியும் தாற் கவிவியும் ஒரு சேரக் கற்பித்தவன் எனக் கம்பர் பாடுவர். "அருகறையாடு ஒரு ஒழி அறகலையும்... முனிதரன" எனப் பற்பல கலைகளையும் வசிட்டன் தந்தான் என்பர்

கம்பராமாயணம்: பாலகாண்டம்: திருஅவதாரப்படலம்: 122, 123. பக். 67 மர்ரேபதிப்பு (1958).

We may add to this the significant query of Narada who, wishing to know what king Yudhishtira has studied, only asks him whether he has learnt the Sutras on horses, elephants, and chariots together with the Veda-of-the-bow (being the only Veda mentioned in this connection). Among other assumed subjects of royal study are mentioned Sutras on other subjects such as those treating of poison, city life, and military machines which together with the knowledge of magical weapons and sorcery make up the contents of the royal learning..... There are several similar lists in the Mahabharata.

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page 340 (1951).

அப்பத்த நாகு கலையில், குறிஞ்சி பிறரை மகிழ்வித்தவன் ஒரு கலையெனச் சுக்கிர தீதி (பக். 214) பரிசுதமன் கதிசேசச்செட்டியார் மொழிபெயர்ப்பு (1926) கருகிறார். சஞ்சி அதில் வல்லன் என்றும், வாய்மையே வாய்வாகக் கருதிய தருமன் அதில் மிக விருப்பமுடையவருந்நதான் என்றும் வரும் செறிதிகளும், அருச்சுனன் களவுப் புறச்சிறிற் போத, தறவிபோல வேடம் பூசும் திறத்தில் வல்லவருந்நதான் எனவும், வீமன், தனன் முதலியோர் சமையற் கலையில் புகழ் வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தனர் எனவும் வரும் செறிதிகளும் காலிய மாந்தர் பல திறக் கலைத் திறக் உடையராய்ந்நதனர் என்பதைச் சுட்டும். அவை பற்றிய வினக்கம் அவ்வம் மாந்தர் புலப்படுத்தும் மனித மாண்பியக்கலை வினக்குமிடத்தக் குறிப்பிடப் பெறும்.

அறிவறிந்த மக்கட்பேறு எனவும், மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்த மக்தயிர்க் கெல்லாம் இவ்வு எனவும் (திருக்குறள்: அறத்துப்பால்: மக்கட்பேறு: 2, 8) வரும் திருவிருவர் கருத்தகளும், "அறிவு என்பது அறிதலைச் செய்வதென அத்தொழிற் மேல் திற்த. காரணமாகிய உரிமை காரியமாகிய அறிதலைப் பயந்தே விடும்" எனவும், "அவர் கற்றறிவுடையராய்ச் சொல்லம் சொல்லம் இப்பமாதலின்" எனவும், "கூடறி வென்றது இயல்பாகிய அறிவோடு கூடிய கவிவியுந்நின" எனவும், "தக்கறியும் ஒழுக்கமும் கூடார் இவன் தந்தை இவ்வினைப் பெறுதற்கு என்ன தவஞ் செய்தான் கொல்லோ வென்ற சொல்லம் சொல்லலை திகழ்த்ததன்" எனவும் (திருக்குறள்: 61, 62, 68, 70) வரும் பரிமேலழகர் கருத்தகளும், "செததரும் விவழியும் செயிர் தீர் கடைசிச் சிறுவர்" (அகம் 66),

"மூத்தோன் ஒருவன் எவ்வளவு அறிவுடையோன் அது அரண்மை செய்வான்" (புறம் 183) எனவும் சங்க நாட்கருத்துகளும், ஒருவன் வீரத்திற்குக் காரணமாகத் திகழ்வதற்குரிய காரணங்களும் அவன் தன் கவிதை நிறமும் ஒன்றெனக் கறம் தொல்காப்பியர் கருத்தும் (தொல்;மெய்ப்பாடு-9) விவரிக்கின்ற சாலமன் எனும் வேந்தன் அறிவார் புதுப் புகழ் வளமிக்க கருத்தோடு என்ற வருங்குறிப்பும், அறப்பத நாட்கு கலைகளைப் பற்றிக் கறம் சக்கிர நீதியின் ஒவ்வொரு கலையைப் பற்றிக் கறம்கால் அதனை நிறம்படச் செய்யும் அறிவினைக் குறிப்பிடும் கறம் முறைமையும் (சக்கிர நீதி-கதிரேசச் செடியார் மொழிபெயர்ப்பு பக்.214-218).

"The mind concentrates on the material, becomes thoroughly possessed by it, gets as it were fused into it absorbs it and remoulds it according to its own ideals and thus creates a work of art. This act of pure contemplation is possible only for perfectly free minds....

S.Radhakrishnan: The Spirit in Man: Contemporary Indian Philosophy, Page 488. Ed.by S.Radhakrishnan and J.H. Murhead (1956).

எனக் கலைப்படைப்பிற்கு அறிவு கருவியாய், முதல்வையாய் நின்ற உதவுகிறதென்ற அறிவு விரிவாக்கம் விரிவாக்கமும், அறிவினை ஒருகலை என எண்ணுதற்கும், அதனால் ஒருவன் புதுப் பெருமை பொருந்தியதே எனத் தெளிதற்கும் உதவுவது. இக்கருத்தாகவே உளம் கொண்டு நோக்கின் "புந்தியால் உயர் புதுக் கவிதையும் புதுவகை" (விவரிப்பாரதம்: ஒருகுலம்:12.பக்.2.மற்றே பதிப்பு(1959) என்கத் தொடர் அறிவு காரணமாக ஒருவன் மேம்படுத்தலை மிக உயர்வாகக் கருதுகிறதென்பதை எளிதில் தெரியலாம்.

"தேர் நன் கூவினன் அசரர் மெய் கலங்க" (விவரிப்பாரதம்:ஒருகுலம்:17.பக்.3. மற்றே பதிப்பு (1959)).

உருவப் பட்டோர் இனஞ்சேர் செவ்வீ என்பது போலும் சங்ககாலத்த வேந்தர் பெயரும் இயல்தேர்வனவு (புறம் 7) என்பது போல் வரும் தொடர்களும், அகநாடிகளில், வீனை முடித்து மீளத் தலைவன், தேர்ப்பாகனைப் புகழ்ந்த கருவணாக வகுத் செய்திகளும், வேந்தரும் வேந்தனோடு செல்லாரும் தேர் உடைமையோடு தேர் செலத்தும் திறம் உடையராயிருந்தனர் என்பதை விளக்கும். பாரத வெற்றிக்குக் கூவின தேர் செலத்தும் திறமும் பெருங் காரணமென்பது வெளிப்படை. தேர் செலத்ததன்மேல் கூவின போலும் திறம் உடைய சுவியல் என்கத் செய்தி (விவரிப்பாரதம்:பதினேழாம் போர்:25.பக்.572. மற்றே பதிப்பு (1959) என்கத் குறிக்கத்தக்கது.

Originally the warrior was his own charioteer whose office had not yet been separated from that of the fighter. Thus when the dreadful Asuras attacked the celestials, both Indra and Agni Yoked and guided their horses themselves. The separation of the two offices must have been effected about the time of the Aitareya Brahmana where mention is made for the first time of a charioteer distinct from the warrior.

V.R.Ramachandra Dikshidar: War in Ancient India. Page 158 (1948).

The importance and value of chariots in warfare can be seen also in the epics. In the Ramayana and the Mahabharata their use is in largely in evidence. Here mention is made of official charioteers i.e., a king accompanied by a charioteer, similar to a custom depicted in Asiriya on the marbles from Nineveh. Thus whereas we had in the Rg Vedic age a single

rider, in the age of the Brahmanas and epics, we meet with one warrior and an accompanying charioteer..... We know that Krishna was the charioteer of Arjuna in the Kuruksetra War and earned the appropriate title of Parthasarathi.

V.R. Ramachandra Dikshidar: War in Ancient India.
Page 159 (1948).

"மேய வகிபுகழ் வேந்தரிக் வேலியாக் மிக்கோகி"

விவிபாரதம்: குருகுல-19.பக்.3. மரீரே பதிப்பு (1959)

பயமாக சாலை முதலுருகிப் பெருவருதி எனவும், இராயசுயம் வேட்ட பெருததிலிவி எனவும் வரும் பெயர்கள், அரசர் வேட்டமை கருவன. "நற்பல நாலவேதத்த அருத் சீர்த்திப் பெருக் கண்ணுறை, நெயிம்மலி ஆவி பொங்கிப்பக் மாநி, வியாச் சிறப்பிக் வேலிவி முற்றி- (புறம் 15) எனவும், "ஆற்ற கேலிவி அடக்கிய அடக்கிய கொல்கை நாகம்மை முதலவர் கற்றமாக, மலினர் வலி செரிய மலிய வேலிவி முற்றிய வாய்வாரி வேந்தே (புறம் 26) எனவும் வரும் செய்திகளே வேந்தர் வேலிவித் தொழிலைக் கலைபோல் செய்த திறம் கூறும். அன்றியும், நலிகுடல் இருக்குடத்த எங்கும் புறப்பாட்டினி (26) அந்தனை வேட்டித்தனம் அரசன் வேட்டனம் வந்தன" எனவும் தச்சுரர்க்கினியர் குறிப்பும் (தொல்: புறத்திணை: 20) உரை வேந்தர் அந்தனர் குலை கொண்டு வேலிவி செய்த திறம் கூறும். அரசர் கடல்கள் கறங்கால் கெளடியரும்,

"That of a Kshatriya is study, performance of sacrifice, giving gifts, military occupation, and protection of life" (Kautilya's Arthashastra Tr. by R. Sharmasastri) Page 6. (1967)

என்ற வேலிவி வேட்டலை ஒன்றாகக் கறியுள்ளார். மெய், தானம், வகிமை, விரதம், தழல் வேலிவி நாளும் செய்தாலும் எனப்பாடுகு [சம்பல: 59.பக்.33. மரீரே பதிப்பு (1959)] கருதல் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. (விவிபாரதம்: குருகுலம்: 32.பக்.5. மரீரே பதிப்பு) (1959) நினைக்கத்தக்கது.

கலியையருத்தக் கேலியையப் பெரிதும் போற்றித் திருவருளும் சங்கத்தச் சாதினோரும் பாராட்டியுரைக்கின்றமையிற் அதனைக் கலையாகக் கோடல் பொருத்தம். வேலியாக் கேலியாக் மிக்கோகி (நாடு கரந்தறை: 11. பக். 279. மரீரே பதிப்பு 1959) என்ற தருமக் கற்பபுத்தல் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. இவை, பரதம் முதலிய கலையில் வேந்தர் தாமே திறம் பெற்றிருந்தனர் என்கும் குறிப்புப் பழந்தமிழ் தால்களில் இல்லை. பெருங்கதை, சிந்தாமணி ஆகியவை, அக்காப்பியத் தலைவர் இவை வல்லராய் விளக்கியமைபைப் பெரிதெடுத்துக் கூறும். பழந்தமிழ் வேந்தர் தாமே இக்கலையில் வல்லராய்வுகளும் ஆடற் கலை வல்ல விறலியரையும், பாடற் கலை வல்ல பாணரையும் பெரிதும் பேணிப் போர்க்களத்தப் பகைவருட்க் விரித்த செலிவெலியாய் அவர்க்காகினார் என்கும் கருத்துப்பட வரும் புறநானூற்றுப் பதிற்றுப் பத்தச் செய்திகள், அக்கலையில் அவர்க்கிருந்த ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்தும். பிற்காலத்தில், பல்லவ வேந்தருலிய மகேந்திரவர்மன் இவை முதலிய கலையில் வல்லவரும்த் திகழ்ந்ததால் என்கும் செய்தி ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. இவைபெல்லாம் விரித்ததுக் கூறத்தகுக் காரணம், நாடாளும் வேந்தர் பண்டமைக் கலியெயாடு பிற கலிக் கலையில் வல்லமையும் ஆர்வமும் உடையராய்த் திகழ்ந்தனர் எனச் சுட்டுவதே.

Hastina pura: The capital city of the Kauravas, for which the great war of the Mahabharata was waged. It was founded by Hastin, son of the first Bharata and hence some say its name ..... The ruins are traceable near an old bed of the Ganges about 57 miles North East of Delhi and local tradition has preserved the name.

John Dowson, M.R.A.S. & A Classical Dictionary of Hindu Mythology and Religion, Geography and Literature. Page 420 (1914).

Accordingly the kingdom was divided. Duryodhana took possession of the richer eastern portion, with its ancient capital Hastinapur, on the Ganges, and Yudhishthira, the eldest of the Pandavas, was given the western portion of the kingdom, which was then a wilderness.

Swami Prabhavananda: Spiritual Heritage of India. Page 88 (1977).

விவிலபாரதம்: சம்பவ: 111. பக். 40. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிலபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 108. பக். 88. மற்ரே பதிப்பு (1959)

புராணக் குறிப்புகளை, உலவியல், வரலாற்றியல் கட்டுரைகளில் நோக்கி அவற்றிற்கு அடிப்படையாக உலக மனித மனத்தில் இயல்புகளையும், வரலாற்றுக் கருகலையும் காணல் வேண்டும். அவற்றை உலகவாரோடு கொள்ளல் ஆகாது என்பது 2ஆம் இயலில் குறிப்பிடப்பட்டது. மயல் எவ்வளவு தெய்வத் தச்சல் பாண்டவர்க்கு மனமகிழ்ப்பம் அடித்த தந்தாதி எவ்வளவு புராணக் குறிப்பு, பாண்டவரி காலத்த லெய்சிய சிற்ப னா ல் வல்லாரி தம் ஆற்றலை மிகுதிப்படுத்திக் கறம் கதையாகும். "புத்தியாவியற்றிய புரங்குகி" (1:6:11. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு: பக். 334) அறகும் பெருமையுந் திருவந்திப்பருமெழு மடக்காக நாவிலம் புகலக் கருத்திய நினைக்க வரியதோர் நலம் பெறச் சமைத்தாதி" (1:6:11. பக். 334 ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) "நல்லிதனார்ந்தோருரை தருக் சிற்ப னா லறி புலவ (கி)" (1:6:10. பக். 334. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) "புகரயல் புத்தியாற் புரிமெல் நகிபதியாத" (1:6:13. பக். 335. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) சிற்ப் வல்லபத்தில் மயல் முதலில தபதியர் (1:6:18. பக். 339. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) திரங்குடி புகுந்த கலவிச் சிற்ப வித்தகம் (1:6:28. பக். 346. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) "சிற்பம் வல்லோர் ஆம்மா எவ்வ அதிசயிப்ப" (2:1:3. பக். 6. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) "மனத்தாழத் திருத்தகு னா ல் வரம் பாடி மூரம் பவிசெல் வலியுல, மிதத் தித் தாழத் தெரிந்த தன தெய்விய வெண்ணிக்கேற்ப..... செயற்கரிய செயுமலி மண்ட (கி)..... செய்தாதி (2:1:7. பக். 11. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு) எவ்வருத் தொடிகி புராணக் குறிப்புகளோடு கூடிய மிகைய் படுத்தப்பட்ட கதைக் குறிப்புகளு யலாவிலும் அது அடிபடக்கலை பற்றிய திறங்களை எடுத்தியம்புதல் நோக்கத்தக்கது.

The religious and economic background of the Middle ages made it natural that building energy and skill should find their greatest expression in Cathedrals and castles. The Cathedrals have been described hundred times and here we may only call back a general impression of how they lifted themselves..... against the sky and their long avenue like interiors of branching rib work.... Although medieval builders were thus employed in the service of the Church and Chivalry & the accounts that they gave of their own arts were singularly unpoetical and unromantic. The inspiring idea of the artists, so far as

we may gather from writings left by the masons themselves, was no exquisite refinement of theory, but just the exploration of the structural possibilities of working and rearing stone work.

Louis Mumford: Architecture. Page 71.
Encyclopaedia of Social Sciences. Vol.I. (1937).

1. பொரு பெரும் படைத் தொழில் வயப்புறம் தேர்மதமா } விவிபாரதம்: 37
... மகன் நீதித் தொழில் குருநிலத் தொழில் } பக்.5. மரே பதிப்பு.
அனைத்திற்கும் ஒரு எழுப் புத்திரரு

He (Max Mullar) says that the teachers were recruited only and exclusively from the Brahman caste. Exceptions were, however allowed to this rule. Baudhayana (1.2.3.41) permits "Study under a non-Brahmin teacher in times of distress". This is confirmed by Apastamba (ii 2,5,25) who says that "in times of distress, a Brahmana may study under a Kshatriya or Vysiya" and also by Gautama (vii I). Such a non-Brahmin teacher was to be paid due honour by the Brahman student throughout the long period of his studentship. He must "Walk behind and obey him" (ib). The same injunction is also given by Manu (ii 241): "he shall walk behind and serve such a teacher, as long as the instruction lasts"... We may in this connection recall the eminence achieved by kings and kshastrias in the realm of highest knowledge of which they figure as teachers in the Brahmanas and Upanishads, kings like Janaka, Ajatasatru, Asvapati or Jaivali, and also a significant passage [Kathaka Samhita (ix, 16)] prescribing ceremony by which a non-Brahmana who had mastered the Vedas.... could achieve his due reputation and affluence.

Radha Kumud Mukerjee: Ancient Indian Education.
Page 209 (1951).

"செக்கன்மால் உயிர்; தருமம் மாரிபு"

விவிபாரதம்: பட்டயெழுச்சி: 51. பக். 382. மரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: சஞ்சயத் து த: 16. பக். 334. மரே பதிப்பு (1959)

நீதியியலும் நிறைந்தனம், தன் து வி
ஒய் கேவலி உதிட்டரம்.

விவிபாரதம்: வாரணசம்: 94. பக். 54. மரே பதிப்பு (1959)

கற்றக லை உளவு உடைய; தக்கமதி உளம் உடைய.....
..... சத்ய ஞானரை உடைய;

விவிபாரதம்: பதினேழாம் பேரார்: 93. பக். 584. மரே பதிப்பு (1959)

வல்லவர் அனந்த கோடி மறைகளில் படியே ஆய்ந்த
சொல்லிய அறக்கல் யாவும் நிலைமைத் தொக்க"

விவிபாரதம்: பதினேழாம் பேரார்: 25. பக். 546. மரே பதிப்பு (1959)

மாத உற்பலம் பெற்ற வாலுதல் அருத்; மற்ற அன்பெறினம்
மாயை செய் பெருமயக்கு அற்ற ஞானியர் ஆய், வினக்குதல்
அருத், எழுத் உறம் அருத் பிப்பற்றமாத அருத்; இக்கு இவை
பயிப்பெரு பதித்தவை!"

விவிபாரதம்: சஞ்சயத் து த: 6. பக். 333. மரே பதிப்பு (1959)

Yudhisthira was a kahatriya in violent revolt against the dharma of his class.... Yudhisthira who, as dharmaraja was the embodiment of Hindu orthodoxy... and was acclaimed for his unswearing loyalty to righteousness and truth.... Yudhisthira was steadfast, self-restrained, Chaste, patient, ever devoted to dharma high mettled;.... truthful generous, ascetic, brave, he was at peace with himself wise and imperturbable; himself and soul of dharma; he never committed an injustice out of desire or yielding to impetuosity, out of fear, or to promote his own interests.

R.C.Zaehner: Hinduism: 172 & 178 (1966).

வில்லிபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 62. பக். 82. மரேரே பதிப்பு (1959)

மக்கள் முனிவிலையில் தங்கள் பயிற்சித் திறனைப் புலப்படுத்தியபோது, தரியோதனனும் வம்ஸம், கைச் சண்டை செய்து காட்டியதாகவும், குறைப் போர் புரிந்து மக்களை மகிழ்வித்தபோது துரோணர், 'இருவரும் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர்' என்ற கறியதாகவும் முதல் தாள் (ஆதிபருவம்: பக். 542, 543) கூறியது. அதிலும் துரோணர் கௌரவர்களைக் குதாயுதத்தினம் கத்திச் சிலம்பத்தினம் தோமரங்கள் ஈட்டிகள் சத்தியாயுதங்கள் ஆகிய இவற்றின் சிலம்பத்தினம் பல ஆயுதங்களைக் கவந்த கண்டிப்பம் கற்பித்தார் என்பது முதலா ல் (ஆதிபருவம்: பக். 533) கூறும்.

"முனிமா கைந்தல், வீமன் கையில் புகுப்பட்டபாடு எல்லாம் படுத்தி, ஒரு குதாயுதத்தால் படையில் வீழ்த்தாள்" [(வில்லிபாரதம்: பதிப்புக்காய் போர்: 178. பக். 533. மரேரே பதிப்பு (1959)) என, கடோற்குசனை அனைத்தாமா கதை கொண்டு வீழ்த்தியதாக வில்லி கூறும் செய்தி ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது. துரோணன் கதைக்கலை பயிற்றியபோல், அனைத்தாமா பிறரிடமிருந்து அதனைக் கற்றுத்தல் கூடும்.

"தரியோதனன் பலராமனிடம் குதாயுதப் பயிற்சியை விசேஷமாகக் கற்றுக் கொண்டது பற்றி"

வில்லிபாரதம்: உத்யோக பருவம்: பக். 8. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

வில்லிபாரதம்: வேத்தரக்யம்: 56. பக். 71. மரேரே பதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: வேத்தரக்யம்: 57. பக். 71. மரேரே பதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: இராமபுரம்: 231. பக். 129. மரேரே பதிப்பு (1959)

"அக் கொற்றவனும் கதை கொண்டு
உடல் மனடிப் பற்றினான்"

"கொடுங் கதை தோண்டும் முன்னர்ப்
பட்டு.... விழுந்தான்"

வில்லிபாரதம்: முடிகம்: 76, 80, 81. பக். 246-47.
மரேரே பதிப்பு (1959)

"தன்முகம், அவர்களை விட்ட படைவெளியை
தகர்த்து" "தாக்கிலுள் சிலரைத் தண்டாக்"

"வரக் கொடுங் கதையெல்லாம்.... ஒருக்கிலை"

"தட்டாளே தாக்க"

விவிபாரதம்: முட்டகம்: 97, 98, 100. பக். 249. மரே பதிப்பு (1959)

"இவங்கு செங்கைத்தவர் கொங்கு
நெடுநாள்.... தழங்கு ஆர்த்தாள்"

"சரங்கி மேல்மேல் உருக்கி"

விவிபாரதம்: முட்டகம்: 102, 104. மரே பதிப்பு (1959)

"படைத்தொகைகள் எல்லாம் அழத்த
மெய்ப்படச் சரங்கி சிந்தி" (106)

"வண்ணரிச்சிலை கோவி..... வடிச்சரங்கி
தொட்டாள்" (114)

"சரங்கி துளைத்து எங்கும் ஸூட (115)

விவிபாரதம்: முட்டகம்: பக். 249-50. மரே பதிப்பு (1959)

"மல் தொழிலில் வல்லா வல்லா புரிந்த"

விவிபாரதம்: சடாசரங்கி வதை: 18. பக். 259. மரே பதிப்பு (1959)

"மல் தொழிலில் மிக்கோர்..... முந்த
மற்கலை நா லி சொல்ல முறைமையில்.....
சந்த மறி சமரம் செய்தார்"

மற்போர்: 5. பக். 285. மரே பதிப்பு (1959)

கற்றா காயம் எல்லாம்.... காட்டி.... செற்றாணி

மற்போர்: 12. பக். 286. மரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: சித் திசைகள் வதை: 74, 75. பக். 299. மரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: கிட்டிணி து த: 18. பக். 339. மரே பதிப்பு (1959)

பாச்சாங்கு அரசவையில் பழுத உரைத்தோல் உடல் எனது
படையாம் மேழி போம் சாயில் நியம் சொரிய.... பொருளை

விவிபாரதம்: குதபோர்: 255. பக். 183. மரே பதிப்பு (1959)

பகதத்தம்... மார்பு ஆழ்தர ஒருகைகொடு குத்தி....
தனது கை உயர்கதை புடைத்த வீழ.....
வாவி நெடுமலை... உலகத்தில் முழி

விவிபாரதம்: பக்ஷிவிடாய் போர்: 49, 50, 51. பக். 458-59.
மரே பதிப்பு (1959)

குதப்போர் வல்ல பார்த்தினர் பலரும் பீர....

"வல் காயம் ஒன்றில் கோலை வீழி கொன்றாள்"

விவிபாரதம்: வீதிதொகுப் போர்: 17, 16. பக். 553. மரே பதிப்பு (1959)

எந்த எந்த வெஞ் சாயகம் மறைபுடல்
இமைப்பர் முனியரர் கொடுத்தார்
அந்த அந்த வெஞ் சாயகம் அடிகலம்
அவர் அவர் முறைமையில் கொடுத்தார்
அத்திரத்தை விட்டு, ஒரு தவிர் கதையுடன்....
இடி எண்புடைப்ப

வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 30, 31, 32. பக். மர்ரேபதிப்பு (1959)

மருச்சுதன் வடிக்கை... உடல் பல குணங்களை ஆக்கியும்
ஒரு துறையில் தனது உரத்ததன் அடித்த

வில்லிபாரதம்: பதினாறாம் போர்: 198-199. பக். 653. மர்ரேபதிப்பு (1959)

வில்லாபி கொடும் போர் வானி பலமென்மேல்
எய்தாள்

வோரில் சிறந்த தண்டமுடன் புவிமேல் பாய்ந்தாள்

அரசன் தம்பியை..... அழித்தகர்த்து

வில்லிபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 143, 146, 153. மர்ரே பதிப்பு (1959)

தெம் முகி ஆயினும், செவ்வி மென் போக மா மகனின்
தன் முகி ஆயினும் நாத் தவறு அடல் வீமன்.

வில்லிபாரதம்: முட்டை: 26. பக். 240. மர்ரே பதிப்பு (1959)

"வழவை இன்னும் ஏறிநிலை எம்முதல்"

வில்லிபாரதம்: வேத்தரகியம் 20. பக். 64. மர்ரே பதிப்பு (1959)

இந்நிலையில் அவர், பிரமதேவனெரு ஒத்த னாற் கேள்வியை உடையவன் என்று
போற்றப்படுகிறார். வாய் ஒன்று சொல்ல, செயல் ஒன்று அதனெரு முரணி
நிற்கப் பழகியறியாத தருமன்க்கு ஒத்த தம்பி எனப் புகழப் பெறுகிறார்.
"இருவினே உறு அறத்தினை மாமகன் இளவல், விதாதா வளாரு ஒத்த கேள்வியை;
உவர தவறுதாள்" [வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 174. பக். 647.
மர்ரே பதிப்பு (1959)] எனினும் அவர் கூற்ற ஈடுகக் கருதத்தக்கது. அன்றியும்,
"நூலின் னாய்மை இயல்பை புனர்த்தவதற்கு, 'நாத்தவறு' எனப்பட்டது.
"விவாக காலத்தின்பு மகனிடம் தீர்த்தெனும் உயிர் காத்தற் பொருட்டினும்
எல்லாப் பொருளையும் ஒருங்கே இழக்க நேருகையினும் பொய்மை கறவந் தரும்"
என்ற நீதி னாவி விலக்கும் அவனிடத்திற் இன்றென்பார்..... யுட்கு, அடல் வீமன்
என்றது, சத்தியத்தினை தீர்மானம் விளக்குதற் கென்க" எனினும் வை. மு. கோ. உரை.
விளக்கம் (வில்லிபாரதம்: புப்பயாத்திரை: 26. பக். 244. வை. மு. கோ. பதிப்பு)
அவருடைய வாய்மைத் திறத்தை நன்கெடுத்துக் காட்டும்.

"பரந்தாமன், கருணையுடன், பரிந்த நோக்கி,
அம்புவினில் முகி பிறந்தோர் அரசு நெறி
முறை உரைத்தாள், அது கேளாமல் தம்பியரும்
மறப்பரோ? தலைவ! இனிக் கருகக் கோபம்
தனிக! என்ருள்.

வில்லிபாரதம்: சிறுபாண்டி னா த: 19. பக். 339. மர்ரே பதிப்பு (1959)

'அருகி தரும் தரும பூபதி, "சுகாத" என்ற எமைப் பலகால் அடக்கயாளும்
..... அமர் புரியாத இருக்கிறேமோகி;

வில்லிபாரதம்: குதபோர்: 251. பக். 182. மர்ரே பதிப்பு (1959).

"இராகவத் மாப்பெருந்த தல்... என் தம்மன்
வால் அகற்றி, குரங்கின் வால் இதுகூடப்பத இங்கு
அறியுதோ?"

விவிபாரதம்: புப்பயாத்திரை: 28. பக். 240. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"வாநிசிலை பறிக்நம் பரத்தவாசல் மூல் பகர்தரக் கேட்டவன்,
பலகால், திரத்திலுல் உயர் இராகவத் சிலை வலி என்ருல் - உரத்திலுல்
ஒரு வீரரும் ஒப்பு இலா உரவோகல்.

விவிபாரதம்: புப்பயாத்திரை: 34. பக். 241. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பாண்டவர், ஒலிந்த வேளையில் பெரியோர், கடவுளர் வரலாய கேட்டுக் காலம்
கழித்தனர் எவ்வதை. "நாஸ்தொதாம் தோமக பாகம் தல்பெருந் கமதயம் கேட்டு,
தங்கினர்" (விவிபாரதம்: புப்பயாத்திரை: 139. பக். 254. மற்ரே பதிப்பு (1959)
"அங்கு இப்பமொடு இருந்தனரின் எக்கதையும் கேட்டு" (விவிபாரதம்: சடாசரன்
வதை: 27. பக். 260. மற்ரே பதிப்பு (1959) எனவரும் கவிக்க கற்றல் அறியலாகும்.
"தோகை பாகம் தல் பெருந் கதை-திருபுர சங்காரம் போல்வன... உம்மையால்
பிற புண்ணிய சரித்திரங்க னையும் கொள்ளலாம்" "அநேக புண்ணிய சரித்திரங்க னை
(அம்முணவர் சொல்ல)க் கேட்டு" வை. மு. கோ. உரை. வினக்கம் ஆரணிய பண்பம்:
பக். 306, 324 (1964).

விவிபாரதம்: கிச்சகல் வறந்ச் சருக்கம்: 61. பக். 289. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"அட்டிற் ரெழில் வகிமையும்" - திருக்குறள்: அறத்தப்பால்: வாழ்க்கைத்திற னை நலம்:
பரிமேலழகர் உரை.

தெளி அமுது அ னைய உண்டியைக் குறித்தல் கற்ற தல் கல்வி உரிமையைக்
பறித்த. 'அருதொழிற்... ஒருவன் யாகல்'

விவிபாரதம்: நாடுகரந்திரை: 13. பக். 280. மற்ரே பதிப்பு (1959)

என மாறு வேடத்தினிற் றீமன் தல் அருதொழிற் கல்வி வகிமையை எருத்திரைத்தல்
சங்குக் கருத்தத்தக்கது.

மிகுசுவம் அருந்த, தேவர் புலயந்த அமுதம் அவன்
அடிசில் நீ அவித்தி என்ருல்

விவிபாரதம்: இராயகுயம்: 100. பக். 140. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பவ்வரை மார்பல் பயந்த நன்பொருள்

பசுவலின் வழாஅப் பல்வேறு அடிசில் - சிவபாண்: 240-41 எனவும்,

ஐவருள் ஒருவன் அகில அடிசில் தால் மடையல் - சிவக: 2735, எனவும் வருவன
வீமன் அட்டிற் ரெழில் வகிமையையும் அது பற்றி அவன் செய்த தாற் பெருமையையும்
தொழிக்கும். "ஐவருள் ஒருவன்-வமசேன: இவன் மடைத் தொழிலிற் சிறந்தது -
எனப்பத வெளிப்படை. அவருள் மடை தா லொகிற செயியப்பட்டவன் (அ)...
வீம்பாக மெல்ல தழிற் ஒரு தால் வழங்குகிறத" என்ற உ. வே. சாமியநாதயர்
பொறித்தலின் குறிப்புகள் [(சிவசிந்தாமணி 2735. அடிக்குறிப்பு. உ. வே. சா. பதிப்பு.
பக். 1343 (1949)] இங்குக் கருத்தத்தக்கவை.

பயிற்றவந்திது, பங்கு தாள் கூட்ட கற்றின்

பதிற் மடங்கு உயர்ந்த பவிபால்... விழவன்

வீசயல் விகிமை கூட்டு தாள் அகத்தோடு

கற்பதற்கு உலகிலுணை

விவிபாரதம்: திரையிட்டி: 92. பக். 315. மற்ரே பதிப்பு (1959).

தனி கணக லேபெயரிலாய் தகுந்த விழ்த்தி அருச்சுனன் தன் விவிலைத் திறத்தைப் புலப்படுத்த, அவன் திறமும் தெனியும் கூட தரோணன் "மா லேபக் கரத்திற் கொண்டுபோனவன் முனைமருவலாற்றுக, சோ லே போற் சொரியும் வில்லாள் துணி லேயுணர்வுகளாகும்" என விவரித்ததாக நெல்லாப்பிள்ளை கூறுவர்.

விராடபருவம்: உத்திரநிறையிட்டி: 373. பக். 705. நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் (1911)

"தரோணன் முடிபு தாள் அருச்சுனனுக்குக் கற்பித்து வைத்திருந்ததைக் காட்டியும் பல மடங்கு அதிகமாக அவன் இப்பொழுது போர் செய்கின்ற திறத்தைப் பார்த்து, தாள் அந்த அருச்சுனனிடத்தில் வில் வித்தை கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கருதினவனாக. தரோணனிடம் வில் வித்தை கற்றுத் தேர்ந்த அருச்சுனன் பிறகு அக்கிளி பகவானிடத்துக் காண்டவ வில்லும் அகைய துணியும் பெற்றும், பின்னர் வனவாச காலத்துப் பாசபதாலியிரும் வில் அம்புறுத் து வினாடியையும் பெற்றும், அப்பாள் இந்திரமூலமுக்கப்பட்டுத் தேவலோகத்துச் சென்ற பொழுது இந்திரனிடத்துப் பல அஸ்திரங்க லேப் பெற்றும் சிறந்தவன் வெண்குளிக்."

வில்விபாரதம்: விராடபருவம்: நிறையிட்டிச் சருக்கம்: 93. வை. மு. கோ. பிளக்கம்: பக். 168. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1960)

இப்புராணக் குறிப்புக்களிடக் காட்டும் அருச்சுனனின் தொடர்ந்த பயிற்சியும் சாத லையுமே ஈடுக்குக் கொள்ள வேண்டுவன.

"Though he gave equal instructions to all yet Arjuna became the foremost of all in ability and skill". Arjuna took a great deal of care in worshipping the preceptor; had great devotion to his study of the science of arms. Therefore he became a great favourite of Drona". "He practised with his bow even in the night"

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. Page 38 (1951).

"வில்லின் நாணிகல்.....பித்த குருவின்.....முல்வர் நய்யகி மூன்"

"விசயன் வீச வகைய வாணி வ லேயினால், வீறு கொண்டு எதிர்த்தமல் விலகினர் ஈடுபட்டதே"

வில்விபாரதம்: வாரணசியம்: 79, 78 பக். 52. மஹே பதிப்பு (1959)

"விசயன் சயமும், பிறர் முன் தாள் அகப்பட்டு உயங்கும் செயலும் நினைந்து நினைந்து உரிமை கூட"

வில்விபாரதம்: வாரணசியம்: 82. பக். 53. மஹே பதிப்பு (1959)

தனஞ்சயன் தேவாள் உறகைக்கு ஒரு பூக்களினையையும், பெருவாள் வேண்டி"

வில்விபாரதம்: வாரணசியம்: 83. பக். 53. மஹே பதிப்பு (1959)

ஹி சூரியம்..... விராடமும் யாகசேனமும்.....அஹி இருவரையும்.....
அரக்கனைத் தடுத்தான்"

விஸ்வபாரதம்:பதினாடிகாம் போர்:215.பக்.540.மற்றே பதிப்பு(1959)

யுகவருஷிய யாகசேனம், அருச்சுனம் திறமை கண்டு வியந்த உறவாகி உயிர் விட்டது போலித் துறவிகளையே வீடுமல் அருச்சுனம் அம்புக்கு இரையாவதையே பெரிதும் விரும்புகிறார். "தோளும், நெஞ்சமும், சிரமும், மார்பமும், தொடகிலி நிலேதோயும் வந்த வந்த உறவனே..... தவச்சயம் செறி பெரு வாழ்வு இது எனில் அறிந்த மகிழா" "என் சிரத்தின் தாழ்வு தீர்ப்பாய்; தந்தோலி விசயா!" (விஸ்வபாரதம்:பத்தாம் போர்:34,43.பக்.442,444. பாரதாட்சிய-பெருமையைக் கதவன. என்மன அருச்சுனன் விஸ்வமத் திறன் தெரிந்து உருமன் பாரதாட்சிய பெருமையைக் கதவன.

அபிமன்யுக்குத் தானே படைமயம் கல்வி நல்கினான் எனவும், அதனோடு வேதம் முதலிய அறிவு நான் கல்வியும் நல்கினான் எனவும் விளக்குகின்றனர். திரௌபதி யும் தோளூறு உப பாண்டமும் அருக்கனிடம் வேத முதலிய அறிவு நான் கல்வியில் தேர்ந்தனர் என எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

"That powerful boy (Abhimanyu, son of Arjuna) ..... learnt from Arjuna the Science of arms... and he also became learned in the Vedas".... After having studied the Vedas those princes (Sons of Draupadi) of excellent behaviour and vows learnt from Arjuna the use of .... the weapons.

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education.
Page: 338 (1951).

"அருச்சுனன் சூர் அறிவுக் சூக,
நயத்து இரதமொழிக் கிதை நவீன பிராக்"

விஸ்வபாரதம்:பதினாடிகாம் போர்:165.பக்.531.மற்றே பதிப்பு(1959)

'எந்தை சூக; துணைவர் சூக; தனயர் சூக; எந்தை தகி
தந்தை சூக; நீ உரைக்கில், யாவரையும் தறிப்பல் யாக்'

விஸ்வபாரதம்:பத்தாம் போர்:10.பக்.437. மற்றே பதிப்பு (1959)

தொழுந்தது தெய்வம் அன்ன ஓரக்

விஸ்வபாரதம்:நிறையிட்டி:102. மற்றே பதிப்பு (1959)

"பிறர் செறிதற்குரிய செயலிகளைத் தாவி எவ்விதச் செறிவு முடிக்கந் திறத்திறி
கூடவரீ போகிறவெளிப்பார். தொழுந்தது தெய்வமகின் ஓரக் என்றார்"

விஸ்வபாரதம்:நிறையிட்டி:103.அ.ம.கோ.வினக்கம்:பக்.177.

a vast section of the people of India often chose those political leaders who connected religion to politics because in their minds these two could not be separated.... This kind of an interrelation between religion and politics is not peculiar to India or to modern times..... 'Modern Social Theory, like modern political theory, developed only when society was given a naturalistic instead of a religious explanation, and the rise of both was largely due to a changed conception of the nature and functions of a Church.... Its essence is the

secularisation of social and economic philosophy. The synthesis is resolved into its elements-politics, business and spiritual exercises; each assumes a separate and independent vitality and obeys ~~not~~ the laws of its own beings. The social functions matured within the church, and long identified with it, are transferred to the state, which in turn is idolised as the dispenser of prosperity and the guardian of civilisation. The theory of a hierarchy of values embracing all human interests and activities in a system on which the apex is religion, is replaced by the conception of separate and parallel compartments, between which a due balance should be maintained but which have no vital connection with each other.

K.P. Karunakaran: Religion and Political awakening in India: Introduction. Page 13-15. (1965)

"யாதும் ஒத்த அறிவா எவ்வே, "இவன் அலாத இவன்" என்ற இந்த மேதவி மதிக்குமாற விக்குதல் படைகள் யாவும் தீர அறத் தந்த உலகம்த் தெய்வம் தீ;"

"ஐய! . . . . . நிச்செய்ய பச்சயப் பதங்கள் செவ்வி வைத்த சிவனின் யாக்;"

"நீ பெருங்குரு நினை கழல் என் தலைம்த 'கொண்டனன்"

விக்கிபாரதம்: நிகரம்: சி: 87. பக். 314. பதின்காங் போர்: 17. மரேர பதிப்பு (1959).

கடிய தெரோன்
பந்தனை அறக்கும் பாத பச்சயம் பவித்த நிற்ப.

விக்கிபாரதம்: காசுதெனனைப் படைத்தனை அழைத்த சருக்கம்: 9. பக். 330. மரேர பதிப்பு (1959).

அறம் பொருள், இன்பம் ஸ்திரி,
பாக்கிதல் நினை எந்தம் பயன் எனக்கு உரைத்தாள் என்ற புகழ்க் கமலம் நாதம் பொன் அடிப்போற்றி.

விக்கிபாரதம்: முதற்போர்: 8. பக். 388. மரேர பதிப்பு (1959)

"ஓ அருச்சுனம்,
தாழி தனக்கு ஸ்ரீ வீடு கொடுத்தருள் தான் இவையைப் பியா . . . . . தொழுதாள்.

விக்கிபாரதம்: ஸ்ரீராம் போர்: 15. பக். 405. மரேர பதிப்பு (1959)

"முத்தி ஸ்ரீ தான் இவையை, நீர் படி தடத்தறையில்
முதனை அளித்தற எவனம்
சித்திர விதி வீரர் பலரும் தம் வெறிகையென
செய்த அருகு நினை வினை
பத்தியின் விமரத்த. . . . . கவினின், விசயன்,
அதனை . . . . . தனிசெய்தாள்"

"ஒரு தருவில்கு இதயம் மகிழ் குருவில்கு
இவனம் உயிர் உதவில்கு"

விக்கிபாரதம்: வசரணதம்: 51, 52. பக். 48. மரேரபதிப்பு (1959)

மகி மரபில் பிறந்த, ஒருதொடர் வலியாக, இந்த
மகி ஆளும் அளர்த்து அகற்றி, மறை தா கி வானர்
தொடர் மரபில் பிறந்தவரும் இவர்க்கு விழித்தாகி,
குட்டுமொ தொடரில் இவந்தோதாக்க?
..... 'தனது அகரே? மகிதனக்குத் தாழ்வோ?'.....
'விதி உல ..... விவரவில் கொண்டாகி'.

விவியாரதம்: திரௌபதி மா லை: 55. பக். 81.
மற்றே பதிப்பு (1959).

செறியு அறிந்த சீர்மை பயக்கும் அறிவு அறிந்த
ஆற்றில் அடங்கப் பெறிக்.

திருக்குறள்: அறத்தப்பால். அடக்கமுடைய-3.

சற்றே நகைத்த நகைத்த அவர் அவரை விவக்கி.....

விவியாரதம்: திரௌபதி மா லை: 61. பக். 82.
மற்றே பதிப்பு (1959).

கவ்வத் தருக்கால் எவ்வி, புகரத் எவ்வி அமைதித்த,
பு லைவில் வாகிவி, உகைத்த பகழியும் உகைத்தாகி; உரமும்
தக்கை ஒருக லையால் உடல் பிளந்தாகி.

விவியாரதம்: திரௌபதி மா லை: 61. பக். 82.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"காலு, மெய்ந் நடுக்கா, ஒவி கருகா, மனம் மிகவும்
நாலு.....

"தவமுவி சொல்படி, புலிதப்புவல் படிவாகி.....
தவிமு லை நிகழ்வொடு பவிந்தாகி"

விவியாரதம்: அருச்சுவத் தீர்த்த யாத்திரை: 5-6. பக். 98.
மற்றே பதிப்பு (1959).

நாகர் பாணியுயரிய உலா பி, பாணியுயர் பாணியுயரிய சித்திராய்க்கை,
யாதவர் பாணியுயரிய சுபத்திரை ஆகியோரை மனங்கொண்டு, தக் காம
வாழ்வை தெறிப்படுத்திக் கொள்கிறார். இம்மன உறவுகளால் அவிவித்தார்
உறவு வாய்த்தத; அவரை பாரதப் பேரர்க்குத் த லையாக்கிக் கொள்கிறார்
வாய்ப்பும் அவர்க்குக் கிட்டுகின்றது. இறைத் தலைகளையு கச்சி,
திருவல்லும லை, திருக்கோவனார், திருவரட்டம், அகந்திரபுரம், தில் லை,
திருவரங்கம், அழகர் திரும லை, இராமேச்சுரம், திருக்கோகனம் ஆகிய
வர்களில் வற்றிருக்கும் இறைவர் தம்மை, அவர் வழிபட்டமையை உணர்த்தும்
"உல அகிபொடு போற்றி", "அகிபொடு கைதொழுது", "பாதம் த லை
வைத்தாகி" "கழல் பொற்பொடு பவிந்தாகி", "அரக்கத்திரை தொழுதாகி",
"கைதொழுது சித்தித்தானே", "தனிசனம் செய்தாகி", "அவனார்புரம்
சுட்டித்தொடர் அடியில் விழ்ந்த"

விவியாரதம்: அருச்சுவத் தீர்த்த யாத்திரை: 13, 15, 16, 17, 18,
19, 45, 49. பக். 99-105. மற்றே பதிப்பு (1959)

எவ்வும் தொடர்க்கி, தக் ஆசிரியருகிய தரோணரையும் தக் நக்பதம் வழிகாட்டியு-
மாயிய கவிய லையும் வி வழிபாட்டு வளர்வொடு நோக்கிப் பயக் கண்டது போல்,
இறைவர் தம்மையும் வழிபட்டுத் தக் இதயத்தைப் பவிப்படுத்திக் கொள்கின்றமையை
விவக்கியும்.

உண்பிப் பெயரவனோடு, துருப் புனவில்
நின்றவன், அதராகம் மிகுந்தே.

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை-8. பக். 99.
மற்றே பதிப்பு (1959).

சாமவிலம் காமவிலம் தயங்கும் மெய்யோன்... மிக் உரு
நன் இடையான் விரிகளிலும்படி நின்றான், வரர் ஏறே

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 27. பக். 101.
மற்றே பதிப்பு (1959).

15. "வென்றி மகவரர் யாரையும் வினவினே; மிக்வே!
மக்தல் அம் தொடை விசயனை மறந்தது என்?"
'விசயன் தங்கு இவன்; பலநிலைகளும் சென்ற ந்ரநடி,
.... நங்கு வந்த தம் இவ்விடை இருந்தனன்'

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 65, 68. பக். 108.
மற்றே பதிப்பு (1959).

16. சூடம்பர மகவேடம் அகற்றி, தொழுதது தொல்
வேடம் பெற மறையோருடன் விசயன்.

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 7. பக். 99.
மற்றே பதிப்பு (1959).

7. முக்கோணன் ஆகித் தென்து அறிய பெரியாரொடு சென்ற

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 11. பக். 99.
மற்றே பதிப்பு (1959).

- 7அ. "முன் உருவம் தனைமாற்றி, ... மோகி ஆகி,
நன் உருவம் தனைக் கொண்டு, சாமவிலம்
காமவிலம் தயங்கும் மெய்யோன்"

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 27. பக். 101.
மற்றே பதிப்பு (1959).

8. "தவரை நவிலி, ... பறவை நலம் பெற முக்கோல் பணிக்
கருகி". "மிக் போரித்த செயல் ஆடையும் தானம், ... சேரிந்தான்"
"யதி ஆகி அவன் இருந்த தோழன் தன்னை
யதஞ் நாயகன் பரிவோடு இறைஞ்ச, அப்பால்
அதியான நெடுஞ்சுருதி ஆகி கறி, ... ஆலநிலை
மதி ஆர் செஞ்சடை முடியோன் என்ன னை.."

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 49, 50, 52.
பக். 105-106. மற்றே பதிப்பு (1959)

- 8அ. "முக்கோலம் கமண்டலமும், செங்கல் ன் சும்,
முந்தா லம், சிவையுமாய் முதிர்ந்த தோள்தம்
அக்கோலம் அனைந் கைதொழுது, தோகி,
அருள் நலம் பெற்ற அகிறத்தப்பி"

விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 55. பக். 107.
மற்றே பதிப்பு (1959).

9. விவரம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 57. பக். 107. மற்றே பதிப்பு (1959)

விபாச மாணவன் தத்துவஞானம் முதலியவற்றில் ஆலோசனையும் சிந்தனையும், அவை தலைமையாக வைத்துக் கற்றார். . . . . மனிதர்களுக்கு ஆயுள் அறிவு குற்றம் முதலியவ குறைதலை நோக்கி, அவர்களுக்கு உபயோகமானபடி அருள் கொண்டு, ... பவ்வாறு சிந்தனை கூந்த வேதத்தை இருக்கு, யசு(ர்), சாமம், அதர்வணம் என நான்காகப் பிரித்தல் கருக்கி வகுத்த. . . . . உலகத்திற் பரவச் செய்து, வேத விபாசவெனவும் பெயரைப் பெற்றவகுதலாகி, அந்த மகா முனிவரே, 'வேதம் மொழிந்தோகி' என்னார்.

விவிலிபாரதம்: வை. ஸ்ரீ. கோ. உரை விளக்கம்: இராமாயண சருக்கம்: 38. பக். 48. வை. ஸ்ரீ. கோ. பதிப்பு (ஆங்கில குறிப்பிடப்படவில்லை)

முரசுக் கொடியோகி மூலி, வேதம் மொழிந்தோகி முதலாம் முனிவரும் அரசுக் குழாமும் ஈகிய பரணையில், ... வரிசில் குமரக் மாடிரங்கி வெவ்வாள் ஏனும் வகை உரைத்தாக்கி.

சுருதிப்படியே வர ராமாயணப் பெயர் மாமரும் தொடக்கக் கூறிக்ஞாபால் எம்முதலும், வடபால் யாழும், பால்க்குசுக்கும் நந்திக்கைக்கும் நடு எம்ப் இவ்வாய் சிலவெளி நவர மனிதனார் பகுத்தகையில் இவ் இளையோரும், மயவாய் எழுக வகுக எழு.

விவிலிபாரதம்: இந்திரப் பிரத்தம்: 38, 39. பக். 132. மரேர பதிப்பு (1959)

முறைப்படச் சூழ்நயம் முடிவிலவே செய்வர் சிறப்பாடு இலாஅ தவரீ

திருக்குறள்: அமைச்சு: 10.

"வந்த வந்த இடைமுறக்கு ஏற்ற ஏற்ற பரிசாரம் அறிந்து செய்தலம் தாம் துணியர் அதனம் ஓம். அப்படியாமல் என்ன வல்லராய் வைத்தம் செய்து முடிக்க மாட்டாரும் உரை. . . . . என்னும் பரிமேலழகர் குறிப்பு ஈடுகுக் கருத்தத்தக்க. "

Science and common sense are at one in emphasizing the importance of certain factors that influence the quality of debate and final judgement. Disclosure of source is important since one who is notified of source is better able to evaluate probable freedom from bias and probable competence. The quality of decision is imperilled when non relevant matters are allowed to absorb and distract attention from realistic considerations. It is sound policy to protect the integrity of thought by excluding or nullifying the non-relevant. Some procedures are of thought and discussion and in clarifying goals and alternatives.

Harold D. Loss Well: The analysis of political behaviour. P-50.

(1949)

"மரவுரி உடையன், செவ்வி வகுத்த செஞ்சுடையன், தூவிச் சரமுடல் அங்கி ஈந்த தணியன், தவந்தில் மேலே புரிக்கு மனத்தன், எல்லாப் புணியங்குக்கும் தரவே உரைபெற தசரதத்தன் மகன் அவாவு உவமை இவ்வாள்"

விவிலிபாரதம்: அருச்சுனன் தவநிலை: 29. பக். 190. மரேர பதிப்பு (1959)

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 18. பக். 339. மரேர பதிப்பு (1959)

'மற்றை பிரண்டு தம்பியராகிய நகுலசகதேவர்கள் போர் செய்யும் வல்லமையைப் பார்த்திருந்தம்'

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து: வை. ஸ்ரீ. கோ. உரை விளக்கம். பக். 98. வை. ஸ்ரீ. கோ. பதிப்பு (1966).

விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 102, பக். 88.
மற்றே பதிப்பு (1959)

தாரகாசுரனை ஒருகல் வீழ்த்தியது போலக் கண்ணைப்
புறக்கண்டனக் நடுவல் எப்பர் விவ்.

விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 102, பக். 323.
ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

"தனக்கு நேர்ந்த இவ்வளவு பெருந் தீங்குக்கும் பிரதானமும் நிறைவாக
'சகுனியைக் கொல்வேன்' என்ற சகதேவனும் மற்றெல்லாருட்குத் தீவிக் காட்டிக்
மாயச் சூதாடி வென்ற இச்சகுனியைத் தீவியேயே மிக்க கருவுள்ளதனும் ஆச்
சகுனியைக் கொல்லுதோடு நில்லாமல் அவன் வயிச்சத்தையே கருவறக்குமாறு
'அவன் புதல்வனைக் கொல்வேன்' என்ற நடுவனும் சபதமொழி கற்றெனக்க.
சகதேவன் சகுனியைக் கொல்லுமாறு சபதம் கூறிய பின்னரே நடுவல் இவ்வாறு
சபதம் செய்ததாக முதனல் கூறும்".

விவிபாரதம்: சூதபோர்: 258: ஊ.மு.கோ.உரை விளக்கம்:
பக். 390. ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (அங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

'சகுனி ஐவிபோமாறு சபத வாய்மை கோடாமல்... நீதி 'வேலை ஒன்றும்'
எனவும், "சாதேவன் ஐவிய வேலொடு சௌபலராசன் இறந்தான்" எனவும்
விவி சாதேவன் திறத்தபு பின்னரும் எடுத்தாக்காட்டினர்.

விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 97, 98, பக். 634.
மற்றே பதிப்பு (1959)

சகுனியின் மகன் அபிமன் வென்றதாக விவி கூறார் (பதினெட்டாம் போர்: 29,
பக். 116, ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (1968)). சகதேவனே கொன்றதாக
முதனல் கூறுவதை ஊ.மு.கோ.எடுத்தாக்காட்டினர் (பதினெட்டாம் போர்: 30,
உரை. பக். 117 (1968)). நடுவல் கண்ணின் மக்களைப் பொருது கொன்றான்
எனவும், சகுனி புத்திரரைத் தோற்கடித்தான் எனவும் விவி கூறார் (பதினெட்டாம்
போர்: 35, 34, பக். 622. மற்றே பதிப்பு (1959)).

சகுனியை, விவிவிடப் புயங்கம்
வெருக்கி கொண்டன.... பொருதானவன் பின்னல்

விவிபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 103, பக். 323, ஊ.மு.கோ.
பதிப்பு (1963).

'விவன் கொல் வேலாக்' (விவிபாரதம்: கிருட்டினன் துற: 24, பக். 340.
மற்றே பதிப்பு (1959) என்பது நடுவனைப் பற்றிய கவிக்கூற்று. வேவெறிதனில்
சகதேவன், தனியோரதனையும் வல்லவன் என்பது விவியின் கருத்த. சகதேவன்
மது தனியோரதனன் எறிந்த வேல் அவனைக் கொல்லவில்லை எனவும், சகுனிமேல்
சகதேவன் எறிந்த வேல், தப்பாமல் அவனைக் கொன்றது எனவும் கூறார்.
(விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 97, பக். 634. மற்றே பதிப்பு (1959))

'வேவின்னை' - விவிபாரதம்: சூதபோர்: 109, பக். 164, மற்றே பதிப்பு (1959)

'பாண்டவரின் தளர்கொல் வேல் இன்னோக' - விவிபாரதம்: நாடுகரந்தறை: 26
பக். 283. மற்றே பதிப்பு (1959)

எனச் சகதேவன் வேற்கலை வல்லவன் என்பதை மாது வேட்கொண்ட அவன்
கற்றுக எடுத்தாரப்பர் விவி.

"நகுலக் குதிரை யேறிப் பொருகையில் யாவரையும் வெல்லும் மகா வீரனாக
'வீரரீக வீரர்' ஆன வெம்பரி நகுலக்'என்றார்" என விளக்கினார் ஊ.மு.கோ.

விவிபாரதம்:பதினெட்டாம் போர் :34. ஊ.மு.கோ.உரை
விளக்கம்:பக்.24.ஊ.மு.கோ. பதிப்பு (1968)

"நீதினே லே இகவொடு ஓவிரை, வீமக் இளவலாக் போர் மீதி"

விவிபாரதம்:18ம் போர்:97.பக்.634. மற்ரே பதிப்பு (1959)

என்பது கவிக்கற்று.

"நகுலக் பரியேறி குவிலாக்ற முக்த
புவனக் கோழும் புடைபோ யிகல
மனகுடைய விலை மதிரதரு மெல்லா
மினகுடைய முகிலில்லா நீங்கு"

சாதாரணச் செய்யுள் சாதேவக் கோமாளன்
சேருபதி பட்டஞ்சேர்த்திருக் - மீதோடி
யச்சுவத்தார் கோமாளன் தந்தவரும் வெம் போரைச்
சித்திரத்தே ரோட்டிச் செய்து"

என்பாரத வெம்பரிவிரை (107, 109) இருவர் பெருமையையும் வாசுதேவக்
வாணிகாகப் புலப்படுத்தினர் பெருந்தேவரும்.

விவிபாரதம்:கிருட்டினி அ துச் சருக்கம்:26.பக்.341.மற்ரே பதிப்பு (1959)

அலுனரிடம் சிறையுற்ற ஈர்வசி குகியுற்றது போல் கௌரவர் குகியுரியத்
திரௌபதி குகியுற்றாள் என்பது நகுலனின் எண்ணம். "மகி அவையில் யாம் காண
மடவர லைத் தகில் உரிந்த வலியோல் தக்பால் இன்னம் இரந்த" எனினும்
சொற்களில் பெண்மை நலம் காணக் கிழையும் நகுலனின் உணர்வு சிறந்த
விளக்கிவது காணலாம்.

விவிபாரதம்:கிருட்டினி அ து:26.மற்ரே பதிப்பு (1959).

திரௌபதியைக் கவர்ந்த சென்ற சடாகர லே நகுல சகதேவராகிய இருவருமே
எதிர்த்துக்கொள்ளார். "நெறி அலா நெறி செம்பு, உக் குலத்த ஒருபோர் நிருதக்
முன்பட்டா நி லையாகி" (விவிபாரதம்:சடாகரன்:9.பக்.257.மற்ரே பதிப்பு
(1959) என்றும் கூற்ற இருவர்க்கும் உரியது. சடாகரன் கவர்ந்த திரௌபதியின்
தயரும், அலுனரி கவர்ந்த ஈர்வசியின் தயரும் ஒன்றே நகுலக் கருதியமை
பொருந்தும் என்பது 'அபயம் என்ற அவன் (திரௌபதி) அந்தரத்தில் மீது
அரற்றம்' எனவும், 'அபயம் என்ற உருப்படி கத்' எனவும் (விவிபாரதம்:
சடாகரன் வதை:8.பக்.256.ஒருகுலம்:1.7.பக்.3.மற்ரே பதிப்பு (1959)
எனும் கவிக்கற்றுகளால் விளக்கும். சடாகரன் வினைத்த தயரும், கௌரவர்
வினைத்த தயரும் திரௌபதிக்கு ஒன்றேயால் என்பது முரணாகாது.

விவிபாரதம்:கிருட்டினி அ துச் சருக்கம்:24.பக்.340.மற்ரே பதிப்பு (1959).

In several cases the horrors of war made the belligerents think of the consequences and avoid outbreak of hostilities by a well calculated policy which we now term diplomacy. A recent writer says: 'Diplomacy is the name for a method of negotiation, persuasion and conciliation for promoting the common interests of different nations, and adjusting those interests which are opposed.... Without the diplomatic system war would be more frequent than it is. Behind the diplomatic system, however, lie the preparations for war, and in certain forms of policy, the threat of war is used as an instrument of diplomacy.'

V. R. Ramaswamy Dikshitar: War in Ancient India.

Only the innate qualities of psychic life its awareness (Prakhyā) its impulses (pravṛtthi) and the impressions of past experience remain as grist for the mill of the mind. These subjective processes are however, readily projected to the external world... The mind is now left alone with its own innate tendencies which now require to be regulated in their turn. This end can be achieved by steady and strenuous cultivation of the placid states of mind and inhibition of those that promote inertia or action..... This placid state is the state of what is called Sthithi which leads to that of vairagya in which the mind has acquired control over the impulses that are directed to objects of enjoyment.....

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education. P-302 (1951)

'உத்யயம் முதலாம் புரவி தா ல் அறிவோகம்'

"வாய் பரி வடிவும், உரைதரு கழிகளும், ஒலியும் பற்றிய திறனும் கந்தளும் குரலும், பல்வகைக் கழிகளும், பிறந்த சொல் தகு தலனும் ஆடியப் வளரவே; தயர் துறப்புகளும் தவிர்ப்பேக"

"மனிடமும், வீதி, கோயமே முதலாம் னாகிக் னீர் தொழில் வல்லேக; தித்திறல் தடந்தேர் பூசிபதற்கு உரிய செயலடைப் பரிசும் தெரிவேக"

விவிபாரதம்: நாடுகரந்தறை: 22, 23. பக். 282.
மரேச பதிப்பு (1959).

How important the science of horses was to the ancient Indians is best seen from the Lakṣanaprakāśa which quotes from several important old authorities some of which are probably lost to us. Among them are the Asvayurveda and Asvaśāstra, the former attributed to Jayadeva and the latter of Nakula..... Another treatise on horses is Asvaśikṣitā by Nakula.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page 177 (1948)

"தயர் உற புகளும் தவிர்ப்பேக" எனவும் "விவிபடு புரவி புரந்திரும்..... நகுலற்கு" எனவும் [(விவிபாரதம்: நாடுகரந்தறை: 22, 23. பக். 282. மரேச பதிப்பு (1959)] இருவ நகுலன்க் குதிரை மருத்தவத்திற்கு, குதிரை நலக் பேணத்தற்கு உதவவற்றைக் குறிப்பன.

அகக்குறிப்பு: 47. பக். 75-76.

புகலரிய வுளர்வுடையோர் புகழுடையோர் திறவுடையோர் [(விவிபாரதம்: கிருட்டிணி தா த: 30. கை. மு. கோ. பதிப்பு. பக். 111. கை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)] எனவும் கணிகை விவியும், "(வெராவும் சிறப்பித்தக்) சொல்லதற்கு முடியாத மெய்யறிவு உடையவனே! வல்லமைய உடையவனே! கரித்தியை உடையவனே!" எனவும் உரைவும், "சகதேவக் தந்தன குளியும் நிதப்பக > பாதிமூரதலாக் கணியும் அது வின 'புகலரிய வுளர்வுடையோர் புகழுடையோர் திறவுடையோர்' என உயர்த்தி விவித்தாக். அதலக் எல்லாம் வல்ல வுடையான கணியிராவும் நகிகு மதிக்கும் சிறப்புடையாக் சகதேவனென்க" எனவும் உரை வின்களும் [(விவிபாரதம்: கிருட்டிணி தா த: பக். 111. கை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)] இருத்தக்கன.

விவிபாரதம்: இராமயுவம்: 65. பக். 135. பதினெட்டாம் பேரர்: 66. பக். 628. பதினெட்டாம் பேரர்: 92. பக். 633. மரேச பதிப்பு (1959).

சகதேவன், தந்தையுடையதில் சோதி வுணர்ச்சியில் மதித்தவருதலால், பெரு ஞான பரிபூரணம் எனப்பட்டான். [இராமாயணம் 65.ஊ.மு.கோ.வினக்கம். பக்.76.] சகதேவன் தந்தையுடையவருதல் பாரதத்திற் பலவிடங்களில் விளங்கும். [பதினெட்டாம் போர்:66.பக்.54.ஊ.மு.கோ.பதிப்பு] (யாவரும்) மதித்த லைக் கொகிட தந்தையுடைய முகையுடைய சகதேவன். [பதினெட்டாம் போர்:92.உரை.பக்.74. ஊ.மு.கோ.பதிப்பு (1966)]

In Villi, there is somewhat different picture of the consultations we then get a demonstration of Sahadeva's spiritual ripeness. He says cryptically....."it is all your maya; what is in your mind is also in mine"

M.V.Subramanian: The Mahabharata Story, Vyasa & Varations, Page 187 (1967)

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:10-28.பக்.337-41. மஹே பதிப்பு (1959)

இகலோர் சொல்ல அவிவகிணம் புகலாமல் விரகு உகரத்தாதி இவன் என்..

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:31.பக்.342. மஹேபதிப்பு (1959)

விஸ்வபாரதம்: குறுபோர்:109.பக்.164. சிருட்டினன் அ து:31.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959). நாடுகரந்தை:26.பக்.283; பதினெட்டாம் போர்:97,98.பக்.634. மஹே பதிப்பு (1959).

அந்தத்தில் முடியும் வகை அடியேற்குத் தெரியுமோ ஆதி ஸ்ரீததி

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:28.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959)

"திருவுளத்திற் கருந்தேவோ அதுவென்க்கும் கருத்த"

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:30.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959).

சிறித்தபடி நயும் செஞ்சுல் என் ஒழிந்தால் என்?
..... லுதல்கள் நிலம் வழங்காமல் இருந்தால் என்?
வழங்குதல் என்? ..... குறித்த செய்கை.....
அடியேற்குத் தெரியுமோ?

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:29.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959)

அந்தத்தில் முடியும் வகை அடியேற்குத் தெரியுமோ

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:29.பக்.342. மஹேபதிப்பு (1959)

ஒருருக்குத் தெரியாத இங்கு உன்மாயை யான் அறிவேன் உன்மையாக,
திருவுளத்திற் கருத்தேவோ அது எவ்க்கும் கருத்த.

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:30.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959)

"குறித்த செய்கை" "திருவுளத்திற் கருத்த"

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:29,30. பக்.342 மஹே பதிப்பு (1959)

நீ பாரத அமரில் யாவரையும் நற்குசிப் பூபாரந் தரிசிகப் புரிந்தாய்

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:32.பக்.342 மஹே பதிப்பு (1959)

விஸ்வபாரதம்: சிருட்டினன் அ து:33.பக்.342. மஹே பதிப்பு (1959)

நீ ஆகிவி டாபாரதம் அகற்றி மஹே ஸ்ரீகொல் வல்லாரே.

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 32. பக். 342. மற்ரே பதிப்பு (1959)

மாபாரதம்: த்'அகற்ற மற்ர ஓர் கொல் வல்வாரே

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 32. பக். 342. மற்ரே பதிப்பு (1959)

வடிபாரதப் போரில் . . . . . ஐயரையும்
நிப்பாரிணயால் காக்க வேண்டும்.

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 37. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

காலில் த லேழுட்டி . . . . . நினைவும் யாங் ஁ட்டுவ (க்)

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 33. பக். 342. மற்ரே பதிப்பு (1959)

உவ்வடிவம் - தகி லே நீ காட்டத் த லேந்திருவல் யாங்.

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 34. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

஁ யவ்வும் மூலம் ஁ம் தோற்றம் உரைந்த

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 35. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"வல்லுவும் தாய அடிகள் தங்கருத்திறி பிணித்தால்

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 35. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பதினெட்டாம் போரி: 97, 98. பக். 634. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தெய்வம் அகிலி" - வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 30. பக். 342.
மற்ரே பதிப்பு (1959)

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 29, 30. பக். 342. மற்ரே பதிப்பு (1959)

'மருத்திக்கு மனம் உருக மொழிக்கிருவே'

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 28. பக். 341. மற்ரே பதிப்பு (1959)

நீ தேவல் எகற்றிந்த நெஞ்சால் த லேக் கட்டும் சாதேவல்" . . . . .
எகற் இறைஞ்சி இருதாமரைத் தாவி ஒன்றம் ககிர் முடியாங்

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 36, 38. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"எகி லே அறிந்தே பிணித்தமை நகற்"

வினாபாரதம்: கிருட்டினி ஞாந: 37. பக். 343. மற்ரே பதிப்பு (1959)

The very fact that our finite purposes are distinguished from each other implies for Royce the existence of an Absolute Being whose purpose it is that our purposes should be distinct. "What is, is present to the insight of a single self-conscious knower, whose life includes all that he knows, whose meaning is wholly fulfilled in his facts, and whose self consciousness is complete.

"மறவில் செய்தி மூலகக் காலமும் நெறியில் ஆற்றிய அறிவு" எல்லாம் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் தாற்பா (76) ஆம் "காமம் வெகுவிமயக்கமில்லாத ஒழுகலாற்றியை நிறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்ப்புமென்றும் மூலகக் காலத்திலும் வழங்கும் நெறியாக அமைத்த முழுமையானவையோடு" எல்லாம் நக்சுரூர்க்கியரி உரை கூற்றும் ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கன.

எதிர்கால உணர்வுடையோலுமும், அறிவுணர்விலாத பிற பாண்டவரைப் போல் கௌரவர் அணையில் வந்தினைக் கறவும் (விவிபாரதம்:குதபோர்:257.பக்.183. மரீரே பதிப்பு (1959) தவிவஞ்சினம் பிழையாமல் சஞ்சியை வெவெற்றிசு கோறவும் (விவிபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:97.பக்.634. மரீரே பதிப்பு (1959) ஆயிவை சுகதேவனில் உலகியற் கடமை உணர்வைக் குறிக்கும்.

'அறிவுடையோர் இருவோரும்' (விவிபாரதம்:கிருட்டினன் தா:39.பக்.343 மரீரே பதிப்பு (1959) என்ற கண்ணையும் சுகதேவனையும் ஒப்பக் கறம் கனிக் கூற்றும் 'பெற்றிவையவர்களான (கண்ணக் சுகதேவன் என்ற) இரண்டு பேரும் எல்லாம் வை.மு.கோ.வின் உரைக் கூற்றும் வை.மு.கோ. பதிப்பு (1966) குறிப்பிடத்தக்கன.

'இன்று இங்கு இருவேளும் இப்போது உரைத்த மொழி ஒன்றும் பிறர் அறிய ஒதாத ஒழிக" எங்கு.

விவிபாரதம்:கிருட்டினன் தா:38.பக்.343.மரீரே பதிப்பு (1959)

கிருட்டினனைச் சுகதேவனுக்கு உவமை கூறியதால் கருத்திரியலுணவன் இடைக்-கோலத்தைக் கொண்டடை விளக்கும்.

விவிபாரதம்:நாடுகரந்தறை:26.பக்.200.வை.மு.கோ.விளக்கம் வை.மு.கோ. பதிப்பு (1960).

"நந்தகோபக் கமந்தனைப் போல் இடையர்தம் கோலமது எந்தி தனைபடு குழையில் ஒரு குழை அணிந்த தோலில் ஓர் தொடித் தடி தருவி"

"பாண்டவரில், தாரிகொடுவெல் மூனையோடு தனது கோபாலக்.... எங்கு"

விவிபாரதம்:நாடுகரந்தறை:25,26.பக்.283. மரீரே பதிப்பு (1959)

ஆறிரை காத்தலை உரிவிட்ட கால் நடை பேணல் முதலிய தொழில்களும் பழங்காலக் கலைகளில் வைத்தெண்ணப்பட்டன என்ற ஆய்வாளர் கருத்திற்றனர்.

"Traditionally.....the number of Vidyas were four..... (Philosophy).....(the sacred vedas)....(agriculture Cattle breeding and trade).....(politics).

Brij Narain Sharma: Social Life in North India.P-79 (1966)

'வினைகூரை நெறிடாதாள்' எங்குக் கனிக்கற்றும் தனது தாயாதிகளான தரியோதனனுதியரை அபேதமாக நினைக்குந் தாய நெஞ்சையவ (தி) எல்லாம் வை.மு.கோ.விளக்கமும் ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கன.

விவிபாரதம்:உத்தியோக பருவம்:வை.மு.கோ.பதிப்பு.பக்.314-15 (1966)

சுகதேவனில் சொந்திக்கலைத்திறத்தினை 'முகரீத்தம் வலிலோடு சாதேவன் அலவத இவ்வே' (விவிபாரதம்:முகரீத்த கேசினி-2.வை.மு.கோ.பதிப்பு.பக்.313(196

என்ற வீரமயக் கற்றுக விலிவி எடுத்தாரப்பர். "சோதித்திற் சாதேவற்கு உகிடோ தரம்" என வீரமயக் கற்றுக பாந்த வென்பா டுசிரியர் உரைப்பர். (பாரத வென்பா: 413. பக். 164) மேலும் பாரத வென்பா 423ம் அதக் பழைய உரைநடையும் சாதேவனின் சோதிக்க கலைத்திறந்ததை விளக்கும். (பாரத வென்பா: 423. பக். 168. உரை அடிக்குறிப்பு முதலியன) கவசசித்தாந்த தாற்பதிப்புக் கழகப்பதிப்பு (1973).

"எவ்வா உயிர் ஊட்டும் செவ்வாலம் வருங்காலம் இவைபற்றித் தவிரிமை - தளவழமாரிப் பெரியோரமாரி உகிவ சகாதேவன்"

"சகாதேவனவாதி முழுதாரித்தோரமாரி தவிரிமை நோக்கபாணமாரி இருக்கும்"

பாரத வென்பா: 413, 415. உரை. பக். 165.
கவசசித்தாந்தக் கழகப்பதிப்பு (1973).

அறிவும் ஒருங்கிய புலங்கும் உடையார்.

விவிபாரதம் நாடுகரந்தரை: 1. பக். 277. மற்ரே பதிப்பு (1959)

The five sons of Pandu and the hundred sons of Dhritarashtra were trained by common teachers and the Pandavas gained the knowledge of science and the use of weapons much more quickly and much more easily than the Kauravas. At this the Kauravas became Jealous of their cousins and from that time they, under the guidance of their eldest brother Duryodhana, laid plans to get rid of the growing power and influence of the pandavas.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 30 (1948)

விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 48. பக். 47. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: வாரணாசத் சருக்கம்: 4-11. பக். 41-42. மற்ரே பதிப்பு (1959)

ஆற்றித் நீர் வினையாடிய நாடு முதல்,
காற்றித் மைந்தனோடு எத்தனை கவிறினென்!
சாற்றித் எவ்விற எவ்விறேய உட,
கற்றித் வாய் புத்தே (யி)

விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 228. பக். 659. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: உவா கவி தா: 14. பக். 328. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பல நல்ல கற்றிக் கடைத்தும், மனம் நல்லர் ஆகுதல் எவ்ளும் திருக்குறளும் (திருக்குறள்: பொருட்பால்: கடாநட்பு-3) 'நல்லவ மனக் குற்றம் கெடுப்பன... நல்லராகுதல் செற்றம் விருதல்' எவ்ளும் பழிமேலுரை சொற்களும் (சுரு குறள் உரை) கவிருக் கருத்திதக்கன. கற்றும் கருத்தகல் வார்த்தொருங்குகளாக உருவெடுக்கவிலி யேயேல் அக்கவியால் சிவபமே வினையும் எக்பதைப் பிற சாங்கிளேரும் எடுத்திக் காட்டுரை.

We have developed a love for ideas and a tremendous memory to keep them in our minds. But for lack of will and the humanistic urge, they have remained in our heads static and sterile, they have failed to percolate into the heart and the nervous system into the bones and the muscles to find expression in lived experience.

Swami Ranganathananda: The Message of the Upanisads. Page 731 (1968).

எதித விஞ்ஞம் கற்றுக வில்லி எடுத்தவரப்பர். "சோதித்திற் சாதேவற்கு உக்டோ தரம்" என விஞ்ஞம் கற்றுக பாந்த வெளிபா ஆசிரியர் உரைப்பர். (பாரத வெளிபா: 413. பக். 164) மெனம் பாரத வெளிபா 423ம் அநக் பழைய உரைநடையும் சாதேவனில் சோதித் கலைத்திறந்தை விளக்கும். (பாரத வெளிபா: 423. பக். 168. உரை அடிக்குறிப்பு முதலியன) கவைசித்தாந்த தாற்பதிப்புக் கழகப்பதிப்பு (1973).

"எல்லா உயிர் கூட்டும் செல்காலம் வருக்காலம் இவைபறிந்த வாய்மை - வாய்மைமாயிப் பெரியோமாயி உயிர் சகாதேவன்"

"சகாதேவனாவல் முழுதவரித்தோமாயி வாய்மை நோக்கபவனமாயி இருக்கும்"

பாரத வெளிபா: 413, 415. உரை. பக். 165.
கவைசித்தாந்தக் கழகப்பதிப்பு (1973).

அறிவும் ஒருக்கிய புலக்கவும் உடையோர்.

விவிபாரதம் நாகுகரந்தரை: 1. பக். 277. மற்ரே பதிப்பு (1959)

The five sons of Pandu and the hundred sons of Dhritarashtra were trained by common teachers and the Pandavas gained the knowledge of science and the use of weapons much more quickly and much more easily than the Kauravas. At this the Kauravas became Jealous of their cousins and from that time they, under the guidance of their eldest brother Duryodhana, laid plans to get rid of the growing power and influence of the pandavas.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 30 (1948)

விவிபாரதம்: வாரணாதச் சருக்கம்: 48. பக். 47. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: வாரணாதச் சருக்கம்: 4-11. பக். 41-42. மற்ரே பதிப்பு (1959)

ஆற்றில் நீர் வினையாடிய நாவி முதல்,
காற்றில் கமந்தலேரு எத்தனை கவிற்றென!
சாற்றில் எவ்வென எவ்வென கட,
கற்றில் வாய் புருந்தே (க)

விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 228. பக். 659. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: உன கவி தா: 14. பக். 328. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பல நல்ல கற்றிக் கடைத்தம். மனம் நல்லர் ஆகுதல் எவ்வம் திருக்குறளும் (திருக்குறள்: பொருட்பார்: கடாநட்பு-3) 'நல்லன மனக் குற்றம் கெடுப்பன... நல்லராகுதல் செற்றம் விருதல்' எவ்வம் பழிமேலழகர் சொற்களும் (கூ குறள் உரை) நன்குக் கருத்ததக்கன. கற்றும் கருத்தகல் வாய்வொழுங்குகளாக உருவெடுக்கவியல் லையெல் அக்கவியால் அன்பமே வினையும் எவ்வகைப் பிற சாதினேரும் எடுத்திக் காட்டுவர்.

We have developed a love for ideas and a tremendous memory to keep them in our minds. But for lack of will and the humanistic urge, they have remained in our heads static and sterile, they have failed to percolate into the heart and the nervous system into the bones and the muscles to find expression in lived experience.

Swami Ranganathananda: The Message of the Upanisads. Page 731 (1968).

பக்கம் இல் குறுத்தால் மிக்க பாண்டவர்

விவிலபாரதம்: திரௌபதி மாலை: 1. பக். 73. மற்ரே பதிப்பு (1959)

முத்தி பெற்றவரினும் முற்றம் சிந்தையார்

விவிலபாரதம்: வாரணாசலம்: 23. பக். 64. மற்ரே பதிப்பு (1959)

வேதம் சிறக்க, மறத்தி விளக்க, இப்பார் ஆதக்கம் ஆற வரும் ஐவர்.

விவிலபாரதம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை: 8. பக். 111.

மற்ரே பதிப்பு (1959)

பழி இலா இசை கொல் நீதிப் பாண்டவர்

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 49. பக். 157. மற்ரே பதிப்பு (1959)

மல் வளர் பெரும் புகழ் மகிளர் ஐரும்

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 114. பக். 165. மற்ரே பதிப்பு (1959)

கருமம், நீதி, சீர், கல்வி, மந்திரம், பெருமை, ஆண்மை, தாள், பீடு, நீடுபேர், தருமம் யாவும் தம் தன்மை

விவிலபாரதம்: குறோபார் 128. பக். 167. மற்ரே பதிப்பு (1959).

குருகுலாதிபதி கொடிய நெஞ்சம்

விவிலபாரதம்: குறோபார் 244. பக். 169. மற்ரே பதிப்பு (1959)

கவிஇலாக் மகன் கருமை

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 145. பக். 168. மற்ரே பதிப்பு (1959)

நெறி இல் பேய் இருந்தது என இருந்த பீடு இலாக்

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 155. பக். 170 மற்ரே பதிப்பு (1959)

நெறி ஒன்ற இல்லா நீடு பொலக் கறலோக்

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 220. பக். 178. மற்ரே பதிப்பு (1959).

"செங்கோல்கைக் குருபதிக்கு சிற்பம் வல்லோர்

..... அதிசயிப்ப அரிய மனமடபம்

ஒன்ற அமைக்கிறேனே"

விவிலபாரதம்: இராவலம்: 4. பக். 127. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"விரிவினா மனத்தோடு எவ்வளம் விசாரமே

விசாரம் ஆக

விரிவினாக், விரைவித் தகிடு ஓர் மனடபம்

சமைக்க எவ்வளம்"

விவிலபாரதம்: குறோபார்: 42. பக். 156. மற்ரே பதிப்பு (1959).

மன்குலத்தவர்க்கும், மன்குலத்தவர்க்கும்..... மன்குலத்தவர்க்கும், வாக் குலத்தவர்க்கும் வரம்பிலுலா வகைக் கலை தெரியும் நன்குலத்தவர்க்கும்

பொருள் ளவரம் நலிவி, நால்தொறும் புகழ் மிக ளவரீ வாக், தக் குலக்
கதிர்போல் தேய்ந்த ஒளி சிறந்தாள் தன்னிதீ தருமராச(சி)

"பாண்டவர் கூடல் பாரி பணிபுறத் திருத்தி ஆண்டிருந்தார்"

விநிபாரதம்: இராயகுயம்: 153, 152. பக். 150. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"மோதறப் பொருதே ஆதல் மொழி ஒலுவுஞ்சம் ஒன்றி
தீத உறப்புரிந்தே ஆதல் கொவினதே சிறந்த"

"வஞ்சனை கொண்டு ஆதல் வாரணம், மனித்தேர், வாகி,
நஞ்சு அணையவரால் ஆதல் நாணையே அறித்தல் வேண்டும்
தன்னதே ஆகும் இரத்தத் தலம் எனம் கருத்தால்
மாமகி சொன்னதே (வல்லிதல் உபாயம் செய்ய மாதலம் உரைத்தது)
தவிந்த.

விநிபாரதம்: குதுபோரி; 11, 18, 29. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"மெழுவிதல் நமக்கு ஆலையம் வகுத்ததம் விரகே
ஒழுவிதல் தன் ஒழுக்கமும் வஞ்சனை ஒழுக்கே"

"பிள்ளை நெஞ்சுடைப் புரோசனக் பேதலுற மறியால்
புள்ளமே இவ்வு அமைத்திடும் மனைச் செயல்"

விநிபாரதம்: வாரணதம்: 118, 117. பக். 57. மற்ரே பதிப்பு (1959)

அரக்கு மாளிகை. . . . இயற்றிய தொழில் பயன். . . . குறித்து. . . . நீதி நிலவறை
நெறி. . . . ஒழுமிடபம் கோட்டினேன்.

வேறு ஒருத்தரும் அறியு விரகிதல் ஒருவன். . . . நீ பறிக்கலாம்
வகை வழி வகுத்தேன். . . . .

தான் அடித்தவாரமே வழியா பொக்கெனக் கொடுபோய்.

விநிபாரதம்: வாரணதம்: 122, 123, 130. பக். 58-59.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

: 4. கலைகளும் அவற்றின் பயன்களும்: அடிக்குறிப்பு: 50. பக்.

இராயகுய சருக்கம் முழுதும் தருமன் வேலிவித் கலையால் தன்ன உயர்த்திக்
கொண்டதைக் கூறும்.

"வேலிவியால் கேள்வியால் மிக்கோடி" (விநிபாரதம்: நாடுகரந்தறை: 1. பக். 279.
மற்ரே பதிப்பு (1959) எனத் தருமன் வேலிவியால் உயர்வு பெற்றதைப் பிள்ளரும்
புலவர் எடுத்திக் காட்டுவர்.

தவறிகளும் பெருந்தகைமையும் பொகிறி. . . . .
பிறப்பில் நலிவின்களும் முடிந்த இடம் என முகிவி.

விநிபாரதம்: நச்சுப்பொய்கை: 8. பக். 262. மற்ரே பதிப்பு (1959)

கண்ணல் உகிதது இக்கருமம். . . . . நான் புரியும்
வ்வரோ விவு இல்லார்.

விநிபாரதம்: நச்சுப்பொய்கை: 9. பக். 262. மற்ரே பதிப்பு (1959)

'தந்தன் இச்செயலி அறிதி. . . . . மகிதன் இச்செயலி புரியும் அறிவேகிவி'

விநிபாரதம்: நச்சுப்பொய்கை: 15. பக். 263. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"முனிவரே தவிர்த்த விழா....."

"அறிந்தவர் அவன் சூழ்ம் அரசனை வெறுக்க"

விவிலபாரதம்:நச்சுப்பொறிகை:44,45.பக்.266. மற்ரேபதிப்பு(1959)

செத்தாரை எழுப்பும் மந்திரத்தை முனிவன் ஒருவனிடமிருந்து துரியோதனன் பெறுகிறான். இதனால் அவனுடைய கேள்வி யற்புத் திறம் விளங்கும். அம்மந்திரத்தைப் பயிற்சி உருச் செய்த பயன் பெற ஒரு குகத்தில் இறங்கி நீரில் மூழ்கி மறைந்து நிற்கிறான். இப்புராண வரலாற்றில் துரியோதனனின் பணிப்பு ஒன்றே கருத்தத்தக்கது. மந்திர வரலாற்றில் விளங்கிய ஸ்ரீ.மு.கோ.வினக்கமமாக எடுத்தாரைப்பர்.

விவிலபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:101.பக்.79-80.ஸ்ரீ.மு.கோ. பதிப்பு (1966).

"இவ்வளவு காலமாயிடு கண்டபடி பல கொடிய விஷயங்களைச் செய்த்தி வந்த பஞ்சேந்திரியங்களை இப்பொழுது அடக்கின அருமை தோகிறம்"

"இவன் இன்று புதுமையாக யோகஞ் செய்யத் தொடங்கினவன், அதனை மரபு முறை பிறழ்மில் ஒழுங்குபடச் செய்த அருமையைத் தெரிவித்தார்"

விவிலபாரதம்:18ம்போர்:104,105 ஆம் பாடல்களில் வினக்கம் பக்.83,84. ஸ்ரீ.மு.கோ.பதிப்பு (1966)

"மாண்டவர் தம்மை நினைவாய்மறை மொழி தன்னைக் கொண்டு மண்டவராக்கி" - எனவும்

விவிலபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:121.பக்.637.மற்ரே பதிப்பு(1959)

"அநேக மாமுனிவர் தம்பால் நின்ற மந்திரம் ஒன்று உண்டு நீகர் அதற்கு இல்லை வேறே" - எனவும்

"வெஞ்சுமர் இறந்தோர் எல்லாம் மீண்டு உயிர் பெறுவர்; அந்த வஞ்சக மறை முன் பெற்றான்"

விவிலபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:128,129.பக்.637-38. மற்ரே பதிப்பு (1959)

எனவும் அணத்தாமதும் கண்ணதும் அவன் திறமையைப் போற்றுவர்.

கம்பித்த வந்த புலன் ஐந்தாம் கலக்கம் மாற, வெம்பித்த அடக்கி மனம் சித்தொடு மேவல் கூர,..... ஞானப் பெருந்தீபம் கொளுத்தினே

பலநாளும் யோகம் பயிலுவோரின் பதினிடங்கா தன் சூகம் முற்றம் மெனவு இன்றித் தயங்குமாறு.....நாவாள் உகிலமல் உகிலம் முறை மந்திரம் ஒதுகே

விவிலபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:104,105.பக்.635.மற்ரே பதிப்பு (1959)

On the other hand, the kutayuddha was unrighteous war. It was a crafty fight carried on in secret. It was sometimes effected by the use of mantras and x of charms and spells. Sometimes it went by the name of mantrayuddha, permissible only for purposes of defence and that too only as a last resort"..... "The Nitiprakasika, on the other hand the mukta (thrown), the amukta (not thrown) and the mantramukta (discharged by mantra)"

தக்புல வலியும், நாக்கு தம்பியர் வலியும் மாயல்
வக்புல வலியும், கொவிடே, மலி எலாம் கவர எவ்வி
..... மலிவரியாரையும் தக் கீழ் துக்கி.....
..... மேலிமை வினைக்கவே வேலிவி செறிதாந்.

விவிலபாரதம்:குதபோர்:15.பக்.152. மரேர பதிப்பு (1959)

சுக்கிர நீதி:மூலமும் அத்தியாயம்:245-247.பக்.150-51.
பலிதமலிகதிரேசச் செட்டியார் மொழி பெயர்ப்பு (1926).

விவிலபாரதம்:பதினேழாம் போர்:142-156.பக்.590-93.
மரேர பதிப்பு (1959)

சுத்பம் உறம் துக்கிதித்தசச்சாதனல் (பிறர்க்குத்) அக்பத்தைத் தருகிற கெட்ட
நியாயமிக லையுடைய தச்சாதனல்.

விவிலபாரதம்:பதினேழாம் போர்:152.பக்.133. வை.மு.கோ.
பதிப்பு (1968)

தா ல்லு பழுதில் கேலிவி தம்பி-தா நிகலிலே பொருந்திய குற்றமில்லாத
கேலிவினை உடைய உல்தம்பியான தச்சாதனல்(க்)

விவிலபாரதம்:பதினேழாம் போர்:13.பக்.184. வை.மு.கோ.
பதிப்பு (1968)

பெரியோர்கள் பலர் சாஸ்திரம்கலிவினை நீதிகளை எழுத்துச் சொல்லக்
கேட்கும் இயல்பான ஸர்க்குதத்தை விடாத இழிவு தோற்ற, 'தா ல் லு பழுதில்
கேலிவி தம்பி..... எவ்வி.

விவிலபாரதம்:பதினேழாம் போர்:13.பக்.184.வை.மு.கோ.
உரை விளக்கம்.வை.மு.கோ.பதிப்பு
(1968)

"பொருத் தேர்ப் பிழைச்சல்" "ஆகு விமவாசு"
அடிகவாவி நிகுபர் லவ(ர்)

விவிலபாரதம்:நாக்கியம் போர்:28.பக்.412.மரேர பதிப்பு (1959)

"அறம் மிக்க சொல் குவிடல போசல்"
நிறம் மிக்க தீர்க்க நயனல்
சிலைத்தும் வாகு
மறம்மிக்க வேல் குவிடலல்
மறிதா ல் குறைமிக்க கேலிவி கனகத்துவசல்

விவிலபாரதம்:எட்டாம் போர்:30.பக்.427.மரேர பதிப்பு (1959)

"போர்க்கு முந்தற தேற்றல் குவிடலபோலி
தீர்க்கலோசனல், துல்திறல் சித்திரசேனல்
மாமறவி நேரிவரினம் தோற்கலாதவர்

விவிலபாரதம்:பதினாக்காம் போர்:118.பக்.524.
மரேர பதிப்பு (1959)

நிறல் ஓர்விந்த
வயம் ஒத்த விக்விமல்
போர்ச் செயலுரல்
அத்திரவல் துல்திறலில் திகழ்நின்ற லவர
மறம் விரி விக்விம வாகு.

விவிலபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:78,80,84.பக்.631-32.

'பொழுதுபோக அட்டரூம் விரும்பும் வசி குத குதம் வருக'

விவிபாரதம்:குதபோர்:27.பக்.154.மரேர பதிப்பு (1959)

அரிமாந் உருத்த தா ற்றவர் மதித்த
புடைமணி சஞ்சி புரிவி அம் ஊற்றிம்
அத்தொழிற் அமைந்த ஐரும் புறகூட்டு
..... குருநாடு அவிதி தோற்ற

கலிபாடம்:97.பக்.86.மரேர பதிப்பு (1959)

இப்பிறப்பு ஒழிய இச்சம் ஏம் எழு பிறப்பினும் மெர்ப்பு இறப்பு அற்ற
நீதித் தருமனை வெல்லமாட்டோம்.....தப்பு அறச் குத கொண்டு சதிப்பதே
கருமம்.

விவிபாரதம்:குதபோர்:23.பக்.153.மரேர பதிப்பு (1959)

விதி எண்பொருத வாழ்வும், மேதகும் அரசும் தங்கி பதிமுதல் பலவும்,
தோற்றும்படி செஞ்சிதிலை.

விவிபாரதம்:குதபோர்:28.பக்.154.மரேர பதிப்பு (1959)

"யாது ஒரு கருமமேதும் எவ்வியே தனிக" என்றம்
காதலித் துணிந்த செய்தால், எவ்வியே கடல் அறித என்றம்
ஒத தா ல் புலவர் சொல்கார்; உமக்கு உன உணர்வு அற்ற அவிதே;
பேதற அடர்த்தும், பினை உருசி நீர் பிழை செறித்தே

"தமித் தீய வாயினுற் சுட்ட மாற்றம்..... மறப்பரோ?"

"வயப்புளியை வால் உருவி விடுகிறீரே"

விவிபாரதம்:குதபோர்:265,266,264,பக்.184.
மரேர பதிப்பு (1959)

"சாதேவக் எவிய வேலொடு செனபலராசக் இறந்தாதி"

விவிபாரதம்:பதினெட்டாம் போர்:98.பக்.634.
மரேர பதிப்பு (1959)

"தா ற்றவர்க்கும்..... பாண்டவர்க்கும் போர் எவிற அறிந்தம் செய்ந்நகற்
போற்றுகவறிற் போவேனே" "இராசராசனக்குச் செருமுனைச் செவிற செஞ்
சோற்றாக் கடல் கழிப்பதவே எனக்கு இனிப்புகளும் சுருமளும் தருமளும்"

விவிபாரதம்:கிருட்டினத் தா து:219,252.பக்.316,323.
மரேர பதிப்பு (1959).

செஞ்சோற்றாக் கடல் இன்றே கழியேனில் திவிதோலிகள்
வளரித்ததனல் செயல் வேண்டோ"

விவிபாரதம்:பதினேழாம் போர்:20.பக்.570.
மரேர பதிப்பு (1959)

"செருவித் எவத உயிர் அவித தோழற்காகச் செஞ்சோற்றாக் கடல்
கழித்தே"

விவிபாரதம்:பதினேழாம் போர்:248.பக்.610.
மரேர பதிப்பு (1959).

ஒருவர் சோதனை உட்கொண்டிருக்கார்ப் பேசிக் திருவரோ

பெருந்தேவனார் பாரதம்:190.பக்.75. கழகப் பதிப்பு (1973)

"எனக்கு எதிர்த் விசயம் அல்லது இல்லை; அவ்விசயம் எப்போது
தனக்கு எதிர்த் என்னை அன்றித் தரண்பர் யாரும் இல்லை"

"இந்திரன் மகளுக்கு என்னை எதிர்த் இல்லை"

விவரிப்பாரதம்:பதினேழாம் போர்:36,40.பக்.574.மற்றே பதிப்பு(1959)

"ஒத்த குணமையார்"

விவரிப்பாரதம்:நிறையின்:78.பக்.313. மற்றே பதிப்பு (1959)

அடிக்குறிப்புகள்:106-110.பக்.

"தருக்கால் என்ன புகரல் என்ற அவமதித்த"

விவரிப்பாரதம்:நிறையின் மாலை:61.பக்.82.மற்றே பதிப்பு (1959)

தேரும் அங்கு ஒருதேர் தனித்தேனின் மேல் நின்ற
வீர வெஞ்சிலை வினைத்த கை வீரனும் பேடி
யாரும் நெஞ்சு அழிந்த அஞ்சுத எங்கொல்

விவரிப்பாரதம்:நிறையின்-53.பக்.310.மற்றே பதிப்பு (1959)

"தேரும் ஒன்று ஒருவனே தேனின் ஆளும் இங்கு யாரும்
அஞ்சுதீர்" என இகழ்ந்த உரைத்த நீ
போர் உடைந்த ஒருதல் போதமோ?

அவைத்தாமல் கூற்ற:விவரிப்பாரதம்:நிறையின்:82.பக்.314.
மற்றே பதிப்பு (1959)

மாயன் வஞ்சனை உளில் விசயம் அகல் தட மார்பகம்
புகைதர, உரகநெருங்கனை ஏவுக! என்றி அவன் தீவறுதி நிலைந்திலன்.

விவரிப்பாரதம்:பதினேழாம் போர்:222.பக்.604.மற்றே பதிப்பு (1959)

Karna aims the astra (Nagashtra) for the corner of Arjuna's eye. Salya, noticing that, and feeling that it leaves little margin for error, suggests karna should aim for Arjuna's neck. Karna disdainfully remarks that he would never take a second sighting, and delivers the astra.

M.V.Subramanian: The Mahabharata Story Vyasa ' Variations
Page 271. (1967)

"வஞ்சனை கொண்டு வெல்ல மதிப்பது, வானால் வெல்ல அஞ்சினம் ஆயித் அகற்றே"

விவரிப்பாரதம்:குறுபோர்:19.பக்.153.மற்றே பதிப்பு (1959)

குறுபோரும் அஞ்சியே தொலைந்தஉளம் தளங்குணாம்!
மோதபோரின் எங்கல் உயிதி.

விவரிப்பாரதம்:குறுபோர்:168.பக்.172.மற்றே பதிப்பு (1959)

கொடுத்த மாறிலத்திடு இசை வளர்க்கும் அக்கொடிய பாவியும்
..... அவ்வேந்தரை விட ஏற்றதற்கு
அடுத்த ஓம் வஞ்சகங்களால் இயற்றதி.... எங்கும்.

விவிலபாரதம்:நச்சுப்பொய்கை:7 . பக்.262.மர்ரே பதிப்பு (1959)

கொடுக்கும் குணத்தால் இசை பெற்றேனெனும் (பாண்டவர் திறத்த) மனத்தில்
தவினேயே பென்குபனெனப்பார் கொடுத்திடுவசை வளர்க்கும் கொடிய பாவி
என்றார். பிறருக்குத் தெரியாமல் அபிசார வோமத் செய்ய வேண்டுகெனப்பார்
'ஓம் வஞ்சகங்களாலியற்றதி' என்றார்.

விவிலபாரதம்:நச்சுப்பொய்கை: பக்.418.வை.மு.கோ.வினக்கம்:
வை.மு.கோ.பதிப்பு (1964).

தரியோதனன் செய்யும் கொடுமைகூட கெல்லாந் தனை நிறை தூண்டு
கோலாகுதலால், பாவி கண்ணன் என்றார். மகா பாவிகளுடன் சேர்தலும்
பாதகமாதல் ஊனிக.

விவிலபாரதம்:பதினாக்காம் போர்:பக்.350. வை.மு.கோ.வினக்கம்.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (1968)

ஐயற்கைப் பெரும் கொற்ற வலி அகற்றி, யார் யாருடத்தும் பெறும் செயற்கைப்
படைத்தினைமை கைவந்தலா செய்ய செய்யோன் மகன்.

விவிலபாரதம்:பதினேழாம் போர்:233.பக்.606. மர்ரேபதிப்பு(1959)

"தானமும் தியாகம் தானம் தபனன் மாமதலையான மானவன் கொடுக்க எங்கும்"

விவிலபாரதம்:இராயகுய:102.பக்.140.மர்ரே பதிப்பு (1959)

லோபம் சிறிதயிற்றி வேண்டுகாரிக்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் வலிமையிற் கரினன்
சிறந்தவகுதலால் தானமும் தியாகமும் அவன் வசத்தில் ஒப்பிக்கப்பட்டன.

விவிலபாரதம்:இராயகுய:102.பக்.105.வை.மு.கோ.வினக்கம்.
வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

"தருமன் மாமதலே பெற்ற மேதகு வேரவிச் செல்லம்
வேந்தனில் யாவுர் பெற்றார்? ஏது அளவு அவன்தன்
வாழ்க்கை? யார் இவ்வி எதிர் உகிடு? என்ன
பாதக நினைவைத் தானும் பகரிந்தனன்"

விவிலபாரதம்:குதுபோர்:5.பக்.151.மர்ரே பதிப்பு (1959).

"அறிஞ்செறி தானம் வலிமை அளவிலாத அவிஞ் ஞானம் புறம் ஊர் கோலம்
செய்வான்"

விவிலபாரதம்:குதுபோர்:4.பக்.151.மர்ரே பதிப்பு (1959)

புகழ் பெற வேண்டுகென்ற விருப்பத்தினுற் கரினன் டம்பத்தக்காக நகைத்
தலிமையை மேற்கொண்டுவகுதலால் அவனை, புறஞ்ஊர் கோலஞ்செய்வான்
என்றார்.

விவிலபாரதம்:குதுபோர்:5.பக்.7.வை.மு.கோ.
.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

ககிணி, துரியோதனன் இருவரும் அழகிக்காற்றியல்பில் ஒத்தவர் என்பதைச் சஞ்ஜி அறிந்தவன்.

"விதரன் விடுதலை சொன்ன வார்த்தையும், வேந்தர் வேந்தன் இதயமும் ஒன்றும் நின்ற இயற்கையைச் சஞ்ஜி அறிந்தான்"

விவிலிபாரதம்: சூதபோர்: 6. பக். 151. மற்ரே பதிப்பு (1959)

ககிணி உடம்பிற்குப் புகழைத் தருவதாயிவ ஈகைக் குணத்தை மேற்கொண்டு உயர்க்கு உறதியைத் தருகிற மனத்தா ிமை முதலிய நற்ணதிக லைப் பேசு திருப்பதற்கு, சவரிகும் புறம் பழுதப்பட்டருக்க வெலிபுறத்தைச் சித்திரிப்பது ஏற்ற உவமையாதல் கானிக.

விவிலிபாரதம்: சூதபோர்: 5. பக். 7. வை. மு. கோ. விவிலிபாரதம்
வை. மு. கோ. பதிப்பு.

மறஞ்ஜர் மதினெடுத்த மறமைக்கே வெறமை பூகிடு புறல் சவரோட்டை மாடம் புறமும்போதரிய மாட்டிர், அறஞ்ஜராசி நிறை அரங்கனார்க் காட் செரியாதே புறல் சவரிக் கோவல் செறிய புளினிவக் கிடக்கிறீரே, எனத் தொண்டிரடிப் பொடி யாழ்வாரி, அகநலன், புறநலன் பற்றிய வேறபாடுக லை விளக்குதல் நோக்கத்தக்கது.

விவிலிபாரதம்: திருமா லை: 6.

தவமும்...கடற்பாரி அ லைத்தையும் எனக்கே வழங்குவர் வழங்கிலல் யாக் என் னவரும் து லைவன் தனக்கு அவால் வழங்குகை.

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து லை: 258. பக். 374. மற்ரே பதிப்பு (1959)

அழகிக்காற்றில் அல்லவை செரியார் என்வம் குறவின் உரைமீ, மறத லையாடார் இயல்பைக் கூறமிடத்துப் பரிமேலழகர், "அறனல்லவை யாவன செல்வம் கல்வி முதலியன விவடயாரிகு லைத் தீர்த் திறைத்தலம், சொல்லதவம் செறிதவமாம்" என்வ உரை வகுப்பது இ ஈகிடுக் கருத்தத்தக்கது.

திருக்குறள்: அறத்திப்பால்: அழகிக்காருமை: 4. பரிமேலழகர் உரை.

இயல்-3. அடிக்குறிப்பு-33. பக். 40

இயல்-3. அடிக்குறிப்பு-36. பக். 41

இடிம்ப லை, பக லை, வைவல் இகல் சராசந்தன் தலை லை நெடும்ப லைப் புயத்தால் வெகிற நிகர் இலா விமல்.

விவிலிபாரதம்: சஞ்ஜி கூற்ற: சூதபோர்: 21. பக். 153. மற்ரே பதிப்பு (1959)

மாணடல் தீ: இவன் வந்தது கணையாம்
விவிலிபாரதம்: இ: 3 உரைத்திருக்க என்ருல்

விவிலிபாரதம்: புலிடகம்: கூற்ற: புலிடகம்: 74. பக். 246.
மற்ரே பதிப்பு (1959)

மன் அனாகாபதி பச லை நாதன் மார்பில்
தன் அனடயானம் உற, தண்டாலே தாக்க.

விவிலிபாரதம்: புலிடகம்: 116. பக். 251. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பாழி ஆடக வெற்றி, படர்சிரம்
கீழை ஆக, கிளர் முச்சு ஆட்கி, நின்ற
ஊழி நாளும் தவம் முயன்ற ஒகிஞ்ஞார்.

விவிபாரதம்: நிவாதகூசர் காலகேயர்: 35, பக். 218.
மரீரே பதிப்பு (1959)

"ஏதி, சூலம், எழு, மழு, ஈட்டியி
காதி சக்கரம் தாங்கும் தடக்கையார்"

"ஆனை, தேர், பரி, ஆர் எனம் நால்கைகத்
தா னையோடும் எழுந்தனர்"

"சூலம், நேமி, எழு, மழு, தோமரம்
கோலம் வானிலே, சூந்தம் கொடுக்க னை
நாறுதா னை நடுவுட் கடர் அயிர்,
வேலம் வானில் விதழும்"

"வைத்தாறை, வடிக்க னை, வாளி, மருவேல், உய்த்தார்"

"கற்ற ஒப்பன பல்படை கொய்து"

"செச்சரம், சூலம், விட்டேற, எழு, மழு, திணர் வானம்....எறிந்த"

"சூலம், நேமி, பாலம், வெள்ளெருசரம் தரத்தினர்"

"யாதினும் கலங்குத க லைலோர்"

"மாதவம் மிகுதிறல் அசுரரை"

"அயல் அருளி வரத்திலுலே எய்வாளி வலியில் மிக்க இரவியபுரத்தினோ (ரி)

விவிபாரதம்: நிவாதகூசர் காலகேயர்: 36, 52, 54, 62, 69
96, 124, 125, 142, 156. மரீரே பதிப்பு (1959)

"வைத்தாறை வானம், வில், வேல், மழு, எழு, திணர், சூலம்,
கைத்தாறை படக் கொண்டு எங்கும் ஊர் இழையாத காப்போர்"

"சக்கரம், சூலம், பாசம், தண்டம், வேல், கப்பனம், வாளி
முறிசரம், க னையம், விட்டேற, எழு, கொழு, முகைடி, சூந்தம்,
எக் கரக்கணிகம் ஏந்தி"

விவிபாரதம்: முட்டகம்: 89, 105. மரீரே பதிப்பு (1959)

பாண்டவ கௌரவர்களேயுமிதி, எவ்வற்ற, பற்பல, அரசுல இ னைஞர்,
தரோணனிடம் பயிற்சி பெற வந்தனர் எனவும், கணினும் அவருள் ஒருவர்
எனவும், ஆயி அவர் தாழ் சூலத்தவனென அறிந்த தரோணன் அவர்க்குப் பயிற்சி
தர மறத்தனல் எனவும் முதலில் (தூதிரும்பு) (1930) கறம்.
தரோணனிடத்தப் பற்பலரும் பயின்றனர் எக்பதை "உலகத்தினில் எல்லா
வில்லான்களும் எவருடைய வித்தையை ஆபரி யித்தப் பிழைக்கிறார்களோ அந்த
வதியத்தரும் பலசாலியுமான தரோணர்" எனவும் தரோண பருவத்தில் வரும்
திருதரவட்டரவி கற்றுவம் (விவாச பாரதம்: தரோண பருவம்: பக். 28 (1922)
இவை புலப்படும்.

The vedic Aryans then found it necessary for their work amidst non-Aryans (whom the Rig veda calls Dasas, Dasyus, or Asuras and distinguishes by several other physical and cultural characteristics) that they should fix their national sacred literature reflecting their own ideals of thought and life as a means of preserving their cultural integrity as a people. Thus was called for the collection and ordering into one body the floating mass of hymns, the composition of the Rig veda Samhita. But the production of this work was not a mere religious and political necessity. It was also a literary necessity.

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education.
Page 22 (1951).

The supply of non-Brahmin teachers in the country was, of course, created by the system of which freely admitted them to the Brahminical schools and made education compulsory for all..... a significant passage in the Kathaka Samhita..... prescribing a ceremony by which a non-brahmana who had mastered the vedas..... could achieve his due reputation and affluence.

Radha Kumud Mookerji: Ancient Indian Education
Page 209 (1951).

"சத்தருகாதினி யெவ்வும் பெயருளின கதாயுதமும், தேவதத்த மெவ்வும் பெயருளினமும் வஞ்சகமடையகமான பெரிய சிறந்த சங்கமும் விருஷபருவா என்ற அசுரராசனும், பகைவரிகளைப் போரில் அழித்த பிறிது பிறிது சரசில் வைக்கப்பட்டன வென்றும், அவற்றை மயம்....." எடுத்திக் கொண்டு வந்த வீமாரிச்சுவர்க்குக் கொடுத்தன(கி)".

விவிலபாரதம்: இராயசூய: 7. ஸவ. மூ. கோ. பதிப்பு உரை விளக்கம்.
பக். 11. (அது ஸ்ரீமத் ராமாயணம் பற்றியது)

எவ்வும் இக்குறிப்பு அசுரரெனப்படும் பழங்குடி மரபினர் பெருவீரம் உடையராயிருந்தனர் என்பதைச் சுட்டும்.

Indian literature is replete with a number of mystical weapons, which seem to have been used by superhuman heroes and which legitimately belong to the Daiva and Asura form of combat. They were chiefly fought with charms and spells. The Atharva Veda Samhita is full of these.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page 267 (1948).

இ - ய - க் - - - 5

தேவதேவ பொருள் உணர்த்தும் உத்தேசம் - கவிதா - கவிதா - கவிதா - கவிதா - கவிதா

புலவர் உணர்த்தும் மனித மாண்புபுகள்

Apprenticeship to any art goes deeper than learning the use of tools and methods of work. The worker's whole mental attitude must become habituated to the spirit of his pursuit. .... In the great field of literature, too, this is so. There must be evolved the literary mind conscious of its high calling, and with all its faculties united and concentrated on the large art of expression. This is more than being expert in knacks and methods; it is a dominating current of life; it has to be fed and supported by systematic self culture.

John Franklin Genung: The Working Principles of Rhetoric. Page 396 (1901).

"பேர் அவை முன்றிலும் தளர்வு இலாதவர் கற்ற கலை கலங்கிலும்"
(விவிலிபாரதம்: பதினேழாம் பேரார் - 184. பக். 597. மரீரே பதிப்பு) (1959)
என்றும் கவிமனது கூற்றில், கலையில் திறன், அதனை உணர்த்துவோர் திறன், ஆகிய இரண்டையும் வஞ்சினக் கூற்றாக விவிலி அமைத்திருப்பது கொண்டு அவருடைய கருத்தைத் தாம் உணர்ந்து, தம் திறமையால் பிறர்க்கு நன்கெடுத்துக் கூறி, அவரை வஞ்சலிக்கும் நாநலம் மிக்க பெருமக்கள் நன்கு செய் நன்குதருவாய் அவைக் களத்திலிருந்தனர் என்பது, "நல்லோர் குழியு நாநலில் அவையத்தி, வல்லராயினும் புறம் மறைத்துச் சென்றோரைச் சொல்லிக் காட்டிச் சொர்விலி விளக்கி, நல்லிதிக் இயக்கும் அவன் குற்றம் ஒழிக்கலும்" என்றும் மலைபடுகடாத்தார் (வரி 77-80) அறியலாகும்.

A figure of speech promotes clearness or concreteness by associating the object of thought with some other object; so that either by what is associated or by the simple juxtaposition the thought gains. And thus the gain may be in clearness..... or in concreteness..... more impressive to the senses.

A figure of speech promotes emphasis..... by calling out the thought itself into greater distinction, ... upon the reader's feelings, and thus the effect is heightened.

John F. Genung: The Practical Elements of Rhetoric. Pages 87, 96 & 97. (1887)

"தேவதேவ உண்மையும் பொருள் உண்மையும்
மாரிதல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறிவாதோரையும் அறிவிக் காட்டித்
நினைவு புத்தேவ திறந்தும்"

- புறநானு ம:27. வரி 11-14.

"சூயித அண் வெந்திறல் உண்மையும்
நினைவு அண் தன்பெருத் சாயனம்
வானத்த அண் வண்மையும் முன்றில்
உடையது துதி"

- புறநானு ம:55. வரி 13-16.

இவ்வாறே, படைப்பில் உள்ள விழுமிய பண்புகள் படைக்கப்பட்டுள்ள
இயற்கைப் பொருள்களாகிய ஞானம், திகை, மானம் ஆகிய மூன்றின்
கூட்டில் விளங்குகின்றன எனவும் கருத்தாக, "நினைவின்மையும் வினாக்களும்
ஞானம் உன், நினைவு, தன்மையும் சாயல்திகைகளும், நினைவு கருத்தின்ம
யும் மானியும் எனவும் பரிபாடல் (4:25-27) பகுதி விளக்கும்.

Education is the continuous reconstruction of experience; it is not the transmission of a body of beliefs but a process of growth. Education is the process of sharing experiences in associated living.

Harold H. Titus: Living issues in Philosophy.
Page 269 (1968).

வினாபாரதம்: ஞானஞானம் கருத்தாக: 48. பக். 47. மற் றே பதிப்பு (1959)

Thus then, we are on the high way towards the doctrine long ago enunciated by Pestalazzi, that alike in its order and its methods, education must conform to the natural process of mental evolution that there is a certain sequence in which the faculties spontaneously develop, and a certain kind of knowledge which each requires during its development; and that it is for us to ascertain this sequence, and supply this knowledge.

Herbert Spencer: Education. Page 61 (1929).

When a man wants a piece of information he has to know where it is in his mind and go and get it..... The man whose unconscious mind works for him has a tireless and efficient orderly who will in a second produce any information likely to be of service.

J.C. Hill: The Teacher in Training. Page 77-78 (1941).

You may know all the philosophies, all the arts and sciences, but as professor James insisted, the human relationships are the main thing. The ability to deal with others, a winning sensitiveness to the rights and feelings of your fellow mortals constitute the difference between learning ~~the~~ and refinement; between information and culture between knowledge and social order.

Albert Edward Wiggam: The Marks of Educated Man.
Page 75 (1930).

... it is literally and actually true that "nothing succeeds like success". The habit of succeeding rolls up like a snow ball until it sweeps everything before it. When you have made your nervous system your friend instead of your enemy, all the habits of a life time, all your dynamic force, all the faith, hope and flood of your nature is behind you in every undertaking. You cannot fail, for the literal and actual reason that your whole mind is filled with the picture of success and failure has become unthinkable to you.

IBID. Page 115 (1930).

திருக்குறள்: ஞா: 10.

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:67.பக்.159. மற்ரே பதிப்பு (1959).

"தருவதோ குருகுலம் தனக்கு?" "மதி உணர்ந்தவர் குதில் மேல் ண்ப்பரோ மனம்"
"அழகுபேர் அறிவாக் கொண்டவர்.....கழகம் ஆடும் பெறவரோ?"
"எல் லையோ.....குதிலுக்கு எதிர்?"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:62,64-66.பக்.158-59.மற்ரேபதிப்பு(1959)

"காவலன் வலி நாடி மறப்பத கூடல் அன்றே"
"நா லு எஞ்சும் எந்தை வாழ் அத்திலு நகர்க்கு"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:73-74.பக்.160. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"குதிலில் வெளிச் சொல்கை தோற்றமும் புகழும் அன்ற"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:33.பக்.155.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"குதிலுட் விழி இலா வென்றி வேந்தன் விதர லு அழைத்த"
"இன்னே எஞ்சு என்ருள் வலித் அனதம் போலுள்"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:49,50.பக்.157.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"வசை அறம்புகழ்த் துணவர் இன்ற உரைத்தீததே வார்த்தை ஆயினும்
அசைவு இல் அழிபுடைத் தந்தை சொல் மறப்பதோ"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:72.பக்.160.மற்ரே பதிப்பு (1959)

'தன் கருத்தின்படி ஒன்றும் நடவாத' என்ற சிறப்புப் பொரு லு
'விதியி லு யாவரே எதிர் வெல்வார்' என்ற பொதுப் பொரு ள்
சாதித்த நிறுவலால், இரண்டாமடி - வேற்றப் பொரு ள் ண்ப்பன.

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:68.ண.மு.கோ.உரை வினக்கம்.பக்.232
ண.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில் லு)

"வென்ற குதிலில் யாவையும் ணரலு விருகிலு அழைத்திட்டால்"

"அவருடல் விழையும் நதிபு இவிலேவிடா"

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:69,70.பக்.159.மற்ரே பதிப்பு (1959)

"கறவாதன சொல்லுது என்" "கறவாதன என்றது - 'வரதகுறி பணிபுற
தொழில் மறக்க நாடி யாவர்' எனவும், 'குதாட்டம் அறிவுடையோர்
செய்கையின்ற, பாதகத்தில் ஒன்ற எனவும், 'விதியி லு யாவரே எதிர்
வெல்வார்' எனவும் ளரியோதனல் பக்கல் செல்வ வேண்டுகது அவ சியமென்பத
தோன்றத் தருமன் கூறியணுநிறை. ண.மு.கோ. எழுந்தருளப்பர்.

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:72.பக்.238.ண.மு.கோ.உரை வினக்கம்.
ண.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில் லு).

விசையல்.....மொழிந்ததும்.....விமல் மாற்றமும் ண்டு
.....தருவதும் தம்பியும் 'எஞ்சல் தகாத' என்ருர்.

வில்லிபாரதம்:குதபேரர்:72.பக்.160. மற்ரே பதிப்பு (1959).

விவரம்: குறையோர்: 62,72,73.

"ஐயும் தேர் மேற்கொண்டார்"

விவரம்: குறையோர்: 76.பக்.160.மற்றே பதிப்பு (1959)

மீளக் கொடி தன் இருதாள் மிகை வீழ்ந்த, 'நித்தல் அருள் உண்டு எனில்....
என் காதலன் கோலம் நீதியும் குறி;

விவரம்: கீசகன் வதை: 14.பக்.280.மற்றே பதிப்பு (1959)

'பழங்கலம் பாவமும், இம்மை தானும், மறமையும் பார்த்திலே;
மாறவில்லை"

விவரம்: கீசகன் வதை: 5.பக்.288. மற்றே பதிப்பு (1959)

"இந்த நாளிமலர்.....மாலை நல்லி மீளாயி" "கண்ணி நில் உருக்
காணும்,.....கண்ணி இப்பறக் கட்டுரை கேட்டிதம்.....உயிர் நிற்கும்
நீ.....கே வருக"

விவரம்: கீசகன் வதை: 16.பக்.290.மற்றே பதிப்பு (1959)

"வகை இலாத மரபின் வந்தோர், பிறந்தாரம் ஆனவர் தம் முகம் பார்ப்போரா....
என் அருகு உறில் ஆர்போம்"

"வெம் பாதகம் பகர்நீ..... பாணை நீ"

விவரம்: கீசகன் வதை: 6, 17.பக்.288,291.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"வேந்தனக்கு அழிவு செய்தி; அறிவின போலும் நீ"

"அழிவு இலாத பெருங்கிளைக்கு அல்லல்கள் அழிவு வந்தது அறிந்திலே"

விவரம்: கீசகன் வதை: 5,17.பக்.288,291.
மற்றே பதிப்பு (1959)

தருபதல் மாமகன் ஓர் ஐயோ
தட்டல் அன்றி, ஒற்றையும் என்னை மெய் தன்னவார் இலை
என்ற செப்பலும்
நீட்ட செல் கைத்தரணியின் காதலி நிலை இலாமல்
நெறி அற்ற தம்பியால்,
மீண்டும் அவ்வழி ஏகு என்ற உரைப்பதே!
விதியை யாவர் விலக்க வல்லார்களே.

விவரம்: கீசகன் வதை: 18.பக்.291.மற்றே பதிப்பு (1959)

"காதல் மிகுழைக் கற்றவும் கைகொடா, துதல் கண்ணகித் துஞ்சவம்
போலமாக" என்றும் சிவச சிந்தாமணி (1632) யும், தணிய தா ம பல
கற்கும் மந்திரத்தல் உண்மை அறிவே மீதும்" என்றும் திருக்குறலின் (373)
உரைமல் அதனை எடுத்தாலும் பரிமேலழகர் குறிப்பும், "எல்லாரும் எந்தனையும்
வெட்டாரமல் நீய்; விழைபவன், தலைகை, வெண்கலம் வெட்டாவினும்,
உறர்பாவ திட்டா விருதல் அறித" என்றும் நாலடியாரும் (பழனினை-9)
அப்பாடல் வரும் அதிகாரத்தல் பிற்பாடல்களும் நல்லோர் தயோர்
அனைவரையும் அழ் விலக்குதலில்லை என்றும் கருத்தை விளக்குவன.
"அழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கிற் பாவதோ" என்றும் கம்பர் கற்றம்(கம்ப:
அயோத்தி நகர் நீதி:158)(1958) நல்லோர் தயோர் அனைவரையும்
அத பற்றி நிற்றலே கட்டும்.

The attempt to overleap the law of karma is as futile as the attempt to leap over one's shadow. It is the psychological principle that our life carries within it the record that time cannot blur or death erase..... great emphasis is laid on the law of karma..... The karma theory embraces in its sweep men and gods, animals and plants.

S. Radhakrishnan. Indian Philosophy. Vol.I.
Page 245 (1966).

"வினைப்பயக் அவிவாறுதலாக வினைத்த விட்டது! ஈர்வ வல்லமையும் உரின காவச் சக்கரமாஸது வினையி விதியைச் சிரமமாகவே நிறைவேற்றிவிட்டது. ஆகாயமனாவிய, தமது அந்தப்புரத்தில் இருந்த வண்ணம் இடியை இடித்த வரும் ஜோக் தேவருக் கட பழவினையைக் கடக்க வல்லவர் அல்லர்"

Homer Iliyatham. Ed by Periasamy Theoran &
P.Thirikuda Sundaram. Page 518 (1961).

"Such genuine religious feeling as is to be found in Homer is less concerned with the gods of Olympus than with more shadowy beings such as Fate or Necessity or Destiny, to whom even Zeus is subject. Fate exercised a great influence on all greek thought, and perhaps was one of the sources from which science derived the belief in natural law".

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page 29 (1954).

Before philosophy began, the greeks had a theory of feeling about the universe which may be called religious or ethical. 'According to this theory, every person and everything has his or its appointed place and appointed function. This does not depend upon the fiat of Zeus, for Zeus himself is subject to the same kind of law as governs others. The theory is connected with the ideal of fate or necessity. It applies emphatically to the heavenly bodies. But when there is vigour there is a tendency to overstep just bounds; hence arises strife. Some kind of impersonal super Olympian law punishes hubris, and restores the eternal order which the aggressor sought to violate. This whole outlook....passed over into philosophy..... It is the source of the belief both in natural and in human law and it clearly underlies Plato's conception of justice.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Pages 137-38 (1954).

4
அந்தக் குற்ற வேத தத்துவக் கவிகொண்டு ஆய்ந்த இவ்வு நோக்கம்தான். வல்லமை மிக்க ஆழித் திறம் கொண்டு மனத நவ மாண்புகளைப் புலவர் எவ்வாறு வகைப்படுத்தியிருவர் என்பதே ஆய்வில் குறிக்கோளி. பெருவருள் அபிமத மாபீத்தப்பொழுது "அவ்விதியை வெல்லும் விரகு ஆர் வல்லவரே?" எனக் கவிக், கற்றுக்கூடும், அவைத்தாமக், உறங்குகூடக் கொண்டுமுடிந்த இனம் பாண்டிவரை, நிரவரபதி நீனைத்த அழுதப்பொழுது, "விதியினை எனரே வெல்பவர்?" எனக் கவிக் வினாவிய கற்றுக்கூடும் விரிவி ஆழித் வல்லமையை எடுத்துக் காட்டிச் செல்கிறார். இவ்விதக்கவியும், இனம் விரர் தம் பேராற்றும், அஞ்சாமை ஆய்வற்றை வகைக்குதற்குப் புலவர் ஆழித் வல்லமையை ஒருபுறம் வற்புறுத்தும், பிறிதொருபுறம், ஆய்வும் முயற்சி வகை (பதினெட்டாம் போர்.183.பதி.649. மரேர பதிப்பு) எவ்வும் கருத்தையும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். தரியோதனனின் தொண்டில் அடித்த அனாத்திரப் போக்குதற்கு, எம்மக்குக் குறிப்பிப்பாக அருச்சுனன் வளர்த்துக் கவிக் பகலியில் இக்கருத்தினை அமைத்திருவார். எனவே,

ஹோமியம், அதன் மததலையாகிய ருயர்ச்சியாகியும், அவ்வகையில் திறம் கொண்டு தம் இலக்கிய நோக்கைப் புலவர் வெற்றியுற நிறைவேற்றனர் என்பதே கருத்தே.

காவியங்களில் வரும் தத்துவக் கதைகளை ஆராயும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் இவ்விருவகைக் கோட்பாடுகளின் ஆட்சிப்பயம் நன்கெடுத்தக் காட்டியுள்ளனர்.

"The Mahabharata believes in the force of Karma, or the fatality of the act..... Attempts are made to reconcile the law of Karma with the freedom of man. While the general tendency of the karma theory is the effect that there is no room for independence by the side of its iron necessity, still there are redeeming features. Human effort can modify karma. Karma is compared to a fire which we can by our effort fan into a flame or extinguish altogether. .... It is also admitted that success in any enterprise depends not merely on Karma but on the effort of the individual."

S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I.
Pages 508-09 (1966).

ஹைம எதிர்த்துப் புறங்காட்டும் வல்லமையை மையமாகக் கொண்ட ஹினைக் கதைகளான, ஹரிச்சந்திரன் கதை, சாவித்ரி கதை முதலியவை தம் கொள்கைக்கு-ஹினை குற்றலை உணர்த்தும் கொள்கைக்கு-எதிராக உள்வெய்யின், அவற்றை எடுத்ததச்சித் தம் பாரதத்தில் குறிப்பிடாமல் விலக்கி விட்டனர் என்பது ஆராய்வினர் எடுத்ததக்காட்டுகின்றனர்.

"Both these stories (Hariscandra and Savitri) run counter to the Doctrine of Destiny which Kuttacocan develops in his epic, and are out of tune with its general spirit. They are therefore rejected."

Dr. Chalmat Achyuta Menon: Kuttacocan and his age.
Page 141 (1940).

விவியும், எடுத்ததச்சினைப் போல, ஹைக்கொள்கைக்கு மாறானமை பற்றி அக்கினைக் கதைகளை விலக்கியிருத்தல் கடும். காவியமியற்றும் ஆசிரியர் தம் கருத்து, கொள்கைகட்டுதற்பத் தம் கதைகளைக் கட்டியும் குறைத்தும் நடத்திச் செல்வர் என்பதே சங்குக் கருத்தக்ககை.

விவியாரதம்: சடாகரன் வதைச் சருக்கம்: 20. பக். 259. மற்ரே பதிப்பு (1959)

Good is identified with the right performance of function, the right performance of function is pleasant, and pleasure is the end of man. Spencer's distinctive contribution consists in the answers which he gives to such questions as "Why pleasure is good, what sort of conduct is likely to produce it for us, and why does it do so"..... It is not enough, says Spencer, that the ethical philosopher should point out that some things are pleasant and these things are good. He must also demonstrate why it is they are good."

G.E.M. Joad: Guide to the Philosophy of Morals and Politics. Page 368 (1948).

"Pleasure, then, invests any vitality promoting evolution-furthering form of behaviour, while pain is a sign of the

maladjustment of the organism to its environment. Now a badly adjusted organism will have an inferior chance of survival to that of a well adjusted one. Hence conduct which tends to adjust the organism to its environment will have a greater chance of being stamped into the customary behaviour of the species than conduct which does not. There will therefore, be a natural tendency for painful forms of conduct to be eliminated and for pleasant forms of conduct to become habitual.

IBID. Page 368-69 (1948).

"இனிக் குடிப்பிறந்தார்க்கு உரியவா னுட்கு கறவாக் தொடங்கி" எனவும் "எஞ்ஞான்றும் தந்திலேயில் தாழாமையும்....தாழ்வு வந்தழி உயிர் வாழாமையும்" எனவும், "செயற்கரிய செய்தல், தருக்கிமை, பிறர்குற்றம் கருமை எவற்றை முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியோரது தக்கம்" எனவும், "பல னுட்களாரும் நிறைந்து அவற்றை அடல் தக்கம்" எனவும் வரும் பரிமேலழகர் குறிப்புகள், விழுமிய பண்புகள் சான்றோர் கடைப்பிடியாய் விளங்குதலையும், அக்கடைப்பிடியாக அவர் பெருமை விளங்குதலையும் சுட்டுவன.

திருக்குறள்: மானம், பெருமை, சான்றிமை (அதி 97, 98, 99)
ஆசியவற்றில் அவதாரிகைகள்.

The character of Bhishma in the Mahabharata as that of Sita in the Ramayana is a proof that Indian Philosophy was completed before the epics. But that philosophy itself, we must remember, was directly related to the common life of common folk.

Nivedita. The Web of Indian life. Page 112 (1918).

The hauteur of the East lies in the very knowledge that its civilization has nothing to fear from the social and intellectual experiments of its youngsters, or even from such complete changes of mental raiment as amongst newer peoples would constitute revolutions of thought for the effort of Eastern Civilization has always been to the solitary end of moralising the individual, and in this way it differs essentially from western systems of culture, which have striven rather for the most efficient use of materials.

Nivedita: The Web of Indian Life. Page 114 (1918)*

"நீ வேண்டும் ஊனை வேண்டிய லாறே நினக்கு இப்பொழுதே அளிப்போம்" என்ற கிருஷ்ணரீட்சகனரின் உறுதி மொழி கறிவரென்ற சிறப்புப் பொருளை, பின்னரண்டறித் தரும் பொதுப் பொருள் கொண்டு விளக்கியதால், வேற்றப் பொருள் அளிப்பன.

விவிபாரதம்: காலிடவதகம்: 22. ஊ. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 437.
ஊ. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

"பெரியோர் அறிதிகள் கேட்ட அரிய வழிக்குதலை - தாள் அறிந்த பெற்ற அழிந்தமயமான நெய்க்கி கணிய ஒளவைக்கு ஈந்த அகிமால் முதலையாரிடத்தம், வழிக்குதற்கேற்ற வகிலை வழிக்குதலை - ஈர்ந்தப் பிராமண வேடக் கொண்டு வந்த சிவபிராணக்குத் தம் மனைவியவீந்த இயற்பகை நாயனார் முதலியோரிடத்தம், தம்மிற் பெரிய வழிக்குதலை - போரீட்சகத்தில் தாள் குற்றவிரார்க்கி கூட்கும் போது முகியவகிகொண்டு வந்த கிளிபிராணக்குத் தவற புணியகிலை யந்த கரினில் முதலியோரிடத்தம் காண்க".

விவிபாரதம்: காலிடவதகம்: 22. பக். 437-38. ஊ. மு. கோ. வினக்கம்:
ஊ. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

விலிபாரதம்:காண்டவதகனச் சருக்கம்:3.பக்.114. மற்ரே பதிப்பு (1959)14

இவ்வாறு, கொடையிப் பதிப்பு கொண்டு, இருவரும் தம்முள் ஒத்த பெரியவர் எனக் கறம் இக்கருத்தாலும், தெய்வ-மாணு ஒருமினைப்பித்த தத்துவத்தை விலிவி வினாக்கிளர் எப்பகை நக்கு உவரலாம்.

மயல் 'அருச்சுனி' அபயம்' என்ற அரற்றி, அருச்சுனல் அபயம் கொடுக்க, அம்மயனைக் கொல்லும்படி கோபத்தாற் றுக் சிவந்த சக்ராயுதத்தை யெடுத்த கிருஉத்தனும், அருச்சுனனபயம் கொடுத்ததைக் கண்டு தாலும் அவல் பக்கல் கருனை செய்தானென்பது வினாக்க 'திலிசி' செய்க்குமால் கருனை செய்தனல்'என்றி.

விலிபாரதம்:காண்டவதகனம்:74.பக்.475.வை.மு.கோ.வினாக்கம். வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

மயலில் திலினை இலினதெய்துக் கூட்டப்பட்டவது. கிருஉத்தர்ச்சுனர்க்குப் பகைவராயினர்க்குத் துனை போயினமையே அவல் செய்த திலினையாலும்.

"உம்மால் இலிற அருவினையேல் உயிர் பிழைத்தேல் நீர் தந்த உயிர்க்கு வேறு ஓர் கைம்மாறு இல்லை"

விலிபாரதம்:இராயகுயம்:3.பக்.126.மற்ரே பதிப்பு (1963)

என்றும் மயலில் நன்றிக் கூற்ற, அருச்சுனலில் அருட்பகைப் புலப்படுத்தும்.

'மயனைக் கொல்லும்படி கோபத்தாற் றுக் சிவந்த சக்ராயுதத்தை எடுத்த கிருஉத்தனும்.....அவல் பக்கல் கருனை செய்ய..... அந்த அபத் காலத்தில் அவர்கல் உயிர்,காத்த உதவியதற்குச் சமமான அரிய பொருல் உலகத்தில் வேறு எதுயுமில்லாதல் பற்றி 'நீர் தந்த உயிர்க்கு மீட்டொர் கைம்மாறு வேறு இல்லை'எல்(யுல்).

விலிபாரதம்:காண்டவதகனம்:வை.மு.கோ.உவர வினாக்கம்:பக்.7. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

விலிபாரதம்:காண்டவதகனச் சருக்கம்:55.பக்.125. மற்ரே பதிப்பு (1959).

A particular object or event, which is the subject of description or narration, we portray by singling out the features wherein it is most unlike every other; a generalised object, which is the subject of exposition, we set forth by naming the features wherein all individuals of its class are alike.

Objects exist in nature only as individuals, the generalisation, which groups different objects by like characteristics, thus including many under one name, is in reality a creation of the human mind, and owes its completeness to the observers acumen and thoroughness. It is not meant by this that generalisation is an uncertain or arbitrary process. The qualities and resemblances from which it is made up really exist, and it is a real interpretation of what is in the nature of things. Only we are to remember that in exposition we are dealing not with an object whose parts and peculiarities are displayed in space before us, as in description, not with an event, whose incidents succeed each other in time, as in narration; but with a man made concept, whose aspects and divisions are discerned by the laws of thought and association that exist in human minds.

John F. Genung: The Practical elements of Rhetoric. PP 385-386. (1887)

"ஒருவரும் (அருச்சுனனும், கணிகனும்)..... மாமுனி உட்கறி உரிய போனகம் இருவர் இக்கணத்திற் என உலகையொரு ஊர செரிதார்"

விவிலபாரதம்:காண்டவதகனம்:3.பக்.114. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"வனத்திதத்..... தழவலக் தகரிந்திருகா லெ,
சிவத்திதவர், மயனும்....."

விவிலபாரதம்:காண்டவதகனம்:56.பக்.125.மற்ரே பதிப்பு (1959)

'செரு' எஹ மாற்றம் கேட்டு, சித்தையில் உலகை பொகிக.....மார்பும்
வாகுபுதரமும், பூரித்த.....ஒருப்பட்டாகி.

விவிலபாரதம்:நிவாதகவசரி காலகேயரி:17.பக்.216.மற்ரேபதிப்பு(1959)

"போரி எஹி புகலம் புனைகழல் மறவரி" - புறநாணுறு:31.வரி.9.

"தழவிலக்கு ஒருவக் ஊ மைந்தனம்.....
சிந்தையில் நிகழ்ந்தத ஒகிய செப்புக எஹ(ருகி)."

விவிலபாரதம்:நிவாதகவசரி காலகேயரி:13.பக்.215.மற்ரேபதிப்பு(1959)

கொண்டப் பண்பும் வீரப் பண்பும் ஒருவகித்தே நிற்பதில்லை எனவும் கொண்டக்குக்
கண்ணெனும், படைக்கு அருச்சுனனையும் நூல் வல்லாரி கருவரி எனவும் ஆயினும்
அவ்விரண்டும் சிவகண்பால் அமையவே, அவ் வகமவு கண்டு அவனைப் பலரும்
போற்றினரி எனவும் சிந்தாமணி கறும்.

கொண்டபுலும் ஒருவக் கொலும் கற்றிறும் கொடிய வார்போரிப்
படையுளும் ஒருவக் எஹ.....தூல்
நடையுளரி சொல்லிற்ற எல்லாம் தம்பி சிவகண்குட்
கண்டாம்.....எஹ.....தொழுது நிற்பாரி.

சிந்தாமணி:464. உ.வே.சா.பதிப்பு (1949)

கொண்டவிலும் ஒருவக் கொடுப்பாகி: படைவிலும் ஒருவக் கொடுப்பாகி:
ஒவ்விரண்டும் ஒருவகித்தே நிற்பாவகிறே, ஆயினும் இவ்விரண்டும் சிவகண்கித்தே
கண்டெமெஹ தம்பிற் கறி அவனைத் தொழுது நிற்பாரும்..... இவற்றிக்குக்
கண்ணம் அருச்சுனனும் கொகிக.

நா நச்சிதர்க்கினியரி உரை.

"வெக்சில விதேத வீரகி.....செருத்திதாழில் கோலம் செரிதாஹ"

"மாதணிப் பெயராய் அந்த வஞ்சகரி எச்சிதையரி"எஹுகி

"அவலம் (மாதவியும்)..... அடினார வகதத்திற்கு எஹுகி"

விவிலபாரதம்:நிவாதகவசரி காலகேயரி:21,22,15.பக்.216.
மற்ரே பதிப்பு (1959)

விழுமிய உயரினுகி கருதித் தனியினிகி, குடும்பம் நாடு உலகம் ஆகியவற்றை முறையே
தறக்க முற்படல் வேண்டும் எஹ விதரகி திருதராட்டிரககிதரைத்ததாக வரும்
கருத்த ஈகிடுக் கருத்ததக்கக.

"When Vidura was advising Dhrtarastra that rather than not give
a share of the kingdom to the Pandavas, at the desire of
Duryodana and thereby run the risk of the whole class being
destroyed in the resulting war he (Dhrtarastra) should give up

the single individual Duryodhana, though Duryodhana was his son if he was obstinate, he (Vidhura) in support of that position has said.... "for protecting a family one person may be abandoned; for protecting a town a family may be abandoned; for the protection of society a town may be abandoned; and for the protection of the Atman even the earth may be abandoned".

Bala Gangadara Tilak: Gita Rahasya. Page 557-58 (1935).

A utilitarian view, that smaller ends should be given up in preference to higher and higher interests, has been propounded. The individual should be sacrificed in the interest of the family, family should be given up for the sake of one's own country, country should be abandoned for a still higher end and for the interest of the higher self, that is, liberation, one should leave the whole world.

Surma Das Gupta: Development of moral Philosophy in India. Page 26 (1961).

விவிலபாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர் வதைச் சருக்கம்: 17. பக். 216. மறிரேபதிப்பு (1959)

"தேவர்களுக்கு இடைவிடாமல் இடையூற பல இயற்றி வந்த இவ்வசுரர்களை அவிந்திராதி தேவர்களில் வேங்குகோனிலுள் அருச்சுனன் தாள் அருந்தவம் புரிந்து பரமசிவத்தர்ப் பெற்ற பாசபதாஸ்திரம் முதலியவற்றின் உதவியைக் கொண்டு பொருது ஒழிக்காது.

விவிலபாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர் அவதாரிகை: பக். 125. வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

அருச்சுனன் அசுரர்களை அழித்ததற்கு அமைந்ததால் எல்லாம் பொருளை 'திருவொக்கும் வகைமை வீரன் மறக்குமோ தேவர் கேட்டால்' என்பது சமர்த்தித்த நிறைவால், தொடர்நிலைச் செய்யுட் குறிப்பை.

விவிலபாரதம்: நியாதகவசர் காலகேயர்: 17. பக். 140. வை. மு. கோ. விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

The warrior's code enjoined that, once challenged, the kshatriya must respond. If he did not, he was not doing his duty. It is said that having heard that he had been challenged to fight, a kshatriya laid down his crown and braided up his hair, an outward sign of hasty preparation for the fight. He thus extricated himself from disgrace and from the sin arising out of the non observance of duty.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India. Page 56 (1948)

To fight to the death, for these great possession (defence of family's honour and of country's welfare) to feel that is honour or die for them and dishonour to retreat from them to give up everything material for them, to war for them to the last man, is just true and righteous war, and there is not a thought or a passion connected with it which does not exalt and ennoble, not only the persons and the nation which

wage it but the whole body also of humanity to whom the great tradition of this defence is handed down, and whom the memory of it inspires, teaches and ennobles.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page 58 (1948).

"உம்பர் பகை போய் வெற்றும்" - ஒப்பதாம் போர்:11.பக்.431;
"தஞ்சை மிகவும் பொருத பெற்றியாக" - பதினாறாம் போர்:188.பக்.534.
மற்றே பதிப்பு (1959) "இளையவர் தென்னை ஓட வெற்றும்" - பதினேழாம் போர்:102.பக்.585. மற்றே பதிப்பு (1959) என்ன இத்திறம் வெல்லுதலாக அருச்சுனி அரக்கரொடு பொருத செவ்வையப் பாரதம் போர் நிகழ்ச்சிகளில் வைத்துப் பாராட்டி அருச்சுனனின் பெருமையைப் போற்றவர் வில்லி.
"தேவர்களுக்குப் பகைவரான நிறாதவைகள் காலகேயர்களை வென்ற சயித்த அருச்சுனனும்" - ஒப்பதாம் போர்:11.பக்.206. ஸ.மு.கோ.பதிப்பு.
"நிறாதவைகள் காலகேயர் என்னும் அசுரர்களைப் பிற்படுத்திப் புகழ் போர் செய்த பெருமையையுடையவனும் அருச்சுனி - 14ம் போர்:188.பக்.372. ஸ.மு.கோ.பதிப்பு ( ) "தேவர்களுக்குப் பகைவர்களான நிறாதவைகள் காலகேயர் முதலிய அசுரர்களை ஒழிப்பது சயித்த அருச்சுனன்(ன்)."

வில்லிபாரதம்:பதினேழாம் போர்:102.பக்.105.ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (1968)

The Hindu Science of warfare values both niti and Saurya, i.e. ethical principles and valour. The term nitisastra, which was the title given to books on ancient Indian Polity, shows that though the subjects treated in them were secular, still they had their basis in religion. In fact religion governed the actual life of every person from birth to death. It was therefore realised that the waging of war without regard to moral standards degraded the institution into mere animal ferocity. Hence there came into being the ethical code and the code of law gives the authors of the Dharmasutras and the Dharmasastras. A monarch desirous of dharma vijaya should conform to the code of ethics enjoined upon warriors.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page 58 (1948).

காவிய மாந்தர் காலத்தில் ஊர்தம் வாழ்விலேயே நிகழ்ந்தனவின், இச் செய்திகள், மிகப் பழக்காலத்தில் நிகழ்ந்தவை என்றும் பொருள் உரைத்தும் வகையில், புராணம் என்னும் சொல் இங்கு ஆயப்படவில்லை. இயற்கையை இறந்தவராய், அதை நிலையினராய் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் என்றும் பொருளில், ஆக்கிச் சொல்லான mykology என்னும் சொல் உரைத்தும் பொருளில் அஃது ஆயப்படுகிறது.

The puranas contain the truth dressed up in myths and stories to suit the weak understanding of the majority. The hard task of interesting the multitude in metaphysics is achieved in India.

S.Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol.I.
Page 25 (1966).

"கவிதை....பாண சொல்லாக் மதி இலென எய்தேன் என்ருள்"

வில்லிபாரதம்:பழம்பொருத்தம்:4.பக்.273. மற்றே பதிப்பு (1959)

"கவிதைகே கருதலுமகி, எய்த என் தன்னை அகற்றி, யாறையும் இடாக் வெஞ் சாபம்"

வில்லிபாரதம்:பழம்பொருத்தம்:8.பக்.273. மற்றே பதிப்பு (1959)

அதனும்.....உரிமையே உரைத்தார்.....மத அளி தனப மார்பதம்
சேட்டாகி.....கவியும் நிறை கொம்பு அனைத்ததாகி.

விவிலாரதம்:பழம்பொருந்த:22.பக்.276.மற்றே பதிப்பு (1959)

விவிலாரதம்: பழம்பொருந்த சருக்கம்:15. பக்.274.
மற்றே பதிப்பு (1959)

நற்பதிப்பினார், தம் இயற்புக்கு ஏற்பவே எதனையும் கருவர எப்பதை,
"சொல்லவ அறிந்த சொல்லார்" (விவிலாரதம்:உத்தியோக பருவம்:கிருட்டினி
சு த:141. பக்.357. மற்றே பதிப்பு) (1959) என்னும் விதரக் கற்றல்
அறிபலாகும். அன்றியும் உரிமை உரிமைகா கறல் என்னு அருமை எப்பதையும்
அதல் பயகிக னையும் காந்தியட்கல் தம் வாழ்க்கை வரலாற்ற ன் பிவருமாற
கருகினர்.

"And what will you write? Supposing you reject tomorrow the things you hold as principles today, it is not likely that the men who shape their conduct on the authority of your word, spoken or written, may be misled". "If I had only to discuss academic principles, I should clearly not attempt an autobiography. But my purpose being to give an account of various practical applications of these principles, I have given the chapters I propose to write the title of 'The Story of My Experiments with Truth'". "If as being touched with pride, then he must take it that there is something wrong with my quest, and that my glimpses are no more than mirage".

M.K. Gandhi: An Autobiography. Introduction.
Page: XIII-IV. (1958).

.... as long as I have not realised this Absolute Truth, so long must I hold by the relative truth as I have conceived it. That relative truth must, mean while be my beacon my shield and bruckler. Though this path is straight and narrow and sharp as the razor's edge, for me it has been the quickest and easiest. Even my Himalayan blunders have seemed trifling to me because I have kept strictly to this path. For the path has saved me from coming to grief, and I have gone forward according to my light.

M.K.Gandhi: An Autobiography Introduction.
Page XV (1958).

விவிலாரதம்:பழம்பொருந்த சருக்கம்:22.பக்.276. மற்றே பதிப்பு (1959)

Hickok divided all human knowledge into two broad areas, the empirical and the rational..... In the empirical area, we test our ideas by their consequences in our experience. In the rational area validity is tested by means of the principle of sufficient reason, that is to say, the principle that every idea is connected in determinate ways with definite other ideas,..... Broadly speaking truth in empirical area is the correspondence of our ideas with fact; in the rational area truth is the coherence of any one of our ideas with all our other ideas.

Joseph.L.Blan: Men and Movements in American
Philosophy. Page 93-94 (1954).

The superior souls who focussed representative ages in their own selves became the embodiments of God in a special sense. These examples of men who established supremacy over their nature and made their outward substance reveal the God within are more effective for struggling individuals. .... later we get the divine spiritual Rama, who consecrates family life and affections, and Krishna who exhorts us to enter into the warfare of the world; and after him Buddha, who full of compassion for all life, works for the redemption of mankind. Last of all we have the avatar yet to come, the militant God (Kalki) who fights evil and injustice with the sword in hand. Great crises in human progress are signalised by the appearance of avatars.

S. Radhakrishnan: Indian Philosophy. Vol. I.
Pages 545-46 (1966).

"இராவியி, இராவியாக்கி எவ்வு உரைக்கும் இயற்பெயர் இருவரும் எய்தி
குரவிய கொடுமை புரிந்த, முயலும் மொயிப்புடிக் கவர்ந்திரு நாணி
.....அச்சதிக் பகை செஞ்சதனிக்"

"தருதிருடிக் அவர்கி இருவரும் முறையாக
தம்பியும் தமயனும் ஆனார்: ..... சிரக்குவையுடனே
புயவரை நிறையும் சிந்த.....சரக்குவ
சொரிந்தாக் - அமலிக்"

விவ்விபாரதம்: இராயசுயம்: 146, 147. பக். 148.
மரேர பதிப்பு (1959)

தற்பற்றித்திப் பெரியோர் பகைவரை அழிக்கும் பசிபு மறக்குவன எவ்வு தா லிக்விற்
கறப் பெனம்.

What seems to be supernatural is in fact either a spontaneous irruption of the phenomena of other nature into physical nature or .... a possession of the knowledge and power of the higher orders of grades of Cosmic Beings and Energy and the direction of their forces and process towards the production of effects... There are powers of the mind and the life force... and can be brought to bear upon material things and happenings.

Sri Aurobindo: The Life Divine. Vol. 19.
Page 874-75 (1972).

"விருத்த தெருகிடைவிக் வீழ்வதிக்முடிக்,
விவ்வித்த உரகிக் விருகிக்விருகு?"

"எனக்கு மகவ் இறக்கும்" என மகவாகிக்
மகவகிக் முகிக் விருகு?"

"காரியோகிக் திகரியிக் மகவத்தகிக்விருகு?"
"இருகிப்பறந்த கனக்கு ஈத எவ்விருகு?"

பெரியோர்கிக் திருவிக் பெருகிக் தாகிக்
எப்பொருகிக் பெருகிக் தாகிக்

விவ்விபாரதம்: பதிருகிக் பெருகிக் சருகிக்: 170.
பக். 532. மரேர பதிப்பு (1959).

The stages in the evolution of ideas have had almost the quality of the Hegelian dialectic: doctrines have developed by steps that each seem natural.... But the developments have not been due solely to the inherent movement of ideas; they have been governed, throughout, by external circumstances and the reflection of these circumstances in human emotions.

Bertrand Russel: History of Western Philosophy.
Page 667-68 (1954).

சாத்திரம், பதிப்புடைமை ஆகியவையே உலகம் நிலைபெற்றதும், அத வாழ்வதற்கும் காரணிகள் என்பது திருவிருவாரி கருத்து.

"சாத்திரம் சாத்திரம் குறித்த இருநிலைநாள்
தாக்காத மகிழ்ச்சி பொருள்" - குறள்: 2990.

"பதிப்புடைமையார் பட்டு உலகம் அஃது இன்றோம்
மகிழ்ச்சி மாயிவது மனி (குறள் - 996)

"அவர்க்கு குறிஞ்சியும் அதற்கு தாக்கம் ஆய்ப்பாகலாக, அவை எஞ்சான்றம்
உளவாகா" எனவும், "இருநிலைப் பொருள் தாக்குவது சாத்திரம் அந்நயாக
வருதலாக" எனவும், பதிப்புடைமையார் அந்நய பருதலாக உலகியல் எஞ்சான்றம்
உண்டாய் வாராநின்றது" எனவும், "பதிப்புடைமையார் சார்பிழைமையிற் றார்
சார்புமிகிற் மகிழ்ச்சி கட்டிக்குமாயும்" எனவும் பர்மேலறகர் அக்குறள் கட்டு
வகுத்தன குறிப்புகளும் உடல் எண்ணத்தக்கன.

The puranas were written mainly to popularise the abstract ethical and spiritual truths of the vedas and the upanishads by means of concrete illustrations from the lives of avatars, saints, sages, kings and devotees, whether historical or legendary. K.S.Ramasamy, the Indian Scholar, has thus described them.

.... the puranas are a vital portion of the scriptures of the Hindus. They are primarily an extension, amplification, and illustration of the spiritual truths declared in the Vedas. Outsiders may call them legends like the works of fiction or allegories, or as relating of yogic realities unconnected with the external material world. But the bulk of the Hindus and the main body of traditional opinion attribute to the puranas a double character, viz. illustrative value and impressive actuality. They have largely moulded public life, belief and conduct in our land for thousands of years, and they must be fully utilised by us if we are to realise the truths of the vedas. Here lies their permanent and supreme value to us.

Swami Prabhavananda: Spiritual Heritage of India.
Page 136 (1962).

.....வீதி..... தனி உயிரும் வீதநாள்;
நெருப்பின் சொக்கித் தானும்; நிலைப்பிழை நெஞ்சம் மெய்கை.

விதிபாரதம்: நச்சுப்பொய்கைச் சூக்கம்: 31. பக். 265.
மற்றே பதிப்பு (1959).

"மீண்டும் இப்படி வெள்ளை இரக்கம்
நாம் விரகுடிக் ஸ்ரீ கோஷி பாண்டு புத்திரர்
கோதம் எந்த அருள் இலாப் பாவியர்
தவித்தாரே"

விவிலபாரதம்: நச்சுப்பொய்கை: 3. பக். 261. மரேரபதிப்பு (1959).

விவிலபாரதம்: வாரணசம்: 43. பக். 46. மரேர பதிப்பு (1959).

"மாறகொண்டு விசயம் வீச வண்ணாவி வ வேறில்
கீழ் கொண்டு எதிர்த்த மல் விவிலகர் ஈடுபட்டதே"

விவிலபாரதம்: வாரணசம்: சருக்கம்: 78. பக். 52. மரேரபதிப்பு (1959)

"வாவி வவிலகல் மல்விவிலகர் ஈடுபட்டது - உருவக அவி"

விவிலபாரதம்: வாரணசம்: 79. பக். 191. வை. மு. கோ. வினக்கம்.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

விவிலபாரதம்: சூதபோரிச் சருக்கம்: 6. பக். 151. மரேர பதிப்பு (1959)

"தக்க சாதனரிக் போப் பெற்றிருந்தவால், தருமபுத்திரன் வலிமிக்ந்த இருந்த
இடந்தொரியாத அடக்க வல்ல நீ இவ்வாறு அடக்கியிருந்தால் தருமபுத்திரர்
உள்ளைய தகுதி தொரியாத உலகியம் மேம்படுகின்றனென்றும் பொருள்பட
நின்றவால், பிவிலகட்டி பிறிதொழிதலையியாம். . . . சஞ்சிகச் மருமகளு
தரியோதனன் லை மனத்தவரிலிற்றி உற்சாகமடைவிக்வும், வீரத்தால் வெல்ல
முடியாத தருமனைத் தால் செய்யுதி குடி வழியாற் கெடுக்குமாறு தரியோதனனைத்
தக் வழியே இவ்விலக்கியம் கருதி, தருமனை யா லையென்ற தாழ்த்தியும்,
தரியோதனனைச் சிலகமென்ற சிறப்பித்தும் இவ்விலக்கியம் முகமல் கறிவென்க".

விவிலபாரதம்: சூதபோரி: 7. பக். 176.

வை. மு. கோ. வினக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (ஆங்கிலத்திலிருந்து பெறவில்லை)

விவிலபாரதம்: விருட்டினி து தச் சருக்கம்: 120. பக். 354. மரேர பதிப்பு (1959)

"மாகு குழலும் தப்பிய வரிற்ற மாபோல், எஞ்சிற்ற போர் இராசராசன்"
(விவிலபாரதம்: நிகரம்: 68. பக். 312. மரேர பதிப்பு (1959) என்னும்
வரிவிலத் தப்பியோடும் புலிக் குத் தரியோதனனை ஒப்பிட்டுள்ளமையும், இவ்வரிவிலத்
உரை வினக்கம் தலையெந்த வை. மு. கோ. "தக்காடு புறக்காடு என்னும் வேற்றமை-
யிற்றி என்னும் ஒரு நிகராகக் கொடுமை செய்த தரியும் புலியை உலமை கறியதனும்,
தரியோதனன் வேற்றரசர்க்குப் போலவே, தனது தாயாதிகளான பாண்டவர்க்குத்
தன் புரிவியல்பினைப்பத தோற்றம்" என உரை வகுத்தவிலக்கியம் (வை. மு. கோ.
பதிப்பு: விவிலபாரதம்: நிகரம்: 69. பக். 151. (1960) அவ்வைய விவிலக்
நீர்மையைப் புலப்படுத்தும்.

"முறஞ்செவி மறைப்பாற்பு முரன் செய்த புவிசென்ற மறந்த லைக்
கொண்ட தா றிதவார் த லைவனைக் குறக்கதத்திலுடாவி போதி கரிததி
மருத்ததக், நிறஞ்சாடி முரன் தீர்ந்த நீர்மருப்பு எழில் யா லை" என்ற
முறஞ்செவி (16) ஆகி, யா லை புலியைக் கொன்ற போல, வீமன்
தரியோதனனைக் கொன்றான் எனவருத் செய்தி இவ்ருக் கருத்தத்தாகுத.

செவிலி மால் உயிர்: தருமன் மார்பு சுவேதன்

ஆனமம்: இருபுயம்

வெவிலி விமலம் விசயமம்: திறல் வி

மருத்தவார் மைத்தர் தாவி:

அம்மன் மார்பு அரசர் மந்தவன் அவயவாதிகள்

சுவேதன்

தக்கன் புலியைக் சூதபோத ஒருவரும்

ஒத்தத தா லையே.

நாரகம்: பண்டமம்: 51. பக். 382. மரேர பதிப்பு

--- in the employment of personification, there is a natural and wholesome tendency to introduce a human element of life or feeling into description; the object is seen not in dead objective form, but through the medium or atmosphere of sympathy or experience. In this way the share of the observer in the thing described is made intimate and real; he is provided, so to say, with a human standard to estimate it by..... the reader thinks himself into a position not only of space but of feeling, .. to look through eyes, young or old sympathetic or hostile of wonder or of fear, according to the human element that is infused into the scene. And all this of course makes a much more living thing of the object itself.

John Franklin Genung: The working principles of Rhetoric.
Page 499-500 (1901)

The figure endows inanimate things, or abstract ideas, with attributes of life and personality---- The use of personification inheres in the fact that we can follow the trails and acts of a person better than the attributes of a thing or an abstraction, as soon as the personality is suggested we are conscious of a kind of communion with it, a sympathy with its life and character.

IBID. Page 84 (1901).

"சேனையில் தோற்றத்தை ஒரு புருஷரூபமாகக் கற்பித்தாக் கறியவாற. உயிர் உய்யிலிருந்து அதனைக் கொண்டு தொழில் நடத்துதல் போலப் பரமாத்மா எல்லாச் சுவாதிதமாகியும் உயிலிருந்து அவற்றைக் கொண்டு தொழில் நடத்துதலால் 'செய்கனியால்' உயிர் என்றும் வீரர்க்கு எல்லாவற்றப்பிலும் மார்பு சிறந்த முற்பட வினங்குமாற போலத் தருமன் எல்லாநிலை சிறந்த முற்பட வினங்குதலால் தருமன் மார்பு என்றும் முக்கிய அவயவமாய் முன் விளங்குதல் போலச் சேனையில் செவதிப்பாச் செரு முகத்தில் நின்று வினங்குதலால் 'சேனையில் ஸ்ரீமன்' என்றும், தமது வலியையாற் புகை தொலைந்த வெற்றி தரவல்ல தோள்கள் போல விராட்சனார் தமது சிறப்பையாற் சந்தரு சங்காரத் தெய்வ வெற்றி விளைப்பவராதலால் 'வெண்கண் வீரனாய் விசயகு மிருபுயம்' தாங்கும், காலிகள் தாழ்ந்த உறுப்புக்களாயித் தம்மையுடையவன் நிலைத்தனில் செவ்வதற்கேற்ற கருவியாயிருத்தல் போல தரும சகாதேவர் ஸ்ரீமன் விரும்பியபடி தொழில் செய்பவராதலால் 'திறல் வில் மருத்தவர் மைந்தர் தாள்' என்றும் தேகத்தில் பிற உறுப்புக்களெல்லாம் ஏற்றபடி உதவுதல் போலப் போன்ற படைத் துணையாக வந்த அரசரெல்லாம் சமயோசிதமாகத் தொழில் செய்வதலால் 'அங்கன் மாமுடிவரசர் மற்றவ வவவவாதிகளாக' என்றும் உருவகப் படுத்தினார். முதல் முகிறுக்கினி கறிய இவ்வுருவகம் சுற்றடியிலுள்ள தற்குறிப் பேற்றத்திற்கு அங்கமாகிக் கலந்த வந்ததனும் உறுப்புப்பிற் கலவையாக"

ஸ்வ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: அறிவுகுப்பு: 16. பக். 340-41.
(1966)

சாவம் வஞ்சச் சஞ்ஜியோடு என்னிய
நாடி மைந்தரும் நச்சு எயிறு துணையும்
வாழம் மெய்யும் வருக்ககுகி துணையும்
கூலம் வெம்புகை ஓடுஅரவு துணை
அந்த நாகம் அழல் உயிற் கூலிடம்
சிந்த மேல் விரு சற்றழம் தோற்றமும்
முந்த, வாரிசிலைக் கையமுதில் வாகனம்
மைந்தன் வாரி மகழுகுகி மாரிந்தவே.

விவிப்பாரதம்: திரௌபதி மாலை: 100, 101. பக். 87. மற்றே பதிப்பு
(1959)

"உருவகவி. நாகம் பிறரை வருத்தவதற்குக் காலி காளாத்திரி யமல் யமனா தி எஃற நாகிடு விடப்பற்களே கருவியாதல் போல, சஞ்வி முதலிய ஓடிட்ட சதஉட்டர் களே இத்தொகுதிக்குத் தலைவராய் நிற்பவால், "நாவமைந்தரு நச்செயின" ஈ' எனப்பட்டது. வருக்கம் அங்குப்பு என்னுமுனர்"

விவிபாரதம்: திரைபதி மாலை: 101. பக். 322. வை. மு. கோ. உரை
வினக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

"கடுவொடு ஒருங்கியன ம்பு உடை வால் எயிறு, அழலென உயிர்க்கும்
அஞ்சவரு கருத்தறல் பாய்ப்பு" என்னுள் திருமுருகாற்றப்பகட்டும், "மிடற்றிடைக்
தன்விடத்தே தோன்றவணி, 'கடுவொடு' என்னுள். எயிறு, காலி, காளாத்திரி,
யமல், யமனா தி யென நாகிகாம்" என்னும் நச்சுளிக்கியிருவரையையும்,
"இப்பற்களில் இயல்பு, சித்தராசுடம், சிந்தாமணி முதலியவற்றில் கற்பப்பட்டுவது;
"காலி, காளாத்திரி, சாதி, யமனா தி" என்பர் தக்க 155, உரை "என்றும்
உ. வே. சா. வினக் குறிப்புரையையும், சிந்தாமணியில் பஞ்சமயாளிலம் பகத்தில் 123 ஆம்
செய்யுள் உரையில், "தைத்தமுந்தின பல் யமனா தி யொழிந்த காலி, காளாத்திரி,
யமனெனயும் லுக்குமே" என்னும் நச்சுளிக்கியிருவரையையும், "கடுவமரும் நாலெயிறற்கு
டும் - பெயர் சொல்வேன் - காலி, காளாத்திரி யமல் யமனா தனும்"
(சித்திராசுட்சிந்தம்) என்னும் உ. வே. சா. வினக் குறிப்புரையையும் குலோத்தங்க
சோழனாலாவிட 144ம் கவிக்கு உரை வகுக்கும் உ. வே. சா. "யமனா தி பாம்பிமுடைய
நால்வகைப் பற்களின் ஒன்று" என வகுப்புகளையும் அறிந்த நோக்கி,
விவியில் உருவகவி வினக்கும் ஐரியோதலையிர்தம் கொடுமை நன்கு புலப்படும்.

"மார்பு எப்பது - இடவாடு பெயராய் நெஞ்சைக் குறிப்பதெனக்
கொண்டால், புறத்திறப்பாகிய முகம் கை கால் முதலியனவெல்லாந் தொழில்
செய்தற்கு அகத்திறப்பாகிய நெஞ்சில் நிறைப்பே காரணமாதல் போல,
மற்றையோர் தொழில் செய்தற்கெல்லாம் பிறதானவன யுதிட்டரனது கருத்தே
காரணமாதலால், தருமம் மார்பு என்னுரெனலாம்"

விவிபாரதம்: வை. மு. கோ. உரை வினக்கம்: அணி வகுப்பு: 16. பக். 341.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

இடியோடு மேகம் சொரியும் மழையிலில் நாகம் உத்திரம் அழிந்த ஒருங்குதல்
போல, அருச்சுனன் சொரிந்த அம்புத் தொகுதியால் அப்பகைத்திரம் ஆற்றலொடுக்கி
உரையிலைகெட்ட தென்கு: உருவகவி திருஉட்டி விடப்பென்கும் நாக சாதி
கவி விழித்த விடத்ததை வெளிப்படுத்த அவிவிடப் பார்வையாற் பிறரை யழிக்கும்
தன்மையதாதலால், 'நாக மழலமிழ் கவிவிடஞ் சிந்தமேல் விடு சீற்றம் என்னுள்"

விவிபாரதம்: திரைபதி மாலை: 101. வை. மு. கோ. உரை வினக்கம்.
பக். 322. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963).

"ஒத்த வலியோர் வலியும் ஒத்த திறலோர் திறனும்,
ஒத்த வினையோர் வினையும், வஞ்சித்தம் அகல் ஈன முக
அம்புயம் மலர்ந்த, அரசன் மகனும் அணிலன் சிறனும்"

விவிபாரதம்: வாரதவதம்: 57. பக். 49. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: குதபோர்ச் சருக்கம்: 10. பக். 152. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: குதபோர்ச் சருக்கம்: 70. பக். 159. மற்ரே பதிப்பு (1959)

திருதராட்டிரன் வெல்கோட் கணக்கத் தருமன் அத்திரபுரம் சென்றது புலவர்க்கு
மணி கொடுத்த வினலை. இந்நிரப் பிரத்தத்தினருந்த புறப்பட்டுச் சென்ற தருமன்
தன் படைகளுடன், அத்திரபுரத்தில் தழைவதற்கு முன் இரண்டி பாசறை அமைத்த
நகர்க்கு வெலியே தங்கியிருந்ததை, ஐரியோதனனின் வஞ்சனை தெரிந்த இந்நிரப்
பிரத்தமே, தயக்கி வெலியில் தங்கியிட்டதாகப் பாடினார். இவ்வாறு யாங்கும்,

பாண்டிபாஸ் பரிசும், துரியோதனதுயர்பாஸ் காழ்ப்பும் காட்டி ஆசிரியர் பாடிச் செல்கிறார். "மறத் திருந்தா னையாக்" எனத் துரியோதன னையும், "புவிதக் பாசறை" எனத் தரும னையும் குறிப்பிட்டு ஒரு பாடலிலேயே (விவிபாரதம்:குதபோர்:111. ஸ.மு.கோ.பதிப்பு.பக்.269) (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை) இருவர்தம் இயல்புக னையும் விளக்கினார். இவ் அடுத்த வரும் பாடல்களில், "மாண்டவர் குறிப்புறு மாய வஞ்சகம் பூண்டவர்" எனத் துரியோதனதுயரையும், "மண் வளர் பெரும் புகழ் மணீசர் ஐயரும்" (விவிபாரதம்:குதபோர்:112,115.பக்.270, 272. ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை)) என முறையே துரியோதனதுயர், பாண்டவர் இயல்புக னை விவரித்தார். "இந்திரப் பிரத்த நகரத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த யுத்தோடூர ராஜா தம் சே னையோடும் புறப்பட்டு வந்த அத்திருபுரத்திற்கு வெவிலியை சோ லையிற் பாசறையமைத்துத் தங்கியிருந்த தோற்றத்தை, புறப்பட்டு வந்த இந்திரப் பிரத்த நகரம் வஞ்சனைக் கருத்தும் அக்கிரமச் செய்கையுமுடையவனான துரியோதனனை நகரத்தினுட் செலவ விருப்பக் கொள்ளாமல் வெவிலியேயே தங்கியது போலுமென வருணித்தார்..... இவ் துரியோதனனது அக்கிரமச் செய்கைக்கு அஞ்சி அவனது மூலகைக்கு உரி நிலுவாத அத்திருபுரமே வெவிலித் வந்திட்டதென வருணித்தவாறமாம்.....அந்நெறியிலிற் வருவாத தருமபுத்திரர் பாசறையில் தங்கியிருந்ததை, துரியோதன னைக் கொடுத்த கோண்டையவனைக் கொண்டு அவனது நகரத்திற்கு வெவிலியேயே தருமதேவதை தங்கி விட்டது போலுமென வருணித்ததாகக் கொள்ளலாமாம்" எனவும் ஸ.மு.கோ.விவ் விளக்கவுரை (விவிபாரதம்:குதபோர்:111.ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை)) ஈங்குக் கருத்தத்தக்கது.

விவிபாரதம்:வாரணாதச் சருக்கம்:135. பக்.59. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"துரியோதனனுக்கு நேரெதிர்ப்பான வீமன் தப்பியுய்ந்தன னென்ற உண்மையை, காற்றிற் நடிப்பான அக்கிலிதேவன் அக்காற்றிற் மக னை எளித்திடா னென வருணித்தார்" இது ஏதத்தற்குறிப்பேற்ற வணியிற் பாற்படும்.

விவிபாரதம்:ஸ.மு.கோ.விவக்கம்:வாரணாதம்:136.பக்.219.

"காற்றினுட்க் விரைவுறச் சென்ற அருந்தமாத காண்டவர் நம் பசிக்கு அவித்த கா னை எங்கே, நாய்-திசையும் வளர்த்த தழல் ஈடூர், அந்த நரன் உடனம் குவிர்வில்கும் நாரம்போக்குள்"

விவிபாரதம்:அருச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்:39.பக்.192. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பஞ்சாக்கவி மத்தியிலிருந்த உடம்பை வருத்தித் தவசி செல்பவர்கள் அந்நெருப்பினது உட்குணத்தைக் கருதாமல் அத னைத் தணியதாகவே நினைப்பர். அந்நன்ம நினைக்கப் படுகின்ற நெருப்பினது குவிர்ச்சியை இவ்வன்ம (நமக்குத் த னையொகிய வாயுவுடனே வேகம் பொருந்த நாம் போய் உங்குடம்படி, காண்டகமென்றும் வந்ததை, நமது பசியை ஒழிப்பதற்கு இரையாகக் கொடுத்த வீரபவாள் இவக் என்ற கருதியதனாக்) ..... அக்கிலி தேவன், அவ்வருச்சுனனது உடம்பைக் குவிர்ச் செல்கின்ற நரன் ஒத்தத் தணிந்தாரச் சுடாமலிருந்தான்) வருணித்தார். ஏதத்தற்குறிப்பேற்ற வணியும் உவமையணியும் சேர்ந்த வந்தசேர்வையணி.

விவிபாரதம்:அருச்சுனன் தவநிலை:39.பக்.29.ஸ.மு.கோ.விவக்கம். ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (1964)

"பாண்டவர் தவிர மற்றைய அரசர்களின் வருகை திரௌபதியை மனஞ்செய்த கொடுகதற்குறி அனாத மனக் கோலத்தைப் பாரிப்பதற்காகவே முடிவதனாக், 'வஞ்சகமினமுது காணத் தரண்பெரவரும் வந்தார்' எனப்பட்டது.

விவிபாரதம்:திரௌபதி மா லை:14.பக்.268. ஸ.மு.கோ. உரை விவக்கம்:ஸ.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

விவிபாரதம்:திரௌபதி மா லைவிட்ட சருக்கம்:14.பக்.75. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"முறைமை தவறு அற்ற கடிமுரசு எழுத பொதி-தவச
முதலில் உயிர் மைத்தனமையால்
விறல் உறுதலில் வருகரியவன் மனத்தவச
மிசுசு கருடல் நிற்கும் எனவோ
எனியும் உருமுத்தவசம் மதலை விதலைச் சமரிக்
இதனிய வினையும் எனவோ;
அறைவன் எதிர்த்து வர, வெருவோடு புறக்கிலுவது,
அரசன் உரகத் தவசமே.

விவிபாரதம்: படைஎழுச்சி: 63. பக். 385. மரீரே பதிப்பு (1959)

"குரியோதனனது தோர் மிக விரைவாகச் செல்லுகையில் வசம் எதிர் காரற்றல்
அத்தோரின் மீதுள்ள பாம்புக் கொடி இயற்கையாக அசைந்து பிவிடுதலை,
அக் கொடியிலுள்ள பாம்பு சில காரணங்களால் அஞ்சிப் புறம் கொடுத்ததாகக்
கற்பித்தது கற்றினர். இது எதத்தற்குறிப்பேற்றவன்.

விவிபாரதம்: வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: அண் வடிப்பு: 28. பக்: 351.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

"அரசன் மாத்தவசத்தின் முதலால்
குறைசெய் வாகிப் பிணக் குப்பைகள் யாவும்
முரசம் சால முழுக்கின, சாலவே "

"வித்தகன் ஏந்தின முதலால்
வெம்புரிக்குல 'வாழ்வு பெற்றேம்' எழு,
சலஞ்சலத்தொடும் சங்கொடும் ஆர்த்தவே "

விவிபாரதம்: முதற்போரிச் சருக்கம்: 18, 19. பக். 389.
மரீரே பதிப்பு (1959).

"பாண்டவ சேனைகள் இயல்பாக வெற்றிக்கு அறிஞரியாகவும் போரின் ஊக்கத்தையுள்-
டாகக் வளர்த்தற் பொருட்டும் முரசங்கள் அடிக்கப்பட்டு மிஞ்சியாக முழங்குதலை,
தலைவன தருமனது கொடியில் தம் உருவம் எழுதப் பெற்றுகிளவென்ற செருக்கிலு
வாகிய கவிப்பிற் மிகுதியால் அதிகமாக முழங்கினதாக ஒரு காரணம் கற்பித்த
வருவித்ததால், இது எதத்தற்குறிப்பேற்றவன். வெம்புரிச் சங்குகளின் முழக்கத்திற்கு,
கண்ணக் கையிலிருப்பது நம்மினமே என்ற கவிப்பைக் காரணம் கற்பித்ததால், இப்பாட்டும்
எதத்தற்குறிப் பேற்றவன் "

விவிபாரதம்: முதற்போரிச் சருக்கம்: 18, 19. பக். 24-25.
வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

தக்கோன் எனவும், ஞானி எனவும் பாராட்டப் பெற்ற விக்னன் மாயும் பொருதம்
புலவர் இரங்கி வருந்தவில்லை. அவனைக் கொல்லும் வன்மம் மட்டுமே,
"நடுஉரைக்கும் நல்லுடையால் உனைக் கொடுஉரைக்கனை ஒவியம் கொல்லமோ?"
எனவும், "சீர் அறிந்தவர் செய்ந்தன்றி கொல்வரோ" (விவிபாரதம்: பதினாறாம்
போர்: 144-45. மரீரே பதிப்பு) (1959) என்றும் கூறி வருந்துகிறது.

..... அரித்தல் (கண்ணக்) வெம்பரித் தோர் விரும் அனவும், இச்சரபதி
மகனொடும், கோத்த அம்பினி, பலபடைகளில், அமர் கொழுத்ததல் அரிது! என்ற,
"பார்த்தல் முடிபு நின்ற அமர் புரிந்தலை..... பரித்தாமா" (விவிபாரதம்:
பதினெட்டாம் போர்: 52. பக். 625. மரீரே பதிப்பு (1959) என்பதையும்,
"செருமன் ஆதி அங்கைச் செழுக்கடர் நின்ற என் தோன் பொருபரி அவிடி,
"பு புதலத்த அரசர் ஒன்றே? வெருவரும் இயக்கர், விடுவார், விடுவார்
எனவும் என்னை வரிசில குழைய வாக்வி, மனித்தலை அம்பினி" என்றும்
என்பதையும் (விவிபாரதம்: வாசுதேவனைப் படைத்தது அழைத்த சருக்கம்: 14.
பக். 331. மரீரே பதிப்பு) (1959) என்றுக் கருத்தத்தகை.

என்ற ஆற்றல் எதிலும் பெரித எளிப்பதை வலியுறுத்தப் பற்பல கதைகள் பாரதத்தில் இயம்பப்பட்டன வென்ற ஆய்வாளர் எடுத்தொரத்தவீனனர்.

'The Mahabharata, the great epic of India, contains various tales tending to illustrate the relative importance of the various agencies of which Fate may be said to be composed.....

ஐய், காலமுடிவு (சாவு) வடிவத்தில் வந்த தன் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தி நிறைவே மனிதன் உணர்வது இங்கும் அரிதாகவே உரிவது எனவும், அதர்வண வேதம் முதலிய பழைய தாக்கணிக் ஐய் 'காலம்' எங்கும் பெயரில் சட்டப்பட்டுவது என்றும் எடுத்தொக்காட்டுவர்.

"The Skr (Sanskrit) language has various equivalents for what we call fate such as e.g., kala lit 'time' as leading to events the cause of which are imperceptible to the mind of man,..... Kala, 'time' is perhaps the earliest of these terms, occurring as it does, in hymns of the Atharvaveda (XIX-53) on the power and Divine Nature of Time, which is akin to Destiny or Divine Ordinance.

J. Jolly. Fate (Hindu) Encyclopaedia of religion and Ethics. Vol.5. page 790 (1913).

விவிலிபாரதம்: பதினேராம் போர்த் சருக்கம்: 131. பக். 487. மரேர பதிப்பு (1959)

அடிக்குறிப்பு 89ல் செறிதிகள் ஈக்கு நோக்கத்தக்கன.

"என்பதன் முன்.....அன்பு மிகும் விழிக்கருணை அறன் புதல்வன் எனவிலல்..... ஒருநொடியில் கொடு வந்தார்.....

விவிலிபாரதம்: இராயசூய: 5. பக். 126. மரேர பதிப்பு (1959)

முத்தன் வாசகம் கேட்பதன் முன்னமே, முரசு உயர்த்தவன் முன்னி மிகுந்த கோப மொடு, 'இக்கணம் முடிப்பரியான் வெம்பவன், இவ் எங்கு, ... இவையந்தவன் தமக்கு வெஞ்சமர் முன்பு புத்தவாறு எல்லாம் தா தரிக் போக்கிலும் தலைவிதி புறத்த.

விவிலிபாரதம்: பதினேழுச்சி: 2. பக். 375. மரேர பதிப்பு (1959)

"நதிபுனையும் நிற்ப(ன்)" - விவிலிபாரதம்: பதினேறாம் போர்த்: 83. பக். 564. மரேர பதிப்பு (1959)

"தீக்கு ஒருவடிவமாய் நிறல் சயோதனன்" - விவிலிபாரதம்: வாரணாதம்: 1. பக். 41. மரேர பதிப்பு (1959)

"என்றதாள் தமக்கு அன்புடைத் தலைவரும் முந்தைய அன் இகலோனே"

"நெஞ்சு அறிய நீ எமக்கு நிலைநிற பதியாக நெடுநாள் செறித வஞ்சகமும் பொய்மொழியும் மலந்தி தவறியதும்".....

விவிலிபாரதம்: சூதபோர்த்: 293. பக். 159.

விவிலிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்த்: 132. பக். 639. மரேர பதிப்பு (1959)

அறவு உயர்த்தோவது கொடுமையை உடனே தனது ஆற்றலால் அடக்குவது என்கையின்க்கு அறிவனத் தெரியாமலுக்கு காரணம் முரசுயர்த்தோவது அருளே யாதலால் அக்கொடுமையிலும் இவ்வருளுக்குத் தாள் மிக அஞ்சியதனாக வீமன் ஆற்றலி.

இங்குத் தருமனது அருவினும் தரிபோதனனது கொடுமைபே மேலானதென்கிற பொருள் தோன்றலாக, அகமலர்ச்சியைத் தொனிக்கின்றதெனலாம்; ஒன்றை ஞாபி குற்றம்-களால் மறிஞ்சுதற்கு அனல் உணவாத லைச் சொல்லுதல், அவ்வளவில் இலக்கணம். இங்குத் தருமனது அருவின குற்றத்தினால், தரிபோதனனது கொடுமைக்கு-ஞாபி சொல்லப்பட்டவாற னானாக.

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து. த: 13. பக். 90-91. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)

..... வஞ்சரிசூதி வெகுவி செறிதல், பிறர் பெருங்கோது எடுத்த உரைத்தல், நன்பு கொண்டு அயிர்த்தல், கொடிய வெல் குது எடுத்த விழைதல், உற்ற சூழ் பிழைத்தல்..... இவ்வெ திய

விவிலிபாரதம்: குறுபோர்: 161. பக். 171. மரேர பதிப்பு (1959)

ஞாட்டத்தைத் தீதென்ற இகழ்ந்த சொல்லத் தொடங்கிய தருமபுத்திரன் அதற்கு ஐயமாயின மறிமைச் சில குற்றமான செயல்களையும் உட்க் கூறினான்; இது ஒப்புமைக் கூட்டவாணி. (விவிலிபாரதம்: குறுபோர்: 162. பக். 303. ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப் பெறவில்லை))

"இரவலர் இளையவர் ஏதும் நாவலர், விரவிய ன் தவர் விருத்தர் வேதியர் அரிணயர் வெஞ்சமர் எஞ்சலோர் பெருங்குரவர் என்ரு இவர்க ளைக்கீக் கோறல் பாவமே" (விவிலிபாரதம்: நிகரமட்சி: 73. பக். 313. மரேர பதிப்பு (1959))

போரில் முன்னிற்க மாட்டாமல் அஞ்சியோடுகின்றவர்க ளைக் கொல்லுதல் பாவமாதல் பற்றியும் உகி லை நாட்க் கொல்லேல் என்றவாரும்..... தருமபுத்தி செறிவேனெய்ன்றி அதரும யுத்தி செறியேனென்குள்..... இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் போரில் கொல்லத் தகாதவர் இரவலர் முதலியோர் என்ற அவர்க ளையெல்லாம் ஒப்புமைக் கூட்டவையால் உட்க் கூறினார்.

விவிலிபாரதம்: நிகரமட்சிச் சருக்கம்: ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: 74. பக். 74. பக். 154. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1960)

சூலம்மிக உடையர், எழில் மிக உடையர் குறைவு இல் செவ்வமும் மிக உடையர் நலம் மிக உடையர், என்விலும், கல்வி ஞானம் அறிபரும் இலாதவரை..... முருக்கி மணம் இலா மலர் என் மதிப்பேன்.

விவிலிபாரதம்: பழம்பொருத்தம்: 19. பக். 275. மரேர பதிப்பு (1959)

கவியறிவு பெறுதவர், சூலம், எழில், செவ்வம் முதலியன கொண்டு தம் குறையை மறைக்கப் பார்ப்பர் என்ற கருத்துத் திருவள்ளுவர்க்கு உடன்பாடு.

"மேற்பிறந்தார் ஆயினும் கல்லாதார் கீழ்ப் பிறந்தும் கற்றார் அனைத்து இவர் பாடு"

"தனிமான் தழைபுலம் இல்லாவி் எழில் நலம் மனிமாம்பு னுபாண அற்ற"

"நல்லாரைப் பட்ட வறமையி் இல்லாதே கல்லார் கல்பட்ட திரு"

குறள்: 409, 407, 408 என்பன ஈண்டு நோக்கத்தக்கன.

'தானறியாதவன் பிறர் போர்க் கற்பித்தால் அறிவோ' என்ற பொதுப்பொருளாக, அரியோதனன் கவியைச் சொல்லுதல் இராச்சியக் கொடாங்கென்ற சிறப்புப் பொருளைப் பெற வைத்தது, பிறகு மொழிதலையில் பாற்படும்.

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினன் து. த: 29. பக். 110. ஸ. மு. கோ. விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

வரம்பு இலா ஞானம் உற்பவ காரணம்"

விவிலபாரதம்: பழம்பொருத்தம்: 20. பக். 27. மற்ரே பதிப்பு (1959)

கூடிய அப்புகு வசப்பட்டுவராதலால், கருத்திற் பிவிசுவாசம் படியாயிற்ற. 'பிவிசுவாசம்' என்ற விவிலபுகூ, கருத்தைக் கவிரகக் கொள்க. இஃது ஏகதேச வருவகத்தில் பார்ப்பும்.

விவிலபாரதம்: கிருட்டினம் து த: 37. பக். 119. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

கண்ணி எழுந்தருளப் பெற்ற இது (அறகுடி) கண்ணி வசத்தானமான பொருள்கள் பாதாயிற்றுமொன்றி அம்சமாக இருக்குமோ வென ஐயமுற்றார்; ஐயவுமையவி. இச்சிவகுடி என்னமாதவதி செய்தது..... இது உலகநலிற்சிவவி.

விவிலபாரதம்: கிருட்டினம் து த: 80. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம்: பக். 156-57 (1966)

மிருகம் அகற்ற, பறவை அகற்ற; இரக்கம் இன்றி மேவும் நிதி அருகு வந்த அ லைந்தது எங்கி அறிவு இலாமை சூசுமே.

விவிலபாரதம்: சூதபோர்: 183. பக். 174. மற்ரே பதிப்பு (1959)

நீ இருதிருத்தப் புதல்வாட்டத்தில் பட்சபாதமில்லாமல் ஒரு நிகராக இருந்த நியாயப்படி செல்ல வேண்டியிருக்க, பகுத்தறிவில்லாத மிருக பட்சிகள் போலச் சிறதம் விவகமில்லி இரக்கம் கொள்வாதிருப்பதால் நாம்கி உலினைச் சேர்த்திருப்பது எங்கனது அறிவேமேயாகும் எகிற தம்மைப் பழித்ததுக் கதம் முகத்தால் விதரன் திருதராட்டிரனைப் பழித்தனவெனிக. இச்செய்யுளிலிற்றடி ஒருவரது நிந்தையால் மற்றொருவரது நிந்தையை வெளிப்படுத்தவிற வட்சப் பழிப்பனிலி பார்ப்பும்.

விவிலபாரதம்: சூதபோர்: சருக்கம்: 184. ஸ. மு. கோ. விளக்கம். ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (முதிருக் குறிக்கப் பெறவில்லை)

திருதராட்டிரன், பாண்டு புத்திரர்க்கு நாடு வழங்கி அதற்குரிய காரணத்தையும் தரியோதனனுக்கு எடுத்தவரத்தபோது அவர் தெவ்வுபெறாமல் இருந்தது அறிந்த, "நீதி இலா தெறி எவிலை (விவிலபாரதம்: வாரணாதம்: 100. பக். 55. மற்ரே பதிப்பு) (1959) எனத் திருதராட்டிரன் அவருடைய தீமதியைச் சுட்டிக் காட்டியதம் சூதாடுதற்குப் பாண்டவரை அழைத்தல் முறைமையகிற என அறிவுரை கூறிய விதரனுடைய சொற்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தரியோதனன் சிவந்த பொழுது தரியோதனனின் இயல்பினைச் சுட்டி, "நீள அலாது உவரா வட்சச் சிந்தையார் பரிந்த கறம் கோது அலாது உனக்கு இக்கு ஓலாது (விவிலபாரதம்: சூதபோர்: 39. பக். 155. மற்ரே பதிப்பு (1959) என்கிற விதரன் கூறியதம் கூடுக் கருத்தத்தகன.

"தரியோதனன் முறைப்படி நடவாதவ வெளிபது அவனது கொடியிலேயே விளக்குமென்பார், அத் தரியோதனனை 'அடவரவுயரித்த கோன்' (விவிலபாரதம்: கிருட்டினம் து த: 93. ஸ. மு. கோ. பதிப்பு. பக். 166. (1966) என்கிற. இவ்வாறு விசேஷியத்தை ஒரு கருத்தப் பட்ச சொல்லது, கருத்தமையவ கொளியனியாம்".

விவிலபாரதம்: கிருட்டினம் து த: பக். 167. ஸ. மு. கோ. உரை விளக்கம். ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

"இருள் இவர நிலைக் காண்பது போல் அமைதி ஏர்தர" எனவும் (நெய்தற்கவி:2.வரி:3-4) ஒளிகடர் ஞாயிறு விளக்கத்தால் ஒளி சாய்ப்பும் நனிபகல் மதியம் போல் (நெய்தற்கவி:4.வரி:16-17) எனவும் வரும் செய்திகள் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

அல்லுடை நிறைந்ததேனும் அமுத வெண் சிரகத் திங்கள் எல்லுடை இரவி முன்னர் எவ்வுழி நிகர்க்கும் என்றும்.

விவிலபாரதம்:குதபோர்:ச சருக்கம்:7.பக்.151. மற்ரே பதிப்பு (1959)

இராக் காலத்திலே நட்சத்திரக் கட்டிக்கவிடையிற் சந்திரன் ஒளிக்கூத் தோன்றினும் பகற்காலத்திலே ஞாயிற்றெனவருக்கு முன் ஒளி மழுங்குதல் போல, தருமபுத்திரன் பல சிற்றரசர்களிடையில் மிக்க மேம்பாடு பெற்ற விளங்கினும் ராஜராளனுள் துரியோதனனாகிய உனக்கு முன்னே சிறிதம் மேல்மை பெற்ற விளங்காவினென்பது....கருத்து; உபமாநினை, உபமையக் கருத்தை விளக்கி நிறுவலால் பிறகுமொழிதலும். நாம் அடங்கியிருக்கிற இச்சமயத்தில் தரும புத்திரன் சிறப்புற்ற விளங்கினும், நாம் வெம்மையோடு எழுமித்த அங்க அடங்கி விடுவனென்ற குறிப்பு இது.

விவிலபாரதம்:குதபோர்: பக்.11. வை.மு.கோ.உரை விளக்கம்: வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஈண்டுக் குறிக்கப்பெறவில்லை)

பாண்டவரைப் போரில் வெல்ல இயலாவிட்டால்—தான் வஞ்சனைகொண்டு வெல்ல வேண்டும் என்ற கறம் கண்ணனுக்குச் சஞ்ஜி, வீமன் ஆற்ற லையும், அருச்சுனன் ஆற்ற லையும் வஞ்சிதக் கூறுகிறான். இடிப்பன், பகன், சராசந்தன் ஆகியோரை வமன் வென்ற செய்திக் களையும், அந்தணனாகிய வந்த அருச்சுனன் விவிலனைத்துத் தரெனபதியை மறைந்த செய்தியையும் நினைவு படுத்தி அவர் தம் வீரத்தை மற்றவர் கருத்திருத்தமார கறித் தன் பொது அறிவினைப் புலப்படுத்துகிறான்.

விவிலபாரதம்:குதபோர்:21-22.பக்.154. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தருமபுத்திரன் தன் வலிமையுடையகுதலால் அவனைப் போரில் வெல்லதல் அருமையானது; அவன் எப்பொழுதும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நேர்மையான வழியிலேயே நடப்பவகுதலால், அவனுக்குத் தெரியாத குடி வழியைக் கொண்டு அவனைச் சயிக்க வேண்டுமெனச் சஞ்ஜி கூறின வென்க..... இப்பிறப்பொழிய இச்சமம் எழெழு பிறப்பினும்" உலக வழக்கு நவீனியும்.

விவிலபாரதம்:குதபோர்:24.பக்.26. வை.மு.கோ.உரை விளக்கம்: வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஈண்டுக் குறிக்கப் பெறவில்லை).

நீபாணி கண்ணன்" (விவிலபாரதம்:பதினாக்காய் போர்:152. பக்.359. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1966) என்னும் கவிக்கற்றும், "துரியோதனன் செய்யுந் கொடுமைகட் கெல்லாந்த தனை நின்ற ஈண்டு கோலாகுதலால், 'நீபாணி கண்ணன்' என்றது. மகாபாபிக்ருடிக் சேர்தனம் பாத்தமாரால் கணிக" என்றும் வை.மு.கோ.விவில உரை விளக்கமும் (விவிலபாரதம்:பதினாக்காய் போர்:152.பக்.359) (1966) ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

புகழ் பெற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினர் கண்ணன் உய்ப்பத்தக்காக சுவைத் தன்மையை மேற்கொண்டுவதலால், அவனை 'புறங்காரி கோலத் செய்வாள்' என்கிறார். கண்ணன் உடம்பிற்குப் புகழைத் தவதானிய சுவைக் குணத்தை மேற்கொண்டு உயர்க்கு உறுதியைத் தருகிற மனிதன் மீமை முதலிய நற்சுவைகளை மேற்கொள்ளாதிப்பதற்கு, சுவைநாட் புறம் பழுத பட்டிருக்க வெளிப்புறத்தைச் சித்தரிப்பது ஏற்ற உவமையாதல் காண்க. இது ஒட்டணியை..... பெயர் பெறும்.

விவிலபாரதம்:குதபோர்:6.பக்.7-8. வை.மு.கோ. உரை விளக்கம். வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஈண்டுக் குறிக்கப் பெறவில்லை).

"இருள் இவர நிலைக் காண்பது போல் அமைதி ஏர்தர" எனவும் (நெய்தற்கவி:2.வரி:3-4) ஒள்கூர் ஞாயிறம் விளக்கத்தால் ஒளி சாம்பும் நண்பகல் மதியம் போல் (நெய்தற்கவி:4.வரி:16-17) எனவும் வரும் செய்திகள் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

அல்லுடை நிறைந்ததேனும் அமுத வெண் சிரகத் திங்கள் எல்லுடை இரவி முன்னர் எவ்வுழி நிகர்க்கும் என்றும்.

வில்லிபாரதம்:குதபோர்:ச சருக்கம்:7.பக்.151. மற்ரே பதிப்பு (1959)

இராக் காலத்திலே நட்சத்திரக் கட்டிக்கவிடையிற் சந்திரன் ஒளிரிக்குத் தோன்றிலும் பகற்காலத்திலே சூரியனெருவழக்கு முன் ஒளி மழுங்குதல் போல, தருமபுத்திரன் பல சிற்றரசர்களிடையில் மிக்க மேம்பாடு பெற்ற விளங்கிலும் ராஜராளனுள் ஓரியோதனனுடைய உனக்கு முன்னே சிறிதும் மேல்மை பெற்ற விளங்காணென்பது....கருத்த; உபமாநிலி, உபமேயக் கருத்தை விளக்கி நிறுவலால் பிறகுமொழிதலும். நாம் அடங்கியிருக்கிற இச்சமயத்தில் தரும புத்திரன் சிறப்புற்ற விளங்கிலும், நாம் வெம்மையோடு எழுமித்த அங்க அடங்கி விடுவனென்ற குறிப்பு இது.

வில்லிபாரதம்:குதபோர்: பக்.11. வை.மு.கோ.உரை விளக்கம்: வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஊருக் குறிக்கப் பெறவில்லை)

பாண்டவரைப் போரில் வெல்ல இயலாவிட்டால்—தான் வச்ச உன்கொண்டு வெல்ல வேண்டும் என்ற கறம் கண்ணுக்குச் சஞ்சி, வீமன் ஆற்ற லையும், அருச்சுனன் ஆற்ற லையும் வஞ்சிதக் கூறுகிறான். இடிப்பன், பகன், சராசந்தன் ஆகியோரை வமன் வென்ற செய்திக லையும், அந்தணனுடைய வந்த அருச்சுனன் வில்லினைத் துத் அரெண்பதியை மணந்த செய்தியையும் நினைவு படுத்தி அவர் தம் வீரத்தை மற்றவர் கருத்திருத்தமாற கூறித் தன் பொது அறிவினைப் புலப்படுத்துகிறான்.

வில்லிபாரதம்:குதபோர்:21-22.பக்.154. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தருமபுத்திரன் தன் வலிமையுடையருதலால் அவனைப் போரில் வெல்லதல் அருமையானது; அவன் எப்பொழுதும் நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நேர்மையான வழியிலேயே நடப்பவருதலால், அவனுக்குத் தெரியாத குட வழியைக் கொண்டு அவனைச் சமீக்க வேண்டுமெனச் சஞ்சி கூறின வென்க..... இப்பிறப்பொழிய இச்சமம் எழெழு பிறப்பிலும்" உலக வழக்கு நவீனியை.

வில்லிபாரதம்:குதபோர்:24.பக்.26. வை.மு.கோ.உரை விளக்கம்: வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஊருக் குறிக்கப் பெறவில்லை).

"பாணி கண்ணி" (வில்லிபாரதம்:பதினாக்காய் போர்:152. பக்.359. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1968) என்றும் கூறிக்கற்றும், "தரியோதனன் செய்யுந் கொடுமைகட் கெல்லாந்த ஓனை நிறு தா ன்ரு கோலாஞ்சுதலால், 'பாணி கண்ணி' என்றது. மகாபாபிகுடல் சேர்தனம் பாத்தமாரால் காண்க" என்றும் வை.மு.கோ.வின் உரை விளக்கமும் (வில்லிபாரதம்:பதினாக்காய் போர்:152.பக்.359)(1968) ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

புகழ் பெற வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் கண்ணி டம்பத்திற்காக ஈகைத் தன்மையை மேற்கொண்டிருதலால், அவனை 'புறஞ்சார் கோலப் செவ்வாள்' என்றார். கண்ணி உடம்பிற்குப் புகழைத் தவதானிய ஈகைக் குணத்தை மேற்கொண்டு உயிர்க்கு உறுதியைத் தருகிற மனிதன் மீமை முதலிய நற்சகலிகளை மேற்கொள்ளாதிட்பதற்கு, கவனித்துப் புறம் படுத பட்டிருக்க வெளிப்புறத்தைச் சித்தரிப்பது ஏற்ற உருமையாதல் காண்க. இது ஒட்டினியை..... பெயர் பெறும்.

வில்லிபாரதம்:குதபோர்:6.பக்.7-8. வை.மு.கோ. உரை விளக்கம். வை.மு.கோ.பதிப்பு (ஊருக் குறிக்கப் பெறவில்லை).

வில்லிபாரதம்: தருவாசமுனி: 13. பக். 271. மற்ரே பதிப்பு (1959)

தரியோதனன் உகிலை அரசு எனக் கொன்னாத எதிர்தலால் அவன்
கெடுவாதி என்ற பொருளின் சாமானியமாகக் கூறிய இது தெரிவிப்பதால் இச்
செய்யுள் பிறிதெவ்விதமில்லை.

வில்லிபாரதம்: பழம்பொருந்த: 13. பக். 395. வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்.
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

"அடல்வாள் நிருபர் ஐவரையும்
வாதிநாடு ஆளும்படி விடுத்தான்-வகிபால் தம்மை ஐவரையும்
காதி ஆனாக! என்ற காவலனைப் போல் வாரி வீரக்கழல் வீமன்"

வில்லிபாரதம்: நாக்காப் போர்: 28. பக். 412. மற்ரே பதிப்பு (1959)

தரியோதனன் தம் வீமன் சம்பவமுடையவராதலால் தரியோதனன் பஞ்ச பாண்டவரை
இந்நாட்டை விட்டு வணமடையச் சொல்லி அழப்பியது போல, வீமன் இப்பொழுது
தனியே தரியோதனன் தம்பியரை இவ்வுலகத்தை விட்டு விடுவதற்கு மடையும்படி
அழைப்பதலால் வீமனிடத்தே தரியோதனனை உவமை கூறினார்.....
பிறிதெவ்விதம்.

வில்லிபாரதம்: நாக்காப் போர்: 28. பக். 124-25. வை. மு. கோ.
உரை விளக்கம் (1968)

"பின் அங்கு அவன் (அருச்சுனன்) அருளால் செறிந்த மால் பெருல் சிறப்பை
அச்சிவனும் பெற்ற..... நான்வகைப்படவும் முறிந்த போக, அத்நேர்விடு
தொழிவினில் மட்டான்"

வில்லிபாரதம்: தரைமட்சி: 45. பக். 309. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"உத்தரன் அருச்சுனனுக்குச் சாரதியானெனக் வேண்டியவிடத்தே 'மால் பெருல்
சிறப்பைச் சிவனும் பெற்ற' என்றது பிறிதெவ்விதமில்லாம.....
தேவராதைவெனிய தனது பெருமையெல்லாம் அழிய மாறிப் பார்த்தவர்களுக்குச்
சாரதியைச் செய்து அடியவர்க்கு கெனியருக்குத் தன்மையை வெளியிடுதலால்,
செறிந்த மால் பெருட்சிறப்பு எவ்வாறு. அன்றியும், சிறந்த வீரருக்குப்
பெரும் போன்ற சாரதியாயிருத்தலும் இத்சிறப்பாகும்"

வில்லிபாரதம்: திரைமட்சி: 46. பக். 131. வை. மு. கோ. விளக்கம்:
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1960)

"இரும்போ நெஞ்சம்? மாமன் இறந்த இசைந்தான் ஒக்க இருந்த எப்பாரி
பெரும்போர் அரசர் பெருங்குடகே பிறந்தான் சிறப் பெனார் எப்பாரி"

வில்லிபாரதம்: குதுபோர்: 222. பக். 179. மற்ரே பதிப்பு (1959)

இதன்மையிலே தந்தையை யிறந்த பாண்டவர் திறத்திலே திருதராட்டிரன் பேரக்பு
கொண்டு பாதுகாத்த வந்த அவர்களை மிக்கச் சிறப்பினராகுமாறு செய்திருந்தும்,
இப்போது ஒப்பால் அழிப்பு ஒடி, எங்குடேராது தனது கைநீராக வசப்பட்டு
/ அவர்களை துராலோசனைக்கெல்லாம் தான் உட்கையாய் நின்ற
தருமாத்மமாக்கினான் அப்பாண்டவர்களைக் குதாடுமாறு புரிந்த இத்தோடு
நல்லாமல் மருமகளான திரௌபதியைத் தனது மக்கள் பேரவமானம் செய்வதை
அறிந்த பிறரும் தடுக்காமல் அதற்கும் உட்பட்டதால், அவைத் தந்தை
'இரும்போ' எனப் பழித்துக் கூறினார்..... 'குதூறு பெருங்குடு பிறக்கவில்லையா
என்பது உலக வழக்கு. தான் தனியே ஒத்தவர்களைப் பிறந்தவரே பிறகு கட்டத்
நின்றுநிற்க வந்தால் அருமை, பலருட்கு பிறந்தவர்களோ தம்மோடு கூடல்
கவக்குடைய உடல் பிறந்தார்க்கு வருத்தம் நேர்ந்த பொழுது அது தமது மனத்திற்
பதிய வருத்தவார்களாதலால், அத்தகையார் பிறர்க்குத் தகப்பம் நேர்ந்தபொழுது

அது தமது மனத்திற் பதிய அப் பிறரது கஉட்ட நிஉட்டுரங்க னையும் ஊர்தற் ற வல்லவராவர். அத் தன்மையர் பலர் கடியிருக்கும் இச்சபையிலே இயல்பிற் சதந்திரமறிவத் தனக்கு நேரும் ஐம்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளும் வல்லமையிலாத பெண்புரப் பிறந்தவன் திரௌபதியை ஒரு மூடல் இவ்வாறு வருத்தலையில் மாறுகச் சிறித் தமது பலத்தால் இவ்வாக்கிரமத்தைத் தடுக்க வேண்டியிருக்க, இவர்கள் ஒன்றிச் செய்யாத அடக்கி வானாவிருக்கின்றார்களே; இதென்ன விபரீதம்..... திரௌபதி பெண்புரனால், 'ஆகுரு பிறந்தம்' என்பதைத் தவிர்த்த 'பெண்புரனே பிறந்தம்' என்ற கூறுகளாக. இது உலக வழக்கு நவீனியணி.

விவிலபாரதம்: ஓபோர்: 223. பக். 182. வை. மு. கோ. உரை விளக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (ஆங்குக் குறிக்கப்பெறவில்லை).

Poetry goes farther, and employs imagery to give substance to the thought; it is frequently the case that the thought is the image and cannot exist without it. We find accordingly that many ideas are introduced into poetry that but for their imaginative or picturesque suggestiveness would never find place in literature. As a consequence, poetic imagery is not always easy to reduce to motive; there seems no logical necessity calling for it, nor any explanation why it is so and not otherwise except the poet's free creative impulse.

John F. Genung. The Practical Elements of Rhetoric. Page 56 (1887).

Poetic picturesqueness is sought first of all by imagery or word-painting. Words that contain figurative suggestiveness are preferred to plain, specific terms to general; similies and descriptive comparisons are freely introduced, and often revelled in apparently for their own sake merely, and followed out at length whenever the beauty of boldness of the design may be enhanced thereby.

John F. Genung: The Practical Elements of Rhetoric. Page 55 (1887).

It is not the quantity of words a writer has at his disposal, but the way in which he disposes them that gives them his rank as a poet..... They fall into their places without his conscious control, and a feeling of rightness of inevitability, is commonly his sole conscious ground for his certainly that he has ordered them aright. It would as a rule be idle to ask him why he used a particular rhythm or a particular epithet. He might give reasons, but they could probably be mere rationalisation having nothing to do with the matter.

I.A. Richards: Science and Poetry. PP-38. Quoted by
Dr. V. Ramalingam, Marudamalai
Page 261 (1965)

இ - ய - ட் - - - 6

ஹிந்தியா ரதப் - பெருமாந்தர் - காட்டும் - மனித - மாண்பியல்புகள்

இயல்:3. அடிக்குறிப்பு:2.பக்.31

பல்வகைப் பாத்திரங்களில் இயல்புகளையும் அவற்றின் படைப்புக்குரிய தத்துவங்களையும் விளக்கி அறிஞர் சூர்ய நிகழ்த்தியுள்ளனர். காவிய மாந்தரீதம் வரலாற்றினை விரிவாக விளக்கி, வேத காலத்த, பிற்காலத்த, காவிய, புராண, இலக்கிய நூல்களிலுள்ள தக்க குறிப்புகளை உதாரணங்களாகக் காட்டி அரிய நூல் செய்துள்ளனர்.

"P.P.S. Sastri reviews the leading characters in the epic stating what each character stands for"

..... 'S.V.Chitrav gives the biography of characters figuring in vedic, post vedic, epic and puranic, literature with suitable references. It is the only book of its kind.

A.D. Pusalkar: Studies in Epics and Puranas of India.
Page 130, 141 & 42 (1955)

தொல் பழக்காப்பியமாக விளங்கும் பாரதத்தில் வில்லியார் எடுத்தாளியுள்ள காப்பிய மாந்தர் ஏறத்தாழ 300 பேர். இவர்களில் மாணிடராய் வாழ்ந்தவர்களும், தேவர்களும் இராக்கதர்களும் உள்வனர். மாணிட வடிவம் தாக்கி வந்த தெய்வங்களும், தெய்வங்களில் அருளால் பிறந்த மாணிடர்களும் இக் காப்பியத்தில் விளங்குகிறனர்.

தா.வே.விராசாமி:தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை:3.பக்.99 (1978)

We see the various characters moving and talking in front of us when we read the epic; we never feel solitary with a book in our hand.... when the situations change we are transported to the various situations in which the narrations take place. We take part in the events that are narrated.... there is a communion between the reader and the characters.... Either the events are brought to us or we are transported to the events.

C. Kunhan Raja: Survey of Sanskrit Literature.
Page 67-68 (1962)

The great epic Mahabharata illumines the India of a heroic and creative age. The galaxy of its heroes belongs to a wide range of the lovable and the hateful, the righteous and the wicked the gentle and the ferocious, the admirable and the detestable.

Swami Renganathanandha: Eternal Values for a
changing society. Page 103 (1971).

.... the author himself meant the epic as a poem of martial heroism in a war.... It deals with victory, and kings desiring victory should hear this poem sung, and they will conquer the whole earth and will triumph over all enemies. Thus, it is a war epic. It is unfortunate that it was converted into a religious epic....

C. Kunhan Raja; Survey of Sanskrit Literature.
Page:60 (1962)

In India the war of the Mahabharata was, perhaps, more bloody than the peloponnesian war; but in the hands of the Brahmans the ancient epic has been changed into a didactic legend.

Max Muller: A History of Sanskrit Literature. P-9 (1912)

பாரதத்திற்கு 'ஜயம்' எந்தம் ஒரு பெயருண்டு,

விதிப்பாரதம்:தமிழருமம்:பக்.1. கை.மு.கோ.பதிப்பு (1963)

Even the name of the original work is disputed point. We have the authority of the epic itself that it was once known by the title of 'Jaya' (Victory).

Chelmat Aetutha Menon: Kuttachan and his age.
page 129 (1940)

When bloodshed starts I feel sad. All my life I have hated war. For I know pestilence and famine like Cavalrymen, always follow in the footsteps of war. Children, ancients, woman; all fall into the valley of Death. The ancient tree of values is torn from its roots, destruction drums everywhere. All my life I have hated war.

Shamsur Rahman: A World called freedom Indian Literature.
Vol. XIV. No.4. page 89 (1971)

.... in his concluding remarks on War and Peace... we find him (Tolstoy) speaking of war in a much more detached manner. 'Why did millions of people kill one another when it has been known since the world began that it is physically and morally bad to do so? Because it was such an inevitable necessity that in doing it one fulfilled when they kill one another in autumn and which causes male animals to destroy one another. When describing in his great novel Russia's heroic and successful resistance to the Napoleonic invasion, he was once more experiencing an 'attack of patriotism' ..... even as late as 1904, when he was seventy six, he wept at the news of the capture of Port Arthur during the Russo-Japanese war, and indignantly declared that those who had thought at Sevastopol would certainly not have surrendered Port Arthur while such resources were at their disposal as the garrison of port Arthur still possessed.

Alymer Mande (Ed): Editor's Note to Tales of Army Life
by Leo Tolstoy P- X & XI (1946).

A day may come, must surely come, we will say, when humanity will be ready spiritually, morally, socially, for the reign of universal peace; meanwhile the aspect of battle and the nature and function of man as a fighter have to be accepted and accounted for by any practical philosophy or religion. .... great forces clash together for a huge destruction and reconstruction, intellectual, social, moral, religious, political and these in the psychological and social stage of human evolution culminate usually through a violent physical convulsion of strife, war or revolution. .... by being subjected to high ethical ideals, and every possible rule of humanity and chivalry the function of war was obliged to help in ennobling and elevating instead of brutalising those who performed it.

Sri Aurobindo: Essays on the Gita: P-43-46 (1972)

... it will be no history, if the subject of war is not treated in it. We are told that war as a subject of history would be excusable if the truth were told about it..... The historian is as much actuated by the desire for peace as the politician. Abolition of war is a snare and a delusion. It is beyond the pale of practical politics. War is a law of human existence. It cannot be eradicated; but it may be ennobled.

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in ancient India.
Page 364 (1949)

"அரசின் உறுப்பினர்கள் பல; அவற்றில் ஒன்றை போரிடக்கூடாது. அரசின் போர் இடம் பெறவில்லை. திருவிழாவின் அரசின் போர் இடம் பெற்றிருக்கிறதா? எப்போது? கொலைப் போரா? வேறு?..... அப்போது மற்றப் போரை அதாவது கருத்துப் போரை உணர்த்துவது....."

திரு.வி.க. முத்துமார: திருவிழாவின் அல்லாத வாழ்க்கை விளக்கம் (மு.வ.)
பக்.14 (1955)

"அரசர்களின் அறத்தை நிலை நாட்டுவதற்குரிய நெறியான செயலாக முறையோடு போர் நடத்தினார்கள்... இப்போது போர் முறை அடியோடு மாறிவிட்டது.... தலைவர் அரசாங்கத்தை நடத்தும் பொறுப்பை சூராயந்தாதி அது ஒருவருக்கே கருத்துப் போர் முறையாக இருக்கின்றது."

மு. வரதராசன்: திருவிழாவின் அல்லாத வாழ்க்கை விளக்கம். பக்.114,118 (1955)

Even war itself has no other defensible object than justice, it should be undertaken only for a just cause and it should be conducted in a just manner.... Far from being a sufficient ground of security, the principle of equilibrium, without justice, says Grotius, is a source of danger, for, being subject to constant changes, the condition of balance between opposing forces requires new conflicts to maintain it. Albericus Gentilis had held that war may be rightly undertaken to diminish the strength of a power whose growth implies a future danger to its neighbours.

David Jayne Hill: A History of Diplomacy in the
International Development of Europe. Vol.II P-570 (1906)

135

Watkin suggests that my consciousness of the present ~~present~~ potentialities of war may have coloured retrospectively my estimate of the actual effects of war in the past....

..... ~~It is abundantly clear that civilization could not~~

..... it is abundantly clear that civilization could not have arisen and developed without the employment of war, however destructive its unbridled indulgence proved later!

..... I agree that in the past, the choice between going to war and not going to war has sometimes been a choice between two evils. If the evil in not going to war is greater than the evil in going to war - and this is not just for the party that is having to make the choice, but for society as a whole - then, I suppose going to war would be morally justifiable.

Arnold J. Toyanbee: A Study of History. Vol.II.
Page 610-11 (1961)

As the Hindu Science of Warfare valued both ethics and valour, waging of war without regard to moral and traditionally accepted standards was a degradation of the spirit of humanity and of the institution of war into mere animal brutality. Of the two kinds of war Dharma Yuddha based on Dharma and Kuta Yuddha based on craft and diplomacy, the former was regarded as righteous and the latter unrighteous.

M.V. Krishna Rao: Studies in Kautilya. P-140 (1958)

If war is not merely selfish or brutal, it is waged for the establishment of what is good and claimed to be so war is necessary because good is opposed by evil. If evil were ultimate either evil may be ultimate victor or there will be a perpetual see-saw and establishing the good will be a task of Sisypheus. There may be exceptional heroes who will wage war in such conditions, but these may be one in a million or in a hundred millions. The average prudent man fights because he believes not merely in the justness of his cause but also in the final prevalence of justice. Evil is a fact but not ultimately real; it is dispellable by good, just as ignorance is a fact, dispellable by wisdom. And the war against evil is only a war against ignorance. The story of Durga's battle with Mahisha is variously described in many Puranas; but as Vishnu says in the Varaha Purana, the central theme is every where the same, intelligence warring with inertness spirit with matter, wisdom with ignorance.

S.S. Suryanarayana Sastry: Collected papers .
(Ed) T.M.P. Mahadevan. Page 100 (1961)

He (Bhuthaean) conceives the Bharata War as a conflict of opposing forces, which go under the generic terms, 'good and evil'.

Dr. Chelvat Achyuta Menon: Bhutaeen and his age
Page 139 (1940).

'எத்தனை கோடி செனை இக்கனத்த இறந்தது' (விவிபாரதம்: பதினேந்தாம் போர் 27. பக். 546. மற்ரே பதிப்பு) (1959) என்ற தருமக் கருத்தையும், 'எல்லாம் எல்லாப் பாஞ்சாலரிகளும் எல்லா திரௌபதி புத்ரர்களும் கோமகர்களும் மிகுந்திருந்த எல்லாமாத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்' என்ற அசுவத்தாமா மகிழ்ச்சியுடைய கருவையும் (ஸ்ரீ மகாபாரதம்: ஸௌபதிக பர்வம்: பக். 41 (1933) போரால் எத்தனை அழிவு நேரும் என்பதனை வினாக்குதலோடு அவர்தம் பரிபூரணமையும் அவை புலப்படுத்தாத நோக்கத்தக்கது.

We follow with a mournful interest, the narrative of international jealousies between the different states of Greece; we see how one tries to crush the power of the other, while all are preparing the common ruin of the country. But what characters are here presented to our analysis, what statesmanship, what eloquence, what bravery! In India the war of the Mahabharata was, perhaps, more bloody than the peloponnesian war.

Max Muller: A History of Ancient Sanskrit Literature.
Page 9 (1912).

5. சிறந்த தோன்றல் தாமரை மலர் பாண்டவர்க்கும் குழந்தை மலர் துரியோதனத்தையர்க்கும் உவமை.

விவிபாரதம்: ஆதிபருவம்: சம்பவம்: 110. பக். 140. வை. மு. கோ. வினாக்கம்
வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

- 5அ. விவிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 119. பக். 39. மற்ரே பதிப்பு (1959)

6. உவமையால், வீமனாகும், துரியோதனத்தையர்க்கும் பகைமை தோன்றியுமையும், துரியோதனத்தையர் வீமனை வெல்லும் ஆற்றலென்பதையும் பெறப்படும்.

விவிபாரதம்: ஆதிபருவம்: சம்பவம்: 119. பக். 144. வை. மு. கோ.
வினாக்கம்: வை. மு. கோ. பதிப்பு (1963)

- 6அ. விவிபாரதம்: சம்பவச் சருக்கம்: 118. பக். 40. மற்ரே பதிப்பு (1959)

7. தம் வயிற்றினின்றும் சிறந்தது வீழ்ந்த கருக்களை வியாதலி அழிவுரைப் படித் தாழ்வியி இட்டுக் காத்த காந்தாரி நற்றாழை அடைந்த வாகும் பாம்பு என.. இருந்தாள் (விவிபாரதம்: சம்பவம்: 73. பக். 35. மற்ரே பதிப்பு) (1959) எனவும், தாழ்வியிக்கு தோன்றிய மக்கள் யாவரும் 'தேவர்களின் கொடிய மறறைச் சிறுவரும்' (விவிபாரதம்: சம்பவம்: 79. பக். 36. மற்ரே பதிப்பு) (1959) எனவும், பாரதப் போரின் இறுதியில், மக்களையெல்லாம் இழந்த காந்தாரி "ஊ நாகம் உரும் ஒளி கேட்டு உயர்வது போல் வீழ்ந்த ஆளுதாள் (விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 240. பக். 662. மற்ரே பதிப்பு) (1959) எனவும் வருவன, துரியோதனத்தையர் அடிப்படையிலேயே தீய இயல்பினர் என்பதைக் குறிப்பன.

8. விவிபாரதம்: வாரணசுதம்: 4-11. பக். 41-42 (மற்ரே பதிப்பு (1959). இயல்: 4. அடிக்குறிப்பு: 174. பக். 96. அரக்கி மகன் என்ற துரியோதனக் கபோதகசனை இகழ்ந்தபோது, அரக்கர் துரியோதனக் பாண்டவர்களுக்குச் செய்த தீங்குகளைத் தமையனைச் செய்யார் என, துரியோதனக் பாண்டவர்களுக்குச் செய்த தீங்குகளை வெல்லும் அளவு எதிர்பாராத கருவம் (விவிபாரதம்: பதினேந்தாம் போர்: 243-44. பக். 503. மற்ரே பதிப்பு) (1959) பாண்டவர்க்குத் துரியோதனத்தையர் இகழ்ந்த தீங்குகள் யாவின்றும் அன்னம் எவ்வாறெல்லாம் காந்தாரி என்பதைத் தருமன் அருக்கிக்கு கருவம் (விவிபாரதம்: பதினேந்தாம் போர்: 7-11. பக். 567. மற்ரே பதிப்பு) (1959) கூடுதல் கருத்தக்கன.

In spite of the various attempts of Suyodhana and his vicious wife, the Pandavas escape death at the very early stage of the story.

Chelvat Achyutha Menon: Esuttacoon and his age.
Page 139 (1940).

19. நெறி ஒத்த இல்லா நீடு பொலக்கழலோகம்: விவீபாரதம்: குதபோர்: 220, பக். 178; பொய் வளர்ந்த மொழி மகிமை. (விவீபாரதம்: கிருட்டினம் ஈ த: 118, பக். 354; "மாதரு சரீப்பகேத" (விவீபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 175, பக். 647. மரேர பதிப்பு) (1959) "மூல் குதாட்டம் மூலந்த காலத்திற் சொன்ன வாரீர்த்தவதம்படி இப்பொழுது அரசு கொடாமல் பொய் வளர்ந்த மொழி மகிமைதரும்" (விவீபாரதம்: கிருட்டினம் ஈ த: 120, பக். 188 (உத்தியோக பருவம்) ஸ. மு. கோ. வினக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966).
- "தரியோதனன் பொய்மம்மை பேசப்பவனென்பது பிரசித்தம்"
- "பொய் வளர்ந்த மொழி மகிமை" எங்கு கீழ் உத்தியோக பருவத்திலும், தனது உயிரினை தொண்டியாகவும் அதனை மறைத்துத் தரியோதனன் மாறப்பாடாக நெற்றியிலென்ற பொய் கூறியதால், 'மாதரு சரீப்பகேத' எங்கு. 'மாதரு சரீப்பகேத' என்ற தொடரில் தனக்குக் கொடியில் அடையாள-மாகவிருக்கும் பாய்பு போலவே தரியோதனன் நாவிரலிடுடையானென்ற கருத்தைத் தொனிக்கமாற உரைசு"
- விவீபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 175, பக். 130. ஸ. மு. கோ. வினக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1966)
- "அக்கிரமத்தால் வாலும் அரவுயர் வேந்தன்"
- ஸ்ரீ மகாபாணதம்: உத்தியோகப் படலம்: 29, பக். 384 (ஆதிருக் குறிக்கப் பெறவில்லை)
- "கோமகன் நெஞ்சம் நாலும் குவிந்த, போர் உலகை கரீந்த, மாமனை தவித்தி ஸ்ரீன வருதி என்ற இருத்திக் கொண்டு" "மாமன் சொன்னதே ஸ்ரீந்த மார்க்கம் தோன்களும் பூரித்திட்டாக்"
- விவீபாரதம்: குதபோர்: 25, 29, பக். 154. மரேர பதிப்பு (1959)
- தன் நேர் இல்லா நெறித் தருமன்: - விவீபாரதம்: குதபோர்: 238, பக். 181. "மெய்யினால் வகுத்தது அன்ன மெய்யுடை வேந்தன்" - விவீபாரதம்: பதினெந்தாம் போர்: 21, பக். 545. மரேர பதிப்பு (1959)
- "நாய்ப்புகல் வாய்மையாக்" - விவீபாரதம்: பதினாறாம் போர்: 87, பக். 565. மரேர பதிப்பு (1959)
- "தனதுதோ குருகுலம் தனக்கு? மதி உளர்ந்தவர் குறிமேல் வைப்பரோ மனம்? கழலும் ஆடும் பெறவரோ?" "என்னோ சகுனிதன் குறிம்க்கு எதிர்?"
- விவீபாரதம்: குதபோர்: 63-66, பக். 158, 59. மரேர பதிப்பு (1959)
- "தருமன் செறித பாவமோ? சகுனி செறித புணிய நெறியோ.... இங்ஙனம் வினேத்தது" "உரம் குடியிருந்த தோளாக் உரிமையில் எங்குக்குத் தோன்ற...." "தொல்லி மா நகரும், நாளும்..... எவ்வடி எல்லையில் திகில்கள் எல்லாம்."
- விவீபாரதம்: 17ம் போர்: 81. ஸ. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 46 (1968)

4. 'குதபோஸ் அரியதெயகிற் மோதபோர் அரியதக்த; மிக வெண்பு' என்
என்னுந் குதபோரினும் மோதபோர் அரியதெக்த என்னினை யாவின் குதபோரிக்கே
அவ்வாற என்நீ நீ இம்மோத போரிக்கு வந்திராதி'

விவிலபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 81. ஸ. மு. கோ. வினக்கம்: பக். 46.
ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

14. விவிலபாரதம்: பதினேழாம் போர்: சருக்கம்: 72. பக். 463; மரேரபதிப்பு (1959) &
பதினேழாம் போர்: சருக்கம்: 81. பக். 564. மரேர பதிப்பு (1959)

15. "ஊரதகல் பதிப்புத தொழில் யாவர் நாம் மதக்க?"

"அகசெய்தில் அக்புடைத் தந்தை சொல் மறப்பதோ"

விவிலபாரதம்: குதபோர்: 62, 72. பக். 159-60. மரேரபதிப்பு (1959)

16. "தருமம் இந்த லை நான் செரித தருமமும் பொரியோ எப்பார்"

"பொறை வன் சிந்தைத் தருமக்கல் பொரிச் குத அறிந்தும் பொர என்
குறை வந்தத... எப்பார்"

விவிலபாரதம்: குதபோர்: 190, 224. பக். 174, 179.
மரேர பதிப்பு (1959)

"பொரி அடர் குத கொண்டு புன்மையில் கைர வேண்டா"

"குதிலில் வெகிற கொள்கை தோற்றமும் புனரும் அக்து"

விவிலபாரதம்: குதபோர்: 31, 33. பக். 154-55 மரேரபதிப்பு (1959)

"மருமகல் உயிர்க்கு இந்த மனமே மறவி எப்பார்"

விவிலபாரதம்: குதபோர்: 190. பக். 174. மரேர பதிப்பு (1959)

குதில் வரவாதம், அதன் வண்ணமையும் அதன் வினையும் வினையும், அத லைக்
கருதறில் அவிப்போத அறவோர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் முகரும் இயலின்
விவாக ஓராயப்பட்டுள்ளன.

We can understand how much more ruinous than mistakes in
knowledge are our mistakes in being when we find that the very
forces which we have brought under our control through science
become our medium of the hatred and avarice of man and extend
the sphere of self destruction. It is for this reason that
perversion of the nature of some particular individual or group
in the name of community or religion incites man's will to
evil.....

Rabindranath Tagore: Supreme Man. The Modern Review.
August 1934. Vol. LVI. No. 2. Whole No. 382.

"குரவர் சொற்கள் மறந்த வன்பொரு கொண்டு பார் உடையாதி"
(விவிலபாரதம்: பதினேழாம் போர்: 42. பக். 558. மரேர பதிப்பு (1959)
என்னும் தொடர் குரியோதவன் அறவோர் உறவை முற்றம் மறந்தத் தன்
போக்கில் செல்வன் என்பதை உணர்த்தும்.

"எக்களும் நாவந்தத இசையாத இசையோறும்"

விவிலபாரதம்: முடிகச் சருக்கம்: 135. பக். 254. மரேரபதிப்பு (1959).

"அனைத்தும் சேர, பொய்க்கையால் பொன்றம் அகறே"

"பேர் அறவாத்தல் தானில் பிறை அறப்பெணானே"

விவிலாசரதம்: பதினேந்தாம் பேரார்: 22, 26 பக். 545-46.
மற்றேரபதிப்பு (1959)

"அவைத்தாமா இறந்தாவென்ற தாவி கறவகை முழுப் பொய்யாக வன்றிச்
சிலை வகையாற் சமத்தாரமாக அக்கருத்த நிகழக் கறதலால்....."

"அவைத்தாமா வென்ற யா லையை வீமலி சிங்கம் போல் அழித்தால் என்றும்,
அவைத்தாமா வாயிய யா லையை வீமகுலிய சிங்கம் அழித்திட்டா என்றும்
வார்பொருள் படக் கறிய"

விவிலாசரதம்: பதினேந்தாம் பேரார்: சருக்கம்: 26, 27. வை. மு. கோ.,
விளக்கம்: பக். 408-09. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

14. புனைமுறையி மவுலி விரகிஞ்சு முரசு உயர்த்த பூபல் உரை பொய்த்தகம்....
முவி இறந்தகம்"

விவிலாசரதம்: பதினேந்தாம் பேரார்: 47. பக். 550. மற்றேரபதிப்பு (1959)

14. முல் கொண்ட விரதம் மற்று யாரும் கேட்பு, முரசு உயர்த்தோல் பொய்
சொல்லுக்; முடிவிலி அந்தச் சொற்கொண்டு, வெறுக்கையல் ஆம் அளவில்,
திட்டத்தமிழ்மகி.....கொல்லுக்.

விவிலாசரதம்: பதினேந்தாம் பேரார்: சருக்கம்: 34. பக். 547.
மற்றேர பதிப்பு (1959)

14. விவிலாசரதம்: பதினெட்டாம் பேரார்: சருக்கம்: 188-89. பக். 650.
மற்றேர பதிப்பு (1959)

15. எம் தலைவருடல் யாரும் வையிலித் தொழில் புரிந்த வல் தலையாயிச் சேலிப்ப,
மடங்கல் துசனம் துறி "இவ் தலைவர் குருகுலத்தார்" எனம் இசை போயித் திசை
ஏற தந்தலையா துருதியால் லாலம் வலாய் திக் குடைக்கிழ்

"தப்பாது எலிமொழி என்ற தருமக் மாமதலை.....
செப்பாத வாயிமை வலாய் செப்பிஞ்சு....."

விவிலாசரதம்: பதினெட்டாம் பேரார்: சருக்கம்: 158-59. பக். 634
மற்றேர பதிப்பு (1959)

15. "எம்வினைஞர், எம் தலைவர், எம் பொருட்டால் இறந்த ஏக,
உல்கல் அருள் பெற்ற இருக்கும் உயிர் வாயிலி இவ் அகறே?
அங்கல் வலாய் வேறுபட, துறபடு குருதியில் வாய்ப்
கல்கலம், காசுலம் கொத்த, களத்த அவிந்தால் என்ம் பெயரே"

விவிலாசரதம்: பதினெட்டாம் பேரார்: 130. பக். 644. மற்றேரபதிப்பு (1959)

16. மிக வலிவல் தருமக் பொய் கற ஒருப்படலில்லை. 'அதிக பிராயலாசத்திலே
புனைத்தார் சமத்தித்தார்' - ஸ் மகாபாரதம். தரோண பருவம்: பக். 753 (1922)
என்ற முதலக் கறம். தருமக் பொய் கறியகம், தக் வெற்றியே அன்றி,
தரோணரால் மிகப் பலர் போரில் மாயலாகாத என்மம் இரக்க உணர்வு
பற்றியும் தரும என் அவிவாளர் விளக்கினர்.

விவிலாசரதம்: பதினெட்டாம் பேரார்: சருக்கம்: 158-59. பக். 634
மற்றேர பதிப்பு (1959)

"தர்ப்பாக்கியமான அரை உலகமைய யுத்தத்தார் உதய போது, அவரது ரதத்தில் சக்கரங்கள் சில அடிகள் தரம் முரிக்கும் அழுந்தி விட்டன என்றும் அதற்காக அவர் மரணத்திற்குப் பிறகும் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது என்றும் மகாபாரதத்தை எழுதிய மகா முனிவர் கருவில்லையா?"

மகாபாரத காதல்: மகாபாரத காதல் தாக்கீதின்: தொகுதி: 7. பக். 200, 201

விவரிப்பாரதம்: கிருஷ்ணன் தாது சருக்கம்: 252. பக். 373. மரேர பதிப்பு (1959)

இதில் போனில், தருமன் வேண்டுமோ என மறத்தது போலவே அதற்கு முதல் நாட்போனில், அவைத்தாமல் பாண்டரோடு ஒன்றி வாழ்க என வேண்டி "காணியம் புகழ்வது புனிதத்தில் கருத்த உடையவர்க்கு அல்லவோ? . . . . அமரினிட உடல் வீழ, ... வீரியம் பெறல் எனக்கு இனிப்பயன்" என்ற அவன் வேண்டுமோ என மறத்தும் ஈடுபட்டிருந்ததே.

விவரிப்பாரதம்: பதினெழாம் போர்: 182. பக். 597. மரேர பதிப்பு (1959)

விவரிப்பாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 224-230. பக். 659-60. மரேர பதிப்பு (1959)

விவரிப்பாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 189. பக். 650. மரேர பதிப்பு (1959)

I suppose no man can violate his nature. All the sallies of his will are rounded in by the law of his being... A character is like an acrostic or Alexandrian Stanza; read it forward backward, or across, it still spells the something... Character teaches above our wills. Men imagine that they communicate their virtue or vice only by overt actions, and do not see that virtue or vice emit breath every moment.

Ralph W. Emerson: Essays. Page 34 (1965)

Disposition is the mere raw material of the "Character" which is formed out of it by the influence of circumstance, the educational activity of our social circle and deliberate self discipline on our part.... it is itself, theoretically at least, "in the making" throughout life.

A.E. Taylor: Elements of metaphysics. Page 374 (1961)

விவரிப்பாரதம்: பழம்பொருத்த: 17. பக். 275. மரேர பதிப்பு (1959)

விவரிப்பாரதம்: முண்டகச் சருக்கம்: 44 பக். 242. மரேர பதிப்பு (1959)

இடம்பதி, பகல், சராசந்தம், பூட்டரீகம், சங்கோடகம், சடாகரம், மணிகாசம், வாசகம், கிசகம், சூதியோர், விமலத்தின் உட்பாட்டுப் பதிப்புகள் அறிந்த பயன்படுத்தித் தாம் உயரும் அவனிற்கு மண்ணம் பெறுதலர். சூதலின் அவன் தன் உடல் வலமை காட்டி அவர்களை விழ்த்தித் தம் இயல்புகளை அவர்கள் உணருமாறு, அவரெல்லாம் விமலொடு முரணி நிறைந்த ஈடுபட்டிருந்த தக்கது.

விவரிப்பாரதம்: அருங்குறிப்பு-என. பக்.

விவிபாரதம்: பழம் பொருந்த சருக்கம்: 17. பக். 275. மரேர பதிப்பு (1958)

கவிதைப் போலவே, அழகம் வீமசுடைய விழுமிய உடம்பாட்டுப் பண்புகளை உணர்ந்தவருவாள். மலர் கொய்யச் சென்றகாலே, அழகம் வீமனின் உடம்பாட்டுப் பண்புகளை அவளே உருமாற எடுத்தவரப்பத ஈடுக்கு குறிப்பிடத் தக்கது. வீமசுடைய உடம்பாட்டுப் பண்புகளை அவளுக்கு நினைவூட்டும் அழகம், தவிவிடத்தகைந்த பண்புகளை இராமன் முதலிய பெரியோர் உணர்ந்தமாத் அடக்க விகிதவகுவிருந்தாவென்பது இராமாண வரலாறு கொண்டு அறியத் தக்கது.

விவிபாரதம்: முட்டகச் சருக்கம்: 44. பக். 242. மரேர பதிப்பு (1959)

முட்டகச் சருக்கத்திலும், மணிமாள் வதைச் சருக்கத்திலும், தம் துறமதியின்றி, உயர்க்கு ஐய வருமாறு அரிய முற்றியில் ஈடுபட்ட வீமனைத் தருமன் கடிவிற பொழுது அவன் சொற்களுக்கு மதிப்புத் தந்து அடங்கி நிற்கிறான்.

விவிபாரதம்: புட்பயாத்திரைச் சருக்கம்: 136. பக். 303. மணிமாள் வதைச் சருக்கம்: 94. பக். 375. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

தருமசுடைய மொழிகளுக்கு எதிர் மொழி பகர்தல் ஆகாது எனவும் கவிதை உரையை (விவிபாரதம்: கிருட்டினன் து: 19. பக். 339. மரேர பதிப்பு) (1959) என்ற அமைந்த நிற்கிறான். வீமனும், துரியோதனனும் தம் கதைப் பயிற்சியை அவையோர்க்குப் புலப்படுத்தியபோது, ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்டிருந்த செற்றம் மிகாமல், இருவரையும் அகவத்தாமல் விலக்கி விட, அதனால் இருவரும் அவன் சொற்களுக்கு இயைந்த நிற்கின்றனர்.

விவிபாரதம்: வாரணாதச் சருக்கம்: 58. பக். 49. மரேர பதிப்பு (1959)

வித்தக வெண்கதை நோக்க விறல் வீமன்.....
அடக்கினன், உயிமைக்கு உறவி போல்வாள்...

விவிபாரதம்: குதபோரிச் சருக்கம்: 244. பக். 101.
மரேர பதிப்பு (1959)

"இனம் பருவம் முதல் உலக்கும் இவத்க்கும்
வயிர்ப்பு என்னில் என் ஒதுதால்,
உளம் புகல், அரகவயில் வஞ்சினமும்
பறிபல, அன்ற உரைத்தே நிற்குள்;
கனம் புகுந்த நிவிழித்த துவைவரையும்
தவறு தடக்கையால் கொங்குள்
வினம்புவதோ? வேறு ஒருவர் நிவிழை போர்
மலைவரோ வெந்தர் வெந்தே!"

விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போரிச் சருக்கம்: 142. பக். 641.
மரேர பதிப்பு (1959)

..... மைத்திரேய முனீர்..... துரியோதனன்கு இதோபதேசக்
செய்ய, அவன் அதனைக் கோளாமல் அவரைப் பரிசுத்தித்தவருவாள், அவர்
மீனும் கோபித்த, 'வீமசுடைய கதைவினடியால் தொடை முறிந்த இறப்பாம்'
என்ற சபித்தச் சென்றனர்.....

விவிபாரதம்: பதினெட்டாம் போரிச் சருக்கம்: 194. வை. மு. கோ.
வினக்கம்: பக். 148. வை. மு. கோ. பதிப்பு (1966).

"மூலராசை ஸ்மர்த்தவம் வீமஸ்தே
 முடியாத பெரும் பகையாளர் காக்;
 மதியாளர் திருந்த அகையூடு உரையா
 வழியாதன வஞ்சியை ஒழி, நவி
 இகலிவாரி; சிலையில் ஒருகணவன் தாம்
 இரு சாபமும் உரிடு, திரைபதியார்
 பனி சாபமும் உரிடு; அதலில் எதிரே
 படுமே இவன் வெளி நீ துதையால் அவனே

வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 194. பக். 652. மரீரே பதிப்பு (1959)

இரவினை உரு அறத்தில் மாமகன்
 இவனில், விதாதாவொடு ஒத்த கேடுவியல்
 உரை தவருதான் மறைக்குமோ?

வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 174. பக். 647.
 மரீரே பதிப்பு (1959)

பேரானிமை எளித தரணி ஒன்ற உற்றக்கால் ஊரானிமை மற்றதன்
 எஃகு (773) எழும் குறையும், அதற்குப் பரிமேலழகர் உரைத்த
 உரையும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

"இரு நில மீதே பதைத்து வீழ்தலம்
 இரிதர மோதாமல் விட்டு, 'இனி நீ
 உரைவுடல் குறு குறு எகிறத் தன் துணிமையை
 விருதர் முனி மேல் மேல் விளக்க வீமனே"

வில்லிபாரதம்: பதினெட்டாம் போர்: 176. பக். 647.
 மரீரே பதிப்பு (1959)

தனின் நிகர் எவத் துச்சாதனில் தன் மெய்யில் இழ
 புனின் பருகப் புதுவோனை, யாவருக்கும்
 தனின் வரத் தருத்தாக்.... மேகம்தனைப் போல்-வாக்

வில்லிபாரதம்: பதினெழாம் போர்: 160. பக். 594.
 மரீரே பதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: பதினெழாம் போர்: 161. பக். 594.
 மரீரே பதிப்பு (1959)

.... it is easier to be hostile than compassionate

Jules Henry: Culture against man. P-473 (1965)

Virtue is not a mere balancing or nice calculation... For a balanced humanist, non violence is as much anti-social and unpractical as an indiscriminate use of violence. The middle course may perhaps be the law of retaliation. Moral heroism is a jealous god and not a judicious compromise.

S. Radha Krishnan: An Idealist view of life.
 Page 52 (1967)

One were to attempt to derive but one law... it would be that culture enervates body and mind, for even as the body remains barely alive and the mind declines into a senile rigidity, beset by hallucinations, the cultural configuration remains part of the mind. .... since the frames of reference of the cultural configuration are the content of mind-if not indeed, mind itself- the extent to which these frames are retained by aged people becomes an index of the intactness of their minds.

Jules Henry: Culture against man. Page 473 (1965)

விவரம்: பதினாறு பேர்: 157-59. படி. 590. மரே பதிப்பு (1959)

வில்லிபாரதம்: பதினாட்டாம் போர்: 164-72, பக். 644-46.
மற்றே பதிப்பு (1959)

The dual between dussasana and Bhima and the latter's drinking the blood of the fallen foe teen with terror (Raudra) and the description is a masterpiece of the kind. The same applies to the dual between Bhima and Suyodhana..... through the description of duals, the poet caters to the Malayalis traditional love of war, and keeps alive the popularity of Ankam (A ceremonial dual to settle personal disputes) fights between heroes in Malabar which often looms large in popular ballads.

Chelmat Achyuta Menon: Esuttacoon and his age.
Page 150 (1940).

"இந்திரன் குமாரன் முன் யாது யாத உயற்றினான்
அந்த அந்த நிலையும் என் உவனின் விஞ்சல் ஆயினான்"

"பிணையில் மாலை விசயம் துணை பெற்றி பற்றி நான்கு"

விநியோகம்: வாரணாசி: 61-62. பக். 50. மற்0ர பதிப்பு (1959)

All evaluative statements involve comparisons, explicit or implicit, with such standards or standard forms of experience and action. Higher or different types of standards, upsetting previous evaluations, emerge as a consequence of the activities of the geniuses in the different fields. The validity or acceptability of these emergent standards as well as of previous standards or models, and of evaluations made in the light of these standards can be attested to only by the empathetic imagination of the normally constituted and properly trained persons.

W.K. Devaraj: "The nature and validity of value statements"
Page 137-38, an article in "Trends in
Current Indian Philosophy (Ed) by
K. Satchidananda Murthi & K. Ramakrishna
(1972)

**கனகாபதி போயி இலக்கு அடைந்த உதார்த்த கங்கு கங்கணத்திற்
'இவ்வளவு சீரறி' என்றத தனிம இருந்த ராச ஸ்ரீடாயம்.**

விநியோகம்: வாராந்தம்: 62. பக். 50. மார்ச் பதிப்பு (1959).

"அகிலன் முயற்சியும், 'யாக்கி இருக்க, "இவன் விசயனைச் சென்ற சிறி" உயிர் கொடுக்க விரும்புகிறான் யாவர்?" எந்த நன் செய்தி?" தந்திரம் விடாது எந்தக் கவனம் இவன் நினை, தேர்ந்த நடவடிக்கை, அந்தப் போராட்டம் காவல் துறை எந்த வகை வெற்றியைக் குறிக்கிறது" "இருதரத்தும் தனக்கு தேர் ஒன்று இல்லை"

விவியாரதம்: கிருட்டினி து. 134-35. பக். 356.
மற்றே பதிப்பு (1959)

Karna is boastful and defiant of any opposition.

G. Kumbhan Raja: Survey of Sanskrit Literature.
Page 181 (1962)

the vain but chivalrous Karna

G. Rajagopalachari: Mahabharata: Preface to his
second Edition. P. X (1955)

"பாஞ்சாலரின் கையையும் கருசுகரின் கையையும் மத்தியரின் கையையும் புத்திர பெருந்தரரின் கையையும் பாண்டரரின் கையையும் கொன்ற சக்திரத்தால் ஐயிக்கப்பட்ட உலகத்தின் அடையும்படி செய்வோம்"

ய் மகாபாரதம்: உத்தியோக பருவம்: பக். 250-51 (1928)

..... A Duryodhana or a Karna ..... who could not have fought without the thought of 'I'.....

Mahadev Desai: The Gospel of selfless action or
The Gita according to Gandhi P-111 (1931)

"கவியின் துர் உயிர் கொள்ள வளர் காண" - (விவியாரதம்: அருச்சுனன் தீர்த்த யாத்திரை-78. பக். 110); எந்தத்-தொடர்பு- "கவியின் வெல்ல நின்ற காண" (விவியாரதம்: முதற்போர்: 11. பக். 388); எந்தத் தொடர்பு, "யாக்கி யெம் பணி பகழி வலி, அழியுடன் மீளாது அமரின் விசயமே?" - (விவியாரதம்: கிருட்டினி து. 135. பக். 356); "உலகனை ஒன்றே பாரித்தல் மெல் தொகுப்பில்" ஒழிந்தனோர் உயிர் - (கிருட்டினி து. 256. பக். 374. மற்றே பதிப்பு (1959) எந்தத் தொடர்பு இவர்களுடைய இருந்த கரும் இவன் உயர்வை எடுத்துரைப்பான்.

"யாக்கும் ஒன்றே அறியா எவ்வை, "இவன் அவாது இலை" எந்த இந்த மெல்லி கவியின் மனம் விவியாத படைகள் யாவும் தீர அந்த தந்த உயிர்வைத் தெய்வம் நீ"

"நிதினெனும் விசயநெனும் நிதி மகநெனும் முந்தை தனெனும் புரையென் வெய்போர்"

விவியாரதம்: திருநாட்டி: 87-88. பக். 315. மற்றே பதிப்பு (1959)

"நிதி, செல்ல பரிசுயப் பதிகை செல்லி வைத்த சிவன் யாக்கி"

விவியாரதம்: பதினாறாம் போர்: 17. பக். 509. மற்றே பதிப்பு (1959)

"விவியின் என் கவியை அஞ்சும்" - (விவியாரதம்: கிருட்டினி து. 137. பக். 356); "விவியின் வந்த தேர் விவியை கொல்லோ, அந்தத் தேர் நிதினும் இறுவையும்த" - (விவியாரதம்: பதினாறாம் போர்: 19. பக். 570. மற்றே பதிப்பு (1959) எப்போ, கவியின் செருக்காரப்பிப் பேரெல்லையப் புலப்படுத்தினான்.

"ஓட்டித் தும் மானமே புரப்பத..... எந்தவித விமல்கு இலையோவா"

"ஒருவருக்கு துபாஸம் போகிற சிறப்பையும் தோற்றத்தையும் மரபையும் பட்டாக்க வகை மானத்தையே பாதுகாக்க வேண்டுமென்பத என் கொள்கையென" அருச்சுனன் கூறினார்.

விவரிப்பாரதம்: பழம்பொருத்தம்: 18. பக். 408. ஸ. மு. கோ. உரை.
வினாக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1964)

"தேவர் ஆயினும் பழைய தெய்வத்தினர் ஆயினும் மந்திரம் செப்புகின்றோர் யாவர்
"ஆயினும் எதிர்த்தோர் உயிர் உன் எந்த இருப்பதவே என் கூக வானி"

விவரிப்பாரதம்: கிருட்டினன் து த: 21. பக். 340. மந்திர பதிப்பு (1959)

விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 205. பக். 600. மந்திர பதிப்பு (1959)

"கர் ஆர் ஓடே வானி கொள் இச்சிலையக்
கூற என் எதிர் கூறினார் ஆய்முமென்
யார் ஆயினும், ஆயி செஞ்சித்தும்
இவ் வஞ்சினம் ஆதலின் இப்பொழுதே
தார் ஆயி புய வென்றி உதித்தாரே
தலை கொய்வன் எவத் தமையும் இவ்வா"

விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 206. பக். 600. மந்திர பதிப்பு (1959)

"பெரியோர்க லைக் குறித்தச் சிறிது இகழ்ந்து பேசினாலும் அவர்க லைக் கொலை
செய்ததோ டொப்பா மென்ற சாட்டுறார் சொல்லார்"

விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 207. பக். 153. ஸ. மு. கோ.
உரை வினாக்கம்: ஸ. மு. கோ. பதிப்பு (1968)

"குரலோர்க லை நீ எனினும், கொலையின் கொடுத்த" என்ற
உயர்வேனியர் கூறவரால்
உரவேனியரும் அய்முறை கொன்றதென ஒருமும்
கூற புவிமொழி உரைத்திவ்வா"

விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 207. பக். 600. மந்திரபதிப்பு (1959)

பிற செவ்வ அருச்சுன லைப் போலவே, கூண்டும் தருமனின் கால்களின்
விழுந்த வனங்கிலின் எரிபத 'நர நாரணர் சென்ற, தராபதி தாரி நன்குத்தின்
விழுந்த' - விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 209. பக். 661. மந்திர பதிப்பு (1959)
எனவும் வரலினும் அநியலாகும். இதன்கு அருச்சுனனின் பழிவயத் தன் பழியாகக் கொண்டு
கூண்டின் மானியு வின்கும். அநியும் அநியுறும் தருமன் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பும்
தன்கு புலப்படும.

"சென்ற ததராபதி தாரி நன்குத்தின் விழுந்த.
கவி மாறிமொழி உரை செவ்வ"

விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 209. பக். 601. மந்திரபதிப்பு (1959)

4. "வகிப்போர் புலி வெங்க லை ஆக்கர் பிராதி
மறமும் உயர்வேர் அறமார் குறவி
தன் போல் வின்கின்கி: ஆதலின் என்
தமையும் இவ்வா: சதம்கள் செலா;
அதிபு ஒடிவத உரினம், எனக்கு இவ்வேன்
அவருகு அமர் செவ்வதம் இவ்வு அரிதால்
வென் போதவன்"

- விவரிப்பாரதம்: பதினேழாம் போர்: 204. பக். 600.
மந்திர பதிப்பு (1959).

The moral here follows an inner rhythm which goads him on and he has the satisfaction of obeying his destiny, fulfilling his self. By following his deeper nature, he may seem to be either unwise or unmoral to those of us who adopt the conventional standards. But for him the spiritual obligation is of more consequence than social tradition. The inward constraint is more important than the law imposed from without. He craves for inward truthfulness, utter sincerity, and not conventional propriety.

S. Radhakrishnan: An Idealist view of life. P-153 (1967)

Logical argument as compelling certainty (merely) simulates material truth. Without intuition, logical concepts are empty. The give and take between vital intuition and fixating, enervating, stultifying thought shows the rationally inclined person that he must constantly return to the fuller, more dynamic vibrant and unconceptualized intuition. When he fails to do this, his awareness of things becomes limited and inflexible, and caught up in rigid concepts, it dies.

Charles F. Wall Ruff: Karl Jaspers: An Introduction to his philosophy. P 26 (1970).

உள்ளுணர்வை உணருத்திறம் கண்டதற்கு உயிர். அறிவும் அவை முன்மே, கண்ணில் பிறப்பை அறிந்தவை. அருச்சுனன் தன் தயக்கத்திற்குக் காரணம் உறியதும் கண்ணில் ஒளிவழி கருமல், தேவரத் தருமல் பால் திருப்பிழை எங்குச் செலித் - லிவிப்பாரதம்: பதினெழாம் போர்: 204-205. பக். 600. மதிரேபதிப்பு (1959) கண்ணில் உள்ளுணர்வோடு கட உலகியல் தந்திரமும் உடையவன் எளிதென்ப புலப்படுத்தும். தருமல் அந்தகைய ஈரியுடும் இல்லாதவருதலின், அருச்சுனனின் தயக்கத்தைக் கண்ட அவனின் அவன் போர்க்குடைய தவறியதாகக் கருதி அவ்வுடைய லில்லை பறித்தான். அருச்சுனனும் புறவப்பட்டுத் தன் மான உணர்வுக்கு ஈடு தந்த நிற்குருகலின் அவன் தன் முன்னெடுகு முரண வேண்டுவதாயிற்று.

"மலை இரண்டின் வளைந்த எதிர் மலைந்தது எனவே அலை இரண்டு என அகிர்த்த பொருள் அந் இருவர்"

லிவிப்பாரதம்: பதினெழாம் போர்: 189. பக். 599.
மதிரே பதிப்பு (1959)

"அடல் ஆழியவனே அகற்றிச் சிலன் வந்த தேர் விடும் கொலுவென் அந்தத் தேர் நிற்குள் இருவரை"

லிவிப்பாரதம்: பதினெழாம் போர்: 19. பக். 570. மதிரேபதிப்பு (1959)

"இவ்வுக் கைய பிறப்புணர்ந்தென் என்ற அப்பு உருவி எம்பியர் பால் செலுதி என்னை நீ அறியச் செகத்தார் என்மம் சரியாரோ?"

"பார் இவ்வு அறிய அற்றவர்க்கும், பழிநீர் வென்றிப் பாண்டவர்க்கும் போர் என்ற அறிதும் செகத்தென்றி போற்றுவாரிப் போவோடு"

லிவிப்பாரதம்: கிருட்டினன் அ. த: 218-19. பக். 36.
மதிரே பதிப்பு (1959).

விவிலாசநாமம்: குதபொளர்ச் சருக்கம்: 4. பக். 151;

நட்சபி பொயிலைச் சருக்கம்: 7 பக். 262. மற்செ பதிப்பு (1959)

விவிலாசநாமம்: பதினெழாய் பொளர்: 246, 249. பக். 607-8.

மற்செ பதிப்பு (1959)

"இவ்வே எவ்வ நிரப்பொளர்க்கு இவ்வே எவ்வ உறையா இதயம்" எவ்வத் தொடர்,

"இவ்வேளர்க்கு இவ்வே எவ்வ இயைவற கரத்தல் வல்லா நெஞ்சம்" எவ்வம் அகநாள் ந்த
(53) வளிக வே நிலையு படுத்தவற. இவ்வளிக, தலையவிக் நெஞ்சப்
பகிவப்பி புலப்படுத்தி நிற்தல் நோக்கத்தக்கவற.

விவிலாசநாமம்: பதினெழாய் பொளர்: 242. பக். 608. மற்செபதிப்பு (1959)

விவிலாசநாமம்: பதினெழாய் பொளர்: 253. பக். 611. மற்செ பதிப்பு (1959)

உயிர் விடும் கே வேயிற், கவிசை வேக் கவிவளிக் அடிவளிக் பொலி விவிலி
காட்டுமாச பாரதம் இயற்றிய வேத வாரும் காட்டவிலவே. தா
இயற்றிய புலவர் தம் உயிப்பி பாக்கிற்சு ஏற்ப துரு பாத்திரத்தையே
வெவ்வேத வகையாகக் காட்டியிருப்பதைச் சாவினோர் எடுத்தவரக்கிற்றவர்.

"Even a casual reader or listener will observe discrepancies in the portrayal of the same episodes in the Ithihasa and the different puranas. (Eg. the story of Rama's life as narrated in the Mahabharata by Vyasa and in Srīmad Bhagavatam by Suka differ from each other and from Valmiki's narration, in some details. So also in regard to the life of Uddhava after the passing away of Sri Krishna, the Mahabharata and Srīmad Bhagavatam give different versions"

H.H. Sri Sankaracharya of Sringeri "Study of the Purana-I. Indian Express, dt. 2.6.80.

'The... portions relating to Krishna and Karna in the battle field etc. are of unequalled artistry.....'

G. Jagannathachari: "Sri Krishna and Villi" a Lecture, Indian Express, dt. 29th Aug. 1979.

"Villiputhurar has redeemed Karna for all time by ....(the) Superb interlude, departing from Vyasa.

G. Jagannathachari "Sri Krishna and Karna" a Lecture. Indian Express, dt. 30th Aug. 79.

நிலத்தில் அடிப்பட்டுக் கொட்டி நதத்தில் சக்கரங்களைக் கவிவளிக் காக்க
முயற்சி கொண்டுள்ளும் பொளர், 'கவிவளிக் நதத்தில் ஏறகிறதற்குரியேயே
சத்தவாரண இத்தக் கவிவளைய தலையிப் பாணத்தால் பிடி' எவ்வ
அருச்சுவர்த்துக் கவிவளிக் அறிவுரை உறியதாக விவாசரி உறியுளினார்.

இ மகாபாரதம்: கரிவபறிவம்: பக். 445 (1923)

கவிவளிக் அடிவளிக், அவர் மித பேரறிவு கொண்டு பகியும் அடக்கமுடையவருக
விவிலாசநாமம் பொளர், விவாசரி காட்டவிலவே எவ்வம், அவர் உயிர் நீத்த
பிறகு, "புருஷ மற்செட்டி" "மகாநிமா" எவ்வ அவ வேப் புகழ்த்தினார்.

இ மகாபாரதம்: கரிவபறிவம்: பக். 460 (1923).

"உதகை ஒருதே பாரீத்தம் மேல் தொடுப்பம்; ஒழிந்தனோர் உயிர்"

"உதகை நான் மகன் எனம் தகை
 எனும் அறியா வகை நீர் காப்பர்.....
 அங்கு அவர் சிறிது அறியி... பார் அனைத்தையும்
 எனக்கே வழங்குவர்; வழங்கில் யார் என்
 எனவரும் தகை தனக்கு அலால் வழங்கே"

விவிலாசம்: சிறுநடை து த: 258. பக். 374. மரேபதிப்பு (1959)

Since Moralism and Factuality operate in a great many fields, and on a great many levels of human thought, feelings and action we could discuss the differences between them in a great many ways. We could consider them in terms of individual psychology, in terms of sociological function, in purely linguistic terms, or in a wider philosophical context. Since these fields are different and yet closely connected, it would be misleading... to offer any single criterion; for a distinction as broad and general as this one is unlikely to fall within the scope of a single criterion. Here it is better to be inconclusive than to oversimplify. We can best begin, therefore, by noting some instances where the difference between these two types of ethical thinking seems plain.

John Wilson: Reason and Morals. P 38 (1961)

52. வீடுமதம், தரோணமும் கவினைப் போலவே, முறையே பாண்டவரீபாதி பாரியும், தாரியோதனமைய நலனில் ஈடுபாடும் உடையதாயித்தகை ஒருபுறமிருக்க, வீடுமத் தரோணம், கவினை ஆகிய ழுவரும் வீரத்தாற் சமமானவர் என்ற கவினை, அருச்சுனனுக்கு எடுத்தரைத்ததாக வருகி செய்தி ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. "என்குல் கொலையுண்ட தரோணரையும், பீடீமறையும், ழுவத்தையையும், கரினையும், அகியனம் மற்றப் போர் வீரர்களையும் நீ (என்பால் கருவி-யாயிருந்த) கொல். அகிலி வருத்தாதே; போரில் பகைரை வெல்லுமாப் போர் புரி"

சூமத் கவாயி சித்பவானந்தர்: சூமத் பகவத்கதை விவருபதரிசன
 யோகம்: 34. பக். 436. சித்பவானந்தர் பதிப்பு (1951)

"இந்த பரீலோகத்தில் சிலரை மாத்திரம் அறப்பாகக் குறித்தற்குக் காரணம் சகிரபாடித்தத்தில் விளக்கப் பெற்றது. தரோணர் தாரி வேதாசாரியர் திப்பகிகளான அகிரகிக் ழிரப்பப் பெற்றவர்; விசேஷித்த அழ்ஜுவனத்தில் அகியமான அகிபச் செவத்தி அவர் பகிதிக்கு இலக்காவார். பீடீமர் தினைத்தபோத மரிக்கும் சகிதி வாயித்தவர் (விச சந்த மறவர்); திப்பகிகளான அகிரகிக் ழிரப்பியவர்; பரசுராமனும் போர் புரித்தபோதும் சந்தம் சனைக்காதவர்..... கரினன் உறிய புத்திரர்; இத்திரன் கொடுத்ததும் வினை சுகாதான சகிதி என்ற ஆயுத்தகை உடையவர். இவையாவற்றையும் தினைத்த தனக்கு வெற்றி சற்புமார் என்ற கவினை அரிஜுவனுக்கு இந்த கிலோகத்தால் அபயமளிக்கிற பரமம்"

நதலிஉற ராகவாசாரியி கவாயி பகவத்கதை: சீத்ருவிஉறப்பியா-
 365 ஆகவட் 1972. பக். 63.

These (Bhisma, Drona and Karna) are particularly mentioned 150
as they were supposed to be well nigh invulnerable, gifted as
they were with unique powers and celestial weapons.

Comment by Mahatma Gandhi in "The Gospel of
selfless action or The Gita according to Gandhi
by Mahadeva Desai. Page 299. (1951)

விவிலபாரதம்: பதினேழாம் போர்த் சருக்கம்: 47. பக். 575.
மற்றே பதிப்பு (1959)

"இனைய தாரி பயந்த இரு தம்பியர்க்கு இந்த வாயுவம் ஆரகம் கொடுத்தனவும்...
ஒருவர் இவ்வு உணர்வு" - விவிலபாரதம்: திருக்கயபாதி து: 115 பக். 353.
மற்றே பதிப்பு (1959) எனக் கவினய, தாரியோதனனுக்கு, வீருமணி
பெருமைய எடுத்த மொழிதல் கூடுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

"இனையோர் தமக்கு ஓர் வயிர் போல்வாள்" (விவிலபாரதம்: ஓற்றும் போர்: 9.
பக். 404. மற்றே பதிப்பு (1959) என்னத் தொடரும், போர்தில் தவிர்த்த
தாரியோதனனே தம் தோர் மேல் எடுத்த வந்த அலகைக்கு மருந்த ட்டி உணர்வு
வரத் செறிதாள் என்னம் குறிப்புப் படவரும் "திருக்கயபாதி அனந்த, காட்
தோரிக் கொண்டாள்; குவிதரு மருந்த கொடுத்தாள்; அவரும் கொடுத்த மருந்த
உண்டாள்; உண்ட வந்ததில் மீயு உணர்ந்தாள்" - விவிலபாரதம்: ஓற்றும் போர்: 10
பக். 404. மற்றே பதிப்பு (1959) என்னத் தொடரும், எட்டாம் நாய் போர்தில்,
தம் தம்பியரை இறந்த தாரியோதனன் கவினர் பெருக்கலுது கூடு, ஆததல்
கருவவாக வரும் "இரங்கல் நீ சிறிதும் ஐய" "வீடுக நீ வல வேண்டா" -
விவிலபாரதம்: எட்டாம் போர்: 10, 16. பக். 425-26. மற்றே பதிப்பு (1959)
என்னத் தொடரிகளும் வீருமன் தாரியோதனனிடத்தக் கொண்டிருந்த பாசத்தையப்
புலப்படுத்தவன். இவை யனத்திற்கும் மேலாக, வீருமன் மாரிந்த போத,
திருதராட்டிரம் ஆத் செறிதி கேள்வியுற்ற, "இனி என் வந்ததர்க்கு உறவி இவ்வே"
விவிலபாரதம்: பத்தாம் போர்: 48. பக். 445. மற்றே பதிப்பு (1959) என்ன
கூறல் கூறி, வீருமனின் பாச உணர்வையும் அவன் தாரியோதனனுக்கு இவ்விவையாற
வேண்டிப் படுபவன் எப்பதையும் புலப்படுத்தும்.

7. விவிலபாரதம்: திரையம்ட்சிச்சருக்கம்: 89. பக். 315. மற்றே பதிப்பு (1959)

8. விவிலபாரதம்: ஓத் முதற் போர்: 10-15. பக். 388. மற்றே பதிப்பு (1959)

9. "யாகசேனன் குமரனேப் பத்தாய் நானில்
என் எனின் ஆமாரில் காட்டில், யாள் பையாவும் தீய்ப்பு
..... கவினய வெல்ல நின்ற காண கைக் கையால் வீழ்வேன்"

"தருமராசன் வந்ததனே அனலிக்கு எல்லாம் கொற்றவன் ஆகும்"

விவிலபாரதம்: முதற்போர்: 11, 10. பக். 388. மற்றே பதிப்பு (1959)

10. என் மகன் எனக்கு முனையே இறந்தவன் என்ற
விவிலபாரதம் ஒக்கும் வேந்தன் முன் சொல்லின்.....
விவிலபாரதம் சரபம் ஒத்த எடுக்கிலேயே"

"சமனிடத் திட்டத்தெய்வம் வடிபுடன் எனக்குக் கூற்றில் மனையவன்"

"மன் மகன் தருமன் வென்ற வையகம் எறிதி நிற்பான்"

விவிலபாரதம்: முதற்போர்: 13, 14. பக். 388. மற்றே பதிப்பு (1959)

"குறுவீதி பாதம் போன்றி முடி நிழல், செவ்வை மாவளம் அனலை நோக்கி,
'வாகை அம் தாமஸ் குட, நீ இவர்க்கு அளித்தி வில் உயிர், அவர்
நினைவையம் தாமவரீ தமக்கும் வேறல் அளித்த"

விவிலபாரதம்: குறுவீதிபார்: 9, 13. பக். 388. மரீரே பதிப்பு (1959)

காமம் நீத்த பாவியுமம் எகிலம் புறத்தினைவியல் தா நிபா (21-23 வரி) ப்
பகுதிக்கு உரை வகுக்கப் போந்த நச்சிளர்க்கிணியர், "பாவெகிறதற்கு
உலகியனாகிறே காமத்தினைக் கவனிப் பகுதியுக் கொடுக்க" எகிற விளக்கம் கறி,

"இனைவர் முதிய ரொவ விருபாக் பத்தி
வினைபு மறிவெகிவ வேண்டி - வினைவருகித்
தகிலுதை காம சகரீதற்குத் தாக் காம
மொகிலுத நீத்தா முகம்"

பெரும் பொருக் விளக்கம்: புறத்திரட்டு அறிவுடைமை-15. பக். 119.

தொல்காப்பியம்: புறத்தினைவியல்: நச்சிளர்க்கிணியருரை. பக். 234.
கழகப்பதிப்பு (1974).

1. "போகமும் தருமமே ஆன மெலிப்புகை(வி)"

விவிலபாரதம்: ஆறும் போர்: 4. பக். 418. மரீரே பதிப்பு (1959)

"தவமே இகிபம் ஆகச் சிந்தை தெனியும் ஞானச் செலிவா"

விவிலபாரதம்: 10ம் போர்: 41. பக். 443. மரீரே பதிப்பு (1959)

3. வீடுமகி கழல் வேந்தர் வணக்கி
நாரும் நல் நெறி நாரும் நடத்தி
நீடு மகிளமும் நேரிழை மேல், மலர்ந்
தோடு மகிள தரும்பு என விழுவே.

விவிலபாரதம்: குறுகுலச் சருக்கம்: 116 பக். 18. மரீரே பதிப்பு (1959)

9. விவிலபாரதம்: குறுகுலச் சருக்கம்: 119-122. பக். 20. மரீரே பதிப்பு (1959)

00. "அம்பிகை மகக் தனினை, வாரி நனித்திருமகக் ஒரு திணத்தினில் மங்கல
முடிசூட்டி"

விவிலபாரதம்: சம்பவ: 21. பக். 28. மரீரே பதிப்பு (1959)

01. "பாவிடுவே செனைவின் பதி"

"விவக் தனி மகம்... பாவிடுவை தினைந்தம்
இருவாய் புளவம் நலிவி"....

விவிலபாரதம்: குறுகுலச் சருக்கம்: 21, 108. பக். 28, 39.
மரீரே பதிப்பு (1959).

02. விவிலபாரதம்: கிரையாதம்: 29, 45. பக். 44-46. மரீரே பதிப்பு (1959).

03. விவிலபாரதம்: குறுகுலச் சருக்கம்: 116. பக். 40. மரீரே பதிப்பு (1959)

04. "தெய்வமுதைய ஆயினர் சிறு பருவத்தே, எம் உரை கொடுகலர் இனி
அவரீ மதி ஏத, அம்மதியே மதி ஆளுவ"

விவிலபாரதம்: கிரையாதம்: 105. பக். 56. மரீரே பதிப்பு (1959)

... விவிலபாரதம்: பக்கம்: 41.

"குருவிப் பாதம் போற்றி முடி திற்ப, செவினை மாவளம் அனலை நோக்கி,
'வானக அம் தாமஸ் குட, நீ இவர்க்கு அளித்தி உனல் உனரு, அவர்க
நிலை வைப்ப தாவளர் தமக்குப் வேறல் யுரிது"

விவிபாரதம்: குருபேரர்: 9, 13. பக். 388. மற்ரே பதிப்பு (1959)

காமம் நீத்த பாவிலுமல் எகிலம் புறத்திலையில தாற்பா (21-23 வரி) ப்
பகுதிக்கு உரை வகுக்கப் போத்த நச்சுளர்க்கிலியர், "பாவெகிறதற்கு
உலையுமலிதே காமத்திலைக் கவலிட் பகுதியுக் கொடுக்க" எக்த விளக்கம் உறி,

"இலையர் முதிய சொல விருபாக் பற்றி
விளையு மறிவெகில வேலிடா - விளையுமித்
தகிலுத காம தகில்தந்தித் தாக் காம
மொகிலுத நீத்தா னாக்"

பெரும் பொருல் விளக்கம்: புறத்திரட்டு அறிவுடைமை-15. பக். 119.

தொல்காப்பியம்: புறத்திலையில: நச்சுளர்க்கிலியருரை. பக். 234.
சுறுகப்பதிப்பு (1974).

"போகமும் தருமமே ஆன மெலிப்புகை(வி)"

விவிபாரதம்: ஆரம் பேரர்: 4. பக். 418. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தவமே இல்பம் ஆகச் சிந்தை தெனியும் ஞானச் செகிலா"

விவிபாரதம்: 10ம் பேரர்: 41. பக். 443. மற்ரே பதிப்பு (1959)

வீடுமல் சுழல் வேத்தர் வனக்கி
நாரும் தல் நெறி நாரும் நடந்தி
நீடு மலினமல் நேரிழை மேல், மலர்த்
தோடு மல்கு தரும்பு என விழுவே.

விவிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 116 பக். 18. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 119-122. பக். 20. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"அம்பிகை மகல் தல்லை, வாரி நசித்திருமகல் ஒரு திவத்திலி மங்கல
முடிஞ்சு."

விவிபாரதம்: சம்பவ: 21. பக். 28. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"பாவிடுவே செலையிற் பதி"

"வியல் ததி மகல்... பாவிடுவை திலைந்தம்
இருகுபம் புளவம் தலி..."

விவிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 21, 108. பக். 28, 39.
மற்ரே பதிப்பு (1959).

விவிபாரதம்: கிராமமம்: 29, 45. பக். 44-46. மற்ரே பதிப்பு (1959).

விவிபாரதம்: குருகுலச்சருக்கம்: 116. பக். 40. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தெய்வகை ஆயிவர் சிபு பருவத்தே, எம் உரை கொல்கலர் இவி
ஆவர் மறி ஏத, அம்மதியே மறி ஆளுத"

விவிபாரதம்: கிராமமம்: 105. பக். 56. மற்ரே பதிப்பு (1959)

விவிபாரதம்: பக்கம் பேரர்: 41.

"வந்திருந்த மகிஷாசுரம் கெட்ட, வந்திருந்த
தீயத்தையே எதிர்த்துச் சேர்த்துவிட்டுப் போகும்"

153

விவிலிபாரதம்: குருகுலச் சருக்கம்: 128. பக். 20.
மற்றே பதிப்பு (1959).

'நீ உரைத்த எல்லாம் அரசர்க்கு இயம்பு எவ்ருள்' - விவிலிபாரதம்: குதர்போர்: 233
பக். 180. மற்றே பதிப்பு (1959) என்றும் வீரமலை கற்பனையில் தன் செயலற்ற
தலைமையைத் தெரிவிக்கும். வீரமலை திரௌபதியின் தக்க அறக்கருமம், அவ்விடப்
பாதுகாவராத விருத்தத பெரும் பிழையே என ஆய்வாளர் எடுத்தக் காட்டுகின்றனர்.

"Bhisma's conduct in the face of the grievous insult to
Draupadi even after the attempt to disrobe her publicly had
failed through divine intervention, can never be justified.

Pandit Swaminatha Atreya: Idealism and Pragmatism.
Indian Express, dated March 29, 1979.

"வீரமலை, மாமூலு தனிப்பாதி,
அருந்த ஒரு போது.... ஒரு சரத்தால்
நஞ்சு தகை உருமல் அவன் நல் உயிர் ஊர்ந்தான்"

விவிலிபாரதம்: குதர்போர்: 68. பக். 395. மற்றே பதிப்பு (1959)

"நஞ்சுதகை யுருமல் என்றத சிறந்த குணமாகிய நஞ்சு நிலைமை தன் பக்கம்
பொருந்தாதபடி என்ற பொருளையும் உணர்ந்தம்; தான் கற்பியபடியிலே வீட்டு
வேசு படைக்கல மேந்திய வீரஞ்சு தானும் அப்படைக்கலத்தையே ஏந்தாத
வீதி கொண்டு போர் விளைத்தத, உத்தம வீரனான வீரமலைக்கு நஞ்சு நிலைமை
தவறுதலாம்.... வீரமலைப் போர் வஞ்சனை கருதாமல் நீதியாக மாணத்தெய்
பாடுகாதத வாட்போர் செல்த இறந்தத பற்றி, கவேதனயிர் நகிலயிர்
எனப்பட்டத"

விவிலிபாரதம்: குதர்போர்: 68. அ. ம. கா. உரை விளக்கம்:
பக். 56. அ. ம. கா. பதிப்பு (1968)

Bhisma's pover that he was in a dilemma because of the view
that the wife was but a possession of the husband, is the
intellectual's legalistic sophistry, which persists to this
day, to the nations shame.... Bhisma had his own elements of
greatness which however, should not be overrated as unprece-
dented. When Draupadi questioned his right to give Dharmo-
padessa to all from his deathbed, when he had failed in Dharmo-
towards her, he is said to have excused himself by saying
that the blame had been in his association with evil elements,
and that he was giving upadesa in his last moments under the
inspiration of Sri Krishna.

Pandit Swaminathan Atreya: Idealism and Pragmatism
Indian Express, dated March 29, 1979.

கனிகள் எவ்ருள் அரசியல் அறிவு திருதராட்டரங்குப் போர்க்கலை பற்றிய
கருத்தகனை விளக்கினால், பலனை என எவ்ருறை கொண்டும் ஒழிக்கலாம்
எனக் கருதுதலாக, பாரதத்தின் செல்தி உண்டு.

"Enemies should be destroyed by the arts of conciliation,
or the expenditure of money, or by producing disunion amongst
his allies, or by the employment of every means in his power"

"The king should destroy .... by deception the ~~king~~ he be his own son.... "Securing confidence... by any means the enemy must be destroyed so effectually that he may not raise his head afterwards" 154

V.R. Ramachandra Dikshitar: War in Ancient India.
Page 305-306 (1948)

Shisima is a unique character appearing practically from the beginning to the end of the Mahabharata.

Pandit Swaminatha Atreya: Idealism and Pragmatism
Indian Express, dated March 29, 1979.

"What a grand picture of.... a hero has Vyasa portrayed for all time"

Anna N. Subramanian: The last glorious phase,
Indian Express, dated November 23, 1979.

11. விஸ்வபாரதம்: பத்தாம் போரிச் சருக்கம்: 35. பக். 442. மறேரபதிப்பு (1959)

மதிஇலா விசம்பும், செவ்வி மனம் இலா மலரும் தென்னிர்
நதிஇலா நாரும், தக்க நரம்பு இலா நாத யாளும்,
நிதிஇலா வார்ப்பும், மிக்க நினைவு இலா நெஞ்சம், வேத
விதிஇலா மகமும் போன்ற - வீடுமன் இலாத சேனை

விஸ்வபாரதம்: பதினாறாம் போரி: 5. பக். 446. மறேரபதிப்பு (1959)

என்தம் ஈகிரிதர, வீடுமன் பெருமைபற்றி அவர் கொள்கருத்த
பெருமையை உணர்த்தும்.. அகற்பும் மதியும் விசம்பும், மனமும் மலரும்,
நதியும் நாரும், நரம்பும் யாளும், நிதியும் வார்ப்பும், நினைவும் நெஞ்சம்,
விதியும் மகமும் போல் அகரும் புறமும் ஒத்த இயல்பின் வீடுமன் என்தம்
குறிப்புப் பொருளில் ஈகிரி உணர்த்தக்கூறு.

1. விஸ்வபாரதம்: பத்தாம் போரிச் சருக்கம்: 37. பக். 443. மறேரபதிப்பு (1959)

அருத மைத்தர் தம்மை அஞ்சல் எனது ஆற்றி.....

விஸ்வபாரதம்: பத்தாம் போரிச் சருக்கம்: 42. பக். 444.
மறேர பதிப்பு (1959)

உயிர் நீங்கும் தன் பொருட்டுக் கவலைப்படாத போரில் முனைந்த நிமிசும்
இருவர்தம் குறிக்கோளி பற்றிய நினைவிலுயி இருந்தால் என்தம் கருத்தை விளக்கு
தற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அரியோதனனுடைய ஈகிரிதர
மாற்றிக் கவலைக் கொண்டு தொடர்ந்த போர்புரிக எவ் அங்கத்து அறிவுரை
கூறும் அருந்த ஈகிரியும் (44) இவ்வாறு பொருள் கொள்குதற்கு உதவும்.

உயிர் விடும் வேளையில், வீடுமன் பாண்டிவரோடு சமாதானம் செலுத்த கொள்கும்படி
அரியோதனனுக்கு அறிவுரை கூறுவதாக விவாசயாரதம் கூறும்.

"ஆத்தந்திரம் இந்த அரிஜனுடன் விவாதத்தாலும் ஐயக்க முடியாதவன்...
இந்த விவாதமே காலதாமதமின்றி நீ நடப்பச் செலுத்த கொள்"

விஸ்வ கு மகாபாரதம்: பதினாறாம் போரி: பக். 489 (1919).

There is not doubt that for most people, in the course of their every day lives, the contrast between Moralism and Factualism seems to take the form of a conflict. In moral debate, whether with ourselves or with other people the two approaches seem contradictory. Each seems to make different and often conflicting demands upon us, and we do not know to which we ought to attend. The situation is in many respects ~~an~~ analogous to religious debate or doubt in which the respective demands of Faith and Reason similarly conflict, or seem conflict. It is almost as if two voices spoke to us, we might say the voices of conscience and Expediency or perhaps Justice and Mercy, or perhaps Law and Desire. If such a picture seems naive, it is at least not very far removed from the psychoanalysts' description of what happens when people face moral situations..

155

The conflict may be unreal in the sense that it is not logically necessary it may become avoidable in practice.

John Wilson: Reason and Morals. Page 42-43 (1961).

"பார் ஏன் அகிலம் படைக்க... உலகுக்கு ஒருவர் என்னை கற்றான்"

விவிலிபாரதம்:வாரணாசதம்:32.பக்.45. மரீரே பதிப்பு (1959)

"Drona with his relentless skill and acuteness"

Chelvat Achyuta Menon: Bhattacan and his age. P-146 (1940)

"மந்திராவினாமி அமர்தன்,..... என்னை போலி பனிதன்
புனை பனி,..... சிங்காசனத்தில் ஏறிய, எந்தாய்!
என நீ, அடிபெயர் என்னை தவறினே! என்னை."

விவிலிபாரதம்:வாரணாசதம்:34.பக்.45. மரீரே பதிப்பு (1959)

"புருஷாஸித் தடக்கைய புதல்வர் புதல்வர் தம்மைக் காட்டி
நீயே இவ்வரசு கட்டிப் படைமைக் கவிதை ஓட்டி...."

"எம்மின் ஒருவர் சூழி குழிக்கு விவரம் அமருகி கோடி"

விவிலிபாரதம்:வாரணாசதம்:45,46.பக்.46.மரீரே பதிப்பு (1959)

"சுரு துதி அடைய வாய்மை" "சொல்ல வாய்மை.... யானே சொன்னே"

"சொல் தவறாத தோறானனை"

விவிலிபாரதம்:வாரணாசதம்:35,43.பக்.45,46.பதிப்பும் போர்:3. பக்.55டி. மரீரே பதிப்பு (1959)

"நீ சொல்ல வாய்மை தவறி இவ்வளவு தோல்விபுற்ற கந்திரிபாதமலையின"

"புகழ்ப்படி நீயாரும் புனிதம் பாதி கொடுவதை" எந்த நான் சபதம்
கற்றியதால், அந்த வாய்மை தவறாமல் ஒரு பாதிப்பையே கொண்டு மறிப்பி
பாதிப்பை உலகிலே பரிசுத்தக் கொடுத்திருவதை"

விவிலிபாரதம்:வாரணாசதம்:81,82.அ.ஓ.கோ. உரை விளக்கம்.
அ.ஓ.கோ.பதிப்பு பக்.192-93 (1963).

"வெட்டு நிலத்தில் இவன் இரண்டை ஒக்கும்" என விசயக் விசயத்தில் மிகவே...
அம் சொல் முவிதாழம் இவன் மேல் எவளும் பெருக அடிபுடையத் துதி
அவளாகி" - விவிபாரதம்:வாரதம்:48.பக்.47. மற்ரே பதிப்பு (1959)

பலிதலித்த, பலிடு தாள் கூட கற்றித்
பலிதலித்த உயர்ந்த பதிபால்... விதலி...
விசயக் விவிதலி கூட்டு, தாள் அவதலிடு
கற்பதற்கு உவிவிடு

விவிபாரதம்:நிறமட்டி:92.பக்.315. மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தரோகம், முடி தாள் அருச்சுனாக்குக் கற்பித்த வைத்திருந்ததைக்
காட்டின பல் மடல் அகிகமாக அவன் இப்பொழுது போர் செவிவிற்
நிறத்திற் பார்த்த, தாள் அந்த தருச்சுனவித்திற் வித் வித்தை கற்றிக்
கொண்ட வேண்டுமென்று கருதினவென்க"

விவிபாரதம்:நிறமட்டி:93.வை.மு.கோ. உரை வினக்கம்.
பக்.168. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1960)

"தா லை தாள் வகையுக் சிந்தித் தன் பெருங் கண் கட்டுகெல்லா
மே லைய க லைகல் போகிலிவிட விடை துவித்தலுக்கி
மா லையக் கரத்திற் கொட்டோ விவிமு லை மருவ லாற்றுகி
சோவின போற் சொரியும் விவிவாள் துவிபி லை உயர்வினென்க"

எனும் நல்லாப்பிற் லை பாரதச் செய்யுள் - உத்திர நிறை மட்டிச் சருக்கம்:
373 (1911) கூடுக்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

"தவிமைக்கு நிலையான தருமற் றி கர் யார் தவித்த என்னவே"

விவிபாரதம்:பகிவினிடாம் போர்:90.பக்.466.
மற்ரே பதிப்பு (1959)

"தவிமைக்கு நிலையான - ஞாத்திற்கு விடமான"

விவிபாரதம்:பகிவினிடாம் போர்:90.வை.மு.கோ. உரை வினக்கம்:
பக்.94. வை.மு.கோ.பதிப்பு (1968)

"தரும லைப் போலுரை பிசகாதவாற்றுகி)"

"வாபிமைக்கொரு பாவிடு தரும் புதவினர்"

நல்லாப் பிற் லை பாரதம் உத்தர நிறைமட்டி 146,185.பக்.680+84
(1911)

என்பன கூடுக்கு குறிக்கத்தக்கன.

தருமலைய பகிவினெய் வகிற் அவலைய வித்தையும் "தருமத் தன் முத் நிற்க
வகிவார்கி யார் இத்தனம் தவிவிவே" - விவிபாரதம்:பகிவினிடாம் போர்:
85.பக்.465. மற்ரே பதிப்பு எனத் தரோகம் பாராட்டுவது கூடுக்கு
கருத்தித்தக்கது.

அதனார் தருவருளார் மு லை அடிக் வாலிவி பவயும், வரலுக்
உயர்மறையும், பிறர் மற் று தர் நவி பெற்றார்?"

"எவதோ, ம லையோடும் பொருது இருதோகிவி பெற்றார்?
..... அவரோடு இவி அமர் விவிவதக் துர் துவிதம் அரி..."

"அதிகம், பகை தமரோடு உறிக் துகாத"

விவிபாரதம்:பகிவினிடாம் போர்:62-64.பக்.815.மற்ரே பதிப்பு
(1959)

என்பது. பாண்டிச்சேரி வீரப் பந்தித் துரோகத்தைக் கொண்டிருந்த கருத்தைத் தெரிவிப்பது. அவற்றைப் போளிக்கைத்தில் தரிசோதனை முகவர் அங்கு கருத்தெடுத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

157

23. மேல் ஒரு கருமம் என்ன வெகுண்டால் மிக்க வீரர் தாங்கவும் எம்மோரோடு நின்றான் சிறிது கணம்.

விவரிப்பாரதம்: குறப்போர்: 271. பக். 185. மற்ரே பதிப்பு (1959)

24. நிறைந்தவின் போது போர் எதிர்த்த துரோகனைத் துருக்கை "உத்தம அருமை அடவி நீக்கி வந்தனம்" என்ற கருவது உண்டு கருத்தத்தக்கது.

விவரிப்பாரதம்: நிறைந்தவின்: 86. பக். 314. மற்ரே பதிப்பு (1959)

- 24அ. விவரிப்பாரதம்: குறப்போர்: சருக்கம்: 274-75. பக். 185. மற்ரே பதிப்பு (1959)

25. விவரிப்பாரதம்: பக்கிரகிடாய் போர்: 84, 91. பக். 465. மற்ரே பதிப்பு (1959). இது, மேல் 11ம் போளில் துரோகனைத், தருமனைப் போளில் பற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டியப்பாடு. "அறத்தோர் தம்மை அகப்படுத்தல், மற்ற ஓர் பிறப்பில் தெரிவது, இப்பிறப்பில் ஸூக்க மாட்டோமால்" - விவரிப்பாரதம்: 11ம் போர்: 38. பக். 451. மற்ரே பதிப்பு என்ற துரோகன் குறிப்பிடலால் ஸூக்க கருத்தத்தக்கது.

26. விவரிப்பாரதம்: நிறைந்தவின்: 89. பக். 315. மற்ரே பதிப்பு (1959)

27. "எனது வாழ்வு, வலி, வெற்றி, தேச, உறவி, யாவும் ஆம் முன் இறந்ததம்"

விவரிப்பாரதம்: பதினேந்தாய் போர்: 47. பக். 550. மற்ரே பதிப்பு (1959)

- 27அ. விவரிப்பாரதம்: பதினேழாய் போர்: 48. பக். 575. மற்ரே பதிப்பு (1959)

28. "இது (நல்ல நிலைமை) நன்றி செய்தார் மாட்டு அந்நன்றியை நினைந்த வழிச் சிந்தையும்கிறே. அப்படித்தல் சிந்தையாகாதென்றால் செவ்நன்றி யறிதலில் பின் வைக்கப்பட்டது" - திருக்குறள் அக்காரம்: 12. நல்ல நிலைமை என்றும் பரிமேலழகர் ஆய்வுரை ஸூக்க கருத்தத்தக்கது.

29. One worrisome puzzle in ethics, that concerning 'Subjective obligation' has arisen from confusing the conditions of obligation and of responsibility. By an 'objective obligation' in some given case is meant that act which the person ought to do, provided he has adequate, ethical and empirical knowledge. By 'subjective obligation' is meant the act which the person thinks to be his objective obligation. The problem is given a case in which a person's knowledge is inadequate and he is mistaken about his objective obligation what ought he to do, his objective or subjective obligation.

Sidney Sink: The Concepts of Ethics. P-136 (1962)

30. In the moral case what happens is that (1) the person first judges that an act is right; then (2) discovers new features of the act; then as a result of (2), (3) changes his mind and now judges the act not right; then (4) as a result of (3) feels differently about the act, which he now judges differently. Thus if we mean by the experience of the act what occurs in (4), then his experience is different.

Sidney Sink: The Concept of Ethics. Page 36 (1962).

எனக்கு அடியுக்கு குற்றவாளிக் கூடத் தனிபொதன இக் கவிதை அமைத்தாமை, நவீன உணர்வு காரணமாகத் தனி தந்தை மாயிந்த பொழுதும் மிக வருத்தம் எனவும் "உருகுவதை அயர்ந்த அழகம், உணர்வொரு தயிர்வத கண்டு, பேர்படல் கரண மலர் மிகை கொண்டு, வார்ப்புடை கலந்தரு விற்பை, நவீனம், அமர்வொருகைகூட தனி தந்தை வீடிய பொழுதும் மனம் மிக நொத்தனாக, உயர் கரணமும் ஒருக இரகசியம்" எனவும் அடக்கி எழுதி வருவதாகக் கூறுகின்றார்.

விவரம்: பதினெட்டாம் பேரர்: 200. பக். 653. மரேர பதிப்பு (1959)

32. "வரத்திலும் உலக தந்தை போரினில் மடித்தது அறிந்த ஒருவரைத் தம் சரத்திலும் அலக வெகில விலவளி தராதவதிலும் மிகை இவ் வையாக - விவரம்: பதினெட்டாம் பேரர்: 44. பக். 549. மரேர பதிப்பு (1959) எனவும் விவரத்தில் கருத்தினை விளக்கிச் செல்லும் கவி. மு. பொ. பாசுலென் பெற்ற வரத்திலும் தரோனும் மாய்ப்புடை எனப் புரானக் குறிப்புப் பொருள்பட விளக்கி, அருத்த, "இவ் வரத்திலும் - தரோனும் தாம் அறிந்த வரத்திலும்" .... எனவும், "தரோனும் தானே சொல்லிக் கொடுத்த உபாயத்திலும்" ... எனவும் குறிப்பெழுதுவர். சொல் தவறாத நடத்தல் தரோனும் இவ் வு என்னும் பாவிடவர் பொருள் அயர்ந்த தந்தை வாக்கிலும் உயர்ந்ததாம் எனவும் பொருள் சிறவாத. அது சிறப்பெனவும், போரினில் மடித்த தந்தை, "செல் சொற்றது கூட கருத்திலும் வெகிலும்" - விவரம்: பதினெட்டாம் பேரர்: 315. மரேர பதிப்பு (1959) என அருச்சுவெகில் கருப் பொருள் தயவிய அலகத் தனி உலக எளித்தப் பொருளாக வெகிலும் பயணவாய்க் கருதும். அறிவும் நவீன உணர்வு காரணமாக உயிர்த் என்னும் கருத்தினைப் புலப்படுத்தும், "நர்க்கோல மாய்ப்புடை நச்சி, நெதல் தாம் வளர்ந்தபயில் உயர் போரின்கோலம் செவிற விட்டாற்கு உயர் கொடாது அழகுப் போகே" கம்பராமாயணம்: புத்தகாக்கம்: அம்பகனும் உதைப்படலம்: 150. பக். 175. மரேர பதிப்பு (1959) என்பது போலிவன பொருளற்றவாகும்.

33. முனி நீ ஐயா! இதற்கு முன்: இவ் வுதவா இவ் இவ் வுதவா: அரகாரி, எம்மில் ஒருவன் அது முனி விவ் வையாக அமரும் கோடி, எவ் கொடுத்தாம் பவி வெகி குடையும், நிகுபற்கு உரிய வரிசை பலவும்"

விவரம்: வாரணம்: 46. பக். 46. மரேர பதிப்பு (1959)

எவ் வுதவா, தரோனும் அரகாரித் தவியைப் பற்றிய செவ்வும், தரோனும் மாயிந்தபோது கவித்த வருத்தம் அமைத்தாமல், "வெகில் மிகை வுதவா உலக, மிக வுதவா அறிவித் இப்பார் அனவும் அந்தே அருள் செவ்நாக" - விவரம்: பதினெட்டாம் பேரர்: 32. பக். 547. மரேர பதிப்பு (1959) எனவும் வுதவா தரோனும் தவியை அரகாரித் தவியை கவியும் செவ்வும் எழுதி வருவதாகக் கூறுகின்றார்.

14. While scientific statements relate to externals, philosophic communications have to do with beliefs that are constructive of the nature of those who internalize them. That is why it is the duty of each rational man to use the utmost care in selecting the human guides who can best assist him. "Among the responsibilities of man are the philosophers, the philosophic writings, and the philosophy that he entrusts himself to. One's character depends in large part upon his philosophy. But his philosophy depends no less upon his character, the two influence each other reciprocally. "Since as human beings, we are more influenced" by passion and empty intellectuality than by presently active love and circumspect reason, philosophers since antiquity have quite rightly made philosophic understanding dependent not upon special capacity and unusual

learning but upon the basically ethical nature of the individual. Character, personality, and world-view, though readily distinguishable are not actually separable: "What I can conceive belongs to my inner most nature, what I believe constitutes my very self, the kind of God I accept is my true being, and I exist in the way I love."

Charles F. Wallraff: Karl Taspers: An Introduction to his philosophy Page 131-32 (1970).

15. இனி, அவைத்தாமம் தனக்கு முன்னர் மாயிந்தால் எல்லாம் செவ்விதவத் தக்கோகல் ஒருவன் வாயிமொழி யாகக் கேள்வியுறிக் தான் உயிர் வாயுளர் என்ன தரோகனல் கண்ணிடம் உறைய, ஆற்றித் சிந்திக்கத்தக்கதாய், தத்தவக் கண்ணிடத்தில் ஆராயத்தக்கதாய் உயின. பெற்ற மைத்தம் மது தாய் அக்பு கொண்டு வாய்தல், தக்கோகல் ஒருவன் (தருமம் போலம் ஒருவன்) வாயிமையின் பெருமையப் பாராட்டி ஒருவன் ஆகிய இரண்டு லையும் அவன் தன் வாய்தான் கடைப்பிடிக்கனாகக் கருதிப் போற்றியிருத்தல் வேண்டும். அக்புக்குரிய மகன் இழத்தல், வாயிமையின் குறிய ஒருவன் நெறி பிறந்த வாயிமைய நெறிக் காணல் ஆகியவை நிகழ்கின்ற அவற்றைக் கண்டு உயிர் வாய்தல் பயனற்றது என்று அவன் முடிவு கூட்டியிருத்தல் வேண்டும். அப்பயனற்ற வாய்க்கையினால் நன்றி உணர்வு முதலியவற்றை உயிர் நீத்தலே தக்கது என அவன் ஆற்றித் தன்னை உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

இனி, போர்க்களத்தில், அகத்தியர் முதலிய முன்னர் சொல் செவ்விதவத்தம், 'அருமகற அந்தத்தின் ஞானமும் பிறந்த போரில் ஆசையும் நடத்தல் இவ்விதம் தாய் திகழும் சோதிக் சோமியம் அடைந்த நிலை' - விவிலிபாரதம்: பதினேந்தாம் போர்:16.பக்.545. மஃரே பதிப்பு (1959) என்னும் செவ்விதவம், அவைத்தாமம் இறந்தால் எல்லாம் செவ்விதவத் தக்க வாயிற் கேட்டதம், "இ லைதல் இவ்விதம் ஏதிலாட போல நிலைக் யாரகனும் பந்தம் இல்லாவிட - விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போர்:28.பக்.546. மஃரே பதிப்பு (1959) என்னும் செவ்விதவம், போர் வீரர்களுள் வீரம், மானம் முதலிய உணர்வுகளினால் மாறி, சந்தியாச நிலை உற்ற தாய் அந்தனெழுவுவதைய நிலைமை அவன் உயினம் பெற்றது எப்பகைத் குறிப்பிடுகன. மகன் மாயிந்த செவ்விதவம், வாயிமையானல் ஒருவன் நெறி தவறிய செவ்விதவம், தயவரையும், வியப்பு ஆத்திரம் முதலியவற்றையும் விவிலிபாரத, மாறாக அவ்நடைய உயினத்தை ஒருமைப்படுத்தினன. அந்த நிலையில் நன்றி உணர்வு, நஞ்சு நிலைமை ஆகிய இவற்றின் பெருமைகள் யாவும் அவன் உயினத்தில் ஒன்றிப்பட்டு ஒருமைப்பட அவைத்தம் அதனை அமைதிப்படுத்தியிருத்தல் வேண்டும். தரோகனின் இத்தகைய மனநிலை, தத்தவ-உணர்வால் ஆயினால் ஆற்றித் ஆற்றித் தன்னை விளக்க வேண்டுபவன்.

6. "நெஞ்சில் அருமகற அந்தத்த உயின ஞானமும் பிறந்த, போரில் ஆசையும் நடத்தல் இவ்விதம் தாய் திகழும் சோதிக் சோமியம் அடைந்த நிலை"

விவிலிபாரதம்:பதினேந்தாம் போர்:16.பக்.545. மஃரே பதிப்பு (1959)

என்னும் நிலையே, அவைத்தாமம் இறந்தால் எல்லாம் செவ்வித கேட்டபோது இருந்தது எப்பகை, 'இறந்தால் போலம் புதல்வன் என்ன இலைதல் இவ்விதம் ஏதிலாட போல நிலைக் யாரகனும் பந்தம் இல்லாவிட - விவிலிபாரதம்: பதினேந்தாம் போர்:பக்.546. மஃரே பதிப்பு (1959) என்னும் ஆகனாகப் பெறப்படும். இவ்விதமே, 135ம் எண்ணின், மெற்குறித்த அக்புக்குறியுச் செவ்விதவம் கண்டுக் கொள்ளத்தக்கது.

He (the Katriya hero) has always something opposed to him which he aims at overpowering. The Brahmin sage who sees the whole of life stands above parties..... He would be untrue to himself if he identified himself with one part as against another. If he does not fight it is not because he rejects all fighting as futile, but because he has finished his fights. He has overcome all dissensions between himself and the world and is now at rest... Maitri or friendliness to all is the chief quality of the Brahmin..... The good fighter is the preliminary to the wise sage. He who fights gallantly as a warrior gains practical insight through the battle field and becomes mature for the divine peace of wisdom. Courage on the battle field manifested in giving and receiving wounds, in dealing with and frankly meeting it, is praised by Aristotle and many militarists. The willingness to sacrifice one's life is the mark of the superior person. Courage becomes the chief virtue of the Kshatriya, but this type is not the highest....

In those awful moments of life when the soul tends facing a great wrong and is torn with anguish and indignation the Katriya exclaims: 'Now you shoun't do that; I'll kill you', and the true Brahmin will say, 'Do not do that; I would rather die'.....

S. Radhakrishnan: The Hindu view of life. Page 84
(1964)

பாண்டவர் பெருமைக்கேற்ப, அவர்களுள் மதிப்பினை மனக் கோட்டமின்றித் தெரிந்ததாக என்னும் கருத்துப்பட, இச்சொல் ஈடுகுக் கையாளப்பட்டது.

The highest in the social hierarchy is the true Brahmin in whom we find complete union of opposites, a self sacrifice which is true freedom, a perfect self control which is perfect service, absence of personal ambition along with the most intense devotion to the world.

S. Radhakrishnan: The Hindu view of life. P-84
(1964).

"விவிலாமி நீ; வெம்போர் மூலம் வெல்லும் விவிலோமி நீ;
சொல்லோமி நீ; தொல் வெதியர் உட்கும் தொழிலாமி நீ;
வல்லார் வல்ல கலகலி அனைத்தும் வல்லானே"

விவிலோரதம்: பதினெந்தாம் போர்: 33. பக். 547. மரேர பதிப்பு (1959)

என்னும் அசுவத்தாமனில் கூற்றும், "ஊதக, வென்கித் தருமிகனெல்லாவற்றிற்கும் சரோணகி ஒரு நீதி பேசுகிறவ(ர்)" என்னும் வை. ம. கோ. உரை விளக்கமும் - விவிலோரதம்: பதினெந்தாம் போர்: 33. பக். 412. வை. ம. கோ. பதிப்பு (1968) ஈடுகுக் கருத்தத்தக்கவை.

"அவருட்கு மலைமூய் என அழிவினைக் கருதாமல் வென்றியே நினைந்த எதிர்த்திரேல் உகிகளால் அரிது.... விமலம் விசயமும் கனம்புகில் அனைத்தும் பொகிறியே விருகின்றனர்....."

"வெஞ்சலர் பெர நாகு லை எலிம், நானை
கோடுமலிதலிம் அருச்சுதற்கு எலிர் வலர் குலிக்க வலவார்"

விவிலிபாரதம்: ஐயா கல் து த: 12, 16, பக். 328.
மரோர பதிப்பு (1959)

1. "வாழ்வு அலர்க்கு அளித்தலனெம், எலிர் நடத்த லுனை வாலி உக முடிப்பர்
வெம்போர்"

விவிலிபாரதம்: கிருட்டினி து த: 92, பக். 350.
மரோர பதிப்பு (1959).

சூரபாது துயல், பக். 266

குடித்தாண்ட தமிழ் நூல்கள்

நூல் உட்குறைய ஆகியவற்றில் பெயர்கள்

(2)

அடியார்க்கு நல்லார்

சிலப்பதிகார உரை

ஆரீ மூலக்கிரார்

புறநானூறு - 166

இரண்டாண்டிப் பெருங்குளியார்
பெருங்குளியினர்

மலைபடுகடாம்

இராமானுஜாசாரியார் ம.வி

மகாபாரதம்

ஆதி பர்வம் (1923)

ஸபா பர்வம் (1932)

வன பர்வம் (1932)

மாத்ரபாகம்

உத்யோகபர்வம் (1932)

பஞ்சம பர்வம் (1932)

சுரோண வர்வம் (1933)

கர்வ பர்வம் (1933)

ஸ்வபதிக பர்வம் (1933)

தி.ச. விவாசாசாரியார் மொழிபெயர்ப்பு
மகாபாரத நரசிங்கப் பேட்டை
தஞ்சை மாவட்டம்.

இளங்குமரன், இராம
(பதிப்பாசாரியர்)

புரத்திரட்டு (1972)

சுவாமிநாதர் நூல் பதிப்புக் கழகம்
சென்னை 1.

இளங்கோவடிகள்

சிலப்பதிகாரம்

இளம்பூரணர்

தொல்காப்பிய உரை

உரைநாசாரியர் (புறநானூறு)

புறநானூறு-43 உரை

உறையூர் முதுகண்ணல் சாத்தனார்

புறநானூறு-27

ஒட்டக்கூத்தர்

குலோத்துங்க சோழன் உரை.
தக்கயாகப் பரவி.

ஐயகுர் இதகுர்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

ஐயர் முடவகுர்

புறநானூறு-51

அடியார்க்கு உருத்திரங்கண்ணனார்

பெரும்பாளுற்றப்படை

கருவன் இளவெயினகுர்

பரிபாடல்-4

கதிரேசசி செட்டியார்.மு.

சுக்கிரந்தி (1926)
சன்மாநீத சபை
மேலச்சிவபுரி

கபிலர்

குறிஞ்சிக்கவி-16
புறநானூறு-118

கம்பர்

இராமவதாரம் (கம்பராமாயணம்)
பாலகாண்டம் மரீரே பதிப்பு (1958)இராமவதாரம் (கம்பராமாயணம்)
அயோத்தியா காண்டம் மரீரே பதிப்பு (1959)இராமவதாரம் (கம்பராமாயணம்)
யுத்தக்காண்டம் மரீரே பதிப்பு (1958)இராமவதாரம் (கம்பராமாயணம்) (1959)
யுத்தக்காண்டம்-2
எஸ். பாரதி மரீரே புதிற் கம்பெனி
5 தம்பு செட்டித் தெரு
சென்னை-1.

கருமுகுழலாதலர்

புறநானூறு-7

கல்லாடர்

கல்லாடம்

கோலூர் கிறார்

புறநானூறு-31

சமணனினர்

நாலடியார்

சாமிநாதய்யர் உ.வே.சா.
(பதிப்பாசிரியர்)சீலகந்திதாமஸ் (1949)
இராமச்சுறியு
தயாகராஜ விவாசம்
திருவேட்கவரன் பேட்டை
சென்னை.சித்பவானந்த, கவாமி
(பதிப்பாசிரியர்)சிவத் பகவத் கீதை (1951)
இராமச்சுறியு தயோவனம்
திருப்பராய்த்துறை
திருச்சி.

சீந்தலைச் சாத்தலர்

புறநானூறு-53

செல்லூர் கோசிகன் கண்ணார்

புறநானூறு-66

சென்னைத் திருவாரி

மதுரை
சீகமபா கவதம்

தக்கயாகப் பரணி உரையாசிரியர்

தக்கயாகப் பரணி உரை
தக்கயாகப் பரணி மூலமும் உரையும்
உ.வே.சா.பதிப்பு (1930)
தயாகராஜ விவாசம்
திருவேட்கவரன் பேட்டை
சென்னை.

தாமப்பல் கண்ணார்

புறநானூறு-43.

19 தாயுமானவர்	தாயுமானவர் பாடல்
10 திருஞானசம்பந்தர்	தேவாரம்
11 திருத்தக்க தேவர்	சிவகசிந்தாமணி
2 திருநாவுக்கரசர்	தேவாரம்
3 திருவிருவர்	திருக்குறள்
4 தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வார்	திருமாலை (நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தம்)
5 தொல்காப்பியர்	தொல்காப்பியம்
6 நக்கீரர்	புறநானூறு-189
7 நச்சினூர் கிணியர்	சிவகசிந்தாமணி உரை தொல்காப்பியம், புறத்திணையில் உரை மதுரைக் காஞ்சி உரை
8 நடராஜன்	வினாசர் அருண் மகாபாரதம் முதற்பாகம், இரண்டாம் பாகம் 1977 மூன்றாம் பாகம், நான்காம் பாகம் அருளு பப்ளிகேஷன், 13/1 உஸ்மான் ரோடு தியாகராய நகர், சென்னை-17.
9 நரஸிம்ஹராகாணசாரிய	பகவத்கீதை (கட்டுரை) நிருஸிம்ஹபரியா. பக் 63, ஆகஸ்ட் 1972. (365) பி. என். கிருஷ்ணமாச்சாரி 7 டாக்டர் ரங்காச்சாரி ரோடு சென்னை-18.
10 நல்லந்தனார்	நெய்தற்கல்-2, 4
11 நல்லாப்பின்னை	பாரதம் அ. சுந்தரநாதப்பின்னை (பதிப்பாசிரியர்) (1911) சிவகங்கை மதுரை மாவட்டம் சுப்பிரமணியம்
நல்லார் நத்தத்தனார்	சிற்பாணாம்பிப்படை
நெய்விமையார்	புறநானூறு-9, 15
பரங்கி	புறநானூறு-4
பரிமேலழகர்	திருக்குறள் உரை
பாண்டியன் அறிவுநம்பி	புறநானூறு-188
பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த தெருஞ்செய்தி	புறநானூறு-183

8 பாலைபாடிய பெருங்குளிகோ	பாலைக்கல்-35
9 பாடே, துச்சாரிய விடுபா	கீதப்பேரெருரை (1970) சரீரோதயப் பிரகரணம் தஞ்சாவூர்.
10 பெரியசாமி ஞானம் (பதப்பாசிரியர்)	கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-7 (1960) தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் பல்கலைக் கழகக் கட்டடம் சென்னை-5.
11 பெரியசாமி ஞானம் திரிவிடத்தரம்பிணி	இலங்காதம் (கேதாமர்) அரசினர் ஒலிக் கணு ளுலகம் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் சென்னை-5.
பெருந்தேவனார்	பாரதம் (பாரத வெண்பா) (1973) சுவசுந்தரநாத ஞாநிப்பத்யக் கழகம் 1/140 பிரகாசம் சாலை சென்னை-1.
மதுரை, மருதம் இளநாகனார்	அகநானூறு-34, புறநானூறு-52, 55 மருதகல்-3
மதுரை வேளாசாமி	புறநானூறு-305 அகநானூறு-52, 55 மருதகல்-3
மாக்காளயாசாமி	சீரபஞ்சலம்-29
மாநிலக்கிழார்	புறநானூறு-26
மாநிலக்கிழார்	மதுரைக் காஞ்சி
மாணிக்க வாசகர்	தருவாசகம்
மாடுகைத்தொக்காமக்கல் நப்பாலத்தனார்	அகநானூறு-377
மெய்கண்டார்	சிவஞானபோதம்
பொத்தியார்	புறநானூறு-222
ரவிந்திரநாத்நாகர்	ரவிந்திரர் கட்டுரைத் திரட்டு-1 (1964) (தமிழாக்கம்: த. நா. செல்வநி) சாகித்திய அக்காடெமி புதுதில்லி.
ராஜம், எம். (வெண்பாசிரியர்)	விவ்வு பாரதம் குறதிப்பாகம் இரண்டாம் பாகம் 1959 ஒன்றாம் பாகம் நான்காம் பாகம்

தன் தாழ்வு மதிப்பை வந்து வந்தபின்
5 தங்குச் செட்டித் தெரு
சென்னை-1.

புத்தகம் 179

தருவந்தியன் தந்தை கார்த்திகை விவரிப்பு
(1955)
பாளி நிலையம், பிராட்டி,
சென்னை-1.

தமிழ் இலக்கியக் கொள்கை-3 (1978)
உலகத் தமிழ் குறையிலி நிலையம்
சென்னை-20.

மகாத்மா காந்தி அறிவிப்பு தொகுதி-7
(1966)
காந்தி அறிவிப்புக் கழகம்
கொழும்பு-சென்னை-2.

விவரிப்பு

1 விவரிப்பு (1963)

2 சபா பருவம் (தமிழ் குறையிலி-
விவரிப்பு)

3 உலகப்பருவம் (1964)

4 கிராம பருவம் (1960)

5 உத்தரவாக பருவம் (1965)

6, 7, 8 கி.பி. 1968, தருவந்தியன்
பருவம் (1968)

9, 10 சந்திய, சென்னை பருவம்
(1966)

தருவந்தியன், தருவந்தியன்
கருவந்தியன்

17 தென்சென்னை பருவம், சென்னை
தருவந்தியன், சென்னை
சென்னை-3.

14 உலகப்பருவம்

15 கருவந்தியன், தருவந்தியன்

16 கருவந்தியன், தருவந்தியன்

17 கருவந்தியன், தருவந்தியன்
(பதிப்பாளியர்)

18 கருவந்தியன், தருவந்தியன்
(பதிப்பாளியர்)

செய்துள்ள புத்தகங்கள்
(BIBLIOGRAPHY)

<u>AUTHOR</u> (1)	<u>TITLE OF WORKS, ARTICLES.</u> <u>EXTRACTS etc</u> (2)
ABEL, REUBAN (Ed)	Humanistic Pragmatism (1966) Collier-Macmillan Ltd., LONDON.
ABRAMS, M.H.	A glossary of Literary terms (1978) The Macmillan Company of India, BOMBAY.
ATREYA, PANDIT SWAMINATHA	Idealism and Pragmatism (Oral discussion) Indian Express, dated March 29, 1979. Indian Express Private Ltd., MADURAI 625 009.
AUROBINDO, SRI	Essays in Gita (1942) Arya Publishing House College Street, CALCUTTA.
	The future poetry and letters on poetry, literature and art (1972) Sri Aurobindo Ashram, PONDICHERRY.
	The human cycle, The Ideal of Humanity, War and Self destruction (1962) Sri Aurobindo Ashram, PONDICHERRY.
	The Life Divine. Vol.II. (1972) Aurobindo Ashram, PONDICHERRY
	The Life Divine. Vol.IV. (1972) Aurobindo Ashram, PONDICHERRY.
	The Life Divine. Vol. XIX (1972) Aurobindo Ashram, PONDICHERRY.
AVINASHILINGAM, T.S. (Ed)	!Education (1964) Sri Rama Krishna Mission Vidyalaya, COIMBATORE.

- BAWERJEE, G.W.**
Hellenism in Ancient India (1961)
Munshi Ram Manohar Lal
Oriental Book-Sellers and Publishers,
Post Box 1165, Nai Sarak,
DELHI-6.
- BATTACHARYA, SUDHI SANKAR**
Imagery in Mahabharata (1971)
- BENTON, WILLIAM (Pub)**
Encyclopaedia Britanica Vol.11
William Benton (Publisher)
LONDON.

Encyclopaedia Britanica. Vol.18 (1967)
William Benton Publisher
LONDON.
- BLAN, L. JOSEPH**
Men and Movements in American
Philosophy (1954)
Columbia University, U.S.A.
- BOWES, PRATIMA**
The Hindu Religions Tradition.
A philosophical approach (1976)
Allied Publishing Ltd.,
150-B/6, Mount Road,
MADRAS-2.
- BRADLY, M.K.**
The logic of the unconscious mind
Quoted by Swami Renganathanandha in
"The Message of the Upanisads"(1968)
Bharathiya Vidya Bavan,
Chowpatty, BOMBAY.
- BRANCT, B. RICHARD (Ed)**
Social Justice (1962)
M. Sundar
J-20 Lajpath Nagar,
111, NEW DELHI-14.
- BRIG NARAYAN SHARMA**
Social life in North India (1966)
Munshi Ram Manohar Lal
No.1165, Nai Sharak
DELHI-6.
- BRUBACHER, JOHN.S.**
Modern Philosophies of Education (1974)
Tata McGraw-Hill Publishing Co.Pvt.Ltd.
BOMBAY.
- BULGAKOFF, SERGIUS, Dr.**
Times Literary Supplement(May 14,1954)
Quoted by S. Radhakrishnan in
"Recovery of Faith" (1967)
Hind Pocket Books P Ltd.,
G.T. Road, Shahdara,
DELHI-32.
- BURNETT, WHIT**
This is my philosophy (1958)
Allen and Unwin,
LONDON.

CARREL, ALEXIS

Man the unknown (1959)
33, Hopewalk Lane,
Rampart Row,

LY-1.

CAUDWELL, CHRISTOPHER

Illusion and Reality (1956)
People's publishing House
NEW DELHI.

CHATTERJI, S.K.,

Indo Aryan and Hindi, Quoted by
Dr. M. Varadhaman in Mosi Varalaru 1954
The South India Saiva Siddhanta
Works Publishing Society,
1/140, Broadway,
MADRAS-1.

CLARK, KENNETH

Civilization (1974)
35, Marylebone High Street,
LONDON W1M 4AA

CRAIGIE, P.C.

The book of Deuteronomy (1976)
William B. Eerdmans Publishing Company
255, Jefferson Avenue S.E.,
B Grand Rapids, MICHIGAN, U.S.A.

DAS GUPTA, N.S. (Ed)

A History of Sanskrit Literature
Classical period Vol. I (1962)
Calcutta University Press,
48, Hasara Road, Ballyoune
CALCUTTA.

DESAI, MAHADEV

The Gospel of Selfless action or
The Gita according to Gandhi (1951)
Navajivan Publishing House,
AHMEDABAD.

DIKSHITAR, RAMACHANDRA

War in Ancient India (1948)
Macmillan & Co.,
MADRAS.

DIMOCK, EDWARD, C. Jr.

The Literatures of India.
An Introduction (1978)
University of Chicago
CHICAGO.

DOWSON, JOHN. M.R.A.S.

A Classical Dictionary of Hindu
Mythology and Geography, History and
Literature (1928)
Kegan Paul Trench Trubner & Co.,
Broadway House,
Carter Lane,
LONDON.

DURANT, WIL

The Pleasures of Philosophy (1965)
Simon and Schuster
NEW YORK.

, BUR WELLS. F.A.

In The Redeeming Christ
Quoted by S.W. Savari Muthu in
"Divine Justice according to Kamban
and Luther (1978)
Srikrishna Theological Research Institute
Kilpauk, MADRAS-10.

, DUTT. C. C.

The Culture of India as envisaged by
Sri Aurobindo (1964)
Bharathiya Vidya Bhavan,
BOMBAY.

, EMERSON, RALPH. W.

Essays (1965)
Eurasia Publishing House,
Ran Nagar,
NEW DELHI-1.

, EWING, A.C. (Tr)

KANT; Ethics (1969)
The English Universities Press Ltd.,
LONDON.

, FORD, BORIS (Ed)

A Guide to English Literature Vol.2
(1961) The Age of Shakespeare.
Cassell & Company,
35, Red Lion Square,
LONDON WC1.

FRANTSOV, G.P.

Philosophy and Sociology (1975)
Progress Publishers
MOSCOW.

GANDHI, M.K.

An Autobiography (1958)
Navajivan Publishing House
AHMEDABAD.

GANDHI, MAHATMA

The Collected Works of Mahatma
Gandhi. Vol. LXVIII. P-297 (1977)
The Director,
Publications Division,
NEW DELHI-110 001.

GENUNG, JOHN FRANKLIN

The Practical Elements of Rhetoric
(1887)
Ginn & Company, Boston,
NEW YORK.

The Working Principle of Rhetoric (1901)
Ginn & Company, Boston,
NEW YORK.

GOPALAN, S.

Social Justice (1972)
University of Madras,
Chennai,
IS-5.

(1)

GUPTA SURMA DAS

HARIS, L. STEPHEN

HASTINGS, JAMES (Ed)

HENRY, JULES

HILL, DAVID JAYNE

HILL, J.C.

HOPKINS, EDWARD WASH BURN

HUSBAND, SIR FRANCIS YOUNG

HUXLEY, JULIAN

(2)

171

Development of moral philosophy in India
(1961)
Orient Longman's Ltd.,
17, Chitarangan Avenue
CALCUTTA-13.

The humanist tradition in world
literature (1970)
Merril Publishing House
CHICAGO

The Encyclopaedia of Religion and
Ethics (1917) Vol.5.
38, George Street,
NEW YORK.

Encyclopaedia of Religion and
Ethics. Vol.9 (1917)
38, George Street,
NEW YORK.

Culture Against Man (1965)
A Division of Random House,
NEW YORK.

A History of Diplomacy in the
International Development of Europe.
Vol.II. (1906)
Longman's Green & Co.,
91 and 93 Fifth Avenue,
NEW YORK.

The Teacher in Training (1946)
G.A. & Unwin
LONDON.

Religion of India. Quoted by
Swami Prabhavananda in "Spiritual
heritage of India (1977)
Sri Ramakrishna Math,
Mylapore,
MADRAS-4.

A venture of faith (1936)
Michael Joseph Ltd.,
14, Henrietta Street,
LONDON WC.2.

The evolutionary vision, Evolution
after Darwin. Quoted by Swami
Renganathananda in "The Message of the
Upanisads" (1968)
Bharathiya Vidya Bavan,
Chowpatty,
BOMBAY.

JAGANNATHACHARI, C.

Sri Krishna and Villi (A Lecture)
Indian Express, dated 29 Aug. 1979.

Sri Krishna and Karna (A Lecture)
Indian Express, dated 30th Aug. '79.

Indian Express, Private Ltd.,
MADURAI 625 009.

JOAD, C.B.M.

Guide to the philosophy of Morals
and politics (1948)
Victor Gollans Ltd.,
LONDON.

KARUNAKARAN, K.P.

Religion and Political awakening
in India (1965)
Meenakshi Prahshan
4-F, Kamala Nagar,
DELHI-7.

KRISHNA CHAITANYA

A new history of Sanskrit Literature
(1962)
Asia Publishing House,
BOMBAY.

KRISHNA RAO, M.V.

Studies in Kautilya (1958)
Munshi Ram Manohar Lal,
DELHI.

KUNHAN RAJA, C.

Survey of Sanskrit Literature (1962)
Bharathiya Vidya Bhavan,
BOMBAY-7.

LALL, HASTINGS ROSS

The Theory of Good and Evil.
Vol. II (1907)
(Pub) Henry Frowde M.A.
Oxford University,
LONDON.

LOSS WELL, HERALD, D.

The analysis of Political Behaviour.
Routledge & Kegan Paul Ltd., (1949)
Broadway House,
68-74 Carter Lane EC-4
LONDON.

MACKENZIE, J.S.

Lectures in Humanism (1907)
George Allen & Company Ltd.,
44 & 45 Bath bone Place,
Oxford Street,
LONDON.

MAHADEVAN, T.M.P.

S.S. Suryanarayana Sastry
Collected Papers (1961)
University of Madras
MADRAS-5.

MAITRA, SUSHIL KUMAR

The Ethics of the Hindus (1929)
Calcutta University Press,
Senate House, CALCUTTA.

MAUDE, and LOUISE
(Tr)

Tales of Army Life by Leo Tolstoy (1946)
Geoffrey Cumberlege,
Oxford University Press,
LONDON.

MAX MULLER

A History of Ancient Sanskrit
Grammar (1912)
The Panini Office,
Bhuvaneshwari Ashrama
Pahad nj.
ALLAHABAD

The Six Systems of Indian Philosophy
(1912)
Longman's Green & Co.,
39, Paternoster Row,
LONDON.

MENON, CHELMUTACHYUTA

Esuttaccan and his age (1940)
University of Madras,
MADRAS.

MOOKERJI, RADHAKUMUND

Ancient Indian Education (1951)
Macmillan & Co., Ltd.,
St. Martin's Street,
LONDON.

MUNSHI, K.M. (Ed)

Bavan's Journal. Vol.XV.
No.21. May 18, 1969,
Bharathiya Vidya Bhavan,
BOMBAY.

NAGARAJA RAO. P.

Contemporary Indian Philosophy (1970)
Bharathiya Vidya Bhavan,
Chowpatty,
BOMBAY-7.

NARAYANASWAMY, S.

Rajaji: The Humanist with a
difference, an article in TRIVENI
(Journal of Indian Renaissance)
Vol.47. No.4 dated Jan-Mar. 1979.

NAYAR, C.S.

Commentary on Aurobindo's Gita.
Indian Express, dated July 29, 1979
Indian Express Private Ltd.,
MADRAS 625 009.

NEHRU, JAWAHARLAL

Glimpses of World History (1975)
Asia Publishing House,
LONDON.

NIVEDITA

The Web of Indian Life (1918)
Longman's Green & Co.,
6 Old Court House Street,
CALCUTTA.

PAVITHRAN, A.K.

The Beacon of one world (1973)
The Eastern Centre of International
studies, MADRAS-7

PETROSYAN, M.

Humanism, its philosophical,
Ethical and sociological aspects(1972)
Progress Publishers,
MOSCOW.

PRABAVANANDA, SWAMI

The spiritual heritage of India(1977)
Sri Ramakrishna Math,
Mylapore,
MADRAS-4.

PREMA NANDAKUMAR

A study of Savitri (1962)
Sri Anurobindo Ashram,
PONDICHERY.

PUSALKAR, A.D.

Studies in Epics and Puranas (1955)
Bharathiya Vidya Bhavan,
BOMBAY-7.

RADHAKRISHNAN, S.

An idealist view of life (1967)
Unwin Books,
George Allen & Unwin Ltd.,
Ruskin House, Museum Street,
LONDON W61.

Contemporary Indian Philosophy(1958)
George Allen & Unwin Ltd.,
Museum Street,
LONDON.

Eastern Religion and Western Thought
Oxford University Press, (1948)
LONDON.

Indian philosophy. Vol.I. (1966)
George Allen and Unwin Ltd.,
LONDON.

Indian Philosophy. Vol.II (1966)
George Allen and Unwin Ltd.,
LONDON.

The Hindu view of Life (1964)
George Allen and Unwin Ltd.,
LONDON.

RAFF, CHARLESS F.WALL

Karl Jaspers: An Introduction to his
philosophy (1970)
Princeton University, Princeton,
NEW JERSEY, U.S.A.

(1)

(2)

RAHMAN, SEMSUR

A world called freedom: Indian Literature, Vol. XIV, No. 4 (1971)
Sahitya Akademi, Rabindra Bhavan,
35 Perosesah Road,
NEW DELHI-1.

RAJAGOPALACHARI, C.

Mahabharata (1955)
Bharatiya Vidya Bhavan,
Chowpatty,
BOMBAY.

REED, HERBERT

The meaning of Art (1974)
3, Queen's Square
LONDON WC1 N3AU

RENGANATHANANDA, SWAMI

Eternal values for a changing society (1971)
Bharathiya Vidya Bhavan,
BOMBAY-7.

The Message of the Upanishads (1968)
Bharathiya Vidya Bhavan,
Chowpatty,
BOMBAY.

RICHARDS, I.A.

Science and Poetry. Quoted by
Dr. M. Varadharjan, in
"Ilakkiya Thiran" (1965)
59, Broadway,
MADRAS-1.

RUSSEL, BERTRAND

History of Western Philosophy (1954)
George Allen and Unwin Ltd.,
LONDON.

The impact of science on society.
Quoted by Swami Renganathanandha in
"The Message of Upanishads" (1968)
Bharathiya Vidya Bhavan,
Chowpatty,
BOMBAY.

The Scientific outlook (1962)
George Allen and unwin Ltd.,
Museum Street,
LONDON.

SACHIDANANDA MURTY, K. } (Ed)
and
RAMAKRISHNA RAO, K }

Current Trends in Indian Philosophy
Asia Publishing House, (1972)
BOMBAY-1.

SANKARACHARYA OF SRINGERI

Study of the Purana I (Oral discussion)
Indian Express, dt. June 2, 1980.
Indian Express Private Ltd.,
MADRAS 625 009.

- JAVARIMUTHU, S.W.**
Divine Justice according to Kamban and Luther (1978)
Gurukul Theological Research Institute
Kilpauk, MADRAS-10.
- SCHILLER, F.C.S.**
Studies in Humanism (1907)
Macmillan & Company Ltd.,
St. Martin Street,
LONDON.
- SCHILPP, PAUL ARTHUR (Ed)**
The philosophy of sarvapalli Radhakrishnan (1952)
Tudor Publishing company,
NEW YORK.
- SELIGMAN, EDWIN R.A.**
The Encyclopaedia of social science.
Vol. I. (1937)
The Macmillan & Co.,
LONDON.

The Encyclopaedia of Social sciences,
Vol. III. (1937)
The Macmillan & Company,
LONDON.

Encyclopaedia of social sciences
Vol. IV (1937)
MCM XXXVII
NEW YORK.
- SHARMA, I.C.**
Ethical philosophies of India (1965)
George Allen & Unwin Ltd.,
Ruskin House Museum Street,
LONDON.
- SHARMASASTRY, R.**
Kautilya's Arthashastra (1967)
Mysore Printing and Publishing House,
MYSORE.
- SHAW, BERNARD**
Back to Methuselah (1954)
Penguin Books Ltd.,
LONDON.

Everybody's Political What is What (1954)
Constable and company
LONDON.
- SRI VISHVESHA TEERTHA SWAMIJI, HIS HOLINESS**
Oral review of 'Krishnamirtam'
(a book by Prof. Smt. Prema Panduranga)
Indian Express, dt. Aug.20, 1979.
Indian Express Private Ltd.,
MADURAI 625 009.
- SITA RAMINAH, V.**
Five worthy couples in the Mahabharata
an article in TRIVENI (Journal of
Indian Renaissance) Vol.46.No.4.
Jan-March:1978.

SIVASAMY IYER, SIR, P.S.

Evolution of Hindu Moral Ideas(1935)
The Calcutta University,
CALCUTTA.

SOPER, EDMUND DAVISON

The religions of mankind (1966),
Abington Press
NEW YORK

SPENCER, HERBERT

EDUCATION(1929)
Watts & Co.,
5 and 6, John's Court,
Fleet Street EC
LONDON.

STODDARD, LOTHROP

Scientific Humanism (1926)
Charles Scribner's Sons,
LONDON.

SUBRAMANIAN, ANNA.N.

THE LAST GLORIOUS PHASE
(Oral Discussion)
Indian Express, dt. No.v.27, (1979)
Indian Express Private Ltd.,
MADURAI 625 009.

SUBRAMANIAN, A.V.

"The Poetry of Vedas II" (Oral
Observations)
Indian Express, dt. 7th Mar. 1980.
Indian Express Private Ltd.,
MADURAI 625 009.

SUBRAMANIAN, M.V.

The Mahabharata story: Vyasa and
Variations (1967)
Hignbothams Private Ltd.,
Mount Road,
MADRAS-2.

SWAIN, JAMES EDGAR

A History of World Civilization(1976)
Eurasia publishing House P Ltd.,
Ram Na
NEW DEL

SYKES, EGERTON

Introduction to Every man's
Dictionary of Non-Classical Mythology
J.M. Dent & Sons Ltd., (1965)
LONDON.

TAGORE, RABINDRANATH

Supreme Man; The Modern Review:
August 1934, Vol. LVI. No.2.
Whole No.382, Modern Review Office,
120-2 Upper Circle Road,
CALCUTTA.

The Vision of India, Viswabharathi No.1
Quoted by Dr. M.Varadharjan in
"Mozhi Varalaru" (1954)
The South India. Saiva Siddhanta
Works Publishing Society,
1/40, Broadway, MADRAS-1.

(1)

TAYLOR, A.E.

TILAK, BALAGANGADHARA

TITUS, HERALD, H

TIWARI, CHITRA

TOYANBEE, ARNOLD.J.

TREVELYAN, G.M.

TRINKAUS, CHARLES

UNNI, N.P.

UPADYAYA, B.S.

WATT, DONALD (Ed)

WIGGAM, ALBERT EDWARD

WILSON, JOHN

ZAEHNER, R.G.

Z

ZINK, SIDNEY

(2)

Elements of metaphysics (1961) 178
Methuen & Co. Ltd.,
36, Essex Street, Strand
LONDON W62.

Gita Rahasya Vol.I (1936)
R.B. Tilak, Lokamanya Tilak Mandir
568, Narayan Peth,
POONA.

Living issues in philosophy (1968)
Burasia publishing House P Ltd.,
NEW DELHI.

Sudras in Mann (1963)
Motilal Banarsidass,
Bungalow Road,
Jawahar Nagar, NEW DELHI-6.

A study History. Vol.XII (1961)
Oxford University Press
LONDON

History and the Reader (1954)
Cambridge University Press,
Bentley House,
LONDON.

In our Image and likeness Humanity
and Divinity in Italian Humanist
thought. Vol.I. (1970)
The University of Chicago
CHICAGO. USA.

Nala Episode in Sanskrit Literature
20, College Book House, (1977)
M.G. Road,
TRIVANDRUM.

India in Kalidasa (1947)
Kitabistan
ALLAHABAD.

An Appreciation of Aldous
Huxley (1975)
State University College,
Geneseo, NEW YORK.

The Marks of Educated Man (1930)
Blue Ribbon Books 1 No.
90 Great Russel Street,
LONDON.

Reason and Morals (1961)
Cambridge University Press,
Bentley House,
200, Euston Road, LONDON.

Hinduism (1966)
The Oxford University Press,
LONDON.

The concepts of Ethics (1962)
Macmillan & Co. Ltd.,
NEW YORK.